

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAYGIN ERSİN

YEDİ
KARTAL
EFSANESİ

3. KİTAP

ATEŞ VE
BEDEL

APRİL

Yayın No: 214

1. Baskı: Nisan, 2023

ISBN: 978-605-74401-7-4

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editör
Tamer SAĞCAN

Kapak Tasarım
Murat YILMAZ

İç Tasarım
ademşenel.com

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 49599

Yayın
A.P.R.I.L. Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince
alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz,
resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni
olmadan kopya edilemez.

SAYGIN ERSİN

**YEDİ
KARTAL
EFSANESİ**

3.KİTAP

**ATEŞ VE
BEDEL**

Ateş Dili'ne yaptığı katkılar ve 'Ateş ile Bedel'in Şarkısı' için,
sevgili Ayça Şebnem Çakır'a teşekkürlerimi sunarım.

Elif, gece yarısını iki saat geçe, hem ıarak hem tutsak olarak yedi yılını geçirdiği odasından dışarıya ilk zgr adımılarını attı ve parmaklarının ucuna basarak merdivenlerden inmeye koyuldu.

Zemin kata doğru yaklaşırken gözü kapıdaydı. Aralık bırakıldığını görünce rahatladı. Anlaşmaya uyuluyordu...

Tam kapıdan çıkacakken gözü sol tarafına takıldı. Niran Hatun sofada, sol köşedeki şöminenin önünde yere bağdaş kurmuş, gözlerini snmeye yüz tutmuş alevlere sabitlemiş, öylece oturuyordu.

Elif 'Allahısmarladık' demeye niyetlendi ama hemen vazgeçti. Hem anlamsız gelmişti hem de Hatun hiç kendisini duyacakmış, duysa da cevap verecekmiş gibi grnmyyordu.

Kapının aralığından usulca dışarı süzüldü, bahçeyi geçti, kapıdan çıktı ve sokak boyunca yavaş bir şekilde mahallenin çıkışına doğru yürümeye koyuldu. Fakat bir süre sonra adımlarının hızlanmaya başladığını hissetti. Bacakları kontrolünden ıkmiş, içinde aniden beliriveren; peşinden geleceklerini, yakalanacağını, herşeyin en baştan başlayacağını ve bu sefer gerçekten sonsuza kadar süreceğini ığırıp duran o saçma duygunun hakimiyeti altına girmişlerdi sanki.

Çıkışa vardığında soluk soluğaydı. Fakat önündeki son kapıyı da açıp kendisini gizli yolun derin karanlığına atınca rahatladı ve yıllardan sonra gelen özgürlüğün tatlı nefesini derin derin içine çekmeye başladı.

Ustalar, anlaşmanın kendilerine düşen şartlarını yerine getirmişler, rahat ve sorgusuz bir şekilde çıkıp gitmesine izin vermişlerdi. Şimdi borcu ödeme zamanıydı...

Caddeye ulaşır gördüğü ilk taksiye atladığında çoktan sakinleşmişti. Artık önündeki kritik saatleri detaylarıyla düşünmeye başlayabilirdi. Çok ağır bir yükün altına girmiş, özgülüğü karşılığında bilinen en zor ve en tehlikeli zihin sanatlarından birini kullanmayı vaatetmişti.

Sanat şevkini çok idareli kullanmalıydı. O heybetli sanatın melodilerini mırıldanmaya başladığında her zerresine ihtiyacı olacaktı çünkü. Taksiyi bu yüzden tercih etmişti ama yine de sanatıyla yapması gereken iki işi daha vardı.

İlki basit ve ekonomikti: Taksi şoförünün zihnini çabucak hakimiyeti altına aldı. Varış noktasına kadar sessizce götürecek sonra herşeyi unutacaktı.

İkincisi ise daha zor ve daha tüketici olacaktı. Duygusal yükü de daha ağırdı üstelik...

Dört kişiye mesaj göndermesi gerekiyordu. Gündoğumunda o sanatı mırıldandıktan sonra, en iyimser tahminiyle, adım atacak halde bile olamayacaktı. O dört kişiden en az biri yardıma gelmek zorundaydı ve daha da önemlisi dördünü de çok özlemişti.

Yüreğinin yarısı korku, yarısı kavuşma heyecanıyla çırpırırken gözlerini kapattı ve dört zihni aramaya koyuldu. İkisi hemen belirivermişti. Diğer ikisi ise ortalıkta yoktu. Biraz daha derine indi Elif. Birini daha buldu. Kime kızdı, neye darlandıysa yine artık, kendini bulunmazlık sanatlarına bürümüştü. Göndereceği mesajı alamazdı ama Elif yine de mutlu olmuştu.

Dördüncünün akıbetini öğrenmek için daha ileriye gitmek istemedi Elif. Dört kişi bıraktıkları üç kişi kaldıysa eğer, bunu bulmayı değil duymayı tercih ederdi.

O an için ulaşabildiği o iki kişiye mesajını ilettili: “Abla eve dönüyor...”

Mesajı alanların şaşkınlığını, heyecanını ve mutluluğunu hissedebiliyordu Elif. Biraz onlarla birlikte gülümsedi, derken aniden ciddileşti ve diğler talimatlarını ilettili.

İletişimi kestiğinde rahatlamıştı. Halsiz, belki de cansız bedeninin, sanatı yaptığı yerde kalmayacağından emindi artık. Derhal gözlerini kapadı ve harcadığı sanat şevkini yerine koymak için kendini yol boyu sürecekl, kısa ama derin bir uykuya yatırdı.

Gözleri tekrar aralandığında taksii, ormanın kıyısında henüz durmuştu. Ücret olarak şoförün omuzuna iki şaplak attı ve inip ağaçlara doğru yürümeye başladı.

Ormanın bitiminde, denize yüksekten bakan o uçurumun kenarına geldiğinde şafağın sökmesine yarım saatten daha az kalmıştı.

Errafina bakındı ve acı acı kıkırdadı. En büyüğü ve en lanetli huyuna gülüyordu. Gözüne kestirdiği her fikrin peşinden fütursuzca koşuyor, dişlediği lokmanın büyüklüğünü ise boğazından geçerken anlıyordu. İşin en tuhaf kısmıysa, böyle durumlarda yüreğini korkunun değil, büyük ve sebebi meçhul bir zevk rüzgarının sarmalamasıydı.

Kararlı adımlarla kayalığın kenarına kadar ilerledi. Doğru ufku tam karşısındaydı ve hafifçe ağarmaya başlamıştı. Ayaklarının tam ucundan başlayan uçurum ise fazla derin sayılmazdı ama dibindeki kayalar acımasız görünüyordular.

İçinden geçen, oracığa, uçurumun tam kıyısına oturuvermekti ama iki adım geriledi. Tıpkı yüreğinin o cengaver, o gözü en kara köşesi gibi kendisi de bu sanattan sağ salim ve ayaklarının üzerine çıkacağına, inanmak istiyordu lakin öne doğru devrilmesi daha yüksek bir ihtimaldi.

Toprağın üstüne bağdaş kurdu, birkaç derin soluk aldı. Kafasından tüm düşünceleri kovmuştu ama gözleri hala açıktı. Doğruca gündoğumuna, giderek mavileşen karanlığa ve ufuk hattında beliren turunculuğa bakıyordu.

Bekledi...

Güneşin ilk kızıl ışıkları doğu göğünü mızrak uçları gibi delmeye başladığında, o doğuştan gelen cüreti ile kudretli sanatın kelimelerini hiç tereddüt etmeden, ciğerlerinden kopup gelen bir şarkı gibi mırıldanmaya başladı. Sonra ellerini hafifçe ileriye doğru uzattı ve yeryüzüne yeni yeni ulaşmaya başlayan tazecik ışık huzmelerini avuçlarının içinde toplamaya koyuldu. Cüretinin bedelini zihninde, ruhunda ve bedeninde hissetmeye başlamıştı. Zamanı kısacık bile olsa durdurmuş olmanın o korkunç yükünü sırtlayarak hafızasındaki yetmiş iki ismi, o isimlere ait simaları, avuçlarında tuttuğu ve tenini cayır cayır yakarken, sanatının ve bedeninin kuvvetini de oluk oluk harcayan ışık huzmelerine fısıldadı. Avuçlarındaki gün ışıklarının, tüm isimleri iyice bellediklerinden emin olunca hepsini tek tek salıvermeye başladı. Serbest kalan ışıkların, zihinlerine kazanmış isimlerle ve simalarla birlikte, tüm tahayyülleri aşan bir süratle yola çıktıklarını hissedebiliyordu. Emindi. Yansıyacıklar, kırılacaklar, sonsuz sayıda parçaya bölünecekler, asla yavaşlamadan yeryüzünü dolaşacaklar ve dünyadaki tüm gözlere, oradan da tüm zihinlere sızarak, kendilerine fısıldanan isimlerin ve simaların izini sürecekle, buldukları anda da hepsini puslara bulayacaklardı.

Son huzme de azat olduktan sonra dünya dönmeye ve zaman kaldığı yerden akmaya devam etti.

Fakat Elif ne bunu hissedebildi ne de şevkinin son kıvrımlarının da tükendiğini.

Yüzü toprakla buluşana kadar ağır ağır öne doğru devrildi...

Altı gün sonra, gece yarısına doğru, Silivri Cezaevi'nin kapıları, bir kere daha açıldı.

Şahane bir nisan ortası akşamıydı. Hava, kışı unutmamıştı ama son derece ümitkar ve şefkatliydi.

Dışarıya çıkan iki adamdan artık biraz daha daha yaşlı görüneni, ellerini pantolonunun cebine sokmuş öylece yürüyordu. Ne bir kitap ne bir parça kıyafet; tek bir çöp dahi almamıştı yanına. Herşeyi geride bırakmış ve safça, olan herşeyin orada kalmasını dilemişti.

Biraz önünde yürüyen, hâlâ biraz daha genç görünen, esmer, hafif çekik gözlü, yakışıklı ama sert suratlı, kirpi saçlı adamın ise omuzunda küçük bir spor çanta vardı.

İkisinin de adımları yavaş ve acemiydi. Özgürlüğe değil de sanki yeni keşfettikleri topraklara doğru yürüyorlardı. Çünkü böyle yürümek; hemencecik bir duvarla, parmaklıklı bir çıkmazla karşılaşmayacaklarını ya da bir önceki, ondan önceki, hep ve her önceki günde olduğu gibi, taşına – çatlağına kadar ezberledikleri koridorlardan dönüp dolaşıp, başladıkları yere varmayacaklarını bilerek yürümek ikisine de yabancı gelmişti.

Üstelik şaşkınlığın da aptallığı vardı üzerlerinde...

Cezaevinde geçirdikleri altı yıl boyunca neden içeride olduklarını az çok da olsa kavramışlardı. Anlamadıkları şey ise neden bir anda salıverildikleriydi.

Tenhalık da ürkütücü ve yürek burkucuydu.

Son bir buçuk – iki senedir gündemden biraz düşmüş olsalar da hala memleketin en revaçta zanlılarından sayılırlardı. İlk zamanlarda her duruşmaları son dakika haberi, her sözleri manşetti. Şu an tahliye olurken ise tek bir gazeteci bile yoktu kapının önünde.

Pis histi unutulmak. Hatırlanmanın şeklini bile önemsiz kılıyordu bazen...

İki adam kapıdan çıktıktan hemen sonra, az ileride, sokak lambalarının ışığı altında bekleyen iki arabanın motorları çalıştı ve önde duran beyaz sedanın kapıları heyecanla açıldı. Şoför tarafından inen oğlan ile hemen yanındaki kapıdan dışarıya fırlayan kız, gelenleri karşılamak için hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Aralarında dört – beş adım kala, kız saçma bir telaşla, sanki çarpılmış gibi aniden duruverdi. Yanındaki delikanlı ise yine saçma bir heyecanla adımlarını hızlandırdı ve önden önden yürüyen diken saçlıya şiddetle sarıldı: “Geçmiş olsun Doğan Abi...”

“Sağolasın kardeş.” diye cevap verdi Doğan Üsteğmen. Biraz titrek konuşmuştu. Boynuna atılan delikanlıyı sesini duyana kadar tanıyamamıştı ya, onun sarsıntısını yaşıyordu. Altı yıl görüşmemek, böylesi bir unutmaya mazeret olabilir miydi ki?

Neyse ki delikanlı hiçbir şey fark etmeyecek kadar mutlu-
luydu. Üsteğmen’den çözülüp biraz geride duran diğer adamın boynuna atıldı: “Sarp Abi...”

Yüzbaşı Sarp Gönen birşey demedi. Ellerini pantolonunun cebinden çıkardı ve Volkan’a sarıldı.

Üsteğmen ise hâlâ olduğu yerde çakılmış gibi duran kıza bakmaya devam ediyor ve ettikçe de tıpkı onun gibi kıpırdayamıyordu. Az önce, Volkan’ı ilk gördüğünde olan şey yine olmuştu çünkü. Çok daha kısa sürmüştü ama zihni, bir anlığına bile olsa, apaçık gördüğü kıızı koyacak bir yer bulamamıştı. Gözlerini çekmeye de korkuyordu. Tekrar baktığında,

o zavallı tereddütü ve ardından gelen o karmakarışık sıkıntıyı bir kez daha yaşamak istemiyordu çünkü....

Neyse ki Yasemin konuştu.

“Kusura bakmayın. Sessiz bir tahliye istediler. O yüzden bu saate kaldı.” dedi ve sesiyle birlikte Üsteğmen’in hafızasındaki son buğu parçacıkları da dağıldı. Fakat hâlâ kıpırdamıyordu. Koşturup sarılamıyordu çünkü hayalini kurduğu o günün geldiğine, yani koşturup sarılabileceğine bir türlü inanası gelmiyordu. İçeride geçirdiği onca sene boyunca çok hayal yeşertmiş ama bir o kadar da umut tüketmişti belli ki.

Cezaevine girdiklerinde son sınıf öğrencisiydi Yasemin. Bugün ise dört yıllık avukat. Kız, Salih Usta’nın bahçesinde birbirlerini ilk gördükleri gün nasıl gülümsediyse, tüm duruşmalar, tüm görüşmeler boyunca da aynı şekilde gülümsemişti. Ne bir türlü yazılamayan iddianameler ne talep edilen yüzlerce yıl hapis ne kıymeti kendinden menkul deliller ne de gizli tanıklar gülümsemesinden ve sükûnetinden tek bir kırıntı bile kopartamamıştı. Sabır ve umut olmuştu Yasemin. Üsteğmen de daha fazla aşık...

Öylece durakalmanın anlamsızlaştığı bir sürenin kıyısından dayken, Yüzbaşı’nın “Haydi.” diye mırıldanmasıyla Volkan, Doğan’ın omuzundaki çantayı almış, arabalara doğru yürümeye başlamışlardı.

Biraz yaklaştıklarında, arkadaki siyah panelvanın sürgülü kapısı sertçe açıldı. Araba, içerisinde hareket edenlerin ağırlığıyla birkaç defa yalpaladı ve ardından iki kişi aşağıya atladı.

Yüzbaşı, ölgün ışıkların altında giderek yakınlaşan iki silüete doğru dikkatle bakarken bir taraftan da şaşkınlığının tedirginliğe dönüşmesini engellemeye çalışıyordu. Biraz önce, Volkan ile Yasemin’i, seslerini duyana kadar tanımakta zorlandığında, o da zihnini gizli gizli sarmalayan heyecana yormuştu bunu. Fakat aynı hissi tekrar yaşıyor olması, gördüğü

kişileri hem tanıyor hem de tanımıyor, daha doğru bir tabirle tanıyor da kim olduklarını çıkartamıyor gibi gelmesi, hafızası kalıcı bir hasar almadıysa eğer, izaha muhtaçtı. Dilinin ucundaydı iki siluetin de isimleri ama takılmışlardı, çıkartamıyordu. Derken bir tekerrüre daha uğradı Yüzbaşı. Hemen hemen aynı anda kulağına değen iki sesle birlikte zihninin kilitleri açılıverdi. İlyas Usta'dan bir kelime farklı olarak Salih Usta, "Geçmiş olsun"un sonuna, hep yaptığı gibi bir de "Yeğen!" eklemişti.

Rahatlamıştı... Ruhun ve yüreğin gayet iyi hatırladığı kimselerin karşısında hafızanın bocalaması berbat bir ağırlık yaratıyordu çünkü. Uzunca bir süredir görüşemiyor olsalar da ölüm – kalım birliktelikleri sürüyordu.

Özlemle açılmış kollara kendisini bırakıverdi Yüzbaşı. Salih Usta'nın bıyıkları gibi gür ve şefkatli sesini, bunca yıldan sonra bunca yakından duyduğuna inanası gelmiyordu ama neyse ki delili, yüreğine dolan o sıcacık güven duygusuydu.

Hemen akabinde Yüzbaşı, vuslatın kudretini kaburgalarında hissetmeye başladı: İlyas Usta'nın kollarındaydı. Tekrar tekrar "Geçmiş olsun." diyordu Usta, "Cümlemize geçmiş olsun. Şükür kavuşturana..." Fakat Yüzbaşı hiçbir karşılık vermiyordu, çünkü soluk bile alamaz bir haldeydi.

Tabanları yere basar basmaz kafasını kaldırıp İlyas Usta'nın kara ve kaba sakallı yüzüne, soru dolu bakmaya başladı Yüzbaşı. Usta da durumun farkına varmış, "Ne var?" der gibi gülümsemişti. Sarp bakmayı sürdürerek sordu. "Yahu." dedi, "Saçına – sakalına birşey mi yaptın sen? Zayıfladın mı? Kilo mu aldın? Bir değişiklik var sende ama..."

Usta'nın gülümsemesi büyür gibi oldu ama hemen toparladı. "Yok yahu yok..." dedi Yüzbaşı'nın sırtını tıptıslayarak, "Bildğin ben işte..." Hemen ardından "Haydi." diyerek

konuyu kapattı ve kapısı açık bekleyen panelvana doğru yürümeye koyuldu.

Arabalara doğru ilerlerken Yüzbaşı'nın keyfi bir hayli yerindeydi. Boşuna yoklamamıştı İlyas Usta'yı. Karşılığında aldığı, o bir anlığına kontrolden çıkan gülümseme de yeteri kadar şey anlatmıştı. Ortada dönen bir oyun vardı ama herşey kontrol altındaydı. Dönüp arkasına, cezaevine doğru baktı. Daha çikalı kırk adım bile olmamıştı.

"E haydi hayırlısı bakalım..." diye mırıldandı.

Kısa bir süre sonra iki araba sessizce cezaevinin önünden ayrılmışlardı.

Doğan Üsteğmen öndeki arabada Yasemin ve Volkan ile birlikteydi. Yüzbaşı ise arkadaki panelvanda, konforlu deri koltuklarda ve Ustalarla karşılıklı oturarak seyahat etmeyi tercih etmişti. Yorgun ve sakin görünüyordu ama içi kıpır kıpırdı. Şu tanınmazlık numarası, merakını derin derin kemirmeye başlamıştı. Bir tür gözbağı mıydı ya da işin içinde bir tılsım, bir iksir var mıydı bilmiyordu ve çok da önemsemiyordu. Çünkü hepsinden öte, bu bir işaret fişeğiydi. Yedilerin birşeyler yapmakta olduğunu söylüyordu. Harekete geçtiklerini, bir plan kurduklarını...

Öğrenmeye can atıyordu Yüzbaşı. Cezaevinde biriktirdiği ve cevaplarını er ya da geç almaya ant içtiği yüzlerce sorunun arasında bu, pırlanta gibi ışıldamaya başlamıştı. Çünkü bu sorunun muhatapları, dostlarıydı. Açık cevaplar alabilecekti. Ve bir başlangıç olacak, diğer soruların yolunu açacaktı. Ne var ki, bekleyen 'mühim meselelere' geçebilmek için önce bu yolun bitmesi, geri kalanlarla da kavuşulması ve herkesin herkeşe 'geçmiş olsun' dileklerini iletmesi gerekiyordu. Bunun nezdinde, tüm protokollere içinden bir kez daha küfür etti Yüzbaşı. Lâkin tek sorun bu da değildi. Tamam, daha ayağında

hapishanenin tozuyla, arabaya biner binmez hemen derin konulara girecek değildi ama Ustaların suratlarına da öyle bir sessizlik duvarı inmişti ki, sanki edilecek her kelime çarptığı gibi parçalanıp, keskin şarapneller gibi dört bir yana dağılacaktı. Üstelik gözlerinde, ketumluğun çok ötesinde bir tedirginlik duruyordu. Dışarıda, loş lambaların altında fark etmemişti bunu. Şu an karşı karşıya oturdukları yer ise şüpheye yer bırakmayacak kadar aydınlıktı.

Kafasıyla beraber merakı da karışmıştı Yüzbaşı'nın. Yol yeni başlamıştı ama bu halde bitmek bilmeyecekti. Masumundan bir soru iyi olur diye düşündü. Hem sessizlik de biraz seyrelirdi. "Usta" dedi alçacık bir sesle, "Zahmetini bir tarafa bıraktım, siz ne diye bizi karşılamaya geldiniz? Aranıyorsunuz her yerde..."

Sessizlik fazla değişmemişti. Salih Usta acımsı bir gülücükle cevap vermek üzereyken, İlyas "Hallettik o işleri..." deyiverdi.

"Vay!" diye ellerini şaklatarak güldü Yüzbaşı, "Hesap vakti başladı o zaman?..."

Keyfi yerine gelmişti, lâkin şu kadarcık heyecanının bile bir karşılığı olmadığını anlayınca susmak zorunda kaldı. İlyas Usta yüzünü çoktan yere indirmişti. Salih Usta'ya döndü. O gözlerini kaçırmamıştı ama zor tutuyordu. Dönüp, kara camların ardında akıp giden karanlık yola dalıp gidesi vardı. Çünkü yüreğini sıkan korku, ancak gölgelere gömüldüğünde biraz hafifliyordu.

Evet, Salih Usta, toprağın ve kayaların hükümranı, depremlerin efendisi, Ocağın yetiştirdiği en büyük kılıç ustası, düşmanın karşısına tek başına dikilen, en karanlık sanatlara gülüp geçen, öte alem yaratıklarının bile musallat olmaktan çekindiği Salih Usta korkuyordu!

Hem de öyle bir korkuyordu ki, upuzun yaşamı boyunca tecrübe ettiği sayısız benzer hissin bunun yanında ancak 'biraz telaş, biraz heyecan' gibi kaldığını çoktan idrak etmişti.

Bambaşka birşeydi bu seferki. Öyle gelip geçici değildi, yapışkandı. Zift gibiydi; kapkara bir kasvete bulamıştı yüreğini. Zamanla azalmamış, aksine gün geçtikçe sinsi sinsi çoğalmış, nihayetinde önce kalbini, sonra zihnini esir almış, tüm iradesini, dirayetini ve cesaretini silip atmıştı. Usta'nın bunu kendisine itiraf etmesi zor olmuştu. Daha da zor olan ise herkesin aynı durumda olduğunu görmek ve bilmektir. Evet, etrafındaki herkes korkuyordu. Kendisi nasıl korkuyorsa aynı şekilde hem de. Tarihlerinde ilk defa içlerinde daha cesur birisi yoktu ya da daha akli başında, daha bilge, daha iradeli, daha dik, daha ayakta... Herkes korkuyordu, tüm Ocak, Niran Hatun bile!

İşte bu yüzden, Yüzbaşı'nın soruya benzeyen o sözüne, ne diliyle ne yüzüyle ne de gözleriyle verebileceği bir karşılığı yoktu. 'Hesap vakti' lafını duyduğu anda içini kaplayan ürpermeyle üşümüş, titrememek için kendini zor tutmuştu. Çünkü 'hesap vakti' demek, başlarına bunca belayı saranların gölgelerden sıyrılıp, niyetleri ve bedenleriyle birlikte karşılarına çıkmış olması demektir. Lakin Usta'nın buna kalkışacak ya da dayanacak mecali yoktu. Değil düşmanlarından hesap sormayı hayal etmek, intikam için planlar yapmak; kimliklerini bilecek olmanın düşüncesiyle bile ruhunun içi boşalıyor, geriye kalan kabuğu da incecik, kırılğan bir buz tabakasına dönüşüyordu. Artık utanmıyordu da... Başlarda var olan o rahatsız yabancılik hissi, o isyan dürtüsü, birgün harekete geçeceğine dair o umut ve kendine dönmüş o öfke artık yoktu. Şu an hatırlamıyor olsa da bir zamanlar biliyordu Salih Usta. Korkunun mutlak zaferinin en namlı timsallerinden birisi, 'alışmak'tı.

Her şey, altı sene önce bir gün, sinsice başlamıştı...

Önce İdris Usta'nın pis işleri için kullandığı elemanlar alınmaya başlanmıştı. Bırakın işkillenmeyi, uzunca bir süre

tutuklamaların farkına bile varmamışlar, ters giden birşeyler olduğunu anladıklarında ise bunun büyük bir operasyonun öncülü olabileceğini akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdi.

Bu ilk dalgada tutuklananların tıynetini anlatabilecek bir kelime, bir tabir bulmak çok zordu. Her türlüşü vardı içlerinde. Ordudan atılmışlar, devletten kovulmuşlar, uyuşturucu kaçakçıları, tetikçiler, çek - senetçiler, silah kaçakçıları, hırsızlar, dolandırıcılar ve hatta tecavüz suçluları... Öyle adi, öyle pis, öyle alçak bir güruhtu ki bu, hepsini bir arada görünce, insan ister istemez İdris Usta'nın fitratından da şüphe duymaya başlıyordu. Kumpası kuranların istedikleri şey de buydu zaten. Bu adamlarla en ufak bir temasta bulunmuş herkes, üzerinde yafta gibi bir çirkef lekesi taşımaya peşinen mahkum olmuştu.

Bundan sonra gelen dalga, İdris Usta'nın ve Mehmet Sinan'ın devlet katlarındaki bağlantılarını vurmaya başlamıştı. Subaylar durumun vehametini hemen kavramışlar, saldırının kaynağını bulmak için çalışmaya başlamışlar fakat ustalara laf anlatamadıkları için hiç yol katedememişlerdi. Tuhaf bir hale düşmüştü Ocak. Her kafadan bir ses çıkıyor, her toplantının üçüncü cümlesinde bir kavga patlıyor, edilen intikam yeminleri boş birer çığlık olarak kalıyor, iş karar vermeye ve harekete geçmeye geldiğinde Niran Hatun sorumluluğu, bir ateş topu gibi İdris Usta'nın kucağına bırakıyordu. O da her defasında en acınası ve en tehlikeli kararı alıyordu: Durup ertesi gün ne olacağını beklemek...

Subaylar, durumdaki acayıpliği fark etmişlerdi ama sebebini çözecek vakit bulamamışlardı. O zamana kadar 12. Daire'nin yakınına bile yaklaşmayan operasyon hiç beklemedikleri bir şekilde dümeni kırıp doğruca askeriyeye yönelmişti. Aksi gibi, Ahmet Paşa son bir yıldır Daire'yi yeniden yapılandırmak için çalışıyordu. Kadroyu genişletmiş, destek subaylarının sayısını arttırmış, İzmir, Artvin, Hatay, Mardin ve Ağrı'da irtibat büroları açmıştı. Eğer operasyon dış çemberden

başlayıp, merkeze doğru ilerlemiş olsaydı, Subaylar'ın bir şansı olabilirdi elbette. En azından Yediler'i hale yola koymaya çalışmaktan vaz geçip, inisiyatif kullanmaya başlayabilirlerdi. Fakat ilk darbe tam sınır merkezlerine inmiş, Tuğgeneral Ahmet Toprak, yirmi dört rütbeli asker ile birlikte Ankara'da gözaltına alınmıştı.

Bunun hemen ertesi günü, sabahın köründe, köşe yazılarında ve manşetlerinde "devletin sınır merkezlerine sızmış, özellikle de silahlı kuvvetlerde yuvalanmış 12. Daire isminde bir 'derin devlet' unsurunun deşifre edildiğini" anlatan gazeteler daha bayilere henüz dağıtılmışken, Daire'nin İstanbul bürosu olan, Kapalı Çarşı'nın derinliklerindeki 'Eski Yer'in kapısı gü-rültüyle kırılmış, içeriye önce uzun namlulu silahlarıyla özel tim mensupları, onların ardından da kameraları ve fotoğraf makineleriyle muhabirler dolmuş, üç gün süren ve kötü yazılmış, ağır, sıkıcı bir komedi filmine benzeyen gözaltı süreci böylece başlamıştı. Sorguya katılan polislerin soruşturma dosyasıyla ilgili fazla bir şey bilmedikleri apaçık ortadaydı. Ne öğrenmek istediklerini tam olarak bilmedikleri için ya 'anayasal düzeni yıkmak için komplo kurmak', "terör örgütü kurmak ve yönetmek" gibi afaki suçlamaların etrafında dolanmışlar ya da özel hayata girip fazlasıyla can sıkmışlardı.

E, medya da boş durmamıştı tabii ki...

Eski Yer'in basılması, kaçınılmaz olarak halkın dikkatini çekmişti. Kapalıçarşı'nın derinliklerinde, bir halıcı dükkanının ardına saklanmış, 12. Daire adında, hem yarı - resmi, hem askeri hem de gizli bir örgüt! Dünyanın her yerinde müthiş bir hikayeydi bu! Sütunlu salonun boy boy fotoğrafları daha ilk günden gazetelerin ön sayfalarını kaplamış, ardından ateş harlanmış ve kazan kaynamaya bırakılmıştı. Bu sırada hika-yenin başrol oyuncularları da çoktan belli olmuştu...

Yakışıklı Jandarma Üsteğmen Doğan Aral ile melek-yüz-lü-örgüt-yöneticisi Deniz Yüzbaşı Sarp Gönen, dikkat çekici

kişilikleri ve gizemli geçmişleriyle bir anda tüm objektiflerin hedefi haline gelmişlerdi. Her ikisi de en azından on yıl önce-sine kadar, düzgün ve başarılı subaylar olarak tanınıyorlardı. Söylenenlere göre Doğan Aral, komutanları tarafından paylaşılamayan, her dönemi takdirle kapatan bir jandarma subayyken, Sarp Gönen henüz üsteğmen rütbesindeyken denizaltı komutanlığına getirilen ender bahriyelilerden birisiydi. Söylenenlere göre tabii ki... Soruturma kapsamında ifade veren ya da medyaya konuşan herkes Yüzbaşı ile Üsteğmen'in başarılı birer 'asker' olduklarını söylüyordu. Ve işleri karıştıran, olayı daha da ilgi çekici hale getiren mesele tam da buydu! Çünkü ne Yüzbaşı'nın ne de Üsteğmen'in asker olduklarını gösteren bir kayıt yoktu. Ne bir Harp Okulu mezuniyeti ne herhangi bir emrin altında bir imza ne bir maaş bordrosu ne bir görevlendirme yazısı ne de bir takdirname... Mesleklerine dair her kağıt parçası yıllar önce İdris Usta'nın maharetli elleri tarafından yok edildiği için Sarp ile Doğan'ın askerlikleri sadece hafızalarda ve ifadelerde mevcuttu.

Başrol oyuncularının özgeçmişleri bu şekilde izahı ve tami-ri zor gediklerle dolu olunca, oralardan içeriye türlü hikayeler sızmaya başlıyordu haliyle. Muhabirler daha sorgu tamamlanmadan, Üsteğmen ile Yüzbaşı'nın Ebu Sina suikastı ile ilgili olarak emniyete davet edildiğini 'keşfetmişler' ve bu gazetecilik başarılarını bin türlü komplo teorisini de işin içine katarak kutlamışlardı. Ardından bir 'keşif' daha patlamıştı: Yüzbaşı'nın eski nişanlısı, akademisyen, tarihçi, Yardımcı Doçent Doktor Bahar Erkal!... Ve amân Allahım! Kız neredeyse yedi yıldır ortalıkta yoktu!

Arka arkaya patlayan haberler kurmaca ile gerçeği öylesine iç içe geçirmişti ki, bir noktadan sonra Yüzbaşı ile Üsteğmen kendilerini yarı – hayali, yarı – gerçek birer karakter gibi hissetmeye başlamışlardı. Artık gülüp geçiyorlardı. Daha doğrusu gülüp geçmekten ya da öyleymiş gibi yapmaktan başka çareleri

kalmamıştı. Tamam, yasal olarak tertemiz oldukları söylene-
mezdi ama herşeyin de bir haddi hududu olmalıydı! Bu deli-
liğe bir ciddiyet, hele ki hukuki bir ciddiyet kazandırabilecek
bir kuvvetin yeryüzünde var olabileceğine inanmıyorlar, bu
saçmalıklar silsilesinin daha ileriye ve daha derine gidebilece-
ğine ihtimal vermiyorlardı. Fakat yanılmışlardı... Emniyetten
çıkıp savcıların odasına adım attıkları anda komedi bitmiş,
'imkansız', 'saçmalık', 'delilik' dedikleri herşey kaskatı ve buz
gibi birer gerçeklik olarak karşılarına dikilivermişti.

Hemen hemen aynı anda, iki ayrı odada, iki ayrı savcı
Sarp ile Doğan'ın önüne beş fotoğraf, iki de robot resim at-
mıştı. Çizimler Behruz Usta ile Elif Hatun'a aitti. Diğer us-
taların fotoğrafları ise uzaktan, gündelik hayatın içinde en sa-
vunmasız hallerindeyken çekilmişti.

Savcılar, 12. Daire isimli terör örgütünün gizli yöneticile-
rinin bu yedi isim olduğunu iddia ediyorlardı. Subaylardan is-
tedikleri ise çok basitti. İddialarını destekleyecek birer ifade ve
ele geçirilmelerini sağlayacak kadar bilgi. Bu işbirliğinin karşı-
lığında, kendilerine yöneltilen 'anayasal düzeni yıkmak', 'hü-
kümeti parçalamak', 'devleti ateşlere vermek' ve pek tabii ki
'darbeye teşebbüs etmek' gibi suçlamalardan bazılarının dü-
şürüleceğini, kalan maddeler için de en alt sınırdan ceza ta-
lep edileceğini vaat ediyorlardı.

Yediler ve tutuklanmak, Yediler ve adliye, Yediler ve cezaevi...

Bunlar bildikleri gerçeklikte yanyana gelme ihtimali olan
kavramlar değillerdi... Teklifi bu yüzden ciddiye alamamışlar,
alamadıkları için de korkuya kapılmamışlardı.

Yine hemen hemen aynı anda ve iki ayrı odada, iki ayrı
savcının teklifini kesin bir dille reddettikten yaklaşık yarım
saat sonra çıkarıldıkları mahkemede, kesin bir dille tutuk-
lanmışlar ve hızla cezaevine gönderilmişlerdi. Şaşkın, yor-
gun, mutsuz, hüznü ve korkmuş vaziyetteydiler. Ama yine

de, içlerinde bir umut vardı. Yediler'in, özellikle de İdris Usta'nın, bıçağın kemiğe dayandığı şu noktadan sonra oyalanmayı bırakıp, gerçekten işe yarayacak bir hal çaresi düşündüğünden emindiler, fakat... Yine yanılmışlardı.

Tutuklandıktan sadece üç gün sonra İdris Usta, emir kisvesine bürünmüş kısacık bir cümleyle teslim bayrağını çekivermişti. 'Çekilin ve saklanın' diye buyuruyordu Usta. Ne var ki dışarıda ne çekilecek fazla kimse kalmıştı ne de saklanacak bir yer. Bu 'emirle' birlikte geride kalan bir avuç yaren ve yoldaş da alenen kaderlerine terk ediliyordu.

Yüzbaşı'nın ilk tepkisi, sinir ve küfür dolu bir kahkaha patlatmak olmuş, sonraki günler boyunca da Usta'nın emri her aklına geldiğinde, akıl sağlığını korumak için gülmeye devam etmişti. Ve bunlar, Sarp Yüzbaşı'nın cezaevinde attığı son kahkahalar olmuştu...

Yine üç gün sonra; yani parmaklıkların ardında uyandıkları altıncı günün sabahında, hücre kapılarının altından atılan bir gazete ile birlikte son umut kırıntıları da yok olup gitmişti. "Çankaya'ya Kadar Sızmışlar!!!" diye bağıırıyordu dev siyah manşet. Hemen altında 'Terör Örgütü 12. Daire'nin yedi gizli yöneticisinden birinin, bahçıvan kisvesi altında yıllardan beri Çankaya Köşkü'nde görev yapmakta olduğu yazıyordu. Bahçıvan tutuklanmış, devlet ve millet büyük bir tehlike atlatmıştı. Kocaman fotoğrafta ise İdris Usta iki sivil polisin kolları arasındaydı. Yüzünde öyle şaşkın ve öyle mağlup bir ifade vardı ki, bırakın bir hal çaresi düşünmeyi, kim olduğunu bile unutmuş gibi görünüyordu.

Sonraki günlerde hücrelerine gazeteler düşmeye devam etmişti ve gözlerine değen her manşetle birlikte yürekleri de biraz daha karanlığa gömülmüştü.

Solaklar darmadağın olmuştu.

On iki has solaktan sekizi kırk kadar yamak ve çırak ile birlikte yakalanmışlardı. Abbas Ağa kurtarabildiği kadar yâreniyle birlikte kaçmayı ve izini kaybettirmeyi başarmıştı ama saklandığı yerde, Yeniçeri geleneğinin son temsilcisi olan asırlık ocağının, bir terör örgütünün silahlı kanadına dönüşmesini izlemek zorunda kalmıştı.

Yedilerle bağlantılı herkes gibi Yörükler de büyük bir darbe yemişlerdi. Yedi Kartal Ocağı'nın en itibarlı yârenlerinden birisi ve Yasemin'in amcası olan Ayvaz Bey, oğlu ve yakın akrabalarıyla birlikte tutuklanmıştı. Mecbur kalmadıkça şehirlere adım bile atmamalarına rağmen 'uyuşturucu trafiğini yönetmekle', en yakın kara sınırından bin beş yüz, deniz kıyısından ise altı yüz kilometre uzakta olmalarına rağmen de 'kaçakçılık şebekesi kurmakla' suçlanıyorlardı. Bu kadarla da kurtulamamışlardı üstelik. Ayvaz Bey'in boyu ile akraballığı olan dört köy; bir baraj, iki de maden bahanesiyle bir yıl içerisinde haritadan silinivermişti.

Hücrelerine düşen son gazete ise herkesin beklediği ama kimsenin aklına getirmek istemediği o muhteşem finali ilan etmişti. Kapkara ve sonu üç ünlemlî, kocaman bir "Deşifre!!!" yazısının altında iki robot resim ve beş fotoğraf...

İdris Usta'nın fotoğrafının altında "Yakalandı ve İtiraf Etti" yazıyordu. Diğerleri ise "Aranıyor!" du.

En baş karedeki Behruz Usta ile en son karedeki Elif Hatun'un fotoğrafları yerine robot resimleri konulmuştu. Behruz Usta artık Yediler'in başında değildi. Hekim Sultan ile birlikte bu diyarları terk edeli çok zaman olmuştu. Elif Hatun ise Ocak'tan bile değildi. Azledilmiş ve muhtemelen sonsuza kadar sürecek bir çıraklık cezasına çarptırılmıştı. Ama bütün bunlar hiç önemli değildi. Çünkü gazete kadim Yedi Kartal Ocağı'ndan falan değil, 12. Daire isimli terör örgütünün deşifre edilen yedi gizli yöneticisinden bahsediyordu.

Sarp Yüzbaşı, Niran Hatun'un resmine uzun uzun baktığını hatırlıyordu. Deşifre, araniyor, örgüt vesaire gibi saçmalıklar silinip gitmişti aklından. Sadece o donuk resme bakmıştı. Yılgın ve düşünceli bakışlar, solgun bir yüz, kilitlenmiş dudaklar... Hatun'un alevi sönüp gitmişti sanki. Saçları bile kıvılcımlarını kaybetmiş, sıradan kızıl bir renge bürünmüştü. "Fotoğraf neticede..." diye teselli etmişti kendisini ve gazeteyi elinden bırakıvermişti. Çünkü o an, içine düştüğü o karanlık çukurda yüreğini aydınlatma ihtimali olan tek ışık kaynağı, Niran Hatun'un o kudretli, kadim ve sönmek bilmeyen aleviydi. Ever; 12. Daire terör örgütü ilan edilebilir, tüm yârenler ve yoldaşlar hapse tıkalılabildi. İdris Usta'nın akli tutulabilir, Salih Usta korkabilir, İlyas mızıldayabilir, Bengi Hatun saklanabilirdi. Bunların hepsi mümkündü ve hepsi öyle ya da böyle telafi edilebilirdi. Fakat Hatun'un alevinin sönmesi...

İşte o dönüşsüz ve çözümsüz, tesellsiz ve telafisiz, merhametsiz, kocaman ve kaskatı bir son demekti.

Tam o sırada, Yediler'in gizli mahallesindeki evinde, özgürlüklerine henüz kavuşmuş olan subayları bekleyen Niran Hatun da altı sene önce aynı fotoğrafa uzun uzun bakmış, sonra ellerinin arasında aniden tutuşuveren kağıdın havaya savrulan küllerini şaşkınca izlemeye dalmıştı.

Sanatının isteği ve iradesi dışında ortaya çıkmasına alışıkta aslında. Hatta kişiliğinin bir parçasıydı bu. Sadece kendisinin konuşabildiği ama herkesin anladığı kendine has lisaniydi. Konuşmak istemediğinde mesela, gözlerinden fırlayıveren birkaç kıvılcım ne demek istediğini gayet güzel anlatırdı. Ya da neşeli bir kahkaha yersiz kaçacağında, saçlarında dalgalanan yalımlar onun yerine gülerdi.

Ama o gün, hayatında ilk defa kendine ait bir fotoğrafa baskarken ellerini aniden kaplayıveren o kara – kızıl korlar hiç de kendisine ait gibi gelmemişti. Birşey anlatmamışlardı çünkü. Ne öfke ne nefret ne isyan ne de intikam... Hiçbir şey anlatmamışlar, sadece ellerinin arasında tuttuğu o lanet kağıt parçasının bir an önce yok olup gitmesi için sezdirmeden belirmişler, işlerini bitirdikten sonra da, sanki birilerinin görmesinden çekiniyorlarmış gibi, korkakça, yavaş yavaş sönüp gitmişlerdi...

O fotoğrafta kendisini görmüştü çünkü Hatun. Ta kendisini! Görmekten kaçtığı, bitkin solmuş, yılgın ve kendini unutmuş Niran'ı!

Kara - kızıl korlar sönüp gittikten sonra ellerine bakamamıştı bile. Sedire oturmuş, kollarını kavuşturmuş ve gazetesinin külleri hala etrafta uçmaktayken parmaklarını, yani

dünyanın gördüğü o en narin ve en ölümcül silahlarını kol-tukaltlarına saklamıştı.

Ve o günden sonra Niran Hatun, ne ellerinden ne gözle-rinden ne de saçının bir telinden tek bir kıvılcım bile çıkart-mamış, bedeninin bir parçası saydığı kılıcı aklına her geldi-ğinde, tiksinti ve utanç karışımı, pis bir duyguyla gözlerini yummuş ve değil mahalleden dışarıya çıkmak, ruhunu kap-layan bunaltı dayanılmaz hale gelmedikçe, ciğerleri bir lokma temiz hava için yalvarmaya başlamadıkça evinden dışarıya adı-mını bile atmamıştı. Tam beş küsur yıl boyunca...

Ve o aylar ve yıllar boyunca sadece durmuş, dinlemiş ve izlemişti... Hesaplı bir durmak değildi bu, daha çok bir has-talık gibiydi. Değil Bengi Hatun'un, Lokman Hekim'in bile derman bulamayacağı yapışkan bir illetti. Başlarda, sabahları uyanıp gözlerini açtığında ilk iş yüreğini yoklamış; öfkesine, şiddetine, heyecanına, tutkusuna dair bir ufacık kırıntı aramış, fakat her defasında, yani her sabah, kaburgalarının arasında kocaman, renksiz ve dipsiz bir boşluk bulmuş, sonra aradığı tüm duyguları unutmuş, nihayetinde alışmış, gelen tüm kara haberleri taş gibi durarak, tek bir kelime bile etmeden öylece dinlemeye koyulmuştu. Sessizliği sadece dışarıya karşı değildi. Kendisiyle konuşmaktan da vaz geçmişti Hatun. Öyle ki, na-sıl bu hale geldiğini bile merak etmiyordu artık.

Tek tesellisi ruh halinin, İdris Usta'nın belirlediği temel strateji ile son derece uyumlu olmasıydı. O meşhur 'çekilin ve saklanın' emrinden sonra Usta pasifliğin daha da derinle-rine inerek 'sessiz ve kıpırtısız kalın' diye talimat göndermeye başlamıştı.

Lâkin nerede ve hangi halde olursa olsun onun adı İdris Usta'ydı ve haklı olduğu bir nokta mutlaka vardı. Sessizlik-leri ve kıpırtısızlıkları birilerinin canını fena sıkıyordu besbelli. Bir ay içerisinde cezaevinden dört yârenin cenazesi çıkmıştı. İki kalp krizi, bir beyin kanaması ve bir de intihar. Ardından

saklanmaktan sıkılan iki Solak yamağı göğüslerine birer kazık çakılı halde bulunmuşlardı. Katlanması zor bir suçluluktan bu Yediler için ama İdris Usta cezaevinden hep aynı mesajı gönderiyordu: “Sessiz ve kıpırtısız kalın. Geride kalanların hayatını kurtarmanın tek yolu bu!”

Durmuşlardı...

Yıllar boyunca hiçbir şey yapmadan öylece durmuşlardı. Beklemek denen şeyin, insanın ruhunda ve bedeninde bıraktığı etki, neredeyse savaşın yıpratıcılığına denkti. Bengi’nin saçlarına aklar düşmüş, Salih’in göz altlarındaki yorgun haleler büyümüş, İlyas’ın neşesi uçmuş, kahkahası solmuştu.

Ocak durdukça da ortalık başıboş kalmış, sadece İstanbul’un değil tüm memleketin, hatta gariptir, Uzak Asya’dan Kuzey Afrika’ya, Eski Kıta’dan Yeni Dünya’ya kadar bütün alemin karanlık yaratıkları, sanki sözleşmişler de bu zamanı kolluyorlarmış gibi dizginlerinden boşalivermişlerdi.

Dünyanın dört bir yanından gelen karmaşa ve felaket haberlerini çok umursamıyorlardı belki ama İstanbul’un için için yanmakta olduğunu duymasalar bile hissedebiliyorlardı. Geceliler arasında kurdukları düzen, durmalarıyla birlikte yıkılınca, aşiretler ve aileler arasında iktidar savaşları başlamıştı. Zaman, zihinleri ve atmayan yürekleri asırlık hesaplarla dolu olan Geceliler’in zamanıydı artık. Şimdilik birbirlerine fazla bulaşmıyorlar, enerjilerini, saklanan Solaklar’ı ve Yörükler’i bulmak için harcıyorlardı. İzmir’de Şefviler neredeyse bağımsızlıklarını ilan etmişler, kulaklarına çalınan bir habere göre de Yediler’den her birinin başına yüzer bin altın ödül koymuşlardı. Tüm bağlantılarını kaybettikleri için bu haberi teyid edememişlerdi ama Geceliler arasında işini en iyi bilen soyun Şefviler olduğunu da herkes bilirdi. “Yeni efendilerine şirin gözükme istiyorlar demek...” diye mırıldanmıştı Niran Hatun. Sonra yine susmuş, kulaklarında çınlamaya devam

eden kendi titrek sesini dinlemeye koyulmuştu: “Yeni efendilerine... Yeni efendilerine...”

O beş küsur yıl böyle geçmişti işte... Arka arkaya gelen kötü haberler, aslını astarını öğrenemedikleri dedikodular, yürek yoran söylentiler ve bazen de aylar süren, ölüm gibi soğuk ve kıpırtısız sessizlik dönemleri...

Ve sonunda, yani bir hafta önce, belki İdris Usta'nın haklı sabrının ve inadının, belki de içine düştükleri yılgınlığın hesapta olmayan bir neticesi olarak, Yedi Kartal Ocağı'na gizli düşmanlarından kısacık bir teklif gelmişti.

Niran Hatun bu teklifi ilk duyduğunda biraz olsun düşünmek, hiç olmazsa düşünür gibi yapmak istemişti ama onu bile becerememişti. İçin için umut ettiği, hatta istediği bir şeydi çünkü. Ne ‘teslim olmak’ gibi aşağılayıcıydı ne de çetin bir pazarlık kadar yorucu. Kısacık, basit, sade ve açıktı. Üstelik tüm yârenler, yoldaşlar ve sırdaşlar kurtulacak, hayatta kalmayı başaran herkese hayatları iade edilecekti. Fazla düşünmemişti Hatun. Sadece “Kabul” diye haber göndermiş, odasına çekilip gözlerden ırak, derin bir ‘oh’ çektikten sonra da derhal Ocak İstişaresi ilan etmişti.

Aynı günün batımında, Yedi Kartal Ocağı'nın halihazırda mevcut bulunan dört üyesi, merasim cüppelerini kuşanmış ve Behruz Usta'nın konağının en üst katında bulunan İstişare Odası'nda toplanmışlardı. Yıllardan beridir ilk defa ilan edilen bu toplantı, yüzlerine biraz renk getirmişti sanki. Salih, Bengi ve İlyas erkenden gelmişler, Ocağın kıdem sırasına uygun bir şekilde minderlerine oturup beklemeye koyulmuşlardı. Derken Niran Hatun odaya girmişti. Ocağın kurucusu Lokman Hekim'i giyabında selamlamak için, yokluğunda varlığı hatırlansın diye yadigar bıraktığı kürsüsünün önünde eğilmiş, sanki hasret giderir ya da veda eder gibi uzun bir süre o halde kaldıktan sonra doğrulmuş ve ayakta kendisini beklemekte olan ustalara oturmalarını buyurmuştu. Hekim'in kürsüsünün tam

karşısına düşen minderine bağdaş kurduktan sonra, kimsenin yüzüne bakmadan, kısa konuşmuştu Hatun. Gelen teklifi kısacık anlatmış "... ve ben de kabul ettim" diyerek sözünü bağlamış, ardından soluk bile almadan, verdiği kararı 'hüküm' haline getirecek olan o ağdalı cümleleri sıralamaya başlamıştı: "Ben Niran Hatun, Behruz Usta çırağı, Lokman Hekim Ocağı'nın birinci kartalı. Hükmüm odur ki..."

Hüküm okunurken tüm ustaların başlarını önlerine eğmesi Ocağın kadim geleneklerindendi. Bu sefer de öyle olmuştu... Tek fark, kederden parça parça dökülen yüzler ve araya karışan hıçkırıklardı.

Gözyaşlarını ilk koyuveren Bengi Hatun olmuştu. Onu İlyas ve Salih Usta takip etmişti. Gözlerini tam karşısındaki kadim kürsüye sabitlemiş, taş bir heykel gibi minderinde oturan Niran Hatun'u dünyaya döndüren yine Bengi Hatun'un sözleri olmuştu. "Müsaadenle Hatun" demişti Bengi ayağa kalkarken, "Volkan'ı bulayım, azatlığını vereyim ben o zaman...."

"Ben de..." diye mırıldanmıştı Hatun. Verdiği hüküm tüm çıraqların azat edilmesini zorunlu kılıyordu. Kendisinin de bir çırak sahibi olduğunu o an anımsamıştı.

Behruz Usta'nın Ocak'tan ayrılmasından sonra Bengi, Volkan'ı çırak olarak seçmişti. Kendisi de Elif'i...

Ocak tarihinde, çıraklık müessesesini bir ceza aracı olarak kullanan ilk usta olmuştu Niran Hatun. Elif, ihanetinden dolayı azledilince yerine bir çırak bulmak lazım gelmiş, Hatun da bu boşluğu yine Elif ile doldurmayı tercih etmişti. Şeytani bir cezaydı bu. Elif'in eğitimini tamamlayıp, yeniden Usta olarak kabul edilmesi tamamen Hatun'un yüreğinin soğumasına bağlıydı ve bu asırlar sürebilirdi.

Başlarda herşey olması gerektiği gibi gitmişti. Gün doğumundan, gün batımına kadar süren talimler, akşamları da rahle başında dersler... Sonra malum olaylar gelişmiş ve Niran

Hatun kendisini unuttuğu gibi çırağını da unutmuş, onu da kendisi gibi sonsuz bir ev hapsine mahkum etmişti.

Behruz Usta'nın konağından ayrıldıktan sonra ilk işi çırağını huzuruna çağırmak olmuştu. Elif'in şaşkın yüzüne uzun uzun bakmıştı ve düşünmüştü Hatun. Hiç "Neden?" diye sormamıştı kıza. İhanetini sabit bulmuş, cezasını kesmiş ve belki korktuğundan, belki Elif'ten biraz daha yalan dinlemeye tahammülü olmadığından, büyük ihtimalle de Ocak'ın yaşadığı bu en vahim ihanet hikayesini bir an dahi olsun uzatmak istemediğinden, kendi bildikleri ve İdris'ten duyduklarıyla yetinmiş, gayrisini hiç kurcalamamıştı.

O gün, o son fırsatı da boş geçmişti Hatun. Çünkü artık, doğruluğu yanlışlığı bir tarafa, alacağı herhangi bir cevabın herhangi bir mânâsı kalmamıştı. Aklındaki soruları kovalamış ve sadece "Seni çiraklıktan azat ediyorum" demişti.

Sözlerini bitirmesiyle birlikte, yıllar önce kızın bileğine taktığı o esaret bileziği de küçük bir çıtırtıyla çözülp yere düşmüştü. İşte o an Elif'in bedeniyle birlikte sanatı da serbest kalmış, herkesin gayet iyi anımsadığı, o meraklı ve cüretkar ifadesi gözlerine yeniden yerleşivermişti. Niran Hatun önce telaşlanmış, gözlerini kaçırmayı düşünmüş, sonra vaz geçmiş ve eski çırağının zihninin tüm kıvrımlarında dolaşmasına ve merak ettiği tüm soruların cevaplarını almasına izin vermişti.

Bir süre sonra, artık dönüp gidecekken, Elif konuşmuştu. "Hatun" demişti, "Yardım edebilirim..."

Niran Hatun'un dudağının bir kenarı, yıllardan sonra ilk defa, gülümsemek için yukarı doğru kıvrılıvermişti. Biraz daha durmuş, düşünmüş ve giderayak kendine itiraf etmişti. Ne kadar sınırlarına dokunuyor olursa olsun, bu kızın cesaretini seviyordu. Hep de sevmişti...

"Nasıl?" diye sormuştu sakince. Elif aynı sakinlikle anlatmaya başlamıştı. Sözünü bitirdiğinde Niran Hatun'un dudağının diğer kenarı da yukarıya doğru kıvrılmış durumdaydı.

Alaya aldığı için ya da sinirle gülmüyordu Hatun. Duydukları hoşuna gitmişti. Hatta son yıllarda aldığı en iyi teklif sayılabilirdi. Hem ruhlarına iyi gelebilir hem de işlerini fazlasıyla kolaylaştırabilirdi. Elif besbelli aklının derinlerinde dolanmıştı.

Yine kısacık düşünmüş ve “Sen nereden biliyorsun o sanatı?” diye sormuştu.

“Hekim Sultan’dan” diye cevap vermişti Elif, “Bizzat öğretti bana.”

Hatun bu sefer biraz daha uzun düşünmüştü. “Çok zor sanattır” demişti sonra, “İlimin, irfanın yeter belki, ama bedeninin... Dayanamayabilirsin.”

Elif kafasını sallamıştı. “Merak etme, başıma ne gelirse gelsin yük olmam size.” demişti, “Zaten tek başıma yapacağım sanatı. Uzakta bir yerde.”

Hatun bu sefer enikonu gülümsemişti. Bu siyaset ağızlarını İdris Usta’dan öğrenmişti Elif. Altan altan şart koşuyor, ‘nereye gittiğimi sormayacaksınız, merak etmeyeceksiniz’ demeye getiriyordu.

Dudak kıvrımlarını düzeltmiş ve çok kısa bir cevap vermişti Niran Hatun: “Artık azatlısın...” Sonra dönüp gitmişti.

Elif’in yardımı işlerini gerçekten de çok kolaylaştırmıştı. Üzerlerindeki ölü toprağını biraz olsun atmışlar ve gerekli düzenlemeleri yapmaya başlamışlardı. Kendilerine verilen sözler de tutuluyordu üstelik. Geceli çetelerinin av partileri durmuş, daha doğrusu durdurulmuştu. Cezaevindeki herkes de salıverilmişti. Sırada yapılacak çok iş, toparlanacak ve gömülecek çok şey, sağlama alınacak çok hayat vardı.

Fakat herşeyden önce, yapılan teklifin ve karşılığında verilen cevabın 12. Daire’ye bildirilmesi gerekiyordu ve Niran Hatun hayatında ilk defa ‘anlayışla karşılanacağını’ ümit ediyordu. Zira ufacık bir tartışmaya dahi gücü ve hevesi yoktu.

Yüzbaşı sessizlikten sıkılmış, panelvanın siyah filmli camlarından zor bela süzülen şehir ışıklarını izlemeye dalmıştı.

Araba engebeli bir yola girip sarsılmaya başlayınca kendine geldi ve Ustalar'a döndü: "Nereye gidiyoruz?"

"Mahalleye..." diye cevap verdi Salih Usta. Ne halinde ne bakışlarında bir değişiklik yoktu. Sonra cebinden iki küçük plastik poşet çıkartıp subaylara uzattı. Yüzbaşı, içinde kartal işlemeli bir yüzüğün parıldadığı poşeti alırken hafifçe gülümsedi. Eğlenceli mahkeme hatıralarından birisi gelmişti aklına. Yedi Kartal Ocağı'nın en seçkin yarenlerine verdiği bu yüzükler, mahkemede 'örgüt üyeliğinin bir delili' olarak kullanılmışlardı. Bu yüzden poşette duruyorlardı. Davalarının düşmesinin ardından Yasemin, delil olarak kullanılan diğer eşyalarıyla birlikte bunları da teslim almış olmalıydı.

Sarsılarak ilerlemekte oldukları yol giderek zifiri bir karanlığa bürününce Yüzbaşı, mahalleye açılan bir başka saklı geçitte olduklarını anladı ve yüzüğü poşetten çıkartıp parmağına taktı. Bildiği ve daha önce kullandığı tek saklı geçit, Bengi Hatun'un aktar dükkânının hemen yanındaki çıkmaz sokaktı. Bu yol ise, güvenlik sebeplerinden dolayı yeni açılmış olmalıydı. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Parmağında yüzük olmayan birisi bu gizli yollardan birine girdiği anda en derin kabuslarının saldırısına uğrar, karşı koyulamaz bir dehşete kapılarak gerisin geri kaçardı. Yüzük sahipleri ise, karanlıkta attıkları birkaç adımdan sonra kapıya ulaşır ve rahatça mahalleye girerlerdi.

Arabalardan indiklerinde karanlık dört bir taraflarını sarmalamıştı bile. Sarp, sanki mahalleye ilk defa giriyormuş gibi hissediyordu kendisini. Heyecanlı ve tedirgindi... Önündeki adımları takip etmeye başlamadan önce “Doğan?...” diye seslendi.

“Efendim komutanım?” dedi Üsteğmen.

Yüzbaşı, sesin geldiği tarafa doğru gülümsedi: “Yok bir şey...”

Sadece sesini duymak istemişti. İlerleyenlere kulak kabartarak toprak yolda yürümeye koyuldu. Daha dört – beş metre ilerlemişti ki karanlığın uç tarafından basit bir mandalın şıkırtısını duydu, ardından sürekli kıpırdayıp duran birkaç küçük kaynaktan yayılan titrek kırmızı ışıklar etrafı hafifçe aydınlattı.

Gelenleri kapının ağzında selamlayan beş küçük kanatlı alevciği görünce Yüzbaşı gülümsedi. Niran Hatun’un emrinde olan ve geceleri mahalleyi aydınlatmanın yanı sıra ocak tutuşturmak, sigara yakmak, mahalle sakinlerini sıcak tutmak, ok ve kılıç talimlerinde hareketli hedef hizmeti vermek gibi türlü görevleri olan bu kanatlı alev topçukları Sarp için her zaman neşe ve huzur kaynağı olmuşlardı. Fakat bu sefer mutluluğu fazla uzun sürmedi. Kanatlı alevciklerin peşinden mahalleye girdikten sonra Yüzbaşı’nın içini derin ve korkutucu bir hayal kırıklığı kaplayıvermişti. Cezaevindeyken, karamsarlığın ruhunu yıldırıldığı bazı gecelerde, kendini biraz olsun güvende hissetmek istediği zamanlarda yani, hep mahalleyi hayal etmişti. Hayatı boyunca ‘evim’ diyebileceği adamakıllı bir yeri olmamıştı. Baba evinden ayrılıp Harp Okulu’na gitmiş, mezun olunca denizaltıları mesken tutmuş, sonra da 12. Daire macerasına başlamıştı. Fazla evcimen bir yapısı olmadığından belki, ya da rahatını öyle aman aman önemsemediğinden, yersizliği fazla dert etmemişti kendisine. Hayalini kuracak bir evin özlemini ilk defa duyduğunda ise, ne acıdır ki bir hapis-hane hücresindeydi. Kendisine huzuru anımsatan iki yer gelmişti aklına: Yediler’in mahallesi ve Eski Yer...

Yüzbaşı, Eski Yer'e bir daha 'evim' diyemeyeceğini biliyordu. Basılmış, deşifre olmuş, haber masalarına malzeme edilmişti. Herşey yoluna girse bile, oraya asla geri dönemezlerdi. Bir tek mahalle kalmıştı geriye ve Yüzbaşı da oraya tutunmuştu. Geleceğe, kurtuluşa, mücadeleye, yeniden başlamaya ve yeniden keyifli zamanlar geçirmeye dair tüm güzel hayallerini mahallede kurmuş, umudunu böyle diri tutmuştu.

Fakat hakikat bambaşkaydı. Mahalleye adımını attığı anda, sanki kocaman, karanlık bir el yüreğini avucunun içine almış, sıkıvermekle tehdit etmeye başlamıştı. Sarp, mahalleyi daha önce hiç bu kadar sessiz ve kıpırtısız bir halde gördüğünü hatırlamıyordu. Ne Behruz Usta'dan yadigar kalan yaramaz rüzgarlar oynuyor ne de Hatun'un hırçın alevleri hışırıyordu. İdris Usta'nın bahçesindeki yaz kış yeşil duran ağaçlar kuruyayazmış, o güzelim çiçek tarhlarını yabani otlar bürümüşü. Salih Usta'nın evinin önünden geçerken tek bir taş bile tıkırdamamış, alevcikler bile yol boyunca kanatlarını fazla hışırdatmadan, sessizce çırpıya çalışmışlardı.

Heryer ve herşey ve herkes derin bir uykuya çekilmiş gibiydi.

Sola dönüp yokuşu tırmanmak yerine yürüdükleri yoldan devam edince Sarp, Behruz Usta'nın değil Niran Hatun'un evine doğru gitmekte olduklarını anladı. Ocağın başına geçtikten sonra kendi meskenini terk etmemişti Hatun. Ustasından yadigâr kalan evi resmiyet gerektiren işler için kullanıyordu.

"İyi bari" dedi kendi kendine, "Lüzumsuz teşrifat olmayacak."

Eve yaklaşımlarıyla birlikte etraflarındaki kanatlı alevciklerin sayısı da artmıştı. Sanki 'Hoş geldin' demek istemiş gibi, Yüzbaşı ile Üsteğmen'in etrafında dönüp duruyorlardı.

Eşiğe birkaç adım kala, Hatun'un kapı bekçiliğini yapan iki büyük alev hortumu, çok ciddi olduklarından değil de sırf adet yerini bulsun diye tehditkar birer hışırtı çıkartarak şöyle

bir kabardılar. Hemen ardından da kapı açıldı. Birkaç düzine kanatlı alevcik, karanlık avlu boyunca karşılıklı iki sıra halinde dizilmişlerdi. Hafif bir kavis çizerek sağa doğru devam eden kanatlı ışıklardan oluşan bu yolun sonu, Hatun'un evinin verandasına kavuşuyordu. Niran Hatun ve arkasındaki karşılama heyeti, ahşap çatıyı taşıyan kalın direklere tutturulmuş iri kandillerin altında kendilerini bekliyorlardı.

Hatun'un sağ omuzunun hemen arkasında İdris Usta duruyordu. Kafasını hafifçe öne eğmiş gibiydi. Onun biraz gerisindeki Bengi Hatun ise gelenleri görebilmek için parmaklarının üzerinde hafifçe yükselmişti.

Hatun'un sol omuzunun arkasında ise Solakbaşı Abbas Ağa ile Ayvaz Bey vardı. Kıdemli solaklardan Serhat Beşe ise hepsinden daha geride yerini almıştı.

Niran Hatun, ancak Bengi'nin dürtüklemesiyle gelenlere doğru yürümeyi akıl edebildi. Diğerleri de onu takip ettiler. Bekleyenler ve gelenler, özleyenler ve özlenenler kavuştuğlarında, hepsi neredeyse bahçenin tam ortasındaydılar.

Niran Hatun, adımlarını hiç hızlandırmadan ilerleyip resmiyetle elini uzattı: "Hoşgeldiniz Yüzbaşım... Geçmiş olsun!"

Sarp gülümsedi, "Sağolun." diye karşılık verdi ve sonra elini Hatun'un çelik gibi soğuk elinden kurtarıp İdris Usta'ya doğru uzattı. Usta'nın yüzünde mutluluk ile mahçubiyetin o çocuksu karışımı duruyordu. "Geçmiş olsun." dedi usulca. Sarp tebessümünü hafifçe çarpıttı: "Size de..."

Her duygusunu olanca saflığıyla yaşamayı tercih eden Bengi Hatun ise gözlerinden süzülen damlalar eşliğinde Yüzbaşı ile Üsteğmen'e uzun uzun sarılmakla kalmadı, yanaklarından da öptü.

Sıradaki Abbas Ağa da subayları kucakladı. Yaşlanmıştı. Saçları ve bıyıkları önceden de kırçillı beyazdı ama Yüzbaşı bu kadar solgun görünmediklerinden emindi. Eskiden de

yüzünde derin çizgiler vardı ama asla böylesine bir mağlubi-yet ifadesini taşımazlardı.

Üsteğmen ile Ayvaz Bey kucaklaşırlarken Sarp'ın içi 'cız' etmişti.

Ayvaz Bey, Yasemin'in amcasıydı, Doğan da Yasemin'e fena halde aşıktı.

Başlarına bütün bu işler gelmeden önce Yüzbaşı, sayısız rakı sofrasında Üsteğmen'in 'umutsuz aşkını' saatlerce dinlemek zorunda kalmış, ortada umutsuzlanacak bir şey olmadığını, ağlamayı bırakıp işleri hale yola koymayı denese herşeyin yoluna gireceğini, hatta şahane bile olacağını anlatmaya çalışmış ama bir türlü başarılı olamamıştı. Doğan Üsteğmen'in saplandığı arabesk bataklığında çıkarttığı tüm mızıltıların temelinde tipik bir 'evlenme korkusunun' yattığını fark edince canına tak etmiş ve gidip konuyu İlyas Usta'ya açıvermişti. Gerisi çorap söküğü gibi gelmişti zaten. Haber yıldırım hızıyla yayılmış, önce Salih Usta'nın homurtuları dindirilmiş, ardından ihtiyar meclisleri toplanmış ve Üsteğmen daha ne olduğunu anlamadan kendisini, ana – babası ile birlikte Ayvaz Bey'in görkemli yörük çadırında, ağır ve ağdalı bir kız isteme merasiminin ortasında bulmuştu.

Hikayenin devamı ise maalesef malumdu... Herşey yolunda gitseydi eğer, Doğan ile Yasemin bugün muhtemelen, birkaç evlilik yıldönümü kutlamış olacaktı.

Kucaklaşmalar bittikten sonra, Hatun'un davetiyle eve doğru yürüdüler ve hemen girişteki, dikdörgen şeklindeki sofaya geçip, geniş sedirlere yerleştiler.

Niran Hatun, kapının hemen karşısına düşen küçük divanda tek başına oturuyordu. Ayvaz Bey, Yasemin, Solakbaşı Abbas Ağa, Serhat Beşe ve Yedi Kartal Ocağı'nın diğer üç ustası, Hatun'un solunda kalan ve duvar boyunca uzanan sedire

sıralanmışlar, tam karşılarında kalan yeri ise Yüzbaşı ile Üsteğmen'e bırakmışlardı.

Hatun, oturduğu divanın iki tarafındaki şöminelerde miskin miskin yanmaya çalışan alevleri, elinin belirsiz bir hareketiyle parlattı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi, kısa bir süre subaylara baktıktan sonra gözlerini kaçırıp, bakışlarını kapıya doğru belirsiz bir noktaya sabitledi.

Sinsice derinleşmekte olan sessizliği, soldaki sedirin Niran Hatun'a yakın ucunda oturan İdris Usta bozdu. "Tekrar geçmiş olsun," dedi yavaşça ayağa kalkarken. Sesi derin bir mahcubiyetle titriyordu. Subayların cevap vermesini beklemeden devam etti: "Yıllar önce 12. Daire'ye atanmanıza sebep olduğumda... İşlerin bu raddeye geleceği inanın hiç aklıma gelmemişti. Kusura bakmayın..."

"Ama birilerinin aklına gelmiş besbelli." deyiverdi Yüzbaşı. Konuyu hemen sadede getirme fırsatını kaçırarak değildi. Ayrıca, kökü fi tarihide kalmış boş özürlerle vakit öldürmeye de hiç niyeti yoktu. "Aklına gelmekle kalmamış, hayata da geçirmiş." diye devam etti, "Hepimizi çözmüş, ince ince plan yapmış, iki ayda çökertmiş, senelerce yatırmış... Bizim hayal dahi edemediğimizi birileri baya baya akıl etmiş yani, değil mi?"

"Haklısınız" dedi Usta. Sesindeki mahcubiyet hiç iz bırakmadan yok olmuştu. Ama bir taraftan da Yüzbaşı'nın bakışlarını tartıyordu. Konuya diplomatik bir üslupla, yani lafı dolandıra dolandıra giremeyeceğini anlayınca kısa bir nefes koyuverdi ve devam etti: "Gayet iyi anlıyorum sizi. Hepimiz gibi acı çektiniz ve intikam istiyorsunuz."

"İntikamdan çok merak diyelim," diyerek araya girdi Yüzbaşı. Gülüyordu: "Gerçekten çok merak ediyorum ben bunların kim olduğunu, bunca işi nasıl becerdiklerini?"

İdris Usta da güldü: “İnanın ben de öyle Yüzbaşım...” Gülcüğünü dondurdu ve devam etti: “Ama korkarım bu merakımızı gidermemiz mümkün olmayacak.”

Sarp yüzüne soğuk bir rüzgar vurmuş gibi irkildi ama yine de sakin kalmaya çalışarak “Ne demek mümkün olamayacak?” diye sordu. Lâkin berbat şeyler duymak üzere olduğunu anlamıştı ve bu yüzden, her kelimesiyle birlikte sesinin yükselmesine engel olamıyordu: “Onca şey mümkün olmuşken, hayatlarımız yerden yere vurulmuşken, yoldaşlarımızın cenazelerine gidememişken, hatta bazılarının naaşlarını bile bulamamışken, söyler misiniz bana, bizim kendimizi toparlayıp bu it artıklarının yakasına yapışmamız nasıl mümkün olmayacak?!”

“Çünkü Ocak ‘ricat’ kararı aldı Yüzbaşım.” dedi İdris Usta ve sustu. Daha fazla konuşamayacağı çok belliydi. Gözleri dolmuş, çenesi belli belirsiz titremeye başlamıştı.

Sarp ise donup kalmıştı. Duyduklarının doğru olup olmadığını anlamak için önce sağ tarafında oturan Doğan’ın allak bullak olmuş gözlerine, ardından odadaki yere yıkılmış yüzlere baktı. Hepsi aynı şeyi söylüyordu: Ricat!

Yüzbaşı bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Yedi Kartal Ocağı’nın alabileceği en hayati karardı bu. Basit tercümesiyle ‘çekilmek’ten çok daha acı anlamları vardı. Terk-i diyar etmek demekti, tüm işlerden el etek çekmek, tüm temasları kesmek, kaçıp gitmek, alemi boş bırakmak ve unutulana kadar yok olmak... Öyle bir karardı ki bu, bunun bir adım sonrası ocağın kendisini lağvetmesiydi ki buna ancak Lokman Hekim karar verebilirdi.

Sarp bakışlarını korka korka, bu kararı verme yetkisine sahip olan tek kişiye, Niran Hatun’a çevirdi. Verdiği hükmün ağırlığını hala omuzlarında taşıyor gibi görünen Hatun, bakışlarını zorlukla Yüzbaşı’ya çevirdi: “Doğrudur” dedi hiç kendisine ait olmayan bir sesle, “Karar budur...”

Sarp ağlamaklı olmuştu. Sadece “Niye?” diye sorabildi.

Buna cevap vermek, belli ki Hatun için en az kararı vermek kadar zordu. “Mecbur kaldım Yüzbaşım.” dedi yutkunarak, “Hepinizin... Geride kalan herkesin hayatı için mecbur kaldım.”

Yüzbaşı tuttuğu soluğunu, sanki bir daha nefes almak istemeyecekmiş gibi salıverdi ve susmaya koyuldu. Artık zaman; uzun, keskin ve ölümcül bir sessizliğin zamanıydı...

Derken, bir süre sonra İdris Usta konuşmaya devam etti. O her zamanki tavrına geri dönmüş, tereddütsüz ve kendinden emin konuşuyordu ama yine de sesi derin bir kuyunun dibinden geliyor gibiydi. Hayatlarının geri kalan kısmında kimin, nasıl yaşayacağını anlatıyordu. ‘Herşey ayarlanmış ve hazırlanmıştı.’ söylediğine göre. Tüm yârenler, yoldaşlar ve sırdaşlar, kısaca Yedilerle temas eden herkes dünyanın dört bir tarafına dağıtılıyor, orada kendileri için hazırlanan sahte hayatları yaşamaya koyuluyorlardı. Güvenlikleri garanti altına alınmıştı. Maddi kaygıları da olmayacaktı. Sadece iki kural vardı: Kimse ‘eski dostlarla’ temas kurmayacak ve Yediler’i aklının ucuna dahi getirmeyecekti.

Duydukları, Yüzbaşı için tamamen saçmalıktan ibaretti. Fakat öfkelenmiyordu da. Zira o esnada, zihninde beliren, ruhunun ve kalbinin de desteklediği bir kararı olgunlaştırmakla meşguldü. Sözünü söylemek için Usta’nın lafını son kelimesine kadar bitirmesini bekliyordu.

Ne var ki Üsteğmen kendisi kadar sabırlı değildi. Aniden, o tok sesiyle araya girerek “Güvenliğimiz konusunda nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” diye soruverdi. Sonra tertemiz çalışan bir makineli tüfek gibi devam etti: “Anlattıklarınıza göre yıllar boyunca kuşatma altında yaşamışsınız. Her hareketimiz takip edilmiş ve eminim ki hâlâ da takip ediliyor. Öyle ki, biz içerideyken, dışarıda kalanlardan tek bir kişi bile saklandığı

yerden kafasını çıkartamadı. Lütfen gerçekçi olalım. Kuşatma hâlâ devam ediyor ve daha da önemlisi biz, bizi izleyenlerden birini bile deşifre edememişiz. Bu şartlar altında, böylesine kapsamlı bir tahliye operasyonuna kalkışmak... Kusura bakmayın ama ben buna hayal bile demem. Ölümcül bir halüsinasyon çünkü bu! Haydi diyelim ki gitmemize izin verdiler. Nereye yerleştirildiğimizi öğrenmeleri bir saatlerini bile almaz. Siz çekildikten sonra hepimiz açık hedef haline geliriz, ki şu an bile öyleyiz. Dünyanın neresinde olursak olalım, keklik gibi avlarlar bizi!”

İdris Usta, Doğan’ın tedirgin sesine sükûnet katmak istermiş gibi gülümsedi ve hemen cevap verdi: “Doğru tespitler Üsteğmenim. Haklısınız. Ama tüm bunlar hesap edildi ve gerekli önlemler alındı.”

Usta oldukça rahat görünüyordu ama bu, Üsteğmen’in kısacık ve çok haklı bir soru daha sormasına engel olamadı: “Nasıl?”

Kısacık düşündü Usta. Ardından dümdüz cevap verdi: “Sanat-ı Nisyan ile! Hepimiz yeni hayatlarımıza bu sanatın koruması altında başlayacağız. Çok güçlüdür ve bozulması mümkün değildir...”

Subayların yüzlerinde büyüyen soru işaretlerini görünce durakladı, araya soru girmesini engellemek için sol işaret parmağını havaya dikti, azıcık daha düşündü ve devam etti: “Şöyle anlatmaya çalışayım. Az önce cezaevi çıkışında sizi karşılayanları...”

“Evet, tanımakta zorlandık...” diye cümleyi tamamlayıverdi Yüzbaşı. Usta afallamıştı. Ama hızlı toparlanmasına rağmen Sarp’tan hızlı değildi: “Ama onlar hiç zorlanmadılar, hemen tanıdılar bizi...”

İdris Usta’nın parmağı havada asılı kalmıştı. “Çünkü sizin geleceğinizi biliyor ve bekliyorlardı,” dedi, “Ama siz bilmiyordunuz...”

Subayların yüzlerindeki soru işaretleri iyice büyümüş ve kırmızıya çalmaya başlamışlardı. Usta, “Sanat-ı Nisyan’dan ayrıca bahsedeceğim size,” diyerek istenmeyen teferruatları ayak altından çekiverdi. Sonra diğer parmağını da kaldırdı: “Ama şimdilik şundan emin olun. Eğer şu an hâlâ cezaevinde olsaydınız ve bir şekilde hücrenizin kapısını açmayı başarabilseydiniz, elinizi kolunuzu sallaya sallaya dışarıya çıkardınız. Sizi kimse tanımazdı çünkü. Evet, tüm gardiyanlar varlığınızdaki hâlâ haberdar olurlardı ama karşılarında gördüklerinin siz olduğunu anlayamazlardı. Yüzünüzdeki tek bir çizgiyi bile değiştirmeden kılık değiştirebilmek gibi düşünün bunu! İşte Üsteğmenim, en büyük güvenlik önlemimiz bu. Sanatın etkisi üzerimizdeyken canımızın istediği her yere gidebilir, istediğimiz hayata başlayabiliriz. Kimse bizi tanımaz çünkü. Anladınız mı?”

Üsteğmen gayet iyi anladığını çok isabetli bir soruyla anlattı: “Üzerimizdeki etkisi ne kadar sürecek peki bu sanatın?”

Güven veren bakışlarını bozmamaya çalışarak “Yetmiş yedi gün...” diye cevap verdi Usta.

Doğan, yetmiş yedi günün yeni ve uzunca bir süre gizli kalabilecek bir hayat kurmak için yeterli olup olmadığını düşünmekteyken Yüzbaşı, zaten kalkışmayacağı bir işin hesabı – kitabıyla uğraşmayacağına çoktan karar vermişti. Tek bir keli-meyle konuyu kendi biçtiği sadede çekti : “Bahar?”

Üsteğmen’in muhalefet bombardımanına karşı gardını hazırlamaya çalışırken, ters taraftan gelen bu kurşun gibi soruyla sarsıldı İdris Usta. “Onlar da sanatın koruması altına alındı elbette...” diye kekeledi.

Sarp acımasızdı. “E bir zahmet,” diye tısladı gülümseyerek, “Ama ben şunu soruyorum, Durumdan haberleri var mı?”

Usta alttan almaktan sıkılmış gibiydi. Sesini yarım oktav yükseltti: “Nasıl haberleri olabilir yüzbaşım? Nasıl haber

verebiliriz? Durumu siz de gayet iyi biliyorsunuz. Herhangi bir şekilde iletişime geçmemiz mümkün değil. Mehmet Sinan gidecekleri yeri sır olarak sakladı. Hepimiz de onay verdik buna.”

Yüzbaşı tüm durumları elbette çok iyi biliyordu ama hiç oralı olmadan devam etti: “Herkes çekildikten sonra ne olacaklar, ne yapacaklar düşündünüz mü?” Sözü’nün sonunda bakışlarını Abbas Ağa ile Serhat Beşe’ye çevirmişti. Mehmet Sinan’ın yanında olan sadece Bahar değildi. Gözde Solak yapraklarından Esat ile Haydar da onlarla birlikte gitmişti. Ve Solaklar, şartlar ne olursa olsun bir yoldaşlarının ölüsünü ya da dirisini geride bırakmaktan hiç hazzetmezlerdi. Bir soru daha sordu: “Onları öylece bırakıp gidecek miyiz?”

İdris Usta, Yüzbaşı’nın pişmiş aşı su katma niyetinde olduğunu anlamış ve hiç hoş karşılamamıştı. Yüzleri yere düşmüş solaklara yan gözle baktıktan sonra, sesindeki zorlama otoriteye sıkı sıkı tutunarak devam etti: “Sanat onlara avantaj sağlayacaktır. Vakit kazandıracaktır. Üstelik Mehmet Sinan akıllıdır. Bağlantıları da kuvvetli...”

Usta ne kadar aptalca bir şey söylemekte olduğunu fark etmişti ama çenesini kapatmasına fırsat bulamadan Doğan Üsteğmen hışımına araya girdi: “Saçmalık! Hangi bağlantılar? Hangimizin bağlantısı kaldı ki Mehmet Sinan’ın kalmış olsun? Ayrıca, sanatın miadı dolduktan sonra çıkarlarsa ne olacak?”

Karşılık Yüzbaşı’dan geldi. “Sanat sonsuza kadar sürse ne değişecek Doğan?” dedi sakince, “Düşünsene, yıllardır saklıyorlar, kimseyle iletişimleri yok, sonra bir çıkıyorlar dışarıya, kimse yok! Güvenli tek bir yer yok! Bırak yardım almayı, dert anlatabilecekleri bir Allah’ın kulu yok!”

Ardından yine sakince Usta’ya döndü: “Yani, ya av olacaklar ya da kaçanlara ulaşmak için yem! Ama bir pençeye illa ki düşecekler!”

Usta uygun bir cevap aranıyordu. Bu sırada açık duran kapıdan içeriye giren iki küçük kanatlı alevcik kafasının etrafında dolaşmaya başladı. Dikkati dağılmıştı. Belki de bu yüzden, mümkün olan en kötü cevaplardan birini verdi: “Yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyoruz Yüzbaşım. Malum, dönüşüm zor ve risklidir. Hem yaşıyor olsalar bile... Bekleyecek vaktimiz yok. Hepimizin emniyeti için onları gözden çıkartmak zorundayız.”

Usta'nın cevabı Yüzbaşı'yı hiç şaşırtmamıştı, sakın durabilmesinin tek sebebi de buydu zaten...

Bir fantezi uğruna, Esat, Haydar ve Sanem ile birlikte, Mehmet Sinan'ın peşine takılıp gitmişti Bahar. Bu fanteziye, olası tüm sonuçlarıyla birlikte kendisi de onay vermişti üstelik. Şifahen ‘evet’ demekle kalmamış, 12. Daire'nin İstanbul komutanı sıfatıyla, ıslak imzasıyla da müsaade etmişti.

Son görüşmeleri, kaderin yazdığı bir kara komedi gibi geçmiş ve öyle de kalmıştı. Yüzbaşı o geceyi, o restorandaki o masada geçen konuşmaları, aralarında, cam bir fanusun içinde duran su çiçeğini ve cebindeki kutuyu her hatırladığında, ne bir zerre eksik ne bir katre fazla, tıpkı o geceki gibi sarsılıyor ve sonra dakikalarca, bazen saatlerce donup kalıyordu.

Ve yine hatırlamıştı... Ve yine soluğu kesilmiş, cümleleri tükenmişti. ‘Ricat’ kararını duyar duymaz aklında bir isyan gibi beliriveren ve sonra gelen konuşmalar boyunca dilinin ucunda dolanıp duran o cılız ama heyecan yumağı ‘kararın’ bile ışığı sönmüş, karamsarlığın gölgelerinde yitip gitmeye başlamıştı. Haklı çıkmalarıyla ünlüydü İdris Usta. Bahar çoktan ölmüş olabilirdi. Hoş yaşıyor olsa ne olacaktı ki? Tek başına ne yapabilirdi? Asla kazanamayacağı bir savaşa kalkışmak, delikanlılık uğruna kahramanlığa soyunmak aptallık değil de neydi? Vakit varken kaçıp, yeni bir hayata başlamak belki de en doğrusuydu.

Gözleri yılgınlıkla dolmuştu Yüzbaşı'nın. Tek laf daha etmeden kalkıp gidesi, herşeyi olacağına bırakması vardı. Öyle de yapacaktı. Doğrulamaya yeltenmişti ki, kafasının üzerinde uçuşan kanatlı alevcikleri gördü. Usta'yı bırakıp ne zaman yanına gelmişlerdi, farkında değildi. Ama severdi bu yaratıkları... Bahar da öyle... Alevciklere bakıp gülümsemeye çalıştı, beceremedi... Çünkü Bahar ölüyordu! İçinde tükenen umutla birlikte, Bahar'ın o güzel gözlerindeki yaşam ışığı da sönüyordu. Ve Yüzbaşı, o ışık tamamen yok olduğunda kendisinin de yitip gideceğini, hayatının geri kalanını kaderine kurban olmuş, adi bir hayalet gibi geçireceğini çok iyi biliyordu.

Kaderine kurban olmuş...

Bu söz, Yüzbaşı'nın zihninde küçük, kızgın bir alevciğe dönüşmüştü. Çünkü şunu da çok iyi biliyordu, Bahar belki ölmüştü, belki ölüyordu, belki ölecekti. Ama bu 'belkilerle' yaşamak, kurtarmaya çabalamasa bile akıbetini öğrenmeye çalışmadan çekip gitmek, yapabileceği, yapsa da başedebileceği bir şey değildi. Tüm ölümlerden öteydi bu! Ve Yüzbaşı Sarp Gönen; ne kadar kızgın, kırgın, öfkeli, vesaire olursa olsun, kim, neyi, ne kadar hak ediyor veya üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, bir zamanlar 'seni seviyorum' dediği, yatağını paylaştığı, bir geleceğin hayalini kurduğu kadını böyle katran kazanı gibi bir dünyanın ortasında bir başına bırakıp gidecek tıynetle bir adam değildi. Kader istediğini söyleyebilirdi!

Bunun farkına varmak, ruhunu görmek, yüreğini hissetmek Yüzbaşı'yı kendine getirmişti. Benliğini kaplayan karamsarlık bir anda küçük ama keskin bir öfkeye evrilip patlayıverdi. Kafasının etrafında dönüp duran alevciklerden birini ters bir tokatla başından savdı. Anlamsız bir şiddet gösterisiydi belki ama o an hıncını alacak başka bir şey de bulamamıştı. Arkadaşının yüksek tavana doğru savrulduğunu gören diğer

kanatlı alevcik de oynaşmaktan vazgeçmiş, kırgın ve çekingen kanat çırpışlarıyla kapıya doğru uzaklaşmıştı.

Elinin üst tarafında oluşan yanığın acısıyla Yüzbaşı, aklını enikonu başına toplamıştı. “Neyse...” dedi ve ayağa kalktı, “Mehmet Sinan, Bahar ve diğerleri bu toplantının gündeminde yok, bunu anladım. Ama lütfen siz de bizi anlayın, bizim gündemimizde kalmayı sürdürecekler. Çünkü 12. Daire’nin bir kararı var!”

Sarp’ın sözleri odadaki basıncı yükseltmişti adeta. En çok afallayan da Doğan olmuştu. Uykudan yeni uyanmış gibi görünen bir suratla komutanına bakıyordu.

“Kadim kanunlarımızı yanlış hatırlıyorsam kusuruma bakmayın,” diye devam etti Yüzbaşı, “Ama bildiğim kadarıyla, Ocak’ın yokluğunda âleme vekâlet hakkı 12. Daire’nindir. Doğru mudur?”

Herkes şöyle bir silkinmişti. Zira lafın gideceği yer belliydi artık. İdris Usta birşeyler söylemeye çalışırken Abbas Ağa tok sesle cevap verdi: “Doğrudur Yüzbaşım.”

Sarp, Ağa’nın hemen yanında oturan Ayvaz Bey’e baktı. O da ağır ağır kafasını sallıyordu. Devam etti: “Ricat, Yedi Kartal Ocağı’nın kararıdır. Saygı duyarız. Ancak sadece Ocak’ı bağlar. Daire’nin çekilmek gibi bir niyeti yoktur. Yerinde kalacak ve âlemin dirliğine vekâlet edecektir. Yarenlerden ve yoldaşlardan kalacak olanların da başımızın üzerinde yeri vardır.”

Abbas Ağa’nın gözleri sevinç ve gururla dolmuştu. Tam yerinden kalkmak üzereydi ki, İdris Usta’nın tedirginlikle titreyen ama yine de küstah sesiyle yerinde kalakaldı. “Kadronuz dağıldı Yüzbaşım,” diyordu İdris Usta, “Hatta ortada bir Daire olduğu bile tartışılır durumda. İki kişi ne yapacaksınız? Neyinizle vekâlet edeceksiniz âleme?”

Sarp, Usta’ya doğru büyük ve sert bir adım attı. “Ben!” dedi parmağıyla kendisini işaret ederek, “Ben var oldukça, yani bir

komutanı var oldukça Daire de vardır! Âleme nasıl vekâlet edeceğimiz de bundan böyle sadece ve sadece bizi ilgilendirir!!!”

Usta öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Cevap vermeye hazırlanıyordu ki, Niran Hatun’un sesiyle durmak zorunda kaldı. “Yüzbaşı doğru der İdris.” dedi Hatun yüksek ama yılgınlıktan harf harf dökülen bir sesle, “Vekâlet hakkı Daire’dedir. Kararımızla birlikte hüküm hakkı da onlara geçmiştir. Kendimizden başka kimseyi kaçırmaya – göçmeye mecbur edemeyiz...”

İdris Usta başını önüne eğmiş gönülsüz bir biatle geri çekilmekteyken, Abbas Ağa ile Ayvaz Bey ince bakışlarla Hatun’u ve diğer ustaları süzüyorlardı. Aslında yapmak istedikleri derhal ayağa kalkıp Yüzbaşı’ya ve Daire’ye bağlılıklarını bildirmektir ama kendilerini tutuyorlardı. Çünkü böyle bir hareket, Yediler’i ezip geçmek, koca yedi Kartal Ocağı’nı tam anlamıyla ve sonsuza kadar yerin dibine sokmak anlamına gelecekti.

Artık Yediler ile Daire arasında konuşacak Bir şey kalmamıştı. Solaklar ve Yörükler’den kalmak isteyenlerin Daire’nin etrafında toplanıp bir ölüm – kalım mücadelesine girişecekleri apaçık ortadaydı. Geriye kalan derbeder sessizliğin daha fazla uzamasına Niran Hatun müsaade etmedi. Ayağa kalktı, yerlerde sürünen bakışlarını güçlükle kaldırıp Sarp’a baktı. “Muvaffakiyetler dilerim Yüzbaşım,” dedi, “Gazanız şimdiden mübarek olsun. Biz alemini utandırdık, siz utandırmayın...”

Hatun’un son sözleri odadaki herkesin yüreğini hançer misali delip geçmişti. Abbas Ağa ile Ayvaz Bey ayağa kalkıp “O nasıl söz...” manasında birkaç laf mırıldandılar. Fakat Hatun hiçbir teselli cümlesini dinleyecek durumda değildi. Kimsenin yüzüne bakmadan, ardı sıra uçuşan iki minik kanatlı alevcik eşliğinde odadan çekip gitti.

Herkes olduğu yerde kalakalmıştı. Yüzbaşı, İdris Usta’ya yaklaştı. “Herşey için çok sağolun,” dedi elini uzatırken, “Ne

yaptıysanız bizim iyiliğimiz için yaptığınızı biliyorum. Minnettarız.... Ama...”

“Ama’dan sonrası artık sadece ve sadece size ait Yüzbaşım.” diye araya girdi İdris Usta. Sarp’ın elini, iki elinin arasına almıştı: “Ben durumları en açık halleriyle görmeye ve anlatmaya çalıştım her zaman. Bugün de öyle yapıyorum ve söylüyorum: Biz bittik! Hiç olmazsa geride kalanları, bizim yüzümüzden bu âleme girenleri kurtaralım istedik. Tek amacımız buydu...”

Usta’nın sözleri üzerine Bengi Hatun küçük bir hıçkırık koyuverdi. Salih Usta’nın bıyığı titriyor, İlyas’ın gözlerinden döken yaşlar ise siyah sakallarının arasında kaybolup gidiyordu.

Abbas Ağa, subayların yanına yaklaştı. “Bu gece bizim misafirimizsiniz.” dedi alçak bir sesle, “Odalarınızı hazırladık. Merak etmeyin, güvenlidir.”

Ağa, bir taraftan da subayları, o koca elleriyle kapıya doğru ittiriyordu. Bir an önce çıkıp gitmek istiyor gibiydi. Yüreği, ustaları bu halde görmeyi daha fazla kaldıramayacaktı anlaşılan.

Hep birlikte çıktılar, avluyu geçtiler ve Hatun’un konağının cümle kapısının önünde bir kez daha vedalaştılar. Kanatlı alevcikler de uğurlamaya katılmıştı. Yüzlercesi kapının önünde toplanmış, üçerli beşerli kümeler halinde gidenlerin ve kalanların başlarının üzerinde uçuşuyorlardı.

Tam ayrılacaklarken Doğan Üsteğmen, sanki bir şey aniden dikkatini çekmiş gibi durdu ve eşiğin önünde dizilmiş ustalara şöyle bir baktı. “Afedersiniz,” dedi. “Elif Hanım’ı ne yaptınız?”

İdris, Bengi ve Salih önce birbirlerine, sonra hepberlikte dönüp İdris Usta’ya baktılar. Usta ise duymazlıktan gelmeye çok teşneydi ama şunu da biliyordu, ertelenen her soru büyüyerek dönerdi. “Ricât kararı cırakların da azadını gerektirir” dedi.

Subaylar şaşkındı. “Öylece salı mı verdiniz yani?” diye sordu Doğan.

Usta konuyu uzatmamaya kararlıydı: “Biz değil Niran Hatun saldı.”

Sarp biraz durdu, yan gözle Üsteğmen’e, sonra da ustalara bakıp “İyi madem...” dedi ve dönüp gitti. Yalan söylemeleri için bir sebep görememişti ama inanamıyordu. Ricat kararına bile bir yer bulan aklı, Niran Hatun’un, ocağı göz göre göre ölümün kıyısına kadar ittiren Elif’i öylece, sorgusuz – cezasız serbest bırakmasını bir türlü almamıştı.

Saatine baktı. Cezaevinden çıkalı daha iki saat bile olmamıştı...

Elif Hatun, son altı gündür olduğu gibi, hâlâ kendini bilmeden yatıyordu.

O da İstanbul'da ama Yediler'in oldukça uzağında, çiğ beton kokan yüksek ve çirkin binaların arasındaydı. Ve bulunduğu bu tuhaf mekan, Yediler'in mahallesi kadar güçlü bir sanatla olmasa da yine de yeterli ve güvenli bir şekilde gözlerden gizlenmişti.

Dudaklarında hissettiği ılık ve ıslak bir temasla zihni açılıverdi ve uzun, karanlık, derin bir uykudan aniden uyanıveren herkes gibi ilkin paniğe kapıldı.

Neyse ki burnuna değen koku şefkatliydi. Emniyetli bir yerde olduğunu haber veriyordu. Sakinleşip ağzını aralamaya çalıştı ama başaramadı. Değil dudaklarını tatlı tatlı zorlayan kaşıktaki çorbayı içmek, gözkapaklarını kaldıracak kadar bile mecali yoktu. Çabalamaktan vaz geçti ve kaşığı tutan elin işini yapmasını bekledi.

Yarım yudumcuk çorba boğazından aşağıya doğru kayarken sadece zihninin uyanmış olduğunu anladı Elif Hatun. Bedeni, altı gün önce yaptığı sanatın o yıkıcı etkisi altındaydı hala. Aşırı bir kuvvet harcamıştı. Öyle ki, bedeninde kalan güç, ancak kalbinin atması ve nefes alması gibi temel gereksinimleri karşılamaya yetiyordu.

İçin için güldü. Çıraklığında, beş asır önceki ilk ve gerçek çıraklığında yani, en çok işittiği tembihlerden birini daha deneyimlemiş olmanın o hınzır keyfini yaşıyordu. "Sanatla inatlaşma!" demişti ustası, "Şevkini tüketir tüketmez beden

kuvvetinden yemeye başlar, ne olduğunu anlayamadan ölüverirsin!”

Yaptığı sanatı düşündü ve “Haklıymış...” diye geçirdi içinden. Ardından, sanki ustası gerçekten karşısındaymış gibi kendini savundu: “Ama ben inatlaşmadım ki, sonuna kadar gittim sadece...”

Lakin mazeretinin bir karşılığı yoktu ve ustası hala haklıydı. Oracıkta ölmüş bile olabilirdi. Neyse ki yaşam arzusu, şu an nefes almasını sağlayan o son bir damlacık kuvveti ne yapıp edip korumuştı. Sanatı da tamamlamış üstelik. En önemlisi de buydu... Ayağa kalkmak için yardım alması gerekecekti sadece, başka da bir sorun yoktu.

Ve de mutluydu...

Yediler’i perişan etmek için çıktığı ve nispeten de başarılı olduğu uzun bir maceranın sonunda ‘Yediler için öleyazmış’ hale gelmişti ya, bir telafi miydi, bir tür özür müydü bilmiyordu ama değmişti, tüy gibi hafifti.

Onları o hale bırakamazdı... Bırakmamıştı da...

Niran Hatun’un çıraklık bileziğini bileğine takmasıyla birlikte yepyeni bir hayata adım atmış, gerçek esaretin ne demek olduğunu gün be gün, damla damla öğrenmeye başlamıştı. Hakikat açık ve kesindi. O şey bileğinde takılı durduğu sürece yeni ustasından, ya da daha yerinde bir tabirle sahibesinden, on adımdan daha fazla uzaklaşamayacak ve ne kadar kudretli olursa olsun sanatının zerresini dahi kullanamayacaktı. Direnmenin lüzumsuz olduğunu anlamış ve kendisini Hatun’un bitmek tükenmek bilmeyen talimlerine, derslerine ve ezberlerine teslim etmişti. Geçmiş ile geleceği aklından kovmuş, anın kudretine boyun eğmiş ve öğrenmek denen şeyin sonsuzluğuna iman etmişti. Kılıcın dansını, ilimlerin gizemini, sanatın derinliklerini, yeryüzüne gelmiş en büyük üstadlardan birinden

öğrenmenin tadını çıkartıyordu artık. Ve gizli gizli, kimseye sezdirmeden güçleniyordu...

Bir bahar sabahı, minik bir kelebeğin omuzuna konmasıyla, bileğindeki kelepçenin sırtına ermişti. Zannettiği gibi sanatını yok etmiyor, sadece etki alanını kısıtlıyordu. Kilometrelerce uzaktan bir rüyayı okuyamıyordu belki ama omuzundaki kelebeğin zihnine girebiliyordu. Bunu keşfettiği günden sonra, tüm olanı biteni, geride bıraktığı herşeyi ve herkesi, özleyenleri, bekleyenleri, merakta kalanları unutmuş, saklı saklı sanatına çalışmaya başlamıştı. Küçük gibi görünen zihinlerdeki sonsuz evrenleri keşfediyor, bir taş parçasıyla bir olup arza eriyor, bir yağmur damlasıyla arşa çıkıyordu. Tırtılın bilgeliğine hayran kalıyor, iki günlük ömre neler sığabileceğini bir güveden dinliyor, aşkı pervaneden, kederi gece böceklerinden, ümidi ve güzelliği ise çiçeklerden öğreniyordu.

Boş bulduğu her vakitte okuyor, kadim metinleri çeviriyor, denemediklerini deniyor, korktuklarının üzerine gidiyordu. Küçücük bir odada kılıç çalışmaya benziyordu yaptıkları ya da boş bir yayı durmadan gerip bırakmaya... Ama işe yarıyordu. Zaman bir kaygı olmaktan çıkmış, zamansızlık bir ödül haline gelmişti. Hayalinde ya da planlarında olmayan bir güce doğru adım adım ilerliyordu.

Bir taraftan da sevgi denen şeyin o gizli kudretini bizzat yaşıyor, köklerinin ne kadar derine inebildiğini görüyordu. Küstahlığına, sadakatsizliğine, ihanetine yani yaptığı herşeye rağmen, hâlâ sevildiğini anlamıştı. Daire kendisini defalarca sorguya almak istemişti ama Niran Hatun izin vermemişti. İdris Usta yakaladığı her fırsatta halini hatrını sormuş, bir zaman sonra kimseye sezdirmeden akıl danışmaya bile başlamıştı. Her iki haftada bir yatağının altında bir testi zorba buluyor ve İlyas Usta'dan geldiğini adı gibi biliyordu. Bir kılıç taliminde yaralanıp üç gün üç gece kendini bilmeden yatıktan sonra gözlerini açtığında, başucunda üç gün üç gecedir

uyumamış Salih Usta duruyordu. Ama hepsinden önce, hakkında verilen azil hükmünden hemen sonra, yani yaralar daha sıcak, öfkeler daha tazeyken bir akşamüstü odasının kapısı aniden açılmış ve Bengi Hatun girmişti içeriye. Doğruca üzerine gelmiş, yıldırım misali bir tokat patlattıktan sonra, yere düşmesine izin vermeden yakalayıp sıkı sıkı sarılmıştı. “Şükür ki hayattasın...” demişti hıçkıra hıçkıra ağlarken, “Hayattayız... Başka herşeyin dermanı var...”

Fakat zaman Bengi Hatun’u haksız çıkarmıştı.

İki yıl bu şekilde geçtikten sonra malum günler gelmiş, dermanı olmayan, ölümden daha beter dertler Ocak’ın ve mahallenin üzerine, engerek misali çöreklenivermişti.

Bileğindeki kelepçe, sıradan bir insan gibi, sadece izleyip düşünmesine izin veriyordu. O da öyle yapmıştı. İzlemiş ve Niran Hatun’un ateşinin, İdris Usta’nın tecrübesinin, Salih Usta’nın yüreğinin, İlyas Usta’nın neşesinin, Bengi Hatun’un şefkatinin tükenişine şahit olmuştu. Ve günler, geceler boyunca düşünmüştü. Neden?!

Durum ne kadar çetin olursa olsun, yapabilecekleri yüzlerce şey varken neden hepsi kendini karamsarlığın, yılgınlığın, kederin ve çöküşün kucığına bırakıvermişti? Sormak istemiş ama sonra yerini hatırlayıp vazgeçmişti. Kimse ebedi çıraklık cezasına çarptırılmış bir hainin sorularını muhatap almazdı. Gizli gizli seviliyor olmak, Ocak’ın apaçık kurallarını ve kadim kanunlarını hükümsüz kılmıyordu.

Çaresiz beklemişti, son ana kadar...

Ne yapacağını da o kısacık ‘son anda’ bulmuştu zaten. Niran Hatun kendisini çıraklıktan azat edip, zihnini okumasına izin verdiğinde, Yediler’in aklını esir alan o tükenmişliği, sanatının gözleriyle görmüş ve aklını yitirecek gibi olmuştu.

Asırlar boyunca hükümdarları parmağında oynatan İdris Usta bu pazarlığı kabul etmişti ha? Niran Hatun da onay

vermişti. Ricat karşılığında geride kalan herkesin hayatı garanti altına alınmıştı demek? Teminat verilmişti... Hikaye bile değildi bu, bir kıyım müsamesesinin son perdesiydi. Tükenmiş olsalar bile Yediler, subaylar, Solaklar, Yörükler, yarenler ve yoldaşlar öyle ya da böyle hâlâ birarada duruyorlardı. Ricat, bu yuvayı dağıtmak için oynanan son oyundu. Ardından herkes tek başına kalacak ve asıl av işte o zaman başlayacaktı.

Niran Hatun'un zihninde dolaştığı o kısacık anda peşpeşe iki soru geçmişti aklından: Birincisi 'neler oluyor?' du...

Gördüğü yılgınlığa bir izah bulmak, ricat kararını anlamaya çalışmak zaten zordu. Fakat Hatun'un kendisini öylece serbest bırakması... Bu inanabileceği ya da anlayabileceği bir şey değildi. Çünkü tanıdığı Niran Hatun'un bedeni ölse bile ruhu yakasını bırakmazdı.

Bu soru şimdilik karşılıksız duruyordu. Fakat cevabı bizzat kendi içerisinde gizliydi: Birşeyler olmuştu ve hâlâ da olmaktaydı.

Takip eden ikinci soru ise çok daha yalındı ve cevabı da açıktı: Bu insanlar böylesine aptalca, böylesine zavallı bir ölümü hak ediyorlar mıydı?

Yanıt "Hayır" dı! "Hayır, bu kadar da değil... Böyle değil..."

Hatun'un zihninin derinlerine şöyle bir indiğinde, nasıl bir utanç içerisinde olduğunu anlamıştı. İçin için en çok istediği şeyi görmüştü çünkü. 'Ateşin Ecesi', 'Nar Sultan', 'Nigah-ı Ateşin', yani tüm lakapları ve sıfatları ile Niran Hatun unutulmak, hiç yaşanmamış sayılmak istiyordu. "Sanat-ı Nisyan" o an aklına gelmişti işte. Zor ve tehlikeli olduğunu biliyordu, hatta yapıp yapamayacağından bile emin değildi ama söyleyivermişti. "Hekim Sultan bizzat öğretti." demişti bir de... Yalan söylemişti. Hatun kendisine güvensin, yapabileceğine inansın istemişti sadece. O sanatı kitapları kurcalarken keşfetmiş, gizlice çalışmış ve üç karıncanın üzerinde denemişti. Zavallı

karıncalar yuvadaşları tarafından tanınmamış, bir haftaya kalmadan da, açlıktan ya da bunalımdan ölüp gidivermişlerdi.

Üç karıncayı hafızalardan silmekle, yetmiş küsur insanı tüm insanlığın belleğinden silmek arasındaki o hatırı sayılır farktan dolayı şu an göz kapaklarını bile oynatamaz bir halde öylece yatıyordu Elif. Evet, belki yaptığı çoğu şey gibi, buna da kamu lisanında ‘aptallık’ deniyordu ama bu kendisiyle gurur duymasına kesinlikle engel değildi. Başarmıştı çünkü. En azından Yediler ve diğerleri bir süre daha hayatta kalabileceklerdi.

Birkaç damla çorba daha dudaklarından boğazına doğru süzülürken sıradaki adımını düşündü. Basitti. Bir an önce ayağa kalkmalıydı. Vaziyetine bakılınca zor gibi görünüyordu ama dert etmedi. İhtiyacı olan yardım yakınlarındaydı nasıl olsa... Çorbanın tadını çıkartmaya devam ederken, kaşığı tutan elin zihnini de şöyle bir yokladı. Endişeliydi, üzgündü ve kendisini çaresiz hissediyordu. Ölü gibi yatan birisine çorba içirmeye çalıştığı ve bu ‘birisinin’ sevdiği ve özlediği birisi olduğu düşünülürse hiç haksız değildi. Başucundaki bu kederli zihne hayatta olduğunun müjdesini verecekti ki, aklının derinliklerinden, içgüdülerine yakın bir yerden bir ikaz titresi hissetti.

Kendini bildi bileli en sadık yoldaşı olan zihni, daldığı uzun uykunun hiç de öyle zannettiği kadar karanlık, ıssız ve sessiz olmadığını söylüyordu. Kendisini toparladı ve tekrar hafızasına yoğunlaştı. Evet, bir rüya görmüştü. Esmer, kıvrık saçlı ve sivri sakallı bir adam, dehşete düşmüş bir ifade ile bağırıyordu. Kullandığı lisanı o an çözemişti ama dört bir yanını saran alevlere bakılırsa adam besbelli yardım istiyordu.

Sanat sahipleri huzur ve güvenlikleri için rüyaları uykularından mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışırlar, çıraklıklarından itibaren bunun eğitimini alırlardı. Fakat yine de rüya görmek öyle çok şaşırlacak, endişe verecek bir durum olarak görülmezdi. Elif de kafaya takmak istemedi. “Çok kuvvetli

bir sanattan çıktım” dedi kendi kendine, “Hem altı gündür de uyuyorum...”

Sonra aniden durdu, biraz daha düşündü ve yine kendi kendine sordu: “Peki ben ‘altı gündür uyuduğumu’ nereden biliyorum?...”

Çok doğru bir soruydu bu, zira uyku, zaman kavramından azadeydi. Uzun bir sürenin ardından uyanan insanlar ilk olarak ‘ne kadar uyuduklarını’ sorarlardı. Oysa Elif, kaç zamandır uyuduğunu, uyandığı andan beridir ve gününe kadar biliyordu. Bunun tek bir açıklaması vardı: Uykusunda zamanı saymasını sağlayacak birşeyler yaşamış olmalıydı... Ve evet... Yaşamıştı... O rüyayı sadece bir kere değil, düzenli aralıklarla tekrar tekrar gördüğünü hatırladı Elif. Her biri, bir diğeri-nin kopyası gibiydi ve alevlerin arasında kalmış o sivri sakallı adam sürekli aynı sözleri haykırıyordu: “Revaraza Veramma!!!”

Kadim seslerden oluşan bu lisanı tanıyınca Elif’in hayreti daha da arttı. Fakat tercümesini yapamıyordu. Gayet düzgün okuyup yazabildiği bir dildi üstelik. Sorun şuydu ki, asırlardan beridir ilk defa duyuyordu. Yaşadıkları dünyaya ait olmayan bu kadim dili, bu dünyada yalnızca Yediler bilir, onlar da çıraklarına öğretmek dışında hiç kullanmazlardı. Anlamakta zorlanması işte bu yüzdendi. Fakat Elif, bu lisanın zihninin bir yerlerinde saklı durduğunu gayet iyi biliyordu ve onu bulup çıkarmak kendisi için çok basit bir işti.

Sakinleşti ve hafızasına yoğunlaştı. Bir taraftan da rüyasındaki sivri sakallının haykırıışlarını içinden tekrarlayıp duruyordu: “Revaraza Veramma!!!”

Elif tahmin ettiği gibi hiç zorlanmadı. Birkaç denemenin ardından bu garip ama basit cümlelerin anlamı yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı. İlk kelime ‘yürümek’ köküyle başlıyordu: Yürü.. Yürü-yor... Yürü-yor-lar...

Sonra diğerk kelime de yerine oturdu ve oturur oturmaz, Elif yattığı yerden ayağa fırlamak için korkunç bir çaba sarf etti. Bir işe yaramamıştı tabii ki. Felç durumunda olan vücudunun tek bir uzvunu bile kıpırdatamamıştı. Fakat dehşetle titreyen ruhunun ve panikle savrulan zihninin bedenine yaptığı baskıyı hâlâ hissedebiliyordu. Kendini acilen sakinleştirmezse eğer, zaten yarım yamalak atan kalbi bu yüke daha fazla dayanamayacak ve kelimenin tam anlamıyla ‘korkudan’ ölecekti. Sakinleşmenin bildiği en kolay yolu ise hemen harekete geçmekti.

İlk iş olarak, kafasının içinde bağırırmaya devam eden sivri sakallıyı susturdu. Sonra başucundaki zihinle temasa geçti, “İrfan’ı çağır hemen!” diye seslendi.

Karşılığında Elif’in kulakları, gözyaşlarıyla karışık olduğu besbelli bir kahrkayla doldu. Kaşığı tutan elin sahibi “Şükürler olsun,” diye bağırıyordu, “Ablam! Kendine geldin!”

Elif kızın neşesini bozmayı hiç istemiyordu ama tezahüratın da hiç sırası değildi. Zihniyle haykırdı: “İrfan’ı çağır dedim!”

Kahkahalar bir anda kesilmişti. “İrfan burada değil abla.” dedi kaşığı tutan elin sahibi. Sesi tedirgindi: “Aret’i gönderdim ama... Arıyor...”

Elif başucunda duran kızın yakın dönem hatıralarına şöyle bir göz atıverdi. “Kapıştılar değil mi yine?”

“Koca adam oldular, hâlâ iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorlar abla, vallahi bak...” dedi kız.

Eğer göz pınarları çalışıyor olsaydı, iki koca damla yaş bırakırdı Elif. “Nasıl da büyümüş...” diye geçirdi içinden. Sonra yine zihnine seslendi: “Bırak bana çorba içirmeyi, iyiyim ben! Sen de çık ara İrfan’ı. Hemen gelmesi lazım anladın mı? Hemen! Yoksa her şey için çok geç olacak! Her-şey-için!!!”

Sonraki günün çok erken bir vaktinde, İstanbul şartlarına göre rahat sayılabilecek bir trafikte, Kadıköy istikametine doğru yol alan sarı dolmuşun ön koltuğunda oturan Üsteğmen Doğan Aral, az ötede gökyüzüne doğru uzanan asırlık selvi ağaçlarını görünce şoföre dönüp “Müsait bir yerde” diye seslendi. En arka koltuğun sağ tarafında, kafasını cama dayamış uyuklayan Yüzbaşı Sarp Gönen ise, Doğan’ın sesiyle irkilip kendine geldi. Birlikte dolmuştan indiler ve karşı kaldırıma ulaşmak için caddeden gelip geçen araçları kollamaya başladılar.

Gece az uyumuşlar, sabah çok erken yola koyulmuşlardı. Kafalarındaki sersemliğin sebebi biraz da buydu. Fakat karşı kaldırıma yaklaştıkça kendilerini asıl yoran şeyin uykusuzluk değil, hüznün olduğunu anlıyorlardı. Her adımlarında, yürekleriyle birlikte ayakları da ağırlaşıyordu.

“Mahpustan çıktıktan sonraki ilk gecen, mahpustaki ilk gecen kadar zordur.” derdi tecrübe sahipleri. Doğru demişlerdi.

Tıpkı cezaevindeki ilk geceleri gibi dün gece de zor girmişti uyku gözlerine. Sanki özgür gibi değil de birer ‘kaçak’ gibi hissetmişlerdi kendilerini. Duydukları sesleri abartmışlar, bazen de yüreklerinde acayip bir ağırlıkla, artık duymayacakları sesleri duymayı beklemişlerdi. Gardiyanların adımlarını, kabus gören mahkumların çığlıklarını, dertli ciğerlerden kopan öksürükleri, hiç sönmeyen floresanların vızıltılarını, nöbet değişimlerini...

Güç bela dalabildikleri kısa uykulardan da rüyalarında kendilerini yine cezaevi hücrelerinde gördükleri anda sıçrayarak

uyanmışlardı. Özgür geçirdikleri ilk gecenin sabahında, kahvaltı bile yapmadan kendilerini dışarı attıklarında ise aslında zaten o kadar da özgür olmadıklarını anlamışlardı.

Üsteğmen'in keskin gözleri, sokağın iki ucunda kendilerini beklemekte olan iki takip arabasını hemen fark etmişti. Ayrıca, sabahın bir kör vakti, acemi hareketlerle sokağı süpürmekte olan iki adam da kesinlikle belediye çalışanı değildi.

Aynı keskin gözler, kendilerini hafızalardan saklayan sanatın nasıl etkili bir şekilde iş gördüğüne de şahit olmuştu. Sokağı süpüren adamlar kendilerini bir süre göz ucuyla izledikten sonra kafalarını çevirip alenen bakmaya başlamışlardı. Ne yapacaklarını bilememişler, ancak kendilerini almaya gelen arabanın plakasını gördükten sonra, süpürgelerinin saplarına doğru fısıldayıp, sokağın iki ucunda bekleyen takip araçlarına hareket talimatını verebilmişlerdi. Peşlerindeki iki araçla birlikte Haliç'i geçmişler, Taksim'e ulaştıklarında Volkan'la vedalaşıp arabadan inmişler ve kalabalığa karışarak Kadıköy dolmuşlarına doğru yürümeye koyulmuşlardı. Doğan Üsteğmen'in keskin gözleri artık takip edilmediklerinden kesinlikle emindi.

Dolmuşta, yol boyunca çocukça bir kaçınma duygusuyla gitmekte oldukları yeri akıllarından uzak tutmaya çalışmışlardı. Doğan, dolmuşun pencerelerinden akıp giden keşmekeş manzarasına dalmış, fakat köprüden geçerken İstanbul'a ilk gördüğü günkü gibi aşık olmuş, Sarp ise zangırdayan cama kafasını yaslayıp uyuklamayı tercih etmişti.

Fakat her yolculuk gibi bunun da sonu gelmişti işte...

Dolmuştan inmişler ve ağırlaşan adımlarını, caddenin karşı tarafına, gökyüzüne doğru uzanan asırlık servi ağaçlarına doğru sürümeye koyulmuşlardı.

Büyük kapıdan içeriye girdikten sonra aradıkları yerin tarifini çok iyi almış, hatta küçük bir kroki halinde bile çizmiş olmalarına rağmen, sanki kaybolmak istermiş gibi sersemce

yanlış yollara girmişler ama nihayet, üzerinde iri, kaskatı, ciddi ve simsiyah harflerle “Tuğgeneral Ahmet Toprak” yazan mezar taşını daha on adım ileriden gördükleri anda, oldukları yerde çakılıvermişlerdi.

Yüzbaşı'nın kulaklarında Ahmet Paşa'nın son sözleri kelime kelime çınliyordu hâlâ.

Mahkeme salonundaydılar. İddianamenin okunması nihayet bitmiş, savcı ilk savunmaları almaya başlamıştı. Duruşmalar boyunca tüm suçlamaları kılı kıpırdamadan dinleyen Ahmet Paşa, sıra kendisine geldiğinde avukatını, elinin tek bir hareketiyle susturup, gözünü iddia makamından ayırmadan, ağır ağır ayağa kalkmış ve “Söyleyecek hiçbir sözüm yoktur.” demişti, “Benim adıma bir söz söylenmesine de müsaade etmem. Zira, görev yaptığım seneler, inandığım değerler ve hukuk namına, bu iddianame karşısında tek bir kelime dahi etmeyi zûl sayarım. Avukatımı da görevinden azlettiğimin bilinmesini isterim. Diyeceğim başkaca bir şey yoktur ve olmayacaktır!”

Gururla gülümsediğini hatırlıyordu Yüzbaşı.

Birkaç saniye sonra sol omuzunda bir ağırlık hissetmiş, dönüp baktığında Paşa'nın kendisine doğru yıkıldığını, başını da sanki huzur arayan bir uykuya dalmak istermiş gibi usulca omuzuna yasladığını görmüştü. Şaşırmış, anlamamış, “Komutanım...” diye seslenmiş, fakat yanıt alamamıştı.

Omuzuna değen soğukluğu hissedince neler olduğunu anlamıştı Yüzbaşı. “Komutanım...” diye bağırarak ayağa kalkmaya çalışmış, fakat Paşa'nın kucığına yığılan bedeni buna engel olmuştu. Gerisini birbirleriyle bağlantısızmış gibi görünen fotoğraf kareleri halinde hatırlıyordu. Ahmet Paşa'nın bembeyaz olmuş yüzü ellerinin arasındayken attığı “Ambulans!” çığlığını, mahkeme başkanının, sanki sıradan bir taşkınlığı yatıştırmaya çalışırmış gibi, önündeki kürsüyü eliyle döve döve

“Sessizlik...” diye bağırışını, Doğan’ın, kendisini tutmaya çalışan çavuşa, jandarma günlerinden kalma bir refleksle çarptığı tokadın salonun duvarlarında yankılanışını...

Dakikalar sonra gelen sedyenin, dışarıya çıkarken Ahmet Paşa’nın cansız bedenini taşıdığını biliyordu Yüzbaşı. Ama insan son ana kadar; gözünün gördüğünü, elinin tuttuğunu yanlış çıkartacak bir mucize bekliyordu işte...

Kötü haberi adliye nezaretinde almışlardı: “Başınız sağ olsun...”

Metanetli durmaya güçleri kalmamıştı artık. Oturdıkları tahta bankın üzerinde, birbirlerine arkalarını dönmüşler ve sırt sırta vererek ağlamışlardı.

Şimdi de aynı şekilde, mezarın baş ucuna, üzerinde Ahmet Paşa’nın isminin kazılı olduğu taşın hemen iki yanına oturmuşlar, yine sırtlarını birbirlerine dönmüşler, sessiz bir matem içerisinde usul usul ağlıyorlardı...

Derinden ve uzaktan gelen, gökgürültüsüne benzer bir gümbürtüyle sıçrayarak kendilerine gelene kadar öylece oturmaya devam ettiler. Sesle birlikte ikisi de kafalarını gökyüzüne doğru kaldırmışlardı. Sesin kaynağı belirsizdi. Şehrin doğal gürültülerinden biriydi belki de. Uzaktaki limanda devrilen bir konteyner, civardaki sayısız inşaatlardan birinde kendini fazla zorlayan bir iş makinesi, çarpan bir araba ya da infilak eden başka bir şey... Fakat Yüzbaşı, o anki ruh halinin etkisiyle başka bir şeye yormuştu bu sesi. Ahmet Paşa “Yeter! İşinize bakın!” demişti sanki.

Yanaklarındaki ıslaklığı silerek ayağa kalkarken, bir daha uzun bir süre boyunca ağlayamayacağını biliyor, bir damla gözyaşının bile lüks sayılacağı zamanlara adım atmak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Çevik bir hareketle, hâlâ mezarın başucunda ve yüzü hâlâ gökyüzünde oturmakta olan Doğan'a seslendi: "Eee Üsteğmenim? Ne diyorsunuz?"

"Efendim komutanım?" diye karşılık verdi Doğan, haklı bir şaşkınlıkla. Yüzbaşı, Doğan'ın ender rastlanan bu afallama halleriyle eğlenmeyi oldu olası çok severdi. "Ben Daire komutanı olarak görevimi yaptım." dedi gülümseyerek, "Hatun'un konağında estim gürlüdüm. Şimdi Operasyonlar Komutanı olarak sıra sende. Evet, planımız ne?"

Doğan da gülümsedi. Fakat yüzünde eğlendiğine dair bir ifade yoktu. "Nereye defnedilmek istersiniz komutanım?" diye sordu soğuk bir sesle.

Tam Doğan'a göre bir cevaptı bu. Çünkü Üsteğmen planlarını umutlara göre değil, muhtemel sonuçlara göre yapardı. Fakat yine de Sarp'ın gülümsemesi donuvermişti. Kızılmaktan daha çok yarıyolda ve yapayalnız bırakılmış gibi hissetmişti kendisini. Yüzbaşı yan gözle önce mezar taşına baktı, sonra Doğan'a döndü. "Senden uzağa mümkünse!" dedi hiç gülmeden.

Doğan fena sarsılmıştı. "Afedersiniz komutanım," dedi, "Ben şunu anlatmaya çalışıyordum: Ocağın teklifini kabul etseydik de fazla bir şansımız yoktu. Ama şu an sıfırdayız! Açık olalım. Bir tür intihar eylemi olacak bizimkisi. Gitmeden önce azami zarar vermeye, işlerine taş koymaya çalışacağız, o kadar. Bu yüzden somut ve verimli hedefler lazım bize..."

"Bırak şimdi somut hedefi falan!" dedi Sarp. Sesi yine biraz yüksek çıkmıştı. Gidip Doğan'ın yanına oturdu, elini omuzuna koydu. "Düşün..." diye devam etti, "Sadece şunu düşün, Neden?"

"Yediler'i bertaraf etmek için." dedi Üsteğmen.

Yüzbaşı tekrar sordu: "Peki neden?"

"Bilmiyorum komutanım..."

“Hah!” dedi Sarp. Üsteğmen’in omuzuna sağlam bir şap-lak attı ve devam etti: “Bilmemiz gereken şey işte bu! Evet, he-pimizi, Yediler’i teslim olmaya ya da geri çekilmeye zorlamak için aldılar ve başardılar da. Ama nihai amaç bu değil. Bu sı-radan bir iktidar mücadelesi değil! Geçen seferki gibi ölüm-süzlük meselesi değil! Eski düşmanların intikamı falan değil! Başka bir hesap bu, daha büyük bir plan. Bizim, Yediler’in, Solaklar’ın, yani âlemi zapturapt altında tutan herkesin bir ke-nara savrulması gerekiyordu çünkü...”

Yüzbaşı, merakla kendisini dinleyen Üsteğmen’in gözle-rine dik dik baktı: “Çünküden sonrası çok önemli Doğan! Asıl hayat memat meselesi ‘çünkü’den sonra başlıyor... Bizi darma duman ettiler, eyvallah. Ama âlemi de başıboş bırak-tılar. Bunu yapanlar manyak değilse eğer, sırf karmaşa çıksın da eğlence olsun diye yapmadılarsa bütün bunları, bu boşluğu bir şekilde doldurmak zorundalar. Soru bu işte Doğan. Yeri-mizi kim dolduracak? 12. Daire’nin, Yediler’in, Solaklar’ın ye-rine kim geçiyor? Âlemin patron koltuğuna kimler oturuyor? Anladın mı? Yeteri kadar somut mu?”

Üsteğmen kafasını salladı. “Bunu öğreneceğiz öyle mi?” diye sordu belirsiz bir gülümsemeyle.

Sarp’in yine canı sıkılmıştı ama belli etmedi. Elinin altın-daki omuzu biraz sıkmakla yetindi: “Öğrenmek zorundayız. Başka türlü hayatta kalamayız...”

“Hayatta kalmayı bir kriter olarak kabul etmezsek daha iyi olur komutanım.” dedi Üsteğmen soğuk ve belirgin bir gü-lümsemeyle, “Çünkü dediğim gibi sıfır olasılık.”

Sarp daha fazla dayanamadı. “Ne diyorsun sen Doğan?!” diye patladı.

Üsteğmen de sesini hafiften yükseltti: “Çok zayıfız komu-tanım, onu anlatmaya çalışıyorum. Çok zayıfız!”

“Halinden anlaşıyor...” dedi Yüzbaşı ve elini Doğan’ın omuzundan çekti.

Bir süre sustular. Sonra Üsteğmen “Moral zaafiyetten bahsetmiyorum komutanım.” diye devam etti, “Teknik olarak, görev kapasitesi olarak sıfırız. Dürüst olalım, biz... Biz çok rahat şartlarda çalışıyorduk. Ordu bağlantılarımızı Ahmet Paşa sağlıyordu. Bütün kapıları açıyordu bize. İdris Usta’dan bahsetmeme gerek yok, eli kolu her yere uzanıyordu. Mehmet Sinan deseniz, tek başına istihbarat teşkilatı gibiydi. Ne para sıkıntısı çektik ne lojistik ne ulaşım ne donanım. En zor zamanımızda bile ne istediyseniz önümüze geldi. Tamam, şartlar ağırlaştı diye vaz geçmeyelim ama şunu da kabul edelim, etrafımızda Ahmet Paşa gibi, Bahçıvan gibi, Mehmet Sinan gibi iş bitirici adamlar yokken, biz bir iş yapamayız, bir işe yaramayız. Yörüklerin, Solakların artıklarıyla olacak iş değil bu!”

Sarp ayağa kalktı: “Doğan sen ne yapmak istiyorsun?!”

“Sadece durumumuzu anlatmak istiyorum komutanım!”

“Onu sormuyorum Doğan. Gerçekten ne yapmak istiyorsun? Gitmek mi istiyorsun? Ayrılmak mı istiyorsun? Bırakmak mı istiyorsun?”

“Bırakmamızı öneriyorum komutanım...”

Yüzbaşı, Ahmet Paşa’nın mezarının etrafında yarım bir tur attı. Sonra aniden Üsteğmen’e döndü. “Tamam,” dedi, sanki 12. Daire ofisinde resmi bir toplantıdalarmış gibi, “Önerin dikkate alınacak. Gidebilirsin...”

Doğan önce şaşkınca etrafına, sonra komutanına baktı. Yüzbaşı’nın sağ eli Paşa’nın mezar taşının üzerindeydi. Hafif ama belirgin bir baş hareketiyle olmayan bir kapıyı işaret etti: “Gidebilirsin!...”

Üsteğmen sessizce kalkıp yürümeye başladı. Dört – beş adım kadar uzaklaşmıştı ki, aniden durdu, keskin bir dönüş

yaptı, topuklarını şaklattı ve Paşa'nın mezarına doğru keskin bir baş selamı çaktı.

Sarp yerinden kıpırdamamıştı. Üsteğmen gözden yittikten sonra, derin bir of çekerek yine mezarın başucuna oturdu. "Haklı çocuk..." diye düşündü, "Hem Yasemin de var... Onca sene ayrı kaldıktan sonra, tam kavuşmuşlarken yine macera... Niye? Çünkü komutanı çatlağın teki. Haklı çocuk, her türlü haklı... Solakların, Yörüklerin artıklarıyla olacak iş değil bu... İş bitirici adamlar yokken, hele ki Ahmet Paşa yokken... Olacak iş değil... Ölürüz..."

Aklından geçen o son kelime Sarp'ı kendisine getirmişti. Dönüp, Paşa'nın mezarına baktı. Gözleri öfkeyle dolmuştu. "Peki ya ölenler ne olacak?" diye mırıldandı kendi kendine, "Öldükleriyle mi kalacaklar?"

Ayağa kalkıp telefonunu çıkarttı, uzun zamandır aklında tuttuğu numaralardan birini çevirdi ve beklemeye başladı. Nihayet karşısına çıkan ve 'nasıl yardımcı olabileceğini' soran kadına "İlan servisi lütfen" dedi. Biraz daha bekledi. Bu sefer karşısına bir erkek çıkmıştı. O da aynı soruyu soruyordu. "Bir ölüm ilanı vermek istiyorum" diye karşılık verdi Sarp, "Hasan Firuz adına..."

Sonra iki gazeteyi daha arayıp aynı ilanı tekrarladı...

Elif Hatun, hâlâ tek bir uzvunu bile kıpırdatamaz bir halde, aynı odada ve aynı yatağın üzerindeydi. Fakat bu hiçbir şey yapmadığı anlamına gelmiyordu...

Tıpkı kadim bilgelerin söylediği gibi, bedeninin kısıtları ortadan kalkınca, zihni daha bir özgürleşmişti. Yattığı yerde sanatının sınırlarını zorluyor, bu keyfe kendini kaptırdıkça da zaten hissetmediği bedenini biraz daha unutuyordu. Bıraksalar sonsuza kadar bu halde kalabileceğini, dahası kalmak istediğini biliyordu Elif. Yeryüzünde yaşamış ve yaşayacak olan tüm zihin hükümlerinin ulaşmak istediği noktaya, yani sanatının şahikasına ancak bu şekilde varabileceğini biliyordu. Bedenden azade saf bir zihin akışı haline gelmek. Bu ölümsüzlüğün de ötesinde bir güçtü.

Ne var ki şu an bir cesetten çok az farkı olsa da hâlâ bir bedene sahipti ve hayat denen o dertler yumağına kaçınılmaz olarak dahildi. Esaret altında geçirdiği yıllar boyunca sanatında ne kadar güçlenmiş olursa olsun, bu dünyadaki maddi varlığından kaynaklanan o en temel ve en güçlü içgüdüyle, yani hayatta kalma dürtüsüyle başedebilecek cesaretin henüz zerresine bile sahip değildi. Bu yüzden, bedensel kaygılardan şu an için ne kadar uzak olursa olsun, zihniyle ve sanatıyla sözümona özgürce oynadığı oyunlar hep bir amaca yönelikti: Yediler'e ulaşmanın bir yolunu arıyordu.

İşe en zor yoldan başlamış, sanatını kullanarak Yediler'in mahallesine sızmaya çalışmış ve bunun zor değil, imkansız olduğunu daha ilk denemesinde anlamıştı. Fakat çok da şey öğrenmişti. Mahalleyi tüm gözlerden ve kulaklardan saklayan,

tüm sanatlara karşı koruyan kalkanın, asırlar önce Lokman Hekim'in de yardımıyla Behruz Usta tarafından örüldüğünü biliyordu. Kuvvetli ve aşılmaz olacağını tahmin etmişti elbette ama asıl gücünü çok basit bir özelliğinden aldığını içeriye sızmaya çalışırken fark etmişti. Behruz Usta'nın ördüğü kalkan, diğer koruma ve gizleme sanatlarından farklı olarak, var olan birşeyi korumuyor, daha da ileri giderek etrafını çevrelediği şeylerin 'yokmuş gibi' davranmasını sağlıyordu. Durum böyle olunca, değil içeriye sızmak, mahallenin nerede olduğunu bulmak bile imkansız hâle geliyordu. Kısaca, Behruz Usta'nın kullandığı sanatın temel ilkesi basit ama kesindi: Var olmayan bir yere girilemezdi!

Bu keşif, Elif'in ufkunu açmakla birlikte, biri küçük diğeri büyük olmak üzere iki yeni sıkıntıyı da gündeme getirmişti. Birincisi şu an bulunduğu yerle ilgiliydi. Bu mekânı gözlerden gizleyen sanat, Behruz Usta'nın ördüğü kalkanın yanında komik bir hokkabazlık numarası gibi kalıyordu. Ayağa kalkar kalkmaz ilk işi kalkanı tekrar elden geçirmek olacaktı ama gizleme sanatlarındaki kapasitesini de biliyordu: Çok parlak sayılmazdı...

İkincisi ve daha ciddi olanı ise Yediler'in mahallesiyle ilgiliydi. Evet, Behruz Usta'nın kullandığı gizleme sanatı, bugüne kadar gördüklerinin en güçlüsüydü, Elif bundan emindi. Lâkin birileri, birşeyler ya da bir sanat, bu kalkanı delmeyi başarmıştı. Elif bundan da emindi! Bunu nasıl bir güç başarmış olabilirdi hiç bilmiyordu, ama aynı gücün kendi kalkanını iki dakikada unufak edeceğini tahmin edebilmek için de fazla kafa yormasına gerek yoktu.

Ne var ki bütün bunlar, şu an için 'küçük dertler'di...

İlk ve en acil iş, Yediler'in durumdan bir an önce haberdar edilmesiydi. Ya da daha doğru bir ifadeyle, birilerinin Yediler'i yattıkları gaflet uykusundan acilen uyandırması gerekiyordu.

Yoksa karşılaşacakları durum, bugüne kadar dertten saydıkları herşeyi hükümsüz kılacaktı.

Tekrar tekrar gördüğü o rüyanın, bir mesaj, bir ikaz, daha da önemlisi ‘resmi’ bir yardım çağrısı olduğunu biliyordu Elif. Sadece kendisine gönderilen bir çağrı da değildi üstelik. “Kapıların Koruyucusu” unvanını taşıyan herkes, yani tüm Yediler de aynı rüyayı görmüş olmalıydı. Ocağın üyeleri, cüppelerini kuşandıkları anda bu unvanın sorumluluklarına sahip olurlar ve ömürlerinin sonlarına kadar taşırlardı.

İşin içinde bir tuhaflık yok değildi elbet. Ocaktan azledilmişti. Teknik olarak bu çağrıyı almaması gerekirdi ama gördüğü rüyanın anlamından da emindi. Doğrudan ‘Kapıların ardından geliyor ve ‘Kapıların Koruyucularına’ sesleniyordu. Tek bir açıklaması vardı bunun: Demek ki Yediler azlini ilan etmemişler, bu âlemdeki ya da öte diyardaki muhataplarına bildirmemişlerdi.

Ne var ki Elif, buna sevinmek ya da üzerine düşünmekle vakit harcamak istemiyordu. Çünkü çözmesi gereken çok daha ciddi bir muamma vardı. Aynı rüyayı Yediler’in de görmüş olması gerekiyordu ama ortada buna dair herhangi bir emare yoktu. Çünkü görmüş olsalardı eğer, bugüne kadar dert zannettikleri herşeyi, hatta canlarını bile bir kenara bırakıp, harekete geçerlerdi. Kısaca birşey, birşeyler, birisi ya da birileri Yediler’in rüya görmesini engelliyordu! Mahalleyi ve Ustalar’ı etkisi altına almış olan ‘bu kişi veya şey’, ya görmelerine ya da gördükleri rüyayı hatırlamalarına engel oluyordu. Bu düşüncesini destekleyen en büyük delili, kendisiydi. Mahallede geçirdiği son yıllarda hiç rüya görmediğini hatırlamıştı. Zaman geçtikçe uykusu garip bir şekilde ağırlaşmış, yataktan çıkmak giderek daha da zor gelir olmuştu. Sonra mahallenin dışına çıkmış ve ilk geceden itibaren o rüyayı görmeye başlamıştı. Bu işin bir evveliyatının olduğunu da tahmin edebiliyordu. O sivri sakallı kaç zamandır “Kapıların Koruyucularına”

ulaşmaya çalışıyordu kimbilir? şu an bile çok geç kalmış olabirlerdi. Bu yüzden Yediler'e bir an önce ulaşmalı, hepsinin rüyaya yatmasını sağlamalıydı.

"Mahalleye girmenin bir yolu yok..." diye düşündü kendi kendine. Sonra ekledi: "Hem girsem ne olacak ki?..."

Haklıydı. Ustalar'dan birinin zihnine girmek de çok zor olacaktı. Rüya görmelerini engelleyen o g bunun da önlemini almış olmalıydı. Geriye tek bir yol kalıyordu: Aracı kullanmak...

Elif, bu zor görevi kimin sırtına ykleyebileceğini düşünmeye başladı. Aklına ilk Abbas Ağa gelmişti. "Bana güvenmez." dedi içinden, "stelik mahalleye çok girip ıktı. Etki altında olabilir."

Dşndk canı daha fazla sıkılıyordu. Mahalleyi esir alan gücün doğasını bilmiyordu elbette ama tecrübelerine dayanarak bazı tahminlerde bulunabiliyordu. Bu tür sanatlar, kendilerini 'karşı sanatlardan' korumak için etkisi altına aldıkları insanları kullanırlardı. 'Bozmak' teknik olarak basit bir işti ama 'karşı sanatı' yapacak olan kişinin herşeyden önce, etki altında olan insanları 'akıllarının başlarında olmadığına' ikna etmesi gerekiyordu. Bu yüzden Abbas Ağa, Ayvaz Bey gibi, Yediler'in her dediğini emir telakki eden kişiler doğru tercih değildi.

Bu isimlerden önce aklına ilk gelen Mehmet Sinan olmuştu aslında. Zihnine ulaşmış, yerini de tespit etmişti. Fakat yle berbat bir haldeydi ki, değil dediklerini yapacağından, söylediklerini anlayacağından bile emin olamamıştı.

"O zaman subaylar..." diye geçirdi içinden.

Muhtemelen en doğru tercihti bu ama biraz da kişisel sebeplerden dolayı en sona bırakmıştı. Alamu'u başına yıkanların, bütün planlarını alt st edenlerin Yediler'den çok subaylar olduğunu öğrendiği günden beri, hayranlık duymakla

beraber, gıcık oluyordu ikisine de. Dahası, olay kapandıktan sonra Üsteğmen uzunca bir süre peşini bırakmamış, defalarca sorguya almak istemiş ama Niran Hatun'u aşamamıştı. Buna rağmen Sarp Yüzbaşı'ya daha fazla takmıştı. Yedi yıllık esareti boyunca kulak misafiri olduğu onca hikayeye bakılırsa, tüm planlar onun kafasından çıkmıştı.

"Görelim bakalım şu kafanın içini..." dedi kendi kendine. Çok oyalanmak istemiyordu. Zaman zaten dardı. Yediler'in mahallesine sızabilmek için fazlaca şevk harcamış, üzerine bir de Mehmet Sinan'ı arayıp bulmuştu. Normal zamanda, yani ayakta ve bedenini yükünü taşıyor olsa, sırf Mehmet Sinan'ın zihnine girdikten sonra üç - dört saat dinlenmesi gerekirdi. Şu an sanatı özgür ve çok daha etkindi tabii ki ama yine de 'şevk' denen o itici güce bağımlıydı. Tükendiği anda bu sefer baygın düşmez, ölüverirdi.

Gözlerini kararttı ve sanatın nâmesini uzun uzun mırıldanmaya başladı.

Kısa bir süre sonra, Yüzbaşı Sarp Gönen'in zihninin izini bulmayı ve içine sızmayı başarmıştı. Hep olduğu gibi, ilk başta bulanık ama renkli bir suda yüzmek gibi bir histi bu. Renkler kişinin ruh haline ve zihin yapısına göre değişir, bir süre sonra, yine kişinin yaşama, düşünme ve hayatı algılama tarzına göre şekillere, görüntülere, seslere, yazılara hatta kokulara dönüşürlerdi.

Yüzbaşı'nın zihninin işleyiş tarzı görsele çok yatkın gibi görünüyordu ve bu iyi haberdirdi. Zira, görüntülerle örölmüş bir zihnin hem hafızasında dolaşmak hem de yüzeyindeki 'gündelik' kısma dahil olmak çok daha kolaydı. Fakat Elif'in algıladığı ilk şey beyaz renkli bir koku oldu. "Saat kaç ki daha?" diye sordu kendi kendine. Gözlerini açamıyor olsa da güneşin daha gökyüzünde olduğunu biliyordu. Yüzbaşı da biliyordu şüphesiz. Fakat bu, Beşiktaş'ın göbeğinde, mükellef bir rakı sofrası kurmasına engel olamamıştı.

Tahmin ettiği gibi Yüzbaşı'nın zihni görsel çalışıyordu, fakat bunun işini kolaylaştıracağı konusunda yanılmıştı. Onlarca anı, fikir, olay, fantezi parçacığı; hareketli, çoğu zaman da sesli kareler halinde ve de yıldırım hızında etrafta uçuşup duruyordu. Elif, en az Yüzbaşı kadar çakırkeyif olmuştu ama içinde yüzdüğü zihin evreninin ana temasını algılamayı becermişti: "Direniş ve mücadele!" Lakin uçuşan görüntüleri yakalamak, yakalayabildiklerinin arasında bağ kurmak neredeyse imkansızdı. Çünkü bu adam bir taraftan beş ayaklı bir plan kurarken, bir taraftan da ezmenin kıvamını tutturamayan aşçının elinin ayarına da aynı ciddiyetle sövebiliyordu.

Müdahale edip etmemeyi düşündü Elif. Araya küçük bir sanat daha karıştırıp akışı yavaşlatabilir, hatta konakladığı zihnin, belirleyeceği bir kareye odaklanmasını sağlayabilirdi. Lâkin elinin ayarını kaçırıp depresyon, obsesyon ya da öfori gibi tuhaf ruh hallerine sebep olmaktan çekiniyordu.

Bir diğerk seçenek de hızla hafıza kısmına dalmaktı. Görüntüler orada çok daha düzenli bir haldeydi şüphesiz. Gel gör ki, ne aradığını bilmeden hatıraların arasında dolaşmak da ancak eğlenceli bir vakit kaybı olurdu.

Geriye tek bir çare kalıyordu. Rakının etkisini göstermesini beklemek. Alkol, akışı illa ki yavaşlatacaktı. Fakat bu da zaman kaybı demekti. Zira, Yüzbaşı'nın bünyesi hayli antrenmanlı gibi görünüyordu.

Zamandan tasarruf etmenin bir yolu vardı neyse ki. Bir köşeye çekilip, ağzının tadıyla bir kadeh daha içmesine müsaade etti. Ardından, Yüzbaşı'nın zihninde dolanan beyaz buhurları bir sanat fısıltısıyla ve yavaş yavaş yoğunlaştırmaya koyuldu.

On beş dakikaya kalmadan zihin istediğı kıvama gelmişti. Karelerin akışı yavaşlamış, ana temalar belirginleşmeye başlamıştı. Yakaladığı ilk imgelerden fazla birşey anlamadı. Yüzü siyah bir sarıkla örtölmüş, belinde hançer taşıyan iri – yarı bir

adamın silueti ile Hasan Firuz adına verilmiş ölüm ilanları içiçe geçmiş vaziyetteydi. Neredeyse boşverip geçecekti ki, karelerin bir sesi olduğunu fark etti. Kulak kabarttı ve tüyleri o anda diken diken oluverdi. Görüntüler 'Alamut' diye fısıldıyorlardı.

Elif'in yüreği öyle bir çarpmaya başlamıştı ki, neredeyse konakladığı zihinden savrulup gidecekti. Yatakta kıpırtısız yatan zavallı bedenindeki kalbinin de çırpındığını fark edince toparlandı ve sakinleşmeye çalıştı. "Heyecan yok!" dedi kendi kendine. Alamut bitmişti, daha doğrusu İdris Usta böyle söylemişti kendisine. Büyük İmam Hasan ile Behram, muhtemelen kendi fedailerı tarafından öldürölmüşlerdi. Behzat Taner ise kayıptı. Fakat Yüzbaşı'nın zihninin manşetlerinde dolaşıyorlardı ve geçip giden imgelerden bir anlam çıkartmak mümkün değildi. Elif, görüntülerin duygularına odaklanmayı düşündü, hemen vazgeçti. Kalbini bir kez daha tehlikeye atamazdı. "Hafızaya ineceğim nasıl olsa" diye düşündü, "Orada öğrenirim aslını astarını..."

Siyah sarıklı adam ile ölüm ilanlarını görüşünden çekip diğer görüntülere odaklandı. Bunlar anlamlı bir bütün oluşturuyorlardı neyse ki: Mehmet Sinan, onun bağlantıları, gücü, bilgisi ve desteği, ardından 'Sinaniler', sonra Bahar ve Bahar ve tekrar Bahar.

Fikrini anlamamak mümkün değildi. Basbaya, yepyeni bir başlangıç peşindeydi Yüzbaşı! Halini bile bile hem de! Uçurumdan yuvarlanmıştı, bunun farkındaydı, tutunacak bir dal arıyordu ve bu da Mehmet Sinan'dı.

Elif Hatun, önceden Mehmet Sinan'ın zihninde bir tur atmış olmasaydı, bunun umutsuz bir son çırpınışı olduğunu zannedebilirdi. Evet Mehmet Sinan sadıktı, becerikliydi, kulakları keskin, çevresi genişti ama bir kişiydi neticede. Kurdukları her düzenin tuz buz olduğu bir âlemde mucize yaratacak değildi. Ama öyle bir işe kalkışmıştı ve öyle bir sır taşıyordu ki

tüm dengeleri değiştirebilirdi. İşte Yüzbaşı da bu sırrın, eh birazcık da kadim aşkı Bahar'ın peşine düşmüştü.

Bu büyük sırrın geçmişinden az çok haberdar olmasına rağmen, şimdişini öğrendiğinde heyecanlanmıştı Elif. Mehmet Sinan'ın bu gizli fikri bir heves ve bir hedef olarak yüz-yıllardır aklında ve zihninde taşıdığını zaten biliyordu. Sonradan olmuş değil de kendisi gibi doğmuş Gecelilerin debdebeli vukuatlar yaratacağını söyleyen kehanetleri, daha gençlik yıllarında, âlemin gördüğü en kanlı Geceli katliamlarından birine sebebiyet vererek haklı çıkartmıştı Mehmet Sinan! Ama belli ki tatmin olmamıştı. Âlem durdukça adı lanet ve küfürle anılsın istiyordu.

Yeni bir soy kurmak istiyordu Mehmet Sinan!

Yedi kadim geceli soyunun; Hünhan'ın, Rebii'nin, Harifî'nin, şefvî'nin, Nesl-i Leyla'nın, şebhun'un ve Gölgeliler'in yanına kendi soyunu, 'Sinaniler'i eklemek istiyordu!

Bunun cümle Gecelilerin lügatinde gelmiş geçmiş en sapkın, en muhteris akılların bile köşesinden geçemeyecek kadar korkunç bir küfür olduğunu bile bile hem de!

Olaakları bile bile istemenin verdiği hazla, olaakları bil-diği için durmak zorunda kalmanın verdiği sıkıntı, asırlar içinde Mehmet Sinan'ın en etin açmazı haline gelmişti. Yeltenemezdi bile! Zira, çıkacak infialin karşısında Yediler'in bile kudreti atırdayabilirdi. Bu yüzden durmuştu Mehmet Sinan. Böyle bir fikir için doğru zamanın ancak kıyametin eşiğinde, hatta ortasında bir yerlerde gelebileceğini bilerek durmuş ama asla unutmamıştı.

Derken kendi dünyalarının kıyameti kopayazmış, Yediler ölümünden dönmüş ve beklenen o 'doğru zaman' da gelip atıvermişti.

Bu ılgın fikrin daha da çılgın bir projeye dönüşmesinde, dolaylı da olsa kendi parmağının da olduğunu bilmesi Elif'e

gizli – tatlı bir haz veriyordu. Reçeteleri çalındıktan ve paçayı son anda kurtardıktan sonra Yediler garip bir hale düşmüşlerdi. Bir taraftan çok güçlü bir pozisyondaydılar. Yıkılmazlıklarını âleme ispatlamışlar, düşmanlarını yok ederken hem müttefiklerini birarada tutmayı hem de Geceli soylarını yanlarına katmayı başarmışlardı. Ama bir taraftan da öfkeliydiler ve ölümüne korkmaktaydılar. Düşmanın dağıtılmasına, hainin yakalanmasına rağmen kendilerini güvende hissedemiyorlardı. Tüm zaafı su yüzüne çıkmıştı ve İdris Usta var gücüyle gedikleri tıkamaya çalışıyordu. 12. Daire genişletiliyor, teşkilatı Anadolu'nun kilit noktalarına doğru planlı bir şekilde yayılıyordu. Solaklar'a mevcutlarını çoğaltma izni verilmiş, Yörükler'in örgütlenmeleri, tarihlerinde ilk defa bir nizama bağlanmıştı. İdris Usta ile Mehmet Sinan'ın akıllarında bir fantazi olarak dolaşan 'Sinaniler', işte böyle bir paranoya atmosferinde arızalı bir fikir olmaktan çıkıp, daha da marazi bir projeye dönüşüvermişti.

İlk itiraz 12. Daire'den gelmişti. Âlemin en acemisi sayılabilecek subaylar bile, bu projenin bir kırıntısının kulaklara deymesi halinde kopacak gümbürtünün şiddetini öngörebilmişlerdi. Lâkin İdris Usta çok sağlam gerekçelerle çıkmıştı karşılarına. Proje uzun vadeli bir yatırımdı ve getirisi her türlü sıkıntıya değecekti. Yediler'in diğer Geceli soylarıyla ilişkisi her zaman ikircikli olmuştu. Ne sağlam ve kalıcı bir ittifak kurabilmişler ne de herhangi bir soyu tam olarak dize getirebilmişlerdi. İşte Sinaniler bu kaygan ve oynak Geceli âlemi içerisinde Yediler'in hem müttefiki hem de 'içerideki' vurucu gücü olarak serpilip kök salacaktı.

Kulağa hoş geliyordu fakat İdris Usta'nın hitabet yeteneğinin bile örtbas edemeyeceği bazı can sıkıcı noktalar vardı. En önemlisi güven sorunuydu. Subaylar, Mehmet Sinan'ın sadakatini sorgulamıyorlardı elbette ama bir Geceli'ye güvenmekle yeni bir Geceli soyuna güvenmenin arasındaki farkın da altını

çiziyorlardı. Sinaniler'in kontrolden çıkması uzun vadedeki gelir – gider hesaplarını tersine çevirebilirdi. İkincisi ise, bu projenin istisnasız tüm Gecelilerin sinir uçlarına dokunacak olmasıydı. Bin yıllardır kimsenin beceremediğini başarmak, durduk yere bir 'Geceli ittifakına' sebep olmak demekti bu. Tüm soyların, hatta birbirlerinin kökünü kazımaya ant içmiş Hünhan ile Şebhun'un bile bu küfür karşısında biraraya gelmeleri büyük ve tehlikeli bir ihtimaldi.

Subayların itirazları boş değildi ama İdris Usta genç bir çam ağacı kadar ısrarlıydı.

Mehmet Sinan'ın hafıza kayıtlarına ilk baktığında inadı anlamsız, karşı savları yetersiz gibi gelmişti ama Elif sonradan, İdris Usta'nın aklının gerisindeki asıl niyeti tahmin edebilmişti. Tek hedefi, bilmem ne zaman sonra eline geçecek olan vurucu güce kavuşmak değildi. Tökezledikleri anda tepelerinde akbabalar gibi kanat çırpmaya başlayan tüm Gecelilere hakaret etmek, kutsallarına hem dil hem el uzatmak, cüretin en sonunu, küstahlığın en dibini göstermek istiyordu.

Bunu Ahmet Paşa da düşünmüş ve projenin, onayları olsa da olmasa da hayata geçirileceğini anlamış olacak, subaylarının muhalefetine rağmen onay vererek Daire'nin kontrol mekanizmasının içinde kalmasını sağlamış ve işi mümükün olduğunca törpülemeye çalışmıştı.

İdris Usta ile Mehmet Sinan'a kalsa, işe yüzlerce insanı Geceli'ye çevirerek, daha doğrusu çevirmeye çalışarak başlayacaklardı. Yine kendilerince haklı sebepleri vardı: Yetişkin insanları Geceli'ye dönüştürmek, yüzde elliye yakın bir zayıyatı göze almak demekti. Bir başka deyişle, dönüşmek için Geceli kanı içmeye başlayan bir insanın hayatta kalma şansı tamamen dayanıklılığına ve hayatta kalma güdüsünün kuvvetine bağlıydı. Kadim Geceli soyları bu yüzden aday olarak çocukları seçerlerdi. Ailelerine katılacak fertleri daha bebekken kaçıırırlar, kendi çocukları gibi yetiştirirken özgüvenlerini,

azimlerini, bedensel ve ruhsal dirençleri ile yaşam arzularını da yükseltirler ve en geç dokuz yaşına geldiklerine, kendi kanlarından ilk yudumu vererek yıllar sürecek acılı dönüşüm sürecini başlatırlardı.

Mehmet Sinan'ın niyeti kuluçkadan en az yirmi düzine be-sili ve tam donanımlı Geceli ile çıkıp âlemin ortasına bomba gibi düşmektir. Tüm altyapısını da buna göre tasarlamıştı. Sağ kalan ilk çocuklarını güvenle büyütüp yetiştirebileceği koca bir tesis yapmış ve yerini Yediler de dahil olmak üzere, tek bir kulağa dahi fısıldamamıştı. Dönüşümden sağ çıkmayı başaranlar derhal âlemde bir yer tutmak için mücadeleye başlayacaklardı. Bu sırada yeni adaylar da kuluçkaya yatırılmış olacaktı tabii. Mehmet Sinan iddia'ydı. Yüzyılın sonunda, Sinaniler'in en baskın Geceli soyu olacağını iddia ediyordu.

Ne var ki, 12. Daire subaylarının ömrü yüzyılın sonunu görmeye, maalesef vefa etmeyecekti. Bu yüzden onlar, önlendeki birkaç on yıla daha fazla önem veriyorlardı. Mehmet Sinan'ın zihnindeki öfke dolu kayıtlara bakılırsa, İdris Usta'ya laf geçiremeyeceklerini anlayınca kulis yapmaya başlamışlardı. Ahmet Paşa, Niran Hatun'u makamında ziyaret edip şikayetlerini aktarmış, Yüzbaşı rakı masalarında Solakbaşı Abbas Ağa ile yarenlerinin 'Geceli alerjisini' kaşımış, Üsteğmen de konuyu müstakbel kayınpederi aracılığıyla Yörükler'in ileri gelenlerine çitlatmıştı.

Daire'nin taktiği işe yaramıştı. Belki konu dillendiğinden, belki Niran Hatun kulağını büktüğünden, belki de bambaşka bir sebepten İdris Usta geri adım atmış, Mehmet Sinan da 'pilot uygulama' dayatmasına homurdana homurdana boyun eğmişti. İşe sadece dört adayla başlanacaktı. Sinan'ın hayaliyle alenen dalga geçmekti bu ama Daire'nin gerekçesi de yöntemi de sağlamdı. Adaylar, bildikleri ya da tanıdıkları kişiler arasından seçilecek, dönüşümden sonra sadakatleri ile birlikte ruh hallerindeki değişim de takip edilecek, eğer bir sorun

çıkmayacağına kanaat getirilirse, daha fazla sayıda adayın belirlenmesine izin verilecekti.

Elif ilk dört adayın kimler olduğunu Mehmet Sinan'ın zihninde dolaşırken öğrenmiş ve seçimleri takdir etmişti. Güvenilirlikleri de Yediler'in 'iç çemberiyle' bağlantıları da çok güçlüydü. Esat ile Haydar en kıdemli solak yamaklarındandı. Ocak terbiyesiyle yetişmişlerdi ve sadakatleri defalarca sınanmıştı. Diğer aday Sanem, Volkan'ın sevgilisiydi. Bengi Hatun'un tüm kaynanalıklarına hatta otel basmak gibi fiziki müdahalelerine rağmen oğlandan hâlâ vazgeçemediğine göre düpedüz aşık olmalıydı. Bahar'ı ise anlatmaya bile gerek yoktu. Rüştünü herkeşe fazlasıyla ispatlamıştı ve anlaşıldığı kadarıyla Yüzbaşı'nın günlündeki tahtı sarsılmak bilmiyordu.

Elif Hatun, tam bu noktada bir sorun olduğunu hissetti. Bahar, Yüzbaşı'nın zihninde en çok dolaşan imgelerden biriydi, fakat her geçişinde, ardında derin bir acı izi bırakıyordu. Uzunudur görüşmemenin verdiği özlem acısı gibi değildi bu, yoğun bir kırgınlık taşıyordu. Hikayenin bir başka çıkıntısı daha vardı belli ki. Ama öğrenebileceği yer burası, yani bilincin üst kısmı değildi. Dolaşan karelere, imgelere, seslere ve hislere bir kez daha baktı. Bilmesi gereken başka birşey kalmamış gibiydi. Yüzbaşı, Mehmet Sinan ile Bahar'a ulaşp, onlarla birlikte bir 'yeniden doğuş' hareketi başlatmak niyetindeydi ve Alamut diye bir hayalet de bu planlarına dahildi.

Zaman harcamadan hafızaya doğru süzüldü Elif. Burası, Yüzbaşı gibi kıvılcım beyinli bir adamdan beklenmeyecek kadar düzenliydi. Sadece hafızasının gücüne güvenmemiş, bazı şeyleri hatırında tutmak için özel bir çaba bile sarf etmişti. İlgili ve ilişkili anıları en ufak ayrıntılarına kadar birbirine bağlayan kılavuz şeritleri, kırmızıdan sarıya uzanan bir yelpazede rengarenk parlıyordu.

Önce önemli işten, şu Alamut meselesinden başlamaya karar verdi. Sonra gelen başlıklar biraz magazin biraz da gıybet malzemesi gibi kalıyordu çünkü.

İlişkili ilk imgeyi buldu ve gerisi tam manasıyla çorap söküğü gibi geldi. Yüzbaşı'nın hafıza hikayeleri birbirleriyle öyle ilintiliydi ki, birine değdiği anda ona bağlı olan tüm anı parçacıkları; görüntüler, sesler, kokular, hatta dokunuşlar halinde aklına doluvermişti.

Akış o kadar hızlı, düzenli ve canlıydı ki, 'Alamut' temasıyla da birleşince Elif enikonu sarsılmıştı. Bir taraftan yine kalbini yatıştırmaya, bir taraftan da aklına aniden iniveren bilgileri sindirmeye çalışıyordu. 'Gerçek Alamut' diye bir yerin ve bir şeyin var olduğunu öğrenmiş, nasıl ucuz atlattığını, ne kadar şanslı olduğunu anlamıştı. Büyük İmam ile Behram'ın ölümleri de aydınlanmıştı ama ferahlatmak yerine, daha da tüyler ürpertici bir hale bürünmüşlerdi. Yediler tarafından mağlup edilip alıkonulmamış olsa, gerçek bir Alamut hançerinin altında geberip gidecekti muhtemelen. Hem de ne olduğunu anlamadan, katilinin kim olduğunu bilemeden...

Hiç şakası yoktu bu adamların. Şu koca hafızada, kendileriyle ilgili her kare; düzenleri, disiplinleri ve acımasızlıklarıyla ilgili birşeyler anlatıyordu ama kim olduklarına, nerede saklandıklarına dair tek bir bilgi kırıntısına denk gelmemişti. Dikkatli olması gerektiğini düşündü Elif. Varlığını duymamış olmaları imkansızdı. Listedeki ilk dört isimden birisiydi yani. Yüzbaşı'nın konumu da yüreğine hiç su serpmemişti. Alamut ona hem güveniyor hem de minnet duyuyordu lâkin bu durum kendisi için hayır mıydı şer miydi, bunu zaman ve şartlar gösterecekti.

Şu an için yüreğini daha fazla yormasına gerek yoktu. Dikkati de dağılıp duruyordu zaten. Zira Yüzbaşı'nın zıdır zihninden her an bir anı parçası kopup üst bilince doğru fırlıyordu ve bunların yarısından fazlası Bahar ile alâkalıydı. Yüzbaşı'nın

kadehleri sıklaştırdığını anlamıştı Elif. Hızlı olmalı, alkol hatıraların gerçekliğini bulandırmadan şu Bahar hikayesini öğrenmeliydi.

Uçuşan kareleri ve imgeleri yakalayıp bir düzene koymak bu sefer o kadar kolay olmadı. Her bir parça, uzak ya da yakın geçmişten hatıralarla ya da kurgulanmış gelecek fantazileriyle öyle içiçe geçmişti ki, hikayeyi zaman ve mantık sırasına koymak için ciddi uğraş gerekiyordu. Ortalık da kıpır kıpırdı. Birşeyler sürekli yer değiştiriyor, parçalar bir üst bilince, bir bilinç altına kayıp duruyorlardı.

En belirgin anı parçalarını biraraya getirebildiğinde küçük bir 'Ah' çekti Elif. Bu hüznü manzara Yüzbaşı'nın zihnine, aradan geçen onca zamana karşın olanca canlılığıyla çakılıp kalmıştı. Boğazı yüksekten gören güzel bir restorandaydılar. Masanın üzerinde, yarısına kadar su dolu cam fanusun içerisinde muhteşem beyazlıkta bir lotus çiçeği yüzüyordu. İdris Usta tarafından bu geceye özel olarak yetiştirildiğini anlamak için fazla zahmete gerek yoktu.

"Biz sizinle bir ömrü doğru düzgün yaşayamadık, sonsuza kadar nasıl yaşayalım Bahar?" diyordu Sarp Yüzbaşı.

Kızgındı, şaşkındı ve bir anda parçalanıverecekmiş gibi kırgındı.

Bahar ise hırçınlaşmıştı. "Sonsuza kadar yaşayabiliriz." diye tekrarlayıp duruyor ve her fırsatta aptallıkla suçluyordu. Haksız sayılmazdı. Zira, o an olaya bambaşka noktalardan bakıyor olsalar da Yüzbaşı kendini zaten derinlemesine aptal gibi hissediyordu.

"Yok artık..." diyerek acı acı gülmek zorunda kaldı Elif. Budalalığın böylesi Yüzbaşı gibi kafası çalışan bir adamın üzerinde gerçekten komik duruyordu. Sevdiği kadının, Geceli olmayı kabul ettiğini yeni öğreniyordu. Adayları 'yakın çevreden' seçmesi için Mehmet Sinan'a baskı yapan da kendisiydi

üstelik. Ama Bahar'a teklif gideceği, onun da kabul edeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Yaşadığı bunun sarsıntısıydı aslında ve diğer kabuslar da peşinden geliyordu. Bahar'ın dönüşümden sağ çıkma şansı yarı yarıyaydı. Hayatta kalma ihtimali de kurtuluş olmak bir tarafa, derdi büyütüyordu. İnsan olarak bile zordu Bahar. Dönüşümün ruhunu neye benzeteceği ise korkunç bir muammaydı ve Sarp Yüzbaşı'nın en büyük kabusu günün birinde Bahar'la karşı karşıya gelmekti.

Saftirik Yüzbaşı, sevgilisinin Geceli adayı olduğundan o gece, kuvvetle de muhtemel herkesten sonra haberdar olmuştu. Bahar Hanım'ın asla öğrenemeyeceği şey ise o gece, Yüzbaşı'nın cebinde niyeti gayet ciddi bir tek taş yüzük durduğuydu...

Yeniden üst bilince çıktığında, etrafı bıraktığından çok daha dağınık bir halde buldu. Anılar ile güncel gaileler iç içe geçip bir de alkole bulanınca, mantık ile duygular da birbirine karışmıştı. Öyle bir kıvama gelmişti ki, Ahmet Paşa'nın hatırasına gözyaşı dökerken aynı anda Mehmet Sinan'ın sağ kalan Geceliler'yle kendisine yeni bir ekip kurmayı hayal edebiliyordu. Fakat Üsteğmen'e dair bir düşüncesi vardı ki, yarın uyandığında yerini koruyacak gibi görünüyordu. Doğan'dan kibarca istifasını istemeyi, direnirse görevinden azletmeyi ciddi ciddi düşünüyor, yapacağı konuşmayı kafasında evirip çeviriyordu.

Bu hengâmenin arasında hem saçma hem de tehlikeli bir fikir yakaladı. Sarp Yüzbaşı, Mehmet Sinan'ın ait olduğu Nesli Leyla soyundan birilerinin, muhtemelen de annesinin, saklandıkları yeri biliyor olabileceğini düşünüyordu.

"Aman diyeyim Yüzbaşı!" diye mırıldandı Elif.

Melike Hanım, Mehmet Sinan'ın muhterem validesi yani, oğlunun ne yerinden ne de planından haberdardı. Ve Yüzbaşı, karşısına geçip 'Sinaniler'den falan bahsetmeye kalkarsa eğer, kadıncağız 'kalpten giden' ilk Geceli olarak tarihe geçebilirdi.

Yüzbaşı'nın zihni tekinsiz düşüncelerin üzerinde dolaşmaya başlamıştı. Doğal akışa müdahale etmek istemiyordu. Alkolün etkisi de yadsınamazdı ama yine de tedbiren, fikrin üzerine küçük, karamsar bir sanat fısıldayıp alt bilincin derinliklerine gönderiverdi. İşe yaramıştı. Düşünce cazibesini yitirmiş, Yüzbaşı'nın akli da Mehmet Sinan'ın annesinden, kendi ailesine kaymıştı...

Daha aramamıştı İzmir'i. Tahliye gizli tutulduğundan hâlâ içeride olduğunu zannediyorlardı. İki gün sonra da cezaevinin görüşme günüydü. Telefon bekleyecekler, gelmezse telaşlanacaklardı. Artık kaçamaz, biraz daha erteleyemezdi. Evi aramak zorundaydı ama sancılıydı Yüzbaşı. Müjdeden çok kötü haberler verecekti. Serbest olmasına, hakkındaki tüm suçlamalar düşmüş olmasına rağmen belirsiz bir süre daha görüşemeyeceklerini söyleyecek ve daha da beteri, söylediği hiçbir şeyin nedenini açıklayamayacaktı. Yüzbaşı'nın kendi zihnine doğru, ağlamaklı ağlamaklı "Hay çıkmaz olaydım!" diye haykırdığını duydu Elif ve içi 'cız' etti. Hep yaptığı gibi yapacak derdini susarak anlatacaktı Yüzbaşı. Anne - babası fazla soru soran insanlar değillerdi neyse ki. O zor yıllar boyunca babası sadece dinlemiş, ender sarfettiği her cümleyle de dimdik arkasında durduğunu, evladından asla şüphe etmediğini hatta gurur duyduğunu sonuna kadar hissettirmişti. Annesi ise düpedüz yok saymıştı başlarına tüm gelenleri. Görüşmelerinde, karanlık konulara hiç girmeden sadece havadan - sudan, konu - komşudan, olan - bitenden bahsetmiş, oğlunu bu şekilde havyata bağlamaya çalışmıştı.

"Tatlı kadınmış..." diye mırıldandı Elif, Yüzbaşı'nın annesinin şen şakrak konuştuğu bir anı parçasını dinlerken. Sonra bu zihinde bulunma sebebine geri döndü ve homurdandı: "E bu uyumaz daha..."

Rüyasına girmesi gerekiyordu. Mesajını iletmenin en sağlıklı yolu buydu, zira şu an söylemeye kalksa Yüzbaşı meyhanenin

orta yerinde akılını kaçırabilirdi. Mecbur bekleyecekti. Etrafına bakındı ve gülümsedi: “Adam eğlenceli neyse ki...”

Uçuşan anı parçacıklarıyla oyalanmaya koyuldu ama bir müddet sonra etrafı bir kasvetin sarmakta olduğunu hissetti. Alkol artık en karamsar yüzünü göstermeye başlamıştı. Hızla arabeske batıyordu Yüzbaşı. Kaderine ağlıyor, talihine sövüyor, özlüyor, küsüyor, barışıyor, ona buna salya sümük sarılıyordu. Dışarıda, masada, karşısında olsa haydi yine bir yere kadardı da zihnin içindeyken hiç çekilmiyordu. Önce sıkıntıyla “Ayh...” diye bir nefes bıraktı, ardından fısıldayıverdi: “Bahar yaşıyor!”

Bilgi kesin, kaynağı da Mehmet Sinan’dı. Lakin beklediğinden çok daha fazla motive edici olmuştu. “Ne aşkmış bu!” diye söver gibi söylendi hareketlerini takip etmeye çalışırken. Yüzbaşı yarım kadeh rakıyı ayakta kafaya dikmiş, hesabı masada değil kasada ödemiş ve yürümeye başlamıştı. Zihin akışı yine hızlandığı için nereye gittiğini kestirmek de zor oluyordu. Aradığı kareyi yakalayınca, endişelenmekle birlikte, Elif’in içinde ufak da bir hayranlık kabardı. “Romantik misin, derbeder misin, ikisi birden misin, anlayamadım ki...” dedi kendi kendine. Yüzbaşı, Yediler’in gizili mahallesinin çok yakınına, Geceli olmak için çekip gidene kadar Bahar ile birlikte yaşadıkları, Bengi Hatun’un aktar dükkanının üst katındaki eve gidiyordu. Varlığının o günden öncesini inkar ettiğine delil bırakır gibi, yanına ne hatıralı ne vazgeçilmez, tek bir eşya bile almamıştı Bahar. Ev hâlâ onunla dolu olmalıydı...

Zihin bir anda tenhalaşıp, tek bir noktaya odaklanınca hemen görüş kısmına doğru hareket etti Elif. Güneş batılı çok olmuş, akşam ilerlemişti. Yüzbaşı taksi aramaya başlamıştı. Çok geç olmayan bu vakitte Beşiktaş’ta taksi aramak öyle büyük bir deritti ki diğer tüm kaygıları dimağdan düşürüyordu. Dış dünyayı görmek de iyi gelmişti. Yüzbaşı’nın bedensel hislerine yoğunlaşıp, onunla birlikte derin ve her defasında biraz daha ayıltan serin soluklar almaya başladı.

Talih yanlarında gibiydi. Beş dakikaya kalmadan boş bir taksi denk geldi. Yüzbaşı adresi söyledi. Aradan geçen onca zamana ve yüklü kafasına rağmen güvenlik prosedürlerini unutmamış, taksiyi iki sokak öteye yönlendirmişti. Yolculuk hızlı ve sorunsuz geçti. Araçtan iner inmez, gözlerin gerisinden etrafı dikkatle izlemeye başladı Elif. Sokaklar tenhaydı. Yankılanıp duran yalpak ayak seslerinden rahatsız olmuştu ama işitme kısmıyla bağıni da kesmek istemiyordu. Sokağa gelene kadar sabretti ve köşeyi döner dönmez beklediği şeyi gördü. Beyaz bir araba, Yediler'in mahallesine açılan, gözlere karanlık ve dar bir sokak ağzı gibi görünen gizli geçidin üç – beş metre ötesine parketmişti. Sokak hâlâ gözetim altındaydı. Arabadaki-lerin hareketlenecekleri, bir yerlere haber uçuracakları barizdi ama büyük bir sorun çıkmayacağını ümit ediyordu Elif. İki güvencesi vardı: Biri Sanat-ı Nisyan, diğeri de Yediler ile gizli düşmanları arasında yapılan 'serbest dolaşım ve dokunulmazlık' anlaşmasıydı. Neticede Yüzbaşı'yı tanıyamayacaklar, 'kimliği belirsiz bir şahsın eve girdiğini' bildirmekle yetineceklerdi.

Yüzbaşı'nın karanlık sokağa doğru karşı kaldırıma yönelmesiyle, ön camın gerisinde kıpırtılar başladı. Aktar dükkanının anahtarını denk getirmeye çalışırken, gözcüler çoktan telefonlarını ceplerinden çıkartmışlardı.

Merdivenleri hızlı tırmanmış ama evin kapısını uğraşarak açmıştı Yüzbaşı. Önce eşikte durup etrafı uzun uzun izledi. Sonra bir adım attı ve kokusunu derin derin içine çekti. Kapıyı kapattı, ışığı yaktı ve her köşeye, hemen hemen her eşyaya sinmiş anıların tozlarını üfledi: Bahar'ın bakır kahve takımları, Bahar'ın kırlentleri, Bahar'ın 'kendisiyle ciddi düşünüyoruz' diye takıldığı kömür sobası, Bahar'ın üçlü koltuğu ve Bahar'ın kütüphanesi, Bahar'ın gardırobu...

Kıyafet dolabının kapağını açar açmaz "Ay hayır!" dedi Elif. Sahnenin devamına gerçekten şahit olmak istemiyordu, hele ki duyguların ve düşüncelerin bu kadar içindeyken. Engel

olmanın bir yolunu bulmalıydı. Aniden aklına basit bir fikir geldi. Hızla hafıza kısmına geçti ve en derinine, alt bilincin sınırına kadar indi. Doğası gereği bir bebek kafası kadar dingin bir yerdı burası. Aradığını kolayca buldu, kendi zihnine iyice yerleştirdi ve yukarıya fırladı. Yüzbaşı, Bahar'ın kazağına sarılıp yatağa uzanmış, kesik nefesler almaya başlamıştı bile. Nedenini tam olarak kendisi de bilemiyordu ama Elif bunların hıçkırıklara ve gözyaşlarına dönüşmesini istemiyordu. Ezberine aldığı melodiyi mırıldamaya başladı. Sarp Yüzbaşı'nın annesinin bebekken ona söylediği ninniye bu. Bir insanı hızlıca uyutmanın da en emin ve en sağlıklı yoluydu. Muhtemel tek bir yan etkisi vardı; Yüzbaşı bu andan sonra kendi sesi ile çocukluğunu hatta bebekliğini özdeşleştirebilirdi. Bu yan etkinin içindeki ihtimaller sır gibi bir haz verdi ama Elif, bunu kendine bile ifşa etmedi. Ninniye odaklandı. Yüzbaşı gözlerini çoktan kapatmıştı. Huzurlu uyku solukları alıp veriyordu. Yine de işini şansa bırakmadı. Derin uyku gelene kadar söylemeye devam etti.

Gerisi basit işti. Rüya kısmının kapıları artık ardına kadar açıldı çünkü. Hemen odaklandı ve henüz görülmeye başlanmamış rüya filizlerini çabucak def edip sahnenin ortasına adımını atıverdi. Ortam bir anda değişivermişti. Hafif çalkantılı, ancak tatlı bir ısılk çalacak kadar rüzgarlı, uçsuz bucaksız bir denizin ortasında, yüzeye çıkmış bir denizaltının burun tarafında, ıslak demir kabuğunun üzerindeydi. Yüzbaşı ise tam karşısında ama azıcık yukarda, üzerinde beyaz yüzbaşı üniformasıyla köprü üstünde duruyordu.

Kedisini görünce, gözlerini önce inanmazlıkla kıstı, sonra kocaman açarak gülümsedi ve hemen aşağıya indi. Biraz ötesinde durup "Canım benim..." dedi melodik, babacan bir sesle ve hafifçe eğilerek. Sonra tedirginliğini gülümsemesiyle örtmeye çalışarak sordu: "Ne arıyorsun bakayım sen burada?"

Elif bu üslubu bir yere konduramamıştı. Normalde, rüyasına girdiği insanların kendisini nasıl gördüklerini kesinlikle merak etmezdi. Zihinlerde ilk dolaşmaya başladığı gençlik zamanlarında öyle acayip tasvirlerini görmüştü ki tövbe etmişti. Fakat şu an için bir istisna yapmak zorundaydı. Şahsının bu zihindeki halini kesinlikle görmek istiyordu.

‘Düşün aynasını’ açıp Sarp’ın görüşünü yansıtır yansıtmaz “Bu ne bel!” diye bir çığlık koparttı. Olduğundan çok genç, hatta çok daha küçüktü. Kirlenmiş beyaz bir elbisenin içindeydi. Saç örgüleri tel tel dağılmıştı, dizleri bereli, tırnakları kirliydi. Ayağının dibinde de kırık oyuncak parçaları saçılmıştı. Fakat sembollere kafayı takacak halde değildi Elif. Hışımlı gözlerini aynadan çekip bağırdı: “Yüzbaşı kendine gel!”

Hava aniden kapandı, rüzgarın ıslığı sertleşti, çıkan ani birkaç dalgayla denizaltı şöyle bir yalpaladı, Sarp da esas duruşa geçti. Düşün aynasına tekrar döndü Elif. O da artık beyaz bir bahriyeli üniforması içerisindeydi. Tek fark, vücudunu saran beyaz, deri gibi parlak bir kumaştan dikilmiş olmasıydı. Dışarıya fırlamış göğüslerine baktı. “Benimkiler bu kadar büyük değil ki” diye sitem edecekti, vazgeçti.

Fakat Yüzbaşı susamadı. “Daha düzgün birşeyler giyemez miydin?” diye söylendi.

“Rüya senin rüyan” dedi Elif, “Sebebi ben olabilirim ama beni ne şekilde gördüğün tamamen senin hayal gücüne kalmış.”

Yüzbaşı “Anlıyorum...” diyerek kırmızılaşmış yüzünü hafifçe çevirdi.. Sonra aniden dönüp Elif’e baktı. Ürkmüş görünüyor: “Bir dakika. Ne demek ‘sebebi ben olabilirim’? Rüyama mı girdin yani?”

“Rüyaya girmek yanlış bir tabirdir, kimse kimsenin rüyasına girmez, biri diğerini rüyasında görür. Yine öyle oluyor ama tek fark bu sefer rüyayı ben yarattım.”

Yüzbaşı boş bakmaya başlamıştı. Elif devam etmek zorunda hissetti: “Anlaşılmayacak bir konu değil aslında ama uykuda olduğun için kafanın karışması normal. Şöyle anlatayım, Bu rüyayı sen istediğin için değil, ben istediğim için görüyorsun.”

“Yani konuşan gerçekten sen misin?” diye sordu Sarp, “Yani gerçekten derken; hakiki sen...”

Meselenin özünün anlaşılması Elif’in hoşuna gitmişti. “Kesinlikle benim.” dedi gülümseyerek.

“Peki neden?”

“Çünkü sana anlatmam gereken şeyler var...”

“Hayır neden rüya? Neden başka bir şekilde değil?”

“Yüzbaşı! Rüyalarında gezinmenin ben de çok meraklısı değilim. Sabırlı olursan anlatacağım. Fakat hepsinden önce şunu aklına iyice yerleştir: Yarın bu rüyayı hatırladığında, bunun sıradan bir rüya olmadığını da hatırla ve sana ne demişsem hepsini harfiyen yerine getir. Anladın mı?”

Yüzbaşı durumun ciddiyetini kavramış gibiydi. Kafasını salladı.

“Şimdi beni çok iyi dinle ve her kelimemi hafızana kazı.” diye devam etti Elif, “Duyacakların çok önemli. Yapman gerekenler ise daha önemli...”

Yüzbaşı hayatının en gerçek rüyasını görmekteyken, Üsteğmen hayatının en sessiz yemeklerinden birisini henüz bitirmişti. Mahallede, Salih Usta'nın evindeydi. Yemek boyunca tek kelime konuşulmamış, çatal kaşık seslerine sadece Usta'nın derin ve sıkıntılı iç çekmeleri eşlik etmişti.

Sofradan kalktıktan sonra her zamanki yerine, sedirin köşesine oturmuş, gözlerini pencerenin karanlığına sabitlemiş, efkarlı efkarlı sigarasını tütüren Salih Usta'ya bakıyordu Doğan Üsteğmen. Baktıkça da yüreği sıkışıyordu...

Yasemin'e göre yeni, daha doğrusu yeniden peyda olmuştu bu iç çekmeler. Nedeni de Elif'ti. Yıllar önce çırağı ocağı terk edip gittiğinde yine bu keder nefeslerine düşmüştü Usta. Yakalanıp, ebedi çıracılığa mahkum edildiğinde de geçivermişti. Elif mahallede, dizinin dibinde olduğu sürece gözünün feri yerinde durmuştu Salih Usta'nın. Her fırsatta ziyaretine gidiyor, Niran Hatun'un bilerek ya da bilmeyerek ortadan kaybolduğu vakitlerde hatırını soruyor, halini dinliyordu. Şimdi yine çekip gitmişti ve bu öncekine hiç benzemiyordu. Ocak 'ricat'ın kıyısındaydı. Ölüm yoksa bile, bir daha asla görüşmemek vardı bu yolun üzerinde. Dahası Niran Hatun azatlığını vermişti, serbestti Elif. Sözün özü artık ne aramaya mesnet vardı ne de bulmaya hacet...

Üsteğmen bir iç de kendisi çekti. Damarlarında kıymıklar dolaşıyor gibiydi. Yüzbaşı'yla aralarında geçen o berbat konuşma hâlâ kulaklarında çınliyordu zaten... Buraya, Yasemin'in yanına biraz rahatlamak için gelmişti ama sadece us-taları değil, tüm mahalleyi, taşına - ağacına kadar esir almış

olan bu boğucu havayı hesaba katamamıştı. Mahalleye geldiğinde akşamüstü yaklaşıyordu. Eşikten içeriye adımını atar atmaz güneş aniden bir boy daha inivermişti sanki. Ve burada gecelerin, dışarıdan çok daha koyu, ay ışığını bile küstürebilecek kadar karanlık olduğuna yemin edebilirdi. Kasvet o kadar yoğundu ki, insan boynuna dolandığını hissedebiliyordu.

Aniden vücudunun sağ tarafında ferah bir esinti hissetti. Dönüp baktı ve ister istemez gülümsedi. Yasemin gelmişti tabii ki. Elinde kahve tepsisi, gülümsüyordu.

“Ben yapacaktım ya. Niye acele ettin?” dedi Üsteğmen tepsie uzanırken.

Yasemin gülümsemesini bozmadan yanıtladı: “Etmedim ki...”

Duvardaki saate şöyle bir baktı Doğan. Fazla dalıp gitmişti. Teşekkür etti.

Salih Usta’nın da kahvesini verdikten sonra tekrar Doğan’ın yanına geldi Yasemin. “Gel hava alalım biraz.” dedi alçak bir sesle. Üsteğmen gözünün ucuyla Usta’ya şöyle bir baktı, sonra elindeki fincanla birlikte kızın peşinden gitti.

Birlikte dışarıya çıkıp kapının önündeki merdivenlere oturdular. En özel yerleriydi burası. Bu kapının önünde tanışmışlar, ilk sohbetlerini yine bu merdivenin başında yapmışlar, gizlice ilk defa burada el ele tutuşmuşlardı. İlk öpüşükleri yer burası değildi ama. Salih Usta’nın bu kadar yakınındayken, yememişti...

“Anlat bakalım. Neyin var?” diye sordu Yasemin.

“Ustalar’la gitmeni istiyorum...” dedi Doğan lafı hiç uzatmadan.

Karşısında küçük bir çocuk varmış gibi bakıyordu Yasemin: “E, sen?”

“Ben bir askerim Yasemin. Komutanım ‘bir planımız yok, bodoslama devam ediyoruz’ diyorsa, ben de ederim. Başka bir şey yapmayı bilmem.”

“Ne güzel anlattın kendini...”

“Özür dilerim...”

İki parmağıyla çenesine dokunarak Doğan’ın yüzünü kendine çevirdi Yasemin. “Niye özür diliyorsun ki?” dedi, “Ne güzel anlattın kendini derken sitem etmedim ben. Sen busun, böylesin, askersin, benim bildiğim, aşık olduğum Doğan’sın. Niye pişman oluyorsun ki kendinden?”

“Pişman olsam kaç yazar?” diye mırıldandı Doğan. Sonra sesini biraz yükseltti: “Anlatamıyorum ki Sarp Abi’ye. Gittiğimiz yolun sonu son değil. Bir netice alamayız, bir şey başaramayız. Ölüyoruz! Boşu boşuna ölüyoruz!”

“Boşu boşuna yaşayanlar, boşu boşuna ölür Doğan Aral!” dedi Yasemin. Sesi de bakışları da sertleşmişti: “Yolun sonunun olmaması, yolu anlamsız kılmaz! Netice alınamayacak olması, çabayı da beyhude yapmaz. Sana çok açık konuşayım, Son altı yıldır şu âlemde doğruyu yapan tek bir insan gördüm, o da Sarp Abi! Öleceksek de ölümümüzün bir anlamı olsun diye çabalıyor hiç olmazsa.”

“Yasemin...”

Yasemin yüzünü Üsteğmen’in yüzüne iyice yaklaştırdı ve bir bakışıyla sözünü kesiverdi: “Ben niye Ustalar’la gidiyor muşum onu söyle bakalım.”

Üsteğmen biraz sancılandıktan sonra baklayı ağzından çıkardı: “Çünkü sen burada olduğun sürece ben hiçbir şey yapamam Yasemin!”

“Doğan, ben ne zamandan beri ayak bağı olmaya başladım sana?”

“Öyle değil...” dedi Doğan hafiften kekeleyerek, “Yapamam çünkü korkarım. Sana bir şey olur diye korkarım.”

“Korkma!” dedi Yasemin. Sesi, bu mahallenin eski günlerini anımsatacak kadar cesurdu: “Kimsenin yokluğundan korkma! Ne Ustalar’ın, ne Sarp Abi’nin, ne Ahmet Paşa’nın ne de benim... Seni sen yaptığını düşündüğün kimsenin yokluğundan korkma, çünkü öyle birisi yok!”

Üsteğmen’in verecek bir cevabı yoktu. “Seni seviyorum...” diyebilirdi sadece.

“Ben de seni...” diye karşılık verdi Yasemin.

Doğan’ın gözleri gülüyor ama dudakları hâlâ direniyordu. Ürkek ürkek sordu: “Kalıyoruz yani...”

Pırıl pırıl gülümsedi Yasemin: “Evet! Ama emir kulu olduğun için değil. Yapacaklarımız, birbirimizin varlığına ya da yokluğuna bağlı olduğundan da değil. Doğrusu bu olduğu için kalıyoruz. Anlaştık mı?”

Doğan, Yasemin’in gülücüğüne benzer bir ışıltıyla karşılık verdi: “Anlaştık...”

Sarıldılar ve birbirlerine ilk sarıldıkları gün gibi uzunca bir süre, kıpırdamadan o şekilde kaldılar. Bir süre sonra, Yasemin’in kafasının üzerinde pembe bir baloncuk belirdi ve hızla büyüyüp ikisini de içine aldı. Geceyle aralarına çekilen şeffaf ama yine de pespembe ışık perdesine hayran hayran baktı Üsteğmen: “Gerçekten perisin sen!”

Hakikat ile iltifatın içiçe geçtiği bu sözü Doğan’dan duymaya, sesinin hayranlık ile inanamama arasında tatlı tatlı bocalamasını dinlemeye bayılıyordu. “Yarı kan ama...” diye fısıldadı dudaklarını büzerek.

Üsteğmen, bir gözü pencerede, kulağı da kapıda, çabucak bir öpücük aldı sevgilisinden: “Ne yarısı? Bütün perilerden daha perisin sen!”

Yasemin gözlerini kapayıp, yüzünü Doğan'ın boynuna kapattı. Sevdiği adama geçmişini yine bu merdivenlerde anlatmıştı. Evet, anne tarafından periydi. Bu dünyada tekti. Tüm insanlar gibi Doğan Üsteğmen'in kafasında da peri hâlâ müt-hiş birşeydi ama hakikat bambaşkaydı. Duyduğu son cümleye bu yüzden takılıp kalmıştı Yasemin. Zira, 'bütün perilerden daha peri olmak' bir iltifat değil, hakaret ile beddua arasında gidip gelen bir cümleydi. Bu dünyada türünü tek, hatta yarım örneği olarak yaşamayı sürdürebilmeyi diledi.

Sonra aklını uzak dertlerden çekip, yakındakilere çevirdi...

Sekizinci defa çalan telefon, sesini duyurmayı nihayet başardı.

Yüzbaşı gözlerini açmaya çalıştı ama başındaki ağrının gün ışığına büyük bir itirazı vardı. Söve - saya telefona uzandı, tek gözünü hafifçe aralayarak ekrana baktı. Rehberinde kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Bir kaç denemeden sonra yeşil tuşu yana kaydırmayı başardı ve cihazı kulağına götürdü. 'Alo' derken bile dili dolanıyordu. Karşısındaki bozuk Türkçe'yi duyar duymaz ayılıverdi.

Alamut arıyordu.

"Geçmiş olsun Yüzbaşı." dedi karşıdaki ses. Sarp şaşkınca teşekkür etti. Hatırladığı kadarıyla böyle samimiyet gösterilerine hiç kalkışmazlar, doğrudan konuya girerlerdi. Fakat bu, bir başka anlama daha geliyordu ki, çok daha heyecan vericiydi. Alamut, "Başına gelen herşeyden haberimiz var." demek istiyordu.

Ses, vakit harcamadan devam etti: "Saat on birde, her zamanki gibi..."

"Tamam." dedi Sarp ama bağlantı çoktan kesilmişti.

Telefonun saatine baktı. Daha bir hayli vakit vardı. Derken gözleri bedenine dolanmış mor kazağa, sonra da kendine kaydı. Montu ve ayakkabıları hâlâ üzerindeydi. "Bahar görse şu halimi var ya..." diye mırıldandı kendi kendine. Düzenli bir 'dit' sesi kulaklarının derininde çınlıyor, beyindeki vınlamaya karışıyordu. Dün geceyi hatırlamaya da başlamıştı ama muhasebesini yapacak değildi. Yüreğindeki heyecan, tüm hüznüleri bir kenara savurmuştu. Duş almalı, tıraş olmalı, güzel

bir çorba içmeliydi. Saat on birdeki görüşmenin güzel bir başlangıç olacağını hissediyordu.

Yataktan fırladı, hemen kendini ayılttı, çıktı, bir güzel çorba içti ve tam zamanında taksiye atladı. Lâkin, yolda giderken birkaç saat önceki iyimser hisleri tel tel dökülmeye başlamıştı. Alamut'la ne konuşacağını düşünüyor ve düşünüldükçe ne kadar boş, ne kadar aciz bir halde olduğunu iyice idrak ediyordu. Ne isteyeceğini bilmek şöyle dursun, 'derdin ne?' diye sorduklarında özet bir cevap verebileceğinden bile emin değildi. "Olsun..." dedi kendi kendine. Tek çare umudu elden bırakmamaktı.

Taksim'de araçtan inip, heykele doğru yürümeye başlamıştı ki, aniden durdu. Sigara gelmişti aklına. Alamut'un buluşma presedürü katı kurallara bağlıydı. Heykelin altında durulur, bir sigara yakılır ve Şiraselviler'e doğru yürümeye devam edilirdi. Sorun şuydu ki, cezaevindeyken sigarayı bırakmıştı.

"Alamut'tan Alamut'a içeceğiz artık bir tane." diye mırıldandı kendine. Etrafına bakındı ve gördüğü ilk tekel bayiine doğru ilerledi. Bir paket sigara ve uyduruk bir çakmak alıp çıktı. Heykele doğru yürürken bir taraftan da paketi açmaya çalışıyordu. Nasıl da acemileşmişti... Zor bela çıkarttığı bir dal sigarayı çakmakla birlikte eline aldı, paketi de cebine koydu. Heykelin altına geldiğinde önce saatine baktı. On bire üç dakika vardı. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve çakmağı çaktı. Daha ilk dumanda nakavt oluyordu neredeyse. Dört küsur yıl aradan sonra, bu ilk sigara tahmininden de ağır gelmişti. Midesi bulanmaya başlamış, gözleri kararmış, sallanmadan ayakta durabilmek için bacaklarını hafifçe aralamak zorunda kalmıştı. Zorlukla bir nefes daha çekti. Ağzında biriken acı tadı ne yapacağını bilemiyordu. Mecburen yutkundu, yutkunmasıyla birlikte hepten ayağa kalkan midesini sakinleştirmek için güzel şeyler düşünmeye koyuldu. Tekrar saatine baktı. Daha iki dakikası ve henüz yarılanmamış bir sigarası

vardı. Külü iyice uzayana kadar bekledi. Dudak tiryakilerine özgü, yalancı bir nefes daha aldı ve “Prosedür yerini bulmuştur herhalde artık.” diye düşündü. Sigarası elinde, Sıraselviler’e doğru yürümeye başladığında, on bire daha bir dakika vardı.

Telefonu nihayet çaldığında neredeyse Cihangir sınırlarına ulaşmak üzereydi. Parmaklarının arasında unuttuğu izmariti yere bırakıp telefonu açtı. “Dur.” dedi ses. Durdu. Ses devam etti: “Hemen solundaki gri araba. Bin.”

Yüzbaşı bu durumun benzerini daha önce yaşamış olmasına rağmen yine de hayret içinde kalmıştı. “Helal olsun...” dedi içinden. Çünkü telefondaki ses “Bin.” dediği anda, tam gri bir arabanın sürücü kapısının yanından geçiyordu.

Arabaya bindi, kapıyı kapattı, telefonu yine kulağına götürdü. Talimatlar devam ediyordu: “Sür. İlk sağa döneceksin...”

Denileni yaptı, hareket etti, ilk sağa döndü. “Şimdi ilk sol...” dedi ses. Yüzbaşı sola kırdı ve köşeyi döner dönmez de frene basmak zorunda kaldı. Park ettiği yerden çıkan kırmızı bir araba yolunu kesmişti. Fakat telefondaki ses sakindi: “Kırmızının yerine gir, bekle. Kafan aşağıda...”

Yüzbaşı birkaç manevra yaptıktan sonra arabayı yanaştırdı, kafasını direksiyona yaslayıp beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra arka kapının açıldığını duydu. Talimat gelene kadar kıpırdamaması gerektiğini biliyordu. Kısa ama sinir bozucu bir sessizliğin ardından arka koltuktaki adam konuştu: “İyisin Yüzbaşı... Bunu görmek güzel...”

“Sağolun...” dedi Sarp. Samimiyet hoşuna gitmişti. Fahat Alamut böyle boş sohbetlere fazla vakit ayırmazdı. Adam hemen konuya girdi: “Gözümüzü üzerinden ayırmadık. Herşeyden haberdarız. Başınıza dert açan herkesi gördük...”

Yüzbaşı doğrulmamak, doğrulup da adamın boynuna atılmamak için kendini zor tutuyordu. Hemen akabinde, yan

koltuğa düşen ağır bir nesnenin çıkarttığı poflamaya benzeyen sesle, iki büküm durduğu sürücü koltuğunda hafifçe sıçradı. Kafasını hareket ettirmeden yan koltuğa baktı. Kalın bir dosyaydı bu.

“Size müdahale eden herkes burada.” Diye devam etti Almut, “Savcılar, polisler, gazeteciler, şahitler ve hepsi.”

Tekrar “Çok sağolun...” dedi Sarp. Sesi minnetten inlemek üzereydi.

Adam duymamış gibi devam etti: “Ama aralarında bir alâka bulamadık...”

Sarp anlamamıştı: “Nasıl yani?”

Adam yetersiz Türkçesi’ni zorlayarak açıklamaya çalıştı: “Bu insanlar birbirlerini tanımıyorlar. Kim altta, kim üstte, kim emrediyor, kim yapıyor belli değil. Talimat aldıkları bir merkez yok. Kimse efendi değil. Hepsi tek çalışıyor, lazımsa temas kuruyor. Ama kiminle temas kuracağını nereden biliyor, çözemedik. Hepsi ne yapacak, kimden ne isteyecek çok önceden biliyor. Hepsi, istek kimden gelirse gelsin, ne kadar zor olursa olsun kesinlikle yerine getiriyor. Çalışma şekilleri böyle. Ama nasıl işliyor?... Çözemedik...”

Yüzbaşı’nın kafası iyice karışmıştı. Sessizlikten faydalanıp gözlerini kapattı, zihinin sakinleştirdi ve durumu kabaca özetledi: “Birlikte çalışıyorlar ama örgüt değiller.”

“Hayır örgütler. Eminiz bundan, sen de emin ol. Bazıları kaçırdı ağızından. ‘Ateş ve Bedel’ diyorlar kendilerine.”

Sarp’ın soluğu kesilmişti. Henüz duyduğu bu tuhaf ismi kafasına kazımaya fırsat bulamamışken, kulağında bir bomba daha patladı: “Anlayamadığımız çalışma şekilleri. Ama bir müşterekleri var. Şarkı söylüyorlar birbirlerine.”

“Ne?” deyiverdi Yüzbaşı.

Adam sakince tekrar etti: “Bir şarkı... Bizden kimsenin anlamadığı bir dil. Aralarında şifre gibi bir şey. Biri, hiç tanımadığı birine bunu söylediği anda tüm mesele çözülüyor. Ne istiyorsa yapıyor. Sonunda ölüm bile olsa...”

Yüzbaşının kafasında girdaplar uçuşuyordu. Nasıl bir şarkı olduğunu sormak çok yersiz kaçacaktı. Büyük yalan söylemiş oluyordu ama mecburen “Anlıyorum...” dedi.

Karşılık olarak “Başka bir şey?...” diye sordu adam.

Sarp heyecanını bastırmaya ve düşünmeye çalıştı. Toplantı sona ermek üzereydi ama konuya dair kafasında vınlamadan başka hiçbir şey yoktu.

“Yok...” dedi, “Çok sağolun.”

Alamut son bir not düştü: “Tekrar görüşmek istersen, aynı şekilde. Böyle kal, yüze kadar say, sonra git. Araba da senin. Hediyeğimiz. Temizdir. Gözdekiler de senin için...”

Havada kalacağını bildiğinden, birşey demedi Sarp. Arka kapı kapanır kapanmaz saymaya başladı, hiç acele etmeden yüze kadar geldi, bir yirmi de kendinden ekledi. Doğrulduğunda ortalık sıradan akışıındaydı. Önce ağrıyan belini düzeltilti, sonra yan koltukta duran dosyaya uzandı. Alamut müthiş çalışmıştı. Operasyonun ilk gününden itibaren kendilerine öyle ya da böyle temas eden herkesin, emniyet müdüründen polis memuruna, baş savcısından mübaşirine, doktorundan gardiyanına, generalinden çavuşuna, gazetecisinden yalancı şahidine kadar herkesin listesini çıkartmış, özgeçmişlerini en ince detayına kadar ele geçirmiş ve en önemlisi kimin kiminle, ne şekilde temas kurduğunu belirlemişlerdi. Umutlarının somutlaşmış haliydi bu dosya, fakat şöyle bir göz atmak bile kafasını allak bullak etmişti. Üzerine bir de şu ‘bilinmeyen dildeki şarkı’ meselesini koyunca beyni tamamen kilitlendi.

“Doğan...” diye geçirdi içinden. Şu an en çok ihtiyaç duyduğu şey, Üsteğmen’in o keskin ve analitik zekasıydı. Lâkin

dün akşam, rakılı kafayla da olsa bir söz vermişti kendisine. Şu an, ayık kafayla da verdiği kararın arkasındaydı. En doğrusu böylesiydi çünkü. Kimseyi zorlayamaz, kimseyi kendisiyle birlikte meçhul bir sona doğru sürükleyemezdi. Hem görevden azat edip hem de 'son bir yardım' istemek de çok yakışksız duracaktı. Fena halde sıkışmış hissediyordu kendisini. Elini cebine attığını fark etmedi bile. Parmakları sigara paketini bulunca bir süre öyle kaldı. Sonra "Amaaaan" diye fısıldadı kendi kendine. Bir sigara çıkarttı, dudaklarına götürdü ve çakmağı çaktı. Hiç fena gelmemişti... İyice arkasına yaslanıp sigarasını tellendirmeye koyuldu. Rahatlamakla kalmamış, kafası da enikonu bir hoş olmuştu. İzmariti atmak için pencereyi hafifçe aralamıştı ki, adamın son sözleri aklına geldi: "Gözdekiler de senin için..."

Eğilip torpidoyu açtı. Ağzı sıkıca bağlanmış büyükçe bir poşet neredeyse tüm gözü doldurmuştu. Poşeti çıkartıp düğümünü çözdü. En üstte mat siyah renkte, yedek şarjörleriyle birlikte, son model iki tabanca duruyordu. Geri kalan da desteler halinde dövizdi.

"Ben bundan sonra size Anamut derim, Babamut derim." dedi kendi kendine, sonra yine kendi kendine, kendi esprisine gevrek gevrek güldü. Arabayı çalıştırıp mahalleye doğru sürmeye başladığında keyfi gayet yerinde, kafası pek hoştu.

Aynı esnada Elif Hatun da yattığı yerde, Yüzbaşı'nın esprisine acı acı gülüyordu.

Dün geceki gibi zihninin içinde değildi, olanı biteni bilmesini sağlayacak basit bir kanal açmıştı sadece. Bu sayede Alamut'u da biraz tanımış ve biraz daha tedirgin olmuştu. Adamların ciddiyetlerine diyecek bir laf yoktu. Duydukları kendisini de heyecanlandırmıştı: 'Ateş ve Bedel, bilinmeyen dilde bir şarkı...' Bu konuda bir tahmini vardı tabii ki ama şu

an için kafasından uzak tutmalıydı bunu. Önündeki iş çok daha önemliydi.

“Hadi artık” dedi içinden, “Hatırla artık şunu...”

Fakat hiç umudu yoktu. Yüzbaşı'nın zihni normal halinde bile bir hoştu. Şu an ise cadı kazanı gibi olmalıydı. Rüyaı anımsaması çok zor olacaktı.

Mecbur müdahale edecekti Elif. Çağrışım zincirini harekete geçirecek küçük bir kıvılcım yeterliydi. Ama bunun için tekrar zihnın içine girmesi gerekiyordu. Dün gece planladığından çok daha fazla şevk harcamıştı. Dinlenmişti gerçi ama yine de risk vardı. Kendisine odaklanmış, zindelik durumunu ölçüp biçiyordu ki, hemen yanibaşından bir ses duydu: “Abla!”

Sese doğru fırlayıp sarılmak istedi ama tabii ki yapamadı. Kurtarıcısı nihayet gelmişti. “İrfan!” diye zihniyle bağırıverdi, “Neredesin sen?”

“Haber alır almaz geldim.” dedi İrfan. Sesi biraz mahçuptu.

“Sana o haberi ulaştırana kadar canımız çıktı.” diye devam etti Elif, “Haydi çektin gittin, niye saklıyorsun kendini?”

İrfan sakince araya girdi: “E başka nasıl kafa dinleyeceğim ki ben? Sen kolay mı zannediyorsun bunlarla aynı yerde yaşamayı?”

Geriden iki ince homurtu duyuldu ama kesinlikle kavgaya istemiyorlardı. Elif ise neşesinin kahkahaya dönüşmesini durdurmaya çalışıyordu. Çareyi azara devam etmekte buldu: “Kazık kadar adam olmuşsun, hala oyun peşindesin. Kaç sanat örttün üzerine? Ben bile bulamadım seni.”

Ses kulağına iyice yaklaştı ve duyulur bir fısıltıyla “E var bizim de kendimize göre bir tavrımız, üslubumuz.” dedi. Sonra uzaklaştı ve ciddileşti: “Sen ne yaptın böyle kendine?”

“Sanat-ı Nisyan.” diye cevap verdi Elif.

“Kaç kişiye abla?”

“Yetmiş küsur...”

“Küsur derken?... ”

“Yetmiş iki...”

“Tebrik ederim ablacığım, sanat-ı nişyan’ın üst sınırını bulmuşsun. Kayıtlara kesin olarak geçebilir; yetmiş üçüncü kişi ölümcüldür!”

Arkadan bu sefer iki küçük kıkırtı yükseldi. Elif de tutamadı daha fazla kendini, hemen sonra İrfan da katıldı.

“Dur bakalım küçümen,” dedi Elif beraber gülmenin tadını iyice çıkarttıktan sonra, “Gelişimin sınırı yoktur. Yeri gelir yetmiş üçü de denerim. Sen beni ayağa kaldırıver de...”

İrfan ciddileşmişti: “Öyle ‘kaldırılıverecek’ halde değilsin yalnız, söyleyeyim...”

“Ne kadar sürer?”

“Zihnin böyle açık kalırsa sekiz – on hafta, belki daha fazla. Ama derin uykuya sokarsam seni, yani hiç kuvvet harcamazsan on beş günde hallederim.”

Elif tekrar derin uykuya yatmak isteniyordu ama bir ay da çok uzun bir zamandı. “Tamam.” dedi gönülsüzce, “Ne zaman uyutacaksın?”

“Hemen abla...”

“Hemen dediğin ne zaman İrfan?”

“İksiri kaynatmam yarım saatimi alır. Malzemem var. Sonra bana emanetsin.”

“Bekle biraz” dedi Elif ve zihniyle Yüzbaşı’yı aramaya başladı. Fakat bulamıyordu. Mahalleye girmişti demek. İçinden küçük bir küfür savurdu, biraz düşündü, sonra tekrar İrfan’a döndü: “Başla...”

Yüzbaşı mahalleye girer girmez doğruca Salih Usta'nın evine yönelmişti. Doğan'ı orada bulacağını biliyordu. Tahmininde yanılmamıştı ama böyle yoğun bir faaliyet içerisinde olacaklarını da hiç aklına getirmemişti.

'Ricat' fiilen başlamıştı. Yediler toparlanıyorlardı.

Salih Usta marangozhanesini boşaltıyordu. Doğan ile Yasemin de işin birer ucundan tutmuşlardı. Bahçedeki manzara daha şimdiden yürek yıkıyordu. Usta marangozluk aletlerini, kapının önüne çıkarttığı dev tezgahının üzerine dizmiş, hepsini özenle sarıp sarmalamıştı. Yasemin ile Doğan ise muhteşem motiflerle ince ince işlenmiş bir sehpayı dışarıya çıkartmışlar, tamamlanmış diğer parçaların yanına yerleştiriyorlardı. Kapının diğer tarafına ise tahta artıkları ile yarım kalan işler yığılmıştı.

"Kolay gelsin." dedi Sarp.

Yasemin gülümsedi, Salih Usta kafasını kaldırıp "Eyvalah." dedikten sonra elindeki kesikleri sarmalamaya devam etti, Doğan ise elini silkeleyip Yüzbaşı'ya doğru yürüdü.

"Hoşgeldiniz komutanım." dedi Üsteğmen. Bir gözü de Sarp'ın koltuğunun altındaki kalın dosyadaydı.

Yüzbaşı şefkatle gülümsedi: "Hoşbulduk. Nasıl keyifler?"

Üsteğmen hafiften yüzünü ekşitti: "Böyle işte... Yardım ediyoruz biz de..."

"Nereye gidecek bunlar?"

"Salih Usta toprağa, İlyas Usta denize saklayacakmış."

Sarp kafasını salladı. Taşıma işi çıkmadığı için mutlu olmuştu. Doğan'ın gözü ise hala dosyadaydı. Dayanamayıp sordu: "O nedir komutanım?"

Yüzbaşı şaşırmış gibi yaptı: "Ha? Bu mu? Önemli bir şey değil..."

Üsteğmen yememişti tabii ki. Bozulmuştu da... Üstelemedi. Sarp sesini biraz alçalttı: "Gelsene biraz..."

Birlikte bahçe kapısına doğru yürümeye başladılar. "Yeni bir görevin var." dedi Yüzbaşı, elini omuzuna atarken.

Doğan'ın sesi kırılgan çıktı: "Emredin komutanım."

Yüzbaşı devam etti: "Söylediklerini düşündüm. Haklısın... Bu işin sonuna kadar gitmemiz çok zor. En kötü olasılığı düşünmemiz lazım. Yani bize bir 'b' planı lazım... Bir çıkış planı... Haksız mıyım?"

"Haklısınız komutanım." dedi Üsteğmen. Konunun ne-reye varacağını merak ediyordu.

Yüzbaşı, Doğan'ın omuzunu daha sıkı kavradı: "Ben Ustalar'ın şu 'yeni hayatlarına' hiç güvenmiyorum. Neden onların seçtikleri yerlere gidelim, onların belirledikleri hayatları yaşayalım ki?"

"Yani komutanım?..."

"Yanisi şu Doğan, yeni hayatlarımızı bizim belirlememiz lazım. Sen Yasemin'i alıp önden gideceksin, ben buradaki işleri bitirdiğimde ya da çıkmaza girdiğimde yanınıza geleceğim. Anlaşıldı mı?"

Doğan bir şey demeden Yüzbaşı'ya baktı. Yüzünde acı bir gülümseme vardı. Farkındaydı, kibarca defedilmekti bu. Sadece cümleleri özenle seçilmiş ve olabildiğince münasip bir kisvenin altına gizlenmişti.

"Emredersiniz komutanım" dedi manidar bir edayla, "Yasemin size emanet o zaman. O gelemmez... Gelmez yani..."

Yüzbaşı böyle bir karşı atağı hiç beklemiyordu: “Efendim?”

“Yasemin komutanım. Dün akşam konuştuk. Ricatı reddediyor. Sizin yanınızda kalacakmış. Kararı kesin. Ben gidiyorsam eğer, o da size emanet.”

“Yasemin mi?” diye mırıldandı Yüzbaşı. Bir taraftan da şakaklarını ovuşturuyordu. Fakat şaşkınlıktan değildi bu. Kafasının içinde aniden çakan bir şimşek başını ağrıtmıştı.

“Evet komutanım, Yasemin.” dedi Doğan.

Yüzbaşı tekrar mırıldandı: “Yasemin...” Bir taraftan da kafasında beliren o garip görüntüyü çözmeye çalışıyordu: Engin bir denizin ortasında, bir denizaltının güvertesinde, karşısında derin dekolteli bir bahriyeli üniforması giymiş bir kadın... Kadını tanıyordu; Elif Hatun’du... Bunun rüyasında gördüğü bir sahne olduğunu fark etmişti. Ama o kadar gerçekti ki, “rüya işte” deyip geçemiyordu. Kadının ağzından çıkan her söz olanca canlılığıyla kulaklarındaydı hala. Fakat söylediklerini bir türlü bütünleyemiyor, birbirinden kopuk parçalar halinde anımsayabiliyordu.

“Yasemin’e güven.” diyordu Elif, “En az o etkilenmiş olmalı. Dediklerimi yaparken onu sakın yanından ayırma...”

Bu sırada Üsteğmen konuşmaya devam ediyordu: “Yasemin sizin en doğrusunu yaptığınızı düşünüyor komutanım. Kararını henüz Salih Usta’ya bildirmedi ama yakın zamanda...”

“Doğan sus!” diye lafını ağzına tıkayıverdi Yüzbaşı. Ve bağırmasıyla birlikte bütün rüya bir anda, tüm ayrıntılarıyla birlikte tüm duyularına dökülüyordu. Sarp şaşkındı. Böylesi bir hatırlamayı ilk defa yaşıyordu ki, hatırlamak bile denemezdi buna. Apaçık gördüğü, kulaklarıyla duyduğu ya da dokunduğu, kokladığı herhangi birşey kadar barizdi.

Üsteğmen ise az önce maruz kaldığı kabalığı bir tarafa bırakmış, komutanının halinden endişe etmeye başlamıştı. Son

bir dakikadır, sanki şiddetli bir baş ağrısına tutulmuş gibi, parmakları şakaklarında, gözlerini kapamış öylece duruyordu. “Komutanım iyi misiniz?” diye sordu.

“Söylediğim herşeyi unut ve söyleyeceğim herşeyi harfiyen yerine getir.” diye garip bir cevap verdi Yüzbaşı.

“Efendim komutanım?” dedi Doğan.

Sarp gözlerini kocaman açtı, işaret parmağını Üsteğmen’e doğrulttu ve keskin bir sesle fısıldadı: “Ne diyorsam onu yap. Soru sorma. Bu bir emirdir!”

Doğan, bu bakışın, bu sözlerin, bu sesin ve o parmağın anlamını gayet iyi biliyordu. “Emredersiniz komutanım.” dedi bakışlarıyla.

Yüzbaşı harekete geçti: “Yasemin’i çağır...”

Doğan arkasını döndü, gülümseyen bir surat ve melodik bir sesle nişanlısını çağırdı: “Hayatım, biraz gelebilir misin?”

Üsteğmen’in durduk yerde cıvıdamaya başlayan sesi Yasemin’in garibine gitmişti. “Hayatım mı???” diye düşünüyordu ikisine doğru ilerlerken. Yanlarına geldiğinde ise sezgileri çoktan alarm vermeye başlamıştı. Konuyu bilmiyordu ama ciddi-yet seviyesi yüksekti...

“Yasemin, yardımına ihtiyacım var, yanımdan ayrılma tamam mı?” diyerek hızla konuya girdi Yüzbaşı, “Durumu kısaca özetleyeceğim. Fazla vaktimiz yok. Bu yüzden lütfen merak ettiklerinizi değil, gerçekten anlamadıklarınızı sorun, tamam mı?”

İkisi de sessizce onayladılar. Yüzbaşı derin bir nefes aldı: “Bu mahallede karanlık bir sanat var. Ustalar bu yüzden...”

Yasemin’in istemsiz kıkırdaması lafını böldü. “Bu mahallede mi?” diye sordu kız. Hâlâ gülüyordu, “Sanatların en güçlüsüyle korunuyor burası. Ustalar’ı geçtim, her taraf muska, tılsım dolu. Kim buraya girip...”

Bu sefer de Yüzbaşı ters bakışlarla araya girdi: “Lütfen kafa yormayalım bunlara. Kaynağım çok emin çünkü!”

İçinden kendine bir küfür salladı Sarp. Umutsuzca da olsa, ‘kaynağını’ en azından bir süre için konudan uzak tutmaya niyet etmişti ama kendi ağzıyla tuzağa düşmüştü. Üsteğmen de böyle fırsatları hiç kaçırmazdı. “Kusura bakmayın komutanım ama kaynağınızı ya da delillerinizi merak etmek zorundayım.” dedi.

Olan olmuştu. Laf geveleyerek vakit kaybetmeyecekti Yüzbaşı. Nazlanmadan konuştu: “Elif Hanım...”

Sesini iyice alçaltmasına rağmen karşısındakilerin gözleri Salih Usta’ya doğru hızlıca kayıp geri gelmişlerdi. Yüzbaşı, verdiği cevapla güven kazanmaktan çok şüphe ürettiğinin farkındaydı. Konudan kaçınması da bu yüzdendi zaten.

Yasemin, yüzüne hiç yakışmayan, neredeyse saldırgan bir inanmazlık ifadesiyle sordu: “Nasıl ulaştı sana?”

“Rüyama girdi...” dedi Sarp. Fakat, kendisi bile tereddütte düşmüştü. Kafasının derinlerinde bir ses, gördüğünü çok iyi bildiği o rüyanın sahiciliğini inkar edip duruyordu. Karnını içeriden yumruklayan kasveti derin bir nefesle dağıtmaya çalıştı ve Elif’in sözlerine yoğunlaştı. Sanki dün gece rüyasında değil de yanbaşındaymış gibi aynı şeyi tekrarlıyordu Hatun: “Yasemin’e güven!...”

Kıza doğru bir adım yaklaştı, kısık ama keskin bakan gözlerine doğru gülümseyerek “Bana bir tek sana güvenmemi söyledi...” dedi. Ardından Elif’in sözlerini, sanki konuşan oymuş gibi, vurgusuyla ve virgülüyle tekrarlamaya başladı: “En az o etkilenmiş olmalı. Dediklerimi yaparken onu sakın yanından ayırma. Çünkü o mahalle karanlık ve çok güçlü bir sanatın etkisi altında... Ustalar bu yüzden karamsar, yılgın ve hayata küsmüş durumda... Sadece Ustalar da değil, mahallede vakit geçiren herkes yavaş yavaş karanlığa batıyor... Bu

sanatı bozmak zorundasın. İki yolun var: Kolay olanı, sanatı yapanı bulmak... Onu yok edersen, sanat da ortadan kalkar. Şunu düşün Yüzbaşı, mahalleye kimler serbestçe girip çıkabiliyor. Böyle sanatlar uzaktan yapılmaz çünkü, doğrudan temas gerekir... Mahalleye serbestçe girip çıkabilen herkes şüpheli: Sen, Doğan, Abbas Ağa hatta Ustalar... Zor yolun ise Ustalar'dan yardım almak. Bunu tercih edersen çok dikkatli olmalısın. Karanlık sanatlar kendilerini korumak için kurbanlarını kullanırlar çünkü. Kurbanlar sanatın etkisi altında olduklarını inkar ederler. Tüm bozma girişimlerine de şiddetle direnirler. Onları ikna etmen çok önemli. Bunun en kestirme yolu da sanatı görünür kılmak. Ancak gözleriyle görürlerse..."

"Bu Elif Abla!" diyerek rüyayı böldü Yasemin.

Yüzbaşı rahatlamış bir sesle atıldı: "Çok net hatırlıyorum"

"Bu yüzden Elif Abla zaten..." dedi Yasemin. Gözleri kendisinininkilere biraz daha benziyordu artık. Geçmişe gitmiş, altıncı doğum gününde Elif ablasının verdiği hediyeği hatırlamıştı. Muhteşem bir rüya yaşatmıştı o gece, armağanı buydu! Masal diyarlarının kraliçesi olmuş, beyaz atlı prenslerle sevgili olmuş, var olmayan tatlılardan yemiş, kanatlı midillilerin sırtında, yıldızları arasında dolaşmıştı. Hele rengarenk hayvanlardan oluşan bir koronun söylediği şarkı vardı ki, onca yılın ardından bile şu an, güftesiyle de bestesiyle de olduğu gibi aklında duruyordu. En büyük delili bu tecrübesi de değildi. "En az o etkilenmiş olmalı..." demişti Hatun kendisi için. Peri türünün karanlık sanatlara karşı olan doğal direncini biliyordu elbette. Fakat, 'hiç etkilenmemiş olmalı' demiyordu. İçinde sinsice büyüyen öfkenin farkına Yüzbaşı'nın sesini dinlerken varmış ve aslında kendisine nasıl yabancı bir duygu olduğunu keşfetmişti. İçinden haklı bir "Eyvah" çekti. Bu garipti. Bu olmamalıydı. Kendisi bağışıklığına rağmen bu haldeyse eğer, ustaların halini anlamak artık çok daha kolaydı. Yüreğinde

kalmakta yüzüstüce ısrar eden karanlık hislere doğru içinin en kuvvetli sesiyle “Yalancısınız!” diye haykırdı.

Bu sırada Yüzbaşı hâlâ rüyasının rüya olmadığını iyice ispat etmeye çalışıyor ama ‘yemin ederim’den daha anlamlı bir cümle üretmiyordu. Neyse ki Yasemin konuyu kapattı: “Ne yapmamız gerekiyor?”

Kendini ikna etme batağından derhal kurtardı Sarp: “Cin-gözüsuyu bulabilir miyiz?”

Karşılık Doğan’dan geldi: “O ne komutanım?”

Sarp ciddi bir küfür savurmak için ağzını açmıştı ki, Yasemin hızlıca açıkladı: “Gizli yazıları ortaya çıkarır.” diye hızlıca açıkladı.

“Bulabilir miyiz?” diye bir daha sordu Sarp.

Yasemin biraz düşündü: “Usta’ya bir sorayım...”

Yüzbaşı, bir gözünü kızın üzerinde tutarak, cebinden sigara paketini çıkarttı. Çok gergin hissediyordu kendisini. Çakmağını da bulup, hırsıyla çaktı. Ama yanmamıştı. Sinirlenmişti. Birkaç kez daha denedi, kıvılcım bile çıkmıyordu. Şaşkın bakışlarla kendisini izlemekte olan Üsteğmen “Olmaz komutanım.” dedi.

Yüzbaşı hâlâ çakmakla cebelleşiyordu. “Karışma bana Doğan,” diye çıkıştı, “Tek tük içiyorum zaten...”

Doğan hala şaşkındı: “Onu demiyorum komutanım. Çakmak burada yanmaz. Yekalaz taşı var ya... Kanatlılarla yakarsınız ancak.”

İkisi de etrafa bakınmaya başladılar. Bahçede tek bir kanatlı alevcik bile yoktu. Evin içinde bir tane bulacağından emindi Yüzbaşı. Fakat ne yeri ne de zamanıydı. Yasemin, Usta’nın yanından dönmüştü ve yüzü endişeliydi.

“Tersledi beni.” dedi Yasemin, “Resmen sorguya çekti.”

Yüzbaşı sesini iyice alçalttı: “Sakin kalmamız, Ustalar’ı da sakın tutmamız lazım, anladınız mı?”

Sarp son kelimelerini Yasemin’e bakarak söylemişti. ‘Merak etme’ mealinde gözlerini kapatıp açtı kız. Ardından çok alçak bir sesle ekledi: “İlyas Usta’da varmış Cingözüsuyu...”

“Gidelim o zaman.” dedi Sarp, sonra gülümseyerek Usta’ya seslendi: “Dayı biz şöyle bir dolaşalım. Var mı istediğin bir şey?”

Salih Usta kafasını kaldırıp üçüne birden dik dik baktı, sonra elindeki işe devam etti. “Eyvah eyvah...” diye geçirdi içinden Yüzbaşı. Çaktırmadan diğerlerine kapıyı işaret etti: “Haydi.. Haydi...”

Üçü birden usul adımlarla kapıdan çıkıp, İlyas Usta’nın evine doğru yürümeye koyuldular. Etraf alabildiğine sessizdi. Yokuştan aşağıya doğru bir süre yürüdükten sonra, bir başka ricat hazırlığının daha gürültüsünü duymaya başladılar.

Bahçeye girdiklerinde gözlerine ilk çarpan şey, küçük süs havuzunun hemen kenarına yığılmış ve yarım insan boyu yüksekliğine ulaşmış bir ‘silah tepeciği’ oldu. Kılıçlar, hançerler, bıçaklar, mızrak uçları, ciritler, palalar, gürzler, yatağanlar, sadaklar, yaylar... Büyükçe bir askeri müzeyi rahat rahat dolduracak kadar silah çıkmıştı İlyas Usta’nın evinden.

“Usta bu ne?!” diye şaşkın bir çığlık attı Yüzbaşı.

İlyas gülümsedi: “Biriktirmişiz işte onca yıl...” Sonra yüzü asıldı: “Ne işe yaradıysa?...” Gözleri, öğlen güneşinin altında ısıldayan çelik tepeciğine dalıp gitmişti.

Yüzbaşı yığından rastgele bir silah aldı bu sırada Yasemin’e de kaçamak bir bakış fırlattı. Ardından “Ooo güzelmış...” dedi elindeki boynuz saplı kıvrık hançeri Usta’ya göstererek, “Hangi savaşın ganimeti bu?”

İlyas Usta hançere derin derin bakmaya başlamıştı: “Ben bunuuu... Kuzeye gitmiştik İdris Usta’yla, oradan mı almıştım, yoksa...”

Bu sırada Yasemin çoktan eve girmişti. Kendilerinininki dışında en çok vakit geçirdiği hane olduğu için girdisine çıktısına hakimdi. Aradığı şişeyi mutfaktaki uzun – ince tel dolapta bulup dışarıya yöneldi. Planını yapmıştı. İlyas Usta’yı ilk baştan yanlarına çekerlerse işleri çok daha kolay olacaktı. Lakin dışarıya çıktığında, karşısında hiç hesaplamadığı bir manzara buldu. Salih Usta gelmişti. Keserlerinden en irisi elindeydi. Silahlar hakkında sorular sorup duran subaylara ve hafızasını zorlamakla meşgul olan İlyas’a doğru, kendisini belli etmeden sokulmuş, dinliyordu. Çıktığı gibi kapının ağzında çakılıp kalan Yasemin’i fark edince güldü: “İlyas, ne işleri var bunların burada? Cingözüsuyu mu sordular sana da?!”

Arkalarından patlayan ses İlyas’ı da subayları da sıçratmıştı. Yasemin, elindeki tıpası açılmış şişeyi saklamaya çalıştı ama geç kalmıştı. İlyas Usta önce bir ona bir buna boş boş baktı, sonra gözlerini ani bir ateş bürüdü ve “Ver onu bana!” diye bağırarak Yasemin’in üzerine atıldı. Neyse ki Yüzbaşı yakınındaydı. Sıçrayıp beline yapıştı. Üsteğmen de, Salih Usta’nın elindeki kesere yapışmış, “Usta Allah aşkına dinle!” diye yalvarıyordu. Yasemin bu anlık fırsatı boşa harcamak istemedi ve şişenin içindeki renksiz sıvıyı önce İlyas’ın, ardından hızlı ve uzun birkaç adım atarak Salih Usta’nın üzerine boşalttı.

Her ikisi de sanki yüzlerine kezzap atılmış gibi acı birer çığlık kopartmışlardı. Yüzbaşı, durumdan istifade ederek, İlyas Usta’yı yere yıkmak için tüm gücüyle sol tarafa doğru yüklendi ama aldığı tepki çok sert oldu. Usta’nın körlemesine savurduğu dirseği kaburgalarının ortasında patlamıştı. Soluğu kesilmiş, kolları sarıldığı gövdeden çözülmüş ve geriye doğru savrulmuştu. Durmaya, toparlanmaya çalıştı ama bedeni yer

çekimi ile uyumunu çoktan kaybetmişti. Göremediği şey ise, silah yığınının doğru sırtüstü düşmekte olduğuydı.

Şükür ki manzara Üsteğmen'in gözünün bir ucuna deymişti. Salih Usta'yı bırakıp komutanına doğru atılmakta hiç tereddüt etmedi. Sıçrayıp yakasından da yakalayivermişti ama yeteri kadar hızlı davranamamış, o çelik yığınının arasından sivri ucunu çıkartmış uzunca bir mızrak başının, Yüzbaşı'nın kalçasının hemen altına saplanması engel olamamıştı.

Sarp kısa bir çığlık attı. Doğan ise, bir eli hâlâ komutanının yakasında, bir taraftan havaya rastgele tokatlar savuran İlyas Usta'yı endişeli gözlerle izliyor, bir taraftan da dişlerini sıkmış Salih Usta'nın keserinin ensesine inmesini bekliyordu. Ama bunun yerine sesini duydu: "İlyas dur!"

İlyas ikazla duracak halde değildi. El yordamıyla bir ya da birkaç kurban arıyordu hala kendine. Salih Usta yürüyüp, yakasından tuttuğu gibi duvara yapıştıran kadar da devam etti. "Kendine gel! Aç gözlerini!" diye haykırdı suratına doğru.

Biraz sakinleşir gibi olmuştu İlyas Usta ama titremesi daha geçmemişti. Gözlerini açıp karşısındaki yüzü görünce o da donuverdi. "Usta bu ne hal?" diye sordu hayret ve korkuyla.

Salih Usta, "Sen kendine bak asıl!" dedi ve İlyas'ın kafasını hemen omuzunun dibindeki pencereye doğru çevirdi.

"Hıı?" diye soruyla karışık bir inilti yükseldi İlyas'ın boğazından. Camdaki yansıma bile, durumun sahiciliğini ve vahametini göstermeye yetmişti.

Her ikisinin de yüzü simsiyah şekiller ve işaretlerle kaplanmıştı. İnce bir kalemle işlenmiş gibi duran ve buram buram lanet kokan bu yazıların, karanlık bir sanata dair olduklarını anlamak için fazla irfan sahibi olmaya gerek yoktu. Cingözsuyu işini görmüş, temas ettiği yerdeki tüm gizli yazıları ortaya çıkartmıştı.

Dehşet içinde birbirlerinin pencereye vurmuş suretlerine bakakalmışlarken, içeriye doğru koşturan Yasemin'i fark ettiler. Yüzbaşı da o an akıllarına geldi. Silah yığının dibinde yüzüstü yatıyordu. Doğan başucundaydı.

"Yav kusura bakma Yüzbaşım." diyerek yanına koştu İlyas. Salih Usta da peşindeydi.

"Canın sağolsun Usta." diye inledi Sarp. Bacağındaki yarayı hissedemiyordu bile. Zira göğsünün ortasındaki zonklama soluk aldırmiyordu.

Ustalar eğilip yaraya baktılar. "Fazla derin değil" dedi İlyas, "Bengi Abla halleder..."

Yüzbaşı yüzünü toprak zeminden hafifçe kaldırdı: "Önce biz Bengi Abla'yı halledelim de..."

Doğru diyordu ama sesi telaşlı ayak seslerinin arasında kayboldu. Yasemin, ellerinde sargı bezi, makas ve iki küçük şişe ile geri gelmişti. Hemen çömelip Yüzbaşı'nın pantolonunu kesmeye başladı. Yeteri büyüklükte bir pencere açmış, şişelerden birini yaranın üzerine boşaltmak üzereydi ki, durup ustalara baktı. "Temizlensenize siz..." dedi şefkatle gülümseyerek.

İlyas, aklına gelen ilk bozma sanatını kendi üzerine okumaya başladı. Melodiyi mırıldandıkça, yüzündeki o lanetli işaretler çözülüyor ve kara birer dumana dönüşerek havaya karışıyordu.

Salih Usta ise daha temkinliydi. Etrafına bakınıp, yerde yatan cingözü şişesini buldu. İçinde biraz daha kalmıştı. Usta boynundan madalyonunu çıkarttı ve suyun birkaç damlasını üzerine boşalttı. Yedileri her türlü melanetten koruyan madalyonun üzerindeki lanet öyle yoğundu ki, yüzeyindeki kırmızı kartal kabartmaları, üstüste binmiş şekillerden oluşan simsiyah bir is tabakasının altında kaybolmuşlardı.

Usta sanatını öfkeyle fısıldadı ve madalyonu temizledi. Hemen ardından şişenin birazını daha etrafa serpledi. Damlaların

değdiği her yerde; duvarlarda, havuzun kenarında, silahların üzerinde hatta ağaçların gövdesinde ve bahçenin toprak zemininde o karanlık işaretler belirliyordu. Salih Usta'nın güleç yüzü kasılmış, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Havuzun başındaki söğüt ağacının yanına yürüdü ve en alt dallarından birinde sallanan koruma muskasına doğru elini uzattı. Daha parmakları temas eder etmez, sapasağlam görünen muska, toz toz olup yere dökülmüştü. Bomboş kalan ipi daldan söküüp aldı Usta. Diğerlerine dönüp, kızgınlığını hiç bastırmaya çalışmadan sordu: "Kimin işidir bu?!"

Yüzbaşı yüzünü topraktan bir kez daha kaldırdı ve "Usta zamanı değil şimdi kimin yaptığını düşünmenin..." diye derdini anlatmaya çalıştı. Fakat Salih Usta dinlemeyi yine bırakmıştı: "Bu kimin işi? Bu içimizden biri! Bunlar uzaktan yapılmaz, bir günde de yapılmaz. Gitmiş gelmiş çizmiş şerefsiz! Gitmiş gelmiş çizmiş! Üç damla serptim cingözünden, şu hale bak! Etrafa döksek mahalleyi göremeyeceğiz yemin olun! Simsiyaha kesecek her yer, şu hale bak!... Yahu kimin işidir bu? Bre kimin işidir!..."

Sarp, homurtuların dinmesini daha faza bekleyecek değildi. "Kaldır beni." dedi Doğan'a. Üsteğmen itiraz etmedi ve çektiği gibi komutanını ayağa dikiverdi. Yüzbaşı'nın aklında ise Elif'in sözleri vardı. Söylediği gibi kolay yolu, ustaları yanına çekmeyi tercih etmişti. Lakin bu kolayın da kolayıydı. Sırada üç usta daha vardı ki, üçü de birbirinden dişliydi. Bu yüzden Salih Usta'nın kafasını zor yoldan, yani failin kimliğinden uzaklaştırıp, kurbanlara doğru çevirmeliydi. Topallaya topallaya yanına gitti. "Usta" dedi omuzuna dokunarak, "Haydi temizle kendini..."

Salih Usta, dibinde az bir şey kalmış şışeyi Yüzbaşı'nın eline tutuşturdu: "Kendinize de bakın..." Ardından sanatını fısıldayarak üzerini temizlemeye koyuldu.

Kendi işini bitiren İlyas, diğerlerine yardım etmeye koyuldu. Subayların üzerindeki taze çizilmiş birkaç sembolle, Yasemin'in tüm bedenini kaplamış belli belirsiz siyah izleri yok etti. Ardından Usta'nın yanına koştu. Duman olup havaya karışan her lanetli şekille birlikte yüzüne can geliyordu Salih Usta'nın. Hayatın ve umudun o canlı ışıkları yeniden gözlerinde oynaşmaya başlıyordu. Üzerinden kalkan son uğursuz şekille birlikte derin bir "oh" çekti. Yeniden doğmuş gibi hissediyordu kendisini. Gözlerini açıp ocakdaşına baktı. İlyas, yıllardan sonra ilk defa kendisi gibi görünüyor, kendisi gibi gülümsüyordu. Salih Usta, karşısındaki bu aydınlık ifadeyi, kocaman ve bol bıyıklı gülücüğüyle karşıladı.

"Geçmiş olsun..." dedi Yüzbaşı. Yüzünde tamamen rahatlamış bir ifade vardı. Birazcık da gururluydu.

İlyas tekrar "Kusura bakma." dedi. Yaklaşıp, Sarp'ın elini o kocaman ellerinin arasına aldı: "Kusura bakma... Hakkını helal et..."

"Ne kusuru, ne hakkı Usta." diye karşılık verdi Yüzbaşı, "Sen, sen değildin ki."

Salih Usta mırıldandı: "Değildik... Değilmiştiz..." Gözleriyle de Doğan ile Yasemin'den helallik alıyordu. Bir an sonra toparlanıp İlyas'a ve konuya döndü: "Sende cingözü suyu var mı daha?"

"Olması lazım. Yoksa bile yaparım da..." dedi İlyas Usta. Sorudan en az diğerleri kadar şüphelenmişti: "Ne yapacaksın?"

"İçeceğim İlyas!" diye patladı Salih Usta, "Midemin içine de yazmışlarsa o da çıksın ortaya! Bu işi edeni bulacağım tabii. Ne yapacağım başka?!"

"Tamam Usta da, ondan önce..." diye itiraz edecekti Yüzbaşı ama Salih Usta lafı bırakmaya niyetli değildi. "Öncesi, sonrası yok yeğen! Baş edemeyiz biz bunlarla. Ürer bunlar. Bir tane-sini atlasak temizlerken, iki haftaya tekrar sararlar mahalleyi.

Köklerini kurutmak için yapanı bulmak zorundayız. Hem de hemen! İçimizden birisi çünkü, bu mahalleye girebilen birisi, başka izahı yok! Bulmak zorundayız, yoksa yarın yine çiziverir bir harf daha!”

Usta boş konuşmuyordu. Yüzbaşı susmuştu ama İlyas muhalefetteydi. “Ne yani? Bakacak mıyız herkese?”

“E bakacağız tabii.” dedi Salih Usta, “Üzerinde lanet olmayan bu işin müsebbibidir, değil mi?”

Gidiş yolu doğruydı belki ama sonuç muallaktaydı. “Herkesi zan altında bırakırız Usta.” dedi İlyas, “Bunun Abbas Ağası var, yamakları var, Yörükleri var. Çok yürek yıkarız... Hem yapan kimse kendine de yapmıştır laneti belki, ortaya çıkmasın diye. Nereden belli?”

Salih Usta sıkıntıyla öfledi: “Kafamı bulandırma İlyas! Bu laneti bilen hiç kimse kendine yapmaz, merak etme! Unuttun mu on dakika önceki halini. Bile bile bular mısın kendini bu sanata?”

“Yok Usta, asla ve kat’a.” dedi İlyas. Sonra sordu: “Nasıl yapacağız peki? Herkesi mahalleye mi toplayacağız, biz mi gideceğiz yanlarına?”

Salih Usta bıyıklarını kemirerek düşünmeye koyulmuştu ama Yüzbaşı, anlamsızlaşmasının yanında giderek tehlike de arzutmeye başlayan bu konuşmayı durdurmaya kararlıydı. “Önce Yedi Kartal’ın tamamını temizlesek de sonra düşüsek bunları.” dedi sesini biraz yükselterek, “Daha üç usta var lanetin altında...”

Salih Usta duymamış gibi düşünmeye devam ediyordu.

“Orası kolay...” dedi İlyas Usta. Üsteğmen de hafiften güldü: “Nasıl kolay?”

Lafı Yasemin aldı: “Suyu üzerine döktükten sonra yakalasaydın parçalayacaktın beni İlyas Abi!” Sonra Salih Usta’ya

döndü: “Elinde büyüdüm, öyle bir bakış görmedim ben senin gözünde. Siz bir de Niran Hatun’u düşünsenize!”

Ustaları bir düşünce almıştı. Yasemin’in haklılığının en büyük ispatı az önceki halleriydi. Salih Usta kendini tartıyordu. Üsteğmen zamanında yetişip koluna yapışmasaydı, bir delilik yapar mıydı?... Hayır diyemiyordu.

“Ben Bengi’yi hallederim de, Niran Hatun yakar ortalığı...” diye dertli dertli mırıldandı İlyas bir müddet sonra. Salih Usta irkildi. “Sakın ha İlyas!” dedi, “Benim Yasemin’e gözüm karardıysa, hiçbir hukuka – muhabbete güvenme. Sakın ha!”

Durdular ve çok derin bir şekilde susmaya koyuldular. Yüzbaşı’nın yarasından ince ince kan sızmaya başlamıştı. Kimseye belli etmeden oturdu. Yasemin de yanına geldi. Eli yine cebine gitmiş, az önce yakamadığı sigarayı bulmuştu. “Yav, şunu yakacak bir şey yok mu sizde” diye sordu elindeki tek dalı göstererek.

“Birazdan Hatun’un yanına gideceğiz ya, illa ki bulursun orada birşeyler” dedi İlyas gülerek.

Yüzbaşı da gülmeye başladı. “Şu alevcikler nerede? Çağı-riversene birini.”

İlyas Usta, sanki etraftalarmış gibi elini silkeleyerek “Aman, aman!” dedi, “Gider yekalaz taşını kapatır gelirim daha iyi. Çekemem şimdi o sırnaşıkları vız vız kafamın etrafında.”

Yine gülüşmeye başladılar ama Salih Usta kıkırtılara katılmıyordu. “Senin kafanın etrafında mı?” diye sordu yavaşça. Bir taraftan da alevciklerin davranışlarını düşünüyordu. Evet, yakın temas kurmayı seviyorlardı bazen. Ama bu ‘bazen’in ne kadar aralıklarla tekrar ettiğini hesaplayamıyordu. Ayrıca, hep böyle miydiler yoksa sonradan mı ortaya çıkmıştı bu yaklaşma huyu, hiç hatırlayamıyordu. Fakat en tuhafı, İlyas’ın da bu durumdan şikayetçi olmasıydı. Bu yüzden sormuştu zaten. Kanatlı alevcikler İlyas’ı hiç sevmezlerdi. Çünkü, sanatı sulara

hükmeden Usta'nın en büyük zevki olmadık zamanlarda su sıçratıp zavallılıkları söndürmekti. Niran Hatun'dan işittiği azarlar bile bu eğlencesine engel olamıyordu.

İlyas Usta, bu basit sorunun ardında yatan bunca manayı tabii ki hemen süzemedi. "Evet Usta." diye şikayete devam etti, "Daha evvelki gece, uyutmadılar beni sabaha kadar."

Salih Usta, sanki uyandırmak istemiş gibi İlyas'ı hafifçe dürttü: "Bu ne samimiyet?"

İlyas anlamıştı ama anladığını, yüzünü ekşite ekşite tartıyordu. "Olur mu? Mümkün mü?..." diye buruş buruş sordu bir süre sonra.

"Herşey mümkün, herşey olur..." diye cevap verdi Usta, "Ne çıkar bir yoklamaktan?"

"Canın ıslanmak istiyorsa, hay hay." dedi İlyas gülerek. Aklı yatmıştı. Sonu boş çıksa bile eğlence cabasıydı.

Ellerini havuza doğru uzattı. Diğerleri, hızlı gelişen bu konuya biraz yabancı kalmışlardı belki ama nedenini – niyetini bilmeseler de olacakları anlamışlardı. Yüzbaşı ile Yasemin havuzun kenarından hemen kalktılar. Bakımsızlıktan rengi artık yeşile çalmaya başlamış olan su, üzerindeki yosun parçacıkları ve içindeki birkaç bitkin süs balığıyla birlikte, bir kütle halinde birkaç metre yükseldi, ardından milyonlarda damlacığa bölündü. Zavallı balıklar, boş havuzun zeminine bir bir düşmekteyken, İlyas Usta esnek bir el hareketiyle damlacıkları bir süre döndürdü, yeterince hızlandırdıktan sonra da dört bir yana dağıttı. Bahçede bir ahmak ıslatan sağanağı başlamıştı sanki. Fakat yukarıdan aşağıya doğru değil, her taraftan her tarafa yağan bir yağmurdu bu.

Kısa bir süre sonra, bahçenin bitimindeki taş duvarın dibine yığılmış boş zorba testilerinin arasından ciyaklamaya benzer bir ses yükseldi. Kanatlı bir alevcik yalpalaya yalpalaya kapıya doğru uçmaya çalışıyordu. Damlacıklar kanatlarından

birini söndürmüştü. Usta, elinin hızlı birkaç hareketiyle, kapı tarafına doğru damlacıklardan ince gözlü bir ağ ördü. Kaçış yolu kapanan yaratık mecburen yön değiştirdi ve eve doğru uçmaya başladı. Usta diğer eliyle damlacıkları tutam tutam birleştirmeye başladı ve oluşturduğu su toplarını doğruca hedeflerine yönlendirdi. Alevcik ilk iki salvodan sıyrılmayı başarmıştı ama üçüncü toptan kanadını kurtaramadı. Ciyakla-
yarak düştü ve yere değer değmez damlacıklar tepesine üşüştü.

İlyas Usta, görevlerini layığıyla yerine getiren suların havuza geri dönmesini buyurduktan sonra, yerde kıpırtısız yatan siyah çekirdeğe doğru yürüdü. Diğerleri de, havuza dönmeye başlayan damlacıkların oluşturduğu muhteşem manzarayı izlemeye dalan Yüzbaşı dışında, Usta'nın peşinden gittiler.

İlyas, hâlâ ince bir duman çıkartarak yerde kıpırtısız yatan çekirdeği ezmek için ayağını kaldırmıştı ki Salih Usta araya girdi: "Hatun'un kıymetlileridir bunlar..."

"Bu aramızda kalsın o zaman." dedi İlyas ve havada asılı kalan ayağını indiriverdi. Önce küçük bir çıtırtı duyuldu, sonra bahçe duvarının üzerinde o lanetli yazılar belirdi. "Bakın, bakın!" diye seslendi Yüzbaşı. Havuzun kenarını gösteriyordu. "Burada da var" dedi Yasemin pencere kenarlarını işaret ederek. Yarım dakika sonra tüm yazılar duman haline gelip havaya karışmaya başlamışlardı. Fail, daha doğrusu faillerden birisi yakalanmış ve imha edilmişti.

"Namussuz..." dedi İlyas ayağının altındaki ezilmiş tohumcuğa bakarak. Çok öfkeli görünüyordu.

Salih Usta'nın aklı ise çok başka bir şeye takılmıştı: "Bunlar Hatun'un sözünden dışarı çıkmaz. Nasıl olur bu?"

"Çıkmışlar işte Usta." diye karşılık verdi İlyas.

"Belki de çıkmamışlardır..." deyiverdi Doğan makus bir jandarma refleksiyle.

Yasemin'inkisi de dahil olmak üzere bütün kafalar aynı anda Üsteğmen'e döndü. Yersiz bir gerilim istemeyen Yüzbaşı herkesten önce davrandı: "Yok daha neler."

Salih Usta "Doğru." diye onayladı. Hâlâ sitemli gözlerle Üsteğmen'e bakıyordu: "Daha neler..."

İlyas Usta'nın gözleri ise hâlâ yerde yatan parçalanmış çekirdekteydi. "Durun hele" dedi dişlerinin arasından, "Ben şunları bir halledeyim, ak koyunu kara koyunu nasıl olsa çıkartırız ortaya."

Hızla kollarını sıvadı. Havuzun suyu yine yükselmişti ama Usta'nın niyeti bu sefer ciddiydi. Zeminden ve evin duvarlarından, hafif bir titremeye birlikte uğultular yükselmeye başladı. Testiler, bardaklar çatırdıyor, musluklar zangırdıyordu. Mahalledeki tüm sular çıldırmış gibiydi.

"Aman İlyas!" diyerek ellerine yapıştı Salih Usta. Bununla yetinmemiş bir de bozma sanatı fısıldamıştı. Havuzun suyu olduğu gibi geri inmiş, uğultular kesilmiş, geriye sadece evin içinden gelen başıboş ama kuvvetli bir şarılta kalmıştı. Emektar musluklardan ya da tapalardan birisi bu kadarcık basınca bile dayanamamıştı belli ki.

Salih Usta çıkıştı: "Bizi de mi boğacaksın?"

Kırgın kırgın baktı İlyas: "Abartma Usta. Ne boğması?"

"Dur önce millete haber verelim. Herkesin pılı pırtısı demirden değil senin gibi."

İlyas'ın buna bir karşılığı yoktu ama tam o sırada, muhtemelen bir dalda ya da bir yaprakta asılı kalmış bir damlacık yerinden kopup, saklanmış bir alevciğin kanadını buldu. Dalların arasından yükselen ufak ciyaklamaya doğu hışımla döndü İlyas Usta. Hedefini göremiyordu ve bu sinirini daha da zıplatmıştı. "Hanemde yaşatmam!" diye bağırarak sanatını okuyuverdi.

Evinin sınırları dahilinde ne kadar su birikintisi varsa; bir bardağın dibinde, tencerede, şişede, yerdeki bir çukurda, musluğun ağzında ya da yerin altındaki borularda, hepsi yükselip havaya ulaşmak için çabalıyor, önlerine çıkan her engeli de kırıyor, parçalıyor, deliyor ya da patlatıyordu. Sarsıntılar bir olup küçük bir deprem haline gelmiş, sonra her yerden sular fışkırmaya başlamış ve Usta'nın son bir hareketiyle bu serbest fiskiyeler, yine karmakarışık, kapalı yerlerde de yağan, sağanak bir yağmur haline gelmişlerdi.

Alevcikler için zorlu bir kapandı bu. Silah yığının içinden ve çatıdaki kiremitlerin arasından fırlayan iki alevcik Usta'nın ilk kurbanları olmuştu. Üsteğmen, hemen önüne düşen tohumcuğu ezdi ve etrafına bakındı. Lanetli yazılar bu sefer ağacın üzerinde ve hemen dibindeki toprak zeminde belirmişti.

Ne var ki, telaşa kapılıp yerlerinden zamansız çıkan bu iki alevcik diğerlerine ders olmuştu gibiydi. Etrafta hiç kıpırtı yoktu. İlyas Usta başının etrafında topladığı bir düzine kadar su topunu hazırda tutuyor, bir taraftan da dikkatli gözlerle etrafı izliyordu. Bir süre bekledi. Hâlâ bir hareket yoktu. Elini şöyle bir savurarak sağanağın şiddetini ayarladı. Akış yavaşlamış ama damlalar iyice irileşmiş, her köşe bucağa sızmaya başlamışlardı. Kısa bir süre sonra evin içinden arka arkaya iki tiz viyaklama yükseldi. İlyas Usta gülümsedi. Üsteğmen ile Salih Usta eve doğru yönelmişlerdi ki, yağmur aniden duruverdi.

Damlalar, çok daha güçlü bir sanattan emir almış gibi bir anda yere düşüvermişlerdi. Sağanaktan kurtulmayı başaran kanatlı alevcikler de saklandıkları yerden birer birer çıkmaya ve can havliyle evden uzaklaşmaya başlamışlardı. Hepsi belli bir yere doğru kaçıyorlardı sanki. Ustalar ise tepelerinden geçen alevciklere hayret ve dehşetle bakakalmışlardı. Sadece evin içinden yirmi kadar alevcik çıkmıştı çünkü. Bir o kadarı da bahçenin köşesinden bucağından fırlamıştı. "Ne zaman üremişler böyle?" diye inledi İlyas, "Başedilmez bunlarla..."

“Bunlar üremez.” diye cevap verdi Salih Usta.

“Bu kadar yoktu bunlar! Yeminle yoktu!” diye ağlamakla bağırarak, hazırda beklettiği su toplarını alevcik güruhunun ortasına gönderdi. Zayıat büyüktü. Sürü dağılmıştı ama kaçmaya devam ediyorlardı. Parmaklarının ucunda giderek irileşen su topları toplayarak peşlerinden koşmaya başladı İlyas. Kapıdan çıkar çıkmaz ikisini de gönderdi. Alevcikler havada iyice yayıldıkları için bu sefer ancak beş tanesini düşürebilmişti. Gözüne kestirdiği irice bir su birikintisine doğru ellelerini uzatmıştı ki, çok tanıdık bir sesle olduğu yerde kalakaldı: “İlyas yeter!”

Niran Hatun yokuştan aşağı doğru, öfkeli adımlarla geliyordu. İdris Usta ile Bengi hemen arkasındaydı. Salih Usta, subaylar ve Yasemin de yetişip İlyas’ın yanına gelmişlerdi. Mahallenin dört bir tarafından fırlayıp gelen kanatlı alevcikler ise Hatun’un etrafında toplaşıyorlardı. Sayıları o kadar çoktu ki, mahalle gün ortasında tan kırmızısı bir renge boyanmıştı.

Manzarayı gören Üsteğmen göze çok batmamaya çalışarak geri döndü, koşarak silah yığının yanına gidip, bulduğu ilk hançeri beline yerleştirdi. Dışarıya çıktığında İlyas derdini anlatmak için Hatun’a doğru yaklaşmıştı ama bağırان İdris Usta’ydı. “İlyas delirdin mi sen?” diyordu hâlâ elinde duran bardağı göstererek, “Tam su içiyordum, boğuluyordum az daha!”

İlyas “Kusura bakma Usta. Ama bir dinleyin hele...” diye durumu anlatmaya çalıştı ama bu sefer Bengi Hatun izin vermedi. “Şu halime bak” dedi kolundaki yanığı göstererek, “Kazanın başındaydım, zor kurtardım kendimi!”

“Bir dinleyin hele...” diye tekrar etti İlyas. Niran Hatun birkaç adım öne çıkıp Usta’ya iyice yaklaştı. Kanatlı alevcikler de onunla birlikte hareket etmişlerdi. Birbirlerine iyice sokulmuşlar, ateşten bir disk halinde havada asılı duruyorlar,

sanki tüm lanetlerini kızıl bir ılık olarak Hatun'un üzerine boşaltıyorlardı.

"Anlat..." dedi Niran Hatun korkutucu sakinlikte bir sesle.

"Hatun bunlar lanetli." dedi İlyas alevcik sürüsünü göstererek, "Kara sanata bulamışlar tüm mahalleyi. Hepimizi esir etmişler."

Niran Hatun, İlyas'a bir süre baktı, sonra o güne kadar kimsenin şahit olmadığı, güçlü bir kahkaha patlattı. İdris Usta ile Bengi hafiften gülüyorlardı.

Biraz arkada Salih Usta, Yasemin'in kulağına fısıldadı: "Ben suyu getirmeye gidiyorum, kollayın kendinizi."

"Acele et Usta." dedi Yasemin, "Üst katta, yatakodasında, dolabın alt çekmecesinde..."

Salih Usta geriye doğru birkaç adım attı, sonra dönüp eve doğru koşturmaya başladı. Niran Hatun artık gülmüyordu, fakat tehditkar bir tebessümü yüzünde saklı tutmuştu. "Bunlar mı?" diye konuşmaya başladı, "Hepsi çocukluğumdan beri benimle birlikte. Bunlara lanetli demek, bana lanetli demektir İlyas. Haddini bil!"

İlyas Usta ağlamaklı olmuştu: "Hatun sana yemin ederim, Lokman Hekim'in hatırı, hatırası üzerine yemin ederim lanetliler. Kendi gözlerimle gördüm." Ne yapacağını bilemez bir halde etrafına bakındı. Tek bir çare gelmişti aklına. Elini yine gördüğü ilk su birikintisine uzatıp, alevciklere doğru irice bir su sütünü gönderdi. Zayıf bu sefer oldukça fazlaydı; tohumcuklar küçük pıtırtilar eşliğinde yere düşüyorlardı. Fakat İlyas kaç tane olduklarını sayamadı. Hatun'un suratında patlayan tokatıyla birlikte sağ dizinin üzerine çöküvermişti çünkü. Öyle şiddetliydi ki, İlyas'ın yüzünden kıvılcımlar fırlamıştı. Yanan sakallarından da hala dumanlar tütüyordu.

“Bir de Hekim’in üzerine yemin ediyor edepsiz!” diye dişlerinin arasından, tükürür gibi konuştu Hatun. Sonra Usta’ya doğru iyice eğildi: “Kim soktu bunları senin aklına?”

“Vallahi gözlerimle gördüm Hatun.” dedi İlyas. Artık eni konu ağılıyordu. Niran Hatun tüm şiddetiyle bağırdı: “Kim soktu bunları aklına? Kim benim lanetli olduğumu söyledi sana?!”

Usta ne cevap vereceğini şaşırmişti. Bu sırada kanatlı alev-ciklerden dördü sürüden ayrılmışlar ve Yüzbaşı ile Üsteğmen’in kafalarının üzerinde gürültülü kanat vuruşlarıyla uçmaya başlamışlardı. Hatun alevciklerin çağrısını nihayet duydu, kafasını ağır ağır subaylara doğru çevirdi ve doğruldu. Yavaş, sanki kurbanını ürkütmek istemeyen bir avcının adımlarıyla, çok yavaş yürüyordu. Fakat durmak zorunda kaldı. Çünkü Yase-min’in kafasının arkasında beliriveren pembe baloncuk hızla büyümüş, hem kendi kaynağının hem de subayların etrafını çevreleyerek üçünü de adeta koruması altına almıştı.

Hatun’un gözleri hayal kırıklığıyla dolmuştu. “Sen de mi Yasemin?” dedi kafasını hafifçe sola yatırarak. Bu sırada gözleri on adım kadar geride, elinde şişeyle kendisine doğru gelmekte olan Salih Usta’yı buldu. “Bırak o şişeyi Salih!” dedi buyurgan bir sesle. Fakat Usta’nın durmaya hiç niyeti yoktu. “Az dinle Hatun.” dedi yürümeye devam ederek, “Sen kendinde değilsin?”

Geriden İdris Usta araya girdi: “Kendinde olmayan sizsiniz Salih! Hatun’un lafını dinle!”

Usta hiç orali olmadı. Yürümeye devam etti. Bir taraftan da şişenin mantarını gevşetiyordu. İdris Usta öfkelenmişti. “Bu adam,” diye bağırdı pembe baloncunun içindeki Yüzbaşı’yı işaret ederek, “Ricat kararımızı hiçe saydı. Yarenlerimiz önünde hepimizi rezil etti. Hatun’un hükmünü ezdi geçti. Şimdi onun lafıyla mı hareket ediyorsunuz? Hainsiniz siz! Di-van kurulacak hakkınızda!”

Usta sağır olmuş gibi yürümeye devam ediyordu. Hatun'a üç - dört adım kadar yaklaşmıştı. Fakat aniden dizlerinin üzerine çöktüverdi. Bacakları tutmaz olmuştu. Bengi Hatun'un ellerini kendisine doğru uzatmış olduğunu görünce durumu anladı. Karşı bir sanat okumaya niyetlenmişti ki, inme tüm vücudunu kapladı. Şişe ellerinin arasından kaydı ve Usta yana doğru devrildi.

Niran Hatun, tekrar baloncuğa doğru yöneldi. "Yasemin," dedi olabildiğince yumuşak bir sesle, "Şu yaptığın işe bir son ver, affedeyim seni. Bunca yılın hatırı var aramızda!"

Yasemin cevap vermedi. Hatun bir süre bekledikten sonra, parmaklarından çıkarttığı mavi alevden yıldırımları peş peşe fırlattı. Bir işe yaramamıştı. Yıldırımlar baloncuğun üzerinden sekip gitmişler, sağa sola çarpıp gürültüyle patlamışlardı.

"Bunu ne kadar tutabilirsin?" diye sordu baloncuğun içindeki Üsteğmen. Gözlerinde yine o saklayamadığı hayranlık ifadesi vardı.

Fakat Yasemin'in cevabı ters oldu: "Kaç kere anlatacağım sana bunu ben yapmıyorum diye?"

Doğan cevap vermedi. Kendince, iyimserliğini korumaya çalışıyordu. Yasemin, balonun çok korktuğu ya da çok mutlu olduğu durumlarda kendi kendine çıktığını söylemişti. O zaman, teknik olarak, korkusu tamamen geçene kadar kalması gerekiyordu. Bu sırada dört - beş yıldırım daha baloncuğun üzerinden sekip gitti. Fakat bu sefer, küçük de olsa birkaç parça kıvılcım içeriye düşmüştü. Yüzbaşı ayağının dibinde cızırdayan kıvılcımlara sıkıntıyla baktı ve dışarıya doğru seslendi: "Niran Hatun!"

Yanıt hemen geldi: "Konuş!"

"Ben dışarı çıkarsam Yasemin ile Doğan'ın gitmesine izin verecek misin?"

Sarp, itiraz etmeye niyetlenen Doğan'ı tek parmağıyla susturdu. Bu sırada Hatun kararını vermişti: "Anlaştık..."

"Söz mü?"

"Beni fazla zorlama Yüzbaşı. Anlaştık dedim!"

"Söz mü?"

"Söz!" diye gürledi Hatun. Yüzbaşı ise alabildiğine sakindi. "Unutma ki," diye devam etti, "Ben Behruz Usta'nın son emiriyim. Üzerinde hâlâ hakkım vardır. Eğer sözünden cayarsan, dilerim Behruz Usta sana hakkını helal etmez ve gittiği tüm diyarlarda ismini utançla anar!"

Niran Hatun kıpkırmızı kesilmişti. "Çık Yüzbaşı." dedi sadece.

Sarp tereddütsüz adımlarla baloncuktan dışarıya çıktı, Hatun içeride kalanlara mahallenin çıkışını işaret etti. Yasemin ağır adımlarla yürümeye başladı. Doğan, hiç gönüllü olmasa da kızı takip ediyor ama gözlerini de Yüzbaşı ile Hatun'dan ayırmıyordu. Az yukarıda, sokağın ortasında dikilmekte olan İdris Usta ile Bengi, baloncuga yol vermek için kenara çekilince Sarp, Hatun'a döndü. Yerde yatan bir tohumcuğu gösterdi, "Bak" dedi ve üzerine basıverdi.

Yüzbaşı sonradan bunu, hayatı boyunca yaptığı tartışmasız en tehlikeli hareket olarak hatırlayacaktı.

Ayağının altından yükselen küçük çığırıyla birlikte, Yüzbaşı etrafına bakınmaya başladı. Hatun'a göstermek için lanetli işaretlerin belirmesini bekliyordu. Fakat civarda herşey sadece ve sadece olması gerektiği gibiydi. Anlaşılan, az önce canına kıydığı alevcik bu civarda hiç çalışmamıştı.

Tam bu sırada, hışırtılı bir hararet dalgasının yüzüne doğru hızla yaklaşmakta olduğunu hissetti. Kellesini, son anda eğilerek kurtardı. Niran Hatun'un elinde alevden bir kılıç vardı.

“Sen ne hakla?!” diye bağıırıyordu, “Çocukluğum onlar benim! Baba evimden kalan tek yadigarlarım. Sen ne hakla?!”

Hatun kılıcı bir kez daha savurdu. Yüzbaşı kendini geriye doğru atarak hamleden kurtuldu ama hemen arkasında, yerde, dizlerinin üzerinde ve felç bir vaziyette duran Salih Usta’yı görememişti. Takıldı ve sırtüstü yere çarptı.

Niran Hatun göz açıp kapayıncaya kadar tepesinde biri vermişti. Ayağıyla Yüzbaşı’nın karnına bastı, usta bir hareketle kılıcı, ucu aşağıya bakacak şekilde çevirdi ve kor kabzayı iki eliyle sıkı sıkı kavradı. Sarp, kabinin hemen iki karış üzerinde duran alevden kılıca bakıyordu. Dişlerini öyle bir sıkımişti ki, çıtırtılarını duyabiliyordu. Gözlerini kapatmak için çabalıyordu. Işığa benzer küçük bir ses duydu ve hemen ardından Niran Hatun’un sol kaburgasının hemen altından, bir hançerin sivri ucu üç parmak kadar yalman verdi.

Hatun’un yüzünün rengiyle birlikte elindeki kılıcın alevleri de solmaya başlamıştı. Sarp, hançerin oluklarından boşalarak üzerine dökülen kan dalgalarına kara bir büyüye kapılıp gitmiş gibi bakıyordu. Ancak, kendisini yerde tutan ağırlığın ve kılıçtan yayılan hararetin yok olduğunu hissedince gözlerini çekebildi ve korku dolu, küçük bir çığlık atarak, Hatun’un, bacağına yapışıp kendisiyle birlikte onu da sola doğru yuvarladı. Fakat geç kaldığını görebilecek kadar vakti olmuştu. Niran Hatun’un parmaklarından fırlayan alev okları az önceki isabetli atışın sahibine, yani baloncunun iki adım kadar dışında, ayakta duran Üsteğmen’e doğru çoktan yola çıkmışlardı.

Yüzbaşı yere düşerken yine dişlerini sıkıyordu. Kendisinin-kini değil, Doğan’ın çığlığını bekliyordu bu sefer. Ama onun yerine, dalgaya benzeyen bir ses geldi, ardından ıslak bir hışırtı yükseldi. Heryer su içerisindeydi neyse ki ve İlyas Usta yediği şamarın etkisinden nihayet çıkabilmişti.

Olanı Niran Hatun da görmüştü. Yere çarpar çarpmaz doğrulmaya ve ellerini İlyas'a doğru savurmaya çalıştı. Lakin bir sonuç alamadı. Çok kan kaybetmişti, hâlâ da kaybediyordu. Daha fazla dayanamadı ve sırtı yavaş yavaş yere kavuştu.

Kısacık bir sessizlik oldu ve bunu, yerde kramplar içinde debelenmeye başlayan İlyas'ın çığlıkları bozdu. Belli ki, Bengi de çok öfkelenmişti az önceki müdahalesine. Mahir olduğu bu işkence sanatını biraz daha şiddetlendirip, kurbanının üzerinde bıraktıktan sonra da Niran Hatun'un yanına koştu. Eğilip elini yarasının üzerine koydu ve öfke dolu bir yüzle önce yerde yatan Yüzbaşı'ya, sonra arkasını dönüp Doğan'a baktı. "Köpek..." diye fısıldadı. Baloncuğun içine geri kaçmayı Üsteğmen'in gururu ile cesareti de kabul etmişti ama Bengi çok hızlıydı. Elini yukarıya doğru savurmasıyla birlikte Doğan yerden iki metre kadar havalanmış ve acıyla bağırmaya başlamıştı. Sanki kollarından ve bacaklarından dört ayrı yöne doğru büyük bir kuvvetle çekiliyordu. Maruz kaldığı kuvvet öyle şiddetliydi ki, üzerindeki gömlek dikiş yerlerinden sökülmeğe, ağzından ve burnundan da kan gelmeye başlamıştı.

Yüzbaşı doğrulmaya çalıştı ama boynuna dolanan sicime benzer bir şey kendisini gerisin geri yere yapıştırdı. Üzerinde yattığı taşların arasından biten ve hızla büyüyen sarmaşık benzeri bir bitki bütün vücuduna dolanıyordu. Kurtulmaya çabaladı ama çok geç kalmıştı. Kolları ve bacakları çoktan yere sabitlenmişti. Göğsünün giderek sıkışmaya başladığını hissediyordu. Her nefes verisinde, dallar kaburgalarını biraz daha sıkıştırıyordu. Nihayet boynuna birkaç ince dal daha dolandı ve Yüzbaşı'nın gözleri kararmaya başladı.

Duyduğu en son şey Yasemin'in çığlığı ve onu takip eden şiddetli bir patlama sesi oldu. Bir gözünü hafifçe araladı. Pembe ışık huzmeleri uçuşuyordu etrafta. Ne olduğuna bir anlam veremedi. Düşünecek takati de kalmamıştı zaten. Aralık duran gözünü kapattı, sonrası karanlıktı...

Gözlerini tekrar açtığında hava çoktan kararmıştı ve kırmızı bir ışığın aydınlatmaya çalıştığı, geniş ve loş bir odadaydı. Tek bir kaynaktan yükselen o cılız kızılığt görünce yüreği korkuyla dolmuş, fakat hemen yanındaki buhurdanlıkta yanan adaçayı yapraklarından yükselen dumanı derin nefeslerle içine çekince rahatlamış ve saklinleşmişti.

Karanlığa alışan gözleriyle şöyle bir etrafına bakındı. Yatığı yeri tanıdı. Bengi Hatun'un evinin geniş salonlarından biriydi burası. Hâlâ fena halde ağrıyan boynunu zorlayarak kafasını ışığın kaynağına doğru çevirdi. Salonu boylamasına ikiye bölen, sekiz ayaklı, upuzun bir masanın üzerinde duran irice bir kavanozun içine tıkmış, sinirli sinirli kanat çırpın bir alevcikten yükseliyordu ışık. Gülümsedi...

Sonra kendini yokladı. Pantolonu çıkarılmıştı. Kalçasının altındaki yara maharetle sarılmış, vücudundaki yol yol morluklara merhemler sürülmüştü. Kaslarından ve kemiklerinden yükselen ağrılara karşı dişlerini sıkarak doğruldu ve ayağa kalktı. Masanın öte tarafında, uzaktaki duvarın dibindeki yatakta biri daha yatıyordu. Gidip kavanozu aldı, cama iki fiske atarak içindeki alevciğe alaycı bir sesle "Naber len?" dedi, masanın üzerinde duran parçalanmış bitkilere ve köklere, demir havana ve ağzı hala açık duran şişeciklere söyle bir baktı ve ilerideki yatağa doğru yürüdü.

Doğan'ın gözleri kapalıydı, sol kolu sarılmış ve askıya alınmıştı. Kavanozu yüzüne doğru yaklaştırdı. Şakaklarında ve boynundaki ince damarlar mosmor kesilmiş, dışarıya fırlamışlardı. Dizlerinin üzerine çöküp, o fırça gibi saçlara elinin sırtıyla şöyle bir dokundu Yüzbaşı. Doğan gözlerini aralayiverdi: "Komutanım..."

Sarp bir süre gülümsedi: "İyi atıştı..."

Üsteğmen, espriye gülememişti. "Durumu nasıl?" diye sordu.

“Bilmiyorum.” dedi Yüzbaşı, “Ama bizi buraya taşıyıp, yaralarımızı sardıklarına göre, yaşıyor olmalı... Ya da başka planları var...”

Doğan bu sefer biraz sırttı. “Hayatımın en şanslı günü bugün.” diye kekeledi, “Ben bıçak atmayı bilmem çünkü... Hiç bilmem... Iskalarsam diye de korktum, vururum diye de...”

“Yine buldun ortasını.” dedi Sarp. Elinin altındaki saçları daha sıkı okşadı: “Düşünme artık, olan oldu. Sen nasılsın, onu söyle.”

“Bir iki çıkık var haliyle...” dedi Doğan “Sızılıyor azıcık. Ama başım fena...”

Diyecek birşey bulamadı Sarp. Yüzünü buruşturdu, “Su vereyim mi?” diye sordu.

“Sağolun komutanım.” dedi Üsteğmen, “Yasemin gidip gelip içirdi...” Durdu ve ekledi: “O kurtardı bizi, biliyor musunuz?”

“O sırada boğulmak üzereydim ama tahmin ettim” dedi Yüzbaşı, “Nasıl becerdi?”

“Nasıl becerdiğini kendisi de bilmiyor komutanım ama patladı. O balon patladı ve herkes bir tarafa savruldu!”

Sarp küçük bir kahkaha attı: “Nasıl kadınlar buluyorsun anlamadım ki ben? Geceli prensesleri, periler...” Derken daha yumuşak bir kızılığın salonu yavaş yavaş aydınlatmakta olduğunu fark etti. Dönüp pencereye doğru baktı: Güneş doğuyordu...

“Bana temiz hava lazım.” diye mırıldandı. Sonra Doğan’a döndü: “Var mı bir ihtiyacın?”

“Yok komutanım. Biraz daha dinlensem toparlarım ben.”

“Acele etme.” dedi Yüzbaşı. Ayağa kalkarken elindeki kavanozu gösterdi: “Bunu alıyorum.”

“Aman alın komutanım. Hava da aydınlanıyor zaten.”

Yüzbaşı son bir gülücük daha attı, topallayarak gidip yırtık pantolonunu giydi ve kapıya doğru yürüdü.

Dışarıya çıktığında mahalle sakinlerini kameriyenin altında, gün doğumunu izlerken buldu. Salih Usta bitkin görünüyordu. Yere oturmuş, sırtını ağaç direklerden birine vermiş, yarı uyanık vaziyette bahçeye doğru bakıyordu. Yasemin hemen yanına bağdaş kurmuştu. Onun biraz sağ tarafında ise İdris usta sandalyeye oturmuş, dirseklerini masaya yaslamış, elleri çenesinde, yüzünün bir karış ilerisindeki kavanozun içinden çıkmaya çalışan kanatlı alevciğe dalmış, düşünüyordu. Karşı taraftaki sedirin üzerinde ise Bengi Hatun ile İlyas Usta birbirlerine yaslanmış vaziyette duruyorlardı.

“İyi sabahlar.” Diyerek kameriyeye yaklaştı Yüzbaşı. Sesiyle birlikte, herkes kendine geldi. Önce İdris Usta ayağa kalktı, onu diğerleri takip etti ve çoğu zaman olduğu gibi ilk lafı yine o söyledi: “Size teşekkür etmekten artık utanır oldum.” Dedi Yüzbaşı’ya yaklaşarak. Elini uzattı: “Ama bu sefer gerçekten teşekkür ederim...”

Yüzbaşı, Usta’nın elini sıktı: “Hatun nasıl?”

Cevap Bengi’den geldi: “Yarım karışla hayatta. Ama iyi olacak.”

“İyi olacak...” diye tekrar etti Yüzbaşı. Sonra kavanozun içinde debelenen alevciğe baktı: “Temizlediniz mi mahalleyi?”

“Kendimizi anca temizledik” dedi İlyas, “Bu şerefsizlerin kökünü nasıl kazıyacağız, onu hiç bilmiyorum. Çok kalabalıklar...” Sonra Bengi’ye baktı: “Gün ağardı iyice. Erken kalan yol alır. Çağırsana şunları.”

Bengi Hatun bülbül ötüşüne benzeyen bir ıslık çalmaya başladı. Bir dakika kadar sonra önce gıklama sesleri duyuldu ve üç çift karga bahçeye kondu. Biraz sonra da kısa tüylü, sarı bir tekirin başını çektiği yedi sekiz kadar kedi bahçede toplandı. Bengi Hatun kavanozu işaret etti. Kediler birer ikişer

masaya zıplayıp alevciği iyice kokladılar. Bu sırada kargalar durdukları yerde dikkatle olan biteni izliyorlardı.

İlyas Usta'nın iz sürücüleri hazır olunca Bengi "Kolay gelsin..." dedi. İlyas oflar gibi cevap verdi: "Sağolasın..." Yüzbaşı ise hayretler içerisinde kargaları, kedileri ve Usta'yı izliyordu. "Tek başına mı temizleyeceksin hepsini?" diye sordu.

"El mecbur." dedi İlyas, "Yağmur yağdırmakla olmuyor. İyi saklanıyor namussuzlar. Kendi başıma bir deneyeyim bakayım. Olmadı, adam boyu su bastıracağım mahalleyi, yapacak birşey yok..."

"E, kolay gelsin." dedi Yüzbaşı ama hala birşeyler düşünüyordu. İlyas Usta kedi sürüsünü peşine takıp yürümeye başlamıştı ki, arkasından seslendi: "Normal su mu kullanıyorsun?"

İlyas anlamamıştı: "Nasıl?"

"Yani her su söndürüyor mu o alevcikleri yoksa sanat mı okuman gerekiyor?"

"Su, bildiğimiz su. Sanatı hareket ettirmek için okuyorum sadece..."

"Az bekle o zaman." dedi Sarp, Bengi Hatun'a döndü: "Volkan nerede?"

"Solaklar'ın oradadır." dedi Hatun.

Yüzbaşı cebinden telefonunu çıkartıp mahallenin çıkışına doğru yürümeye başladı.

Bir saat kadar sonra Volkan koca bir çuval silahla mahalleye gelmiş, allı yeşilli, turunculu morlu su tabancalarını ve tüfeklerini Bengi Hatun'un bahçesinin ortasına yığmıştı. Mutlu ve heyecanlı görünüyordu.

İlyas Usta, Yüzbaşı'nın fikrine biraz alınganlık gösterdi: "Yani olacak iş mi bu?"

“Tek başına olacak iş mi peki?” diye karşılık verdi Yüzbaşı, “Senin attığın suysa, bunun attığı da su! Ne kadar kalabalık o kadar iyi. Birincisi ıskalar, ikincisi ıskalar, üçüncüsü vurur.”

“Doğru” diye onayladı Salih Usta. Diğerleri de kafalarını salladılar. İlyas’ın hâlâ tereddütte olduğunu gören Yüzbaşı biri mavi, biri fosforlu yeşil iki tüfek alıp, kapının dibindeki çeşmenin yanına gitti. İkisini de doldurup, iyice pompaladı. Mavi tüfeği İlyas Usta’ya uzatırken, bakışlarıyla masanın üstündeki kavanozu işaret etti: “Salın bakalım şunu...”

İdris Usta yanaşıp kavanozun kapağını açtı ve zaten saatlerdir dışarıya çıkmak için çırpınıp duran alevcik mermi gibi dışarıya fırladı. Telaştan ne yapacağını şaşırmış bir halde, zikzaklar çizerek uçmaya başladı. İlk atışı Yüzbaşı yaptı ve fena halde ıskaladı. Ardından İlyas Usta tüfeğini kaldırdı, nişan aldı ve tetiğe bastı. Tertemiz bir atış yapmış, alevciği daha havadayken tamamen söndürmüştü.

“Sanat kullandın değil mi?” diye gülerек sordu Sarp.

İlyas Usta da “Göz bu göz!” diye gülerек cevap verdi. Keyfi yerine gelmişti. Yüzbaşı’nın sırtına bir şaplak attı: “Hadi bakalım, ava!”

Yüzbaşı silahını teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Benim daha fazla aksiyon kaldıracak dermanım yok.” dedi, “Size kolay gelsin.”

Salih Usta yaklaşıp elindeki tüfeği kaptı. Diğerleri de hareketlendi, herkes sevdiği renge göre bir silah seçti, kargalar havalandı, kediler izlerin peşine düştü...

Büyük alevcik avı başlamıştı.

Herkes gittikten sonra Yüzbaşı boşalan sedire uzandı, yüzünü tazecik bahar güneşine verdi ve uyuklamaya başladı.

Akşama doğru av bitmiş, İlyas'a göre tüm alevcikler, Sa-
lih Usta'ya göreyse büyük bir kısmı yok edilmiş, aydınlatma
ve sair ateş işleri için yirmi kadarı yakalanıp kavanozlara tıkil-
miş, kargalar devriyeye, kediler nöbete bırakılmıştı.

Hava henüz kararmıştı ve Bengi Hatun'un bahçesinden
hafif ama oldukça şen kahkahalar yükseliyordu. Sesleri du-
yan Üsteğmen de ayaklanmış, topallaya topallaya yanlarına
gelmişti. Yemeği beraber yiyeceklerdi. İçeride gürültü yapma-
mak için bahçeye basit bir mutfak kurmuşlar, ateş çatıp, kazan
kaynatmışlar, yanına bir de mangal yakmışlardı. İlyas elinde
zorba testisiyle etrafta dolaşüyor, hiçbir bardağın boş kalma-
sına izin vermiyordu. Herkesin kafasına türlü düşünceler şöyle
bir gelip gidiyordu elbette: Ricat ne olacaktı, Hatun ne karar
verecekti, bu alevcikleri mahalleye kim musallat etmişti, Yüz-
başı kara sanatı nereden öğrenmişti, bundan sonra ne yapıla-
caktı vesaire, vesaire...

Herkes aklına gelen soruyu bir çırpıda kovuyor, sonraya bı-
rakıyordu. Hepsi konuşulacaktı şüphesiz, lâkin sırası değildi.
Çünkü yıllardan sonradır, mahallenin geçirdiği en keyifli, en
coşkulu gece başlamak üzereydi.

Ama başlayamadı...

İlyas'ın anlattığı bir hikayeyi dinlemekte olan Bengi Ha-
tun'un kahkahası aniden donuverdi. "Hatun sen niye kalk-
tın?" diye bağırdı ve eve doğru koşmaya başladı.

Niran Hatun kapının hemen ağzında durmuş, kameri-
yeye doğru bakıyordu. Sırılsıklam terlediği daha o mesafeden
anlaşılıyordu. Yarası kanamış, göğsünü kaplayan beyaz sargı-
nın üzerine taşmıştı. Hatun sendeledi, düşmemek için kapı-
nın çerçevesine tutundu.

"Hepiniz rüyaya yatın!" dedi bitkin ama yüksek bir sesle,
"Rüyaya yatın! Derhal!"

Durumun ciddiyeti o kadar belliydi ki, kimse Hatun'un lafını ikiletmedi. Tüm ustalar neredeyse hep birlikte ayağa fırlayıp eve doğru koşturmaya başladılar. Hatun yoldaşlarının içeriye girmesini bekledi, kendisi de sendeleyerek onları takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Yüzbaşı ile Doğan bahçede kalakalmışlardı. Üsteğmen "Yahu ne oluyor?" diye sormaya yeltendi. Komutanının eli o an havaya kalkmıştı. "Birşey sorma Doğan." dedi Sarp, "Dinlen... Sadece dinlen, ihtiyacın olacak..."

Üsteğmen uslu uslu kafasını salladı ve kendini sedire bıraktı.

İkisi de saate bakmamıştı ama Bengi Hatun'un evinin kapısı tekrar açıldığında aradan taş çatlasa yirmi dakika geçmişti. İdris Usta dışarıya çıktı ve ayaklarını sürüye sürüye yaklaşmaya başladı. Ya sarhoş ya da çok ağır bir iş yapmış gibi bitkin görünüyordu. Yalpalayarak kameriyeye girdi, doğruca kadehine yöneldi, kalanı içti, kendi etrafında bir tur attı, testi buldu, kadehini tekrar doldurdu ve kafasına dikti. Ardından, çoktan ayağa kalkmış, endişeyle kendisini izlemekte olan subaylara döndü. Dalıp dalıp duran bakışlarını Sarp'ın üzerinde güçlükle sabitledi, kupkuru bir ses ve çaresiz bir sakinlikle "On Birinci Dereceden Bilim Dışı Gelişme bildirmek istiyoruz Yüzbaşım..." dedi.

Sarp, bir türlü ezberleyemediği şu daire kodlarıyla bir kez daha, hem de böyle bir anda karşılaştığı için çok bozuk ve mahcuptu. 'On Birinci Derece' çok havalı gelmemiştii kulağına. Yan gözle sağ tarafına baktı. Doğan da bir açıklama yapacak halde görünmüyordu. Gözleri iyice kısılmıştı. Dudakları da kıpırdayıp duruyordu.

12. Daire'nin acil durum kodlarının tamamı, birden on bire kadar, her noktası ve virgülü ile Üsteğmen'in ezberindeydi. Ama 'son seviyenin' içeriğini idrak edebilmek için özel bir çaba sarf etmesi gerekmişti.

Doğan, 12. Daire Talimatnamesi'nin ilgili bölümünü gözünün önüne iyice getirdi ve içinden bir kez daha okudu: "On Birinci Dereceden Bilim Dışı Gelişme, aç parantez BDG tire on bir, kapa parantez, iki nokta üstüste. İzole edilemeyecek sonuçlar doğuracak ve tüm dünyada kalıcı hasara, telafisi mümkün olmayan fiziksel ve moral değişikliklere, başta siyasi, ekonomik ve toplumsal sistemler olmak üzere, halihazırda kurulu tüm sistemlerin küresel boyutta, tamamen çökmesine neden olacak, sınır derecedeki Bilim Dışı Gelişme."

“Kapılara yürüyorlar!!!”

Sınır derecede BDG bildirmelerinin sebebini bu iki kelimeyle açıklıyordu Yediler. Hepsi birden aynı rüyayı görmüşlerdi ve kaynak çok güvenilirildi.

12. Daire'nin güvenlik kodları, bu iki kelimenin anlamını resmi bir dille, acizane tercüme etmeye çalışmıştı. Ne var ki, 'felaket', 'kıyamet' gibi amiyane tabirler bile olacakları tam olarak anlatmaya kifayetsiz kalıyordu.

Zira Kapılar'ın kırılması, bilinen dünyanın sonu, tüm ezberlerin unutuluşu, medeniyetin çöküşü ve insanların esareti demekti!

İşte subaylar son bir hafta boyunca bunu idrak etmeye çalışmışlar, bir taraftan da kendilerine yeni bir yuva hazırlamışlardı.

Yorulmuşlardı...

Rüyayla gelen mesaj sadece zihinlerine değil, bedenlerine de hareket getirmişti. Şikayetçi değillerdi. Zihni sakinleştirmenin en basit yollarından birisi bedeni yormaktı çünkü.

Yeni mekanları olarak Kütüphane-i Arifan'ın 'Arka Sahanlığı'nı seçmişlerdi ve ismi daha şimdiden 'Arka Salon'a dönüşmüştü. Bu bile yeni bir sıcaklık, bir hoşluk yaratmıştı aralarında ama biraz da yürekleri burkuyordu. İsmi ister istemez, önceden kullandıkları kadim mekanları olan 'Sütunlu Salon'u hatırlatıyordu çünkü...

Orayı değil kullanmak, yakınlarından geçmeleri bile imkansızdı. Hâlâ gözetim altında tutulan mekanlardan birisi

olması bir yana, memleket medyasınca öyle bir meşhur edilmişti ki, şu günlerde bile Kapalı Çarşı'nın bazı ziyaretçileri, bu 'ihanet ve şer yuvasını' görebilmek için görevlilere rüşvet teklif ediyordu.

Tek tesellileri, 'Arka Salon' ile 'Sütunlu Salon' arasında duygusal ve ruhsal olarak fersah fersah mesafe varken, ikisinin de fiziksel anlamda aynı yerleşkenin dahilinde olmasıydı. Kütüphane-i Arifan ile onun artık 'salon' ismiyle anılan arka çıkış sahanlığı, mimari açıdan 'Eski Yer'in bir parçasıydı.

Oldukça geniş bir mekandı Eski Yer. Ön kapısı, Kapalı Çarşı'nın içerisindeydi. Küçük bir halıcı dükkanının tezgah arkasına gizlenmiş geniş merdivenlerinden aşağı indiğinizde doğruca Eski Yer'in kalbine; buz gibi mimarisine, bir toplanma mekanından çok suyu çekilmiş bir sarnıca benzemesine rağmen, içeriye girme izni olanları samimiyetle karşılayan, kadim ve görkemli Sütunlu Salon'a kavuşurdunuz.

Yüksek ve karanlık tavanı ayakta tutan, Üçerli üç sıra halinde dizilmiş dokuz dev sütunun arasından dümdüz ileriye, sağ ve sol duvarlar boyunca dizilmiş odalara hiç uğramadan, doğruca dikdörtgen biçimli salonun uzak ucuna yürüdüğünüzde de yanınızda yardımcı bir ışık olmadan göremeyeceğiniz, küçük ama haylice sağlam demir bir kapıya ulaşırdınız.

Dış dünyadan saklı kalması gereken gizli ve tehlikeli bilgilerin saklandığı, alemin en zorlu, hatta en ölümcül labirentlerinden birisi sayılan Kütüphane-i Arifan bu demir kapının hemen ardından başlardı işte.

Eski Yer'i, Sütunlu Salon'u, 12. Daire'yi ve personelini önce deşifre sonra da darmadağın eden operasyonlar sırasında bu kapı da keşfedilmiş ve kırılmıştı elbette. Fakat baskıncılar eşikten öteye fazla gidememişlerdi. Labirentleri koruyan tılsımlar kafalarını karıştırmış, şüphe vermiş, korku salmış, kavgalarla geçen bir haftalık aramanın ardından polisler ve savcılar,

respit edebildikleri tünellerin ve koridorların 'boşaltılmış, bir çıkışı olamayan gizli bir bölme' olduğuna kanaat getirmişlerdi.

Kütüphane-i Arifan bu yüzden hâlâ güvenli sayılırdı. Yapısı da uygundu. Eski Yer'i inşa edenler bir de arka çıkış düşünmüşler, tüm labirentlerin ucunu geniş bir sahanlıkta birleştirmişler, oradan da dik bir merdivenle yukarıya, Kapalı Çarşı'nın yaklaşık dört yüz metre güneyinde kalan, çıkmaz bir sokağın kuytusuna kavuşmuşlardı.

O akşam, İdris Usta on birinci dereceden BDG bildirdikten on dakika sonra, bütün gelenekler, kurallar, merasimler bir tarafa bırakılarak oracıkta, Bengi Hatun'un bahçesindeki kameriyenin hemen altında, 12. Daire subaylarının da şahitliğinde kuruluveren İstişare Divanı sırasında, ricat kararının acilen ve tartışmasız ilgasının hemen akabinde, 'bize Eski Yer gibi bir yer lazım' konusu açıldığında, kafası bu işlere çalışan herkesin aklına Kütüphane-i Arifan gelmiş, diğerleri de tereddütsüz onaylamıştı.

Yediler fazlasıyla meşgul ve telaşlı oldukları için bu yerleşme ve tadilat işi 12. Daire'ye ve Solaklar'a kalmıştı.

Komutanı topallamakta, yardımcısının da kolu omuz başından çıkık vaziyette olduğu için 12. Daire, fikri ve teorik destek dışında fazla bir fiziki varlık gösterememiş, iş yükünü Abbas Ağa'nın yetenekli yarenleri ile yamakları çekmişti. Bir hafta içerisinde duvarları boyamışlar, su ve elektrik tesisatını çekmişler, ısıtma ve aydınlatma işlerini çözmüşler, tuvalet, banyo, yatacak yer gibi altyapı sorunlarını halledip eşyaları almışlar, taşınmışlar, yerleştirmişlerdi. Kapasitelerinin yarısını bile göstermemişlerdi üstelik. Bu genç kuşak Solak delikanlıları, bütün bu işleri birkaç günde bile bitirebilirlerdi ama en çok çabayı, civara 'hararetli bir taşınma manzarası' vermemek için göstermişlerdi.

En dibinde, Kütüphane'nin arka girişini kamufle eden kunduracı atölyesinin bulunduğu çıkmaz sokağa, en fazla ikişerli gruplar halinde girmeye, ekipler arasında en az yarımşar saatlik zaman aralıkları bırakmaya özen göstermişlerdi. Eşyalar da bu güvenlik protokolüne uygun olarak seçilmiş, hiç araç kullanmadan, elde taşınmışlardı.

İlk toplantısına, daha havalı bir tabirle 'resmi açılışına' hazır olan Arka Salon'daki tüm eşyaların portatif ya da monte edilen türden olması bu yüzdendi.

Yüzbaşı ile Üsteğmen, günlerdir montaj kılavuzu bakmaktan somun aramaktan, alyan anahtarı bükmekten helak olmuşlardı ama kritik toplantıya dakikalar kala son vidayı sıkıp, son kitaplığı da ayağa dikmişlerdi. İkisinin de elleri hâlâ sızlıyordu. Neyse ki, neticesi nasıl olursa olsun, taze bitmiş bir işi seyretmek yine de keyifliydi. Hiç fena görünmüyordu yeni hareket merkezleri. Sütunlu Salon'u ve orada geçirdikleri eski güzel günleri akıllarına getirmedikçe tabii...

İşlerini haydi haydi görürdü bu mekan, fakat sakilliği de barizdi.

Salon aşırı büyük, yirmi metreye on metre ebatında bir dikdörtgen şeklinde olduğu için, üçte birini bile dolduramamışlardı herşeyden önce. Asırlık duvarlar boyayı daha şimdiden yer yer kusmaya başlamıştı. Tesisatı döşeyen solak yamakları ellerinden gelen herşeyi yapmışlardı ama yeni çekilmiş kablo- lar ve borular, köşelerde ve tavanlarda bembeyaz sırtıyordu.

Subaylar yüzlerini girişe dönmüşler, hemen önlerindeki, sol duvara yakın duran yeni masalarına bakıyorlardı. Dört orta boy masayı birleştirip, üzerlerine lacivert çuha gererek ortaya çıkartmışlardı bu ciddiyet ve birliktelik abidesini. Lâkin dayanıklılığı konusunda tereddütleri sürüyordu. Modern mobilya endüstrisi, dört ayaklı eşyaların dingildemesine henüz kesin bir çözüm bulabilmiş değildi. Toplantıda kimsenin

fazla celallenmemesini temenni ediyordu subaylar. Bu masa öyle yumruklamaya falan gelemezdi çünkü...

Sandalyeleri ise akıllarına hiç getirmemeye çalışıyorlardı. Vidaları iyice sıkırmakla yetinmemişler, montaj kılavuzlarının dışına çıkıp zıplama bile kullanmışlardı ama mal ortadaydı. Herkes usturubuyla, fazla hoplayıp zıplamadan oturacaktı artık...

En tuhaf görüntüyü ise masaya yakın duvar boyunca dizilmiş boş kitaplıklar veriyordu. Yüzbaşı, duvarın hiç olmazsa birazı dolu görünsün diye istemişti bunları. Labirentlerdeki raflardan seçeceği yakışıklı ciltlerle bir güzel doldurmayı düşünmüştü ama hayali, Kütüphane-i Arifan'ın anahtarını ve sorumluluğunu üzerinde taşıyan ilyas Usta'ya çarpıp parçalanmıştı. Görev bilincinden ya da titizliğinden değildi bu. Kaybolan bir eseri bulup geri getirmek de onun vazifesiydi ve bu iş zaman zaman çok çetin olabiliyordu.

Kitaplıklar alınmış ve boş kalmıştı sonuç olarak. Mekana biraz hareket, biraz hava getirmeye çalışan Yüzbaşı, gerilim filmlerine yakışır bir sahnenin karşısında bulmuştu kendisini. Boş raflarında çiğ sarı ışık huzmelerinin ve keskin gölgelerin oynadığı, açık renkli çakma ahşaptan mamul bu heyûlalar, gerek atıllıkları gerekse tekinsiz duruşlarıyla hallerinin bir yansımasıydı adeta.

Mekanın bu kısmında sevimli görünen tek şey, masanın üzerine doğru sarkılmış üç büyük japon feneriydi. Işıkları biraz olsun kırabilmek için en pratik yöntemi seçmişlerdi ama sonuç şahaneydi.

Salonun en çok kullanılacak olan kısmı ve eşyaları da şimdiden belliydi. Yüzbaşı, bizzat arayıp bulduğu uzun – ince bir masayı, tıpkı bir mutfak tezgahı gibi, giriş ile büyük lacivert masanın arasına uzunlamasına yerleştirmiş, üzerine de bir kahve makinası, bir su ısıtıcısı ile yine bizzat seçtiği bardak ve kavanozları dizmişti.

Bunların dışında bir de karşı duvarın dibine, lacivert masanın hizasına gelecek şekilde, dört sandalye bir de sehpadan ibaret küçük bir oturma grubu kurmuşlardı. Tepesindeki lamba kapalı olduğu için, o da şu an hayaletler diyarından fırlayıp gelmiş gibi görünüyordu.

Bir hafta boyunca sadece bunlarla uğraşmamışlardı elbette. İşin büyük bir kısmı, arkalarında, salonun dip duvarının gerisinde kalmıştı.

Sağ ve sol köşelere yakın açılmış iki kapı, şu an aydınlatma şartlarından dolayı tam olarak seçilmeseler de salonu, kütüphanenin labirentlerine bağlıyorlardı. Tüneller ve dehlizler birkaç sapak boyunca boş ilerliyor, ardından asırlık kitap rafları başlıyordu. Bir nevi 'güvenlik tamponu' olarak bırakılmış bu boş bölgeyi alçı panellerle bölerek iki tuvalet, bir banyo, altı da oda elde etmişlerdi. Donanımları tamdı. Plastikten de olsalar, banyonun büyükçe bir aynası, odaların da şifonyerleri vardı...

Hepsi buydu işte. Dördü birleştirilmiş beş masa, on altı sandalye, bir yuvarlak sehpa, sekiz boş kitaplık, dört japon feneri, bir su ısıtıcısı, bir kahve makinası, yeteri kadar bardak, kahve, çay, isteyene krema ve şeker, altı portatif karyola, üzerlerine sünger döşek, beş de yedek şişme yatak, koyu renkli nevresimler, elyaf yastık ve yorganlar, banyolara iki lavabo, bir alafranga, bir alaturka tuvalet, küçük boy elektrikli şofben, dallı güllü banyo perdesi, pazar malı askılıklar, sabunluklar, kağıtlıklar...

Daha ne olsundu?

"Biraz daha ışık lazım buraya." dedi Doğan. Salona bakıyordu. Kolu askıdan dün çıkmıştı ama hâlâ karnının üzerinde tutuyordu.

Yüzbaşı tartışılacak bir tarafı olmayan bu tespite bambaşka bir soruyla karşılık verdi: "Ya şu öte taraftaki memleketin ismi neydi, hanı şu bizim Mezopotamya civarına denk düşen?..."

“Hatırlamıyorum komutanım.” dedi Doğan. İçinden ise “Sagmarra...” diye fısıldıyordu. Cevabı bildiği için kendisi de şaşkındı. Hatta ‘Öte Diyar’ ile alâkalı olarak aklında kalan iki yerden ikincisiydi bu. İlki Yasemin ile alâkalı olduğu için onu unutmaması mümkün değildi. Öte Diyar’da tüm periler, Karadeniz’in etrafındaki coğrafyada yaşıyorlardı. Denize de ‘Peri Suyu’ diyorlardı.

Komutanını başından savmasının sebebi ise ‘salonun ışıklarından’ bahis açan kendisi olsa da, o an kafasında, bundan çok daha önemli hesapların olmasıydı. Yüzbaşı’nın neyi hatırlamaya çalıştığını anlamıştı. İlk soruya cevap verdiği anda diğerleri peşpeşe gelecekti ve artık ne kadar sahici olsa da, ‘hatırlamıyorum’ cevabı hiç inandırıcı olmayacaktı.

Üsteğmen’in isabetle tahmin ettiği gibi Sarp, yıllar önce, Eski Yer’deki 12. Daire Ofisi’nde, Ahmet Paşa’nın bizzat verdiği brifingi hatırlamaya çalışıyordu.

Paşa, “Kapılar ile ilgili bilgilendirme alacaksınız.” diye haber gönderdiğinde hiç heyecanlanmadığını anımsıyordu. Kapılar’ın, Toroslar’ın sarplıklarında bir yerlerde olduğunu ve Yörükler tarafından korunduğunu bir ya da iki defa duymuştu ama ardını – ötesini hiç merak etmemişti. Edememişti daha doğrusu. Yediler’in emanetlerini henüz kurtarmışlardı. Bir taraftan Âlem’i toparlamaya bir taraftan da Daire’yi yeniden yapılandırmaya çalışıyorlardı. Belki de, Kapılar’ın çok daha büyük sırlara açılacağını hissetmiş, zihnini bu yüzden uzak tutmuştu. 12. Daire subayı olmaya, Ustalar’ın, Geceliler’in varlığına daha yeni alışabilmişti zira. Biraz dahasına hiç tahammülü yoktu.

Ve o brifingte görmüştü ki, sezgileri çok doğru söylüyordu...

Kapılar; bir şeye, bir yere, bir kişiye ya da bir duruma değil de içinde hepsinin çoğulunu barındıran kocaman ve bambaşka bir dünyaya açılıyordu.

Atlattığını zannettiği '12. Daire Sendromunun' o anda, yeniden hortlayıverdiğini hatırlıyordu Yüzbaşı.

İsim babası olduğu bu sendromu 'apaçık gördüğü, duyduğu, dokunduğu şeylerin gerçekliğine inanamamak, hepsini bir hayal olarak, bir masal gibi algılamak' şeklinde tanımlıyordu. Kulağa naif ya da eğlenceli geliyor olabilirdi ama hiç öyle değildi. Zihni bulandırıyor, insanın inandıklarından da yavaş yavaş şüphe etmesine, karşılaştığı hakiki durumlara da 'hikayeymiş' gibi yaklaşmasına neden olabiliyordu. Tek fiziksel belirtisi, karnın üst kısmında başlayan ve bastırılması zor bir hale gelene kadar giderek şiddetlenen bir kıkırdama isteği idi. Üsteğmen'in de kendisinin de tanıştıkları ilk aylarda Ustalar'ın suratlarına aptal aptal sırtarak bakması bu sendrom yüzündendi.

Ahmet Paşa'nın verdiği o brifingin detaylarını hatırlayamamasını bu meslek hastalığına yoruyordu Yüzbaşı. Anladığı kadarıyla Üsteğmen de farklı durumda değildi. Herşeyi masal dinler gibi dinlemişler, midelerindeki karıncalanmayı bastırmaya çalışırken, konudan kopup gitmişlerdi.

Fakat kafaları bomboş da sayılmazdı. Lise tarih kitaplarındaki gibi kısa, soğuk ve mekanik cümlelerden ibaret olsa da, brifingten hatırlarında birşeyler kalmıştı.

Kapılar bu dünyadaki en önemli, en kritik, en tehlikeli noktaydı. Bunun tartışılacak ya da üzerinde düşünülecek bir yanı yoktu! Sonsuza kadar kilitli ve muhafaza altında tutulması gerekiyordu. Ahmet Paşa'nın sözleriyle, ulusal olmanın da ötesinde, bir 'Küresel Güvenlik' meselesiydi.

Kapılar'ın ardında, 'Ateş Diyarı' ya da yuvarlakça 'Öte Diyar' diye anılan farklı bir dünya başlıyordu... Neyse ki Yüzbaşı'nın aklında, bu kuru cümleyi biraz şenlendirecek bir sahne kalmıştı.

Ahmet Paşa'nın toplantı masasına Ateş Diyarı'nın haritasını açtığı anı çok net hatırlıyordu. Kapısı bu dünyaya, hem de neredeyse burunlarının dibine açılan yeni ve farklı bir dünyayla, kağıt üzerinde de olsa tanışacak olmaları, karınlarındaki gıdıklanmayı biraz daha şiddetlendirmişti. Harita rulosu masaya tamamen yayıldığı anda ise her ikisi de bir yanlışlık olduğunu düşünmüşlerdi. Gözlerinin önünde, gören herkesin kaçınılmaz olarak tanıyacağı bir Orta Doğu ve Ön Asya haritası duruyordu çünkü. Tamam, harita oldukça eskiydi, şehirlerin yerleşim ve dağılımına bakılırsa milattan önce üç bin ile milattan sonra birinci yüzyıllar arasında bir zamana aitmiş gibi görünüyordu ama Anadolu'suyla, Ege Adaları'yla, Mezopotamya'sı, Mısır'ı, Akdeniz ve Karadenizi'yle basbaya 'bizim buraların' haritasıydı bu.

"Aynıdırlar..." diye açıklamıştı Ahmet Paşa, "Taşına – deresine kadar aynıdır bizim dünyamızla. Burada yağan yağmur, o tarafın da aynı yerine, aynı şiddetle yağar. Ama o yağmurun altında yaşayanlar ve yaşananlar bambaşkadır..."

Paşa böyle sakin sakin, tane tane anlatmaya devam etseydi, birçok şey hafızalarında daha güçlü yer ederdi muhtemelen ama daha ilk lafını bitirmeden ofise İlyas Usta dalmıştı. Ocak tarafından bilgilendirmeye destek olması için gönderilmişti ama geç kaldığı yetmezmiş gibi, bir de kafalarını karıştırmıştı.

Edebiyat, İlyas Usta'nın en çok sevdiği sanat dalıydı şüphesiz. Ve sadece kaside okumaya değil, hikaye anlatmaya da bayılıyordu. Daha girer girmez lafı almış ve ta en başından, İki diyarın bir olduğu, Ateşin Çocukları ile biz Toprağın Çocukları'nın aynı dünyada yaşadığı, Kapılar'dan önceki çağlardan anlatmaya başlamıştı.

Hikayenin başlangıcı oldukça tanıdıkta. Belki de bu yüzden Yüzbaşı'nın aklında biraz yer edebilmişti.

Söylenceye göre Gökyüzü, insanlardan önce 'Ateşin Çocuklarını' yaratmıştı ve her ferdine doğuştan gelen bir büyü gücü bahşetmişti. Lâkin işlerin çığıından çıkması fazla uzun sürmemişti. Ateşin Çocukları, sahip oldukları güçten dolayı giderek şımarmışlar, önce birbirlerine sonra da Gökyüzü'nün ikinci evlatları olan 'Toprağın Çocukları'na zulmetmeye başlamışlardı. Durum öyle bir noktaya gelmişti ki, Toprağın Çocukları için Ateş Halkı'na kölelik etmekten başka bir yaşam şansı kalmamıştı. 'Kırklar' durumu düzeltmek için çok uğraşmışlar, tarihe 'Kırkların Öğüdü' ismiyle geçecek olan vazalarını yılmadan tekrarlamışlardı ama nafile... Çabalar bir sonuç vermeyince Gökyüzü, ikinci evlatlarını yok olmaktan kurtarmak için iki halkın diyarını ayırmak zorunda kalmıştı. Fakat Ateşin Çocukları'nı da cezasız bırakmamıştı. Dua etmelerini yasaklamış, ecellerini ellerinden alıp bütün halkı sonsuz bir yaşama mahkum etmiş ve en önemlisi hepsini, varoluşlarının özü olan 'doğal ateşi' yakmaktan ve kullanmaktan mahrum bırakmıştı.

Ne var ki, maceranın devamı ve tamamı bu kadar basit değildi. Kısa soluk araları dışında durmaksızın ve neredeyse bir buçuk saat süren bu tarih, coğrafya, siyaset, mitoloji, sosyoloji hatta ekonomi ve felsefe anlatıları harmanını, bir noktadan itibaren Homeros'un hikayeleri ya da Oğuz Kaan Destanı gibi algılamaya başlamıştı Yüzbaşı. Konunun başlığı ve ana fikri dışında birşey kalmamıştı aklında. Bir tek Orta Anadolu'nun 'Küs Topraklar' diye adlandırıldığını, buraya girip çıkmanın yasak olduğunu, bir de Kuzey Afrika kıyıları ile tüm adaların Girit'ten yönetildiğini hatırlıyordu.

Küçük ama ciddi olabilecek şeyleri önemseyememek insanın doğasına yabancı değildi. Fakat birşeyi çok ölümcül, çok büyük, çok tehlikeli olduğu için önemseyememek hayli tuhaf bir duyguydu.

Bugün, şu an, aniden aldıkları on birinci dereceden BDG alarımının bir neticesi olan ve hallerinin kara – komik bir sembolü gibi loş ışıklar altında varlığını göstermeye çalışan yeni salonlarına bakarken bile durumu tam olarak ciddiye alamıyordu.

Kapılar'ın ardında yaşanan o büyülü hikaye, Kapılar'dan geçip bu dünyaya adımını attığı anda, ortada hikayesini yazacak bir tarihin bile kalmayacağı, çok boyutlu, çok can acıtıcı, ez cümle, çok berbat bir kabusa dönüşüyordu çünkü.

'Ateş Halkı' namıyla anılan Öte Diyar sakinlerinin tamamı ölümsüzdü! Bedenleri sonsuz bir ömür ile lanetlenmişti!

Ve istisnasız tamamı; askerinden marangozuna, çiftçisinden şarkıcısına kadar her bir ferdi, doğuştan büyü gücüne sahipti!

Ve diyarları ile bedenleri, doğal yollarla yanan tüm ateşlere karşı lanetliydi!

Öte Diyar, ateş hükümlerinin sanatına mahkumdu. Onlar olmadan geceleri aydınlanamazlar, yemek pişiremezler, demir dövemezlerdi.

Sadece ayaklarının altındaki toprakta ya da etraflarını çevreleyen havada değildi bu lanet. Vücutlarını da sarmıştı...

Ateş Halkı'nın her bir ferdi, yürüyen birer yekalaz taşı gibiydi!

Bütün bunlara inanmak ve ciddiye almak olasıydı belki. İmkansız olan, o kavmi bu dünyada tasavvur etmek, niyetlerinin bozuk olduğunu bilmek ve olacakları hesaplamaya çalışmaktır.

Karşılarında tamamı; her subayı, her askeri, büyü gücüne sahip bir ordu olacaktı. Hâlâ orta çağ donanımı kullanıyorlardı ve hatırladığı kadarıyla nüfusları da çok kalabalık değildi.

Lâkin Salih Ustalar'dan oluşan bir müfrezenin, Niran Hatunlar'dan ibaret bir taburun ya da bir çift İdris Usta'nın neler yapabileceğini kestirmek de çok fazla ilim – irfan gerektirmiyordu.

Sayıları ne kadar az olursa olsun, dehşet saçacakları kesindi.

Daha bedenlerindeki laneti hesaba katmamıştı üstelik. Bu yürüyen yekalaz taşlarının karşısında patlamaya, yani dünyasal ateşe dayalı tüm silahları suskun ve çaresiz kalacaktı. Tüfekleri ateş almayacak, tankları yürümeyecek, elektrikli cihazları çalışmayacak, üzerlerine nükleer bomba bıraksalar infilak etmeyecekti...

İşte bu kabusun dibi demekti ve hikaye gelip de dünyanın ve insanlığın mutlak sonuna dayandığında, Yüzbaşı'nın aklı düşünmeyi reddediyor, karanlık ve karmaşık sislere karışıyordu.

Üsteğmen'in zihni ise biraz daha berrak ve iradeliydi. Fakat o da direncinin sonuna gelmişti. "Yok, olmaz, mümkün değil, yetiştiremeyiz o kadar vakitte..." diye hızlı hızlı mırıldandı.

Yüzbaşı duymuştu. "Efendim?..." diye sordu.

Doğan kafasını çevirmeden ve aynı tonda devam etti: "Orduyu o kadar zamanda hazırlamamız mümkün değil. Yıllarımızı alır..."

Yüzbaşı iyice dönüp, biraz da yaklaştı: "Doğan'cığım ne diyorsun sen?" Hızlı bir cevap alamayınca, kolundan hafif hafif sarsarak devam etti: "Hangi yeni ordu? Ne yılı?..."

Üsteğmen, gerçek dünyaya döndürülmekten çok hoşlanmış gibi görünmüyordu. Sikkın sikkın baktı ve "Şu Kapılar'dan geçecek olan ordunun karşısında bütün techizatımız felç olacak ya" dedi, "Bizim de ordularımızı yeniden yapılandırmamız gerekecek. Ata binmemiz, kılıç, kalkan, mızrak falan kullanmamız gerekecek... Çok zaman alır bu. Üç – beş ayda halledemeyiz öyle..."

Sarp, kahkaha atacak gibi olmuş ama daha ilk buklesini ağzından çıkaramadan, hayret içerisinde sırtarak donakalmıştı. "Bunları mı düşünüyorsun sen ciddi ciddi?" diye sordu.

“Başka ne düşünüyüm komutanım ciddi ciddi?” dedi Doğan, tepesinin attığını göstere göstere. Durumu, bunları düşünecek kadar önemseyebilmek için bunca efor sarfetmişken, Yüzbaşı’nın bir sırtışıla ciddiyeti tuz buz etmesi sinirine dokunmuştu. Dönüp, dik dik bakarak devam etti: “Daire tarihinde bildirilmiş en yüksek BDG seviyesi altı, benim kulaklarım on biri duymuş, başka ne düşünüyüm?!”

Giderek yükselen sese bozulup susmak şöyle dursun, hayran hayran bakmaya devam ederek sordu: “Onu nereden biliyorsun?”

“Neyi komutanım?”

“En yüksek BDG’nin altı olduğunu?”

Doğan dişlerini sıkarak önüne döndü. Komutanının merak ettiği tek şeyin bu olduğuna inanası gelmiyor, gözlerine yürüyen öfkeyi görmesini de istemiyordu. “Ahmet Paşa söylemişti...” diye cevap verdi, ardından dişlerinin arasından mırıldandı: “Kim söyleyecek başka? Berkan mı?”

Yüzbaşı bunu da duymuştu ama duymazlıktan gelmekle, eğlenenin dozunu biraz daha arttırmak arasında gidip geliyordu ki, ayak sesleri, gelenlerden önce merdivenlerden aşağıya indi...

Kısacık bir tüneli andıran tonozlu kapıdan içeriye önce Niran Hatun girdi. Salih Usta’nın gölgesi de hemen ardındaydı.

Hatun, kapı ile kahve tezgahının arasında bir yerde durup etrafa hızlıca bakındı ve subaylara döndü: “İdris gelmedi mi daha?”

Yüzbaşı ile Üsteğmen, Usta’nın bir yere gittiğinden bile haberdar değillerdi. Hatun, gelmeyecek cevabı daha fazla beklemedi ve kapıdan içeriye henüz girmiş olan son iki ayak sesine doğru buyurdu: “Bengi, İlyas, çabuk olun. Tarih, coğrafya, harita, lisan... Ne varsa toplayın gelin!”

Hatun ile Usta, karşılık olarak adımlarını biraz daha hızlandırdılar ve salonun dibine, kütüphanenin labirentlerine açılan iki kapıdan soldakine doğru yöneldiler. Subayların yanından geçerken İlyas Usta homurdandı: “Fener, birşey aldık mı biz yanımıza?”

“Sen almadıysan, almadık.” diye cevap verdi Bengi.

Hemen akabinde, eş zamanlı iki hışırtı yükseldi ve keskin mavi – beyaz ışıklar gözleri kamaştırdı. Niran Hatun, sağ elindeki ışık topunu Bengi ile İlyas’ın peşinden gönderdi, diğerini de havada asılı bıraktı.

Şeffaf - mavi ışıklar, japon fenerlerinin sarı huzmelerini de boğmuştu. Salih Usta, enikonu aydınlanan salona şöyle bir baktı. “Elinize sağlık,” dedi subaylara doğru, “Güzel olmuş...”

“Bu kadar geldi elimizden ama iş görür.” diye karşılık verdi Yüzbaşı. Doğan araya girdi: “Ama ışığı hesaplayamadık...”

Usta, “Teferruat onlar, hallolur...” diyordu ki Sarp, havada asılı duran ışık topunu işaret etti: “Şu kaç mumluktur aşağı yukarı? Ona göre alalım ampulleri...”

Subaylar ile Usta kıkırdamakta, Niran Hatun ise duymazdan gelmekteyken, yaklaşan bir çift ayak sesi daha merdivenlerde yankılanmaya başladı. Adımlardaki aksama da dikkatten kaçacak gibi değildi. Dördü birden kapıya doğru dönmüştü. Tonozlu tünelin ağzında beliren İdris Usta’nın silüetine doğru ilk hamle eden ise Salih Usta oldu: “Usta ne oldu?”

“Telaş etmeyin...” dedi İdris Usta. Fakat Salih’in sarılıp, omuzuyla destek vermesine de itiraz etmedi.

Hepbirlikte büyük masaya doğru ilerlediler. İdris Usta hırpalanmış bedenini en yakındaki sandalyeye bırakırken Üsteğmen tedirgindi. Birkaç ince gıcırta dışında sorun çıkmamıştı neyse ki. Zamlar sağlamca kurumuştun...

Yüzbaşı ise yine durumdan ilahi bir mesaj çıkartmakla meşguldü. Lacivert çuhası gerildikten sonra masaya, kendisi de dahil kimsenin oturmasına izin vermemişti. Toplantının, dolayısıyla masanın ve yeni mekanlarının açılışı mümkün olduğunca törensel ve 'birlik içerisinde' olsun istemişti. Şu an ise masanın en başında, Yediler'in hafif de olsa yaralı bir üyesi oturuyordu...

Kötü kehanetleri kafasından kovup konuya odaklanmaya çalıştı Yüzbaşı. Zira Niran Hatun, "İdris ne oldu sana?" diye sormuştu.

Usta önce ne diyeceğini bilemedi. Konuştuğunda ise sesi hala hafif hafif titriyordu: "Sızma başlamış!..."

Cevap çok belirgin olmasa da, 'sızma' kelimesi herkesin tüylerini diken diken etmişti. Fakat Niran Hatun daha net izahlar istiyordu. "İdris anlat şunu." diye tısladı Usta'nın sağ çaprazındaki sandalyeye otururken.

"Bir ateş hükümrani saldırdı bana." dedi Usta ve o anda, salon da sesi gibi buza kesti. Bu dünyada yaşadığını bildikleri, sanatı ateşe hükmeden tek bir kişi vardı çünkü, o da Niran Hatun'du...

"Emin misin Usta?" diye sordu Salih.

İdris Usta ters ters bakarak elini havaya kaldırdı. Zalim bir alev dalgasının parmaklarını yalayıp geçtiği belliydi. Pantolonundaki delikler de hâlâ daha is kokuyordu. Devam etti: "Prag'taydım... Simyacılar Loncası'na ulaşmaya çalışıyordum... Ya izlerini buldum zannettim, tuzığa çekildim ya da gerçekten buldum ve tesadüfen denk geldim. Bilemiyorum... Ama zor kurtardım kendimi..."

Kimse başka soru soramıyordu çünkü kimsenin biraz daha teferruat dinlemeye cesareti kalmamıştı. Yeryüzünde, Yediler'in ve bilinen düşmanlarının dışında bir başka sanat sahibinin dolaştığını bilmek, tek başına bile yeterince sarsıcıydı.

Ateş Diyarı'ndan buraya daha kaç hükümran sızmıştı? Nere-lerde yuvalanmışlardı? Görevleri neydi?... İşte bunlar, insanın midesine balyoz gibi inen sorulardı.

Niran Hatun ayağa kalktı, boş kitaplıklar boyunca üç adım atıp geri geldi. "Birilerini bulabildin mi bari?" diye sordu yarım gülümseyerek.

İdris Usta kafasını iki yana salladı: "Herkes bizimle aynı vaziyette... Simyacılar anlattığım gibi. Loncaları darmadağın olmuş. Hâlâ da abluka altındalar. Kaçmayı başaran birileri ol- duysa bile kafasını kaldırması imkansız. Bir tek onlar değil, Avrupa'da kimse kalmamış zaten. Kraliyet Gözcüleri Bürosu kapatılmış. Mazisi, Solaklar kadar vardır o teşkilatın. Başla- rına geleni dinledim biraz, bizim hikayemizi dinliyorum zan- nettim. Yargıyla bitirmişler işlerini. Ne Parlamento ne Saray gıkını bile çıkartamamış. Haydi diyeyim, onlar da bizim gibi şehirli, zaafı belli. Germenlerin Orman Şövalyeleri'ne oldu peki? Yabanlıktan ayrılmazlardı onlar. Teki bile yok ortalıkta!"

Niran Hatun'un yarım gülümsemesi acı bir bütüne eriş- mişti. Korumak ve kollamakla yükümlü oldukları teşkilatlardı bunlar. Bazıları bizzat Lokman Hekim'in emanetiydi. Ocak'a ulaşmaya, yardım istemeye çalışmışlardı mutlaka. Ama ruh- ları bile duymamıştı...

İdris Usta ise Salih'e döndü ve hem korkarak hem de bir umut sordu: "Mısır ne halde?"

Salih Usta'nın bıyıkları, ağzının üzerine doğru perde gibi indi. "Şu kadar diyeyim Usta..." dedi oflayarak, "Sakafî ile Hail elele tutuşup piramidin tepesine çıksalar, dur diyecek kimse yok! El Hol'un yüz kırk dört korucusundan birini bu- labildim, o da kendini bile inkar etti!!"

"Asya ile Çin'i de soracak mısınız?" diyerek araya girdi Ha- tun, "İlyas ile Bengi yeni döndüler, anlatırlar sana! Altaylar'da bir tek şaman kalmamış. Tibet'in, Nepal'in tüm rahipleri

Himalayalar'ın sarplıklarına çekilmiş! Söyle bakalım şimdi, ne yapacağız burada kalıp?"

İdris Usta gerilmişti. Dişlerini sıkmış, "İyi de, enine bo-yuna düşünmek lazım..." diyordu ki, Niran Hatun patladı: "Eni boyu mu kalmış İdris? Adamlar bu dünyadaki işlerini çoktan bitirmiş! İşgale karşı duracak, insanları uyaracak, to-parlayacak kim varsa herkesi çökertmiş! 'Sızma başlamış' di-yorsun bir de! Başlaması mı kalmış ha İdris? Ta ne zaman baş-lamış kim bilir de çoktan bitmiş bile! Bitmiş!"

Usta, sesine asabi bir hırıltı katarak karşılık verdi: "Onun farkındayım Hatun! Ben gidip ne yapacağız onu soruyorum!"

Hatun masaya yaslanıp Usta'ya biraz sokuldu: "Buna şim-dilik bir cevabım yok İdris. Burada kaldığım sürece de vere-mem! Ama şunu çok iyi biliyorum, burada kalırsak yapabi-leceğimiz de tek bir şey kalır. Biz beşimiz, toplayabildiğimiz kadar Solak - Yörük, gelirlerse Yüzbaşı ile Üsteğmen; gider o kapının önüne dizilir, gelmelerini bekleriz, o olur! Gitmezsek bu kalır elimizde!"

Hatun küçük bir soluk aldı. Hazır Usta'yı pıstırmışken, tüm hararetiyle devam etmeye niyetliydi ama Üsteğmen bu kısa boşluğu iyi değerlendirdi. Aralarındaki mesele hakkında bir bildiği yoktu ama bunun bir 'tekerrür tartışması' oldu-ğunu ve genel çerçevesini anlamıştı. Bu konunun erkenden derinleşmesi, toplantının gidişatı açısından anlamsız bir va-kit kaybı olacaktı.

"Çok afedersiniz..." diyerek araya girdi ve önündeki san-dalyeyi çekiverdi. Bir taraftan da not defteriyle kalemını çı-kartıyordu. Doğan'ın oturmasıyla Yüzbaşı da kendisine bir yer beğenmek zorunda kaldı. Kafasında, 12. Daire komutanlığı makamı olarak masanın öte ucunu belirlemişti ama ağırlık bu-raya toplanmışken gidip o tarafa oturmak abes kaçacaktı. Uy-gun tek yere, Üsteğmen'in yanına, Niran Hatun'un karşısında

kalan sandalyeye yerleşti. Hala İdris Usta'nın sağ başında duran Salih Usta da dolaşıp Hatun'un yanına geçti.

Sarp Yüzbaşı'nın karamsar iç sesi, bu hayati toplantının böyle; karman çorman ve damdan düşer gibi başlamasını da manidar bulmaktaydı. Neyse ki Üsteğmen de sıkıntının farkındaydı ve bu bağımsız akışı bir hale yola koymaya kararlıydı. "En baştan başlayalım, herşeyi teyit ede ede gidelim." diye devam etti, "Bazı şeyleri tekrar soruyor olabilirim, kusuruma bakmayın. Şimdi... Kapılar'a saldırıyorlar ve niyetleri işgal! Bu bilgi kesin değil mi?"

"Tekrar anlatmama gerek var mı?" diye sordu İdris Usta.

"Lütfen..." diye karşılık verdi Üsteğmen.

Usta derin bir soluk alıp başladı: "Kapılar tamamen kapatıldıktan sonra anahtarlardan birisi Lokman Hekim'e, diğeri de Ateş Diyarı'nın en güvenilirlerinden Ulil Ailesi'ne verildi..."

Üsteğmen bu isimi not aldı, Usta devam etti: "Lokman Hekim, anahtarla birlikte yetkisini, vazifesini ve yeminini de bize teslim etti. Öte Diyar'da Ulil Ailesi'nin fertleri de aynı yemini etti ve iki cihan da bizi Kapılar'ın Koruyucuları' olarak tanıdı. Diyarlar arasında tüm bağlantı kesilip lanetlendiğinde bile, Koruyucular arasında bir 'rüya hattı' açık bırakıldı. Daha önce de söylediğim gibi Üsteğmenim, istihbaratı bu şekilde aldık. Eminiz, çünkü bizim rüyalarımıza girmek zordur. Hepimizin rüyasına aynı anda sızmak ise imkansızdır."

"Doğru..." diyerek usulca araya girdi Yüzbaşı, "Mahalleye bulaştırılan lanetin bir görevi de sizin rüya görmenizi engellemekmiş zaten, öyle değil mi?"

Usta hafifçe güldü: "Tabii ki öyle... Rüyayı görüp, haberi almamız aylarca, belki de yıllarca engellenmiş. Sırf bu bile mesajın doğru ve önemli olduğunu gösterir."

Üsteğmen tatmin olmuş gibi görünüyordu ama dizginleri çabuk gevşetmeye de niyeti yoktu. “Bunu anlıyorum...” dedi, “Ama ben iki soru sormuştum: Niyetleri işgal mi?”

İdris Usta biraz daha güldü: “Bir kapıya başka neden yürüyesiniz ki Üsteğmenim?”

Doğan, aktörvari bir ifadeyle azıcık düşündü: “Ganimet için, pazarlık için, bende olmayan birşey için, esir almak için ya da sadece etrafına güç gösterisi yapmak için. Ne bileyim? Belki de dertler sadece şu...”

Üsteğmen notlarına hızlıca göz attı: “Ulil ailesiyledir?...”

Cevap olarak Niran Hatun’dan bilmiş bir gülücük geldi: “Öyle bir şey ihtimal dahilinde değil Üsteğmenim.”

Doğan, gülücüğün sahibinin bir bildiği olduğunu sezmişti. Karşılık vermedi ama suskunluğu bir açıklama talep ediyordu.

Fakat gariptir, Niran Hatun da susuyordu. Gülümsemesini hızla ciddiyete evirdi, İdris ile Salih Ustalar’a birer birer baktı ve tekrar subaylara döndü: “Benim yarı kanım Ateş Halkı’ndan. Siz ismine takıntı deyin, bağnazlık deyin ya da güç gösterisi. Ne dersiniz deyin ama Lam Halkı’ndan¹ birileri Kapılar’a yürüyorsa niyeti işgaldır, bunu bilin! Yoksa kimse Uliller’e sataşmak istemez, sataşsa bile Uliller buncacık şey için ‘Daruddar’ı² ayağa kaldırmaz!”

Subaylar, ilk cümleden sonrasını uğultu şeklinde duymuşlardı ve hâlâ kulaklarına tam olarak güvenemiyorlardı. Çabucak ustalara baktılar. Anlaşıyordu ki bu büyük sır, Ocak dışına ilk defa taşınıyordu. Akıllarında uzun zamandır takılı kalan küçük bir taş da yerine oturmuştu. Ustalardan birisi, yıllar önce, ‘İksiri zamanında içemedikleri takdirde kısa bir süre

1 Ateş Diyarı’nda yaşayanlar, kendilerini ‘Lam’ olarak tabir ederler. Çoğulu ‘Lamma’dır ve Ateş Halkı anlamına gelir.

2 ‘Koruyucular.’ Burada ‘Kapılar’ın Koruyucuları’ anlamında kullanılmaktadır.

içerisinde öleceklerini ama içlerinde en uzun Hatun'un dayanağını' söylemişti ya, nedeni şimdi anlaşılıyordu.

Doğan, yaşadığı sarsıntıya rağmen çabuk toparlandı. "Tecrübeleriniz çok değerli olacak..." dedi çekingence, "Fakat şu an için elimizde, tecrübelerinizin dışında, daha dolaysız bir bilgi var mı? Mesajı gönderen 'dünyayı işgal edecekler' dedi mi mesela?"

Niran Hatun biraz daha gerilmişti ama "Hayır Doğan Bey, demedi" diye sakince cevap verdi.

"Tam olarak ne dendi peki?" Yüzbaşı sormuştu. Üsteğmen komutanına kaçamak (ama gıptayla dolu) bir bakış attı. Soruların en basitini atlamıştı.

Kestirip attı Hatun: "Kapılar'a yürüyorlar dendi!"

İdris Usta'nın sağlam eli, nazik bir muhalefetle havaya kalktı. "Çok afedersin..." dedi. Hâlâ biraz rüyada gibiydi zira, az önce Hatun'un yaptığı ifşa konuşmasına takılıp kalmıştı. Ateş Dili'nden kelimeler nasıl bir iştahla dökülmüştü ağzından öyle? Toparlanıp, gözlerini subaylara çevirdi: "Evet, mesaj kısacık, iki kelimeden ibaret ama tercümesi üzerinde biraz düşünmemiz gerekiyor."

Niran Hatun dişleriyle beraber bir yumruğunu da sıkmıştı. İdris Usta farkındaydı ama devam etti: "Ateş Dili çetrefillidir. Basit gibi görünür ama çok teferruatı vardır. En önemlisi, bizdeki -mek, -mak gibi tek bir mastar eki kullanmazlar. Eylem, bedenın ya da benliğin neresiyle yapıyorsa, fiil de ona göre bir ek alır. Gelen mesajda 'Revaraza Veramma' deniyor. En basit tercümesi ile 'Kapılara yürüyorlar.' 'Veramma', 'Kapılar'a' demek, çok açık, bunda bir sıkıntı yok. Lakin 'Revaraza' fiili kafaları biraz karıştırıyor ki..."

"Kafaları karıştıran sensin İdris!" diye araya atladı Hatun, "Biz bunu konuştuk, anlattım sana!"

“Konusmadık, sen bağırıp durdun.” diye karşılık verecekti Usta ama duymazdan gelip kaldığı yerden devam etmeyi tercih etti: “‘Rev’ fiil köküdür ve ‘ilerlemek, yürümek, yol katetmek’ anlamlarına gelir. Kelimenin sonundaki ‘za’ sesi ise fiilin çoğul halini göstermekle birlikte, bu eylemin zihnen yapıldığını gösterir.”

Hatun sesi yine çınlayıverdi: “Eee İdris???”

Usta sese doğru döndü: “Bu da Kapılar’ın henüz somut bir tehdit altında olmadığını gösterir.”

“Yok artık!” diye patladı Hatun. Ayağa da fırlamıştı: “Konuştuğum dilden şüphe ettireceksin bana! İstanbul’dan Ankara’ya gidecek olsam ‘Revaraza’ derim. Kesin niyet belirtir bu. Zihin ekiyle söylenmesi birşeyi değiştirmez.”

“Ama durumla ilgili birkaç şey söyler.” dedi İdris Usta hafifçe gülererek, “Düşmanın henüz görünürde olmadığını, tespit edilemediğini anlatır mesela. Aksi olsaydı ‘Rev’ fiilini ‘d’ bedden eki ile kullanıp ‘Revarada’ demeleri gerekmez miydi? Ya da dümdüz ‘Hefarada’; ‘Yürüyorlar’ demezler miydi? Ana dilin konusunda seninle tartışmaya elbette niyetim yok ama anlam da her cihanda anlamdır.”

Niran Hatun gözlerini Usta’nın gözlerinden çekmeden oturdu ve “Ana dilim değil İdris, baba dilim.” deyiverdi.

Subaylar yine çabucak ustalara baktılar. Hepsinin yüzünde, kendilerinininkine benzeyen birer hayret ifadesi vardı bu sefer. Niran Hatun ağzından çıkarttığı, kim bilir kaç zamandır ocakdaşlarından bile sakındığı bir sırdı demek ki. Yüzbaşı son raddede tarihi bir an yaşadığının farkındaydı. En çok da, arada sırada telaşlı gürültüleri yankılanan Bengi ile İlyas için üzülüyordu. Büyük olay kaçırmışlardı.

Sessizliği tabii ki Niran Hatun devraldı. Rahat görünüyor, arkasına yaslanmış, doğruca İdris Usta’ya bakıyordu. “Ben senin derdini de niyetini de anlıyorum ama seni anlayamıyorum...”

dedi sakince, “Benim bildiğim İdris şimdiye çoktan o kapıları açmıştı da Öte Diyar’a geçmişti bile. Çünkü benim bildiğim İdris, sırtımızın yere yapışmak üzere olduğunu idrak etmişti. Rüyaıyla gelen o mesajın bir ‘haber’ değil, apaçık bir yardım çağrısı olduğunu da anlamıştı, eninde sonunda Kapılar’dan geçip ne yapacaksak öbür tarafta yapmak zorunda kalacağımızı da! Ama onun yerine sen ne yapıyorsun? Kaç gündür beni sakın tutmaya çalışıyorsun. Şimdi de kalkmış tercüme oyunuyla, bana ‘telaşa mahal yok, daha vaktimiz var’ demeye getiriyorsun... Bu akşam uyuduğunda, yine aynı rüyayı göreceksin. O keçi sakallının sana bu defa ‘Ramarada İxiramma’ demesini ister misin?”

İstemezdi... İsteyemezdi, çünkü bu, Ateş Dili’nde ‘Kapılar’dan giriyorlar’ demekti ve tek tercümesi ile ‘bilinen herşeyin sonu’ anlamına gelirdi.

Hatun zalim de olsa samimi konuşmuştu. Aynı şekilde karşılık vermekten başka bir çare bulamadı. “Çünkü korkuyorum Hatun.” dedi yavaşça, “Bambaşka bir diyar orası. Dilini bile güç bela öğrendiğimiz, unuttuğumuz bir dünya. Senin hatıralarındakiyle bile kimbilir kaç asırlık? Bugün ne haldeler, bizdeki haritaların gösterdiği yerlerde duruyor mu o ülkeler, şehirler, bunu bile bilmiyoruz. Haydi hepsini öğreniriz, anlarız, çözeriz, hatta sırf bu yüzden bile gitmemiz lazım Öte Diyar’a, buna hiç lafım yok. Ama şunun da farkında olalım, biz bu dünyaya aitiz. Burada bizi üstün kılan sanat gücümüz, kapılardan geçtiğimiz anda bir ayrıcalık olmaktan çıkar, sıradanlaşır, hatta zaafiyetlerimiz haline bile gelebilir. Söztün özü, taş yerinde ağırdır Hatun! Ve de bizim borumuz bu diyarda öter.”

“Sen hiç merak etme, ben o tarafta da öttürecek birşeyler bulurum.” dedi Hatun, hiç istifini bozmadan.

İdris Usta “Benim asıl korktuğum da bu zaten.” diyemedi. Çaresiz olduğunu, aklına gelen tüm yolların eninde sonunda Öte Diyar’a uzanacağını biliyordu. Hatun da sabrının sonuna

gelmişti zaten. Biraz daha üstelese, “Ben gidiyorum, gelen gelir.” deyip noktayı koyacaktı. Mecburi istikametti kapılar. Sonrası ise kapkaranlıktı. Karşılarına ne çıkacağını, nasıl bir hengâmenin içine düşeceklerini, ne yapacaklarını ne edeceklerini, bu sırada Hatun’un neleri öttüreceğini hiç bilemiyordu. Usta’yı asıl dehşete düşüren buydu.

“Sen içini ferah tut...” diye devam etti Hatun. Sesi de yüzü de söylediklerinden emindi: “Kapılar’a kim, ne kadar şiddetli saldırıyor olursa olsun, isterse tüm hükümdarlar ihanete düşmüş olsun, Ateş Diyarı’nda yeminini bozmamış birileri mutlaka vardır İdris. Emin ol bundan! Tek yapmamız gereken onları bulup biraraya getirmek... Dileyelim de şer, Ramma Vamal’a³ sızmamış olsun. Uliller kendilerini korumayı başarmışlarsa eğer, işimiz çok kolaylaşır.”

Herkes susmuştu. Hatun’un sözleri yüreklere dokunmuş ama kafalardaki boşlukları dolduramamıştı. “Ulil Ailesi diye bir şey kaldıysa tabii...” dedi Üsteğmen kendi kendine. Yaptığı kaba hesaba göre, Hatun’un tecrübeleri üç bin yıl kadar öncesine dayanıyordu. Lâkin bunu şimdi dile getirmek, hiçbir derde derman olmayacaktı. Önündeki not defterine, iri harflerle ‘hiçbir şey’ diye yazarken, “Öte Diyar’a dair bildiklerimiz bu kadar o halde...” diye mırıldandı ve daha yüksek bir sesle devam etti: “Gelelim bu diyara. Bize yöneltilen operasyonun yerel ya da münferit değil, küresel çapta bir planın ayaklarından biri olduğu konusunda hemfikiriz sanırım...”

İdris Usta da konunun değiştiğine sevinmiş gibiydi. Heyecanla karşılık verdi: “Kesinlikle! Sadece bizi değil, tekerlerine çomak sokabilecek büyük – küçük her oluşumu yok etmişler!”

“Ve bizim bu ‘onlar’ hakkında bildiğimiz tek şey, bu çapta bir operasyonu titizlikle planlayıp yürütecek kudrette oldukları...” diye cümleyi acımasızca tamamladı Doğan. Hâlâ not

3 ‘Kapılar Kalesi.’ Ateş Diyarı’nda, Kapılar’ı korumak amacıyla dağın yamaçlarına inşaa edilmiş bir ordu – şehir.

alıyor gibi görünüyordu ama sayfaya sadece, değişik tarzlarda ‘hiçbir şey’ yazıp duruyor, Yüzbaşı’nın dudaklarındaki ince tebessümü de bu yüzden gözünden kaçıyordu. Masadan ses gelmeyince sıradaki başlığa geçti: “Gelelim ‘sızmalar’ konusuna... Kapılar, iki diyar arasındaki tek geçit değil anladığım kadarıyla.”

Salih Usta, hafif asabi bir çıkışla lafı aldı: “Perilerin işidir!”

Konu sevdiği kadının yarı kanıyla bağlı olduğu kavime gelince, Üsteğmen defterini karalamayı bırakmış ve dimdik doğrulmuştu. Usta devam ediyordu. Yüzündeki, kinle karışmış tiksinti ifadesi ise inanılır gibi değildi: “Kan büyüsyüyle ufak kapılar açabilir o melunlar. Anlaşılan o ki ittifak var işgalcilerle aralarında... Şaşırmadım!”

“Peki...” diye kekeleydi Doğan. Bakışlarını Salih Usta’dan kaçırayım derken İdris Usta’ya çevirmiş bulundu. Soruverdi: “Prag’ta karşılaştığınız hükümrânın Ateş Diyarı’ndan olduğuna emin misiniz?”

“Tabii ki eminim...” diye cevap verdi İdris Usta. Bunun sorgulanmasına bile şaşırmış görünüyordu. Alaycı bir gülücükle devam etti: “Birileri bizden habersiz ocak falan kurduysa, orasını bilemem tabii. Meleklerin kanını taşıyan bir insan evladını o derece ehil yetiştirmenin başka bir yolu yok çünkü... Sanatını mükemmel kullanıyordu. Ateş oyunlarında çok iyiydi. Bir taraftan da yaptığım herşeyi bozdu. Hiçbir seyahat sanatını kullanmama izin vermedi. Niyeti canlı yakalamaktı beni. Açık konuşayım, başarıyordu da... O taksii yolunu yitirip karşıma çıkmış olmasaydı...”

Bıyık altından güldü Salih Usta: “Taksiyle mi kaçtın Usta?”

İdris Usta da zoraki bir gülüşle cevap verdi: “Evet...”

Sessiz sessiz oturan Yüzbaşı’nın alnını düşünceli çizgiler kaplamıştı. Salih Usta’nın sorusunu daha endişeli bir tonla tekrarladı: “Taksiyle mi kaçtınız?”

Bir kez daha “Evet.” diye cevap verdi Usta.

“İyi de...” dedi Yüzbaşı, “Peşinizdeki Ateş Halkı’ndansa, taksi nasıl çalışıyor? Her biri yürüyen bir yekalaz taşı değil mi bunların?”

Masadaki yüzlere iniveren ciddiye ifadeleri, sorunun isabetini gayet güzel anlatıyordu. Kendisini aptal gibi hissetmeye hiç alışık olmayan İdris Usta “Doğru...” diye mırıldanabildi sadece. Yüzbaşı tehlikeli derecede haklıydı. Peşindeki Ateş Halkı’ndan olsaydı eğer, tüm ışıkların sönmesi, tüm makinelerin durması gerekirdi ama böyle bir şey olmamıştı.

Herkes kendi kafasında bu soruya makul bir açıklama aramaktayken İlyas Usta içeriye girdi. Kucağındaki cilt cilt kitaplardan dolayı önünü zor görüyordu. Bengi Hatun ise henüz görünürde yoktu ama ayak sesleri giderek yaklaşıyordu...

İlyas “Aha hepsi bu.” diyerek kitapları bırakıverince, derme masanın zavallı ayakları zahmetle gıcırdadı. Yüzbaşı ile Üsteğmen, devrilip dağılmasın diye masayı çaktırmadan tutuyorlar, bir taraftan da Usta’ya ters ters bakıyorlardı.

“Nerede kaldınız?” diye sitemle homurdandı Hatun.

İlyas’ın sesi daha sitemliydi. “Bir bu kadar daha var Hatun” dedi ter – toz içinde, “Hepsini tercüme etmiş...”

İdris Usta’nın gözleri kısılmıştı: “Neyin hepsini tercüme etmiş?...”

“Ateş Diyarı ile ilgili ne kadar kitap, risale varsa işte Usta...”

Herkes bakışlarını birbirinden kaçırmaya çalışıyordu. Konuşmalarda belirgin bir özne kullanılmamıştı ama subaylar da dahil olmak üzere masadaki herkes, tercüme, transkripsiyon gibi işlerin bir zamanlar Elif Hatun’un sorumluluğunda olduğunu biliyordu. Cihan Usta’nın külliyatıyla birlikte daha birçok eseri hem başka dillere hem de Latin alfabesiyle günümüz

Türkçesi'ne çeviren O'ydu. Fakat Ateş Diyarı'na özel bir ilgisi olduğunu eski ocakdaşları bile ilk defa öğreniyordu.

Bengi Hatun gelip, kucağındaki parşömen rulolarını masaya dökünce, çıkan hışırtıyla birlikte konu da dağıldı. Hatun'a doğru dönmüş birşey diyecekti ki, İdris Usta'yı gördü. Kocaman gülümsedi: "Aa! Hoşgeldin Usta..." Sonra halini fark etti ve küçük bir çığlık attı.

"Önemli birşey değil kızım." dedi İdris Usta, sağlam eliyle dur çekerek.

Bengi hareketlenememişti ama meraktaydı. "Ne oldu sana?" diye sordu.

Usta, görsün diye yaralı elini de kaldırdı: "Basit bir yanık. Sonra baksan da olur..."

Fakat Bengi ısrarlıydı: "Tamam, onu anladım da ne oldu?!"

Usta, konuyu tekrar açmaya çok istekli değildi ama daha geçiştirmek de ayıp olacaktı. Şükür ki Niran Hatun imdadına yetişti. "Prag'ta bir ateş hükümranı saldırmış Bengi." dedi hızlı hızlı, "Kimdir, necidir, hangi diyardandır bilmiyoruz henüz..."

Bengi duyduklarını zihninde şöyle bir tarttı. Basitti ama ağırdı. "Hangi diyardan olacak canım?..." diye, cevabını kendisi de bilmeksizin kekeledi, sonra azıcık daha düşündü ve sustu.

"İşimize bakalım..." diyerek ayağa kalktı Niran Hatun. Masaya yığılı parşömen tomarlarını kurcalamaya başlamıştı. Rulo şeklinde katlanmış küf kokulu kağıtların irice olanları eski, el çizimi haritalardı. Daha ufak parşömenleri kaplayan yazılar ise cingözü suyunu serptikten sonra Ustalar'ın üzerinde beliren şekilleri andırıyordu.

İlyas, "Hangi kitaplıklardan aldığını ezberledin değil mi?" diye sordu Bengi'ye.

Bengi'nin yeşil gözleri kocaman açılıverdi: "Bir de geri mi götüreceğiz bunları?"

“E herhalde...” diye konuşmaya başladı İlyas ama Niran Hatun aynı fikirde değildi. Bir taraftan iç içe geçmiş haritalarla el yazmalarını ayırırken “Dursun hepsi burada.” dedi, “Hatta diğerlerini de getir. Herkesin okuması lazım. Madem tercüme etmiş Elif Hanım, bir işe yarasın.” Sonra duralayıp, subaylara döndü: “Ateş Halkı’nı ne kadar iyi tanırsanız, muhtemel bir işgalde o kadar uzun yaşarsınız.”

Hatun’un karanlığa kaçan sözlerini hiç dert etmedi Yüzbaşı. Mutlu mutlu gülümsüyordu. Rafları biraz da olsa dolacaktı. İlyas Usta’nın tembih dolu bakışlarını olanca sevimliliğiyle karşıladı ve masaya döndü.

Niran Hatun büyükçe bir ruloyu seçmiş, açmaya çalışıyordu. Salih Usta ile Bengi, yayıntıyı bir kenara toplamayı başarınca, parşömen de masaya yayıldı.

Başka bir kopyası değilse eğer, yıllar önce Ahmet Paşa’nın, brifing sırasında kendilerine gösterdiği haritaydı bu. Karşılarda yine çok aşina oldukları bir coğrafya duruyordu. Kuzey – Güney doğrultusunda, Karadeniz’den Kuzey Afrika’ya kadar; Doğu – Batı doğrultusunda Hazar Denizi’nin az ötesinden, neredeyse Orta Avrupa’ya kadar olan bir bölgeyi, kabaca Ön Asya’yı, yani basbaya ‘bizim toprakları’ gösteren bir haritaydı bu.

İyi görebilmek için herkes ayaklanmıştı. Üsteğmen “Çok acayip...” diye mırıldandı. İlk brifingde dikkatinden kaçan, bari bir farklılığı yeni ayırt ediyordu. Fakat kendine siteminden olsa gerek, sesi biraz yüksek çıkmış, meraklı bakışları üzerinde toplamıştı. İzahat kaçınılmazdı.

“Şehirlerin yerleşimleri çok ilginç.” dedi, parmağıyla hızlıca Karaburun ve Datça Yarımada’larına dokunarak. Şekillerden anlaşıldığı kadarıyla her iki burun da tamamıyla ve kesintisiz olarak duvarlarla çevrilmişti: “Biz kuytuları tercih ederiz. Körfezlerin en korunaklı yerlerini seçeriz yerleşmek için. Burada

ise şehirler en uçlara kurulmuş...” Çanakkale Boğazı’nın Ege’ye açılan ağzı ile Kuzey Akdeniz kıyısının en geniş çıkıntısına kurulmuş iki şehri de işaret etti ve ekledi: “Kaleler de emsalsiz derecede büyük... Surların yüksekliği hakkında bilgi bulabilir miyiz?”

Yüzbaşı bu fırsatı kaçıramazdı: “Hayırdır, karşı saldırıya mı kalkıyoruz Doğan? Yakışır bize!”

Üsteğmen’in de katıldığı görüşmeler almış yürümüşken Niran Hatun’un ciddi sesi duyuldu: “Kesin rakamlar veremem ama Ateş Diyarı’nda atmış metreden aşağı duvar göremezsiniz. İstedikleri zaman yükseltip alçaltabilirler de. Toprak hükümlerleri sayesinde, inşaat anlayışları bizim gibi değildir. Mesela, evini yıktırıp yeniden yapmak ya da yaptırmak, Lam Kavmi için kıyafet diktirmek kadar sıradan bir iştir, hükümdarların da en büyük eğlencesidir. Konumları konusunda da son derece haklısınız. Ateş Halkı yerleşmek için çetin yerleri seçer çünkü; birincisi, hepsi birer hükümler olduğu için dalları, fırtınaları falan fazla dert etmezler. İkincisi de tabiatın bu güçlerini diledikleri zaman savunma ya da saldırı silahlarına dönüştärebilirler.”

Durdu, parmağını haritanın güneydoğusuna sürüyüp, Mezopotamya’da büyük bir şehri işaret etti: “Dor’a bakın. Doğduğum şehirdir. İki nehrin arasına ama ikisinden de mümkün olan en uzak noktaya kurulmuştur. Sırtını bir dağa da yaslamaz. Çölün ortasında av gibi durur öyle. Ama Kapılar Savaşı’nda, Sagmarra ordusu kum fırtınaları sayesinde kırmıştır kuşatmayı... Demem o ki, Ateş Diyarı’nda sanat herşeydir, tüm yaşamın merkezindedir. Bu şekilde bakabilirsiniz, Lamma’yı⁴ çok daha hızlı tanırırsınız...”

Niran hatun uzunca konuşmuştu ama ilk iki cümlesinden sonra söylediği şeyler yine akıllarda fazla yer etmemişti. İdris

4 ‘Lamma: Ateş Halkı.’

Usta yüzünde katman katman bir hayret ifadesiyle sordu: “Sen Sagmarralı mısın?”

Niran Hatun, kendisine Sagmarra’dan başka bir memleket yakıştırılmasını aklın ve adabın dışına iten bir ifadeyle “Evet...” diye cevap verdi ve biraz ardından sordu: “Sen nereliyim sanıyordun?”

“Ben... Atarmarra... Diye düşünmüştüm...”

Hatun’un yüzünü bir anda kaplayıveren küçümseme ifadesi inanılır gibi değildi. “Yapma İdris...” dedi kırılgan bir sesle, “Ne alakam var benim o boğa binicileriyle?”

Tam bu sırada Sarp Yüzbaşı, haritanın batı taraflarına bakınıyordu ve gözleri Ege Bölgesi’nin üzerine kuzeyden – güneye sıralanmış harfleri buldu: Atarmarra yazıyordu. Alınmıştı! Hemen sonra, içinden “Saçmalama!” diyerek kendini azarladı, “Başka bir yer orası, başka bir dünya. Bizim buralarla bir alakası yok!”

Yine de durunamayıp, karşı çaprazında duran Bengi Hatun’a alçak bir sesle sordu: “Atarmarra ne demek?”

Hatun’un cevabı fısıltılı ve anlamsızca tersti. “Sorma bana öyle şeyler!” dedi midesine sancı girmiş gibi bir suratla. Derken bir yan taraftan İlyas Usta’nın sesi duyuldu: “‘Zor Topraklar’ demek...”

Hayretini içine atmak zorunda kaldı Sarp Yüzbaşı. Ateş Diyarı’nın kendi dünyalarının bir ‘ikizi’ olmadığını belli ki zamanla idrak edecekti...

Niran Hatun ise başlayan oyunu sevmiş görünüyordu. “Siz ne düşünmüştünüz?” diye sordu Salih, Bengi ve İlyas’a bakarak.

Ustalar soruyu anlamışlardı ama idrak edemiyorlardı. Asırlardır ocakta bir tabu olarak kabul edilen geçmiş hakkında bu kadar serbestçe konuşmaya başlaması inanılır gibi değildi ve hepsi bunun ‘hayırlara alamet’ olmasını diliyordu.

Cevap gelmeyince Hatun Üsteledi: “Haydi ama! Bunca zamandır biliyorsunuz yarı kan Ateş Halkı’ndan olduğumu. Bir tahmininiz olmuştur mutlaka...”

Niran Hatun’un böyle oyunbazlıklar yaptığına daha önce de şahit olmuşlardı. Fakat, hafızalarında kalan o sahnelerde sırtı kendilerine dönüktü ve önlerinde bir ya da birkaç düşman vardı.

İlk gevşeyen İlyas oldu: “Ben bildim o zaman...” dedi gülerek.

Karşılığında, madalya kabilinden bir gülücük aldı: “Aferin İlyas!...”

Ardından Bengi konuştu: “Ben ya ‘Asildanma’ diyordum, sanattaki maharetine bakarak, ya da şu... Küs Topraklar...”

“Asil-dam-ma” diye vurgulayarak düzeltti Hatun. Sonra “Sağol Bengicim...” dedi, “Ama İdris ustan az önce bir laf etmişti ya, haklı... Bizim sanatımız burada geçer akçe. Asildam-ma’nın evlerinde eğitilmiş bir hükümrân görmüş olsaydın eğer, beni aklına getirmedin bile. Küs Topraklar’ı yakıştırdığın için de ayrıca teşekkürler. Sagmarralı olmasam ilk tercihim olurdu. Hiç tartışmam, iki cihanın en güzel şehirleri o ülkededir...”

Bengi kafasını salladı, kimseden başka bir laf gelmedi, Hatun da çırağına döndü: “Salih sen?...”

“Ben biliyordum zaten.” dedi Salih Usta.

Nran Hatun’un yüzü allak bullak ama sevimliye de çalan bir hale bürünmüştü. “Nasıl?” diye soracaktı ki, çırağı yüksek perdeden bir dize mırıldandı: “Mişida Doru hanal, mişida...”⁵

Hatun’un gözleri azıcık nemlenivermişti sanki. Ateş Dil’ini yeteri kadar bilenler, dizeyi hemen tercüme etmişler ama işin sırrını çözememişlerdi. ‘Uyu Dor’un güneşi, uyu’ ya da ‘Dor’, ‘hayat’ anlamına geldiği için de ‘Uyu hayatın güneşi,

5 Uyu Dor’un güneşi, uyu.

uyu' demişti Salih Usta. Niran Hatun da içinden dizelerin devamını getiriyordu:

"Sesida vemesil ferre senuvu femmela,

Fe ninuşşaruvu minnilla.

Mişida Doru arovala, mişida.

Vavida vuvenne irez isa veseş."

Çok eskiden; yolları daha yeni kesişmiş, Salih daha küçük bir çocukken, bazı geceler kulağına söylerdi bu ninniye. Kendisine de babasından yadigardı... Ve Salih'in uykusu da hep hafifti...

Esrarlı duygular ve çokça da merakla bezenmiş bu atmosferi Üsteğmen bozdu: "Afedersiniz... Kapılar Savaşı'ndan bahsettiniz. Ne zaman oldu bu?"

Niran Hatun'un zihni de yumuşak bir pusla kaplanmıştı. Kapılar Savaşı'ndan ne ara bahsettiğini hatırlamaya çalıştı. Bulur bulmaz da cevap verdi: "Tam olarak bizdeki Truva Savaşı zamanlarına denk düşer."

Hatun, Bengi ve İlyas ile birlikte kütüphaneden dönen ve hâlâ daha omuz başlarında salınan ikinci mavi ışık topunu biraz yükseltip masanın ortasına doğru yaklaştırdı. Parmaklarını, iyice aydınlanmış haritanın güneyine, Nil Deltası'nın üzerine koydu. Gözleri subaylardaydı: "Niyet o zaman da aynıydı. Bu dünyayı işgal etmek! Daha da ilginç, bugün olduğu gibi o zaman da iki cihanda birden örgütlenmişlerdi."

"Neden?" diye soruverdi Üsteğmen. Niran Hatun "Ne demek neden?" diye bakınca açıkladı: "İşgalin sebebi neydi yani?"

Belli etmemeye çalışarak derin bir iç çekti Hatun. Bu noktanın anlaşılmış olduğunu düşünüyordu ama görülen o ki, yanılmıştı. "Farkındayım." dedi, "Bunu anlamak da anlatmak da

6 Ayın ışıklarını da ört üzerine. / Ve sevenlerin kalplerini. / Uyu hayatın güzelliği uyu. / Götür bizi yeni bir güne.

zor. Bu dünyada her işgalin, her savaşın bir sebebi, bir amacı, çıkarı vardır. Ateş Diyarı'nda da işler zaman zaman böyle yürür. Fakat Kapılar'a göz dikilmişse eğer, bunun sebebi de nedeni de bellidir: 'İki Cihan'ın Efendisi' olmak! Şunu kabul edelim: Lam Halkı'nın en vicdanlıları bile, en hafif tabiriyle insanları küçümser. Azımsanmayacak bir kısmı ise kendilerini onlardan üstün görürler. İnsanların, Lamma'ya hizmet etmek için yaratıldığına inanırlar. Ve onların dünyasını da Ateşin Çocukları yönetmelidir."

Sadece subaylar için değil, insan olan herkes için çabuk sindirilebilecek bir durum değildi bu. İnsanevlatlarının kendi aralarında birbirlerini hor görmeleri, aşağılamaları hatta nedensizce nefret etmeleri tanıdık olaylardı belki ama mesnetsizce düşman ilan edilen tüm insanlık olunca insan ister istemez dehşete düşüyor, nereye kaçıp, kimin yanına saklanacağını şaşıırıyordu.

Hala Nil Deltası'nın üzerinde duran parmaklarını, haritanın kaba kağıdına hafifçe vurarak devam etti: "İsyan burada, Areşmarra'da başlamış... İki Cihan'ın ayrılmasından sonra, Ateş Halkı'nın tamamı Kırkların Öğüdü'nü tutuyor gibi görünmüş. İnsanların diyarına ilişmiyorlarmış. Ama kölelik de hala devam ediyormuş..."

Tek kelimelik bir soruyla bu masalı da bozdu Üsteğmen: "Kölelik?..."

Haklı bir merakla da olsa sözünün kesilmesine sıkılmıştı Hatun. O derince bir nefes alırken cevap İdris Usta'dan geldi: "Ateş Halkı'nın insanları kaçırmak ve köle olarak kullanmak gibi bir geleneği varmış. Kapılar Savaşından sonra yasaklanmış."

"Şuna Birinci Kapılar Savaşı diyelim mi artık?" diyerek araya girdi Yüzbaşı. Bir güzel de gülüyordu: "Yenisi çıkmak üzere ya, karışmasın."

İdris Usta bir cevap vermedi ama gülmeden de edemedi. Ciddiyeti sağlamak yine Niran Hatun'a düştü: "Ateş Halkı'nın en kibirlilerinin yaşadığı yerdir Areşmarra." diye devam etti Yüzbaşı'ya dik dik bakarak. Sonra haritaya döndü. Avucu hâlâ Nil Deltası'nın üzerindeydi: "Gerçi bu harita eski... Ya da çizen son gelişmelerden haberdar değildi. Areşmarra diye bir ülke yok artık."

Durup, yeniden Yüzbaşı'ya baktı: "Savaştan on beş yıl sonra, Şahnan Alil Samtuva tarafından işgal ve ilhak edildi."

İdris Usta hafifçe sesle "Kral Büyük Samtuva." diyerek araya bir tercüme ilâştiriverdi.

Niran Hatun bunu fırsat bilerek durdu, yutkundu, yüzünü kaplayan gergin, hatta biraz da üzgün ifadeyi yok etmeye çalışırken, masanın üzerinde asılı duran ışık topunu da biraz yükseltti: "O günden beridir Sagmarra'nın bir eyaleti. Ama savaştan önce çok güçlü bir ülkeymiş. Hükümdarları, Kırkların Öğüdü'nü tuttuklarını söylemiş. Savaş sırasında da savaştan sonra da tüm suçlamaları reddetmişler ama Ateş Halkı'nın diğer ülkeleri, savaşı başlatan kumpas ve isyan silsilesinin başında İsis Ailesi'nin olduğuna eminlermiş..."

Araya alçak sesle bir açıklama daha sıkıştırdı İdris Usta: "Areşmarra'nın yönetici ailesidir İsisler."

Hatun hızını düşürmeden devam ediyordu: "Onlar ya da başkaları, ama kuvvetle muhtemel Areşmarra'dan birileri, insanların dünyasını işgal etme fikrini gizli gizli yaymış. Sadece Ateş Diyarı ülkelerine değil, bu diyara da sızmışlar. Hazırlanmaları ne kadar sürmüş kimse bilmiyor. Ama isyanlar neredeyse aynı anda başlamış..."

Elini kuzeybatıya doğru sürükledi Hatun. Tam Çanakale Boğazı'nın girişine gelince durdu: "İlk İsyan burada, Tuvvu'da⁷

7 Nebbenu Damal ülkesinin başkenti. Sözlük anlamı ile 'Masallar.'

çıkmiş. Nebbenu Damal⁸ hükümdarı tahtını bırakıp kaçmak zorunda kalmış fakat sığınabileceği bir yer yokmuş...”

Parmaklarını haritanın batı kenarına, Dalmaçya Kıyıları'na kadar götürdü: “Batı komşusu Arnamarra'da⁹ durum kendi ülkesinden de betermiş. Hükümdarları Femaf Nas'taki¹⁰ tahtını, kanlı bir iç savaşı sürdürmek pahasına koruyabiliyormuş...”

Hatun'un eli Ege kıyılarına doğru yola çıkınca Üsteğmen, az önce işaret edilen yeri rahatça görebildi. Ne Dalmaçya kıyılarında bir şehir vardı ne de civarda bir ülke ismi. Anlaşılan iç savaş, her iki taraf için de hayırlı sonuçlanmamıştı...

Parmakları Karaburun'u bulunca devam ertti Hatun: “Durum diğer ülkelerde de farklı değilmiş. Atarmarra,...”

Sırasıyla Datça Yarımadası'nı ve Akdeniz sahillerinin tam göbeğini işaret etti: “Asildamma ve Ereşmar¹¹ da iç savaşlarla boğuşuyormuş...”

Ardından, işaret parmağıyla, tüm Akdeniz'i ve Kuzey Afrika kıyılarını içine alacak büyüklükte bir daire çizdi: “Denizlerin ve adaların hakimi İlal Abba¹² nispeten daha iyi durumdaymış ama isyancıların koparttıkları kasırgalardan, patlattıkları yarımadalardan dolayı gemilerini biraraya toplayamıyorlarmış...”

Ve parmakları tekrar Nil Deltası'na döndü: “Ama isyanın en büyüğü, sözümona tabii, Areşmarra'da çıkmış. Hükümdarları ‘Öğüde’ bağlı olduğunu bağırıp duruyormuş ama ordusunun neredeyse tamamı ‘ası’ generalleri önderliğinde yoldaşlarına

8 ‘Nebbenu Damal: Hayallerin Diyarı.’

9 ‘Arnamarra: Öncü Topraklar.’ Ateş Diyarı'nda bugün var olmayan bir ülke. Soylarının, ateşten doğan ilk on dört ‘lam’ dan ikisine dayandığını ve Gökyüzü'nün, atalarına diyarı keşfetme görevi verdiğine inandıkları için ülkelerine bu ismi vermişlerdir.)

10 ‘Işıklı Şehir.’ Eski Arnamarra ülkesinin başkenti.

11 ‘Atarmarra: Zor Topraklar.’, ‘Asildamma: Bilge Diyar.’, ‘Ereşmar: Şanslı Toprak.’

12 ‘İlal Abba: Sonsuz Sular.’

yardıma koşmuş. Bir kolordu Dor'u kuşatmış, geri kalanı Kapılar'a doğru yola çıkmış..."

Hatun elini hızlıca Mezopotamya'dan Anadolu'ya getirdi ve Toroslar'ın batı ucunu işaret etti. Parmağının hemen kenarında Ramma Vamal yazıyordu ve çizimler, zirvelerde bir bölgenin üç kat duvarla çevrilmiş olduğunu gösteriyordu.

"Tabii o zamanlar Kapılar'ın etrafında duvarlar yokmuş daha," diye devam etti Hatun, "Ramma Vamal savaştan sonra kurulmuş..."

"'Kapılar'ın Kalesi' demek zaten." diyerek yine araya girdi İdris Usta.

Fakat Niran Hatun bu sefer duymazdan gelmedi. "Kapılar Kalesi!" diye düzeltti, "Rammanu Vamal demiyor ki..."

İdris Usta "Ama..." diye itiraza kalkışmıştı ki Yüzbaşı, mesele yaratabilecek tüm ekleri çıkartarak "Kapıkale!" diye atıldı. Bir dilbilim münazarasına daha tahammülü yoktu. Çünkü toplantının başında konuşulan şu 'fiiller' konusundan aklında bir tek 'Z' harfi kalmıştı.

Hatun da yeni bir tartışmaya pek istekli görünmüyordu. Konuya döndü: "Savaştan sonra insanlar Kapılar'ı sanat ve unutturma yollarıyla korumayı tercih etti. Öte Diyar, Kapılar, Lam kavmi, savaş; hepsi insanların hafızasından zamanla temizlendi. Ateş Diyarı'nda ise böyle şeyler mümkün değildi tabii ki. Kapılar duvarlarla çevrelendi, civarındaki topraklar Damma Nevsaru¹³ ismiyle, bağımsız bir ülke haline getirildi ve yönetimi, ne isyanlara ne de savaşa hiç karışmayan Küs Topraklar'dan bir aileye, Uliller'e..."

Hikayelerdeki boşluklara kesinlikle tahammülü olmayan Doğan Üsteğmen'den bir soru daha geldi: "Savaş nasıl bitti peki?"

13 'Gözlenen Diyar.'

“Bitmedi, bitirildi...” dedi Niran Hatun, “Şahnan...” diye devam edecekti ama duraklayıp boğazını temizledi: “Hükümdar Büyük Samtuva önce başkentini kurtardı, sonra hızla toparlanıp karşı saldırıya geçti. İsyanlıların ordusunu ‘Ramma Tural’¹⁴ eteklerinde yendi. Bu arada, Atarmarra hükümdarı da ülkesindeki iç savaşı bastırmıştı. Askerleriyle birlikte Sagmarra ordusuna katıldı. Onlar kuzeye, Tuvvu’ya doğru ilerlerken, Şahnan Samtuva’nun silahtarı Efendi Taura, İlal Abba’nın denizcileri ve martı-süvarileriyle birleşerek Asildamma ile Ereşmar’ı kurtardı... ‘Altılı İttifak’ böylece kurulmuş oldu... Sükunetin sağlanmasının ardından Kapılar tamamen mühürlendi ve ‘Kırklar’ tüm hükümdarlardan Kapılar’ı koruyacaklarına dair kanlarının üzerine yemin aldı. Anahtarları da Kapı Koruyucuları’na teslim etti...”

“Şu anki durum nasıl peki?” diye sordu Üsteğmen. Sağmaydı, cevap zaten belliydi ama artık herkesin açık bir şekilde duyması gerekiyordu.

Beklenen karşılık, şaşırtıcı bir şekilde İdris Usta’dan geldi: “Bilmiyoruz...”

Usta bu denli hakikatli olunca, iyimserlik Niran Hatun’a düşmüştü. “Ateş Diyarı’nda zaman yavaş akar.” dedi, “Ömürleri sınırsız ve üremeleri de zor olduğu için, hükümdarlar da fikirler de çok ender değişir. Ben ‘Altılı İttifak’ın hala devam ettiğini düşünüyorum...”

Subaylar hiç tatmin olmuş gibi görünmüyorlardı. Öyle ki Doğan, bu varsayım üzerindeki itirazlarını dile getirmeye bile lüzum görmüyordu. Son notlarını alırken aklında bambaşka bir soru vardı ama aynı soruyu Yüzbaşı sordu: “Üremeleri zor derken... Ne kadar zor?”

¹⁴ ‘Kapılar Dağı.’

Niran Hatun uygun bir yanıt aranırken, Bengi özetledi: “Dört çocuk yapanların heykelini dikeyorlarmış diye duymuştum ben...”

“Anlatanın mübalağası,” diye güldü Niran Hatun, “Ateş Diyarı’nda herkes heykelini yaptırır zaten. Bugünün fotoğraf çekirtmesi gibi bir eğlencedir... Değil dört çocuğu, üvey de olsa dört kardeşi olan kimseyi duymadım ben. Hatırladığım üç çocuklu hane sayısı da koca diyarda dört. Bir kadının ya da erkeğin iki çocuğunun olması bile büyük şans kabul edilir...”

Doğan, komutanının bu soruyu ne maksatla sorduğunu bilmiyordu ama kendisinininkini açıklamak zorunda hissetti: “Nüfuslarındaki değişimi anlamaya çalışıyorum. Bu, ordularının büyüklüğünü de etkileyecektir. Tamam, zor ürüyor olabilirler ama ölümün olmadığı bir diyardan bahsediyoruz. Mantıken nüfusları artmış olmalı...”

“Hayır, hayır...” diye telaşla itiraz etti Niran Hatun, “Düşünceniz doğru ama Ateş Diyarı için geçerli değil. Ben bir ayrıntıdan bahsetmeyi unuttum çünkü. Evet, Ateş Halkı ölümsüzdür. Yaşlanmaz, hastalanmaz ama bu sonsuza kadar var kaldığı anlamına da gelmez.”

Sarp ile Doğan nasıl boş baktılsa artık, Hatun durup doğru cümleleri aramak zorunda kaldı. “Bedenleri yaşlanmaz ama zihinleri yaşlanır” dedi nihayet, “Doğumlarından bin beş yüz – iki bin yıl sonra; nasıl söylesem...”

Kaçınılmaz kelimeyi İdris Usta yerine koyuverdi: “Bunamaya başlarlar...”

Hatun da kaçınılmaz olarak onayladı: “Evet... Ahali ve düzen için de tehlikeli bir durumdur bu, zira onca zaman boyunca sanat da çok güçlenmiştir. Ateş Halkı’ndan yaşını almış bir kişiyi düşünün: Bedeni zinde, sanat şevki ve mahareti son raddesinde ama ne onlara ne de aklına hükmedebiliyor... Ölümcül sonuçlar doğurur bu. Ciddi karmaşaya neden olur.

Bu yüzden 'Hemuda' diye bir gelenek vardır Ateş Diyarı'nda. En yakın tercümesi 'Çekilme'dir. Yaşını almış her Lam'dan aklını daha fazla kaybetmeden, elaleme kepaze olup, çoluğunu – çocuğunu utandırmadan kendi iradesiyle 'Adalar'a çekilmesi beklenir."

Kısa bir soluk alıp, soru gelmesine fırsat vermeden devam etti Hatun: "Adalar kutsaldır, dokunulmazdır, tek kelimeyle tabudur. Cebelitarık'ın ötesinde bir yerlerde olduğu bilinir sadece. Bundan ötesini değil sormak, kendi kendine merak etmek bile büyük ve lanetlere gebe bir günah sayılır. Adalar hakkında kesin olarak bilinen tek şey vardır: Giden bir daha geri gelmez..."

Konu Yüzbaşı'nın çok ilgisini çekmişti. Meraklı meraklı gülümseyerek sordu: "Onca yaşadktan sonra herşeyi, herkesi kendi isteğiyle bırakıp gidiyorlar mı yani? Büyük irade gerektirir."

"Onurlu her Lam'dan o iradeyi göstermesi beklenir." diye karşılık verdi Hatun, "Göstermezse başına gelecekler bellidir zaten: İki – üç asır sonra yakapaça götürürler. Bu yüzden bir gün gelir, yaşa ermiş her kişi her oturup kendini tartar, kararını verir, çevresine bildirir, mirasını pay eder, alacağını - vereceğini kapatır ve 'Eşlikçiler'i çağırır. Adalar'dan sorumlu olan kapalı bir tarikattır bunlar. Sadece Kırklar'a karşı sorumlu oldukları söylenir. Vakit yaklaştığında, çekilecek kişi büyük bir ziyafet verir. Herkesle vedalaşır, helallik alır. Ardından; Eşlikçiler, ailesi ve yakınlarından oluşan bir kabile ile birlikte en yakındaki ya da dilediği bir limana yürür. Ağlamak, yas tutmak yasaktır. Hatta ' 'Çekilme Töreni' ne kadar eğlenceli geçerse, ' 'Çekilen'in ismi o kadar onurlandırılır... Sonra gemiye biner ve gider. Bu kadar... Ateş Diyarı'nın bilinen topraklarındaki macerası bitmiştir..."

"Ölenin de katıldığı bir cenaze töreni..." diye düşündü Yüzbaşı. Öte Diyar hakkında dinlediklerinin arasından en çok bu ilgisini çekmişti. Kafasında evirip – çeviriyordu. Birden

Hatun'a dönüverdi: "Orada kalsaydınız, siz de çoktan çekilmiştiniz o zaman..."

Niran Hatun afallamıştı ama alınganlık göstermedi: "Yarı kanım bana ne kadar ömür veriyor bilmiyorum ama evet. Kalsaydım çoktan; hatta iki defa çekilmiş olmam gerekiyordu."

"Oralı olsaydı İdris Usta da çoktan gitmişti." dedi İlyas. Gülüyordu.

"E öyle" diye karşılık verdi Usta, "Salih'in de bir ayağı Adalar'daydı, kalırdınız Bengi'yle bir başınıza."

Gülüşmelerin arasından Salih Usta'nın sesi duyuldu: "Yapma usta, o kadar değil! Yirmi ikinci iksiri yeni içtim ben daha..."

Yüzbaşı da gülüyordu ama asıl istediğini öğrenememişti. Doğrudan sordu: "Peki, sizin başınıza niye gelmiyor bu? Akliniz gayet yerinde görünüyor."

Bakışmalardan anladığı kadarıyla önceden düşünülmüş ve konuşulmuş bir konuydu bu. Cevap da işin uzmanından geldi. "Muhtelif açıklamalar var," dedi Bengi Hatun, "Ama ben Cihan Usta'nın fikrine katılıyorum. Bizi koruyan iki şey var: Bu dünya ve iksir... İksirin içeriğinde bunamayı engelleyen birşey olduğunu söylemiyorum. Varsa da kimsenin bilmesi mümkün değil. Ama anladığım, iksiri elli yılda bir içmek zorunda oluşumuz zihnen dinç tutuyor bizi. Eninde sonunda bir hayat – memar meselemiz oluyor. Sonsuz yaşam için nihayetinde bir çaba göstermemiz gerekiyor, bizi korkutuyor, heyecanlandırıyor. Üstelik yaşadığımız dünya da çok hareketli. Dertler de dermanları da sürekli yenileniyor. Geceliler'e bakın mesela. Onlar da ecelden azade yaşıyorlar ama akılları gayet başlarında. Ateş Diyarı'nı düşünün bir de. Doğdunuz, aynı hükümdar, yaşıyorsunuz, aynı komşular, aynı arkadaşlar, düzen mutlak, kurallar sabit... İyi bile dayanıyorlar aslına bakarsanız."

Şöyle bir düşündü Yüzbaşı. Duydukları mantıksız gelmiyordu. Bengi Hatun'un kabaca ve hoyratça çizdiği Ateş Diyarı

tablosunun içine kendini koyunca yüreği sıkışmıştı. Değil bin beş yüz – iki bin yıl, üç beş yıl bile tahammül edebileceğini zannetmiyordu. Bu açıdan bakınca da ‘Çekilme’ denen gelenek, aslında Ateş Halkı’ndan bir kişinin atılabileceği tek macera haline geliyordu. Yeteri kadar sıkıldıklarında, bütün anlamları yitmeye başlayıp, yerlerine yenilerini de koyamadıklarında, bildikleri herşeyi geride bırakıp hiçliğe doğru çekilmeyi tercih ediyorlardı demek ki... Adalar’ın tabu olması da muhtemelen bir amaca hizmet ediyor, merakı sürekli diri tutuyor ve bir noktadan sonra keşfe çıkma arzusu, delirme korkusuyla birleşip, yaşayıp gitme dürtüsüne baskın geliyordu.

Yüzbaşı’nın daha duymak istediği çok ayrıntı vardı belki ama Hatun da toplantıyı gündemde tutmakta kararlıydı. “Yani Doğan Bey...” dedi Üsteğmen’e bakarak, “Doğum ve çekilme sayılarını tam olarak bilmiyoruz tabii ama Ateş Halkı’nın nüfusu aşağı yukarı aynı olmalı...”

“Kesinlikle bilemeyiz Niran Hanım.” diyerek araya girdi Yüzbaşı, “Dediğiniz gibi doğum ve çekilme verilerine sahip olmadan hiçbir tahmin yürütemeyiz.”

Hatun itiraz edemedi. Matematiği evvel ezel zayıftı zaten. Üsteğmen ise bilinmezlere bir bilinmez daha eklendiği için sıkındı. “Savaşta önce ya da hemen sonra, yani siz oralardayken daha, nüfusun kaç olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye sordu.

“Otuz milyona yakın bir nüfusu vardı” dedi Hatun, “Ama savaşta bunun üçte birini kaybetti...”

Yüzbaşı kafasından birtakım hesaplar yapmaya başlamış, Doğan ise cep telefonuna davranmıştı.

Sessiz ama tıkırtılı geçen bir dakikanın ardından, gözünü ekrandan ayırmadan “Olacak iş değil ki...” diye mırıldandı Üsteğmen. Sonra masaya döndü: “Bahsettiğiniz zamanlarda dünya nüfusunun, bizim, insanların dünyasından bahsediyorum; yüz on beş – yüz yirmi milyon kadar olduğu söyleniyor.

Nüfusun üçte birinin savaşlarda öldüğünü söylediniz. İttifa-
kın çok az kayıp verdiğini, hatta ölenlerin tamamının isyan-
cılardan olduğunu bile varsaysak, on milyon eder. Düşünü-
yorum da, on milyonluk bir orduyla kendisinden on iki kat
daha kalabalık bir dünyayı fethetmeye kalkışmak çok akıl
kârı gelmiyor bana...”

“Sanat gücünü hesaba katmıyorsunuz ama... dedi İdris
Usta. Yanılıyordu, Üsteğmen işin o kısmını da düşünmüştü.
Karşılık verecekti ama Niran Hatun önce davrandı: “İnsan-
ları da katıyorlarmış ordularına...”

Doğan boşa düşmüştü: “Nasıl?!”

“İnsan kölelerini, ordularına katılmaya ve savaşmaya zor-
luyorlarmış,” dedi Hatun, “Böyle telafi ediyorlarmış sayı ek-
siklerini...”

Üsteğmen kafasını sallamıştı ama açıklama çok da aklına
yatmamıştı. “Ne kadar köleleri olabilir ki?” diye düşündü için-
den. En bol keseden varsayımla bile, çıkan sayı yine de yeter-
siz kalıyordu.

“Bakın...” dedi Doğan Üsteğmen, “Ateş Diyarı’ndaki tüm
ülkeler topyekün silahlanıp, ellerindeki tüm insanlarla bir-
likte üzerimize yürüseler, Kapılar’dan geçerler, belki dünyayı
işgal de ederler ama yönetemezler. Yedi milyarız biz! Hele bir
de sizin dediğiniz gibi hükümdarlardan bir çoğu yeminlerine
hâlâ sadıksa, o zaman bizi işgal etmeye kalkışacak ordunun
vay haline derim ben. Taşlayarak bile durdururuz!”

Üsteğmen’in bu ümitkar konuşmasını, İdris Usta buz gibi
bir sesle karşıladı: “Bu yüzden iki diyarda birden örgütleniyor-
lar ya... Biz şu an sadece bize yapılan operasyonları biliyoruz.
Bütün işleri bu değildir elbet. Gelecek olan ordu için bir yu-
muşatma, bir yol açma planları da mutlaka vardır.”

“Yaptıkları da yapacaklarına işaret gibi...” diyerek Us-
ta’ya destek verdi Niran Hatun. Sonra gizli bir gülümsemeyle

Yüzbaşı'ya baktı: "Birinci Kapılar Savaşı'nda da, Ateş Diyarı'ndaki isyanları başlatmadan hemen önce, bu dünyayı da depremlerle ve dalgalarla vurmuşlar. Ardından ülkeleri birbirine düşürmüşler, Truva savaşını kışkırtmışlar. Bu dünyayı bir tümen askerle yönetilecek kıvama getirmişler. İdris haklı... Bize yapılanlar için sadece 'temizleme' kısmı. O ordu Kapılar'dan geçmeden önce burada mutlaka bir şeyler yapacaklar ve bu çok kanlı olacak!"

Yüzbaşı, Birinci Kapılar Savaşı'nın isim babası olduğu için mutluydu. Niran Hatun ise kendi kendisinin kafasını karıştırmıştı. Önceden söyledikleriyle fena hale çeliştiğinin farkındaydı ama mırıldanmasını tutamadı: "Bir kısmımız burada mı kalsa?"

Cevap tüm ustalardan ve bir ağızdan geldi. Buna İdris Usta da dahildi: "Olmaz!"

Hatun'un mırıldandığını İdris Usta da düşünmüştü tabii ki. Ama dillendirmeye gerek bile duymamıştı. Başlarına gelen onca beladan, yıllarca puslu bir kabus içerisinde, aynı mahallede ama birbirlerinden zihnen fersahlarca uzakta yaşadık-tan, ölümü canlı bedenlerinin içindeyken tattıktan, uyanıp da kendilerini ve yoldaşlarını cehennemden beter bir hiçliğin orta yerinde bulduktan sonra, Ocak'ta kimse bir diğerinden ayrılmak istemeyecekti çünkü. Birini geride bırakma düşüncesi İdris Usta'yı bile korkutuyordu.

Daha önemlisi ise kafasına henüz dank etmişti. Göster-geler ve tecrübeler öyle bir noktayı işaret ediyordu ki, bir zaman sonra Ateş Diyarı'nın en berbat hali bile bu dünyadan çok daha güvenli olacaktı. Bu yüzden Usta da kendisiyle çelişmekte bir sakınca görmedi. "Burada olacak herşeyin telafisi var." dedi sakince, "Yeter ki Kapılar kırılmasın! O ordu bu tarafa geçemedikten sonra, burada er ya da geç işleri hale - yola koyarız. Ama önce Kapılar'ın öte tarafını sağlama almalıyız. Ne oluyor, ne bitiyor, durum ne derece vahim öğrenmeliyiz."

İdris'in bir hafta sonra, hem de kendiliğinden dediğine gelmesi Niran Hatun'u çok da hoşnut etmemişti. Yüzüne bir acıma ifadesi yapıştırmamaya dikkat ederek subaylara baktı. Sırtlandıkları yük ölümcül derecede büyük, çıktıkları yol da kanlı ve karanlıktı...

Aynı hakikat Yüzbaşı'nın da kafasında patlamıştı ve düpe-düz korkuyordu. Ricat kararına rest çekmeye benzemiyordu bu iş. Yediler'in çekip gideceğine içten içe hiç inanmadığından belki, yalnız kalacağını da hissetmemiş, korkusunu yaşamamıştı. Ama şu an durum farklıydı. Yediler ciddi ciddi gidiyorlardı! Cüretinin çılgılığı kainatta dönüp dolaşıp bir karşılık bulmuştu işte: Artık bir başınyadı...

Doğan ise yeniden defterine gömülmüş, anlamsız şekiller çizip duruyordu. Konuşulanları duymazdan, duysa da düşünmezden geliyordu belli ki. Haklıydı da... Zira, "Yediler olmadan biz burada ne halt edeceğiz?" sorusu, köşe bucak kaçılacak bir soruydu.

Aklı, Öte Diyar'ın ilginç hikayelerinden bu dünyanın mermer sertliğindeki hakikatlerine kayınca Yüzbaşı, Alamut'un verdiği dosyayı hatırlamış ve terlemeye başlamıştı. O dosyadaki isimlerle Yediler olmadan uğraşmak zorunda kalacaklardı ve bu artık heyecan değil, endişe veriyordu.

Telaşla yerinden kalktı ve kahve makinesine doğru yürüdü. Tiryakiler heveslenmişlerdi. Fakat Yüzbaşı, kupalar ve kavanozlarla hiç ilgilenmeden eğildi ve tezgahın altındaki kapaklı dolaptan, az sonra masaya bomba gibi düşecek olan dosyasını çıkarttı. Bilerek toplantının sonuna saklamıştı. Amacı biraz fiyaka göstermekti ama pişmandı şimdi. Zaman bir anda öyle dar gelmeye başlamıştı ki, başta İdris Usta olmak üzere tüm Yediler'in bu dosyayla bir dakika daha fazla ilgilenmesini kâr görüyordu.

“Madem bu dünyadan konuşuyoruz...” dedi, sesinin yeteri kadar cesur, ifadesinin de fazlasıyla kendinden emin durmasına dikkat ederek, “O zaman buyurun...”

Masadakiler ‘neye buyuracaklarını’ anlamamışlardı tabii ki. Öylece duruyorlardı.

Dosyayı masaya bırakıp “Bu dosyada bize karşı yapılan operasyonda emeği geçen şahısların tamamının isimleri var...” deyiverince, keskin sandalye gıcırıltıları salonun sessizliğini yırtıp attı. Herkes bir anda ayaklanmış, dosyaya doğru ilk hamleyi Niran Hatun yapmıştı. Fakat İdris Usta daha yakındaydı...

Sarp açıklamaya devam etti: “Sayıları yüz elliye yakın. Sadece emniyet ve adalet sistemine sızmış olanların sayısı bu. Gerisini artık siz düşünün!”

İdris Usta sayfaları kurcalamaya başlamıştı bile. Niran Hatun da yanına gitti. Dirseklerini masaya yaslayacak kadar eğildi ve gözlerini sayfalar boyunca akıp giden isimlere kilitledi. Bengi Hatun da ayaklanmış, masanın etrafını dolaşmaya başlamıştı. İlyas ile Salih ustalar da peşindeydi. Bir tek Doğan Üsteğmen yerinde kalmıştı. O da masaya doğru hafifçe eğilmişti ama dosyaya değil, hayranlık ve biraz da kızgınlıkla Yüzbaşı’ya bakıyordu.

Sarp ise Ustalar’ı izlemekteydi.

Yüzlerindeki öfke kasılmaları, bir belirip bir kaybolan intikam çizgilerine karışıyordu. Onca yıldan beridir başlarına dolanan o kimliksiz bela ile ilk karşılaşmalarıydı bu. Hayaletlerinin gerçeğe dönüşmesiydi. Ama hepsinin bir adım ötesinde, masanın üzerinde, İdris Usta’nın parmaklarının altında bir ‘başlangıç’ duruyordu ve bunun keyfi de yüzlerine ağır ağır yansıyordu.

Usta birkaç sayfayı daha çevirdikten sonra dosyadan kafasını kaldırdı ve beklenen soruyu sordu: “Nerden buldunuz bunu?”

Sesinde azıcık da haset vardı. Evet, baskın hızlı ve sert gelmişti, o karanlık sanatın etkisi altındaydı, hapse düşmüştü ve saire ama tepelerine çökenlerin kim olduğunu da yapabildiğince araştırmamış değildi. Hayli geçerli bu mazeretlere rağmen, kendisi tek bir isme, tek bir yordakçıya, dolaylı da olsa bir bağlantıya dahi ulaşamamışken, Yüzbaşı'nın koltuğunun altında isimler ve özgeçmişlerle gelmesi, asabını tabii ki bozmuştu.

Yüzbaşı, İdris Usta'nın bu hissiyatının farkındaymış gibi, masum bir tebessüm eşliğinde yanıtladı: "Size yıllar önce de söyleyemediğim, bugün de söyleyemeyeceğim o malum gizli kaynağımdan geldi. Kusura bakmayın... Ama güvenilirliğini sorgulamayın lütfen. Nasıl çalıştıklarını hepimiz hatırlıyoruz."

İdris Usta, bu 'gizli kaynağın', emanetler vukuatında ne kadar işe yaradığını elbette unutmamıştı. Yüzbaşı'nın bu konudaki inadı ve hassasiyet de hâlâ aklındaydı. Kafasını sallayarak 'ısrarcı olmayacağını' belirtti ve Üsteğmen'e döndü: "Siz ne diyorsunuz Doğan Bey?"

Üsteğmen hala komutanına bakıyordu ve bozuk çalacağı çok belliydi. "Bilemiyorum" dedi, "Şimdi görüyorum ben de..."

Yüzbaşı'nın buna verecek bir cevabı yoktu ama tüm gözler de üzerindeydi. "Sakinleşelim diye bekledim..." dedi biraz mahcupça. Hiç de yalan söylememişti. Dosyayı masaya vurmakla bitmiyordu iş. O dakikadan sonra, bunca hengâmenin arasında, kimi nasıl zaptedeceğini çözememişti.

Üsteğmen, "Müsaadenizle..." diyerek dosyayı İdris Usta'nın önünden aldı ve sayfaları hızla çevirmeye başladı. "Eee? Organizasyon şeması nerede?" dedi biraz sonra, "Çıkarmamışlar mı?"

"Babanın istihbarat örgütü değil adamlar." diye cevap vermeyi ciddi ciddi düşündü Yüzbaşı. Doğan'ı anlayabiliyordu. Şu meşhur 'gizli kaynağı' hâlâ öğrenemediği için alınganlık gösteriyordu. Haklıydı belki ama şu 'tripleri' yine de çok iticiydi.

“Hayır,” dedi sevimli görünmeye çalışarak, “Çıkarmamışlar, çünkü ortada anlaşılır bir organizasyon yok!”

“Nasıl?!” diye sordu Üsteğmen ama sesi benzer soruların arasında kayboluverdi.

“Şöyle...” diye açıklamaya başladı Sarp. Kısacık durakladı, kafasını topladı ve devam etti: “Bir hiyerarşileri, örgüt yapıları, emir – komuta zincirleri, hatta belirli bir iletişim sistemleri yok. Mesela, bir operasyonda yönetici konumunda olan bir eleman, bir başka operasyonda sıradan bir takip görevinde yer alabiliyor. Ya da o ana kadar aktif elemanlarla hiçbir temas kurmamış birisi çıkıp, yeni bir operasyon başlatıp herkesi emri altında toplayabiliyor. Kimse rütbesini, devletin hangi kurumunda, hangi unvanla çalıştığını falan sorgulamıyor. Yani, uyduruyorum, belediyeden bir odacı çıkıp bir bakanlık müfettişini saha görevine sürebiliyor...”

“Tamam da olmaz öyle şey” diye itiraz etti Doğan, “Aralarında düzenli bir hiyerarşi yoksa bile bir iletişim olmalı... Birbirlerini tanımalarını sağlayacak bir veritabanı, ya da hiç olmazsa kod isimleri ya da parola... Ama birşey olmalı...”

“Var zaten...” dedi Sarp. Yine duraklamıştı. Yapacağı açıklamayı başka bir şekilde dile dökmenin bir yolunu arıyordu. Bulamayınca, bildiği gibi söyledi: “Şarkı söylüyorlar birbirlerine... Aralarında parola gibi birşey bu anladığımız kadarıyla. Fakat hangi dilde olduğunu...”

Ağzı yarı açık kalakalmıştı Sarp. Masaya küçücük bir yumruk attı. “Anlayamazlar tabii...” diye mırıldandı, Doğan’ın önündeki dosyayı alırken. Hızla son sayfalara ulaşmaya çalışırken bir gözüyle de Niran Hatun’a baktı: “Çünkü parola olarak kullandıkları şarkı bu dünyadan değil... Ateş Dili’nde büyük ihtimalle...”

Karşı çaprazdan İlyas Usta bilmiş bilmiş mırıldandı: “Parola değil o, Zihin Zembereği...”

Sarp'ın kafasını karıştırmaya hiç niyeti yoktu. Aradığı yeri bulmuştu ve parmağını ilk satırın üzerine koyarak heceleyle heceleyle okudu: “La - ta - gaz - sim...”

Daha cümlesinin sonuna gelmemişti ki, hecelemesine Niran Hatun'un sesi karıştı: “Latagaz sim vulat”

Hatun'un dudaklarından dökülen o garip lisanın, az önce okumaya çalıştığı dizenin muntazam vurgulu ve telaffuzlu hali olduğunu neden sonra anlayabildi Sarp. Üstelik devamını da getiriyordu:

“Semad lat angun vugan
Zenegem irgal ilola hahnal
Şifereş vuhandal...”

Sustuğunda, Hatun'un göz uçları üzgünce aşağıya doğru kıvrılmıştı. Derken, dudaklarını belli belirsiz kıpırdatarak ağır ama azıcık da neşeli bir şarkı mırıldanmaya başladı. “Nâmesi de böyle birşeydir...” dedi kısa keserek, “Öte Diyar'da çok iyi bilinen bir şarkıdır. Ateş Dili'nde ‘Sim Fe Lat’ derler. Yani ‘Ateş ve Bedel’!”

“Bazı konuşmalarda geçiyor...” diye onayladı Sarp, “Bir tür kod diye düşünmüştüm...”

Hatun, Yüzbaşı'yı dinliyordu ama duymamış gibi devam etti: “Sözlerine bakarsan, mecazlarla, kapalı anlamlarla dolu, ağır bir aşk şarkısı zannedersin: ‘Ateş ödedi bedeli. Bedel artık ödülü. İstedğim sonsuzluk için sesimi uyanık tuttum. Merak ediyorum gündoğumunu...”

Çeviri hızla ve ağız akışıyla yapılmıştı ama şarkının ruhuyla ilgili bir fikir veriyordu. “Lat!” dedi, sondaki ‘t’de sertçe tıslayarak, “Ateş dilindeki tam karşılığı ‘bedel’dir ama daha çok ‘insan’ anlamında kullanılır. Gerçi yasaklıdır. Hangi halktan olursa olsun, birine ‘Lat’ diye hitap etmek, hukuken de ahlaken de büyük hakaret sayılır. Yasalar bastırınca, işte böyle

şarkılara, deyişlere saklanmak zorunda kalmıştır ama anlamı bakidir. Ateşin Çocukları, Toprağın Çocuklarını bir ceza ve dahası bedelini ödedikleri bir ödül olarak görürler...”

Hikaye manidardı ve örgütün Ateş Diyarı ile olan bağlantısını da çok net bir şekilde gösteriyordu ama kafasındaki gedikler kapanmadığı sürece, Üsteğmen için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. “Tamam da nasıl çalışıyor bu şarkı?” diye sordu sinirle.

“Yahu ‘zihin zembereği’ işte...” dedi yine İlyas Usta. Sesi bu sefer biraz daha yüksek çıkmıştı.

Masanın, kapıya doğru sağ köşesinde toplaşmış halde duran ustaların en gerisinde ama tüm heybetiyle dikilen İlyas Usta’ya birazcık ters baktı Yüzbaşı. Tamam, işin içinde sanata dair bir numara olduğunu anlamışlardı ama ikisi de standart askeri eğitim görmüş sıradan insanlardı nihayetinde. Konuyu önce ‘beşeri sınırlar dahilinde’ ve iyice anlamak zorundalardı.

“Şöyle düşün...” dedi Doğan’a doğru, “Diyelim biz seninle örgütün üyeleriyiz ama birbirimizden haberimiz yok. Günün birinde sana bir emir geliyor ya da kendi inisiyatifinle bir operasyon başlatıyorsun ve bana ihtiyacın oluyor. Yapman gereken tek şey karşıma geçip ya da telefon açıp bana bu şarkıdan bir dize mırıldanmak. O dakikadan sonra ben artık senin emrindeyim...”

Durumun beşeri açıklaması bu kadardı ve hiç de tatminkar değildi. Subaylar İlyas Usta’ya dönmek zorunda kaldı. “Basit bir sanattır...” diye hevesle anlatmaya başladı Usta, “Hedefin zihnine bir nevi tetik mekanizması yerleştirirsin. Şarkı da olabilir, şiir de bir söz de hatta koku veya görüntü de... Sonra salsın gider. Lazım olduğunda bulursun, koyduğun şey neyse söylersin, gösterirsin ya da anımsatırsın. Zihninin zembereği o anda boşalır. Aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun hedef artık senindir. Azat edene kadar ne istersen yapar.”

“Zihin üslubuyla yapılıyor sanırım bu?...” diye soruvermiş bulundu Üsteğmen. Hemen akabinde de kendi ağzına bir şaplak atası geldi. Bir kastı yoktu ama sorusu ister istemez Elif Hatun’u işaret etmiş, bu da sıklıkla olduğu gibi gidip Salih Usta’yı yüreğinden vurmuştu.

“Beden üslubuyla da yapılır canım...” diyerek araya tampon gibi girdi Bengi Hatun ve son derece haklıydı.

“Şu an bizi ilgilendiren nasıl yapıldığı değil, nasıl bozulacağı,” dedi Yüzbaşı, “Bir yolu vardır umarım...”

“Var tabii...” dedi İdris Usta, “Herhangi bir bozma sanatıyla zemberek kırılabilir ama hedefle yakından temas kurmak gerekir.”

“Zihin hükümlerini uzaktan da bozabilir.” diye ekledi Bengi Hatun, “Ama hedefin yine net olarak tespit edilmesi lazım tabii...”

Sarp ile Doğan birbirlerine baktılar. Örgütün iletişim sistemini kırmak muhteşem bir hamle olurdu elbette ama içinde bulundukları şartlar itibarıyla, dosyadaki onca isme tek tek yaklaşımları imkansızdı. Yediler gitmeyecek olsa bile yapamazlardı bunu.

“Kaç kurulu zemberek vardır daha kimbilir...” diye mırıldandı İlyas Usta. Yüreklereki kasveti bir kat daha koyulaştırmıştı ama Üsteğmen iyimser kalmaya niyetliydi. “Peki, bu anahtarı biz kullanabilir miyiz?” diye sordu açık açık.

“Zemberekleri kimin, nasıl kurduğuna bağlı.” diyerek izaha başladı İdris Usta, “Hedefi tamamen kendisine de bağlayabilir, açığa da salabilir. Ama anladığım kadarıyla, bu dosyadaki isimleri açığa salmış. ‘Birbirlerine şarkı söylüyorlar’ demiştiniz, değil mi Yüzbaşım?”

Sarp başıyla onayladı, İdris Usta da devam etti: “Riskli bir seçenektir ama esneklik sağlar. Bu sayede zincir kurabilirsiniz.

Zemberekleri sizin kurduğunuzu varsayalım mesela. Doğan Bey'e ihtiyacınız var ama o an meşgulsünüz ya da benim emrimde çalışmasını istiyorsunuz. Anahtarını bana verirsiniz, sizin yerinize ben kullanırım. Bana güvenirsiniz, çünkü Doğan Bey'i bana vermeden önce siz de benim anahtarımı çevirmişsinizdir. Böylece her elemanı birbirine körü körüne bağlı, emir komuta zinciri sürekli değişen bir örgütünüz olur. Siz sadece ilk emri verirsiniz, sonra işler kendi kendine yürür gider... Lakin risk hâlâ mevcuttur. Anahtarı kaptırırsanız, örgütünüz de elden gidebilir..."

"Harika!" dedi Üsteğmen. Yüzü aydınlanıvermişti. Yüzbaşı ise bir kahkaha patlattı: "Anahtar tamam da Doğan, kapı nerede?"

Doğan direncini bozmadı. "Elbet buluruz komutanım..." diye cevap verdi çakmak çakmak gözlerle. Ama Yüzbaşı'nın eğlenesi vardı: "Tabii! En olmadı alırsız bir megafon elimize, şarkıyı söyleye söyleye dolaşırız devlet dairelerini. Denk gelir illa ki bir - ikisi..."

Direnemedi ve güldü Doğan. Fakat fazla uzun sürmedi. Çünkü Bengi Hatun, "Bu da zembereği bozmanın bir yolu işte." deyivermişti. Gülüşmeler tamamen sönünce devam etti: "Zihin zembereği, emir ile bütündür. Anahtar çevrildikten sonra emir verilmezse zemberek boşa düşer. Anahtarı Ateş Dili'nden seçmeleri biraz da bu yüzden. Hedefin, anahtarı tesadüfen ya da kazara duyma şansını en aza indirmek için..."

Yüzbaşı neşesini korumakta ısrarlıydı. Uzun süren ciddi-yetten fazlaca sıkılmış ya da korku duygusu, beyninin şakacı kısmını tetiklemişti. "Megafon formülü yine çalışır." dedi Doğan'a doğru sırtarak.

Üsteğmen bu espriye "Çok analogsunuz komutanım." diye karşılık verecekti. Anahtar şarkıyı sosyal medyaya yüklemek çok daha işlevsel bir yöntem olurdu zira. Ama susmayı tercih

etti ve Niran Hatun'a döndü. Bir taraftan da telefonunu çıkarıyordu. Biz yine de bu şarkıyı kayıt altına alalım." dedi, "Elimizde bulunması çok iyi olur..."

Ses ayarlarıyla meşgul olduğu için göremiyordu ama Niran Hatun'un, ağzına doğrultulmuş telefona bakışları hiç tekin değildi. Vaziyete yine Bengi Hatun müdahil oldu: "Sakin bir yerde halleder, göndeririz biz size onu..."

Sesindeki titreşim gerekli mesajı vermişti. Üsteğmen telefonunu geri çekti. Bu sırada İdris Usta, Yüzbaşı'nın önünde duran dosyayı geri almıştı. "Bana dört – beş gün müsaade edin." dedi, "Ne yapabilirim, ne kadar ileri gidebilirim bilmiyorum ama bazı isimler hakkında..."

"Ne dört – beş günü İdris? Yarın gidiyoruz biz!" diyerek Usta'nın lafını bitiriverdi Niran Hatun.

Usta'nın yaradılış itibarıyla acelelere antipatisi vardı ve 'yarın', acelenin de ötesinde, düpedüz 'apartopar' dı. Tek sarsılan kendisi değildi neyse ki. "Yarın dediğine yarım gün kaldı Hatun. Nasıl hazırlanınız?..." diye mızıldandı Bengi.

Niran Hatun, masanın köşesindeki kalabalıktan biraz uzaklaştı ve karşılarında dikildi: "Hazırlanacak birşey yok! Cüppelerimizi giyeceğiz, küçük birer bohça kadar da kıyafet alacağız yanımıza, kural böyle. Başka birşey olmayacak üzerimizde. Hele silah falan aklınızdan bile geçirmeyin!"

Konuşurken gözü Bengi Hatun'a takılmıştı. Aniden soru verdi: "Sarigiz, Bengi?"¹⁵

"Sar... Sarev... Sarag... Saregez¹⁶, Hatun..." diye zorlukla cevap verdi Bengi.

¹⁵ "Anladın mı Bengi?"

¹⁶ "Anladım"

Subaylar ise hayretle izliyorlardı. Sıkıntıdan ha kustu ha kusacak bir ilkokul çocuğu gibi görünüyordu. Sonra öfledi ve “Ben yapamıyorum o ekleri – kökleri...” diye inledi.

“Yapacaksın Bengi!” dedi Niran Hatun, “Kapı Koruyucusu namıyla çıkacaksın Kapı-Kale hükümdarının karşısına, Kendini doğru düzgün tanıtır bari, ayıptır!”

Bengi Hatun hepten ağlamaklı olmuştu. Yüzbaşı’nın hafiften gülümsemesi ise izlediği komediden değil, Kapı-Kale terçümesinin de dillere oturmasından dolayıldı.

İdris Usta konuya gri döndü: “Yarın çok erken olur Hatun. İki ayağımız bir...”

Beklediği gibi lafı bölünmüştü ama bölen, beklediği gibi Niran Hatun değil, Üsteğmen’di: “Dört – beş gün de çok fazla olur...”

Hatun bile beklemiyordu bunu. Herkesle birlikte o da Doğan’a kulak kesildi: “Prag’ta karşınıza çıkan şu hükümrânın hangi diyardan olduğu hiç önemli değil. Örgüt için çalıştığından yüzde yüz eminiz. Sanat-ı Nisyan’dan dolayı sizi tanıyamamış olabilir ama kim ya da kimlerden olduğunuzu tahmin etmesi de hiç zor değil. Sanat sahibi olduğunuzu anladı zaten. Simyacılar Loncası’nı aradığınızı da biliyordu. Parçaları bileştirmeleri fazla uzun sürmemiştir ve gözlerini çoktan İstanbul’a dikmişlerdir...”

Karanlık ama çok doğru konuşmuştu Üsteğmen. Salih Usta da derin, düşünceli bir sesle hak verdi: “Öyle ya... Çin’den Maçin’e kadar, kaç gündür dolaşıyoruz ortalıkta. Belki bizi bile tespit etmişlerdir... Aylardan, yıllardan sonra, tanıyamadıkları sanat sahipleri peyda oluyor orada – burada, ona - buna sorular soruyorlar... Ne düşünecek, kimi düşünecek adamlar bizden başka?”

Bu desteklerle biraz daha cesaret bulmuştu Üsteğmen. “Yanlışı anlamayın ama,” dedi, “Ne kadar erken giderseniz biz

de burada o kadar rahat ederiz. Bir de... O dosyayı da çok derinlemesine kurcalamayın bence... İstim üstündedirler şimdi. Araştırma yaptığınız olmadık bir kulağa giderse eğer... Şu halimizle bir saldırıyı karşılayamayız...”

İdris Usta parmaklarını dosyanın üzerinde tıyırdatmaya başladı. Gözlerini daldığı boşluktan ayırmadan ve dudaklarını kemirmeyi bırakmadan kafasını salladı, ardından da ekledi: “Ama yarın yine de erken...”

“Yarından sonra o zaman” diyerek noktayı koydu Niran Hatun. Emir, sükut birliğiyle başüstüne alındıktan sonra da subaylara döndü. “Yüzbaşım, Doğan Bey...” dedi şükran dolu bir sesle, “Siz de hakkınızı helal edin...”

Sarp sarsılmıştı. Bu kadar hızlı bir veda beklemiyordu. “Görüşmez miyiz bir daha?” diye sordu. Sesindeki korku, utançsızdı...

“Veda mahiyetinde söylemedim.” dedi Niran Hatun. Biraz durdu: “Şu geçen mahallede olanlar... Canımız yandı... Ama mâlum, nazar altındaydık, ne yaptığımızı bilmiyorduk... Kusura bakmayın yine de... Hakkınızı helal edin.”

“Zayıat vermedik ya, gerisinin önemi yok.” dedi Sarp gülümseyerek.

Niran Hatun da yarım bir gülücükle karşılık verdi ve hiç bozmadan Üsteğmen’e döndü: “Yeryüzünde bunu becerebilen sayılı insanlardan birisiniz.” dedi göğsünün altını işaret ederek. Sonra elini sıkarken sesini biraz alçalttı: “Bunu becerdikten sonra da hayatta kalabilen de tek kişisiniz...”

Doğan bir karşılık veremediğinden, daha doğrusu akı başında bir insan olarak vermemesi gerektiğini bildiğinden sessiz gülümsemesini sürdürüyordu. Hatun uzanıp Üsteğmen’in kolunu şefkatle kavradı: “Şükür ki öylesiniz... Şükür ki hayat tasınız, şükür ki teşekkür edebiliyorum size... Öyle bir karanlığı vardı ki o lanetin, öyle bir öfke saldı ki yüreğime, Salih’i

bile görmedi gözüm... Büyük cesaret sizinkisi. Öylesi kem bir sanatı bozmaya cüret etmek, hem de bizim mahallede, hem de başınıza gelecekleri bile bile... Gerçekten büyük cesaret..."

Bu hakkaniyetli sahneyi başından beri birkaç adım uzaktan izleyen İlyas Usta da dayanamayıp takdirlerini bildirmek istedi. "Hakikaten helal olsun Yüzbaşım." dedi, "Kimsenin aklına gelmezdi mahallenin lanete bulanmış olduğu..." Durdu. Hafifçe göz kırparak sordu: "Siz nasıl akıl ettiniz?"

Hayatındaki birçok soru gibi, İlyas Usta'nın bu sorusuna da art niyet bulaşmamıştı belki ama, yine de tüm gözlerin subayların üzerinde toplanmasına sebep olmuştu. İdris Usta bir taraftan İlyas'a 'aferinler' gönderiyor, bir taraftan da içini kaplayan aptallık duygusuyla başetmeye çalışıyordu. Bu soruyu çoktan akıl etmiş, hatta sormuş olmalıydı fakat olaylar hızlı ve şiddetli gelişmişti.

Yüzbaşı cevap vermek için hiç acele etmedi. İyice düşünüp taşındıktan sonra "Açık konuşayım, sormasaydınız anlatmaya hiç niyetim yoktu." dedi dürüstçe. Biraz daha durdu ve doğruca Niran Hatun'a baktı: "Bilgiyi Elif Hanım verdi..."

Rüzgara tutulmuş gibi sallanmışlardı ustalar. Subaylara bakıyorlardı. Sakin duruşundan Üsteğmen'in de durumdan haberdar olduğu anlaşıyordu.

"O nereden biliyormuş?" diye acele bir şüpheyle sordu Hatun.

"Bilmiyorum, soramadım." dedi Yüzbaşı, "Benimle rüyamda konuştu. Kontrolüm altında olan bir ortamda değil-dik yani. Mahallenin etki altında olduğunu söyledi sadece... Alevcikleri de İlyas Usta tahmin etti."

"Bu bize ikinci yardım edışı," diye sesli düşünür gibi konuşmaya başladı Hatun, "Haydi ilkinin anladım, kendini kurtarmak istedi, durumumuzdan faydalandı, belki biraz da acıdı bize... Fakat bu ikincisi?..."

Diğer ustalar da düşünceliydi. Bir tek Salih Usta gülümşüyor gibiydi.

“Ben de bilemedim Hatun...” dedi İdris Usta. Yine çenesini sıvazlamaya başlamıştı. Niran Hatun “Neyse...” diyerek kendine geldi ve yoldaşlarına döndü: “Haydi!” dedi, “Doğru mahalleye. Sanat kullanarak gidin. Mecbur kalmadıkça dolaşmayalım sokaklarda...”

Masanın kalabalığından sıyrılıp, salonun karanlığına doğru bir – iki adım atmıştı ki, döndü ve parmağını Bengi Hun’a doğru salladı: “Kitap al yanına!”

Bengi yine buruşmuştu ama cevap vermedi. Ayaklarını sürüye sürüye kitaplığa doğru yürürken Niran Hatun hızlı adımlarına kaldığı yerden devam etti ve ardında kırmızı bir ışık huzmesi bırakarak gözden kayboldu. Onu, İdris ile Salih ustaların yeşil ve haki renkli ışıkları takip etti.

İlyas Usta ise kitaplığın başında içi bulana bulana ciltleri kurcalayan Bengi’nin yanına gitti. “Büyütme gözünde bu kadar” dedi, “Çok iyi anlıyorsun ama konuşamıyorsun işte... Biraz sakın olsan aslında...”

“Gençliğimi yedi o dil benim!” diye hırladı Bengi. Çıraklığında, defter – kitap başında çektiği çileleri tekrar yaşıyordu sanki...

Biraz moral destek vermek istedi Yüzbaşı. “Bir elinizle Farsça, bir elinizle Latince yazıyorsunuz siz.” dedi, “Ne kadar zor olabilir ki?”

Bengi, subaylara doğru dönuverdi. Raftan, üzerinde ‘Ateş Dili’nin Esasları’ yazan gri ciltli bir kitabı alıp, Yüzbaşı’nın önüne attı: “Bizim dünyadan bir lisan olsa yarına söker, yarından sonra roman yazarım, hiç mesele değil. Lakin bu kavmin dil dediği, dil değil, bildiğin işkence! Kırk iki tane iyelik zamiri var diyeyim, gerisini hiç anlatmayayım!”

Sarp bir süre iyelik zamirinin ne olduğunu düşündü, hatırlayınca da gözleri büyüdü. Altı üstü, 'benim, senin, onun...' demenin kaç değişik yolu olabilirdi ki? Çok meraklanmıştı ama Bengi Hatun'un, Ateş Dili hakkında bir damla soru daha kaldıramayacağını görebiliyordu. Masanın üzerinde duran kitabı yavaşça kendisine doğru çekti...

Usta "Haydi!" diyerek Hatun'un koluna yapışverdi, "Var bende kitap, veririm sana... Gidelim..."

Bengi'nin canına minnetti. Kardeşine sevgiyle baktı. Sonra subaylara döndü: "Gitmeden uğrarız mutlaka..."

"Mutlaka..." dedi Sarp ile Doğan. Bengi Hatun da başıyla veda etti. İlyas ile birlikte yürümeye başladılar. Fakat diğerleri gibi salonun karanlığına değil çıkışa, merdivenlere doğru gidiyorlardı.

"Zaman eklerini hatırlıyor musun?" diye sordu İlyas.

"Kurban olayım ek deme bana!" diye karşılık verdi Bengi Hatun.

Usta ısrarcıydı: "Koşuyorum de bakayım..."

Hatun iyice düşündü: "Remered"

"Koşuyorsun..."

Cevap biraz daha çabuk geldi: "Remirid"

"Koşuyorlar..."

Bengi iyi gidiyordu: "Remarada"

"Koşucu..."

Usta bu sefer zor sormuştu anlaşılan. Bengi'nin sessizliği sürüp gidiyordu. Merdivenlere açılan kapıdan geçmişlerdi. Sağa dönüp gözden kaybolmak üzerelerken, Yüzbaşı arkalarından seslendi: "Yürümeyin demişti Niran Hanım ama..."

"Eyvallah Yüzbaşım..." diye seslendi İlyas Usta. Ardından bir mavi bir de gümüşü ışık parladı.

Yalnız kalmışlardı...

Beklediğinin tam aksine, sessizlikle de birleşince, çok iyi gelmişti bu Yüzbaşı'ya. Kahve makinesine doğru ilerledi, düğmesine bastı, iki fincan hazırladı, eğilip kapaklı dolaptan kan-
yak matarasını çıkarttı. İki dakikaya kalmadan mis gibi bir kahve kokusu salona taze bir ruh gibi yayılmıştı.

Yüzbaşı, kendi fincanının hararetini yüklü miktarda kan-
yakla yatıştırdıktan sonra, alacağı cevabı bile bile matarayı Doğan'a doğru salladı: "İster misin?"

"Olur komutanım..." deyiverdi Üsteğmen.

"Allah Allah..." dedi Sarp. Yardımcısına uzunca baktı: "Sen görev başında içmezdin?"

Güldü Doğan: "Hangi görev komutanım?"

Yüzbaşı cevap vermedi. Dönüp kanyağı ekledi ve iki fincanla birlikte masaya döndü. İlk yudumlarını anlamsızca ayakta aldılar. Sonra Sarp, ardından da Doğan oturdu.

"Bir isim düşündün mü?" diye sordu Yüzbaşı.

Üsteğmen elbette anlamamıştı: "Neye komutanım?"

"Operasyonumuza... Bir isim düşündün mü?"

"E koymuşlar zaten," dedi Doğan hafif bir kahkahayla, "Ateş ve Bedel!"

Sarp da güldü. "Enigma'dan bin kere daha iyidir."

Reçeteler operasyonun ismiydi Enigma. Cezaevindeyken baya bir eğlence konusu olmuştu aralarına. O ismin kimin fikri olduğuna dair tartışmışlar, topu da yılmadan usanmadan birbirlerine atmışlardı.

"İyi tarafından bakalım," dedi Yüzbaşı, "Ciddi ciddi dünyayı kurtarma şansına sahibiz... Becerebilirsek şahane olur..."

“Bence de...” diye onayladı Üsteğmen. Ve sordu: “Peki dünyayı nereden ve nasıl kurtarmaya başlayacağımız hususunda bir fikriniz var mı?”

Sarp’ın cevabı kısa ve samimiydi: “Kesinlikle yok!”

Çaresiz gülüştüler. Kahve iyi, kanyak daha da iyi gelmişti. “Ama Mehmet Sinan’ın bir fikri olabilir.” dedi Yüzbaşı biraz sonra, “Onu bulmamız lazım...”

Doğan’ın yüzü asılmıştı: “Sinan’ı ikimiz de az çok tanıyoruz komutanım. Saklandığı yeri kimseye söylememişse, gerçekten ‘kimseye’ söylememiştir... Araştırmak, soruşturmak da ayrı bir tehlike. Kaçınılmaz, bulandıracağı ortalığı.”

“Kaçınılmaz...” diye mırıldanarak onayladı Yüzbaşı, sonra sustu.

Kabullenmenin, teslim olmak anlamına gelmediğini cezaevindeyken öğrenmişti. Umut ile harmanlanmış bir kabul, başlangıçta çok ızdıraplı olsa da zaman içerisinde derin bir şifaya dönüşüyordu. Şu anda da kabulleniyordu Yüzbaşı: Çaresiz, imkansız ve hareketsiz bir haldeydi. Lâkin eninde sonunda bir yol bulunacağından, yapılacağından ya da açılacağından emindi. Tabiatın tabiatı gereği idi bu. Bir de içinden minicik bir ses “Elif...” diyordu.

Cevapsız sorular, çözümsüz dertler üzerinde düşünüp durmanın, bir noktadan sonra hayli zararlı olduğunu da cezaevindeyken öğrenmişti. Uzanıp gri ciltli kitabı aldı ve Ateş Dili’nin Esasları’na göz gezdirmeye başladı.

“Komutanım, kalacak mısınız siz?” sorusunu işittiğinde, aradan ne kadar vakit geçtiğini hiç hatırlamıyordu. Parmaklarının arasındaki fincanı hissetti. Soğumaya yüz tutmuştu. “Sen?” diye sordu.

“Ben mahalleye geçeceğim komutanım...”

“E yapışsaydın ya ustalardan birine. Yürüyeceksin şimdi o kadar yolu...”

“Ne bileyim, siz kalınca...” diye kekeledi Doğan.

Yüzbaşı fincanını kafasına dikti ve ayaklandı. Etrafı şöyle bir toparladılar, dosyayı sakladılar, ışıkları söndürüp telefonlarının fenerlerini yaktılar ve çıkışa doğru tırmanmaya başladılar. Uzun, yorucu ve kasvetli merdiven seyahatinin sonuna geldiklerinde Yüzbaşı soluklanma bahanesiyle durdu ve “Emmi dükkanda mıdır acaba hâlâ?” diye sordu.

Yüzündeki tedirginlik bu loş ışıktaki bile belli oluyordu. “Ben o adamın dükkânı kapttığını hiç zannetmiyorum komutanım.” dedi Üsteğmen. Sesi de ifadesi de gergindi.

Yüzbaşı’nın ‘emmi’ diye bahsettiği, Kütüphane-i Arifan’ın arka kapısını kamufle eden kunduracı dükkânında, gece gündüz tek başına çalışan ihtiyardı.

Dükkan sürekli yanan kırk mumluk bir ampulle aydınlanıyordu ve tek sabit sakini olan kunduracı emmi, ancak bir diz boyu yükseklikte olan tezgahının başında, aheste ama kendinden emin bir tempoda, durmaksızın dikiyor, çakıyor, kesiyor, boyuyor ve yapıştırıyordu.

Subaylar mekana ilk girdiklerinde gözlerine inanmamışlar, bir insanın bu karanlıkta çalışabileceğine ihtimal verememişlerdi. Etraf o kadar loştu ki, alçak tezgahın bir adım ilerisine geçen birisi bile gözden kayboluveriyordu. Kunduracı emmiye biraz daha yaklaştıklarında ise hayretleri katlanmıştı. Kendileri burunlarının ucunu bile göremezken, adam elindeki deriyi ince ince ve kusursuz bir ustalıkla dikiyordu.

Yüzbaşı “Selamın aleyküm usta, kolay gelsin.” deyince işin rengi iyice koyulaşmıştı.

Emmi cevap vermemiş, sadece dönüp sesin geldiği yöne doğru bakmıştı. Sarp ile Doğan enselerini kaplayan o ürperti

de gözlerine yapışverişen o bebensiz mavi gözleri de ömürlerinin sonuna kadar unutmayacaklardı. Kunduracının ışığa ihtiyacı yoktu elbette... Hem de hiç yoktu: Çünkü adam kördü!

İşte Yüzbaşı'nın yukarıya varmadan önce soluklanma bahanesiyle duraklamasının sebebi buydu. Fakat ne kadar geciktirirse geciktirsin çıkış tek, emmi ise kaçınılmazdı.

Son basamakları sessizce tırmandılar, kapının önüne gelince de telefonlarının ışıklarını kapattılar. Gözlerinin, içeriden gelen ölgün ışığa alışması için kapının önünde biraz beledikten sonra dükkana adım attılar. Az önden yürüyen Sarp Yüzbaşı'nın amcaya iyi akşamlar falan demeye hiç niyeti yoktu. Tepedeki kırk mumluk ampulden çok daha keskin bir ışık saçan o koca bebensiz gözlerle bir kez daha maruz kalmak istemiyordu çünkü.

Emmi her zamanki gibi tezgahının başındaydı. Bir eliyle sıkı sıkı tuttuğu parmak kalınlığındaki köseleyi, diğer elindeki ucu kıvrık kunduracı falçatasıyla tereyağı keser gibi kesmekteyken, Yüzbaşı bu daracık mekandaki en geniş rotayı takip ederek kunduracının mümkün olduğunca açığından sıyrılıp geçmeyi planlıyordu. Fakat yapamadı. Tezgahı daha yarım adım geçmişlerdi ki emmi kafasını kaldırdı ve mavi gözleriyle subayları oldukları yere sabitledi.

"İyi akşamlar usta, kolay gelsin." dedi Sarp gür bir sesle ve kocaman sırtarak.

Arkadan Doğan'ın sesi geldi: "Hayırlı akşamlar, hayırlı işler..."

Emmi hiçbir cevap vermeden önüne döndü ve köseleyi biçmeye devam etti.

Dışarıya çıktıklarında güneş iyice alçalmıştı. Serin esen hava bedenlerine de yüreklerine de iyi gelmişti. Çıkamazdan çıkıp, sokağa kıvrıldıktan hemen sonra Yüzbaşı sordu: "Yahu Abbas Ağa nereden buluyor böyle antika adamları?"

Üsteğmen soruya soruyla karşılık verdi: “Kimi diyorsunuz komutanım?”

“Emmiyi diyorum Doğan,” dedi Yüzbaşı, “Kimi diyeceğim başka?”

Üsteğmen aniden durdu ve Yüzbaşı’ya bakmaya başladı. “Abbas Ağa tanımıyor ki emmiyi...” dedi bir soluk sonra, “O da geçenlerde bana sordu ‘İdris Usta nereden tanır böyle adamları?’ diye...”

Subaylar gözlerini birbirlerinden kaçırdılar. Her ikisinin de ensesini yine o korkunç ürperti kaplamıştı.

Ertesi günün günbatımında, Akdeniz'in ortasında, mutedil dalgaların arasında, acelesiz bir seyirle, Girit Adası'nın altından sıyrılıp geçecek bir şekilde, hafif güneyli, doğu yönüne doğru rota tutturmuş, iriceliğinden başka göze çarpan hiçbir özelliği olmayan bir yük gemisinin, gün ışığıyla hiç tanışmamış kış ambarının, pervane gürültüsüne en uzak köşesine kurulmuş ve kapısı sıkı sıkı kapatılmış brifing odasındaki dev ekranın yanbaşı, ellerinde uzayıp – kısalan çubuklarıyla dört üniformalı duruyor, hemen karşısındaki, uçları ekrana bakacak şekilde yerleştirilmiş 'U' biçimindeki masanın en dibinde de bir üniformalı adam ile sadece ve sadece kıyafet itibarıyla 'sivil' görünen bir kadın oturuyordu.

Kadın kırklarında gösteriyordu ve daha genç olması dilenmeyecek kadar güzeldi.

Gösterişli bir kıyafeti, mükemmel vücut hatlarına yapılacak bir hakaret olarak kabul edermiş gibi sade, siyah, uzun etekli bir elbise giymişti. Saçları ve gözleri, genel kanının aksine, siyahın da tonları olan bir renk olduğunu söylüyorlar ve yüzüne hayali bir tül gibi örtülmüş karanlık ile birleşerek, o soluk kesici ifadeyi meydana getiriyorlardı.

Tacının alnına dökülen taşları, ateşte kavrulmuş yakutlar gibi, kara – kırmızı renkteydi.

Boynunda ayın fazlarını gösteren, gümüşten daha parlak bir cevherden işlenmiş, dikkat çekici bir kolye vardı. Göğüslerinin arasında, narin zincirin en ucunda salınan dolunaydan ve onun üzerine sağlı sollu yerleştirilmiş ikişer yarım aydan

ve hilalden oluşan bu kolyenin esrarlı manasını bilenler, eksik parça olan yeni ayın, yani ayın hâlâ varolduğu ama gökyüzünde görülmediği halinin, bu kadının yüzü ile temsil edildiğinden de haberdarlardı.

Üniformalılar da üniformalar da oldukça tuhaftı.

Ayakta duranların yaşları, en fazla kırkların başıydı. Omuzlarındaki yıldızlar, 'general' seviyesinde olduklarını gösterse de halleri onbaşidan farksızdı.

Konuşma sıralarını beklemekte olan üçü; bordo, beyaz ve gümüş rengi üniformalarının içinde, sol duvarın dibine dizilmiş, esas duruş vaziyetinde kıpırtısız duruyorlardı.

Ekrana yakın duran ve elinde çubuğuyla brifingi sürdüren general ise tıpkı masadaki adam gibi haki renkte giyinmişti.

Odadaki tüm üniformalar sadeydi ama bu garip görünmelerine engel olmuyordu. Boyun bölgesinde siyah şeritleri olan, yakasız, uzun etekli hırkalarını, aynı renklerde ütülü pantolonlar ve siyah ayakkabılarla tamamlamışlardı.

Haki üniformalı, ekrandaki Asya – Pasifik haritasının üzerine çubuğuyla geniş bir daire çizerek, Türkçe'nin hiç duyulmamış bir aksanıyla, sanki yeni öğrenmiş de heceliyormuş gibi konuşmaya devam etti: "Bu bölgedeki nüfus yoğunluğunu depremler, kasırgalar ve tsunamilerle seyrelteceğiz. Bütün planlarımızı azami zayıyatı vermek üzere yaptık. Saygıdeğer iklim toprak ve su hükümrani komutanlarımızın güçlerini en verimli şekilde ortaya çıkartmak için tüm bilimsel çalışmaları yaptık, en uygun fay hatlarını, akıntı yollarını ve tribülans noktalarını belirledik..."

Haki üniformalı general, çubuğuyla ekrana iki kere tıkladı ve harita değişti. Artık Ön Asya ve Avrupa üzerinde anlatıyordu: "Kontrol edilebilir nüfusa sahip bölgelerde ise çoğunlukla saygıdeğer zihin hükümrani komutanlarımız görev yapacaklar. Burada amacımız, Geceliler'in kamusal alanlarda

kendilerini göstermeye başlamasının ardından, şehirlerde çıkacak karmaşayı, illüzyonlar ve korku dalgalarıyla pekiştirmek olacak. Bu aşamada iki psikolojik hedefimiz var. Birincisi; ne kadar aciz ve zavallı olduklarını, tartışmaya yer bırakmayacak şekilde insanların yüzlerine vurmak. İkincisi de dini duygularını kullanarak 'lanetlendiklerine' inandırmak. Kapıların kırılmasını takip eden günlerde yaşanacak vahşet, dünyayı ruh-hen çökartacak, bundan eminiz. Akabinde Kapılar'dan geçecek şanlı ordumuzu, İnsanların çok büyük bir kısmının 'kurta-ricı' olarak karşılayacağını hesaplıyoruz. Geriye kalan kesim ise ne kendi içlerinde ne de çevrelerinde bir direniş iradesi bulamayacak. Çıkacak aksaklıklara karşı, saygıdeğer hükümler komutanlarımızı da uygun noktalara şimdiden yerleştirdik. Olası direniş noktalarını iki ila altı saat içerisinde afetlerle vuracak pozisyonlara konuşlandırıldılar. Düzenli ya da paramiliter, herhangi bir direniş organizasyonunun yerleşip yayılmasına kesinlikle izin vermeyecekler..."

"Hangisi önce başlayacak?" diye soruverdi kadın.

Ekranın başındaki general, köpek havlaması duymuş bir kedi yavrusu gibi donakalmıştı. Ya kadının, sakın halinde bile nefes nefese, sanki az önce avazı çıktığı kadar bağırması da çok yorulmuş gibi çıkan sesinden korkmuştu ya da Türkçe'yi anlayışı, konuşmasından çok daha aksaktı.

Kadının yanında oturan adam açıklamak zorunda kaldı: "Yüce Ecemiz hangi operasyonların daha önce başlayacağını soruyor. Doğudakilerin mi yoksa batıdakilerin mi?"

"Eş zamanlı başlayacağız Yüce Ecem!" diye cevap verdi general. Ekranı yine iki defa tıkladı ve doğu ile batıyı birlikte gösteren yeni bir harita belirdi: "Ama fark şu olacak. Doğudaki operasyon en yüksek seviyeden, çok şiddetli vuruşlarla başlarken, Batı'da, operasyonun şiddeti yavaşça yükseltilecek. Burada kritik olan 'İlk Emirler'in doğru zamanda verilmesi. Doğudaki ve batıdaki operasyonların başlamasını takiben en

çok üç hafta içerisinde, şanlı ordumuz Kapılar'dan geçiş yapmış olmalı. Fakat on günden daha erken de gelmemeli..."

General, masadaki adamın kadının kulağına doğru hafifçe yaklaştığını görünce durdu, çubuğunu indirip esas duruş vaziyetine geçti. Fısıltılar anlaşılmıyordu ama "Öte Diyar'daki yüksek komutanlarımızla yapacağınız istişareler bu noktada çok önemli olacak Yüce Ecem." diyordu masadaki adam, "Ramma Vamal'ın düşeceği zaman doğru tahlil edilmeli ki, biz de burada İlk Emirler'i doğru zamanda verebilelim."

"Tahlillerimden şüphe mi duyuyorsun?" diye sordu kadın. Sesi hiç de alçak çıkmamıştı ama adam, duvar dibindeki generallerden çok daha sakin ve cesur görünüyordu. "Sizinkilerden asla Yüce Ecem." dedi, "Endişem, Öte Diyar'daki yüksek komutanlarımızın tahlilleri hususunda. Uzun ve çetin bir savaşın içinde olacaklar. Aşırı iyimser düşünebilirler, kötümserliğe kapılabilirler... Bu noktada güveneceğimiz tek şey sizin ilahi sezgileriniz olacak."

Kadın son kelimelerden çok etkilenmiş gibi görünmüyordu. Parmağıyla, adamın sağ omuzundaki apoletin üzerinde duran yegane rütbe işaretine, ayın fazlarıyla süslenmiş bir çelengin çevrelediği çift kılıca pıt pıt vurdu. "Askersin..." dedi yumuşak olmaya çabalayan ama duyulur bir sesle, "Mareşal rütbesinin kimlere verildiğini bilirsin. Benim veresiye çalışmayacağımı daha iyi bilirsin. Ben sana savaşı kazanmayı emretmiyorum Mareşal! Savaş çoktan kazanıldı çünkü, bu yüzden taşıyabiliyorsun rütbeni! Senden tek istediğim bu basit hakikatı tecelli ettirmen ve dünyanın zamanı ile benim iradem arasındaki mesafeyi hızlıca kapatman! Anladın mı?"

"Emredersiniz Yüce Ecem!" dedi adam. Damla damla erimeye başlayacakmış gibi duran ifadesinden sadece ve sadece 'zevk' okunuyordu ve sebebi de kesinlikle kadının tavrı ve sözleriydi.

Kadın, gözlerini Mareşal'in üzerinden çekmeden duvarın dibindeki generalleri işaret etti: "Bunlar devam edecek mi daha?"

"Genelkurmay başkanımız bitirmek üzere." dedi Mareşal, "Ardından deniz kuvvetleri, istihbarat ve sıhhiye komutanları bilgilendirme yapacaklar."

"Yapsınlar..." dedi kadın ve ayağa kalktı. Zaten esas duruşta olan generaller ne yapacaklarını bilememişler, sadece birazcık daha kasılmışlardı. Mareşal, hızlı ama nazik bir hamleyle kadının biraz önüne geçti ve boş koltuklardan birinin üzerine öylece bırakılmış erguvan renkli pelerini alıp Yüce Ece'nin omuzlarına titizlikle yerleştirdi. Pelerinin altın düğmesini de elleriyle ilikledikten sonra duvarın dibine doğru küçük bir bakış fırlattı. Generaller ellerini aynı anda ceplerine attılar ve alın bölgelerine üniformalarıyla aynı renkte iri kesme taşlar yerleştirilmiş siperliksiz keplerini yine aynı anda başlarına geçirdiler.

Mareşal, herşeyin kutsal bir merasim havasında devam etmesini istiyordu gibiydi, ama Yüce Ece bu sabra sahip değildi. Kapıyı açmak için öne fırlamış bordo üniformalı generali beklemekten dışarıya çıktı. Hemen arkasından ise Mareşal'in çaresiz tekmili duyuldu: "Dikkat!"

Ambarın demir tavanı ve duvarları topuk sesleri ve tüfek şakırtılarıyla çınladı. Çıkan ses o kadar şiddetliydi ki, yankılar dinmek bilmiyor, kadının keyif dolu kahkahalarına karışıyordu.

Brifing odasının kapısından elli metre ilerideki merdivenlere kadar uzanan kırmızı halının başında durmuş, yürüyeceği yol boyunca, karşılıklı mangalar halinde dizilmiş askerlere büyülenmiş gibi bakıyordu Yüce Ece. "Muhteşem..." diye mırıldandı ve omuz başında duran Mareşal'e baktı: "Sen gerçek bir dehasın..."

"Sizin irfanınız olmadan başarmamız mümkün değildi Yüce Ecem." dedi Mareşal. Ardından sordu: "Muhafız alayınızdan memnunsunuzdur umarım..."

“Övgüme mazhar olmak için bana aptal aptal sorular sorma.” dedi kadın ekşi bir suratla, “Memnun olmasaydım tabii ki haberin olurdu!”

Adam, yediğı azardan aldığı zevkle sıırıtmaktayken Yüce Ece çoktan kırmızı halı boyunca yürümeye başlamıştı. Mareşal bir ‘dikkat’ daha çekti ve ardındaki dört generalle birlikte selama durdu. Yüce Ece, ardında gümüşü bir ışık bırakarak gözden kaybolana kadar da o halde bekledi.

Veda günü gelmişti...

Gönüllerden geçen ustaları layığıyla uğramaktı ama Doğan Üsteğmen'in öngörülerini fazlasıyla doğru çıktığı için mümkün olamıyordu bu.

Kuşatma korkunçtu!

İdris Usta Prag'tan döndükten, daha doğrusu kaçtıktan on iki saat sonra, mahallenin ve Solak odalarının etrafındaki gözcülerin sayısı neredeyse iki katına çıkmıştı. Aralarında sanat sahipleri de vardı. Etrafı hızlıca kolaçan eden Niran Hatun en az iki zihin hükümrânının varlığını hissetmiş ve herkesin yerinde, sabit kalmasını istemişti. Üsteğmen bile sanat yoluyla çıkarılmıştı mahalleden.

Subaylar son iki geceyi Arka Salon'daki yeni koşullarında, portatif karyolarının üzerinde geçirmişlerdi. Sızlayan sırtları ve tedirgin yürekleri dışında bir dertleri yoktu. Ayrıca Doğan, küçük tüpün üzerinde şahane sucuklu yumurta yapıyordu.

Bugünün sabahında erkenden kalkmışlar, herşeye rağmen bir umut ustaları bekleme koyulmuşlardı. Lâkin öğlene doğru tek bir sanat ışığı parlamıştı Arka Salon'un loşluğunda. Rengi yeşildi. İdris Usta tek başına gelmişti. Getirdiği taze haberler de elinde tuttuğu, sıkıca düğümlemiş tekeli bayii poşeti kadar karaydı.

Kapılar'ın civarı da abluka altındaydı. Bu da beklenen bir durumdu tabii ki ama Yörükler'in etrafta birkaç sabit kamp yeri tespit etmeleri için rengini haylice değiştiriyordu.

“Yörükler vasıtasıyla size düzenli olarak bilgi göndermeyi düşünüyorduk ama...” dedi İdris Usta.

Üsteğmen, Türk kahvelerini getirince durmak zorunda kaldı. Masanın köşesine, sandalyenin ucuna iğreti bir şekilde oturmuştu. Siyah poşeti de kucağındaydı. Yüzbaşı hemen karşısına bir sandalye çekmiş, Doğan ise ayakta kalmayı tercih etmişti.

Sarp paketinden bir sigara çıkarttı, misafirine de ikram etti. Teşekkür ederek bir dal aldı Usta. Hemen yaktı ve çakmağını, hâlâ ceplerini kurcalamakta olan Yüzbaşı'ya uzattı. Çakmağı alıp, elinde şöyle bir tarttı Sarp. Narindi ama ağırdı. Kapağını açtı kapattı. Sesi güzel çınlıyordu. İdris Usta'nın demirbaş eşyalarından birisiydi bu. Daha önce görmüştü ama ilk defa kullanıyordu.

“Üretilen ilk on çakmaktan biridir.” dedi Usta.

“Vay...” diye karşılık verdi Yüzbaşı. Sigarasını daha bir havalı ateşledi ve geri uzattı.

“Sizde kalsın...” dedi İdris Usta, “Öte tarafta işime yaramayacak nasıl olsa...”

Haklıydı. Ateş Diyarı. doğal ateşlere lanetliydi. Bir dünya kadar büyük ve asla kapatılamayacak bir yekalaz taşının üzerinde yaşıyor olacaktı. Çakmak fuzuliydi.

Sarp hınzır hınzır güldü: “Dönünce vermem ama...”

Usta da güldü. “Hiç sorun değil.” dedi, “Dördü daha kolleksiyonumda.” Sigarasından kibar ve küçük bir duman daha alıp konuya döndü: “Öte Diyar öyle çok uzakta bir yer değil aslında. İki kapı arasında beş yüz metre kadar bir mesafe var. Acil durumlarda, biz temelli dönemesek bile kapı ağzından, Yörüklerle size haber ulaştırmayı düşünmüştük ama... İmkansız artık bu. Kapılar'ın civarında tek bir nöbetçi bile barındırmazlar. Öte Diyar'a geçtiğimiz de ortaya çıkar üstelik.”

“E siz nasıl geçeceksiniz peki?” diye sordu Üsteğmen.

İdris Usta bu konuda çok rahattı. “Biz Kapı Koruyucularıyız.” dedi, “Bu taraftan geçişlerimiz Kırkların koruması altında. Kimse fark etmeyecek geçtiğimizi. Ama biz yine de tedbirimizi alacağız tabii...”

Kısacık sustular. Usta'nın söyleyecek son bir sözü kalmıştı. “Kusura bakmayın...” diyerek kucağındaki siyah poşeti kibarca Yüzbaşı'ya uzattı, “Bundan başka birşey yapamıyorum sizin için. Durumumuz malum... Elimizde kalanlar bunlar. Abbas Ağa'ya da bıraktım biraz...”

Kaba düğümünü çözmeden önce poşeti şöyle bir tarttı Yüzbaşı. Ağırcaydı... Açıp baktı ve lacivert renkte üç kadife kese gördü. İdris Usta'nın meşhur altın keseleriydi bunlar. Cömert bir veda hediyesi sayılabilirdi, fakat Usta'nın daha dolu üç keseyi bahşiş olarak dağıttığı zamanları da hatırlıyordu. Yüreği burkularak teşekkür etti, poşeti Doğan'a verdi, hemen ardından da sordu: “Yolculuk ne zaman?”

“Ben dönünce...” diye karşılık verdi Usta. Kahvesini bitirdi, sigarasını söndürdü: “Mahallede hazır bizimkiler. Beni bekliyorlar.”

Vedanın da sonuna geldiklerini anlamıştı Yüzbaşı. Ama hiç yerinden kalkası yoktu. Karşısındaki adamla ilk tanıştıkları günler aklına geldi. Nasıl da sinirine dokunmuştu. Hâlâ da çok sevdiğini söyleyemezdi ama varlığının verdiği güveni artık çok daha iyi anlıyordu.

Yüzbaşı yerinden kıpırdamayınca İdris Usta kalktı ve elini uzattı. ‘Hoşçakal’ yerine geçecek bir cümle arıyordu. Bulamayınca sordu: “Ne diyelim?...”

“Demeyelim, yapalım.” diye karşılık verdi Sarp Yüzbaşı.

Kuvvetlice ve uzun uzun el sıkıştılar, ardından kucaklaştılar.

Sıra Üsteğmen'e gelmişti. Kendisine doğru uzanan ele hiç bakmadan, doğrudan sarıldı Doğan. Sonra Usta, ikisini de

omuzlarından tutarak “Bana bakın,” dedi, “Ne yaparsanız yapın ama hayatta kalın! Kapıların kırılması, dünyanın sonu değil. Yeni bir dünyanın başlangıcı. O dünyada hayatta kalın!”

Verilecek çok karşılık vardı belki ama Sarp ile Doğan kâfalarını sallamayı tercih ettiler.

“O zaman bana müsaade...” dedi Usta ve biraz da kaçır gibi dönüp, salonun ortasına doğru yürümeye başladı. Subaylar, adımlarının hızlanmasını, ardından da yeşil bir ışık çakmasını bekliyorlardı ama İdris Usta aniden durdu ve döndü: “Az daha unuttuyordum...”

Tekrar masaya yaklaştı ve ceketinin cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı: “İlyas gönderdi bunu size.” dedi kağıdı masaya açarken. Kütüphane-i Arifan’ın krokisiydi bu. Karmaşık labirentlerin iki noktasına kırmızı çarpı işaretleri atılmış, bir nokta da siyah kalemle daire içine alınmıştı.

“İşler çıkmaza girerse Kütüphane’yi ateşe vermeniz gerekiyor.” dedi kırmızı çarpıları göstererek, “Bu noktalardan tutuşturmanız yeterli, gerisini hava akımı halleder..”

Ardından siyah daireyi gösterdi: “Ateş Diyarı ile ilgili külliyatın geri kalanı da bu raflardaymış...”

Subayların yüzleri asılmıştı. Zaten çalkantılı olan kariyerlerini, dünyanın en nadide kütüphanesini ateşe vererek sonlandırmak hiç hoş değildi. Mecburen “Anlaşıldı...” diye karşılık verdi Üsteğmen. Sarp ise krokiye dalıp gitmişti. Öyle ki, İdris Usta beklenen yeşil ışığını ardında bırakıp gözden kaybolurken dönüp bakmadı bile...

Üsteğmen, salonda küçük bir tur atıp masaya geri döndü. Gözleri siyah poşetin üzerindeydi. Çekingence “Komutanım...” diye seslendi. Karşılık olarak ve gözlerini krokiden ayırmadan “Bana bir kalem versene.” dedi Sarp.

Üsteğmen bu küçük emri yerine getirdi ve komutanının işini bitirmesini beklemeye koyuldu. Fakat Yüzbaşı, dalıp gitmiş bir halde, krokiadaki labirentlerin üzerine kesik çizgiler çekmeye devam ediyordu. Doğan sıkılmıştı. Bir kez daha “Komutanım...” dedi.

“Hı...” diye karşılık verdi Yüzbaşı.

Bu ilgisizliğe rağmen derdini anlatmaya başladı Üsteğmen: “Bizim yeni elemanlara ihtiyacımız var ama insan kaynaklarımız da kısıtlı...”

“Kısıtlı değil Doğan, yok!” dedi Yüzbaşı. Kafasını kaldırmamıştı bile. Üsteğmen devam etti: “Solaklar’ın yamakları geldi aklıma... Hani şu yeni alınan çocuklar. Sahada hiç kullanılmadılar. Yüzlerini de isimlerini de kimse bilmiyor.”

Sarp kafasını salladı. Seneler önceki genişleme hamlesi sırasında Solaklar kadrolarına kırk kadar yamak katmışlardı. O zamanlar on dört on beş yaşındaydılar. Malum sebeplerden dolayı doğru düzgün eğitim alamamışlar, Solak Odalarında büyümeye terk edilmişlerdi. “Daire’ye mi alalım diyor-sun?” diye sordu.

“Alamasak bile eğitelim komutanım.” diye cevap verdi Doğan, “İstihbaratta kullanırsınız hiç olmazsa. Ben bir eğitim programı hazırlarım...”

Yine ilgisizce onayladı Yüzbaşı: “Doğru düşünmüşsün...”

Üsteğmen hem sinirlenmiş hem de komutanının neyin peşinde olduğunu iyice merak etmeye başlamıştı. Eğilip krokiye bakmaya çalıştı ama Yüzbaşı masanın üzerine iyice kapanmış olduğu için bir şey göremedi. Belli belirsiz öfledi ve devam etti: “Fakat biraz masraflı olacak bu iş... Keselerden birini alabilir miyim diye soracaktım.”

“Lojistik ve donatım sorumlumuz sen değil misin zaten Doğan?” diye kestirip attı Sarp, “Keselerin hepsi senin, dile-diğin gibi harca. Bizi aç ve kahvesiz bırakma yeter.”

Lafını bitirdikten sonra doğruldu ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle krokiyi Doğan’ın önüne sürdü: “Asıl şuna bak sen... Ne buldum...”

Üsteğmen kağıda şöyle bir baktı, uzaktan bir şey anlamayınca o da masaya doğru eğilmek zorunda kaldı. Yüzbaşı, tıpkı labirent bulmacası çözer gibi, belirli bir yolu işaretlemişti. Kesik çizgileri gözleriyle takip etti ve yolun sonuna gelince, ister istemez ve birazcık da hüznle gülümsedi. Eski Yer’e, Sütunlu Salon’a çıkan yolu bulmuştu Yüzbaşı. Göz kırparak “Ne dersin?” diye sordu.

Doğan heyecanını da tereddütünü de gizleyemiyordu: “Bir sıkıntı çıkmasın komutanım?”

Soruya soruyla karşılık verdi Sarp: “Ne sıkıntı çıkacak? Gözcü falan varsa da ön kapıya bakıyordur. Arka girişi hiç bulamadılar ki...”

Üsteğmen düşünüyordu... Tutuklandıkları günden beri burunlarında tüten kadim mekanlarını, eski ofislerini ve odalarını kısacık da olsa ziyaret etmek çok cazip ama tehlikeli bir fikirdi. Fakat komutanı, niyetini fena halde bozmuştu.

“Bak Doğan, ben orayı bir kez daha göremezsem gözüüm açık giderim!” dedi Sarp, “Haydi...”

Üsteğmen yukarıya çıkan merdivenlere doğru hamle etti: “Gidip fener falan alayım ben madem...”

Yüzbaşı koluna yapıştı: “Telefonlarımız var...”

“Şarjı...”

“Yeter...”

Çıkartıp kendi telefonuna baktı Doğan: “Tam doldurulum komutanım.”

Sarp buna itiraz etmedi. Şarj aleti prizin üzerindeydi zaten. Kahve tezgahına doğru yürüdü. Doğan da arka odanın yolunu tutmuştu. Yüzbaşı arkasından seslendi: “Su falan da al...”

“Tabii ki...” dedi Doğan ve Arka Salon’un arka kapılarının karanlığında kayboldu...

Yediler'in mahallesinde, Niran Hatun'un evinin avlusundaki bekleyiş sabırları tüketmeye başlamıştı. İdris Usta, Solaklar'ı ve subayları ziyaretten kırk dakika kadar önce dönmüş ve hazırlanmak üzere evine çekilmişti.

"İdris haydi, haydi..." diye söylendi Niran Hatun. Sonra aniden, sedirin ucuna ilişmiş oturan İlyas'a döndü: "Git çağır ustanı!"

Çaresizce kollarını açtı İlyas Usta. "Gittim ya Hatun, tıraş oluyor." dedi, "Bilmez misin Usta'yı? Usturayı yüzüne vurmaktan çarşıya bile çıkmaz. Gelir şimdi..."

Hatun üstelemedi. Sundurmanın altında volta vurmaya devam etti. Sonra yine aniden, resmi cüppelerini giymiş, kuşaklarını Ocak nizamına uygun çifte düğümle bağlamış ve küçük bohçalarını omuzlarına çaprazlama asmış bir halde sedire oturmuş bekleyen ustalara döndü. "İlk karşılama resmi olacak." deyiverdi üçünü de afallatarak, "Kimliklerimizi tespit edecekler, sonra hepimizi Kapı-Kale hükümdarının huzuruna çıkaracaklar. Herkes biliyor değil mi kendini nasıl tanıtacağını?"

Bengi Hatun, bu sorunun herkesten çok kendisine sorulduğunu anlamıştı. Göstere göstere kafasını sallıyordu. Kendinden emindi, zira harfi harfine ezberlemişti ne diyeceğini. Lakin sıradaki soruya hiç hazırlıklı değildi: "Rütbeleri ezberlediniz mi peki?"

Bengi'nin yüzü, 'eyvah' nidasının temsiline dönüşmüştü. Neyse ki sedirin öte ucunda oturan Salih Usta yüreğini ferahlattı: "Hiç öğrenmedik ki ezberleyelim Hatun. Ne rütbesi?"

Niran Hatun tam karşısında, sedirin ortasında oturan İlyas'a baktı. O da boş bakıyordu. Ateş Diyarı'nın askeri yapısını, çırakların eğitim müfredatına almamışlardı demek ki.

"Rütbelere sağ göğsün üzerinde yazar." diye hızlıca anlatmaya başladı, "Ama teferruatları boşverin. Sizi ilgilendiren yüksek rütbeliler. Solunda bir zihin hükümranı, yani 'haberçisi', sağında da sancaktarı varsa, rütbesi en düşük 'Savaş Efendisi'dir. Sancaklara bakın. Üzerinde komutanın ismi yazar. Sancağın kenarlarında işlemeli bir çerçeve varsa, 'Yüksek Savaş Efendisi'dir. Hükümdar ya da hanedan üyelerinin sancakları ise daha uzundur, çünkü ismin altında unvan da yazar. 'Şahnan' ya da 'Şahnin' okuyorsanız, bilin ki ya hükümdar ya da eşidir karşınızdaki. 'Şahnen' yazıyorsa da prens ya da prenestir. Ha, sancak taşımıyorsa nasıl ayırt edersiniz bir hükümdarı?..."

Kimsenin doğru düzgün dinlemediği konuşması, cümle kapısı tarafından gelen "Hazır mısınız?" diye bir sesle bölününce hışımla döndü Hatun. "Nicedir İdris!" dedi hırlayarak. Sonra sesini az daha yükselterek ekledi: "Sıhhatler olsun!"

İdris Usta hiç üzerine alınmadan teşekkür etti. Avlunun ortasındaki küçük havuzun başında durup, sedirde oturanları yanına çağırdı. yeşil cüppesinin içerisinde ısl ısl görünüyordu ve nefis kokular saçıyordu.

İlyas, Bengi ve Salih havuza doğru yürürlerken, Niran Hatun eve girmişti. Bir dakikayı geçirmeden kapının ağzında tekerrar belirdiğinde, ellerinin arasında küçük, sarı renkte bir kutu taşıyordu. Kutunun demirden olduğunu, rengini de boyadan almadığını, yaklaştıkça yüzlerine vuran harareten anladı usralar. Metalin damla damla erimesini, Hatun'un sanat üzerindeki hükmü engelliyordu.

Niran Hatun kutuyu havuzun kenarına koydu ve kapağını açtı. "Korkmayın" dedi hafifçe uzaklaşmış ustalara dönerek,

“Bize bir zararı olmaz.” Sonra elini sakince uzatıp basit görünümlü, kenarları pas tutmuş, büyükçe bir anahtarı, akkor kesilmiş kutunun içinden aldı.

“Yaklaşın. Dokunun bana.” dedi anahtarı havaya kaldırıırken.

Bütün ustalar Hatun’un yukarı uzanmış koluna tutunmuşlardı. Derin bir nefes alıp “Ey Ulular...” diye göğe doğru seslenmeye başlamıştı ki, günün ışığı bir anda soluverdi...

Zamanın hâlâ daha aktığını, herşeyin de arzuladıkları gibi gittiğini idrak etmeleri için, heyecanlarının dinmesi ve gözlerinin loşluğa iyice alışması gerekti.

Beklemedikleri ve daha önce hiç tecrübe etmedikleri bir hızla mekan değiştirmişlerdi sadece. Otuz - kırk adım çapında bir mağaranın tam ortasında ve tıpkı bir göz kırpmı önceki gibi, Hatun’un yukarıya kalkmış koluna yapışmış vaziyette duruyorlardı. Görebildikleri iki ışık girişi vardı. İlki, mağaranın deliği andıran ağzıydı. İkincisi ise tam tepelerinde, elli adım kadar yukarıdaydı. Dört bir taraflarını saran kaya duvarlar, birbirlerine yaklaşıp yükseliyorlar ve içinde bulundukları mekânı, ucu delik dev bir koni şekline getiriyorlardı.

“Zirvenin içindeyiz...” dedi Niran Hatun ve kolunu yoldaşlarından kurtarıp dar girişin tam aksi yönüne doğru yürümeye başladı. Ustalar nereye gittiğini anlamamışlardı. Peşi sıra birkaç adım atmaya yeltenmişlerdi ki, önce demir bir kilit sesi taş duvarlarda yankılandı. Hemen ardından sarı, keskin ve yakıcı bir ışık dalgası tüm mağarayı doldurdu. Yüzlerini gayrı ihtiyari akkor kesilmiş kapıdan öteye çeviren ustalar, içeriye rüzgarın ya da hayvanların marifetiyle taşınmış nesnelerin, kuş tüylerinin, dal ve yaprak parçalarının, hızla kavru-lup küle dönüşmekte olduğunu gördüler ve bedenlerinde hissettikleri hararetin, aslının katresi bile olmadığını anladılar. Koni şeklindeki bu mağara, daracık girişi ve tepesindeki baca

misali deliği ile birlikte, ehliyetsiz girmeye yeltenecekler için hazırlanmış dev bir fırındı aslında...

Niran Hatun kapıyı birazcık kendine doğru çekip ustaların yanına geri döndü. "Merak etmeyin," dedi gülerek, "Serinler birazdan..."

İlyas Usta bir kapıya, bir Hatun'a baktı: "Soğumasını mı bekleyeceğiz?"

"Yok..." diye karşılık verdi Hatun, "Kilidi tekrar vurana kadar öyle kalır kapı."

İlyas'ın yüzünde derdini anlatamamanın sıkıntısı vardı. Doğrudan sordu: "Biz niye duruyoruz peki?"

Benzer bir ifade Niran Hatun'un yüzüne vurmuştu bu sefer. Kollarını iki yana açtı: "E dedim ya ilk karşılama resmi olacak diye. Bir yarım saat müsaade edelim de hazırlansınlar..."

Hatun'a hak vermemek mümkün değildi. Kilidi çevirmesiyle birlikte, öte diyardaki kapı da bin yılların ardından açılmış ve kora kesilmişti. Biraz sonra tanışacakları Kapı-Kale ahalisinde heyecan dorukta olmalıydı.

Herkes ortalıkta anlamsızca dolanmaya başlamıştı. Niran Hatun ise mağaranın ağzına girmiş, dar girişten dışarıya, ayaklarının altındaki sarp yamaçlara ve aşağıda, dağın eteği boyunca uzanan ovayı seyre dalmıştı.

Eskiye dönmüştü Hatun... Gözlerini açtığı dünyayı ardında bıraktığında, yanında Behruz Usta vardı. Yeni hayatının ilk adımlarını bu mağarada atmış, sonra yine bu deliğin ağzında durup, yeni dünyasının taşına, toprağına, göğüne ve bulutuna korkarak, uzun uzun bakmıştı.

Bir yüreğindeki burukluğu hatırlıyordu, bir de kapının kapanma sesini. Hayatının kısacık, o zamanlarki hali gibi küçücük bir kısmına koyulmuş koca bir nokta olmuştu o demir gümleme. Yankısı silinmemişti kulaklarından. Kapıların

çarpılmasından hâlâ hazzetmeyişi bundandı. Yüreğindeki burukluğa gelince... O da kendisi ile birlikte büyümüş ve Niran Hatun olmuştu.

Ancak izinli gözlerin görebildiği gizli basamaklar da o günkü yerlerinde duruyor, dik yamaçtan ovaya doğru döne – kıvrıla akıyorlardı. Yüreği nasıl da ağzına gelmişti inerken. Neyse ki elinde, Behruz Usta'nın elinin şefkatli sıcaklığı vardı.

“Niye seyahat sanatı kullanmadı ki Behruz Usta?” diye soru kendi kendine ve tekinsiz merdivenlere dalıp gitmiş bir halde... Fakat kendi kendine cevap vermeye fırsatı olmadı. “Hatun...” diye alçak bir sesle seslenmişti İdris Usta. Ensesi- nin dibinden hem de...

Mümkün olduğunca seyrek hatırlamaya çalıştığı geçmişin- den koparılmanın kızgınlığı ama biraz da şükranıyla döndü Hatun: “Söyle İdris?”

Bakışlarındaki ürkeklığe uygun bir sesle ama hiç de dolan- dırmadan sordu Usta: “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Ucu muallakta olsa da sorunun maksadını anlamıştı Ha- tun: “Benimle alâkalı mı?”

“Evet...”

Hatun kafasını çevirip aşağıya, merdivenlere biraz daha baktı, sonra Usta'ya döndü: “Çok şey var İdris... Ama inan hiç- birinin önemi yok artık... Zaman her iki cihanda da zaman. Ben çoktan unutuldum. Bir zamanlar kim olmuş olursam ola- yım, ben Behruz Usta çırağı Niran Hatun'um... Bunu bil yeter!

Hatun'un gözlerine baktı Usta. Üstelemenin ne yeri ne de sırasıydı. “Peki...” dedi sadece. Artık en iyisini ümit etmek- ten ve içindeki tuhaf hissi hayırlara yormaktan başka bir ça- resi yoktu...

Üsteğmen, altı küçük şişe su ile başıboş bulduğu iki çakmağı sırt çantasına yerleştirip fermuarı çekti ve komutanına baktı.

Yüzbaşı çoktan hazırdı. Telefonunun fenerini açmıştı bile...

Birlikte, soldaki kapıdan girip doğruca kütüphanenin içlerine doğru ilerlemeye başladılar.

Cep telefonlarından yayılan iki keskin ışığın rehberliğinde yol alıyorlardı. Yüzbaşı önden, yavaş ve mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde ilerliyor, sadece dönemeçlere geldiklerinde gözünü haritadan ayırıyordu.

Labirenti koruyan tılsımların etkisini hissetmek, bazen eğlenceli olsa da çoklukla garip ve korkutucuydu. Her yol ayırımına geldiklerinde görünmez bir el ikisini de yanlış yöne doğru ittiriyordu sanki. Bu yüzden, sapaklara geldiklerinde Yüzbaşı duruyor, haritayla birlikte zihnini de iyice kontrol ettikten sonra yola devam ediyordu. İlerledikçe durumun ciddiyetinin farkına varmaya başlamıştı. En ufak bir dikkatsizliğin telafisi zordu çünkü. Ellerinde harita olmasına rağmen doğru yolu bulmak saatlerini alabilirdi.

Bir saate yakın süren, ağır ama başdöndürücü bir yolculuğun ardından, nihayet Eski Yer'e açılan demir kapının önüne gelmişlerdi. Eskiden sürekli kapalı tutulan kapı, şimdi kilitleri kırılmış ve yarı açık vaziyetteydi.

Yüzbaşı ses çıkartmamaya dikkat ederek kapıyı ittirdi ama Sütunlu Salon'un yılların ardından duyduğu ilk ses rahatsız edici, kalın bir gıcırta oldu. Ardından, eski personeli ya da yeni unvanları ile komutanı ve operasyon sorumlusu, altı yıl

öncesine kadar 12. Daire'nin İstanbul Ofisi olarak kullanılan ama bunun da ötesinde Daire'nin kuruluşundan Mehmet Sinan'ın hikayesine, oradan da Solaklar'ın ilk zamanlarına kadar uzanan çok köklü bir geçmiş ruhunda barındıran bu kadim mekana, çok uzun bir zamandan sonra ilk adımlarını attılar.

Bir süre hiç konuşmadan telefonlarının ışıklarını etrafta dolaştırdılar. Keskin beyaz huzmeler yüksek tavanı ayakta tutan dokuz devasa sütunu üçer üçer aydınlattı.

En kritik toplantıları, en muhabbetli kahvaltıları yaptıkları büyük ahşap masa hâlâ aynı yerde, ana girişe çıkan merdivenlere en yakın olan iki sütunun arasında duruyordu. Üzerini kalınca bir toz tabakası kaplamış, sandalyeleri de devrilmiş ve etrafa saçılmıştı...

Yüzbaşı, masanın etrafından dolaşp, bir zamanlar çalışma ofisi olarak kullandıkları, en baştaki odaya doğru yürüdü. Eşikte durup, açık kalmış kapıdan içeriye doğru telefonunun ışığını uzun uzun gezdirdi. Bir anı, geçmişe dair küçücük de olsa bir iz arıyordu ama oda bomboştu. Müsvedde kağıtlar, kırık bardak parçaları da dahil olmak üzere tüm eşyalara polis tarafından el konulmuştu. Tam dönüp gidecekken ışığı, karşiki duvarın yere yakın bir noktasına yapışp kalmış birkaç damla kalıntısının üzerine vurdu. Sarp gülümsedi. Kahve lekeleri idi bunlar. Hikayesini hatırlamıyordu, nasıl olduğunu ya da ne zaman yaptığını... Ama varlıklarına ve anılarına dair bir kanıt bulmak her şekilde çok güzeldi.

Bu sırada Doğan Üsteğmen diğer odaları dolaşıyordu. Asırlarca Mehmet Sinan'ı ağırlamış olan odaya bakıyordu. Bir zamanlar Eski Yer'deki en büyük, en konforlu odaydı bu ama şu anki hali, kendi odalarından farklı değildi. Parçalanmış, içleri dışlarına çıkartılmış yataklardan başka, geride hiçbir şey kalmamıştı.

Salondaki büyük masanın iki ucunda yeniden biraraya geldiklerinde her ikisinin de yüzünde hüznün en saf hali vardı. Yüzbaşı, yürek sıkacak bir muhabbetten, anlamlı ama dile gelmeyen susmalardan ya da bakışmalardan ya da öfke ve ya isyan patlamalarından kaçınmak için çareyi, bilmedikleri düşmanlarına karşı saldırı planları kurmakta buldu.

“Tüm bağlantılarını ortaya çıkartmamız lazım...” dedi masasızca ama ciddiyetle ve sigarasını ağzına götürürken. Antika çakmağını çakınca etraf biraz daha aydınlandı. Masanın üzerinde duran telefonlardan yayılan keskin beyaz ışıklardan çok daha sıcak, yumuşak ve samimi bir hareydi bu... Ama çabucak sönüp gitti...

“Biraz garip olabilirler,” diye devam etti, “Ama örgüt öğretir. Bir yönetici kadrosu, hiç olmadı bir lideri vardır mutaka.”

“Öyle olmalı...” diye karşılık verdi Doğan. Gözleri dalıp girmişti. Derken aniden toparlandı: “Hatamız ne biliyor musunuz komutanım? 12. Daire subayı gibi düşünmeyi unutmamız biz.”

“Nasıl?” diye sordu Yüzbaşı.

Üsteğmen gülümsedi: “Bizim karşımıza çıkan örgütler tabii ki sıradışı olacak komutanım. Alamut’u hatırlasanıza... Bu yapının içerisinde de BDG’ler var, olmak zorunda. Bizim parola sandığımız şey bile bir tür sanat çıktı. Ta en başından akıl etmeliydik bunu.”

Yüzbaşı da güldü: “Doğru... Mahkeme, cezaevi falan derken sıradan işlerle fazla haşır neşir olduk galiba biz.”

“Galiba...” diye onayladı Doğan. Sonra ana konuya geri döndü: “Evet, çok haklısınız. O dosyayı çok iyi incelememiz lazım. O isimlerle ilgili her türlü bilgiyi toplamamız lazım ama... Hangi istihbarat kaynaklarıyla? Bu büyük dert işte komutanım. Elimizde ne insan kaynağı var, ne de teknoloji.”

“Elimizde ne varsa onunla başlayacağız Doğan.” dedi Yüzbaşı. Oldukça sakın ve kararlı görünüyordu: “Solaklar da Yörükler de yabancıları değil bu işlerin. İlla ki bir yardımları dokunur. Ama kesin olan şu; iş başa düştü. Biz de ineceğiz sahaya. Takipse takip, sızmaysa sızma, ne lazımsa artık... Bilmiyorsak öğreneceğiz, bulamıyorsak uyduracağız ama başlayacağız bir yerden...”

“Anlaşıldı komutanım.” dedi Doğan, “ Dosyaya başlayayım ben o zaman... Kolay birkaç av bulurum bakarsınız...”

Yüzbaşı gözlerini kısmış, kafasını sallayıp duruyordu. Gaipte bir şeye ya da bir yere dikkat kesilmiş gibiydi. “Mutlaka buluruz...” diye mırıldandı, “Koca Alatur'u çözdük biz. Bunların içinde de herhalde vardır birkaç gerizekalı... Dosyayı paylaşalım. Ben de...”

Sarp lafının ortasında durdu, masanın üzerinden telefonunu alıp dikkatle dinledikten sonra “Seninki mi ötüyor?” diye sordu Doğan’a.

Üsteğmen de telefonunu aldı, baktı ve “Hayır komutanım.” dedi

Bu sırada Yüzbaşı dikkatini masadan ve telefonlardan çekmiş, kulaklarını dikmiş ve etrafı dinlemeye başlamıştı. Hayal meyal hatırlıyor olsa da emindi artık. Aynı tempo ve tondaki ‘dit’ seslerini Bengi Hatun’un evindeyken de duymuş ama akşamdan kalma kulaklarının oynadığı bir oyun olduğunu zan etmiş, üzerinde durmamıştı.

“Duyuyor musun?” diye fısıldayarak sordu.

Üsteğmen hemen cevap vermedi ama etrafı biraz daha dinledikten sonra usulca kafasını salladı. Artık her ikisi de sohbetlerini bölen o ince ‘dit’lemeyi açıkça algılıyorlardı. Yaklaşık olarak saniyede üç kez öten ve oldukça derinden gelen bir sestir bu. Yüzbaşı biraz daha dinledikten sonra parmaklarının ucunda yürümeye başladı. Dikkat kesilmiş kulakları,

ayaklarını eskiden çalışma ofisi olarak kullandıkları odanın önüne doğru götürüyordu. Doğru yönde olduğundan emindi fakat ses o kadar gizliden geliyordu ki, kaynak noktasını tespit etmek neredeyse imkansızdı. Bir yaklaşıp bir uzaklaşan ‘dit’lemelerin etrafında birkaç tur attıktan sonra Yüzbaşı “Işığı kapat” diye seslendi. Üsteğmenin ardından kendisi de telefonunu kapatınca etraf önce zifiri bir karanlığa büründü, ardından zemini oluşturan kare biçimli granit taşlardan birinin üzerinde, tavana doğru yükselen, parmak kalınlığında, belli belirsiz ama mavi bir ışık huzmesi belirdi.

Üsteğmen eğilip el yordamıyla taşın yüzeyini yoklamaya başladı. Solgun mavi huzme, küçük bir delikten yükseliyordu. Yüzbaşı ışığı tekrar yakmış, fikrini beyan etmeye hazırlanıyordu ki, Doğan Üsteğmen parmağını deliğe sokuverdi.

Başta birşey olmadı. Fakat birkaç saniye sonra mekanik bir vızıltı duyuldu ve kırmızı bir ışık demeti Üsteğmen’in deliğin içindeki işaret parmağının etrafında şöyle bir dolaştı. Ardından daha ciddi bir vızıltı geldi. Üsteğmen telaşla parmağını delikten çekerken, taş yumuşak bir tıklamayla birlikte yerinden çıkıp, zeminden birkaç santim yükseldi.

Subaylar telaşlanmışlar ve ışıklarını etrafta dolaştırmaya başlamışlardı. “Silahınız yanınızda mı komutanım?” diye sordu Doğan. Yüzbaşı kafasını salladı. Sebeb-i ziyaretleri ne kadar naif olursa olsun, buraya boş gelecek değildi.

Üsteğmen telefonunun ışığını önce ana girişe çıkan kalın basamaklı merdivenlere, hemen sonra da arkalarında kalan demir kapıya doğru çevirdi. Parmağını soktuğu şey bir tuzak ya da alarm sistemiyse eğer, gelebilecekleri tek yer Kapalı Çarşı’daki eski halıcı dükkanının gizlediği ana girişti. O merdivenlerin nasıl bir yankı çıkarttığını gayet iyi hatırlıyordu Doğan Üsteğmen. Eski Yer’e doğru atılacak ilk adımı bile duyacaklarından ve kaçıp, tünellerde izlerini kaybettirecek kadar vakit bulacaklarından emindi. Biraz rahatlamıştı.

Komutanının da rahatlamasını sağlayacak birşeyler söylemek için kafasını çevirince, Yüzbaşı'nın yerinden fırlayan taşı çoktan kaldırıp kenara koymuş olduğunu gördü. Kalınca ve emsallerine göre oldukça ağır gibi görünen bir diz üstü bilgisayarı saklandığı yerden çıkartmaya çalışıyordu. Cihaz zemindeki boşluğa öyle tam yerleşmişti ki, kenarlarında parmak gi-recek kadar bile boşluk yoktu.

Küçük bir şaklamanın eşliğinde "Müsaade edin komutanım" dedi Doğan. Sustalısını çıkartmıştı. Çeliği, cihazın kenarından sokarak hafifçe kanırttı ve sorun çözüldü...

Yerinden çıkartıp kapak taşının üzerine koydukları bilgisayara sanki uzaydan gelmiş bir cisimmiş gibi bakıyorlardı.

Üsteğmen, aletin üzerinde hâlâ parlamakta olan, oval biçimli mavi ışık kaynağını göstererek "Parmak izi tarayıcısı." dedi.

"Seni tanıdım yani..." diye karşılık verdi Yüzbaşı.

Doğan kafasını salladı: "Sanırım..."

"E iyi..." dedi Yüzbaşı. Biraz daha bekledi ve gözlerini mavi ışığa kilitlemiş, öylece duran Üsteğmen'i dirseğiyle dürttü: "E açsana..."

Doğan'ın kafasında bin türlü itiraz, temkin, tedbir ve de ihtiyat vardı ama komutanının hepsini kısacık bir 'öf' ile geçiştireceğini de biliyordu. Askerlikte itaat esastır diye avuttu kendini ve "Emredersiniz komutanım," deyip kapağı kaldırdı. Simsiyah bir ekran ve en sıradanından bir tuş takımı duruyordu karşılarında.

Üsteğmen sol üst köşedeki açma – kapama düğmesine bastı, birkaç tuşun üzerinde minik ışıklar yandı ve fan tertemiz bir sesle çalışmaya başladı. Fakat ekran hala simsiyahtı.

Küçük elektronik vınlamalar eşliğinde geçen haylice bir zaman sonra siyah ekranın üzerinde büyükçe beyaz harfler belirdi:

“12. Daire, 901 Numaralı Güvenlik Prortokolü İletişim Aygıtı”

Yazının hemen altındaki menü ise iki seçenek sunuyordu:

“Daire / Bölge Komutanı Girişi İçin Tıklayınız ve Retina Taraması İçin Kameraya Yaklaşınız”

Diğer seçenek ise komutan seviyesinde olmayan personel içindi anlaşılan: “Protokol Yöneticisine İletmek İçin Tıklayınız”

Yüzbaşı ekrana dalıp gitmiş gibi görünüyordu. “Komutanım gözünüz...” dedi Üsteğmen.

Sarp hızla dönüp garip garip baktı: “Ne olmuş gözüme?”

“Kameraya yaklaştırmamız gerekiyor.” diye yarşılık verdi Doğan, sakince ekranı işaret ederek, “Retina taraması için...”

Yüzbaşı’nın ilk tepkisi “Haa... Evet.” oldu. Arkasından da mahcupça sordu: “Bu 901 Numralı Protokol ne?”

“Bizim kurtarma protokollerimizden birisi komutanım.” diye açıkladı Doğan, “Başı derde giren personeli güvenli bölgelere ulaştırmak için harekete geçirilir.”

Güldü Sarp: “Bu durumda başı derde giren personel biz oluyoruz, yani. Öyle mi?”

“Öyle komutanım.” dedi Doğan. Gülecek birşey bulamamıştı. Sonra ekledi: “Gözünüzü yaklaştırmamız gerekiyor.”

Yüzbaşı’nın çok acelesi yok gibiydi. Menünün diğer seçeneğini işaret etti: “Sen önce şu protokol yöneticisine bir mesaj at bakalım. Bizden kim kalmış ki geriye öyle protokol fa-lan idare edecek?... Öğrenelim bakalım.”

Komutanının temkinini hayretle ama takdirle karşıladı Doğan ve derhal klavyeye uzanıp ikinci seçeneği tercih etti. Hızlıca açılan sade mesaj penceresine birşeyler yazmak üzereydi ki aniden durdu: “Ne diyeyim komutanım?”

“Tanışmadan kamera açmıyorum de.” deyiverdi Yüzbaşı ve kısık bir kahrkaha patlattı. Üsteğmen de kendini tutamamış, ağzını tıkaya tıkaya komutanına katılmıştı. Sansürlü gülüşmeleri, Eski Yer’in karanlığını ve kasvetini, eski günlerin karbon kağıttan bir kopyası gibi silikçe şenlendirmekteyken, bilgisayardan “Komutanım?...” diye bir ses yükseldi.

Her ikisi de o anda sıçrayarak susmuşlar ve ekrana dönmüşlerdi. Siyah zeminin üzerindeki yazılar kaybolmuş, yerine sol üst köşesinde ‘Protokol Yöneticisi’ yazan bir görüntülü iletişim penceresi açılmıştı. Subaylar mutlu bir heyecan ve ardı ardına açan sıcak birer tebessümle donakalmışlardı. Pencerenin tam ortasında duran, yok denecek kadar kısa saçlı, çocuksu bakışlı, tıpkı kendileri gibi gülümseyen bu yuvarlak ve sevimli yüzü gayet iyi tanıyorlardı çünkü.

Berkan Astsubay ekrandan bir kez daha seslendi: “Komutanım...”

Üsteğmen kameranın görüş alanına girebilmek için ileri atılmıştı ama Yüzbaşı kafasından ittiriverdi. “Önce ses...” dedi fısıldayarak. Haklıydı, zira sanat-ı nişyanın kullanma talimatı çok açıktı. Önce seslerini duyurup kimliklerini iyice pekiştirmezlerse Berkan Astsubay’ın kafası karışabilir, gereksiz yere kim olduklarından şüphelenmeye başlayabilirdi.

“Berkan” diyerek üst perdeden seslendi Yüzbaşı. Yanıt hemen geldi: “Sarp komutanım?... Siz misiniz?”

“Benim.” dedi Yüzbaşı.

“Ya Doğan komutanım?”

“Buradayım...” diye ses verdi Üsteğmen.

Berkan heyecanlı bir kahrkaha attı: “Eski Yer’de ne işiniz var sizin?”

Yüzbaşı da güldü: “Asıl senin ne işin var burada... Ya da orada Berkan?”

“Açıklayacağım komutanım. Yalnız kameraya yaklaşır mısınız? Göremiyorum sizi. Protokol gereği retina taraması yapmam gerekiyor. Son güvenlik aşaması.”

“Burası biraz karanlık,” dedi Yüzbaşı, “Telefonların ışığıyla idare ediyoruz”

Berkan “Sorun olmaz komutanım.” diye karşılık verdi, “Tarama lazerle yapılacak. Ben sadece sizi görmek istiyorum. Özledim çünkü...”

Sarp ile Doğan birbirlerine bakıp gülümsediler. Sonra telefonlarını ekrana dayayıp ışıklarını kendilerine doğru çevirdiler ve her ikisi de soğuk taş zemine yüzüstü uzandılar. Berkan’ın yüzünde büyüyen gülümseme kadraja tam olarak girdiklerini ve Sanat-ı Nisyan’ın bir sorun çıkarmadığını gösteriyordu.

Astsubay, komutanlarına uzun uzun baktı. Birşeyler söylemek istiyor ama dudaklarının ucuna kadar gelen hiçbir cümleyi beğenmiyor gibiydi. “Şu tarama işini halledelim komutanım” dedi neden sonra, “Biraz daha yaklaşır mısınız?”

Yüzbaşı kameraya iyice sokuldu, ekrandaki Berkan da önündeki birkaç tuşa hızlıca dokundu. Kameranın hemen üzerindeki ufak bir noktadan fışkıran belli belirsiz bir lazer demeti Yüzbaşı’nın sol gözünde bir kaç defa dolaştıktan sonra “Tamam komutanım, protokol tarafından Daire komutanı olarak onaylandınız...” dedi Astsubay. Birkaç tuşa daha bastı, ardından endişeyle baktı: “Fakat sizi uyarmam gerekiyor, şu an kırmızı bölgelerden birindesiniz.”

Her ikisi de anlamıştı ama Yüzbaşı’nın isyan edesi vardı. “Eski Yer’deyiz biz.” diye homurdandı.

Berkan sakince onayladı: “Evet komutanım... Afedersiniz ama ne yapıyorsunuz orada?”

“Özledik...” diye cevap verdi Doğan.

Berkan anlamaya çalışıyordu. Hafifçe gülümsedi ama tedirgindi: “Ama tehlikeli bir yerdesiniz komutanım.”

“Ama özledik!” diye kestirip attı Yüzbaşı. Devam da edecekti ama Berkan’ın mırıltısını duyunca durdu: “Ahmet Paşa haklıymış...”

Astsubay, kendi yüzüne yerleşen hüznün aynısını komutanlarının yüzünde de görünce anlatmaya başladı: “Biz bu protokolü Ahmet Paşa ile birlikte hazırlayıp güncellemiştik. Operasyonlar başlamadan bir sene kadar önceydi. Bu iletişim aygıtlarını nerelere yerleştireceğimizi düşünüyorduk. Bir kriz anında saklanabileceğiniz, sığınabileceğiniz yerleri tespit etmeye çalışıyorduk. Paşa, buraya da bir cihaz yerleştirilmesini istedi. Ben itiraz etmiştim. 901’i gerektirecek bir kriz anında Eski Yer ilk deşifre edilecek mekanlardan birisi olacaktı çünkü. Ama Paşa ısrar etti. ‘Sen Eski Yer’i bilmezsin. Havası, tozu çeker insanı’ demişti rahmetli... Haklıymış...”

Konunun Ahmet Paşa’dan açılması hepsinin yüreğini burkmuştu. Doğan, biraz da konuyu dağıtmak için aklına gelen ilk soruyu soruverdi: “Başka nerelerde var?”

Mahçup mahçup gülümsedi Astsubay. “Üzgünüm komutanım, bu bilgi protokol güvenliği kapsamında. O yüzden sizinle paylaşmam mümkün değil.” dedi. Sonra durup biraz daha gülümsedi: “Ama ben bir şey sorabilir miyim Sarp komutanım? Bir hafta kadar önce Bengi Hanım’ın evine gittiniz mi? Hani, şu aktar dükkanının üst katındaki eve...”

“Evet” diye cevap verdi Yüzbaşı.

“Orada da bir cihaz vardı.” dedi Berkan, Sabah sizi tespit etti ama sesini duyuramadı size...”

“Kafam kazan gibiydi.” dedi Sarp.

“Sabah da erkenden çıktınız...” diyerek hikayeyi tamamladı Berkan.

Bu sırada Üsteğmen'in aklı teknik detaylara takılmıştı. "Ses analizi mi yapıyor bu aletler?" diye sordu.

"Öyle komutanım." dedi Astsubay, "Sesten kimlik tespiti yapıyor. Bir süre dinleyip hareketleriyle eşleştiriyor, hedef personelin yalnız ve güvende olduğundan emin olunca da sinyal vermeye başlıyor."

"İyiymiş..." diye yorumladı Doğan. "Ama riskliymiş" diye de ekledi, "Cihazların saklı olduğu yerlere hiç gitmeyebilirdik..."

Berkan bu zaafın farkındaydı belli ki. "Haklısınız komutanım." dedi, "Ama bu 901'in sadece 'A' çözümü. Sizinle bir süre daha temas kuramasaydım 'B' çözümüne geçecektim."

Yüzbaşı çok kısa sordu: "B?..."

"Rezerv elemanları devreye sokacaktım." diye açıkladı Berkan, "12. Daire'ye mensup ama hiçbir faaliyete katılmamış, 901'e özel personel temas kuracaktı sizinle."

Subaylar şaşırmış ve heyecanlanmışlardı. Yüzbaşı yattığı yerde hafifçe diklenerek sordu: "Bizim böyle elemanlarımız mı var?"

"Var komutanım." diye yanıtladı Astsubay, "Daire komutanının bilgisine özel, dar bir kadrodur. Sadece kriz durumlarında, kurtarma ve çıkartma operasyonlarında devreye sokulur."

"Süper!" diye bir çığlık attı Yüzbaşı. Doğrulup dizlerinin üzerine kalkmış, kadrajdan çıkmıştı. Tekrar yatıp kameraya geri döndü: "Derhal devreye sokabilir misin şu elemanları?"

Berkan afallamıştı. "Tabii ki devreye sokacağım komutanım." dedi, "Protokol bu yüzden var zaten... Ama önceden bir planlama yapmamız gerekmez mi? Nasıl tahliye edeceğiz sizi, nereye yerleştireceğiz? En önemlisi güvenliğinizi..."

"Dur, dur, dur..." diye böldü Sarp, "Bizim bir yere gittiğimiz yok Berkan. İşler değişti."

Astsubay iyice şaşırmıştı. Bir süre duraladı: “Ama komutanım, protokol işlemekte. Yani...”

“Durdur o zaman!” diye bağırıverdi komutanı. Berkan donakalmıştı.

Yüzbaşı dirseklerinin üzerinde kameraya doğru biraz daha sokuldu ve daha sakın bir sesle devam etti: “Daire komutanı olarak protokolü iptal etmeni emrediyorum. Biz bir yere gitmiyoruz çünkü. Ayrıca şu rezerv elemanları da her kimlerse artık, derhal devreye sokmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?!”

Astsubay’ın yüzü beklenmedik bir şekilde sertleşivermişti. Biraz düşündükten sonra “Komutanım,” dedi sakın ama kararlı bir sesle, “Emirlerinize karşı gelmeyi aklımın ucundan bile geçirmem. Fakat rezerv personel sadece 901 durumunda devreye sokulabilir. Yani protokolü sonlandırırsam, onlar da devreden çıkar. Üzgünüm ama emirler böyle...”

Sarp, yeryüzündeki tüm prosedürlere küfür eden derin bir soluk almaktaydı ki, Doğan’ın “Çocuk haklı...” diye mırıldandığını duydu. Dönüp ters ters bakarak, ciğerlerine doldurduğu nefesi Üsteğmen’in yüzüne doğru üfledi. “Paşa tam adamını getirmiş protokolün başına.” diye geçirdi içinden. Söz konusu emirler ve talimatlar olduğunda Berkan, Genelkurmay Başkanını bile tanımazdı. Astsubay’ı nasıl ikna edeceğini düşünmekteyken Üsteğmen’in sesini bir kez daha duydu: “On birinci dereceden BDG bildirimi aldık Berkan!”

Astsubay, o ilk şaşkınlığın etkisiyle beklenen soruyu sordu: “Kaçınıcı dereceden komutanım?”

“On bir.” dedi Doğan, “Anlamını biliyorsun değil mi? Yerel bir kriz değil bu. Tüm dünya tehdit altında!”

Berkan’ın yüzündeki o sert ifade uçuvermişti. “Bi... Biliyorum komutanım.” diye kekelemektedirken Üsteğmen devam etti: “901’i iptal etmemizin sebebi bu. Çünkü artık yeryüzünde hiçkimse için güvenli yer diye biryer yok. Kaçamayız,

kurtulamayız, saklanamayız! Daire olarak görevimiz, olduğumuz yerde kalıp, elimizden ne geliyorsa onu yapmak. Ayrıca sınır seviyede alarm, daire komutanına sınırsız yetki verir. Bu yüzden rahat ol...”

Durumu henüz tam olarak idrak edebilmiş gibi görünmese de “Anladım komutanım.” dedi Berkan. Sonra kendi kendine konuşur gibi devam etti: “O zaman 901 numaralı güvenlik protokolünü iptal ediyoruz.” Kafasını kaldırıp kameraya baktı: “Onaylıyor musunuz komutanım?”

Sarp “Onaylıyorum.” diyerek prosedürü geçiştiriverdi ve hemen aklındaki en kritik konuya geçti: “Şu rezerv personeli de derhal istiyorum. Durumumuzu biliyorsun. Teşkilatımız dağıldı. İşimize yarayacak herkese ihtiyacımız var. Sen de dahil...”

“Ben zaten emrinizdeyim komutanım.” dedi Berkan.

Derdini anlatamamanın sıkıntısıyla sesini biraz yükseltti Yüzbaşı: “Tamam o zaman! Aletini edevatını topla, hemen yanımıza gel. Böyle bilgisayardan falan yürütemeyiz bu işleri.”

Astsubay’ın yüzü yine düşüvermişti. “İmkansız komutanım.” dedi üzgün bir sesle, “Çünkü ülke sınırları dahilinde değilim.”

“Neredesin?” diye heyecanla sordu Yüzbaşı. Fakat Doğan araya girdi: “Belki bilmesek daha iyi komutanım...”

Berkan’ın düştüğü sessizlik Üsteğmen’i onaylıyor gibiydi. Sarp da kafasını salladı ama merakı geçmemişti. “Çıkmayı nasıl becerdin, bari onu anlat.” diye sordu. Hep akıllarına takılı kalmıştı bu. Operasyonlar sırasında Berkan Astsubay aranlar listesinin her daim üst sıralarında olmuş ama hiç ele geçirilememişti.

“901’in ilk adımı bendim komutanım.” diye cevap verdi Astsubay, “İlk dalga başladıktan hemen sonra Ahmet Paşa protokolü harekete geçirdi ve ülke dışına çıkmamı emretti.”

“Paşa’nın sezgileri hep güçlüydü...” diye homurdandı Yüzbaşı. Sonra tekrar Berkan’a döndü: “Tamam, nerede olduğunu sormuyorum, merak da etmiyorum ama bilmek zorunda olduğum şeyler var. Bir; güvende misin? İki, sana istediğimiz zaman ulaşabilecek miyiz? Üç, teknik donanımın ne durumda?”

“Beni hiç merak etmeyin komutanım.” diye karşılık verdi Astsubay, “Güvenliğim de yaşam şartlarım da gayet iyi durumda. İletişim güvenliğimiz de öyle. Benimle bu cihaz üzerinden ne zaman isterseniz bağlantı kurabilirsiniz. Hatta... Bir saniye bekleyin lütfen...”

Berkan Astsubay önündeki klavyenin tuşlarına hızlıca bastı, hemen ardından subayların önündeki bilgisayardan küçük bir ‘çıt’ sesi yükseldi. Cihazın yan tarafından, iskambil kağıdı büyüklüğünde, yarım santim kalınlığında, üst tarafında kısa bir anteni olan, cep telefonu benzeri bir alet fırlayıvermişti. Üsteğmen bu sürprizi yuvasından çıkartıp aceleyle incelemeye koyuldu. Basit bir şeydi. Üzerinde sadece, parmak kalınlığında küçük bir ekran, bir açma – kapama düğmesi ile rakam ve harfleri gösteren on iki minik tuş vardı. Bu sırada Berkan Astsubay anlatmaya devam ediyordu: “Bilgisayarın başında olmadığınız zamanlar, yani dışarıda ya da operasyundayken falan benimle bu seyyar cihazı kullanarak iletişim kurabilirsiniz. Hiç merak etmeyin, o da en az bu bilgisayar kadar güvenlidir.”

“Harika...” diye kutladı Doğan.

Berkan da oldukça mutlu görünüyordu. “Şunu çok açık söyleyeyim komutanım.” dedi, “Teknik donanımım hiç bu kadar iyi olmamıştı. Ankara’da Gözlem Üssü’ndeysen bile. Bütün detayları anlatamam ama şöyle bir ipucu vereyim. İnternet bağlantımız bile tam bağımsız. Dünyadaki hiç bir sunucuya dahil değiliz ama hepsine erişimimiz var.”

“Anlaşıldı...” dedi Yüzbaşı. Suratında belirgin bir rahatlık ifadesi vardı. Üsteğmen’e baktı. Onun da keyfi yerinde

görünüyordu. Sesini hafifçe yükselterek devam etti: “Peki ben bu rezerv personeli görebilecek miyim artık?!”

“Emredersiniz komutanım.” dedi Astsubay. Sesi telaşlı klavye tıkırtılarına karışmıştı. Kısa bir süre sonra, Berkan’ın ekran-daki suratının tam üzerinde yeni bir pencere açıldı. Yaklaşık yirmi beş – otuz kişiden oluşan bir isim listesi idi bu. Her birinin karşısında görevi ve güvenilirlik derecesi yazıyordu.

Aklında beliren ilk cümle “Bu mu lan rezerv personel dediğin?!” olmasına rağmen Yüzbaşı, yine de bir umut, listeyi gözden geçirmeye koyulmuştu. Bu sırada Berkan Astsubay, komutanının yüzünü kaplayan kırılgan ve sikkın ifadeyi fark etmiş olacak, derhal izahata başladı: “Şimdi bunlar 901 rezervi olduğu için komutanım, hemen hepsi sizin yurt dışına çıkıp yeniden yerleşmenize yardımcı olacak elemanlar. 901’in amacı tahliye neticede. Anlatabiliyor muyum?”

“Hı hı...” diye karşılık verdi Yüzbaşı. Astsubay çok iyi anlatabiliyordu ama bu, listedeki elemanları da görevlerini de değiştirmiyordu: Pasaport şubede görevli iki polis ve bir sivil memur. Birkaç havalimanı güvenlik görevlisi, iki üst düzey banka yöneticisi, bir armatör, bir emekli MİT çalışanı, yine emekli iki diplomat, biri kaptan olmak üzere üç gemi görevlisi, bir pilot, dört hostes, bir kalpazan ve düşük güvenilirlik derecesine sahip birkaç kaçakçı...

Berkan az bile anlatmıştı. Bu rezerv personelle değil yurt dışına kaçmak, çete kurup insan kaçakçılığına başlamak bile mümkündü. Fakat bunun dışında ne işe yarayacaklarını keşfedebilmek için ciddi bir hayal gücüne ihtiyaç vardı. İçin için homurdanırken, Yüzbaşı’nın gözleri listenin en altındaki isme takıldı ve faltaşı gibi açıldı. Ağzından da istemsiz bir “Ooo!” nidası yükselmişti çıkıvermişti.

Zeki Sabit'ti en sondaki isim: Emekli korgeneral, günümüz iş dünyasının en saygıdeğer simalarından birisi, stratejik araştırma kurumlarının vazgeçilmez danışmanı...

Orduda, özel sektörde ve devlet katlarında birçok kapıyı açabileceği kesindi. Üstelik, güvenilirlik derecesi de en üst seviyede idi.

"Bu Zeki Paşa'yla..." diye konuşmaya başladı Yüzbaşı ama Berkan soru işaretinin gelmesini beklemedi: "Ne zaman isterseniz irtibata geçebiliriz komutanım."

"Derhal!" dedi Yüzbaşı, "Derhal irtibata geç ve randevu al!"

Telaşlı görünmesine rağmen kendisini çok daha hafiflemiş hissediyordu. Berkan'ın klavye gürültülerini keyifle dinledikten sonra Doğan'a döndü: "Bu müthiş oldu... Rahmetli Ahmet Paşa çok iyi bahsederdi Zeki Paşa'dan."

Üsteğmen'in de yüzüne bir aydınlık gelmişti. "Hatırlıyorum komutanım." dedi, "Arkadaşlıkları da vardı sanırım."

Sarp acı acı gülümsedi: "Olmaz mı? Paşa'nın cenazesine gelmeye cesaret edebilen beş silahlı kuvvetler mensubundan birisi oydu."

Bu sırada klavye sesleri kesilmişti. Derken Astsubay'ın sesi duyuldu: "Mesajı Paşa'ya gönderdim komutanım. Cevap gelmez sizi bilgilendiririm... Başka bir emriniz?"

"Şimdilik yok..." dedi Sarp. Kolundaki saate baktı. Dışarıda gün devrilmek üzereydi. İsteksizce mırıldandı: "Biz gidelim artık..."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Astsubay'ın sesi duyuldu: "Durum çok mu kritik komutanım?"

Sarp sorunun özünü anlamıştı ve hiç dolandırmadan cevap verdi: "Çok! Şunu da aklından çıkartma, her nerede isen sen bile güvende değilsin."

Üsteğmen araya girdi: “Ben sana en kısa zamanda kısa bir brifing vereceğim krizle ilgili. Sen şimdilik şunu bil. Bizden uzunca bir süre haber alamazsan hemen kırsala çekil. Küçük de olsa herhangi bir şehirde, hatta köyde bile kalma. İnsanlığın uzağında dur ve hayatta kalmaya bak!”

Berkan'ın yüzünde donuk bir ciddiyet, gözlerinde ise çocuksu bir idraksizlik vardı. Subaylar yadırgamadı. Zira birbirlerinin, hatta ustaların yüzlerinde bile görmüşlerdi benzer boş bakışları.

Astsubay az bir süre sonra anlamaya çalışmaktan yılgın düştü ve “Uzunca bir süreden kastınız nedir komutanım?” diye sordu.

Doğan biraz düşündü: “Altı hafta diyelim...”

“Anlaşıldı komutanım.” dedi Berkan. Sonra gülümsemeye çalıştı. “Benim de sizden bir ricam var, kırmızı bölgelerden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışın...”

“Bize her yer kırmızı bölge Berkan.” diye karşılık verdi Yüzbaşı. Hafiften de doğruldu: “Haydi biz kaçtık.”

Astsubay düzgün bir baş selamı verdi: “Bilgisayarı açtığınız an ben karşınızdayım komutanım. Sizi tekrar gördüğüme sevindim.”

“Sen onu bize sor Berkan.” dedi Doğan. Sarp bir tebessümle yetindi.

Astsubay kameraya doğru bir kez de el salladı ve iletişim penceresini kapattı. Eski Yer eski sessizliğine dönüvermişti. Üsteğmen cihazın nasıl kapatılacağını keşfetmeye çalışmaktayken Sarp, cep telefonlarını toparlayıp ekranı indiriverdi. “Haydi,” dedi, “Şarjlar bitecek karanlıkta kalacağız. Zaten taşın üstünde yatıyoruz kaç saattir.”

Doğan, komutanıyla birlikte hızla doğruldu, bilgisayarı koltuğunun altına aldı, iletişim cihazını da Yüzbaşı'ya uzattı.

“Bende mi dursun?” diye sordu Sarp.

“İstemiyorsanız bende dursun.” diye karşılık verdi Doğan. Yüzbaşı biraz düşündükten sonra aleti kapıp cebine koydu.

Birlikte sessizce ama çabuk adımlarla geldikleri yollardan gerisin geri yürümeye koyuldular. Dönüş çok daha sorunsuz oldu. Tünelleri öğrenmiş ya da ezberlemiş değillerdi. Ama sanki, yol kendilerini tanımıştı...

Labirentlerin kalbine, en karanlık bölgesine geldiklerinde, Yüzbaşı elindeki krokiye yine dikkatle bakmaya başlamıştı, fakat omuzuna inen sert bir şaplakla sarsıldı.

Dönüp baktı. Doğan’dı, pırıl pırıl gülümsüyordu. İçinde, laubalilik sınırlarını parçalayıp atacak kadar coşkun bir mutluluk birikmişti demek ki.

Karşılık olarak Sarp da gülümsedi, yardımcısını önce ensesinden tutup sevgiyle sarstı, ardından kolunu atıp sarıldı.

O vaziyette; mutlu ve umutlu yürümeye devam ettiler...

“Soluklanın biraz...” dedi Niran Hatun.

Durdular. Geçidin taş duvarlarında sadece solukları yankılanıyordu. Yürüdükleri mesafe fazla değildi ama arkalarında bıraktıkları diyarın çekim gücü adımlarını ağırlaştırmış, çok çok iki yüz metre olan bu düz yolu, dik bir yokuşa çevirmişti. Şu an hissettikleri hafiflemeye bakılırsa da mola verdikleri yer yolun, daha isabetli bir tabirle iki diyarın tam ortası olmalıydı.

Zifiri karanlığın içinde Hatun’un sesi tekrar yükseldi: “Bundan sonra daha dikkatli olun. Önümüzdeki kapı çekmeye başlayacak. İlyas, başa geç...”

İlyas Usta kollarını öne doğru uzatarak ilerledi. Hiçbir şey göremediği için öne geçip geçmediğini de bilmiyordu. Omuzunda bir el hissedince durdu, ardından yine Hatun’u duydu: “İdris yanıma gel. Salih, Bengi; siz de arkamıza geçin... İlyas Haydi!”

İki omuzunda birer el ile yürümeye başladı İlyas Usta. “Böyle şimendifer gibi mi gireceğiz yani Öte Diyar’a?” diye geçirdi içinden. Lâkin kendi şakasına gülemedi. Orta bölgeyi geçmişlerdi. Karşı çekim giderek kuvvetleniyor, omuzundaki ellerin yaptığı baskı da artıyordu. Hani kendini koyuverse ayakları yerden kesilecek, geçit hepsini birden önlerindeki kapıya doğru sürükleyiverecekti. Bedenini iyice geriye attı ve her adımını zemine saplaya saplaya yürümeye devam etti. İki cihan arasındaki mesafenin kısacık olduğunu söyleyen kimseye inanmıyordu artık. Alnından boşalan terler, kaşlarını da aşarak gözlerini yakmaya başlamıştı ki etrafın birazcık da olsa

aydınlandığını fark etti. Hafifçe doğrulup ileriye baktı. Yüz metre kadar ötede, mavili kırmızılı ışık huzmeleri, ince – uzun bir aralıktan geçidin karanlığına doğru akıyordu. İkiz kapılar aynı tepkileri veriyordu anlaşılan. Kendi taraflarındaki kapıyı aralık bırakınca, bu taraf da aynı şekilde kalmıştı.

“Kapı...” diye seslendi İlyas Usta arkasına doğru.

“Az daha devam et.” diye karşılık verdi Niran Hatun, “Kuvvet iyice hafifler birazdan, nizami sıramıza geçeriz.”

Uçan kaz sürüleri gibi ‘V’ şekline girecekleri anlamına geliyordu bu. Zamanında kale ya da saray kapılarından içeriye de bu şekilde geçerlerdi.

Elli adım kadar daha ilerledikten sonra Hatun durmalarını buyurdu ve sıranın en önüne geçerken ekledi: “Dizilin.”

Kapının çekimi hızlıca hareket etmelerine olanak tanıyacak kadar hafiflemişti. İdris Usta ile Bengi, Hatun’un sağ omuzunun, Salih Usta ile İlyas da sol omuzunun gerisine geçmişlerdi. “Ben kimi, nasıl selamlıyorsam siz de aynısını yapın. Nizamı da sakın bozmayın, ne olursa olsun!” diye sertçe fısıldadı Niran Hatun ve emin adımlarla son metreleri yürümeye başladı. Kapının önüne gelince de yavaşlamadı. Demir kanadı sağ eliyle tek bir hamlede, sertçe ittirdi ve tam olarak açılmasını bile beklemeden devam etti. Dört adım daha atıp durdu, sol kolunu göbeğinin, sağ kolunu belinin üzerine koyarak iyice eğildi ve doğrulur doğrulmaz da konuşmaya başladı: “Venne semedde nessenu dammalu ram daruddaral. Vanegede algim vihhi venamuhalli. Venne haherede ramda Ramma Vevamal irgal meşda fe meşma efe vişşi Şahninilli gefe Şahnanilli.”¹⁷

17 “İnsan Diyarı’nın Kapı Koruyucularıyız. Çağrınız üzerine geldik. Kralınız ya da Kraliçeniz ile görüşmek için Kapı Kale’ye girmek istiyoruz.

Niran Hatun'un karşısında üç asker vardı. Hitabının muhatabı olan, ortada ve hafifçe ileride duran kadın, sol çaprazına doğru seslendi: "Gaminda zef vuhural!"¹⁸

Emri alan diğer kadın bir karşılık vermeden, elini şakağına götürmüşken, Yediler'in sırasının en sonunda duran İlyas Usta tedirgince fısıldadı: "Kan Taşı ne yahu?"

Mümkün olan en kısık sesiyle İdris Usta cevapladı: "Kimlik tespiti için..."

"Kanımızla mı?" diye tekrar sordu İlyas.

"Nüfuslarımızı mı verelim İlyas? Sus!" dedi Bengi. Niran Hatun'un omuzları gergin gergin kıpırdanmaya başlamıştı. Hani kafasının arkasında alev saçan bir çift göz belirverse, hiç şaşırmayacaktı.

Bu sırada İdris Usta, bir taraftan yutar gibi etrafa bakıyor, bir taraftan da kafası ile göğüs kafesinin içinde dolaşan titreşimleri okumaya çalışıyordu. Sanat sahipleri birbirlerinin varlıklarını hissedebilirlerdi. Lâkin Usta, bugüne kadar en çok altı benzeri ile birarada olmuştu. Şu an ise zihninde ve yüreğinde adeta bir kasırga kopuyordu.

Çabucak sağa - sola bakındı. Mağara, az önce geride bıraktıklarıyla tıpa tıp aynıydı. Sadece giriş deliği büyütülmüş, tam ortaya, makul bir yüksekliğe yerleştirilmiş sarı - mavi ışık toplarıyla da iyice aydınlatılmıştı.

Karşılama kesinlikle tehditkar değildi. Hazır bulunanlara bakılırsa, 'yüksek seviyeli' olduğu bile söylenebilirdi. On birer kişilik dört muhafız takımı getirilmişti. Bu diyarın ordu sistemindeki en küçük birliklerdi bunlar. Ellerinde silah yoktu ama yadıkları titreşime bakılırsa tamamı ateş hükümranıydı. Takımlardan ikisi, varlıklarının tedirginlik yaratmaması için, mağaranın ortasını boş bırakacak şekilde, iyice duvara doğru

18 "Kan Taşını getirin."

yaslanmışlardı. Diğer iki takım da kapının sağını ve solunu tutuyordu. Hepsi başlarını hafifçe yukarıya kaldırmıştı. Ateş Halkı'nın geleneklerine göre açık bir saygı ve saldırmazlık işaretiydi bu.

Karşılarında duran kadının rütbesi 'Teşu Asal Lamuzaral'dı.¹⁹ Sağında sancaktarı, solunda ise emirlerini ilgili kişilere ve birimlere iletmekle yükümlü bir zihin hükümranı olan 'habercisi' duruyordu. İsmi de hem sağ göğsünün üzerindeki rütbe etiketinin hem de sancağının üzerinde kocaman yazıyordu: Berafa...

Yanındaki maiyeti ve diğer tüm askerler gibi, ince renkli şeritlerle bezenmiş gök gri renkte bir hırka giymişti Yüksek Efendi Berafa.²⁰

Belinde ince deri bir kemer, altında mor bir pantolon, ayağında da aynı renkte çizmeler vardı. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Yuvarlak yüzlü, tombul yanaklı, uzunca boylu ve sağlam yapıydı. Ensesi hizasında kesilmiş, düz ve parlak kahverengi saçlarını özenle yandan ayırmıştı. İfadesindeki ciddiyet, minicik burnunun ve küçük kahverengi gözlerinin bozamayacağı kadar kat'iydi. Bakışlarından ise rütbe ya da makamından değil, öz be öz kendisinden kaynaklanan ve yine kendisinden başka hiç kimseyi hedeflemeyen duru bir özgüven akıyor ve dokunduğu herkesi tek bir söz bile söylemeden samimiyetle kucaklıyordu. Sol göğsünün üzerindeki 'dikenli dal' sembolünden anlaşıldığı üzere de sanatı bitkilere hakimdi.

On beş adım kadar geride, renkli ışık toplarının hemen altında ise yanında tabii ki habercisi ve sancaktarıyla, karşılamanın en önemli şahsiyeti duruyordu. Bir prens olduğunu anlamak için flamasının üzerindeki Şahnen²¹ Larra yazısını

19 'Yüksek Savaş Efendisi' (Tam çevirisi ile 'Savaşın Yüksek / Yüce Yöneticisi')

20 Ateş Dili'nde 'Asal Lemuzar Berafa'

21 Şahnen: Ateş Diyarı'nda prenses ve prensler için kullanılan ortak unvan. Tam tercümesi ile; 'Hepimizin Kardeşi'

okumaya gerek yoktu. Sol göğsünün üzerindeki yıldırım sembolü dışında, gök gri hırkasında başka herhangi bir renk, şerit ya da şekil taşımıyordu ve bu, yalnızca hükümdarlara ve hanedan üyelerine tanınan bir ayrıcalıktı.

İdris Usta rahatlamıştı. İlk karşılamacının, sabit askeri rütbelerin en büyüğünü taşıması, hanedan ailesinden bir prensin teşrif buyurması, silahsız askerlerin saygı dolu duruşları, hepsi mükemmel işaretlerdi. Kan Taşı ile yapılacak kimlik tespiti- nin de bir prosedürden ibaret olduğunu düşünmek istiyordu ama neden hazırda tutulmadığına akıl erdirememişti. Kafasını kurcalayan asıl şey ise gördüğü bayraklardı. İleride, mağaranın çıkış kapsının hemen sağ tarafında duran asker, prensin hırkası gibi gri renkli bir bayrak taşıyordu. Kapı-Kale'nin alâmeti olmalıydı bu ve beklenti dahilindeydi. Kapının sol tarafında duran askerin omuzunda ise gönderine sarılmış halde duran sarı bir bayrak vardı. Hemen yanındaki de büyükçe bir isim flaması tutuyordu ve o da sarılı ve omuzuna yaslı vaziyetteydi. Sancak ile flama düzgün bir şekilde açılmış olmadığı için yazılarını okuyamıyordu İdris Usta. Sarı rengin hangi ülkeye ait olduğunu da hatırlayamıyordu.

Usta, bu soru işaretinin üzerinde fazla duramadı. Zira kan taşı, karşılama alanına ulaşmıştı.

Göğsünün üzerinde 'Xada'²² rütbesi taşıyan bir asker koşar adımlarla içeriye girmiş, duvarlara mümkün olduğunca yakın durmaya çalışarak habercinin yanına varmış ve taşı selamla teslim etmişti.

Niran Hatun ne yapacağını biliyor gibiydi. Cüppesinin sağ yenini sıvadı, kolunu kaldırdı ve Berafa'ya doğru iki adım daha yaklaştı. Haberci, kırmızı damarlı bir mermere benzeyen oval taşı iki eliyle tutarak Hatun'un kolunun altına getirdi.

22 Xada: Yüzüncü. Ateş Diyarı ordularında bir rütbe. İnsan Diyarı'ndaki Yüzbaşı rütbesine denk düşer. Doksan dokuz kişiden oluşan Uhhufa = 'Doksan dokuzlu' ismindeki birliklere komuta eder.

İdris Usta, kan taşına yabancı değildi. Çok eskiden insanların da kullandığı bir kimlik tespit aracıydı bu. Üzerine değen bir damla kan, sahibinin şeceresini açığa vururdu. Lâkin Usta, kanın nasıl akıtılacağını anlamamıştı. Ne Yüksek Savaş Efendisi'nin ne de habercisinin elinde ya da üzerinde, kesici veya delici bir alet görünmüyordu.

Derken, kaburgalarının arasında hissettiği yoğun ve tuhaf bir titreşimle birlikte Usta'nın gözleri de faltaşı gibi açıldı. Berafa'nın sol işaret parmağının ucunda incecik, minik bir tomurcuğu ve daha da minik yaprakları olan bir gül dalı belirmişti. Basit bir sanat sayılabilirdi bu, eğer Yüksek Savaş Efendisi, beden hükümranı olsaydı...

Emin olmak için kadının sol göğsünün üzerindeki sembole iyice baktı Usta. Yanılmıyordu. Dikenli dal, bitki hükümrانlarını temsil ederdi. Tek bir açıklama kalıyordu geriye. Yüksek Efendi Berafa, öz sanatı olan bitki hükümrانlığı ile beden sanatını birleştirmeyi başarmış, kadim kitaplarda geçen o efsane mertebeye ulaşmış; 'Sanatını Çiftlemişti'.

Hayranlık dolu gülümsemesine engel olamıyordu İdris Usta. Ve bu mucizevi ana böylesine ağır bir ortamda denk geldiği için de talihine sitem ediyordu. Diğerlerinin, hele ki Bengi'nin ifadesini görmek için can atıyordu şu an. Usta içindeki coşkuyu daha fazla bastıramadı ve Berafa, dikenli parmağını Hatun'un kolunun altına doğru yaklaştıırken, hafifçe dönüp sol yanındaki Salih Usta'ya baktı. Onun da yüzünde, panayır yerine ilk defa gelmiş bir çocuğun ifadesi vardı. Fakat bir an sonra ne olduysa, Salih'in hafif gülücüğü soldu, ak bıyığıyla birlikte kaşları da aşağıya doğru kayıverdi. Hortlak görmüş gibi bakıyordu artık. Ardından Berafa'nın sesini işitti: "Şahnen Simşa! Sizi ve arkadaşlarınızı Kapı Kale'de kalplerimizle arıyorduk."²³

23 'Demergeşe: (Kalple) Aramak'. Atel Dili'nde karşılama sözcüğü olarak kullanılır.

İdris Usta, heceli ve aksak bir ritmi olan Ateş Dili'nin böyle akıcı konuşulmasına hiç alışık olmamasına rağmen Efendi Berafa'nın kendi dilinde "Kapı Kale'ye hoşgeldiniz" dediğini anlamıştı. Ama, ne duyduğuna inanmak ne de anladığını kabullenmek istiyordu. Dönüp baktığında, sadece Berafa ile maiyetinin değil, ötedeki Prens dışında mağaradaki tüm askerlerin, ellerini bellerinde kavuşturmuş bir vaziyette ve sağ dizlerini yere değdirmeden kırarak, Niran Hatun'u selamlamakta olduğunu gördü. Rüyada olduğuna inanmak istedi ama Kan Taşı da gözlerinin önündeydi. Hatun'un kolundan dökülen bir damla kan taşla çarpmış ve Ateş Dili'nin harflerine dönüşerek yeniden yükselmişti. Şöyle yazıyordu: "Prenses Simşa. Kral Büyük Samtuva'nın kızı ve İnsan Diyarı'nın Kapı Koruyucusu!"

Dizlerinin bağı çözülmüştü Usta'nın. Yüreğinin atışından, kesik soluklarından ve kafasındaki vınlamadan başka hiçbir şey duyamıyordu. Kendini sakinleştirmekle tamamen koy vermek arasında gidip gelirken İlyas'ın fısıltısı kulğına değdi: "Ben doğru mu duydum, doğru mu okuyorum? Bu Simşa denen bizim..."

"Evet!" diye kestirip attı Bengi.

Ardından Salih Usta fısıldadı: "O zaman ben de doğru okuyorum..."

Bu sırada Asal Berafa, diğer askerleri de peşinden getirerek selamdan kalkmış ve konuşmaya başlamıştı: "Kusura bakmayın Prenses. Kendinizi şahsen tanıtmayınca kan taşını istemek zorunda kaldım. Ramma Vamal evinizdir. Daha fazla bekletmeden sizi..."

İdris Usta teşrifatın gideceği yeri anlamıştı. Hatun Prens Larra ile tanıştırlılacaktı ve bu noktadan sonra geri dönüş yoktu. Gözünü karartıp öne çıktı, çabucak selamını verdi ve en kibar edasıyla "Yüksek Savaş Efendisi'nden affımı diler ve

yüksek müsaadelerini isterim.” dedikten sonra, Hatun’u kolundan tuttuğu gibi İlyas’ın arkasına doğru çekti.

“Hemen geri dön.” dedi sert bir fısıltıyla ve ağzını açmasına fırsat vermeden, “Beni vekil olarak bıraktığını söyle ve hemen geri dön!”

“İdris, bu sadece protokol.” diyecek oldu Hatun ama Usta kolunu biraz daha sıktı: “Kaç kardeşin vardı?”

“Bir ablam...”

Usta biraz daha yaklaştı: “Şu anda tahtta büyük ihtimalle yeğenin oturuyor. Ya bir kardeşi varsa ve araları açıksa? Ya veliahtı hırslıysa? Hele ki hanedan değiştiyse, başka bir aile geçmişse tahta? Seni ne olarak görececeklerini, nasıl karşılayacaklarını anlamıyor musun?”

Niran Hatun’un bakışlarına ilk anda yerleşen o ürkeklik gitmişti. Elini uzatıp, Usta’nın elini, cüppesinin yeninden söktü ve “Bana bak!” dedi gözleriyle mağaranın girişini göstererek, “Ben tacımı tam o kapının önünde çıkartıp attım. O taşın üzerinde ne yazarsa yazsın, benim adım Niran, babam Behruz, evim de Ocak!”

“Bunu ancak bana anlattırın.” diye karşılık verdi Usta yalvarır gibi bir sesle, “Buradaki herkes için sen Büyük Samtuvatın kızısın! Yalvarırım dön...”

Hatun cevap vermedi. Dönüp yerine, sıranın başına geçti ve kibarca özür diledi. Ardından da ekledi: “Saygıdeğer Prens’i bekletmeyelim...”

Efendi Berafa belli belirsiz gülümsedi, İdris Usta’nın da yerine geçmesini bekledi, ardından habercisine baktı. ‘Son Asker’²⁴ rütbesi taşıyan kadın, elini yine şakağına götürdü ve o anda, yükselen hışırtılar eşliğinde mağara kızıl ışıklarla iyice

24 Son Asker: Ateş Dili’nde, ‘Eser Raş’. Ateş Diyarı ordularında, ‘Albay’ seviyesinde bir rütbe.

aydınlandı. Duvar dibinde ve kapının yanlarında bekleyen muhafızların ellerinde alevden birer mızrak belirmişti.

Haberci ile sancaktarın iki yana doğru çekilmeleriyle birlikte, Ramma Vamal'ın kapıları da sembolik olarak açılmıştı. "Ese uloli, Şahnen Simşa"²⁵ dedi Berafa. Niran Hatun'un biraz öne geçmesini bekledi ama hemen arkadaki İdris ile Salih ustaların da ilerisinde kalmaya dikkat ederek mağaranın ortasına doğru yürümeye koyuldu.

Niran Hatun durumun farkındaydı. İdris Usta'nın yüzündeki manidar ifadeyi görmese de hissedebiliyordu. Bu yüzden, Prens Larra'nın karşısına geldiğinde onu dengi gibi belinden eğilerek değil, üstü gibi ellerini arkasında bağlayıp, sağ dizini kırarak selamladı. Prens biraz şaşırmışa benziyordu. Yüksek Savaş Efendisi ise hiç oralı olmadan, duru sesiyle teşrifata başladı: "Şahnen Larra, size İnsan Diyarı'nın Kapı Koruyucularını takdim ederim..."

Prens daha da şaşırmıştı. Zira Efendi Berafa teamüllerin dışına çıkmış, ismini ve unvanını zikretmeyi misafirine bırakmıştı. Hatun bu fırsata şükranla sarıldı ve merasim ortamının izin verdiği en yüksek sesle "Anar Niran"²⁶ dedi, "İnsanların Diyarı'nın Birinci Kapı Koruyucusu'yum."

Sözünü bitirir bitirmez de hafifçe dönüp ustaları gösterdi: "Ve diğer Koruyucu yoldaşlarım. Çağrınız üzerine geldik. Hükümdarınız ve diyarınızın kapı koruyucularıyla görüşmek isteriz."

Şahnen Larra yan gözle Berafa'ya baktı. Hala gülümsüyordu ve gözlerinde de tuhaf, neredeyse neşeli bir kırgınlık vardı. "Ramma Vamal'a hoşgeldiniz!" dedi tüm ustalara

25 "Buyurun Prenses Simşa." 'Ese Uloli', tam tercümesi ile 'Güvenlik içerisinde / Güvenlikle' anlamındadır ve davet tümcesi olarak kullanılır.

26 Niran Hatun kendisini, Ateş Dili'nde 'Anar: Usta, Üstad' sıfatı ile tanıtır.

doğru, “Ağabeyim ‘Son Sözün Sahibi’²⁷ Şahnan Mardu ve diğer Kapı Koruyucusu kardeşlerimizle birlikte beş mevsimdir sizi beklemekteyiz. O mutlu gün bugünmüş. Sevgili ağabeyim sizi görmek için sabırsızlanmakta. Ama yorgunsanız ya da aranızda konuşmak isterseniz, Şahnan’ın sabrını biraz daha zorlayabiliriz...”

Niran Hatun gülümsedi. Hemen arkasındaki İdris Usta’nın da yüreği biraz ferahlamıştı. Prens Larra’nın samimiyeti ve neşesi sözleriyle sınırlı değildi. Gözlerinden de okunuyordu bu. Hem görünüşü hem de tavırları ile ‘Küçük Prens’ tabirine tam oturan bir adam duruyordu karşılarında. Uzun boylu, biraz ince ama atletik yapılı, dalgalı siyah saçlıydı. Üslubu gibi yumuşacık olan yüz hatlarıyla etrafına dalga dalga sempati yayıyordu ama aklı başında ve gözleri okumayı bilen hiçkimse bunu bir zaaf olarak algılayamazdı. Çünkü bakışlarından hesap ve zeka fışkırıyordu.

“Beklemeyelim ve bekletmeyelim,” diye karşılık verdi Niran Hatun, “Zira fazlasıyla geciktik...”

Prens Larra’nın yüzü bir anda ciddileşti. “Şahnan’a haber verin, geliyoruz.” dedi habercisine ve Berafa’ya döndü: “Saraya!”

Yüksek Savaş Efendisi’nin elini havaya kaldırmasıyla, on birli muhafız takımları mağaranın çıkışına doğru döndüler ve hareket emrini beklemeye koyuldular. Bu arada, kapının sol yanında duran sancaktar, taşıdığı isim flamasını yükseltmiş, sıradan ayrılmış ve Niran Hatun’a doğru yürümeye başlamıştı. Sarı zemin üzerine aşağıdan yukarıya doğru yazılmış kırmızı harfler çok açık bir şekilde okunabiliyordu artık: Şahnen Simşal!

Niran Hatun, sancaktarın gelişini görünce Prens’e doğru biraz yaklaştı ve alçak bir sesle konuşmaya çalıştı: “Buna...”

27 ‘Eser Nisu Lafumaral’. Ateş Diyarı’nda sadece hükümdarların kullanabildiği bir unvan ve askeri sıralamadaki en yüksek rütbe.

Lâkin Prens Larra konuyu daha ilk kelimedede kapattı. “Bu olmak zorunda Anar Niran!” dedi sakın ama kararlı bir sesle. Bir soluk sonra da ekledi: “Yürürken de hizamda kalmaya çalışın lütfen...”

Hatun’un itiraz etmeye ne hali ne de vakti kalmıştı. Prens Larra yüzünü çoktan çıkışa doğru dönmüştü. Sancağını taşıyan asker de yanına gelmişti ama ustalara çok yakın durduğu için arkasına geçemiyor, öylece bekliyordu. Yoldaşlarının bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu Niran Hatun ve suratını kaplayan kızılık bu sefer hiddetten ya da harareten değildi. Dönüp yüzlerine bakmak, bunun sadece bir teferruat olduğunu anlatmak istedi ama o cesareti bulamadı. Hayatının en güç iki adımını, acı bir mecburiyetle attı ve unvandaşı Prens’in yanına geçti.

Yüksek Savaş Efendisi’nin havada duran elini indirmesiyle birlikte mağaradan dışarıya önce Kapı-Kale ve Sagmarra bayrakları çıktı. Kanatlı gri kurt ile kızıl yelesi kanatlı aslanı iki sıra muhafız takımı takip ediyor, onların ardından Prens ile Prenses yürüyordu. Yüksek Efendi Berafa ise ustaların biraz gerisinde kalmış, son iki muhafız birliğine önderlik ediyordu.

Mağaradan çıkanları ilk karşılayan keskin gün ışığı oldu. Vakit öğleni geçmiş, güneş batıya, sol çaprazlarına doğru hafifçe devrilmişti. İnsan diyarından farklı olarak burada, yamaç düzgünce teraslanmış, zirvenin etrafında bir hisar kuracak kadar geniş bir düzlük oluşturulmuştu.

Niran Hatun, ağzın hemen önündeki kayalara oyulmuş, yarım daire biçimindeki dört basamak merdiveni inerken gözlerini iyice kısmıştı. Altıgen kesilmiş taşlarla döşeli düz zemine adımı attığında, ışığa da alışmıştı artık. Etrafa şöyle bir baktı, sonra yüzünü derhal yere devirdi ve bir daha da kaldırmadı.

İki adım sonra, ustalar da aynı manzarayı görmüşlerdi. Üç kat duvardan oluşan Kapı-Kale’nin en içteki halkasındaydılar.

İsmine ‘Mul Vamşa’²⁸ denilen, küçücük bir iç kaleydi burası. Etraflarını çevreleyen yüksek ve sağlam surların tam bir daire oluşturmamasını, arkalarında bıraktıkları zirve engelliyordu. Kalenin kapısı, sol taraflarında ve iki yüz metre kadar uzakta kalıyordu. Tam karşılarındaki üç katlı sade bina ise kesinlikle saraydı. Mütevazı, hatta sıcak ve sevimli bir mekan sayılabiliirdi burası. İçini hınca hınç dolduran kalabalık olmasaydı...

Yürümeleri için bırakılmış beş altı metrelik koridor dışında heryer hınca hınç doluydu. Açık duran kapının ağzındaki kaynaşma ahalinin hala da içeriye girmeye çalıştığını gösteriyordu. Duvarın üstü tamamıyla dolmuş, yer bulamayanlar sarp zirvenin çıkıntılarına tırmanmıştı. Kafileyi görebilmek için yükselme sanatını kullanalar bile vardı ve istisnasız herkesin gözü, elbette tek bir kişinin üzerindeydi.

“Sadece protokol ha...” diye söylendi İdris Usta. Sonra dayanamadı, sesini iki adım önüne gidecek kadar yükseltti: “Yaktın bizi Hatun! Küllüm’ettin, yaktın bizi...”

Dişlerini sıkı sıkı kalabalığa baktı Usta. Masaldan fırlamış bir kahramanı, bir efsanenin vücuda gelişini izliyorlardı adeta. Bakışlarında ise hayranlık ile birlikte biraz da acıma vardı.

Zihnini, asla uyanamayacağı bu şatafatlı kabustan biraz uzaklaştırmak için dikkatini detaylara verdi İdris Usta. Kapı-Kale’nin tamamı askerlerden oluşan bir garnizon – şehir olduğu hemen anlaşılıyordu. Herkes sağ göğsünün üzerinde bir isim ve rütbe etiketi taşıyordu çünkü. Görevli askerler ise hafif zırhlarından ve kafalarındaki sarıklı miğferlerden ayırt ediliyordu. Tüm ahali benzer bir tarzda giyinmiş olsa da kıyafetleri kesinlikle tek tip değildi. Üste giyilen hırka, tunik ya da uzunca etekli gömleklerin ağırlıklı renginin gri olması zorunlu tutulmuştu sadece. Bunun dışında üst kısımdaki işlemeler – süslemeler, şalvarların rengi ve kesimleri, çizme ve

28 Mul Vamşa: Zirve Hisar. (Mul = Zirve; Vam = Kale, -şa küçültme ekiyle Vam. şa = Kalecik, Hisar.)

çarıkların modelleri tamamen kişilerin zevkine bırakılmıştı. Bu esnek üniforma anlayışı, tekdüze görünmesi gereken bu ordu yerleşkesine renkli bir hava katmıştı.

Usta kalabalığı izlerken, kafilenin ucu sarayın cümle kapısına yükselen geniş merdivenlere ulaşmıştı. İlk basamağa adım atar atmaz, Kapı- Kale ve Sagmarra bayraklarını taşıyan askerler birbirlerinden hafifçe açıldılar ve durup yüzlerini kalabalığa döndüler. Peşlerindeki muhafız takımları da onların yanı sıra, ilk basamak boyunca diziliyorlardı. Prens ile Prenses en önde kalmışlardı. Efendi Berafa da peşindeki muhafızları durdurdu, sancaktarı ve habercisi ile birlikte, iyice küçülen kafilenin peşinden yürümeye devam etti.

On bir basamak merdiven, iki koca sütunun omuzladığı taş bir sundurmanın gölgelediği genişçe bir sahanlığa kavuşuyordu. Bu mermer boşluğun sonunda, sarayın ardına kadar açık duran cümle kapısının hemen önünde, Kapı-Kale'nin askeri ve mülki erkanı sıralanmıştı. İçlerinden askeri rütbe taşımayan yedisi, birliklerin eğitimlerinden sorumlu olan 'Yüce Sanat Efendileri'ydi. Prens Larra ile Niran Hatun sahanlığa adım attıklarında hepsi dizlerini kırarak selama durdu. Fakat kortejin istikameti farklıydı. Prens, kapı önündeki erkânın selamını hızlı bir baş hareketiyle aldıktan sonra Hatun'u kıbarca sola, binanın dışından dolanarak, ikinci kata doğru çıkan merdivenlere yönlendirdi.

Saray üç katlıydı ve küp biçimindeki her katı, bir altındakinden daha küçüktü. Evde yapılmış bir doğumgünü pastasını andırıyordu bu haliyle. İkinci kata doğru çıkan basamakların son çeyreğine geldiklerinde, Kapı-Kale'nin tamamını görecek kadar yükselmişlerdi. Sol aşağısına doğru baktı İdris Usta. Sırtını dağa yaslamış olan şehir yamaçtan aşağıya doğru akıyor, büyük ve kavi görünüyordu. Evler ve sair binalar, teraslanmış eğimli arazi boyunca katlar halinde ve her birinin damı, bir üsttekine ön avlu ya da bahçe olacak şekilde inşaa edilmişti.

‘Orta Duvar’ bir buçuk kilometre kadar ötedeydi. Onun biraz ilerisinde, yamacın düzlükle kavuştuğu hattın biraz ilerisinde, en heybetli sur olan ‘Son Duvar’ yükseliyordu.

Açık havada yaptıkları bu yürüyüş, ikici katın avlusuna ulaşmalarıyla birlikte sona ermişti. Haberciler ve sancaktarlar kapının önünde kalmış, Prens Larra, ustalar ve Yüksek Efendi Berafa’dan ibaret kalan yedi kişilik grup, ‘Xakas’²⁹ rütbesi taşıyan bir muhafız subayının refakatinde saraya kabul edilmişlerdi. Kısa ama genişçe bir koridoru hızlıca geçip, yuvarlak ve aydınlık orta sahanlığa ulaşmışlar, hiç oyalanmadan sağ köşedeki iç merdivenlere yönelmişler, sola doğru keskin iki dönüş yaparak bir üst kata tırmanmışlar ve taht odasının önüne gelmişlerdi.

Kapı, dört beş adım kadar ilerideydi ve Ramma Vamal bayrağının taştan oyulmuş bir kopyası gibiydi. Alınlığın tam ortasından fırlayan granit bir kurt büstü, hafifçe aralanmış ağzı ve keskin gözleriyle merdivenlere doğru bakıyor, güçlü omuzlarının hemen gerisinden çıkan kanatlarıyla da altındaki kapının kanatlarını adeta koruması altında tutuyordu. Yan duvarlara hesaplı açılarla oyulmuş küçük pencerelerden giren ışık, doğruca kapı önüne düşüyor ve gelenlerin ayaklarının altına kristal bir halı misali seriliyordu. Latif ama yetersiz olan bu ışıklandırmaya rağmen etraf gözleri kamaştıracak kadar aydınlıktı. Kapının önünde nöbet tutan iki iklim hükümrânının yıldırım mızraklarından saçılan keskin mavi huzmeler sadece karanlığı değil, gelebilecek tüm tehdit ve tehlikeleri de savuşturmayı vadeliyorlardı.

Muhafız subayı ilerledi, taş kapıyı üç kez yumrukladı. “Prens Larra ile misafirler burada!” diye seslenip kenarı çekildi.

Kısa bir sessizliğin ardından yıldırım mızraklı nöbetçiler kanatları ittirmeye başladılar. Kapı biraz aralanınca, oldukça

29 Xakas: Üç yüz birinci. Ateş Diyarı ordularında binbaşı – yarbay seviyelerine denk düşen bir rütbe.

yüksek bir ses dışarıya fırlayıp duvarlarda ve tavanda yankılanmaya başladı: “Ramma Vamal’ın tahtında oturanı selamlayın ey gelenler! Tacı ve asası ile Damma Nevsaru’da son Sözün Sahibi, Şahnan Mardu Ulil!”

Salih Usta dönüp İlyas ile Bengi’ye baktı. Onların da gözlerinde aynı soru vardı. Hükümdarın künyesini haykıran ses kesinlikle tanıdıktı ama kim olduğunu çıkartamamışlardı.

Bu sırada Şahnen Larra kapıya kadar yürümüş, ellerini arkasında bağlayıp sağ dizinin üzerine çökmüş, sağ elinin iki parmağını öpüp önce eşığe, sonra da alnına sürmüştü ve doğrulmuştu. “İnsan Diyarı’nın Kapı Koruyucuları geldi sevgili Şahnan. Huzuruna kabullerini isterler...” dedi içeriye doğru.

Kapı-Kale hükümdarı kısa konuştu: “Gelin!”

Prens Larra içeriye girdi ve hemen kenara çekildi. Sıra Niran Hatun’daydı. Kapıya yaklaştı, çöküp öpücüğünü eşığe sürdü ve alnına aldı, ardından doğrulup kendini tanıttı: “Anar Niran. İnsan Diyarı’nın Kapı Koruyucusuyum. Huzura kabulumu istiyorum.”

Şahnan Mardu, sol eliyle girmesini işaret ederken yan gözle kardeşine bakmış ve sanki hafifçe de tebessüm etmişti. Yapılı bir adamdı. Kısa boylu olduğu ise tahtında otururken bile anlaşılabilirdi. Çenesine doğru sivrilen gri, gür bir sakalı vardı. Aynı renkteki uzun saçlarını geriye doğru taramış, uçlarını gevşek bir örgüyle bağlamıştı. Başındaki tacın en ucundaki ‘gal hural’³⁰ fildişi rengindeydi ve geniş alnının tam ortasında duruyordu. İşlemesiz gök gri hırkasının altına lacivert bir şalvar giymiş, sağ elini ince saplı bir balyozu andıran asasının üzerine koymuştu. Kafasını hafifçe yukarıya kaldırmış,

30 Gal Hural: Hüküm Taşı. Ateş Diyarı’nda, hükümdarların ve hanedan ailesi üyelerinin taşlarındaki en iri ve belirgin taş. Takıldığında alnın tam ortasına denk gelerek, derin görüşü ve sezgiyi simgeler.

gözlerini de iyice kısmıştı ve bu haliyle, puslu havayı koklayan bir kurdu andırıyordu.

Kendisini tanıtan ve girmek için izin isteyen İdris Usta'yı da sol eliyle, sessizce buyur etti Şahnan Mardu. Fakat ardından gelen Salih Usta'nın müsaadesini vermeden önce sordu: "Sanatdaş mıyız?"

"Van, Şahnan..."³¹ diye karşılık verdi Usta ve içeriye geçti.

Bengi'nin girişi ise diğerlerine nazaran biraz uzun sürdü. Mardu biraz uzunca bakmıştı çünkü. Öyle ki, Bengi'nin yanakları hafiften kızarmaya başlamıştı. Ama hiç teklemeyen kendini tanıtmayı başardı.

Anar İlyas'ın da huzura kabulünün ardından, Yüksek Savaş Efendisi de eğilmiş ve giriş seremonisine başlamıştı ama Şahnan hiç orali değildi. Doğrulmasını bile beklemeden "Gel içeri, gel!" diye seslendi, asasını tahtına üzerine bırakıp ayağa fırlayıverdi. Ardından, tahtının arkasında bekleyen habercisi ile sancaktarına döndü: "Çıkın! Kapıyı da kapatın"

Bütün ustaların gözü, hızlı adımlarla odayı terk eden habercinin üzerindeydi. Hükümdarın resmi teşrifatını yapan oydu. Sesi de siması da çok tandık gelmişti ama nereden hatırladıklarını bir türlü çıkartamıyorlardı.

Taht odasının kapısı kapanır kapanmaz Şahnan Mardu, önce tacını saçlarından söküp tahtının üzerine fırlattı, ardından hırkasının düğmelerini çözmeye koyuldu. "Tamam mı?" dedi kardeşine doğru, "Herşey istediğin gibi geleneklere uygun oldu mu?"

"Teşekkür ederim sevgili Şahnan." diye karşılık verdi Larra. Sesindeki mizah belirgindi. Mardu, hırkasını da tahtın üzerine fırlattı ve hemen arkasındaki pencerenin dibine, odada görünen tek eşyanın yanına yürüdü. Pencere kenarına

31 Van Şahnan: Evet Şahnan.

yerleştirilmiş küçük sehpanın üzerinde kocaman, yeşil bir elma duruyordu. Mardu özenli bir sanatla yetiştirildiği çok belli olan bu meyveyi alıp, kardeşine doğru atıverdi. Larra'nın refleksleri sağlandı. Şahnan ise gözlerini çoktan Niran Hatun'un üzerine dikmişti. "Sana 'unvanlarını reddedecek' demiştim sevgili kardeşim." dedi gülerek. Devam da edecekti ama Şahnen izin vermedi: "Ben de bu konuları daha sonra konuşalım demiştim sevgili ağabeyim."

Mardu kollarını iki yana açtı: "Ben sadece iddiayı kaybettiğini anlatmaya çalışıyorum. Ailemiz ve hükümdarın adına meyveyi sen sunacaksın."

"Peki..." dedi Larra, "Bu arada sen de sofrayı hazırlar mısın lütfen?"

"Zevkle." diye karşılık verdi Şahnan ve dönüp odanın sol tarafına doğru elini savuruverdi. Birkaç saniye içerisinde, ortasında havuz şeklinde küçük bir oyuk bulunan bir masa ve sekiz sandalye taş zeminden yukarıya doğru kabarıvermişti. Salih Usta hayretle izliyordu. Evet bunu yapabiliirdi ama kesinlikle bu kadar hızlı ve sessiz olamazdı.

"Geçin," dedi Mardu, masanın pencereye doğru bakan yarısını göstererek. Taşın soğukluğu ve rahatsızlığı daha o anda ustaların yüzüne vurmuştu ve ne yazık ki minder isteyecek halleri de yoktu. Yürüyüp, sandalyelerinin başında beklemeye koyuldular. "Oturun lütfen," diye seslendi peşlerinden gelen Şahnan, "Artık unvan yok aramızda. Hepimiz kapı koruyucusuyuz..."

Niran Hatun gülümsedi ama bu samimi çağrıya rağmen yine de evsahibinin masanın karşı ucundaki yerine geçmesini bekledi. Onun ardından diğer ustalar da oturdular ve hepsinin yüzündeki gergin ifade inkar edilemez bir hayranlığa dönüştü. Temas ettikleri anda, taş yüzey pamuk gibi yumuşacık olmuştu. "Vay!" dedi Salih Usta hafifçe. Sesinin ağzına

taşmasına engel olamamıştı. Taşı yumuşatmak çok matah bir sanat sayılmayabilirdi ama taşı yumuşak tutmak iddialı bir işti. Sanatı okuyanın, tınıyı asla kesmemesi gerekiyordu. Bu masada belki saatlerce oturacaklar, önemli konular konuşacaklardı. Salih Usta, sanatın sahibine şöyle bir baktı. Oldukça rahat görünüyordu.

“Anlatın bakalım, niye bu kadar geciktiniz?” diye sordu Mardu. Sandalyesine iyice yaslanmıştı: “Biraz daha gelmeseydiniz, ben gelecektim sizin tarafa.”

Hatun, cümlelerin ciddiyetini tartmaktayken, ileriden Prens Larra lafa karıştı. Hala Berafa ile birlikte tahtın yakınlarında duruyor ve elinde ışıktan bir bıçakla elmayı soymaya devam ediyordu: “Gerçekten gelecekti,” dedi, “Zor engelledim...”

“Keşke gelseydiniz,” dedi İdris Usta, “Çok yardımınız dokunurdu...”

“Bilseydim kardeşime karşı daha ısrarcı olurdum.” diye homurdandı Mardu. Larra’nın cevabı ise hazırды. Ağabeyine onlarca defa söylediğini bu kez İdris Usta için tekrarladı: “Yasalara göre, Kapılar’ı açacağımızı bütün hükümdarlara haber vermemiz gerekiyor. Sevgili ağabeyim yasaları bir defacık olsun görmezden gelmeyi kabul etmedi, ben de İnsan Diyarı’na geçeceğimizin bütün Ateş Diyarı’na yayılmasını...”

“Yasa yasadır, yemin yemindir, Ulil de Ulil’dir!” diye kes-tirip attı Şahnan.

Ustalar, Mardu’ya takdirle bakmaktalarken, Şahnen Larra, yanında Berafa ile birlikte masaya yaklaştı. Düzgünce soyduğu elmayı hafifçe başının üzerine kaldırarak hükümdarını selamladı ve “İlk Doğan’a karar veren Gökyüzü’nün irfanına şükürler olsun!” dedi. Sonra doğruldu, parmağıyla geniş daireler çizerek masayı işaret etti: “Fakat...”

Şahnan irkilmişti. “Ah! Çok afedersiniz...” dedi masaya doğru sanatını okurken. Ustalar, taş masadan sessizce yontulup

ayrılarak önlerinde beliriveren tabak, çatal, bıçak ve kadehlere hayretle bakmaktalarken devam etti: “Gizli toplantılara hizmetkarların alınmaması da değişmez yasalarımızdan bir tanesi maalesef...”

“İşte gerçek bir Ulil!” dedi Prens Larra, Niran Hatun’a doğru yürürken. Efendi Berafa küçük bir kahkaha attı. Hâlâ ayaktaydı ve hırkasının cebinden çıkarttığı tohumları avucunun içinde ayıklıyordu.

Larra ise soyduğu elmayı dilimlere ayırıp ustalara dağıtmaya başlamıştı. Niran Hatun dışında hepsi tabaklarına tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Ateş Diyarı’nın kadim geleneklerinin hepsinden haberdar değillerdi tabii ki. Ailenin en büyüğü, gelen hatırlı misafirlere ilk ikramı elleriyle yapmak mecburiyetindeydi ve anlaşılan Şahnan bu görevi, bir iddia vesilesiyle kardeşine devredivermişti.

Niran Hatun ‘karşılama lokmasını’ tıpkı bir kadehi kaldırır gibi yükseltti ardından üç ısırickta hepsini ağzına attı. Yoldaşları da onu taklit etti. Bu arada Mardu sordu: “Hepiniz geldiniz mi?”

Hemen cevap alamadı Şahnan. Zira dilimleri de elmanın kendisi kadar büyüktü. Berafa, ağabeyinin sağ tarafındaki yerine geçmeye hazırlanan Prens’e seslendi: “Larra, su lütfen...”

Sandalyesine otururken parmaklarıyla havada birkaç daire çizdi Şahnen Larra. Yerden biraz yukarıda, belli belirsiz bir bulut toplanmış ve damlalarını, nazik bir sağanak halinde masanın ortasındaki oyuya bırakmaya başlamıştı. Berafa avucundaki tohumları bu küçük havuza fırlattı. Suyun yüzeyinde beliriveren ve hızla büyüyen fideleri izlemek çok cazipti ama taş yüzeyi sessizce kabartarak bütün masayı sarmalayan kökleri, tek tabirle rol çalmışlardı. Final ise muhteşemdi. On saniye dolmadan, tam ortada tamamı dalında bir meyve tabağı vardı, sıkıcı taş masaları da dallar, yapraklar ve köklerle bezenmişti.

Larra iştahla bir muz koparttı, Berafa otururken bir çift ki-
raza uzandı, Mardu ise şaşkınlığı dağıtmak için sorusunu yi-
nelemek zorunda kaldı: “Hepiniz geldiniz mi?”

İlk yutkunan Niran Hatun oldu: “Evet. İnsan Diyarı’nın
tüm koruyucuları burada... Ya siz?”

“Bir eksiziz.” dedi şahnan, “Hala – kardeşimiz Prens Tab
hâlâ görevde. Düşman ordusunu arıyor... Yakında döner diye
düşünüyorum.”

Ustalar sandalyelerinde diklenmişlerdi. Fakat Mardu an-
latmaktan çok öğrenmek istiyordu. “Önce siz anlatın.” dedi,
“Sizin orada durum nasıl? Niye bu kadar geciktiniz?”

İdris Usta, sahnede öne çıkma vaktinin geldiğine karar
vermişti. Son sorudan başladı: “Rüyalarımız engellendi...” de-
vam da edecekti ama Larra “Sana demiştim!” dedi ağabeyine
doğru, gülererek.

“Rüyaları iletemiyor diye habercimi kovuyordum nere-
deyse.” diye açıkladı şahnan Mardu. Tüm ustalar içlerinden
koca bir ‘oh’ çekmişlerdi. Mardu’nun habercisini nereden ta-
nıdıklarını nihayet çıkartmışlardı: Rüyalarına girip, “Kapılara
yürüyorlar!” diye haykıran adamdı bu!

Prens Larra, bakışlarını İdris Usta’ya kilitlemişti ve artık
gülmüyordu: “Nasıl başardılar bunu?”

Usta, masanın ortasına uzanıp irice bir yeşil erik kopardı
ve “Başardıkları tek şey bu değil.” diye karşılık verdi, “Hatta
tüm yaptıklarının yanında bu en küçük zaferleri sayılır...”

Eriğinden küçük bir ısırık aldı ve başlarına gelen herşeyi,
detayların etrafından dolanarak anlatmaya başladı. On beş da-
kikanın sonunda, tabağında hâlâ yarım bir erik duruyordu.
Ramna Vamallılar’ın moralleri ise tamamen tükenmiş gibiydi.

“İnsan Diyarı’nın şimdiden işgal altında olduğunu söyleyebiliriz. Bekledikleri tek şey Kapılar’ın kırılması...” diye sözünü bağladı İdris Usta.

Kapı Kale Hükümdarı’nın yılgın bir sessizliğin içinde debelenmeye hiç niyeti yoktu. Çekirdeklerle dolmuş tabağını itiriverdi ve “Tek cephede savaşıcağız demek ki... Bu güzel!” dedi gür bir sesle.

İyimserliği fazla destek bulmamıştı. Mardu umursamadı. Kardeşine döndü: “Bizim diyarı anlat Larra.”

“Harita lütfen...” diye mırıldandı Şahnen ayağa kalkarken. Şahnan elini sağ tarafındaki duvara doğru salladı. Mermer blokların üzerinde Avrupa ve Anadolu’nun yüzey şekilleri belirmektedirken, Salih Usta, oturduğu sathın hafifçe sertleştiğini hissetti. Artık bedenlen biraz daha rahatsızdı ama içi ferahlamıştı. Şahnan toplantının başından beri hem sandalyeleri yumuşak tutuyor, hem de Berafa’nın sanatının kendi sanatı ile harmanlanmasına izin veriyordu. Duvarı oyarken tökezlemesi, Mardu’nun da etten – kemikten ibaret olduğunu göstermişti hiç olmazsa.

Harita hazırды ama Prens nasıl ve nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi. “Aslına bakarsanız, durumumuz çok farklı değil...” şeklinde mutedil bir giriş yaptı ve ardından avucuyla Avrupa’nın ortasını göstererek devam etti: “Emin olduğumuz tek şey, düşmanımızın bu bölgede yuvalandığı. Bunun dışında bildiğimiz herşey ya duyumlara ya çıkarımlara ya da varsayımlara dayanıyor.”

Ustalar şüpheli gözlerle bir duvara, bir Prens’e bakıyorlardı. ‘Kesin bilgi’ dediği şey, Ateş Diyarı tarihinin en mâlum, en aleni parçasıydı. Birinci Kapılar Savaşı’ndan sonra yenilen düşman Avrupa’nın içlerine kaçmış, buranın gerçek hakimi olan Öncü Topraklar halkını en batıya, Britanya Adası’na kadar sürmüş ve o bölgede varlığına devam etmişti.

Fakat Niran Hatun, sırf duyumlar ve varsayımlar üzerine çağrılmadıklarından emindi. Öyle olsa bile hepsi mesnetli olmalıydı. “Herşeyi öğrenmek için buradayız...” dedi.

Larra bir teşekkür bakışı gönderdi ve devam etti: “Biz Ulil ailesi olarak, Ramma Vamal’ın kuruluşundan bu yana, yemimizi ve görevimizi asla bu duvarların içine hapsetmedik...”

“Haydi ben neyse de, bari babamla dedemi karıştıрма şu yediğin haltlara!” diye araya giriverdi Mardu. Gülümsüyordu ama bakışları kızgındı.

Prens Larra ise dişlerini sıkıyordu: “Babamın vasiyeti değil miydi? ‘Gözünüzü o topraklardan sakın ayırmayın’ demedi mi bize çekilmeden önce? O da aynı tembihi ilk hükümdarımızdan devralmamış mıydı?”

Şahnan susacakmış gibi oldu ama fazla dayanamadı: “ ‘O topraklardan sakın ayırmayın’ demişti ikisi de. ‘Gözünüzü heryere, herkese dikin’ değil!”

Gerçekten çok sinirlenmişti Prens Larra. Ağabeyine doğru bir adım yaklaştı: “Bunu bin birinci defa, hem de burada, bir kez daha tartıştığımıza inanamıyorum! Kendi icadım da değil üstelik. Halamızdan miras bana. Bari buna saygı duy!”

“Asla!” dedi Mardu. Ayaklanacakmış gibi masaya yaslanmıştı: “İşe yarayan herşeye saygı duymak zorunda değilim ben! Halam aramızda olsaydı ona da aynı sözleri söylerdim!”

Uzanıp tabaktan bir avuç siyah üzüm koparttı, iki üç tanesini ağzına atıp ustalara döndü: “Kapılar’a yapılacak olan saldırıyla ilgili bildiğimizi hemen herşeyi kardeşimin yönettiği casus ağı sayesinde öğrendik.”

Durdu ve sanki ağzındaki üzümleri değil de bir utancı yuttu Mardu. Gözleri nemlenmişti. “Size yalvarıyorum,” dedi oturduğu yerde hafifçe eğilerek, “Şartlar ne olursa olsun bunu bir sır olarak saklayın lütfen. Eğer bu diyarın her sarayında

Kapı-Kale'nin bir casusu olduğu öğrenilirse... Ailem bu utançla yaşayamaz.”

Şahnan Mardu'nun yakarışı, Ulil ailesini tanımayanlara garip gelebilirdi. Fakat Niran Hatun durumun farkındaydı. “Sır-rınız, kanımızın son damlasının ardında saklanacaktır sevgili Şahnan.” diye karşılık verdi.

İdris Usta'nın ise gözleri ışıldıyordu. Gülümsemesini gizle-meye gerek duymadan Prens'e baktı ve içinden “Ben adamımı buldum!” diye geçirdi.

“Sevgili Şahnan, izninizle hakikatlere dönüyorum.” dedi Larra ve gerçekten ağabeyine sırtını dönüp ustalara hitap et-meye başladı: “Bu konuda aramızda herhangi bir sır olmayaca-k. Bildiğim ya da varsaydığım her ayrıntı sizlerle memnu-niyetle paylaşacağım. Fakat şundan emin olun: Düşmanımız, ‘İki Cihanın Efendisi’ olma fikrinden asla vazgeçmedi. Asırlar boyunca hazırlandı ve harekete geçti! Düşman ordusunu he-nüz görememiş olmamız, bu gerçeği değiştirmiyor! Daha önce de söylediğim gibi, kuruluşumuzdan bu yana gözümüzü bat-ıdan bir an olsun ayırmadık. Bölgenin üzerinde sürekli keşif uçuşları yaptık. Hatta bu uçuşları düzenli hale getirmek için...”

Larra bir soluk durdu, Karpat ve Alp Dağları'nı göstere-rek devam etti: “...Yüksek mevkilerde ikmal ve dinlenme nok-taları kurduk. Kesilen ormanları, açılan tarlaları, kazılan ma-denleri, kurulan ve hızla büyüyen kasabaları gördük! Bütün bunlar tek bir şeye işaret ediyordu...”

“Bize...” diye araya girdi İdris Usta. Güliyordu, fakat Prens Larra sanki bir hadsizlik yapmış gibi hafifçe kızarmıştı. Usta hemen toplardı: “Latife ediyorum sevgili Şahnen. Evet, bi-zim türümüzün varlığının çok açık işaretleridir bunlar. De-vam edin lütfen...”

Başka laf israf etmeden konuya döndü Larra: “İsyancılar, atalarımızın zamanındaki savaşta da insanları kullanmışlardı.

Fakat stratejileri bu sefer farklı. Hazırladıkları ordunun neredeyse tamamı insanlardan oluşuyor. İsyancılar sadece komuta kademelerinde yer alıyorlar. Bu oran tahminlerimize göre yüzde bir. Her yüz insan – askeri, Ateş Halkı'ndan bir komutan yönetecek şekilde örgütleniyorlar...”

“Çok afedersiniz...” diyerek araya girdi Niran Hatun. Kafasında yapmaya çalıştığı hesabın karmaşası yüzüne vurmuştu: “Ordunun toplam büyüklüğü ile ilgili bir öngörünüz var mı peki?”

“Dört milyon!” deyiverdi Larra. Ağzından çıkan rakamdan çok emin görünüyordu ve aynı edayla devam etti: “Ve bu sadece ilk dalga. Bunun üç, hatta dört katı büyüklüğünde bir ordu da hazırlayabilecek kapasitedeler ama o zaman Ateş Halkı'nın oranı dört yüzde bire iner. Bu da büyük yönetim sorunları doğurur. Tahminlerimize göre, dört milyonluk bir orduyla başlayacaklar ve kayıpları sürekli telafi edecekler...”

Prens heyecanlıydı, fakat İdris Usta'nın havaya kalkan elini görünce susmak zorunda kaldı. “Tahminlerinizin arkasında derin bir bilgi ve tecrübe olduğundan eminim sevgili Larra,” dedi Usta, “Fakat bahsettiğiniz rakamlar bizim diyarımız için bile çok ciddi. Şunu sormak isterim. Bu büyüklükte bir orduyu henüz gözlerinizle görememiş, ordugahlarını tespit edememiş olmanız biraz tuhaf değil mi?”

Larra'nın gözleri kıvılcımlar saçmaya başlamıştı ama öfkesi Usta'ya karşı değildi. “Evet, kesinlikle çok tuhaf.” diye karşılık verdi, “Ama koca Ateş Diyarı'nda bu orduyu bir tek bizim görmeye çalıştığımız düşünülürse de, hiç tuhaf değil! Neredeyse bir asırdır destek için diğer ülkelere yalvarıyoruz, sevgili Koruyucu kardeşlerim. Dağlardaki ikmal mevzilerimiz yok edilmeye, hava gücümüz vurulmaya, batı toprakları sanat örtüleriyle gözlerden saklanmaya başladığından bu yana destek için yalvarıyoruz! Hava gücümüz zaten sınırlıydı ve biz bir alay ‘kurt süvarimizi’, hatta daha fazlasını bu keşif uçuşlarında

kaybettik! Ne Atarmarra'dan tek bir boğa, ne Tuvvu'dan tek bir at havalandı bizimle. Ağabeyim, Sevelle'nin Büyük Evi'ne defalarca haberci gönderdi. Kanatlı gelinciklerini değil, kurtlarımızın terkisinde uçacak iki güçlü hükümrana istedik sadece. Kabul etselerdi, o gizlenme sanatlarını yırtıp atabilirdik ama olmadı... Dalga geçtiler bizimle. Abarttığımızı, hayal gördüğümüzü söylediler..."

"Hakaret bile ettiler..." diye araya girdi Şahnan Mardu, "Kendimizi önemli göstermeye çalışıyormuşuz! Niyetimiz yavaş yavaş tüm birliklerinin kontrolünü ele geçirmekmiş... Böyle cevaplar verdiler. Ben de bir daha haberci göndermedim. Benzer bir karşılık daha alırsam tepkim farklı olacaktı çünkü... Bir iç savaş çıkartmaktansa kardeşimin kirli ağını genişletmesine göz yumdum."

"Ramma Vamal ve tüm Ateş Diyarı adına size minnettarım sevgili Şahnan." dedi Larra, "Bu sayede görümüzle görevimizden çok daha fazla şey öğrendik çünkü."

Ağabey ve kardeş karşılıklı bir müddet gergince sırtüstüydüler. Ardından Prens ustalara dönerek devam etti: "Kesinlikle latife etmiyorum. Gözlerimizi batıdan çekip, kendi diyarımıza çevirince, Sagmarra ve Areşmarra'daki tarım çılgınlığını fark ettik mesela..."

Hâlâ masanın ortasında duran ve tüketildikçe kendini yenileyen koca meyve tabağını gösterdi Prens: "Sebze, meyve ve tahıl üretmek, takdir edersiniz ki çok büyük meseleler değildir bizim için. İklim ya da toprak şartları bizi fazla ilgilendirmez. Yoğun işgücüne de ihtiyaç duymayız. Bu yüzden Ateş Diyarı'nda, sizin diyarınızda olduğu gibi uçsuz bucaksız tarlalar ya da dev tahıl ambarları göremezsiniz. Lüzum yoktur. Bir tek biz, Kapı-Kale istisna sayılırız bu duruma. O da bir ordu – şehir olduğumuz ve savaş şartlarını gözetmemiz gerektiği için..."

"Peki ya Areşmarra ile Sagmarra?"

Soran Niran Hatun'du. Gergin ve sabırsız görünüyordu.

"Heryer tarla artık." diye cevapladı Larra, "Durumu görmeyiniz için nehirlerin üzerinde şöyle bir uçmanız yeterli. Her hasatta, bütün Ateş Diyarı'nı iki sene boyunca besleyecek kadar ürün elde ediyorlar ama hâlâ daha yeni tarım alanları açıyorlar. Bununla da kalmıyor yaptıkları. Ürünlerini deniz yoluyla batı topraklarına taşıyorlar. Düzenli işleyen tam beş gemi rotası tespit ettik. Kimseye bir açıklama yapma gereği de duymuyorlar, ne olup bittiğini soran kimse de yok çünkü."

"Cahilliğimi affedin lütfen." diyerek tekrar araya girdi Hatun, "Areşmarra bağımsızlığını geri mi kazandı?"

"Hayır," dedi Larra, "Hâlâ Sagmarra'nın bir eyaleti ve hâlâ da isyanın ve işgalin baş destekçisi hatta baş planlayıcısı. Tek bir fark var arada, bu sefer karargahları kendi başkentleri değil!"

"Larra!" diye tatlı – sert seslendi Şahnan Mardu. Eliyle de, kardeşine yerine oturmasını emrediyordu.

Prens bu kısa mesajı almış ve sessiz bir itaatle yerine oturmuştu. Toplantının kritik bir eşiğine gelmişlerdi belli ki. Bundan sonrasını Şahnan bizzat anlatacaktı....

"Bunları anlatmak benim için zor olacak..." dedi Mardu, "Fakat duymak sizin için ne kadar zor olacak, bunu hiç bilmiyorum."

Niran Hatun işittiği cümleyi kafasında bir kez daha çevirmek zorunda kaldı. Malum, Ateş Dili mecazlarla doluydu. Kesin olan tek şey vardı, Mardu ustalara değil 'vinî' zamiri ile doğrudan kendisine hitap etmişti. Gümlemeye başlayan kalbini duymazdan gelerek "Merak etmeyin Sevgili Şahnan," dedi, "Evet, Sagmarra ata toprağım. Kalbimde hâlâ bir yeri var ama bu çok uzun zaman önceydi. Ben Kapılar'dan geçmeden önce tacımı ve unvanlarımı bu diyarda bıraktım. Bura da Kapı Koruyucusu sıfatıyla döndüm. O yüzden rahat

olun. Sagmarra ile ilgili vereceğiniz kötü haberler beni incitebilir belki. Ama asla vazifemin önüne geçmez.”

Mardu “Anlıyorum...” dedi sadece, sonra sustu. Hatun yan gözlerle Larra ile Berafa’ya baktı. Sanki ikisi de kendisiyle göz göze gelmekten kaçınıyorlardı.

“Kardeşimin topladığı istihbaratlar...” diye tane tane konuşmaya başladı Şahnan, “Ki emin olun bunların hepsini, her bir bilgi kırıntısını defalarca ve defalarca teyit ettirdim, Batı’da toplanan ordunun en üst düzeydeki komutanlarından birisinin, Dor Saray’ından Şahnen Simala olduğunu gösteriyor.”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Hatun duyduklarının acı bir tesadüf olduğunu düşünüyordu. Başka bir çaresi de yoktu. Zira, isminin önünde Şahnen unvanı taşıyan, tanıdığı tek bir Simala vardı, o da ablasıydı. Ateş Diyarı’nda doğan çocuklara, aile büyüklerinin isminin verilmesi çok rastlanan bir durum değildi ama anlaşılan, ya kendi çocuklarından ya da kuzenlerden birisi böyle uygun görmüştü. Bu Prenses Simala’nın, Alil ailesiyle nasıl ve hangi dereceden bir bağı olduğunu sormak için ağzını açmıştı ki, Mardu tek bir kelimeyle cevabı verdi: “Ablanız!” Biraz durdu ve ekledi: “Hâlâ çekilmedi...”

“Ne?!” dedi Hatun. Bir süre öyle kaldı, sonra zembereğinden boşalmış gibi ve yüzünde apral bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. Hâlâ çekilmediğinden çok komplonun elebaşı olduğuna şaşırmış gibiydi: “Si... Simala mı? O savaştan nefret eder. O kafasını kitaplardan kaldırmaz! Yasadan başka bir şey bilmez! Babam Areşmarra’yı darmadağın ettiğinde, bir tek o dikilmişti karşısına, şiddeti protesto etmişti. Yirmi iki yaşındaydı daha. ‘Diyar’ın Geleceği’ derlerdi ona. Konuşmasıyla büyülerdi insanları! Halkın sevgilisiydi o!...”

“Hâlâ da öyle...” diye araya girdi Larra ama Hatun duyacak halde değildi. Sandalyesinden hafifçe doğruldu. “Bunu sormak zorundayım,” dedi Mardu’ya doğru, “Emin misiniz?”

“Emin olmamak için, tek bir şüphe, tek bir tereddüt yalamak için çok çabaladım Sevgili Niran, ama üzgünüm...”

Hatun ayağa kalktı, etrafa biraz boş boş bakındı ve gözlerini Larra'ya dikti: “Görmem lazım... Tüm delilleri görmem lazım...”

“Kayıt taşlarımıza her zaman ve dilediğiniz kadar bakabilirsiniz.” dedi Larra.

Niran Hatun karşılık veremedi. Kati konuşmuştu ama taşlardaki kayıtlara bakmaya, en azından şu an için cesareti yoktu.

Bu sırada hiç kimse İdris Usta'nın yüzündeki ağlamaklı dehşet ifadesini görmüyordu. Beynine batan milyonlarca işnenin verdiği tarifsiz ıstırapın eşliğinde, bildiklerinin ve duyduklarının tekrar tekrar sağlamasını yapıyor ve maalesef ki hep aynı sonuca varıyordu.

Niran Hatun, tek bir kardeşi, bir ablası olduğunu söylemişti ve isminin Simala olduğunu az önce öğrenmişlerdi. İki kardeş olduklarına göre, tek veliaht Simala'ydı. Ateş Diyarı'nda, tahta geçen kadınlar ‘Hepimizin Annesi’ anlamına gelen ‘Şahnin’ unvanını alırlardı. Fakat Mardu, az önce Simala'dan bahsederken unvan olarak, ‘Hepimizin Kardeşi’ manasındaki ‘Şahnen’i kullanmıştı.

Ellerini göğze doğru açarak neredeyse haykırdı İdris Usta: “Simala hâlâ prensesse, Sagmarra tahtında kim oturuyor o zaman?!!”

Bu soru Niran Hatun'u sadece ruhen değil, bedenen de sarsmıştı.

“Oturun isterseniz...” dedi Şahnan Mardu.

Hatun ellerini masaya yaslayıp kendini sağlama aldı. Sonra dudaklarından, soru mu yoksa tespit mi olduğu anlaşılmayan tek bir kelime döküldü: “Babam...”

Mardu kafasını salladı: “Evet... O da çekilmedi...”

Hatun önce şaşırmış, sonra kızmış, en son da öfkelenmiş gibi görünmeye çalıştı ama hiçbirini beceremedi. Gözlerindeki ışıltı her duygusuna baskın geliyordu çünkü. Yüzünü işgal eden koca gülmsemeyi fark edince, çocuksu bir utançla eliyle ağzını kapadı. “Koca deli...” diye mırıldandı parmaklarının arasından, “Seni koca deli...”

Derken apaçık bir inilti duyuldu. Ses İdris Usta’dan çıkmıştı. Sandalyesine yaslanmış, gözlerini kapamıştı. Kolları iki yandan yere doğru sarkıyordu. “Bira...” dedi sonra. Gözlerini açıp Mardu’ya baktı ve açıkladı: “Biralarnızın namı bizim diyarımıza kadar geldi... Alabilir miyim?”

Şahnan Mardu elini duvara doğru sallayacaktı ki, durup kardeşine döndü: “Haritaya artık ihtiyacımız yok sanırım.”

“Zannetmiyorum...” diye karşılık verdi Larra.

Mardu sanatını fısıldadı, harita silindi ve duvarın öte köşesine yakın kısmında bir kapak küçük bir tıklamayla açılıverdi. “Biliyordum ihtiyacımız olacağını,” dedi Şahnan bilmiş bilmiş. Sonra kardeşine göz kırptı: “Servis hala sende...”

Larra kalktı, ağabeyinin zulasında, karlara gömülü bir halde duran büyük bakır maşrapayı aldı ve kupaları doldurmaya başladı. İtiraz eden olmamıştı. Masayı tamamladığında, İdris Usta’nın kupasının havaya dikilmiş olduğunu gördü. Bir dikişte bitirmişti. Gidip tekrar doldurdu, maşrapayı da önüne bıraktı.

“Peki, nasıl?” diye sordu Niran Hatun yerine otururken. Durgun görünüyordu. Sorusu ise anlaşılmamıştı. ‘Babam’ diye açıklayacaktı ama ilk hecede durdu: “Şahnan Samtuva. Durumu nasıl?”

Mardu biraz düşündü ve “Çekilme yaşını iki kere doldurmuş birisi nasılsa, öyle...” diyerek, yuvarlak hatlı bir cevabı tercih etti. Fakat Prens Larra daha açık konuşma taraftarıydı: “Fazla ortaya çıkmıyor. Yalnızca özel günlerde ve merasimlerde halkın önüne çıkıyor. Daha isabetli bir tabirle; çıkartılıyor...”

Bilincinin günde sadece birkaç saat açık olduğuna dair duyularımız var ama teyit edemiyoruz tabii ki. Büyük Samtuva'ya değil ulaşmak, ondan haber almak bile çok zor. Etrafı tamamen kuşatılmış durumda...”

Hatun üzölmüştü... Yüzünü masadan kaldırmadan birasından bir yudum aldı. Duygularını bastırmaya, mantıklı düşünmeye çalışıyordu. “Peki ya halk?” diye sordu, “Sagmarralılar bir şey demiyor mu? Çekilme önemli bir gelenektir, çiğnenemez...”

Hiç çekinmeden güldü Larra: “Şahnen Simala o kadar güzel halletti ki o sorunu, hepimiz hayran kaldık. Zamana yaydı, çok sabırlı davrandı, adına şarkılar besteletti, oyunlar yazdırdı, efsaneler söyletti ama sonunda Büyük Şahnan'ın neredeyse ‘Kırkların’ seviyesinde bir varlık olduğuna herkesi ikna etti, edemediklerini de yok etti. Herkes Samtuva'nın çekilme geleneğinden azâde olduğuna iman ediyor artık. Aksini söylemeye yeltenenler ise düpedüz ‘kâfir’ muamelesi görüyor.”

“Büyük Şahnan'ın geçmişini de çok iyi kullandı.” diye lafa karıştı Berafa, “Samtuva zaten efsaneydi. Ateş Diyarı'nın gelmiş geçmiş en büyük, hatra tek savaş kahramanıydı. Simala da bu efsaneyi yeryüzünden alıp gökyüzüne çıkarttı.”

Berafa susar susmaz “Üç asır önce doğan oğlunu da unutmamak lazım. O yaşta bir çocuk sahibi olunca efsane perçinlendi.” deyiverdi Mardu. Doğruca Niran Hatun'a bakıyordu ve dudaklarında çok gizli ve çok hınzır bir gülümseme vardı. Ne var ki Hatun'un artık şaşırarak hali kalmamıştı. “Bir kardeşim mi var?” diye sordu bezgince.

Bu arada İdris Usta ikinci kadehi de bitirmişti ve üçüncüyü dolduruyordu. Hatun'un sorusunu Şahnen Larra cevapladı: “Evet, Prens Par. Komployla bir bağlantısını kuramadık. Simala tarafından pasifize edilmesi de temiz olduğunun bir göstergesi. Prens'in üç ay kadar önce bir oğlu oldu. İsmi de Dor koydu...”

“Simala’nın hayaliydi bu.” diye kendi kendine konuşur gibi mırıldandı Hatun, “Oğluna başkentin ismini verecekti...”

Bir sessizlik oldu. Bir tek İdris Usta’nın lıkırtıları duyuluyordu. “Duygular ve hayaller değişebilir Sevgili Niran.” dedi Larra, “O hayali kuran Prenses Simala, bugün bir Ateşmaralı ile evli!”

Niran Hatun buna gerçekten öfkelenmişti. Masaya küçük bir tokat patlattı, kafasını kaldırdı ve “Babam böyle bir şeye nasıl izin verebilir?!” diye haykırdı.

Ağızından çıkanı kulağı biraz geç duymuş ve kıpkırmızı kesilmişti Hatun. Babası, birşeye izin verecek ya da vermeyecek bir halde değildi elbette. Prens Larra, Hatun’un düştüğü utancı örtbas etmek için hemen teknik konulara girdi: “Ateşmarra resmi olarak hâlâ Sagmarra’nın bir eyaleti ama şunu da açıklıkla söyleyebiliriz, Sagmarra’yı artık Ateşmarralılar yönetiyor. Bu da Prenses Simala’nın damıttığı planların bir neticesi. ‘Barış’ nutuklarıyla ve Ateşmarralılar’a Büyük Ev’de temsil hakkı verilmesiyle başladı herşey... Şu an Büyük Ev’e görünüşte Sagmarralılar hakim ama Simala tüm ipleri elinde tuttuğu için yönetimde bir etkileri yok. Ordu da ellerinde tabii ki. Yüksek rütbeli her üç subaydan ikisi Ateşmarralı.”

“İsis mi?” diye sordu Hatun. Belli ki aklı hâlâ Simala’nın kocasındaydı. İsisler, Ateşmarra’nın yönetici ailesiydi. Büyük Samtuva ülkelerini işgal ettikten sonra tüm haklarını ellerinden almış, kiremit rengi hırkalarını giymeleri yasaklanmıştı.

Larra’nın soruyu kavraması biraz zaman almıştı. “Hayır.” dedi bir müddet sonra, “İsisler’den değil. İsmi Mira, ünlü bir yazar. Oyunları tüm Ateş Diyarı’nda çok tutuluyor. Hatta bu dolunayda bizim tiyatromuzda da oynanacak bir oyunu... Gidebiliriz.”

“Kalsın, teşekkür ederim...” dedi İdris Usta üçüncü kadehini bitirirken. Sonra Niran Hatun’a döndü ve masa adabını

boşvererek Türkçe konuştu: “Sen nasıl bir oyunun içine at-
tın bizi Hatun?”

Bengi müdahale etmek zorunda hissetti: “Usta, nereden
bilsin babasının, ablasının çekilmediğini?”

“Yahu Bengi,” diye karşılık verdi Usta, “Onu bunu boş-
ver, ‘ben prensesim’ demek çok mu zor?”

“E yani.” diye katıldı Salih Usta, “Bu söylenmez mi yahu?”

İlyas da destek verdi: “Uranılacak birşey mi ki prenseslik?
Olur, olur; insanlık hali!”

Niran Hatun basbaya ağlamaklı olmuştu. O da Türkçe
cevap verdi: “Ben unutulmuş olmayı dilemiştim sadece. Ye-
min ediyorum başka bir niyetim yoktu! Anlatırsam, hatırlar-
sam, hatırlatırsam, hatırlanacağımı zannettim... Tek dileğim
unutulmuş olmaktı... Yemin ederim!”

“Unutulmuşsunuz zaten” dedi Larra ve sesi tüm ustaların
yüzüne tokat gibi çarptı. Çünkü o da Türkçe konuşmuştu.
Ardından bir tokat da Şahnan Mardu’nun Türkçesi attı: “Ben
dahi anladım birazını...”

Türkçeyi kendi dilleri gibi heceleye heceleye konuşmaları
oldukça ilginçti ama ustalar hâlâ şokta oldukları için kesinlikle
eğlenemiyorlardı. Şahnen Larra hece hece devam etti: “Dili-
niz son yıllarda Ateş Diyarı’nda çok revaçta... Lütfen dikkatli
olun!” Ardından Mardu’ya doğru muzip bir bakış attı: “Ağa-
beyim bile anlayabildiyse hele, çok çok dikkatli olun...”

“Bunu da anladım.” dedi Şahnan Mardu, Ateş Dili’nde.

Larra hafifçe güldükten sonra konuya geri döndü. Niran
Hatun’a doğru konuşuyordu: “Gerçekten unutulmuşsunuz.
Sizi hatırlayan yoktu Sevgili Niran... Son iki senedir isminiz
yeniden ‘hatırlatılmaya’ başlanana kadar inanın ben, ağabe-
yim ve Berafa da dahil olmak üzere Ateş Diyarı’nda sizi hatırla-
yan kimse yoktu. Sonra bir anda ozanlar isminiz şarkılarda

anmaya başladı, sizi anlatan oyunlar yazıldı, herkes gelişinizi bekler oldu... Biz sizi unutmuştuk Sevgili Şahnen Simşa, ama ablanız Simala sizi tekrar hatırlattı ve tüm Ateş Diyarı'nı dönüşünüze hazırladı."

Masaya küçük bir şaplak attı İdris Usta ve kadehini tekrar doldurdu. Larra ise Berafa'ya dönmüştü: "Yanında mı?"

Yüksek Savaş Efendisi, elini hırkasının cebine attı ve rulo şeklinde kıvrılmış bir kağıt çıkarttı. "Bir buçuk yıl önce Dor Sarayı'ndan biri açık, diğeri mühürlü iki mektup aldık. Bu mühürlü olanı." dedi kağıdı Hatun'a uzatırken, "Bize yazılan mektupta, Şahnan Samtuva, İnsan Diyarı'nın Kapı Koruyucuları'ndan Niran'ın öz kızı Prenses Simşa olduğunu söylüyor ve Ramma Vamal'a ayak bastığı anda ilişikteki mektubun kendisine teslim edilmesini istiyor. Sizi bu yüzden resmi törenle ve unvanınızla karşılamak zorundaydık. Ablanızın burada da kulakları var. Böyle bir zamanda Sagmarra ile aramızın bir protokol yüzünden açılmasını istemezdik..."

Hatun mektubu açtı, okudu ve masanın üzerine bıraktı. "Beni Dor Sarayı'na çağırıyor..." dedi Ateş Dili'nde ve İdris Usta'ya doğru.

"Ne kadar ilginç, ne büyük sürpriz, ne harika bir misafirperverlik..." diyerek güldü İdris Usta. Kadehini tekrar doldurmaya çalıştı ama koca maşrapa tükenmişti. Sonra yüzü bir anda ciddileşti: "Hatun! Böyle bir hayalin var mı bilmiyorum ama o saraya gidersen cenaze törenin muhteşem olur! Ablan seni çiçeklerle, şarkılarla gömer, yetinmez, hikayeni, unvanını, geçmişini; sana dair ne varsa herşeyi kurduğu komploya meze eder! Lafımı dinle, çok geç olmadan hemen geri dön!"

"Burada cenazeler gömülmez, yakılır." diyecekti Hatun, fakat Şahnen Larra fırsat vermedi. "Ben aynı şekilde düşünmüyorum." dedi kendinden emin bir sesle.

İdris Usta boş kadehini maşrapanın yanına ittirdi ve dikkatle prense bakmaya başladı.

“Ablanız, isminizi yeniden anımsatmaya çalışırken biraz fazla ileriye gitti.” dedi Larra, “Prenses Simşa ismini ciddi bir efsaneye dönüştürdü. Şöyle düşünün, ne babanızdan ne de ablanızdan aşağı kalır bir yanınız yok. Hatta fazlanız var. Siz de hâlâ hayattasınız. Yarı kan insan olmanıza rağmen hem de. Her çağda, her diyarda, her ozanın bayıla bayıla anlatmak isteyeceği hem hüznü hem heyecanlı bir hayat hikayeniz var. Ateş Diyarı’nın en büyük hükümdarının kızımanız ve anneniz gibi de bir savaşçısınız. Ayrıca, bu diyarda da çok iyi tanınan bir başka büyük savaşçı Truvalı Herasseo tarafından yetiştirildiniz. Ve dahası, ‘Kırkların’ icazetini almış, yemine sadık bir Kapı Koruyucusunuz. İki diyarı da bir felaketten korumak için Kapılar’dan geçip bu topraklara geldiniz...”

“Cenaze töreni büyüyor...” diye geçirdi İdris Usta içinden. Fakat Prens’in boş konuşmadığını da anlamıştı. Hesapları değiştirebilecek türden sözlerdi bunlar.

“Bilirsiniz, hiç bir iktidar mutlak değildir.” diye devam etti Larra, “Prenses Simala’nın rejiminden rahatsız olan önemli bir kitle var. Gelişinizi heyecanla karşılayacaklardır. Bu da bize Dor Saray’ında ciddi bir zemin kazandırabilir.”

“İyi de o zeminle ne yapacağız ki biz?” diye sordu İdris Usta. Larra’yı önemsemekle birlikte, önerdiğinin bir plan değil, sadece niyeti belirsiz bir ‘yöntem’ olduğunun da farkındaydı ve bu gibi amacı muğlak adımların, daha ilk virajda yoldan çıkmaya çok teşne olduğunu da biliyordu.

Derken Yüksek Savaş Efendisi Berafa’nın sesi duyuldu. “Koruyucu kardeşlerim...” dedi sakince, “Vazifemizin özünü unutmayalım. Biz Kapılar’ı korumak için yemin ettik ve dev bir ordu geliyor üzerimize. Kapı-Kale’nin duvarlarının gerisinde yüz yetmiş bin askerim var. Düşman kendini gösterdiğinde diğer ülkeler de destek verecektir, bundan da eminim. Fakat şunu da unutmayalım. Sagmarra, bu diyarın en büyüğü. Onun desteği olmadan Kapılar’ı koruyabilir miyiz, bilmiyorum.

Ama savaşıyoruz! Son askerimize, son kurdumuza kadar savaşıyoruz ve gerisini talihin kararına bırakırız. Lâkin, Sagmarra'nın düşmana olan desteğini kesemsek eğer, savaşmamızın hiçbir anlamı kalmaz!”

Sessizlik, Befara'nın haklılığını pekiştiriyordu. Ve Şahnan Mardu son sözü söyledi: “Seçim sizin Anar Niran... Ya da Şahnen Simşa...”

“Ben unvanlarımı reddettim.” dedi Niran Hatun. Sesi mızıldanır gibi çıkmıştı.

İdris Usta yarım dudak güldü ve sordu: “Peki bunu senden ve Behruz Usta'dan başka bilen var mı?”

“Tacımı attım İdris.” diye karşılık verdi Hatun, “Bizim diyardaki gibi değildir burada taş denilen şey! Tektir! Yenisini yaptıramazsın...”

“Kurtulması da zordur.” diye bir ek yaptı Mardu ayağa kalkarken. Elini yine duvara doğru salladı ve bu sefer kendisine yakın köşeden, taş bir çekmece gözü sessizce dışarıya fırladı.

Niran Hatun gözlerini yummuştu. Mardu'nun ayak sesleri yaklaşırken de sesini yanibaşından duyduğunda da kapalı tuttu. “Kapı-Kale'nin inşaatı sırasında bulmuşlar ve dedeme teslim etmişler.” dedi Şahnan, “En önemli emanetlerimizden birisi olarak saklanmakta üç kuşaktır ve artık kurtulduğumuz için çok mutluyum... Ha, bir kez daha atacak olursanız, lütfen sınırlarımın dışında bir yeri tercih edin.”

Göz kapaklarını kaldırdı Hatun. Tacı tam önündeydi. Kesme yeşil taşlar, arkadan öne doğru geldikçe büyüyor ve renkleri de açılıyordu. Taktığında, alınının ortasında salınacak olan ‘hüküm taşı’ ise bir gözün görebileceği en güzel çimen yeşili rengindeydi.

Ve Hatun, sırf bu yüzden, ömrü boyunca yeşil renkten nefret etmişti...

“Komutanım, hazırsanız bağılıyorum.” dedi ekrandaki Berkan Astsubay.

Fakat Sarp Yüzbaşı’nın kaygıları vardı. “Nasıl görünüyoruz?” diye sordu.

‘Eee’ledi Astsubay. Sonra açık açık söyledi: “Biraz... Kafa kafaya... Ama yapacak birşey yok.”

Öyleydi... İletişim cihazının kamerasını seçilirken estetik kaygılardan çok, netlik ve odaklanma gibi teknik özellikleri ön planda tutmuştu. Hal böyle olunca, Doğan ile birlikte kadraja girebilmeleri için biraz yakın durmaları gerekiyordu. Normal şartlar altında bunu Üsteğmen bile kafaya takmazdı ama önemli bir şahısla, 12. Daire’nin rezerv personellerinin en kudretlisi olan Emekli Korgeneral Zeki Sabit ile görüşeceklerdi. Ofisine gitmeyi ya da dışarıda bir yerde buluşmayı göze alamamışlar, cihaz üzerinden iletişim kurmayı tercih etmişlerdi.

Yüzbaşı, şu ‘uçtan uca şifreleme’ konusunda Astsubay’dan bir teyit daha almayı düşündü ama hemen vazgeçti. Zira bu altıncı olacaktı. Kafasını Üsteğmen’den birazcık daha uzaklaştırmaya çalıştı ve “Bağla bakalım...” dedi.

“Emredersiniz komutanım” dedi Berkan ve ekrandan kayboldu. Fakat sesi hâlâ duyuluyordu: “Yüzbaşı Sarp Gönen ile Üsteğmen Doğan Aral hattalar komutanım... Evet komutanım... Şifreleme yüzde yüz güvenilir komutanım... Emredersiniz, bağılıyorum komutanım...”

Astsubay’ın klavye tıkırtıları kesilir kesilmez Zeki Paşa ekranda belirdi. Emekli general olduğunu bilmeye gerek yoktu,

daha ilk görüŖte, hatta elli adım öteden bile anlaşılabilirdi bu. Sanki emir almışlar gibi, her bir teli aynı tonda beyazlamış saçlarını geriye doğru taramış, krem rengi tişörtünün üzerine çizgili bir blazer ceket giymişti. Gözlüklerini çıkartıp, ekrana iyice yaklaştı Zeki Paşa. Kartal gagasını andıran burnunun üzerinden delici mavi bakışlar fırlatarak ikisini de dikkatle süzüyordu.

Yüzbaşı “Eyvah...” diye geçirdi içinden. Sanat-ı Nisyan’ın istenmeyen yan etkilerinden birini yaşıyorlardı anladığı kadarıyla. Zeki Paşa ile daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Simalarını sadece dosyalarda, gazetelerde ya da televizyon ekranlarında gördüğü için aklı fena halde karışmış olmalıydı.

“Komutanım merhaba.” dedi Yüzbaşı hemen. Aşağıdan Doğan’a da bir dirsek attı. Ses, Sanat-ı Nisyan’ın en önemli anahtarıydı. Üsteğmen de gür sesle merhaba dedikten sonra Sarp es vermeden devam etti: “Sizinle bu şekilde tanıştığımız için çok üzgünüz komutanım ama durumumuz malum. Ekibimiz dağılmış durumda. Desteğe ihtiyacımız var.”

“Tabii ki.” diye cevap verdi Paşa. Teredütü dağılmış, ekrandan uzaklaşmış, gözlüklerini tekrar eline almıştı: “Siz bana Ahmet’in emanetisiniz. Sizi sağ salim yeniden yerleştirmek hem görevim hem de boynumun borcu. Ben gerekli hazırlıkları yaptım zaten.”

901 numaralı protokolle karşılaşacağını tahmin ediyordu Yüzbaşı. Ya uzun uzun izahat verecek ya da kestirmeden gidecekti. İkinci fıkkı tercih etti ve “901 iptal edildi komutanım.” deyiverdi.

Koltuğuna yaslanmak üzereyken duruvermişti Zeki Paşa. “Kimin emriyle?” diye sordu hafifçe gülümseyerek. Sarp ise gayet ciddiye: “Benim emrimle komutanım...” Devamını da getirecekti ama Paşa’nın kaşları kalkıvermişti. “Atamanızı kim yaptı peki?” diye sordu kararmış bakışlarıyla, “Ahmet’ten sonra

Daire'ye bir komutan atandığını duymadım. Hatta Daire'nin varlığını sürdürdüğünden bile haberim yoktu. Genel Kurmay nasıl oldu da darbeye teşebbüsle suçlanan bir birimin devamına müsaade etti? Davası devam eden bir personeli nasıl daire komutanı olarak atadı? Bütün bunlardan hiç haberim yok!”

Yüzbaşı bu bürokratik delilikten nasıl sıyrılacağını hesaplamaktayken, Üsteğmen dimdik bir sesle araya girdi: “Prosedürlere saplanmanın da hiç gereği yok komutanım. On birinci dereceden BDG alarmı aldık çünkü... Daire Acil Durum Kodlarını anımsıyorsunuz değil mi?”

Zeki Paşa durdu, hafızasını iyice yokladı ve ağır ağır koltuğuna yaslandı. On birinci dereceyi elbette hatırlamıştı ama sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bu sırada Üsteğmen devam etti: “Bilginize sunmak üzere ayrıntılı bir rapor hazırlıyorum komutanım. Fakat, hızlıca özetlemem gerekirse, küresel bir tehdit altındayız. Kapılar'a saldırıyorlar... Kapılar hakkında brifing almış olmanız gerekiyor...”

Zeki Paşa sol elini kameraya doğru kaldırdı ve “Yavaş...” dedi. Bir taraftan da gözlüklerini takmaya çalışıyordu. Yüzbaşı ise için için gülüyordu. '12. Daire Sendromu' adını verdiği rahatsızlığı bizzat yaşamak çileli olsa da yaşayanı görmek bir hayli eğlenceliydi. Paşa on birinci dereceyi de, Kapılar'ı da gayet iyi biliyordu tabii ki. Fakat okumakla görmek, bilmekle yaşamak arasında da ciddi bir fark vardı.

“Biraz bekleyin.” diyerek ayağa kalktı Zeki Paşa. Kadraja döndüğünde ise elinde sağlamca doldurulmuş bir bardak viski vardı. Çekmecesinden bir de ince puro çıkarttı ve yaktı. Yüzbaşı'nın içi iştahla gıcıklanmıştı ama kendini tuttu.

“Baştan anlatın...” dedi Paşa. Bu da 12. Daire Sendromu'nun başat belirtilerindendi. İnsan bir defa duymakla yetinemiyordu...

“Küresel bir tehdit altındayız komutanım.” diye tekrar etti Üsteğmen, “Kapılar’a saldırıyorlar!”

Beklenen tepkiyi verdi Zeki Paşa: “Emin misiniz?”

Yanıt Yüzbaşı’dan ve çok dürüstçe geldi: “Bizim birşeyden emin olacak durumumuz yok komutanım. İstihbarat olanaklarımız kısıtlı bile diyemeyeceğim. Yok çünkü! Yediler de aynı durumda. Bu yüzden BDG bildirimini onaylamak için Kapılar’dan Öte Diyar’a geçtiler.”

“Ne yaptılar?” diye sordu Paşa. Bardağından aldığı yudum boğazında düğümlemişti.

“Öte Diyar’a geçtiler komutanım.” diye onayladı Üsteğmen, “Burada yapabilecekleri bir şey olmadığına kanaat getirdiler ve bizce de haklılardı.”

“Yüzbaşı araya girdi: “901 nolu protokolden ve dolayısıyla sizden, Yediler gittikten sonra haberdar olduk komutanım. Önceden iletişime geçmiş olsaydık eğer, emin olun İdris Bey de şu an yanımızda olurdu.”

“Bana on birinci dereceden bir yalan söylemeyeceğinizden eminim Yüzbaşı!” dedi Zeki Paşa. Bardağından bir yudum daha aldı ve ağır ağır yuttu: “Dünyayı kurtarmanıza nasıl yardımcı olabilirim peki?”

Zor soruydu. Yüzbaşı soruya soruyla cevap verdi: “İyi olasılıklardan mı bahsedelim komutanım, yoksa kötülerden mi?”

“İyilerden lütfen...” dedi Paşa. Sarp da sözü Doğan’a bıraktı.

“Bize, yani 12. Daire’ye yapılan operasyon ile beklediğimiz küresel tehdit arasında ciddi ilişkiler tespit etmiş bulunuyoruz komutanım.” dedi Üsteğmen, “Özetle, bize komplo kurular planlanan işgalin işbirlikçileri.”

“Maksat?” diye sordu Paşa.

“Dünyayı savunmasız bırakmak.” diye hemen açıkladı Doğan, “Benzer durumda olan bir tek biz değiliz çünkü. Tüm

dünyada, 12. Daire'nin ya da Solaklar'ın muadili tüm birimler ve yapılar bertaraf edilmiş durumda. Aynı yapının Gece-liler'i de kontrol altına aldığını düşünüyoruz”

“Peki planınız?...”

Hafifçe gülümsedi Doğan. Zira soru nefisti: “Öncelikle örgütün amaçlarını ve kapasitesini ortaya çıkartmak. Yani, iş-gale ne büyüklükte bir kuvvetle ve nasıl destek vereceklerini, daha da önemlisi bu ortaklıktan beklentilerini ve çıkarlarını öğrenmek. Ve sonra da mümkün olduğunca, hatta mümkünse tamamen işlevsiz hale getirmek.”

Yüzbaşı içinden “Bol şanslar deyip ekranı kapatıverse ne kızarım, ne şaşırırım.” diye geçirmekteyken, Zeki Paşa, “İyi de biz bir örgüt yapısı tespit edemedik ki.” dedi, “Ahmet benim arkadaşım. Ona komplo kuranların tabii ki peşine düştüm. Tüm gücümü kullandım, temas edebildiğim her birimi harekete geçirdim hatta özel bir ekip bile kurdum bunun için ama nafile... Birkaç bilgi kırıntısı dışında herhangi bir emare bulamadım!”

“Çünkü anlayamadınız komutanım.” diye cevap verdi Üsteğmen, “O güne kadar birbirleriyle hiç temas kurmamış bir savcı ile bir polis, nasıl oluyor da aynı soruşturmaya birbirlerinden bağımsız, hatta habersiz bir şekilde başlayabiliyorlar, bunu anlayamadınız. Biri Daire'nin, diğeri Yediler'in peşine düşüyor ama görünürde hiçbir temas noktaları yok...”

“Ama var. Artık biliyoruz...” diye usulca araya girdi Yüzbaşı. Üsteğmen'in uzun açıklamasının Paşa'nın canını sıkmaya başladığını fark etmişti. Arkadaşına kurulan komployu onur meselesi haline getirmiş, onca çabasına ve gücüne rağmen neticesiz ve çaresiz kalmayı hâlâ daha içine sindirememişti belli ki. Sarp devam etti: “Nasıl temas kurduklarını deşifre ettik. Üstelik Yediler de onayladı bunu.”

Zeki Paşa koltuğunda doğruluvermişti: “Bunu benden saklamayacaksınız umarım!”

“Kesinlikle hayır komutanım.” diye cevap verdi Sarp, “Size göndereceğimiz dosyada tüm ayrıntıları bulacaksınız. Şu an kafanızı karıştırmak istemiyoruz, işin içinde bilim dışı numaralar var çünkü...”

“Olmasa şaşardım...” diye mırıldandı Zeki Paşa. Gözleri boşluğa dalıp gitmişti.

“Özetle komutanım.” diyerek konuyu bağladı Yüzbaşı, “901’i bu yüzden iptal ettim. Dünyanın başka bir köşesine yeniden yerleştirilmemizin hiçbir anlamı olmayacak çünkü...”

Paşa bardağını kafasına dikti, purosunu da hırsıyla söndürdü ve güldü: “İyi olasılıklar bunlarsa, kötüler ne peki?”

Üsteğmen cevapladı: “Kapılar’ın kırılması ve akabinde dünyanın işgal edilmesi durumunda, direnişin örgütlenmesinde yardımcı olabileceğinizi düşünüyoruz komutanım. Sözü geçen, tanınan ve sayılan bir...”

“Onu unutun.” diyerek noktayı koydu Zeki Paşa, “Şu saatte sonra, o günleri göremem ben...”

Subaylar, duyduklarını idrak edememişlerdi. Paşa devam etti: “Çünkü size yardım edeceğim!”

Ayağa kalktı ve bir kez daha ekranı terk etti Zeki Paşa. Bardağını tazelemeye gitmişti. Koltuğuna döner dönmez konuşmaya başladı: “Ahmet de yardım istemişti... Operasyonlar yeni başlamıştı daha ama Ahmet işin varacağı yeri anlamıştı. Adliye ve emniyete kendimi şöyle biraz göstereyim dedim... Aldığım karşılığı anlatamam size! Hiç beklemediğim insanlardan gelen ricalar, telkinler, kulak bükmele, tehditler... Çok sinirlendim! Ne olursa olsun sonuna kadar gitmeye niyetliydim ama tam o sırada Ahmet 901’i harekete geçirdi. Rezerv

personel olarak susmak, hareketsiz kalmak zorundaydım...
Sonra Ahmet öldü...”

Büyük bir yudum daha aldı Zeki Paşa. Ne kamera, ne ekran ne de çözünürlük sorunları, gözlerindeki buğuyu görmeye engel değildi. Çekmecesini sertçe açıp, küçük purolarından birini daha yaktı ve “Canım çok yandı Ahmet gidince...” diye devam etti, “Herşeyi boşverip yeniden harekete geçtim. Gözümü karartmıştım bu sefer. Ve birşeyler bulabildim!”

Subaylar heyecanlanmışlardı. Fakat Zeki Paşa, yaklaşan soru yağmurunu tek eliyle durdurdu: “Sakin olun. Bulduğum kısacık bir zincir. Devamı var mı, varsa nereye uzanıyor, hiç bilmiyorum. Lâkin durum şu, Duruşmalarda aleyhinize şahitlik yapan dört 12. Daire personelinin dördü de Daire’ye Albay Metin Kalkan’ın referansıylâ alınmış.”

Subaylar, bu dört personelin Dare’ye son dönemdeki genişleme ve yeniden yapılanma süreci sırasında alındığını biliyorlardı. Ama arkalarında ortak bir referansın, tek bir ismin olduğunu bilmek... İşte bu heyecan vericiydi.

“Bu Albay’ı ben de gözden kaçırmışım.” diye devam etti Zeki Paşa, “Sonradan öğrendim. Kara Kuvvetleri Sağlık Dairesi’nden emekli. Askerden daha çok bir bürokrat gibi görünüyor. Pusu da bir tip... Hem ordunun içerisinde hem de sivil katlarda ciddi bağlantıları var. Rütbesine nazaran çok kuvvetli bağlantılar hem de... Bu gücün kaynağı nedir, nereden gelir kesin olarak bilemiyorum. Tek bir mantıklı açıklama bulabildim: Ceyhun Kendal ile olan yakınlığı.”

Subaylar, emekli ya da görevde, yaşayan her silahlı kuvvetler mensubu gibi bu ismi duymuşlardı:

Kendal Hastaneleri, Kendal Laboratuvarları, Kendal Genetik...

Lâkin ordu içerisindeki şöhreti, zenginliğinden ya da başarılarından kaynaklanmıyordu. Asker kökenli bir doktordu

Ceyhun Kendal. Yarbay rütbesindeyken ‘tıbbi ve bilimsel etiğe aykırı araştırma yürütmek’, yani emrindeki askerleri alenen ko-bay olarak kullanmakla suçlanmış ve kimlerle nasıl bir pazarlık yürüttüyse artık, ordudan istifası karşılığında diplomasını kurtarmıştı. Bir takım rivayetlere göre, ölümcül hastalıkları başarıyla tedavi eden mucizevi bir hekimdi. Diğer rivayetlere göre ise uluslararası organ mafyasının Türkiye ve Orta Doğu distribütörü... Kısaca, herhangi bir taşın altından çıkmaya çok müsait bir profili vardı müstafi yarbay Ceyhun Kendal’ın. Fakat subaylar, kendi taşlarının altından çıkmasına şaşırırmışlardı.

“Ne alakası olabilir ki?” diye sordu Doğan.

Yüzbaşı dişlerini sıkarak güldü: “İşte o alakayı bir bulduk mu Doğan, işi çözdük demektir!”

Üsteğmen onayladı: “Kesinlikle! Bu ilişkiyi mutlaka didiklememiz lazım...” Sonra ekrana döndü: “Ve bu konuda yardımınıza ihtiyacımız var komutanım.”

“Var tabii ki.” dedi Paşa gülerek. İnce purosunun dumanını kameraya doğru üfledi ve pusların arasında konuşmaya devam etti: “Aleyhinize tanıklık yapanların arasındaki bağlantıyı fark edince peşlerine düştüm. İkisi hâlâ aktif görevde görünüyorlardı ama ne kıtaları belliydi, ne bölükleri. Diğer ikisinden birinin ağır psikolojik rahatsızlıklardan dolayı mâ-lulen emekli edildiğini öğrendim ama yanına yaklaşmadım bile. Bu bilgileri aldığımın ertesi günü kızımın arabasını kurşunladılar çünkü. Bir sonraki gün de torunum kaçırıldı, akşamına evimin yakınında bir parkta serbest bırakıldı. Ne polis, ne jandarma, ne istihbarat! Kimse değil failleri, tek bir iz ile bulamadı! Tüm itibarıma, tüm ricalarıma, tüm baskılarıma rağmen hem de...”

Subaylar kısılmışlığın, çaresizliğin ve en önemlisi, yalnızlığın ürpertisini bir kez daha sırtlarında hissetmeye başlamışlardı. Tutundukları tek dal ise, Zeki Paşa’nın çakmak çakmak

yanan mavi gözleriydi. “Ahmet’in emanetisiniz siz bana.” dedi şefkatle ve hüzünlü, “Size yardım etmek benim hem resmi hem de şahsi vazifem. Tabii ki yanınızda duracağım ama şunu iyi bilin: Bu adamlar benim bir kez daha harekete geçtiğimi fark ederlerse eğer; ki çok gecikmeyeceklerdir, bu sefer oyun oynamazlar! Demek istediğim, bu benim size ilk ve son yardımım olabilir. Hesabınızı, kitabınızı ona göre yapın!”

Bu tür adamların boş konuşmayacağını, durumdan dram çıkartmayacağını Yüzbaşı da Üsteğmen de çok iyi biliyordu.

Boynunu ilmeğe keyifle uzatmıştı Zeki Paşa ve çok açıktı ki, taburesini tekmeleyecek celladı keyifle bekleyecekti...

Bengi Hatun kuşluk vaktinden beri, yani neredeyse dört saattir dokuma tezgahının üzerinde çalışan örümcekleri izliyordu...

Kapı-Kale’de uyandıkları ilk günün öğlenindeydiler.

Taş Saray’da ayaklarının tozuyla yaptıkları toplantıda sonra Zirve Hisar ile Orta Duvar arasında kalan bölgeye geçmişler ve kendilerine tahsis edilen geniş konutta dinlenmeye çekilmişlerdi. Diyarlar arasında yaptıkları o kısa yolculuğun bedenlerini nasıl yıprattığını, evin bahçesindeki küçük hamamdan çıktıktan sonra anlamışlar, yattıkları yerden sabaha kadar kalkamamışlardı.

Niran Hatun sessizliğe bürünmüştü. İdris Usta’nın homurtularını da aleni laf çarpmalarını da kaale almıyordu artık. Kısa sabah kahvaltısı sırasında iki defa ağzını açmıştı. İlkinde, Taş Saray’dan gönderilen küçük bir kese mücevheri sofranın ortasına dökmüş, pay ederken de nasıl kullanacaklarını anlatmıştı.

Ateş Diyarı’nın ekonomisi oldukça durağandı ve maldan çok hizmetlerin değiş – tokuşuna dayanıyordu. Takasın mümkün olmadığı durumlarda kullanılan bu taşlar, İnsan Diyarı’nda olduğu gibi ‘değişim’ değil ‘kullanım’ değeri taşıyordu. Her biri iksir, tılsım ya da muska yapımında kullanıldığı için kıymetli kabul ediliyorlardı ama ederleri çoğu zaman muğlaklı ve satıcının ihtiyacı, ruh hali, karakteri, alıcının pazarlık iradesi ya da ikisinin arasındaki samimiyet gibi gündelik kriterlere göre değer kazanıyorlardı. “Ama bir tanesiyle beş – altı

kupa bira içip güzel de bir yemek yiyebilmeniz lazım, ona göre yapın hesabınızı” demişti Hatun.

İkinci konuşmasında ise turist rehberine benzemişti. Ne burada ne de başka bir şehirde görünmezlik ya da seyahat sanatı kesinlikle kullanılmayacaktı. Özellikle Kapı-Kale’de kim-
senin özel hayatına dair en ufak bir soru sorulmayacaktı Bu ordu şehrin yönetici ailesi Uliller olmakla birlikte ordunun, yani nüfusun büyük bir kısmı devşirmeydi. Her halktan her coğrafyadan kadınlar ve erkekler vardı aralarında. Çoğu gö-
nüllü gelmiş, bir kısmı bir kefareti ödemek üzere tatlı sert gönderilmiş ama hepsi bir şekilde evinden uzağa gitmek zo-
runda kalmıştı...

Bütün tembihleri kafalarını sallayarak dinlemişler, kahval-
tıdan sonra da Orta ve Son duvarlar arasında kalan bölgeye
inmişler ve çarşığı dolaşmaya koyulmuşlardı. Bu vesileyle Ka-
pı-Kale hükümdarı da güvenliklerine dair çok şık bir mesaj
vermiş, Niran Hatun’un peşinde dolaşan ‘üç yüz birinci’ rüt-
beli bir yaver dışında yanlarına ya da etraflarına tek muha-
fız bile koymamıştı.

Asıl maksatları, üzerlerine bu diyara uygun birkaç parça
kıyafet almak ve istisnasız herkesin takmak zorunda olduğu şu
sanat sembollerinden yaptırmaktı, fakat çarşının şenliği ve bü-
yüsüyle karşılaşınca bu ortak niyet kısa sürede parçalara ayrıl-
mıştı. İlyas, ateş hükümlerinin örs başında kıvılcımlar saç-
arak çalıştığı bir demirhanenin önünde çakılıp kalmıştı. Odun,
kömür, petrol ya da gaz; kaynağı ne olursa olsun ‘doğal ateşle-
rin’ alev almadığı Ateş Diyarı’nda, çeliğin körüklü ocakta de-
ğil de büyümlü ateşten çekiçlerle, örsün üzerinde, dövüle dövüle
kızdırılıp akkor haline getirilmesine ilk defa şahit oluyordu.

Salih Usta’yı da yontucuların çekiç ve keskiyle değil, sa-
dece parmaklarıyla çalıştıkları bir heykel atölyesinde kendi ha-
line bırakıp, nihayet kıyafet bakmaya başlamışlar ve gördük-
leri ilk dükkana girmişlerdi.

Askıdaki hırkalardan birine dokunur dokunmaz, kumaşının sıradışı olduğunu fark etmişti Bengi Hatun. İpek kadar hafif, yumuşak ve narindi ama çok sağlam olduğunu da hissettiriyordu.

Bunun, Kapı-Kale'nin meşhur 'örümcek dokuması' olduğunu, üzerindeki canlı motiflerin sonradan değil, farklı renklerde iplikler üreten örümcekler tarafından daha dokuma tezgahındayken işlendiğini öğrenince meraktan aklı çıkacak gibi olmuştu. Bu zanaatın gerisinde, kendi sanatının izlerini görmüştü çünkü...

Kumaşların hemen yan taraftaki atölyede üretildiğini düşünce İdris Usta ile Niran Hatun'u oracıkta bırakıp gidivermiş ve kanında taşıdığı sanatın en nadide uygulamalarından birini izlemeye koyulmuştu.

Mekanın ağlarla kaplı tavanında irili ufaklı yüzlerce örümcek yuvalanmıştı. Her biri farklı kalınlık ve renkte iplik üretmek üzere, sanat kullanarak değiştirilmiş ve eğitilmiş bu hareketli hayvancıklar, elindeki uzun sopasıyla etrafta dolaşıp duran ve tezgahların başında çalışan kalfa ile ustalara emirler yağdıran dokumacı kadın tarafından idare ediliyorlardı. Atölyedeki diğer çalışanlar gibi bir beden hükümrani olan bu kadın tezgahlar arasında mekik dokuyor, işleri biten ya da yorulanları tavana geri yolluyor, yerlerine istenen kalınlık ve renkte iplikler üretecek yeni örümcekleri çağırıyordu.

Gördüklerinden hangi birine hayran olacağını şaşırılmıştı Hatun. Yüzlerce örümcekten hangilerinin, ne tür iplik üreteceğini ayırt edebilmek bile tek başına büyük bir işti. Ezberlenecek bir şey değildi zira. Dokumacı kadının her birini tanıması ve hissetmesi gerekiyordu.

Öte yandan, bu kadar küçük ve karmaşık bir yaratığın tabiatına müdahale etmek, içgüdülerinin emrettiğinden çok daha farklı, kumaş olarak kullanılabilecek bir ağ örmesini sağlamak

ise beden sanatlarının şahikalarındandı! İncecik bacaklarıyla tezgahların üzerinde bir sağa bir sola koşuşturup duran, sayıları yirmi ile atmış arasında değişen örümceklerin birbirleriyle uyumlu bir şekilde çalışmasını sağlamak ve içiçe geçmiş o rengarenk motifleri ortaya çıkartmak için yeri geldiğinde on kadar böceği aynı anda yönetebilmek sanatın çok ötesinde bir ustalık gerektiriyordu.

Rüyadaymış gibi geçen iki saatin ardından, hem dükkanda biraz daha vakit geçirmesini sağlayacak hem de işlerine yarayacak bir fikir gelmişti Bengi Hatun'un aklına. Yan dükkanda hazırlarından almak yerine, Ateş Diyarı'nda herkesin sol göğsünün üzerinde taşımak zorunda olduğu şu 'sanat sembollerinden' sipariş vermişti. Kıyafetlerinin üzerine dikilmek üzere, herbiri için üçer tane... İnsan Diyarı'ndan gelen Kapı Koruyucuları'ndan bir kadının, Ateş Dilini berbat konuştuğunu bütün çarşıya ilan etmişti böylelikle. Niran Hatun ya da bir devletlü etrafta olmadığı sürece, hiç umurunda değidi.

Siparişleri alaycı, ama dostça bir tebessümle kabul etmişti dokumacı kadın. Lunaparkta olmadığını o an hatırlamıştı Bengi Hatun. Zihnini örten hayranlık perdesinden kurtulmuş, etrafına bakınmış ve atölyenin önündeki sıradışı kalabalığı görmüştü. O tezgahı seyre dalmışken Ramma Vamal ahalisi de kendisini izlemeye koyulmuştu. Bakışlarda herhangi bir düşünmanlık yoktu, ama konuşması, daha doğrusu konuşmaya çalışması fazlaca dikkat çekmişti. Kimileri meraklı bir çocukla karşılaşmış gibi, hafiften müstehzi gülümsüyordu. Bir şey soruverecekler diye çok korkmuştu ama öyle susup durmak da içini gıdıklamıştı. Kızarmaya başlamış yanaklarıyla iyice düşünmüş, kelimeyi ve benzerlerini kafasında defalarca tekrarlamış ve "Semaşa meş..." demişti Bengi. Karşılık selamları

gölücükler eşliğinde gelmişti: “Fe semaşa meş... Fe semaşa arovalla... Fe semaşa...”³² Hepsi de samimi ve güven doluydu.

Dokumacı kadın, en miniklerinden elli kadar örümceğin, siyah bir zeminin üzerine açık renkli ipliklerle karmaşık bir av sahnesini işlemekte oldukları tezgahı bu özel misafir için derhal boşaltmıştı. İşlerinden erken azat edilen hayvancıkların mutluluk titreşimlerini de onların yerine tezgaha inen ikisi avuç içi kadar büyük dördü orta boy altı örümceğin homurtularını da hissetmiş ve kıkırdamıştı Bengi.

Sonraki saatler içinde İdris Usta’nın gül dallarını andıran dikenli sarmaşıkları, Salih Usta’nın haki yeşil renkte ve çatlaklarla işlenmiş ters üçgenleri, İlyas’ın su damlacıkları, kurallara uygun renk ve boyutlarda dokunarak hazır edilmişti.

Niran Hatun’un kırmızı çiçekleri işlenirken, tezgahın başındaki kalfa oğlan ürkekçe sormuştu: “Simşalar, Şahnen Simşa için mi dokunuyorlar?”

Bengi Hatun soruyu kendine defalarca tercüme etmiş ama yine de birşeye benzetememişti. Bahsi geçen Prenses Simşa’yı biliyordu ama ‘onun için dokunan Simşalar’ hakkında bir fikri yoktu.

Neyse ki kalfa kızlardan birisi imdadına yetişti. Birçok anlamı vardı ‘Simşa’nın: Alevcik, kıvılcım, kalpteki alev... Fakat aynı zamanda, ‘ateş çiçeği’ ya da ‘alev gülü’ olarak bilinen, Sagmarra topraklarına özgü, çok özel bir çiçek türünün de ismiydi.

Vakit öğleni geçmişti ve Bengi Hatun’un dokumacıdaki işi bitmek üzereydi. Sıra kendi sanatının sembolüne gelmişti.

32 ‘Semaşa meş: Keyif olsun.’ Ateş Dili’nde selamlama cümlesi olarak en sık kullanılan cümledir. ‘Semaşa toy: Neşe olsun’, ‘Semaşa sef = Sıhhat olsun’, ‘Semaşa dah = Huzur olsun’, ‘Semaşa arovalla = Güzellikler olsun’, gibi kalıplar da kullanılır. Samimiyet derecesine göre yeni ve farklı cümleler kurulabilir. Selamlamaya karşılık olarak da aynı cümle ya da bir benzeri, başına ‘Fe: Ve’ eklenerek tekrar edilir ve ya kısaca ‘Fe semaşa: Ve olsun’ denir.

Örümceklerin iri olanları, son kumaşın beyaz zeminini çoktan örüp bitirmişler, tavandaki yerlerine çekilmişlerdi. Geride kalan dört ufaklıktan üçü, incecik kırmızı ipliklerle bu beyaz zeminin üzerine kırmızı bir kalp işlemekteyken, en minikleri sarı bir çizgi çekerek kalbin etrafını dolaşıyordu.

Aniden sağ omuzunun gerisinden İdris Usta'nın hayretler içerisindeki sesini duydu: "Kızım burada mısın hâlâ sen?"

Bengi, örümceklere öyle bir dalıp gitmişti ki, dönüp bakmadı bile. "Cihan Usta bana bunu niye öğretmedi ki?" diye mızıldandı kırılgan bir sesle, "Bilmiyor olamaz..."

Haklıydı. Hem kendisinin hem de İdris Usta'nın ustası olan zaman hükümrani Cihan Usta, bilgisinin enginliğiyle hatırlanırdı. Öyle ki, kayboluşunun üzerinde beş asır geçmesine rağmen ardında bıraktığı kütüphaneyi aşabilen ya da ilmen kendisine yaklaşabilen olmamıştı.

"Bilmez olur mu?" diye cevap verdi İdris Usta, "Senin nasıl takıntılı bir çocuk olduğunu da biliyordu. Hayatının üç yüz elli, dört yüz yılını örümceklere adayarak geçirmeni istemediği için hiç bahsetmedi sana."

Usta hakikati mi söylüyordu yoksa yalnızca takılıyor muydu, hiç bilmiyordu Bengi ama yine de gülümsedi. Doğruysa, isabetli düşünmüştü Cihan Usta. Bunu kesinlikle kafaya takardı. Bu minicik yaratıklara hükmetmek, içgüdülerini kırmak, yapılarını değiştirmek, hareketlerini yönetmek için üç dört asırı gözünü kırpmadan harcardı.

Bu sırada en minik örümcek kalbin etrafındaki sarı çizgiyi de tamamlamıştı. Kalfa oğlan son örümceği de tavana yolladıktan sonra kumaşı tezgahdan kesmeye koyuldu. Gösteri bitmişti. Bengi hafiften yüzünü buruşturdu, sonra Usta'ya döndü. Tek başına olduğunu görünce de şaşırdı: "Niran Hatun nerede?"

"Hafızasını temizletiyor..." diye cevap verdi Usta.

Bengi'nin yeşil gözleri kocaman açılmıştı: “Ne yapıyor?!”

“Hafızasını temizletiyor.” diye daha tane tane tekrar etti Usta, “Buradaki zihin hükümlerinin maharetiymiş. Hafızadaki gereksiz şeyleri siliyorlarmış. Zihni dinç tutmak içinmiş...”

Bengi'nin akli bu sanata hiç yatmamıştı. “Tanımadığı bir zihin hükümlerini, zihninin içinde mi dolaşıyor şu anda yani?” diye sordu.

Benzer kaygıyı İdris Usta da taşıyordu anlaşılan. “Ben de uyardım ama dinletemedim.” dedi, “Sır tutma yeminleri varmış, gördüklerini kimseye söylemezlermiş...”

Usta gibi Bengi de hiç ikna olmamıştı ama yine de “Varır bir bildiği...” diye geçirdi içinden. Öyle de söyledi...

Derken kalfa oğlan yanlarında belirdi. Tamamlanan siparişleri güzelce bohçalamıştı. Hafifçe eğilerek teslim etti. Bengi Hatun “Temeveş”³³ dedi birkaç kekelemeden sonra. Taşlarını çıkartmak için elini cebine atmıştı ki, dokumacı kadın kesin bir sesle “Ruf”³⁴ dedi ve hemen ekledi: “Siz Kapılar’ı korumak için evinizi bırakıp geldiniz. Misafirimizsiniz...”

Bengi tereddütte kalmıştı. “Hiç ısrar etme kızım.” diye araya girdi İdris Usta, “Her yerde aynı cevabı veriyorlar ve çok inatçıları.” Çaresiz boyun eğdi Bengi. Dokumacı Kadın’a dönüp bir kez daha teşekkür etti.

Dışarıya çıkınca dükkanın önünde durup etraflarına baktılar. Güneşin batmasına daha bir hayli vakit vardı. “İlyas demirhanede mi hâlâ?” diye sordu Bengi.

“Hiç görmedim...” diye cevap verdi Usta.

Bengi biraz sustu, sonra başıyla sol tarafını işaret etti: “Bu yanda ne var?”

33 ‘Temeveş: Kalbimle hatırlayacağım.’ Ateş Dili’nde teşekkür cümlesi.

34 ‘Ruf: Hayır.’

“Çarşı devam ediyor, sonra hamamlar başlıyor, gerisi ise duvar boyu koruluk anladığım kadarıyla. Öbür taraf da tiyatroya çıkıyor. Onun gerisinde de yarış sahası varmış ama ben görmedim. Bakalım istersen...”

“Hangisine?” diye sordu Bengi.

Usta gülümsedi: “Sen seç.”

Sol tarafı tercih etti Bengi. Dönüp yürümeye başladılar. Çarşıdan kurtulup hamamlar bölgesine gelince yol genişlemiş, kalabalık da bir hayli seyrelmişti. İki duvarın arasını tamamen dolduran dev sedir ağaçları birkaç yüz metre ötelerindeydi. Yürüdükleri cadde, koruluğun sınırına yakın bir yerde altı küçük patikaya ayrılıyor ve ağaçların arasında kaybolup gidiyordu. Yeşilin dinginliği Bengi’yi şimdiden sarmalamıştı. “Keşke yiyecek – içecek birşeyler alsaydık...” diye geçiriyordu içinden. Sırtını bir ağaca yaslayıp keyif yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Tam ‘bir koşu çarşıya gidip gelmeyi’ teklif edecekti ki, İdris Usta “Sagmarra’da sana çok ihtiyacım olacak.” deyiverdi.

Bengi’nin ayakları durayazmıştı. “Hatun kararını verdi mi ki?” diye sordu şaşkınca.

Usta yarım dudak güldü: “Aslında çoktan verdi de bize söyleyemedi daha. Bunca zamandan sonra babasını görmeyi reddedecek değil ya... Hangimiz istemez ki?”

Daha da şaşırmıştı Bengi. Kendisi için bu sorunun cevabı belliydi. Bir kere daha görmek için cehennemin en dibine kadar giderdi. Fakat İdris Usta...

Çekinmeden sordu: “Sen de ister miydin?”

“Tabii ki.” dedi Usta. Ciddi görünüyordu ama gözlerinde bir muziplik de vardı: “Bana öğrettiği her şey için teşekkür etmek ve dünyada lağım çukuruna benzemeyen tek bir saray bile görmediğimi anlatmak isterdim.”

Yine çekinmeden güldü Bengi. Usta da konuya döndü: “Hatun kararını bize bu akşam açıklar diye düşünüyorum... Salih ile İlyas’ın burada kalmasını teklif edeceğim. Beni destekler misin?”

Bengi’nin şaşkınlığı tedirginliğe dönüvermişti. İdris Usta’nın Ocak içerisinde kulis yaptığına ilk defa şahit oluyor ve ne diyeceğini bilemiyordu. “Desteklerim tabii de...” diye kekeleydi, “Hatun ne derse o olur. Liderimiz neticede...”

“Öyle,” dedi ve duruverdi İdris Usta, “Ama bu sefer itaat değil idare etmek zorundayız!”

Ötedeki koruluğa baktı Bengi. Az önce sükûnete davet eden ağaçlar artık kasvetli görünüyorlardı. “İradesinden şüphelen mi var?” diye sordu.

Hızlı cevap verdi Usta: “Hem de çok! Hiç olmadığı kadar çok... Taç giyen başları çok gördüm ben.”

Bengi aniden dönüp “O, Niran Hatun!” deyiverdi.

“Ve Prenses Simşa!”

İdris Usta’nın bakışları, hakikati sert bir zemine çakar gibiydi. Devam etti: “Daha şimdiden bir yarısını kaptırdı bile. Daha da kaptıracak! Babasını, ablasını görecektir çünkü, kardeşiyle tanışacak, doğduğu şehrin havasını soluyacak. Kızma ona, yargılama! Ama o bildiğimiz iradesini göstermesini de bekleme... Tökezleyecek, açmazlara düşecek. İşte o anlarda yanımda olman lazım...”

Bengi cevap vermedi. Yine koruluğa bakmaya başlamıştı ve içinden bir ses koşturarak kaçıp ağaçların arasında saklanmasını söylüyordu. İdris Usta’nın sırtına koymaya çalıştığı büyük bir yükü zira. “Salih Usta ile İlyas da gelse...” diye mırıldandı.

Usta, sola doğru geniş bir adım atıp Bengi’nin karşısına geçti: “Olmaz!” Biraz durdu ve yüzüne rahat bir ifade yerleştirmeye çalıştı: “Bizim Dor Saray’ından sağ çıkmamız zayıf

ihtimal. Üç kayıp, beş kayıptan daha iyidir. Ocak'tan hiç olmazsa iki ustanın geri dönmesi çok şeyi değiştirir bizim tarafta..."

Bengi hâlâ koruluğa bakıyor ve kafasını sallıyordu. Fakat Usta'nın söyleyecekleri henüz bitmemişti: "İkincisi ve daha önemlisi, Salih de İlyas da Hatun'un sözünden çıkmaz. Çok olursak sorun yaşarız Sagmarra topraklarında. Bu yüzden bana bir tek sen lazımsın."

Bengi dönüp dolu dolu gözlerle Usta'ya baktı: "İhanete en uygun beni gördüğün için teşekkür mü edeyim?"

İdris Usta kızın gözyaşlarını daha akmadan sildi: "Yapma kızım! Bunun ihanet olmadığını sen de biliyorsun. Yoksa ne konuşurdun ne konuştururdun. Bu sadece... Siyaset."

"Hemen hemen aynı şey değil mi ikisi de?" diye sordu Bengi.

"Değil..." diye cevap verdi Usta. Rahattı ve gülüyordu. Bengi'ye uzanıp sıkı sıkı sarıldı: "Aynı olan tek şey yemini-miz! Kapılar'ı korumak için buradayız. Beceremeyeceğiz belki ama olsun. Geciktirdiğimiz de kâr! Bizimkiler, bizim tarafta bir şeyler yapacak elbet. Onlara bir dakika daha vermek için bir dakika daha fazla hayatta kalalım, yetmez mi?"

"Yeter..." dedi Bengi öfler gibi ve bezgin bir sesle devam etti: "Ama bana lütfen başka soru sorma. Fikrimi de isteme... Söyle yapayım."

"Peki." dedi İdris Usta ve kollarını çözmeden önce kızın omzuna pıt pıt vurdu. "Eeee?" dedi sonra ormana bakarak, "Devam mı, dönelim mi?"

Bengi kararsızdı. Alt dudağını sarkıtarak bir ormana bir de çarşı tarafına baktı. Kafasını tekrar ormana doğru çevirecekti ki, cadde üzerinden kendilerine doğru koşan bir grup muhafız gördü.

"Geri dönüyoruz galiba..." diye mırıldandı Usta'ya doğru.

Zaten yolun ortasındaydılar. Gelenlere doğru dönüp beklemeye başladılar. Aralarında on metre kadar kaldığında, takımın başında koşan komutan, ardındaki dört muhafızı durdurup, daha sakın adımlarla ve tek başına devam etti. Duyulur mesafeye geldiğinde soluk soluğaydı ama neyse ki taşıdığı mesaj kısaydı: Acilen Saray'a çağırılıyorlardı.

Yirmi dakikadan fazla süren ve giderek zorlaşan sağlam bir koşturmanın ardından İdris Usta ile Bengi Hatun, Orta Duvar kapısında rastlaştıkları İlyas Usta ile birlikte Zirve Hisar'a nihayet ulaşmışlardı.

Hepsi soluk soluğaydı. "Tedbiriniz batsın." diye ciğeri ağzında homurdandı İlyas Usta, "Böyle kökten yasaklamayla olmaz ki! Bulunur illa ki bir orta yol."

Söylendiği şey, Ateş Diyarı'nın seyahat ve görünmezlik sanatlarına ciddi kısıtlamalar getiren yasalarıydı. Niran Hatun'un sabah yaptığı uyarının ciddiyetini, çarşıda birkaç saat geçirdikten sonra iyice anlamışlardı. Yerleşim yerleri dahilinde bu sanatları kullanmak kesinlikle yasaktı. Görev icabı kullanmak zorunda olanlar, gözden kaybolmadan önce ya da tekrar belirdikten hemen sonra "Vavaf" diye bağırarak, izinlerinin kayıtlı olduğu taşı görünür bir şekilde tutmak zorundaydılar. Muhafızların ve devriyelerin en çok dikkat ettiği noktalardan birisi olmasının yanı sıra, bu kurallar toplumsal dokuya da nüfuz etmiş, ahali için bir tür adap, emniyet ve düzen meselesi haline gelmişti. İzin almadan, çevresine bildirmeden ve de geçerli bir sebebi olmadan seyahat, hele ki görünmezlik sanatını kullanan birisi kınanmakla kalmıyor, ciddi bir şüpheyi de üzerine çekmiş oluyordu.

Tahmin ettikleri kadarıyla, konumu, yapısı ve görevi itibarıyla Kapı-Kale'nin bu yasaklar konusundaki hassasiyet seviyesi, diğer ülkelere göre çok daha yüksekteydi. Şehrin neredeyse her karışına tuzaklar kurulmuş, kapanlar döşenmişti.

Öyle ki herhangi birisinin, ne kadar usta olursa olsun, parolayı ya da anahtarları bilmeden iki metreden daha fazla yol almasına imkan yoktu.

Seyahat sanatının uzun mesafe yolculuklar için kullanılması konusunda yasal bir kısıtlama bulunmuyordu ama onun da kendine has bir takım tehlikeleri vardı. Herşeyden önce ülkeler ve bazı büyük şehirler, sınırlarını çok daha kuvvetli tuzaklarla koruyorlardı. Ve hiçbir sınır devriyesi, ülkesine hızlıca ve gizlice girmeye çalışan bir misafire 'hoşgeldin' demezdi. Ayrıca, yabanklıkta gezen çetelerin, rastgele kurdukları kapanlarla tezcanlı seyyahları avladıkları da çok iyi bilinen bir gerçektir.

Zirve Hisar'ın geniş kapı ağzından geçmekteyken, geldikleri gün yaptıkları gibi Taş Saray'a zemin katından girip dış merdivenlerden taht odasına tırmanmak niyetindeydiler. Fakat, saray idarecilerinden birisi gibi görünen sivil giysili bir kadın, sol tarafta, girişin hemen yanından burçlara doğru yükselen merdivenleri göstererek "Buradan da çıkabilirsiniz Saray'a." deyince, daha kısa ve protokolsüz görünen bu yeni rotayı tercih ettiler.

Kapılar'ın ilk savunma hattı, saldırganlar için ise aşılması gereken son engel olarak inşaa edilmiş, nispeten alçak ama sağlam görünen bu duvar kuzeybatı yönüne doğru hafifçe kıvrılarak Saray'ın ikinci katını çevreleyen avluya kavuşuyordu. Saray'ın sınırını, surun bitimine birkaç metre kala kondurdıkları, koca çiçeklerle bezenmiş ama yine de narin görünen küçücük, taş bir kameriyeyle işaretlemişler, köşelerine birer de nöbetçi dikmişlerdi.

Askerlerin arasından sorunsuzca geçip avluya hızlı adımlarla kat ettiler. İkinci katın kapısını bekleyen subaya yaklaşıncı biraz yavaşlamışlardı. Fakat adam kibarca ve sadece "Hoşgeldiniz." demekle yetindi. Yüksek bir emir, tüm teşrifatları yasaklamıştı anlaşılan. Memnuniyetle "Hoşbulduk." dediler,

yollarına devam ettiler ve bir kat daha çıkıp, kapısı ardına kadar açık duran taht odasına heyecanlı bir giriş yaptılar.

Niran Hatun, Şahnan Mardu ve kardeşi, yine odanın sol kanadında, yine zeminden sanat marifetiyle yükseltilmiş, ama bu sefer yuvarlak ve daha küçük bir masa ile etrafına dizilmiş taş taburelerin yanbaşımda, ayakta duruyorlardı. Alçak perdeden, hararetli bir konuşmaya kapılmışlardı.

Niran Hatun, daha yan yana gelmiş sayılmalarına altı – yedi adım varken seslerini duydu ve yüzünü döner dönmez havadisi verdi: “Orduyu respit etmişler!”

Yüzü, heyecanın, korkunun ve zevkin harman yeri gibiydi ama gülümsediği de kesindi. Bağırnamaya çabalayarak ekledi: “Geliyorlar. Kapılar’a yürüyorlar!”

Önemli olmanın çok daha ötesinde bir haberdi bu. Bilgilerin, öngörülerin, hesapların, kitapların, kısaca tüm acabaların bitip, hakikatin başladığı meşhur noktaydı.

“Neredeler ve kaç kişiler?” diye heyecanla atıldı İdris Usta.

Şahnan Mardu, Hatun’unkine benzeyen bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Bilmiyoruz ve bilmiyoruz! Kolcuların habercisi baş habercimizle irtibata geçmiş. Bu kadar söylemişler: ‘Orduyu gördük, dönüyoruz...’ Ayrıntıları onardan duyacağız.”

Usta heyecanını yenemiyordu. “Ne zaman gelirler?” diye sordu.

Mardu, elini çenesine koyup düşünmeye başladı. “Hala-Kardeşimi³⁵ biraz tanıyorsam eğer,” diye mırıldandı, sonra aniden pozunu bozup ellerini iki yana açtı: “Bunu asla bilemeyiz...”

35 Ateş Diyarı’nda kuzenler, kardeşler kadar önemli görülürler ve özel olarak isimlendirilirler. (‘Amca kardeşim: *Saran Nen.el*’, ‘Teyze kardeşim: *Nin.şa Nen.el*’, ‘Dayı kardeşim: *Rinen Nen.el*’) Öz kardeşlerden bahsederken de *Nin Nen.el*: Anne kardeşim’ ya da *Nan Nen.el*: Baba kardeşim’ tabirleri kullanılır.

İdris Usta, Şahnen Larra'nın kahkahasına eşlik edip etmemeyi düşünüyorken, sur nöbetçilerinden birisinin gür sesi, onca mesafeyi, avluyu, kapıları ve duvarları geçerek taht odasında yankılandı: "Savuhhar!!!"³⁶

Birkaç saniye içerisinde diğer nöbetçiler de ona katılmaya başlamışlardı. Zirve Hisar "Gorro!... Redarada savuhhar!..."³⁷ sesleriyle dalgalanıyordu.

Niran Hatun çıkışa doğru yekinmişti ama birbirlerinden ayrılan taşların çıkarttığı gıcırtilı sesleri duyunca yerinde kaldı. "Buradan inelim..." dedi Şahnen Mardu. Duvarın bir kısmını sökmüş ve granit blokları, alt kattaki avluya doğru inen bir merdiven oluşturacak şekilde döküvermişti.

Boşlukta tekinsizce salınan basamaklardan sekerek, aşağıya indiler ve ikinci katı çevreleyen geniş avlunun yamaca bakan tarafına dolandılar. Avludaki ve duvarlardaki tüm nöbetçiler kuzey-batı ufuklarını işaret ediyorlardı. Gözlerini kısararak bakınca Kapı-Kale'ye doğru kanat vuran kurtları ve binicilerini gördüler.

Yaklaşan on bir kişilik bir kolcu müfrezesiydi ve yaban ördekleri gibi 'V' şeklinde uçuyorlardı. Dağın eteklerindeki düzlüğü çevreleyen ilk sura, Kapı-Kaleliler'in verdiği isimle Eser Dar'a yaklaştıklarında, en önde uçan kurdun sağ ve sol yanındaki biniciler sancaklarını açtılar. Diğerleri, bunu bir emir olarak algılamış gibiydiler. 'V' uçuşunu bozup, havada düz bir çizgi haline geldiler ve ardından sağ ve sol başlardan teker teker çözülerek Mul Vamşa'nın geniş duvarlarına doğru inişe geçmeye başladılar.

Bengi Hatun birbiri ardına duvara konan kurtları dikkatle ve büyük bir keyifle izliyordu. Binicilerin hepsi beden

36 'Savuhhar: Biniciler.'

37 'Gorro: Kurtlar.', 'Redarada Savuhhar: Biniciler dönüyor(lar).'

hükümranıydı elbette ve havada, üç metrelik kurtların sırtındayken oldukça ihtişamlı görünüyordular.

Fakat zemine ayak bastıklarında durum değişiyordu. Kurdundan inen her binicinin ilk işi, ellerinden çıkarak hayvanların ağızlarına ve boyunlarına dolanan mavi ışıktan yuları yok etmek, hemen ardından da, bir anda serbest kalan yaratığın fazla kıpırdanmasına izin vermeden, üzerindeki sanatı kaldırmak oluyordu.

Kanatları yok olmaya, boyutları küçülmeye hatta simaları bile değişmeye; daha doğrusu doğal hallerine dönmeye başlayan hayvanlar farklı farklı tepkiler veriyorlardı. Kimileri, birkaç ufak viyaklama dışında durumu sakince kabulleniyor, kimileri hırçınlaşıyor, kimileri ise yürek tırmalayan sesler çıkartarak yerlerde yuvarlanıyordu.

Doğal hallerine dönen kurtlarını sakınleştirmek, binicilerin en zor görevlerinden birisiydi muhtemelen. Sadece sanatla halledilebilecek bir şey değildi çünkü bu. Tüm iş binicinin sevgisine, hayvanıyla kurduğu ilişkiye ve ona verdiği güven duygusuna bağlıydı.

Bengi Hatun, birkaç dakika önce sırtında uçtuğu dev kurdu neredeyse kucağına almış mıncıklayan bir biniciyi gülererek izliyordu. Bir diğer kolcu ise paçasını, artık orta boylu bir çoban köpeğine benzeyen beyaz kurdunun dişlerinden kurtarmaya çalışıyordu. Hatun, bu hayvanları kanatlandırdıktan sonra ne kadar havada tutabileceğini hesaplıyordu ki, arkasından Niran Hatun'un sesini duydu: "Salih nerede?"

Bilmiyordu Bengi. Hatta şu ana kadar, Usta'nın yokluğunun farkına bile varmamıştı. Cevap vermek için dönecekti ama vazgeçti. "Bilmiyorum." dedi gözlerini önündeki manzardan ayırmadan. Kolcuların komutanı, iki yanındaki sancaktarlarla birlikte avluya inmek üzereydi...

Komutan, zırhının üzerine tıpkı kuzenleri gibi hanedan ailesinin timsali olan gök gri renkli, düğmesiz bir hırka giymişti ve gülümsemesinden yayılan ışıltı metrelerce öteden bile göze çarpıyordu.

Kapı-Kale bayrağı ile Prens'in isim flamasını taşıyan sancaktarlar, duvarın üzerine geldiklerinde, bineklerini havada sabit tutarak komutanlarının inmesini beklediler.

Gri hırkalı binici, yere değer değmez ışıktan yularını yok etti ve hayvanın sırtından inmeden, yapılı bedeniyle üzerine iyice abanarak sanatı kaldırmaya koyuldu. Başlangıçta herşey yolunda görünüyordu. Kanatlar sorunsuzca ortadan kaybolmuş, sanatla eklenen kemikler hayvanın doğal omurgasıyla yeneden bütünleşmişlerdi. Fakat boyutları küçülmeye, şemali de eski haline dönmeye başladıkça kurdun hareketleri de sertleşiyordu. Herkes binicinin kuvvetinin kifayet edip etmeyeceğini düşünürken kurt öyle bir silkiniverdi ki, kolcuların komutanı iki metre kadar yükselip sırtüstü yere patladı ve Niran Hatun ile Bengi'ye doğru birkaç takla attı.

Şahnan Mardu'nun patlattığı uzun ve alaycı kahkaha avluyu doldurmaktayken, serbest kalan hayvan olanca siniriyle binicisine doğru hamle etti. Yerden kalkmaya çalışan komutan baldırını keskin dişlerden son anda kaçırmış ama hırkasının eteğini kurtaramamıştı. Havadaki sancaktarlar telaşlanmışlar, avluya inmeye çalışıyorlardı. Durumun iyice komediye dönüşmeye başladığını fark eden Bengi Hatun, sağ elini uzatarak ileriye çıktı. 'Dönüştürme' konusunda Ramma Vamal'ın uçan süvarileri kadar ehil olmayabilirdi ama öfkeli hayvanları yatıştırmak, çıraklığından beri en sevdiği ve en iyi becerdiği işti. Nitekim, çok kısa bir süre sonra hayvan binicisinin eteğini bırakmış, yaklaşıp kafasını Bengi'nin bacağına sürtmeye başlamıştı.

Mardu hâlâ kahkahalarla gülüyordu. Prens Larra ileriye çıkıp, yerde dizlerinin üzerinde duran kuzenini kolundan tutarak

ayağa kaldırdı. Çok neşeli görünmese de o da gülüyordu. Lar-
ra'ya sarıldı ve "Yine yenildim..." dedi Mardu'ya doğru.

"Birgün yeneceksin elbet..." dedi Şahnan. Dönüp, Ben-
gi'nin ayaklarının dibindeki kurdu işaret etti: "O yeteri ka-
dar yaşlandığında..."

Komutan yaklaşıp, Şahnan Mardu'nun omuzuna dostça ama
çok sert bir yumruk indirdi. Mardu da benzer şiddette bir dir-
sekle karşılık verdikten sonra ustalara döndü. "Konuklarımız
kapıların gerisinden," dedi, "Öte Diyar'ın Kapı Gözcüleri..."

Komutan hem ifadesine hem de kıyafetine derhal çekidü-
zen vermeye çalıştı. Hırkasına bulaşan tozları beceriksizce sil-
kelemeye çalışırken, gözleri ustaların, özellikle de hâlâ ayak-
larının dibinde oturan kurdunun kulaklarıyla oynayan Bengi
Hatun'un üzerindeydi. Bu sırada Şahnan Mardu, kendisini tak-
dim ediyordu: "Şahnen Tab, Hala-Kardeşim. Kapıların Kori-
yucusu ve Ramma Vamal Kurtlarının Başkomutanı."

Ustalar, Prens'i selamlamışlar, Niran Hatun'dan başlaya-
rak kendilerini tanıtmaya hazırlanıyorlardı ki Mardu araya gi-
riverdi. "Anar İlyas, Anar İdris, Anar Niran fe Anar Bengi."
dedi ustaları tek tek göstererek ve protokol sıralamasını yerle
bir ederek. Adet yerini bulsun diye de ekledi: "İnsan Diya-
rı'nın Kapı Koruyucuları."

Prens Tab, ustalara tek tek baktı, Bengi'ye gelince gözle-
rini durdurdu, biraz gülümsedi ve sordu: "Aralarında bir pren-
ses olması gerekmiyor muydu?"

İlyas da Niran Hatun da birer laf yapıştırmak üzereyken
Mardu hükümdarlık hakkını kullandı. "Xas Anar Niran³⁸ ile
bir kez daha tanışmalısın o zaman," dedi araya girerek, "Fakat
baştan üyarayım, unvanları ve tacıyla meseleleri var..."

38 Xas Anar Niran: Baş Usta Niran.'

“Hangimizin yok ki?” dedi Prens Tab, büyük kuzenine manidar manidar bakarak. Bu sefer de Larra bir kahkaha patlatmıştı.

Tab ciddileşti ve Niran Hatun’a döndü “Ramma Daruddaral...”³⁹ dedi, “Şu an ihtiyacımız olan tek unvan bu... Ramma Vamal’a hoşgeldiniz.”

Sonra tüm ustalara bakarak “İvissa...”⁴⁰ diye ekledi ve yine Bengi Hatun’da takılıp kaldı: “Göğsünüzün üzerinde kırmızı bir yürek taşımanız gerekiyor. Hem yasalarımız böyle hem de fazlasıyla hakediyorsunuz. İzniniz olursa konuyla yarın bizzat ilgilenmek isterim.”

Bengi, Ateş Dili’ni akıcı bir şekilde konuşabiliyor olsaydı da birşey diyemezdi. Kıp kırmızı kesilmişti. Bir gözüyle elindeki bohçaya, bir gözüyle de ikinci güneşinin altında ışıldaayan Prens’e bakıyordu. Tek kelimeyle güzel bir adamdı ve kainatta var olan tüm diyarlar için geçerliydi bu! Kemikli yüzü Mardu’yu andırıyordu ama bedenen ondan biraz daha iri yapıydı. Griye çalan gür saçlarının altında koyu mavi gözler taşıyordu ve gülümsemesi kesinlikle gökyüzünden çalınmaydı.

Bengi sadece teşekkür edebildi...

Ana konuyu hatırlatmak ise Prens Larra’ya düştü: “Şu gör-düklerini anlatacak mısın artık?” diye sordu, “Yoksa ağabeyim emretmek zorunda kalacak...”

Mardu da buyurur gibi sordu: “Neredeler ve ne kadar kalabalıklar?”

Şahnen Tab cevap vermeden önce birliğine doğru dönüp gür sesiyle bağırdı: “Harita!” Sancaktarlarından ikincisi, henüz sakinleştirdiği kurdunun yanından kalkarak aşağıya doğru koşturmaktayken devam etti: “Sonunu göremedik ama dört

39 Ramma Daruddaral: Kapılar’ın Koruyucuları.’

40 ‘İvissa: Hepiniz.’

yüz bin kadar olduğunu tahmin ediyoruz. Ve anladığımız kadarıyla Büyük Oluk'a doğru ilerliyorlar.”

Mardu'nun da Larra'nın da kaşları çatılmıştı. Şahnan homurdandı: “Çok az...”

Tespit edilen ordu, emrindeki kuvvetlerin iki katından fazlaydı ama tahminlerinden çok azdı. “Emin misin?” diye sordu, “Başka bir kol daha olmasın?”

Prens Tab kafasını salladı: “Her yere baktık...”

Uzunca süren sessizliği, az önce aşağıya koşturan sancaktarın ayak sesleri bozdu. Yanında başka bir askerle geri dönmüştü. Şahnen Tab, göğsünde haki renkte bir ters üçgen taşıyan askere döndü ve “Büyük Oluk'un aşağısı ve yukarısı,” diye buyurdu.

Kolcu hemen yere eğildi ve ellerini taş zeminin üzerinde gezdirmeye başladı. Avucunun gölgesinin geçtiği yerlerde, minik çıtırtılar eşliğinde, yeryüzü şekillerine benzeyen kabartılar beliriyordu. Kısa bir süre sonra zeminde, Çanakkale Boğazı'nı ve civarını gösteren yaklaşık üç metre çapında bir harita oluşmuştu. Tab, yukarıya; kuzeybatı tarafına doğru devam etmesini emretti. Meriç Nehri de ortaya çıkınca kolcu dönüp komutanına baktı.

“Biraz daha...” dedi Tab.

Harita, avluyu kabarta kabarta Balkanlar'a doğru yayılmaktayken, Niran Hatun öfkeli bir fısıltıyla tekrar sordu: “Sallih nerede?!”

İdris Usta bu fısıltıyı duyacak kadar yakında değildi. Bengi ise düpedüz duymazdan geldi, zira aklı çok başka yerlerdeydi. Geriye tek muhatap olarak kalan İlyas “Bilmiyorum Hatun.” diye cevap verdi, “Heykel atölyesindeydi en son...”

“Heykel mi?” diye tısladı Hatun, “Ne yapıyor orada?”

İlyas lafi biraz geveledi, sonra “Büstünü galiba...” diye mırıldandı.

Hatun, İlyas’ı çarşıya geri göndermeye niyetlenmişti ama kınından sıyrılan bir kılıcın sesi dikkatini dağıttı.

Harita tamamlanmıştı. Şahnen Tab, kılıcının sivri ucuyla Karpat Dağları’nın güney yamaçlarını göstererek konuştu: “Buradalar. Dağdan aşağı iniyorlar. Dinç görünüyorlar, hızlı ilerliyorlar. Dağların arasındaki düzlüklerde bir süre dinlenmiş olmalılar...”

“Bir süre mi?” diyerek araya girdi Nan Larra, “Ana karargâhlarını oraya kurmuş bile olabilirler. Hazırlanmak ve kışı geçirmek için çok uygun yerler...”

“Mümkün...” diye onayladı Mardu. Sonra kuzenine döndü ve ayağının ucuyla Çanakkale Boğazı’nı gösterdi: “İlul Naf’a⁴¹ doğru ilerlediklerinden nasıl emin oldunuz?”

Prens Tab tam cevap verecekken durdu ve etrafına baktı: “Berafa nerede?”

“Ayrıntılı raporunu dinlemek için kurmaylarıyla birlikte karargâhta seni bekliyor...” diye cevap verdi Larra.

Gülmekle küfretmek arasında bir noktada takılıp kalmıştı Tab. “Ah güzel Berafa, kudretli başkomutanımız. Yokken bile utandırabiliyor...” dedi kendi kendine ve Mardu’nun sorusuna geri döndü. Kılıcıyla, Karpatlar’ın güneyinden başlayarak Boğaz’a kadar inen, hafif kıvrımlı bir çizgi çekti: “Öncü birliklerini tespit ettik. Bu yol üzerindeki tüm köprüleri, geçitleri ve muhtemel konaklama noktalarını kontrol altına almışlar. Onların izini sürerek ana orduyu bulduk zaten.”

“İnsan sayısı fazla olunca dertler de artıyor tabii.” dedi Larra hafifçe gülererek. Mardu kafasını sallayarak kardeşini onayladı. Tamamı Ateş Halkı’ndan oluşan bir ordu ile nehirleri aşmak

41 ‘İlul Naf: Büyük Oluk.’ Ateş Dili’nde Çanakkale Boğazı’na verilen isim.

çok büyük bir sorun değildi. Fakat çoğunluğunu insanların oluşturduğu bir kalabalık söz konusu olunca, yollar ve köprüler hayati önem kazanıyordu.

Lâkin, bütün bunlar artık teknik teferruatlardı ve Şahnan Mardu o sırada çok daha ciddi bir hakikati idrak etmekle meşguldü. Öncü birliklerin ta Büyük Oluk'a kadar yayılmış olmaları, batıda toplanan ordunun gizliliği artık hiç umursamadığı anlamına geliyordu. Ve bunun tek bir açıklaması vardı: Savaş başlamıştı!

"Peki bu ordunun devamı nerede?" diye karanlık bir sesle sordu Şahnan.

Tab güldü: "Az mı geldi sevgili dayı-kardeşim?"

Yanıt Prens Larra'dan geldi: "Fazlasıyla az!"

On yılladır topladığı istihbarattan çok emin görünüyordu Larra. Eliyle Büyük Oluk'un aşağısını, haritada görünmeyen Ege kıyılarını işaret etti: "Hatta ben bu ordunun Kapılar'ı hedeflediğini dahi düşünmüyorum. Muhtemelen önce sahil şehirlerini kuşatıp bize yardım gelmesini engelleyecekler. Asıl saldırı kolu da arkadan gelecek."

Kardeşinin söyledikleri Mardu'nun aklına çok yatmamış gibiydi. "Bu ordu bütün kıyıları kuşatmaya yetmez." dedi. Sonra Çanakale Boğazı'nın hemen güney ağzındaki büyük şehri işaret etti: "Ama Tuvvu'yu uyarmamız lazım. Yollarının üzerindeki ilk büyük şehir orası çünkü..."

"Ben geçerken haber verdim." dedi Şahnen Tab.

Mardu düşünüyordu. Haritanın etrafında çeyrek bir tur attı ve "Büyük Oluk'a ulaşmaları ne kadar sürer?" diye sordu.

Tab da biraz düşündü: "Hızlı hareket ediyorlar ama gidecek yavaşlayacaklardır... Yine de bir haftayı bulmaz."

Şahnan çeyrek bir tur daha attı: "Eğer hedef biz isek, Büyük Oluk'u geçtikten sonra doğruca üzerimize geleceklerdir.

Yok eğer kardeşim haklıysa, dönüp Tuvvu'yu kuşatacaklardır. İzleyecekleri güzergâh bu yüzden çok önemli. Oluk'u nereden ve nasıl geçecekleri de..."

Mardu durdu ve hala-kardeşine sert sert baktı: "Şahnen Tab!"

Kolcuların komutanı hemen selam vaziyetine geçti: "Vesa eser nisil, Şahnan?!..."⁴²

Konuşma resmileşmiş, hitaplar bir anda değişmişti. Mardu buyruk tonuyla devam etti: "Tüm kolcularını gönder. Gerekliyorsa yeni müfrezeler oluşturun. Kapı-Kale'deki tüm beden hükümlerini şu andan itibaren emrindedir. Gözlerin gece ve gündüz bu ordunun üzerinde olacak. Küçük Oluk'un yukarı taraflarını da izleyin. Hatta Peri Suyu'nun batı kıyılarını da..."

"Sevgili Şahnan..." diyerek araya girmeye çalıştı Prens Larra. Fakat ağabeyi, Periler'in tüm sınırlarını kapattıklarını unutmamıştı. "Hiçbir saldırı karşılıksız bırakılmayacak!" dedi, "Nereden gelirse gelsin. Çok öfkelenen olursa gidip Batı Ordusu'na katılmakta serbestir!"

"Rizinel fe riminel."⁴³ dedi Tab. Onun hemen ardından "Bağışlayın Şahnan Mardu..." diyen bir ses işitildi. Niran Hatun konuşuyordu. Gözlerini de Boğaz'ın hemen girişindeki o büyük şehre dikmişti: "Eğer Tuvvu benim bildiğim şehir ise hâlâ, ordunun hedefi kendileri olmasa bile, yanlarından öylece geçip gitmesine izin vermeyecektir. Yok hedef gerçekten Tuvvu ise, diğer şehirler mutlaka ve de zevkle yardıma koşacaklardır."

Mardu'nun düşündüğünden çok farklı olarak, Kapı-Kale'nin duvarlarının ötesinde bir savaştan bahsediyordu Hatun.

42 "Son sözün ne Şahnan?". Ateş Dili'nde, sadece hükümdarlara karşı kullanılan emir alma cümlesi.

43 'Rizinel fe riminel: Aklımda ve kalbimde.' Ateş Dili'nde 'tamam', 'elbette', duruma göre de 'emredersiniz' anlamında kullanılan kalıplardan biri. Bunlardan başka 'Ri.lim.el: Dilimde' (özellikle tembih sözlerine karşı) ve 'Ri.sev.el: Gözümde' (genellikle veda ederken) kalıpları da sıklıkla telaffuz edilir.

Ve nihai sorusunu sordu: “Böyle bir durumda siz nerede olacaksınız?”

Şahnan Mardu vereceği cevabı biliyordu. Doğruluğundan da emindi ama yine de ufka doğru bakarak düşündü. “Bir Kapı Gözcüsü için dünya Son Duvar’ın üzerinden görebildiği en uzak noktada biter.” diye konuştu sonra, “Babam böyle derdi. Ben de böyle diyorum. Siz de öyle deyin lütfen...”

Hatun beklediği cevapla birlikte ummadığı bir de öneri almıştı. Üzerine söyleyebileceği çok şey vardı ama Ulil ailesini de gayet iyi tanıyordu. Hiçbir sözü sonucu değiştirmeyecekti. O yüzden sustu...

Mardu avludaki herkese tek tek baktı. Başka konuşacak yok gibiydi. Yüksek sesle buyurdu: “Asamı getirin!”

Kardeşi emri üzerine almış ve koşmaya yeltenmişti ama Şahnen Tab koluna yapıştırdı. “Beş akşam sonra dolunay var.” dedi Kapı-Kale hükümdarına, “O gece oyunlar gecesi... Sen o davula vurduğun anda sadece Ramma Vamal’da değil, bu diyarda hiçbir yerde hiçbir şey şu an olduğu gibi kalmayacak. Müsaade et oyunların ikinci kısmını izlesinler. Hikayenin sonunu öğrensinler. Üç – beş geceden birşey kaybetmeyiz...”

Mardu gülümsedi. Hala-kardeşi haklıydı, dolunaylar önemliydi. Ateş Diyarı’nın tüm ülkelerinde her ay bir tiyatro oyunu iki bölüm halinde oynanır, ilk bölümü yeniayda, ikinci bölümü ise dolunayda sahneye koyulurdu. Asasını eline aldığı anda savaş hali ilan edilecek ve tüm oyunlar iptal edilecekti.

“O zaman dolunaydan sonraki günün ikinci şafağında Savaş Konseyimiz ilk toplantısını yapacak. İlk Üstadlar’a ve Savaş Efendileri’ne haber verilsin.” dedi Şahnan Mardu. Sonra Ustalar’a döndü: “Sizleri de dolunay akşamı Büyük Tiyatro’ya bekliyorum. Oyundan sonra da beraber yemek yiyelim. Barışın son gecesini birlikte onurlandıralım ve huzura birlikte veda edelim.”

“Onur duyarız Şahnan.” diye karşılık verdi Hatun. Hükümdarı selamladı ama taht odasına doğru dönüp gitmesine fırsat vermeden ekledi: “Dor Sarayı’na bir mesaj iletebilir misiniz? Benim namıma...”

Rıca’yı Larra da duymuş ve o da ağabeyi gibi dikkat kesilmişti.

“Ramma Vamal’dan ayrılmak için Altın Muhafızlar’ı beklediğimi söyleyin lütfen.” dedi Hatun, “Dor Vamal’a⁴⁴ onların eşliğinde gideceğim. Bir de ‘Kızıl Kanatlı’ istiyorum ve başka binek kabul etmiyorum. Böylece iletirseniz sevinirim.”

Ağabey kardeş Uliller yan gözle birbirlerine bakmaktalarken İdris Usta içinden acı tatlı ‘vaylar’ çekiyordu.

Niran Hatun kararını vermekle kalmamış, bir adım öne de çıkmıştı. İletilmesini istediği, sadece bir mesaj değil, açık bir meydan okumaydı. Altın Muhafızlar, Sagmarra Ordusu’nun en seçkin birliğiydi. Zorlu sınavlarla seçilirler, diğer askerlerden ayrı eğitilirler, sadakat yeminlerini de sadece ve sadece hükümdara ederlerdi.

Lakin, Hatun’un ‘hodri meydan’ dediği yer burası değildi. Talep ettiği ‘Kızıl Kanatlı At’, bu diyardaki namıyla ‘Lal Beraf’⁴⁵ Ateş Diyarı’nın en asil ve en sıradışı yaratığıydı. İri ve bembeyaz gövdesinin iki yanından yükselen görkemli kırmızı kanatlarından almıştı namını. Dizgine asla gelmezdi ve bu efsanevi ata, ancak saklı bir eğitimle yetiştirilmiş kadınlar binebilirdi.

Niran Hatun’un ‘prens’ dışında bir de ‘Lal Savudar’, nizamî çevirisi ile ‘Kırmızı Binici’ ya da daha şiirsel bir tercihle ve de halk arasında anıldığı gibi ‘Lal Dohaf’: ‘Kızıl Atlı’ unvanını taşıdığını henüz öğrenmişti İdris Usta. Fakat hiç kızmamıştı. Fazla ifşa edilmezdi çünkü bu, Sagmarra kadınlarına içre bir sır olarak taşınırdı. Ateş Diyarı’nın tarihi boyunca ‘Lal

44 ‘Yaşam Kalesi.’ Sagmarra ülkesinin başkenti.

45 ‘Lal Beraf: Kızıl Kanatlı’

Dohhafa' ⁴⁶sadece bir defa kendilerini hepten açığa vurmuşlar, Birinci Kapılar Savaşı'nın başlarında, Dor Sarayı'nı ele geçirmeye kalkışan isyancıların karşısına topyekün çıkmışlardı.

Yaşadığı anın tadını çıkarmaya çalışıyordu İdris Usta, çünkü çok kısa bir süreliğine olsa bile hem geçmiş hem şimdiki zaman ve biraz da gelecek kendi tarafındaydı.

Niran Hatun'un, Prenses Simşa olduğunu, düşmandan çok daha geç öğrenmişti.

Prenses Simşa'nın bir 'Kızıl Atlı' olduğu ise azıcık daha önce kulağına çalınmıştı.

Birkaç dakika daha fazla düşünebileceği anlamına geliyordu bu ve fazlasıyla yeterliydi.

Şahnen Larra'yı durdurup mesajı geciktirmeyi aklının ucundan bile geçirmedi.

Karşı tarafta başlayacak olan telaşı geciktirmenin bir lüzumu yoktu...

Ustalar Zirve Hisar'dan çıkıp şehrin orta bölümünde, kendilerine tahsis edilen eve doğru yürümeye başlamışlardı.

İdris Usta ile birlikte on adım kadar önden yürüyen Niran Hatun sinirli görünüyordu. Sert adımlarla, hızlı hızlı yürüyor, kedi kendine homurdanıp durduğu metrelerce öteden bile anlaşılabilirdi. Ruhunu sıkran düşüncelerden kurtulmak için belki, kafasını ortadan kayboluveren Salih'e takmış, bu vesileyle de peşinde boş boş dolaşıp duran muhafız subayına ilk emrini vermişti: Çırağı her nerede ise bulunup getirilecekti!

Geriden gelen Bengi Hatun ile İlyas'ın arasında ise bambaşka bir sinir harbi yaşanmaktaydı.

46 'Kızıl Atlılar'

Prens Tab'a kafayı takmış vaziyetteydi İlyas. "Ne demek..." diye söyleniyordu, "Ben bizzat ilgilenirim ne demek, herkesin içinde hem de..."

O dakikaya kadar sabırla susan Bengi "Ooof İlyas!" diyerek duruverdi ve elindeki bohçanın düğümünü hırsıyla çözmeye koyuldu. "Al!" dedi dokumaların arasından çıkarttığı su damlası sembollerini İlyas'ın eline tutuştururken, "Ben hazırlattım zaten hepimiz için. Üçer tane hem de!"

Sonra kalp sembolü dokumalardan birini alarak İlyas'ın gözüne yaklaştırdı: "Bak bunlar da benim! Derdin buysa, merak etme inmeyeceğim Prens'le çarşıya falan!"

İlyas bir elindeki kumaşlara bir de burnunun ucundaki kırmızı kalbe baktı. "Yine de ayıp..." diye söylendi ama başka bir laf edemedi. Çünkü Bengi Hatun gözlerini çok fena patlatmıştı.

Hisar'ın kapısından çıktıktan sonra, geniş bir caddeye benzeyen merdivenlerden biraz aşağıya indiler ve sola döndüler. Evleri fazla uzakta değildi. Elli metre daha yürüyüp avlu kapısından içeriye girdiler ve girer girmez de avludaki ıhlamur ağacının başında dikilen Salih Usta ile karşılaştılar.

"Savaş çıktı Salih sen neredesin!" diye o dakikada patlayıverdi Niran Hatun.

Salih Usta sancılı görünüyordu. Özürle, uzun uzun baktı ve "Ha... Hamamdaydım..." diye kekeledi, "Uyuyakalmışım..."

Hatun'un siniri yüzünde donakalmıştı. Çırağını tanırdı. Onun da delilikleri vardı. Hareketi, kaçamakları, çapkınlığı severdi ama böyle bir yerde, böyle bir vakitte 'hamamda uyuyakalacağına' da kimse inanmazdı. Üstelemedi Niran Hatun. Salih, aklına gelen ilk yalanı söyleyecek kadar sıkıntıdaysa eğer, hakikati hiç kurcalamamakta yarar vardı. Eve yürüdü ve odasına çekildi.

Gece çöküp herkes uykuya dalınca, usulca tekrar bahçeye çıktı Salih Usta.

Yine ihlamur ağacının dibine oturdu, elini yerin üzerinde şöyle bir gezdirdi ve toprak, ikinci vakti sakladığı bir düzine kadar heykelciği geri verdi: Bir karışlık büstler, taşa kazınmış dövüş sahneleri, kabartma portreler...

Çarşıda dolaşırken bir heykel atölyesine rast gelmesiyle başlamıştı herşey. Sanatdaşlarının dev kaya parçalarını elleriyle, sanki oyun hamuruyla oynarmış gibi şekillendirmelerini bir süre hayranlıkla izlemiş, sonra tıpkı Bengi gibi o da, atölyede biraz daha vakit geçirebilmek için kendi büstünü sipariş etmişti.

Baş yontucu o sırada biri siyah diğeri koyu kırmızı renkte iki mermer bloğu birlikte yoğurarak siyah – kırmızı çizgili yekpare bir taşa dönüştürmekle meşgul olduğu için, kendiyle konuşkan bir kalfa ilgilenmek zorunda kalmıştı. İyi ki de öyle olmuştu zira, çok şey öğrenmişti...

Ateş'in Çocukları için 'heykel', bir sanat olmanın çok ötesine geçmiş, neredeyse 'fotoğraf çekirmek' gibi gündelik yaşamın bir parçası haline gelmişti. Herhangi birisinin; kendisinin, eşinin ya da çocuklarının büstlerini yaptırıp bahçesine koyması, gördüğü bir manzarayı, dinlediği bir hikayeyi ya da bir aile hatırasını taş bir panoya işletip evinin duvarına asması gayet olağan hatta gelenekselleşmiş bir davranıştı.

"On asır önce 'çekilmiş' büyük babasının heykelini yaptıran bile var..." demişti çenebaz kalfa. İşin gidişatını değiştirip Salih Usta'nın saatlerce ortadan kaybolmasına sebep olan olaylar zinciri de bu malumat ile başlamıştı.

Orada, yani yontucunun karşısında olmayan birisinin heykelinin nasıl yapıldığını merak etmiş ve sormuş bulunmuştu Salih Usta. Kalfa için basit bir soru olmuştu bu. "E zihin hükümrânı kullanıyoruz." demişti omuzlarını silkerek, "O zihnindekini bana yansıtır, ben de taşa şekil veririm..."

Bu açıklama Usta'nın aklında çok yeni bir fikir belirmesine neden olmuştu. Büstü iptal edip yeni arzusunu söylemiş, akabinde atölye için çalışan zihin hükümlerlerinden birisi derhal davet edilmiş ve Usta üst kata alınıp, rahatsız bir yatakta, yarım yamalak, puslu bir uykuya yatırılmıştı.

Sonuç, gözyaşlarıyla kutlanacak kadar muhteşemdi.

Çok şey kaçırmış, Hatun'dan yarım da olsa azar yemişti ama hatıralarının en nadide parçalarından oluşan bir koleksiyonu vardı artık.

Cengiz ile Selim Ustalar kolkola girmiş şarkı söylüyorlardı. Baş Yontucu, sahneyi tıpkı aklında kaldığı gibi, hatta içindeki neşeyle birlikte işlemiştii taş.

Melike Hatun ok atıyor, Cihan Usta kitabını kucağına almış okuyor, Behruz Usta dokuz yaşındaki İlyas ile on beşindeki Bengi'ye kılıç dersi veriyordu.

Niran Hatun'un portresi için görüntü ararken hatıralarının en derinine dalmıştı Salih. Şimdi baktıkça, elli yılda bir içtikleri iksirin yaşlanmayı engellediğine inanmakta zorlanıyordu. Zaman, izini bırakmanın yolunu bir şekilde buluyordu...

Cübbe kuşanıp, 'Usta' unvanı ile katıldığı ilk Ocak Divanı ile Yedi Kartal'ın eksiksiz biraraya geldiği son Divanı da iki büyük mermer parçasına kazıtmıştı.

Fakat en sevdiği el büyüklüğünde bir heykelcikti. Saçları düzgünce taranmış, örülmüş; güzelce giydirilmiş, altı – yedi yaşlarında, ürkek bakışlı bir kız çocuğunun heykeliydi bu.

O günü de o anı da dün gibi hatırlıyordu Salih Usta. Küçük Elif, 'çirak aday' olarak Ocak'ın huzuruna çıkmaya hazırды. Tam Behruz Usta'nın cümle kapısının önündelerdi. "Korkma..." demişti Usta, "Hepsini çok seveceksin. Onlar da seni sevecek..."

Elif Hatun zifiri karanlık uykusundan, dipsiz bir suyun yüzeyine son mecaliyle ulaşmış gibi, derin bir soluk alarak uyandı.

Hâlâ hayatta olduğunu hissetmenin verdiği rahatlık, ilk andaki panik duygusunu çabucak dağıtmıştı. Birbirlerine yapışıp kalmış göz kapaklarını çabalayarak araladı, biraz doğrulup kendine baktı ve bedenini dinlemeye başladı. Soluk alıp veriyor, kalbi atıyor, en önemlisi kıpırdayabiliyordu.

“Aferin İrfan...” diye geçirdi içinden.

Yataktan kalktı. Onca zamandır yatıyor olmasına rağmen ne bacakları titremiş ne de başı dönmüştü. Bir kez daha “Aferin.” dedi.

Üzerindeki gecelikten derhal kurtuldu, dolabı açtı, askıdaki kıyafetlere dudağında bir özlem tebessümüyle tek tek baktı, aralarından mavi bir elbise ile siyah bir hırkayı seçti ve giyindi.

Haftalardır yattığı odayı usul adımlarla terk etti, taş merdivenlerden inerken etrafa kulak kabarttı. Hiç ses yoktu. Alt kattaki salona adım atar atmaz durdu, raflardan taşan kitaplara, pencerenin kenarındaki eğimli çizim masasına, öte duvara yaslanmış, uzun yontu tezgahının dağınıklığına, keskilere, irili ufaklı çekiçlere, çamurdan heykel taslaklarına, etrafa saçılmış taş kırıklarına baktı ve gözleriyle birlikte gülümsedi: “Bırakmamış...”

Dışarıya çıktı.

Kapıyı açar açmaz yüzüne hücum eden gün ışığı, az bir süreliğine de olsa gözlerini kör etmişti. Tekrar görmeye başladığında ise gülümsemesi uçuverdi.

Altışarlı dizilmiş, on iki evin arasında kalan dikdörtgen biçimli geniş avlunun, girişe göre sol ucunda duruyordu. Bir zamanlar buraya 'Orta Avlu' dediklerini hatırladı. Hâlâ kullanılıyor muydu; bilmiyordu...

Zemin taşlarının arasından biten otlar sayesinde daha da harap görünen avlunun tam ortasında duran, kare şeklindeki havuza baktı. Fıskiyesi kapalıydı. Uzun süredir kullanılmıyor gibiydi ve bu haliyle havuzdan çok taş bir kazıntıyı andırıyordu. Etrafındaki söğüt ağaçları da kurumuş, yapraksız dallarını ucube birer tırnak gibi toprağa uzatmışlardı. Canlı varlık olarak etrafta yalnızca, evlerin duvarlarına tırmanmaya çalışan bakımsız yavru sarmaşıklar ile bir zamanlar çiçek tarhı olan tümseklerden fışkın vermiş ısırgan otları göze çarpıyordu.

Yüreğine saplanan acı, genzine vuran bir 'Ah'a dönüştü. "Geç kaldım." diye sitem etti kendine, "Çok geç..."

Ama Elif Hatun yine de gözlerini, önündeki viranelikten çekemiyordu.

Çünkü özlemişti.

Sola, avlunun kısa kenarının tam karşısında kalan büyük taş binaya doğru yürüdü. İlk inşaa ettiklerinden birisiydi bu. Sadece yemekhane olarak değil, toplanıp konuşacakları ya da eğlenecekleri bir mekan olarak düşünmüştü.

Yürüyüşü gibi sessizce kapıyı açtı. Geniş salonda ardı ardına sıralanmış ahşap masalar ve sandalyeler, üzerlerinden akıp geçen zaman sayılmazsa, bıraktığı gibi duruyordu.

İleride, yemekhane ile mutfak birbirinden ayıran uzun servis tezgahının üzeri, fazla kullanılmadığından olacak, çoğunluğu mutfak malzemelerinden ibaret ıvrık – zıvrıkla dolmuştu.

Sol tarafta, yüksek ve kemerli pencerelerden en ötedekinin dibine yanaştırılmış masada üç kişi yemek yiyordu.

“Afiyet olsun...” diye seslendi Elif Hatun kapının ağzından.

Masadaki üç kişi de aynı anda sese döndü. Ellerindeki kaşıklar da kıpırtıyı kesmişti.

İlk çığlık masadaki kızıdan geldi: “Abla!”

Kapıya doğru ayağa fırlarken, uzun, siyah, fazlasıyla gür ve fazlasıyla kıvrıcık saçlarından etrafa mutlu birkaç kıvılcım sıçramıştı. Diğerlerini beklemeden ve Elif Hatun’un da bir adım bile atmasına izin vermeden, koşturarak gidip sarıldı.

“Meryem...” dedi Elif kucaklanmaktan sıkışmış bir sesle, “Nasıl da büyümüşün...”

Kızın esmer yüzü hafifçe kızarmıştı. Gülümsedi.

Elif kızı bir koltuğunun altına altı ve boşta kalan diğer kolunu, nemlenmiş gözleriyle kendisine doğru gelen, kısaca boylu ama çok sağlam yapılı ve dazlak kafalı adamın boynuna doladı: “İrfan...”

Sonra ikisini de bırakıp kollarını, azıcık geride duran, hafifçe kırlaşmaya başlamış koyu saçlarını özenle yana doğru taramış, sivri burunlu, sürmeli gözlü, hafif kalıplı ama narin yüzlü adama doğru açtı ve sarılmasını bekledi.

“İşte şimdi hoşgeldin Abla...”

“Hoşbuldum Aret...” dedi Hatun. Hüzün, heyecan, burukluk ve mutluluk gibi kavuşmaya dair ne duygu varsa hepsi azıcık hafifledikten sonra ilerideki masaya baktı: “Ne yiyorsunuz bakalım?”

“Mercimek.” dedi Meryem, “Aç mısın? Var daha. Fazla fazla yapmıştım...”

Elif iki elinin parmaklarını kızın kıvr kıvr saçlarına daldırdı: “Sen mi yapıyorsun artık yemekleri?”

Şöyle bir düşündü Meryem: “Yok... Sen geldin ya, bunların taşlı pilavını yeme diye...”

Gülüştiler. “Ne var mercimeğin yanında?” diye sordu Elif.

Kimseden ses çıkmadı. Hatun hepsine şöyle bir baktı: “Palarar suyunu çekti galiba?”

Aret, “Yok Abla. İdare ediyoruz.” demeye çalıştı ama İrfan onu bastırdı: “Bıaktıkların çoktan bitti Abla. Ama idare ediyoruz gerçekten... Ben arada hastanede falan çalışıyorum.”

“Bu taraftaki bütün hastanelerden kovuldu, karşıya gidip geliyor artık.” dedi Meryem. Yine gülüştiler.

“Hekim ile insan tamircisi arasındaki farkı bilmeyenlerle çalışmıyorum, ne yapayım?” diye durumu kendince açıkladı İrfan.

Aret yan yan baktı: “Bunu her başhekimin suratına söylemekten de büyük keyif alıyor abla! Yemin ederim sırf bu yüzden hastane hastane dolaşıyor!”

“Sen müteahhitlere ne yapıyorsun sanki?” dedi İrfan. Sırılarak ve parmağıyla da Aret’i göstererek Elif’e döndü: “Abla geçenlerde bir toplu konut projesi çizdi bu, ensesi kalın firmalardan birine; sana yemin ediyorum, Mars’ta koloni kuracak olsalar, oraya bile fazla!”

Zevk dolu bir kahkaha attı Aret: “Suratlarındaki ifadeyi görecektiniz ama! Dünyalara bedeldi...” Durdu ve ciddileşti: “Hakiki mimarlık artık bir tek filmlerde yapılıyor abla. Ben de hobi olarak bakmaya başladım, ne yapayım. Hem, heykel ve takı daha temiz kazandırıyor bana...”

Elif inanmamıştı. Tanıdığı en tutkulu mimarlardan birisiydi Aret. “Öyle mi?” diye sordu. Cevap Meryem’den geldi: “Sonbaharda ilk kişisel sergisini açıyor ağabeyimiz...”

Eif’in gözleri ışı ışı olmuştu. Derken aniden Meryem’e döndü: “Sen neler yapıyorsun?”

“Ben dışarısını pek sevmiyorum.” dedi Meryem hemen ve dobra dobra.

“Okul işi olmadı Abla.” diye açıklamaya çalıştı İrfan. Sesi biraz mahçuptu: “Çok sorun çıktı, daha da çıkacaktı.”

“Evde çalıştırıyoruz...” dedi Aret, “İyi de gidiyor... Şimdi üniversite diyoruz ama...”

“Hukuk diyorlar Abla!” diye isyan etti Meryem, “Kendileri çok akli başındaymış gibi bana hukuk diyorlar. Adliyei yaktırtacak bana bunlar!”

Elif kahlkahayla uzanıp kızın yanaklarını sıkıştırdı, sonra tek koluyla sarıldı. İçin için ve mutlu mutlu biraz daha güldükten sonra Aret ile İrfan’a dik dik baktı: “Gündelik işleri bir müddet erteliyoruz. Sergi, hastane, okul; ne bağınız varsa temizlenin, bana lazımsınız. Parayı da hiç dert etmeyin, yarın kökten çözeceğim!”

Aret, İrfan ve Meryem; sanki üçü de aynı anda, aynı rahatsız titreşimi hissetmişler gibi yüzlerini kasmışlardı. Meryem, kolunun altından çıkıverdi: “Yine mi gidiyorsun Abla?”

Elif, soruya eşlik eden tedirgin gözlerin anlamını gayet iyi biliyordu. Alamut’a giderken sadece ‘Bekleyin’ demiş, başka bir açıklama yapmamıştı. Başlarda, sanatını kullanarak iletişim kurabilmiş, düştüğü halleri kısa da olsa anlatabilmişti ama Zülfikar’ın gelişiyile o da kesilmişti. Ve bu çocuklar onca yıl boyunca tek bir haber dahi almadan, giderken ettiği tek bir kelimesine duydukları güvene tutunarak beklemişlerdi.

Şimdi ise tekrar gideceğini hissetmişler ve korkmuşlardı...

“Gidiyorum.” dedi Elif, şefkatli ama tavizsiz bir sesle. Ve üstüne basa basa ekledi: “Ama bu sefer, size de ihtiyacım var!”

Üzerindeki bakışlar, hâlâ kırılgan olmakla birlikte, biraz değişmiş gibiydi. “Bu çok önemli,” diye devam etti, “Ne dersem yapacaksınız, anladınız mı? Tek tek, harfiyen!... Ve cesur

olacaksınız ve tereddütsüz ve birbirinize sadık! İş bulmaya, karın doyurmaya, sabretmeye benzemeyecek bu. Yalnız olacaksınız, bensiz düşüneceksiniz, birlikte karar alacaksınız. Eğer çuvallamazsak... Ne kazanırız şu an tam bilmiyorum ama en az kaybeden biz oluruz.”

“Tamam abla, yaparız da iki dakika otursaydın bari...” dedi İrfan. Diğerleri de onun küskün gülümsemesine katıldılar.

“Oturup anlattıktan sonra da ‘ne duruyorsun abla, kalksana’ diyeceksiniz bana.” diye karşılık verdi Elif ciddiyetini hiç bozmadan. Ardından, yemekhanenin arka kapısına doğru bir bakış fırlattı: “O yüzden, önce bahçeye çıkalım...”

Üçü birden selam verir gibi, hafifçe eğildiler, kenara çekildiler, ardından ablalarının peşinden arka kapıya doğru yürüyüp, ön taraftaki avlu kadar olmasa da yine de geniş sayılabilecek dar dikdörtgen biçimli bir alana çıktılar.

Burasının da bir zamanlar bir bahçe olduğu ancak çok dikkatli bakılırsa anlaşılabiliyordu. Sararmış ölü çimenler yabani otlarla karışmış, çiçek tarhları toprak tümseklere dönüşmüştü. Göze çarpan tek şey ise sol uçtaki duvarın yakınında, zemine yanyana saplanmış altı mezar taşıydı.

Elif Hatun, peşindekilerle birlikte, mezarlardan en soldakine doğru yaklaştı. Taşın üzerinde sadece “Viktor” yazıyordu.

“Ne zaman?” diye sordu Elif.

“Dört yıl...” diye cevap verdi İrfan, “Hastalığı iyice ilerlemişti. Durduramadım. Daha fazla durdurmak istemedim işin aslı... Acı çekiyordu artık... Yüz otuzunu devirmişti...”

Elif ağlamamak için gülümsedi. Viktor ile tanıştıklarında atmışlarındaydı zaten. Gördüğü en yetenekli bitki hükümlerlerinden birisiydi. Sanatını çok geç bir yaşında keşfetmesine rağmen harikalar yaratabiliyordu. Bu adamın kendisi kadar genç bir yaşta keşfedildiğini hayal etmişti Elif Hatun.

Mucizevi şeyler yapabilirdi! Kimsenin yağmur ormanları için dertlenmesine gerek kalmayabilirdi mesela...

Ama olmamıştı... Ölmüştü Viktor...

Ve bitki hükümlerinin en hüznü laneti de, sanatlarının kendilerinin ardından fazla yaşamamalarıydı.

Eğilip taşa bir öpücük kondurdu ve dönüp geride kalan kardeşlere baktı. "Ayrılırken beş mezar bırakmıştım ardımda ve 'altıncısı olmayacak' diye de yemin etmiştim" dedi utançtan ya da yılgınlıktan sıyrılmış bir sesle, "Ve şimdi tekrar yemin ediyorum! Ant olsun Viktor'un yanı boş kalacak!!!"

Sonra sustu, gözlerini kapadı ve kafasını toparlamaya çalıştı. Bedenini hissetmediği zamanları daha şimdiden özlemişti. Bu ağırlığı hissederken, kafasının içindeki uğultuları, hatta damarlarındaki vınlamaları bile duyabiliyorken düşünmeye çalışmak tam bir işkenceydi. Ama kendini zorlamak; ilk hamlesini yapıp kardeşlerini sahaya sürmeden önce her detayı düşünmek zorundaydı.

Taşa son bir defa daha dokundu Elif Hatun. Ve "Haydi..." dedi, "İçeri..."

Ateş Diyarı'nda şafak sökmüş fakat yeni günün ışıkları henüz Kapı-Kale'ye ulaşamamıştı.

Şehrin yaslandığı koca dağ engeldi buna.

Ramma Vamal ahalisi bu yüzden, güneşin iyice yükselip zirveyi aştığı vakte de önem atfederdi.

'Dux Viş', 'İkinci Şafak' derlerdi buna ve günü ışıkları şehrin üzerine düşmeden önemli işlere başlamazlardı.

Gündüzün başlangıcı doğunun aydınlanmasından değil de diğer ufuklardaki karanlığın seyrelmesinden anlaşılrsa da sabah yine sabahtı ve 'Savaş Divanı'nın bugün toplanacağından haberdar olan bir avuç talihsiz seçkin dışında, tüm Kapılar Halkı için güzel ve ayrıcalıklı bir günün başlangıcıydı.

Dolunay ertesiydi...

Bugün talim yapılmayacak, dileyen dükkanını açmayacak, ahali ailesi ya da arkadaşları ile birlikte surların arasında dolaşacak, belki Son Duvar'ın ötesine doğru uzun yürüyüşlere çıkacak, akşam izledikleri oyunun ve sonrasında birayı fazla kaçıranların dedikodusunu yapacak ve ya evlerinde kalıp tembelliğin türlü biçimlerini deneyeceklerdi.

Planları aşağı yukarı böyleydi.

Şimdilik...

Niran Hatun yine herkesten önce kalkmış, yıkanmış, saçlarını bağlamış, bahçeye çıkmış, ıhlamur ağacının dibine çökmüş ve durakalmıştı.

Kafası da ruhu da bedeni de karmakarışık. Yürürken sendeleyecekmiş, konuşurken kekeleyecekmiş, elini – kolunu, sağa - sola çarpacakmış gibi hissediyor ama sadece hissettiğiyle kalıyor; düşmüyor, sürçmüyor, yalpalamıyor, kendi fırtınasının ortasında çırpıntısız duruşuna sinir olduğuyla kalıyordu.

Al cüppesini kuşanmıştı yine.

Bengi'yi çarşıya gönderip 'bu diyara uygun kıyafetler' aldıran kendisiydi. Gel gör ki Kapı-Kale'de satılan tüm hırkalar, farklı bir sipariş verilmiyorsa eğer, siyasi ve içtimai hayatın tabiatı gereği, gri renk üzerineydi. Bu renk ile bir alıp veremediği yoktu Hatun'un. Bengi'nin kendisi için beğendiği, kırmızı çapraz şeritli, yakadan çift düğmeli, pelerinvari hırkayı da sevmişti ama herkesin malumu bir Sagmarra prensesi, sırtında 'Ulil grisi' ile arz-ı endam ederse elalem ve dahi Dor Sarayı ne derdi, mesele bu idi...

Soyluluk, kişinin kendine mecbur kılınan giymesiydi nitecede ama Sagmarra sarısı hanedan hırkası da Hatun'un hem hasreti hem öfkesi, rüyalarının sıcacık örtüsü ve kabus gölgelerinin vurduğu hayal perdesiydi.

Hırkalar arasında kalmış, çareyi Yedi Kartal Ocağı'nın cüppesine sarınmakta bulmuştu Hatun. Yoldaşları da kafalarına göre giyinecek değillerdi tabii. Onlar da cüppelerini kuşanmışlar, en gösterişli kemerlerini takmışlar, özel günlerde yaptıkları gibi madalyonlarını kıyafetlerinin üzerine çıkarmışlar, dün geceki tiyatroya da akabinde onurlarına verilen yemeğe de bu geleneksel kılıklarıyla katılmışlardı.

Çok kişiyle tanışmıştı dün gece. Zoraki gülümsemelerden, mecburi memnun oluşlardan ve üzerine didik didik dikilen gözlerden ancak oyunun başlamasıyla kurtulabilmişti.

Ne izlediğini, ne dinlediğini zerre kadar hatırlamıyordu. Oyun başladıktan kısa bir süre sonra kulaklarını da zihnini de kapatıvermiş, açık duran gözlerinin önüne gri bir perde

indirmiş, tiyatrodaki mahşeri kalabalığın arasında yalnızlığa ve sessizliğe saklanmıştı.

Yemekte de fazla konuşmamıştı. Sadece Mardu ile Larra'nın eşlerinin sorduğu, haddini aşmayan sorulara dili ve ruhu el-verdiğince sıcak cevaplar vermişti. Şakrak ve akıllı kadınlardı ikisi de. Mardu'nun eşi Henda, Ereşmar Hükümdarı'nın kızı, Larra'nın eşi Vesma ise yeğeniydi. Ve her ikisi de hanedanlarına ait olan mor renkli cüppelerini giyiyorlardı.

Yemekten sonraki teras sohbetinden erken ayrılmıştı. Bahanesi yorgunluktan ama eve gitmemiş, Son Duvar'a kadar inip surun üzerinde uzun uzun yürümüştü.

Şimdi ise Ramma Vamal tarihinin şahit olacağı ilk 'Savaş Divanı'na katılmak üzere ıhlamur ağacının dibine çökmüş, yoldaşlarının hazırlanmasını bekliyordu. Duvarları çınlatarak herkesi çoktan ayağa dikmiş olmalıydı aslında ama bu sabah, sessizlik ve yalnızlık bir saniye daha uzun sürsün istiyordu, hepsi buydu...

Diğer ustalar da gözlerini yeni güne açmışlardı.

Savaş Divanı gibi önemli bir toplantı, İdris Usta'nın sabah banyosunu kısa tutmasına sebep olamamıştı.

Salih Usta odasında giyiniyordu. Bengi ile İlyas ise daha yataklarından çıkmamışlardı....

İlyas Usta'nın gözleri açtı ama gözlerinin önünde tavan değil, Kapı-Kale'nin duvarları vardı. Şehri savunacak yüz yetmiş bin askeri bölüklere ayırıp, surlara dağıtıyor, zayıatları hesaplıyor, gelebilecek destekler hakkında hem iyimser hem de kötümser tahminlerde bulunuyor ve tüm bu değişkenlere göre kuşatmayı kafasında bir ileri bir geri sarıp duruyordu.

Dün geceki yemekten sonra Salih Usta ile birlikte, 'savaş hususundaki tecrübelerini paylaşmak üzere', Kapı-Kale orduları başkomutanı, Asal Berafa'nın konutuna davet edileli beri

bu haldeydi zihni. İlk kızmıştı. Davetin ardında başka bir niyet olduğunu düşünmüştü çünkü. Fakat şimdi “Şükür ki gitmişim.” diyordu kendi kendine. Ramma Vamal ordusunda değiştirilmesi gereken çok ezber vardı ve vakit dardı. Bu yüzden ve azar yeme pahasına yataktan çıkmayı geciktiriyordu. Savaş Divanı’ndan önce, sakın kafayla ne kadar düşünse kârdı.

Salih Usta’nın aklı ise uyandığından beridir Kapılar’ın öte tarafındaydı. Geride kalanları aklında gezdiriyor, fikri subaylardan Solaklar’a, onlardan Yörükler’e kayıp duruyor ve en nihayetinde de gidip Elif’te takılıyordu.

Yüreği çalkalanıyordu ama ölesiye sıkışmıyordu bu sefer. Hem Sanat-ı Nisyan ile yardım ederek hem de mahalleyi saran laneti haber vererek, üstelik subaylara çözüm yolunu da göstererek çok yardımcı olmuştu Ocak’a. İyiye işaretlerdi bunlar. Lâkin söz konusu olan Elif’te işte. Hâlâ ve herşeye rağmen, kalbinin en sıcak köşesinde duruyor olsa da çırağına güvenemiyordu Salih Usta. Ve aradan geçen beş asırdan sonra kendine ancak itiraf edebiliyordu ki, karşılaştıkları ilk an da dahil olmak üzere, asla tam olarak güvenememişti...

Lâkin özlemesine engel değildi bu. Çünkü kızıydı, çünkü elinde büyüttüğü, çünkü çırağıydı... Ve özlem, ne kadar hüznü, zaman zaman da kasvetli olursa olsun, nihayetinde safça sıcak bir duyguydu.

Merak da çift başlı bir ejderha gibiydi içinde. Bir taraftan ‘halini’, bir taraftan da ‘fikrini’ merak ediyor, Elif’in yaptığı yardımların kalbinden mi, yoksa o çılgın ve dizgin tutmayan zihninden mi kopup geldiğini çaresizce düşünüp duruyordu. Savaşın başlamasını saklı bir hevesle beklemesi de bu yüzden. Kılıçlar çözemediği düğümleri kesmeli, binlerce sanatın tınlaması sorularını örtmeli, can korkusu tüm kaygılarını gölgelemeliydi. Tek çaresi buydu...

Sıcak su havuzundan çıktıktan sonra da uzun uzun kulanırken de giyinirken de İdris Usta'nın aklında, dün gece Büyük Tiyatro'nun yumuşatılmış taş koltuklarında otururken zihnine fısıldanan o isim vardı: Maranva İsis!

Fısıldayan Prens Larra'ydı.

Akşamki oyunda, iki saat boyunca, hemen arkalarında oturan habercisinin, zihinlerinin arasında kurduğu güvenli köprü sayesinde sessizce konuşma fırsatı bulmuşlardı. Dor Saray'ında kurduğu istihbarat ağını en ince ayrıntısına kadar anlatmakla kalmamış, kimliğini kendisinden başka kimsenin bilmediği en önemli işbirlikçisini de ifşa etmişti. Bundan gurur duyabilirdi İdris Usta, kendisini rahatlamış ve güvende de hissedebilirdi. Eğer zikredilen kadının soyismi İsis olmasaydı...

İsisler, bir zamanların bağımsız ve güçlü devleti, bugün ise Sagmarra'nın en büyük eyaleti olan, kadim Areşmarra ülkesinin yönetici ailesiydi. Resmi olarak bir hükümleri olmaması gerekiyordu. Zira tahtları, ülkelerini fetheden Şahnan Büyük Samtuva tarafından devrilmiş, alâmetifarikaları olan koyu kırmızı hırkalarını giymeleri bile yasaklanmıştı. Ne var ki, devran Ateş Diyarı'nda bile dönüyordu işte. Prens Larra'nın anlattıklarına göre İsisler, düzenlerini ve güçlerini işgal altındayken de korumuşlar, yetinmeyip Sagmarra siyasetine de nüfuz etmişlerdi. Ülkenin 'senatosu' olarak tanımlanabilecek Büyük Ev'in hemen hemen Areşmarralıların kontrolüne geçtiği söyleniyordu. Veliht Prenses Simala'nın, Areşmarralı bir yazarla evlenebilmesi de bu etkinin en önemli göstergesiydi.

"Areşmarra, bağımsızlığını geri almaya tenezzül bile etmeden Sagmarra'yı işgal etti." demişti Şahnen Larra. Ve bu karşı – işgalin baş mimarları, tarihi alt üst eden her büyük hamlelerinde olduğu gibi yine İsis sülalesinin kadınlarıydı.

Doğrudan hükmetmeyi tercih etmezlerdi ama hükümdarı doğurmak, yetiştirmek ve yönetmek geleneksel becerileriydi.

Areşmarra'nın yasalarıyla desteklenirdi bu. Belki de yasaları çağlar önce kadınlar belirlemiş, tahtın babadan - oğula, ağa-beyden - kardeşe ya da onun oğluna değil de 'dayıdan - erkek yeğene' devredildiği bir sistem inşa etmişlerdi.

Areşmarra tahtında her zaman erkekler otururdu. Fakat hükümdar olabilmeleri, 'Erkveren Ana' unvanına sahip bir İsis kadını tarafından dünyaya getirilmelerine bağlıydı. Hali-hazırdaki kralı doğuran annenin kızları, kız kardeşleri ve birinci dereceden kuzenleri bu unvanın doğal sahipleri-ydi. Her 'Erkveren Ana'nın yalnızca tek bir erkek çocuğu taç giyebilir, tahtın boşalması durumunda 'Analar Divanı'ndaki en yaşlı kadının oğlu hükümdarlığa getirilirdi. Yalnız başkent Ninelle'de geçerli bir durum da değildi bu. Ülkeyi oluşturan feodal beylikler ve büyük ailelerde de yönetim aynı sistemle belirleniyordu. İktidarın vitrinine oturtulan erkeklerin kaderleri de 'Analar'ın iki dudağının arasındaydı. Divan üyesi kadınların beşte üçünün 'memnuniyetsizliklerini' bildirmesi durumunda, Areşmarra Şahnan'ı, tacını, tahtını ve unvanını kaybederdi.

Kimse de şaşırmazdı buna. Ülkeyi yıkan Büyük Samtuva, Sagmarra'nın sekizinci hükümdarıyken, Areşmarra tahtında on beşinci Şahnan oturuyordu.

Areşmarra tarihi ile ilgili sınırlı bilgiye sahip olduğu için şükrediyordu İdris Usta, zira bu kadarı bile fazlaca tedirginlik vermişti. İstihbarat ağını kuran ve yöneten Prens Larra kendinden emin görünüyordu. Özgüveni boş da değildi. Kurduğu sistem kusursuz işliyordu ama Usta, çıkacak muhtemel sorunları daha şimdiden görebiliyordu.

Larra örgütünün bilgi toplamak için inşa etmişti. Amaç bu olduğu sürece gizliliği, dolayısıyla da bağlılığı korumak kolaydı. Fakat iş 'opearsyona' geldiğinde, örgütün bazı elemanlarının 'açığa çıkmak' gibi bir takım riskleri göze alması gerekecekti. Vaatlerin ve çıkarların tam bu noktada önem kazanacağını tecrübeleriyle biliyordu İdris Usta ve başta şu İsis

kadını olmak üzere ağıdaki elemanların hesap ve beklentilerini çok merak ediyordu...

“Daha Dor’a gidip gitmeyeceğimiz bile belli değil.” diye söylendi cüppesinin kuşağını bağlarken. Niran Hatun’un taleplerine henüz bir cevap gelmemişti. Ama içindeki ses de Kapı-Kale’de fazla oyalanmayacaklarını söylüyordu.

Bengi Hatun da İlyas gibi yataktan çıkmayı mümkün olduğunca geciktiriyordu.

Yüzünde dün akşam açan gülücük, uyurken bile geçmemişti ve hâlâ olduğu gibi duruyordu. Kollarını başının altında kavuşturmuş, boş tavana dolu dolu bakıyor ve yaşadığı o büyümlü gecenin her anını tekrar tekrar hatırlamaya çalışıyordu.

Sihir tiyatroda başlamıştı.

Oyunun yazarı, keşfettikleri ilk düşmanları ve Niran Hatun’un ablası gibi iki kritik sıfatı taşıyan Prenses Simala’nın kocası olduğu için tüm dikkatini vermeye çalışmış, daha beş dakika geçmeden de yeteneğiyle tüm diyarı kasıp kavuran bu ünlü yazarın sırrını çözüvermişti. Oyunu anlamak için yeni-ayda sahnelenen ilk bölümü izlemeye hiç gerek yoktu zira metin baştan ayağa İnsan Diyarı’ndan ‘araklamaydı’. Açılış tiradı Mesnevi’den kolajlanmış, ardından başlayan Gılgamış Destanı hızla ve ustalıkla Romeo ile Juliet’in hikayesine evriltilmişti. Yazarın ‘insan edebiyatına’ karşı beslediği ilgi ve iştahın neticesi tek kelimeyle berbattı ama tepkilerden anladığı kadarıyla kimsenin umurunda değildi bu. Zaten bir süre sonra Bengi de sahneden yayılan büyü dalgalarına kapılıp gitmişti...

Ateş Diyarı tiyatrosu herşeyden önce ışık ve dekoruyla izleyicilerin aklını başından alıyordu. Sahneye gerçekten yağmur yağdırıp sis indirebiliyorlar, gün ışığını ve mehtabı olanca gerçekliğiyle verebiliyorlar, gerektiğinde dört bir yanı alevlere boğabiliyorlardı. Oyuncuların yeri geldiğinde havalanabilmeleri, gözbağı numaralarıyla biçim değiştirebilmeleri ya da ortadan

kaybolup yeniden belirebilmeleri, mizansenlere hem boyut hem de dinamizm katıyor, bu da en durağan metnin bile soluksuz izlenmesini sağlıyordu.

Tamamı zihin hükümranı olan oyuncular sadece karakterleri canlandırmakla yetinmiyorlar, duygularını, kimi zaman iç seslerini, hatta rol icabı yaşadıkları acı ve haz gibi bedensel hislerini doğruca izleyicilerin zihinlerine gönderiyorlardı. Bu da seyirciyi oyunun tam kalbine çekiyor ve tüm kurguyu adeta bir yaşam deneyimi haline getiriyordu.

Müzik ise ayrı bir vukuattı...

Sahnenin önüne iki sıra halinde dizilmiş olan orkestra üyeleri fiziki enstrümanlar çalarak müziği kulaklara gönderiyorlardı. Onların arkasında ayakta dikilen ve yine tamamı zihin hükümrانlarından oluşan koro ise şarkıyı doğrudan zihinlere okuyor, ses efektlerine katkıda bulunuyor; rüzgar uğultusu, ateş hışırtısı, kuş ötüğü gibi sesleri melodileştirerek orkestraya katkıda bulunuyordu.

Kısaca Ateş Diyarı tiyatrosu, sadece görsel ve işitsel değil aynı zamanda da zihinsel bir şölendi. Yaşadığı algı ve duygu bombardımanından dolayı beş dakika içerisinde sarhoşa dönmüştü Bengi Hatun. Yüreği ise zaten çırpıntılıydı. Zira Şahnen Tab, bir ön sırada kendisine ayrılan yerden feragat etmiş ve bütün protokolü altüst etme pahasına, gelip yanına oturmuştu.

Oyun boyunca sohbet etmeleri mümkün olmamıştı. Sonrasındaki yemekte de protokol, müdahale kaldırmayacak kadar ağırdı. Masanın iki yakasından, birbirlerine kaçamak bakışlar atmakla yetinmişlerdi. Bengi için için "Yanlış yer, dar zaman..." diye hayıflanmaktayken, sofranın dağılmasıyla birlikte bir mucize silsilesi başlamış, Niran Hatun müsaade isteyip dinlenmeye çekilmiş, İdris Usta, Prens Larra ile yan odaya

geçmiş, Salih Usta ile İlyas da Başkomutan Berafa'nın karar-gahına davet edilmişlerdi.

Şahnen Tab, yemek salonunda yalnız kalır kalmaz konuyu 'dönüşüm sanatlarına' getirmişti. Bengi çatpat katılabilmişti bu sohbe. Prens'in niyetini de kulaklarıyla değil sezgileriyle anlamıştı. Farklı bir diyardan olsa da Tab neticede bir erkekti ve afili birkaç numara göstermeden durunamayacaktı.

Birlikte sarayın avlusuna çıktıklarında Bengi, dönüştürebilecekleri bir yaratık, belki birkaç kurt göreceğini umuyordu ama kendilerinden başka kimse yoktu. Civarda olması gereken nöbetçiler bile azat edilmiş gibiydi. Taş korkulukların ötesinde, dağdan aşağıya doğru akan şehir uykuya hazırlanıyordu ve göğün tepesine tırmanmakta olan kocaman dolunay, yaşanacak her olaya ışığını vaadediyordu.

Kendilerini dönüştüreceklerdi.

İddialı gösteriydi zira, beden sanatlarını 'içeriye' okumak zordu ve acıyı dizginlemek, kasların yırtılıp, kemiklerin paralanmasını engellemek gibi ek maharetler de gerektiriyordu.

Yüzündeki kasılmaları gizlemeye azami özen göstererek kürek kemiklerini gri tüylü birer kanat olacak şekilde uzatmaya çalışan ve hiç de fena gitmeyen Prens'i zevkle izlemişti Bengi. İşini bitirdiğinde afilli ve güçlü kanatlara sahipti ama tere bulanmış ifadesiyle, dalgalardan dayak yemiş bir martıya benziyordu.

Boy ölçüşmeye de kalkışmamıştı. Kendisini zorlasa, çok zorlasa bir çift kanat çıkartabileceğinden emindi ama uçup uçamayacağını kestirememiş, üstelik gerek de duymamıştı. O güzel geceyi kemik gıcırıltılarıyla sonlandırmayı, ertesi sabahı da sırt ağrılarıyla karşılamayı hiç istememişti. Prens'in aklını başından almak bu kadar kolayken üstelik. Tek bir ke-lime sanat bile fısıldamadan, sadece dileyerek, neredeyse insan ebatında bir kartala dönüşebilirdi. Yedi Kartal Ocağı'nın

yoldaşlarına, Lokman Hekim'in verdiği, görkemli ama yorucu bir armağandı bu. Şevki fütursuzca tüketirdi. Kartal donunda kanat çırpmanın keyfine kapılıp varlığın beden hali unutulursa, kaza kaçınılmazdı. Prens Tab'ın hayatlar yaratan gülümsemesiye baş başa, göğün karanlığında olmak da bu riski perçinliyordu. 'Tehlikeler aşkın oyuncağıdır' diye düşünebilirdi Bengi, ruhu buna teşneydi de. Lâkin gözü kararayazsa da görmezden gelemeyeceği bir nokta vardı. Armağanın sahibi Hekim Sultan, dona girdiğini, sebebi ve amacı ile birlikte o anda hissedirdi. Bengi Hatun da tamam etkilenmişti ama aklını o derece de kaçırmamıştı.

"Maksat uçmaksa bir sürü yolu var." demişti kendi kendine ve Şahnen'in nedametsiz suratına doğru buğulu buğulu gülümsemişti. Hemen ardından, bu yollar arasından en basitini seçip yükselme sanatını fısıldamış ve kendini göğe doğru itirmişti. Burgular ata ata dolunaya doğru burun vermişken, ardından kanat seslerini duymuş, dönüp bakmış ve Tab'ı görmüştü. Yetişmek için, ayın ışıklarını dört bir yana sıçratarak kanat vuruyordu. Rahat görünüyordu. Ya da yüzüne yansıyan tutku, bir iksir gibi bedenine de yayılmış ve tüm ağrısını dindirmişti.

Yerde de olsa gökte de olsa peşindekini biraz terletmek kadınlığın şanıındandı. Bengi de öyle yapmıştı. Hızlanmış, hınzır ve kıvrımlı zikzaklar çizmiş, tüm gölgelerin silindiği, tüm şehrin fildişi renginde, yekpare bir ışıkla baştan ayağa örtülmüş gibi görüldüğü bir yüksekliğe kavuşunca yakalanmaya izin vermişti. Havada kavuşup döne döne sarılmışlardı. Hızları hâlâ yüksekti fakat Bengi kendisini hareketsiz hissediyordu. Prens'in gülümsemesi, gözlerinin hemen önünde duruyordu çünkü. Biraz daha yaklaşmak istiyor ama çok yaklaşıp görememekten de korkuyordu.

İşte Bengi Hatun, yattığı yerde bu noktadan sonrasını net bir şekilde hatırlamaya çalışıyordu ama çok başarılı olduğu

söylenemezdi. Bildiği şeydu; nihayetinde tutku, korkuyu yutmuş ve gerisine sadece dolunay şahitlik etmişti...

Beklenen ikaz Niran Hatun'dan değil ama çırağından geldi.

"E, haydi!" diye selendi Bengi ile İlyas'ın odalarına doğru. Sesinin bir ucunu da hamama, İdris Usta'ya uzatmıştı. Kimse ikiletmedi. Beş dakikayı biraz geçmişti ki tüm Ustalar bahçedeki ıhlamur ağacının ve tabii ki ocağın birinci kartalının etrafındaydılar.

Niran Hatun, çırağının evin dışına taşan sesiyle karmaşık düşlerinden uyanmış ve dikilip beklemeye başlamıştı.

Kapıdan çıkan her yoldaşının yüzüne dikkatle bakıyordu.

İdris hazır görünüyordu.

Salih'in yüzü ile bedeni; biri kederli, biraz da yılgın, diğeri ise dinç ve atik, çekişmekteydi yine.

Bengi uykusuz, mahmur ve biraz da kırmızıydı.

İlyas ise... Onu en son bu halde ne zaman gördüğünü tam olarak hatırlamıyordu ama, düpedüz düşünüyordu...

Bir şey demeden Taş Saray'a doğru yürümeyi düşünüyordu Niran Hatun ama tuhaf görüneceğini de biliyordu. Önemli, hatta tarihi bir işe dahil olmak üzerelerdi, bir iki kelam etmesi de ocağın yazılmamış kurallarındandı. Lâkin bir söz bulamıyordu. Kafası dün gecedan beri öyle olmadık anılarda ve düşlerde dolaşıyordu ki şimdiki zamanın ucunu kaçırmıştı. Aklını toparladı, ezberinden birkaç cümle seçti. Tam ağzını açmış, ilk heceyi gırtlığına çarptırmıştı ki aniden durdu. Sesi kendisine bile yabancı gelmişti; fazla tiz ve riyakârca narin... Derken bu sesin kendisine dün akşam, tiyatrodan musallat olduğunu, onca kişiyle bu sesle tanışıp merhabalaştığını anımsadı ve ürperdi. Genzini sertçe temizlerken bir taraftan da telaşla kendi sesini aranıyordu. Neyse ki evin bahçe kapısı üç kere vuruldu.

“Gel!” dedi Hatun, can simidine sarılır gibi. Sesi biraz daha tanıdık çıkmıştı.

Gelen emir subayı idi. Saygılı adımlarla yaklaşıp selamını verdi ve Hatun’a özel ama herkesin de duyabileceği bir tonda konuştu: “Dor Sarayı’ndan haber gelmiş Sevgili Şahnen. Talepleriniz kabul görmüş. Altın Muhafızlar, bir ‘Kızıl Kanatlı At’ ile birlikte, sizi baba evinize götürmek üzere, iki gün sonra burada olacaklar...”

Hatun teşekkür ederken, yüzünde beliren muzaffer gülücüğün büyük ihtimalle farkında değildi. Emir Subayı çıkar çıkmaz ustalara döndü. Bu konu üzerinde düşünmüş, cümleler kurmuştu neyse ki. “İdris, sen benimle gelirsin...” dedi. Diğerlerine döndü: “Siz de burada kalın. Elinizden ne geliyorsa yapın ama şunu unutmayın: Size ‘gidin’ diye haber gönderirsek, burada yapabileceğimiz bir iş kalmamış demektir. Ama – belki falan demeyin, inat etmeyin ve gidin!”

Salih ile İlyas ustalar emri aldıklarını, başlarını hafifçe eğerek beyan ederlerken Bengi de onlara katıldı. İdris Usta’nın şaşkın ve kızgın bakışlarını gördüğü yoktu tabii. Daha dün çarşıda, koruluğa çıkan yolun ortasında yaptıkları konuşma tamamen aklından çıkmıştı. Usta, “Bengi de gelsin bizimle.” deyiverince, zihninde çakan şimşeklerden çok yüreğinin cız etmesiyle kendine geldi.

“İkimiz de meşgul olacağız. Arkamızı kollayacak biri lazım olur.” diye devam etti İdris Usta, “Hem, kalıp ne yapacak burada?”

“Do... Doğru!...” diye telaşla onayladı Bengi, “Ne yapacağım ki burada?”

Kelimeler ağızından çıkarken yüreğinin ikiye yarıldığını hissetmişti. Daha yapacak çok şeyi vardı aslında bu toprağın, duvarların, çatıların üzerinde... Heyhat ki anlatamazdı ve bazen kader, aştan birkaç adım önde giderdi...

Son bir umut Niran Hatun'a baktı. Yüzünde dirençli bir tereddüt vardı. Biraz düşündü, hemen sonra iradesi yıldı ve yüzü düştü. Tartışmaya, sorular sorup cevaplar beklemeye mecal bulamamış gibiydi. "Tamam, gelsin..." diye kestirip attı ve kapıya doğru ilerledi.

Bengi yıkılmıştı ve yıkıldığıyla kalacak gibiydi... İdris ile Salih ustaların peşinden dermansız adımlarla yürümeye koyuldu. Kapının önünde bekleyen Emir Subayı da onlara katılmış, Hatun'un sol tarafında yerini almıştı. Evden çıkar çıkmaz sola dönmüşler, sokak boyunca tek sıra haline ilerleyip, Orta Duvar'dan Zirve Hisar'a kadar kesintisiz tırmanan geniş merdivenlere kavuşmuşlardı.

Şehrin en yoğun yerleşime sahip olan orta bölgesinin 'ana caddeleri' sayılabilecek bu görkemli merdivenler toplam beş sıraydı ve her biri ismini, iki kenarlarında yetişen çiçeklerden ya da ağaçlardan alırlardı.

Basamaklar geniş ve dikti ama yormuyor, hatta üzerindeki hafifçe zıplatarak tırmanmalarına yardımcı oluyordu sanki. En çok da Bengi'nin işine geliyordu bu. Şahnen Tab ile geçirecekleri sadece iki gecelerinin kaldığını idrak etmeye çalışmak öyle yorucuydu ki, merdivenlerin yardımı olmasa ayağını kaldıramayacaktı. İyimser tarafından bakıp, son iki gecedeki ilkinin nasıl heyecanlara gebe olabileceğini hayale başlamışken "Nasıl geçti dün gece?" diye soran, mânâlarla ve iğnelerle yüklü, bir ses duydu. Maalesef ki İlyas'tı ve dün geceyi değil bilmesini, aklının ucundan bile geçirmesini istemeyeceği en son kişiydi.

"Ne gecesi?" deyip kıvırtamazdı, İlyas gözlerine bakar bakmaz anlardı. "İyi..." dedi sadece ve arkasına dönmeden.

İlyas Usta biraz hızlandı. "Bu Kapı-Kaleliler birbirlerine çok sadık." dedi kasten alçalttığı sesiyle, "Dün akşam Berafa aniden karargâhına davet ediverdi bizi, artık kim aklına soktuysa..."

Bengi, duyduklarını çözmeye çalışırken birkaç basamak daha tırmanmıştı. Aniden durdu, döndü ve kocaman gözlerle “Yok artık!...” dedi.

Kikir kikir sırtıyordu İlyas. “Aman boşver, iyi ki çağırmış.” diye devam etti, “İyi ki gitmişim de birşeyler öğrendiler. Yoksa iki hafta dayanmazdı bu şehir. Senin Tab kazara hayırlı bir iş yapmış oldu, takma kafana...”

“Benim kafama birşey taktığım yok da...” diyerek bir basamak aşağı indi Bengi, “Şimdi sen, cidden cidden, Berafa’nın davetinde bir kasıt mı arıyorsun? Tab, benimle yalnız kalmak için ayarladı bunu. Larra da İdris Usta’yı odaya çekti. Niran Hatun’un da canını sıktılar sanatla... Böyle mi?”

İlyas’ın kikirdemesi söner gibi oldu, sonra tekrar canlandı: “Yalnız kaldığınızı kabul ediyorsun yani...”

Bengi bir basamağı daha hızla inip İlyas’ın çenesinin altından, sakalına yapışıverdi: “Aklını mı kaçırdın oğlum sen? Bunları mı düşünüyorsun?!”

Gözlerini daha da açıp, avcundaki tutamı biraz daha sıktı: “Tamam düşün. Kafa senin! Ama birine tek bir kelime edersen, senin dilini öyle bir bağlarım ki, şifacı kapılarında sürünürsün çözdürmek için!”

“Tamam be!” dedi İlyas. Onun da gözleri korkudan açılmıştı ve yüzünde sırtıştan eser yoktu.

Bengi, sınırları kalınca çizdiğinden emin olunca elini çekti, gülümsedi ve Usta’nın tombul yanaklarına sevimli iki şaplak attı. Sonra dönüp merdivenleri tırmanmaya devam etti.

Yolun devamı huzurlu geçti. Yürüdükleri merdivene ismini veren sarmaşıkların kocaman kırmızı çiçeklerini izlemek enerji veriyordu. Bu basamaklar da diğer dört sıra gibi, aşağıdan yukarıya kesintisiz yükselip, Zirve Hisar’ın duvarı boyunca uzanan on metre eninde bir sahanlığa kavuşuyordu. Hisar’ın tek

kapısı, duvarın tam ortasındaydı ve doğruca; kadim kestane ağaçlarının dalları ve yaprakları tarafından yeşil bir tünele dönüştürülmüş, halk arasında 'Zümrüt Gök' ismiyle anılan merdivenlere bakıyordu.

Sahanlığa ulaşmalarına sekiz on basamak kalmıştı. İlyas Usta, boy avantajını da kullanarak, önündekilerin omuzları üstünden, Kapı-Kale'nin son savunma hattı olan duvarlara baktı. Güzel göründüklerini inkar edemezdi. Surlar, sahanlığın hemen bitiminde başlamıyordu. Aradaki yirmi metrelik alana, sırtını duvara yaslamış geniş teraslar yapılmış, üzerleri çiçeklerle bezenmişti. Bunca basamağı tırmanan bir Kapı-Kaleli, biraz daha yürüyüp küçük ve basamaklı bir parkın içine atabiliyordu kendini. Bu dar meydan, şehrin yapısı gereği biraz sıkışık nizam yerleşmiş orta bölgesinin tek açıklığıydı ve ismini de buradan alıyordu: 'Soluk Bahçeleri'.

Estetik açıdan güzel, şehircilik bakımından gerekli olduğu söylenebilirdi ama inşa edilirken savaşın zerre kadar düşünülmediği de besbelliydi. İlyas Usta, şu teras – parkların düşmana nasıl ve ne kadarlık bir avantaj kazandıracağını hesaplamaya çalışıyordu. Boyları fazla değildi, surun yarısına bile gelmiyorlardı ama yine de tehlike yaratıyorlardı. Savaşın buraya dayanmamasını diledi Usta. Bu dileğine yardımcı olacak fikirleri dün gece Berafa ile paylaşabildiği için mutluydu. Hükümdarı ve Savaş Divanı'nı da ikna edebileceğini düşünüyordu.

Merdiveni bitirip sola kıvrıldılar ve dar meydanı çaprazlama geçmeye başladılar. Teras çıkıntılarının gerisinde kaldığı için kapı görünmüyordu ama tam karşısına düşen 'Saklı Merdivenler'in başladığını ilan eden iki yüksek kestane ağacı Zirve Hisar'ın tek girişini işaret ediyordu.

Dev bir tüneli andıran, serin kapı – ağzını hızla geçtiler ve surlara tırmandılar. Zamanlamaları mükemmele yakındı. Güneşin iyice sivrilmiş ışınları, üzerinden uç vermeye başlamıştı. Ramma Vamal'ın 'İkinci Şafağı' sökmek üzereydi.

Saray'ın avlusuna yaklaştıklarında, dün gece Şahnen'in öñü sıra ayaklarının yerden kesildiği, kuzey batı ucundaki o noktayı gördü Bengi. Saray'a girdiğinde, kafasında uçuşan hayaller, heyecanlı planlara dönüşmüştü. Taht odasına doğru tırmanırken de kaçamağa uzanan iki güvenli yol bulmuştu bile. Ama nihai kararı sonraya bırakmak zorunda kaldı. Odaya girmişlerdi ve Savaş Divanı hazırıldı...

Herkes, tahtın önündeki geniş boşlukta toplanmıştı. Burası, güdük bir 'T' biçimindeki taht odasının sağ ve sol kanatlarındaki çıkıntılardan çok daha geniş bir alandı.

Zeminin sol duvara yakın bir yerinden, en uç noktasında insan boyunu da aşan ve şehrin her ayrıntısını taş taş gösteren büyük bir Kapı-Kale maketi kabartılmıştı. Öyle büyüktü ki yamacın etekleri ve son duvar neredeyse salonun ortasına kadar geliyordu.

Şahna Mardu tahtının ucuna ilişmiş, taçlı başını hafifçe soluna çevirmiş, dirseklerini kolçaklara, tokmaklı asasını da sol bacağına yaslamış dalgın dalgın şehrine bakıyordu.

Kardeşi Larra ile kuzeni Tab sağındaydı. Onların da sağında Efendi Berafa, kurmay heyetinden ikisi erkek beş 'savaş efendisi'ni sağ koluna dizmiş bekliyordu. Hepsi zırhlarını kuşanmıştı.

Yüksek komutanların tam karşısında, Mardu'nun sol hizasında da şehrin yedi 'Sanat Efendisi' duruyordu. Kapı-Kale ordusunun ve sivillerinin tüm 'sanat eğitiminden', yetmezmiş gibi sanatla ilgili bütün 'kamu işlerinden' sorumlu olan bu yedi efendinin göğüslerindeki sanat sembolleri, altın yaldızlı birer daire içine alınmıştı. Bellerine ise 'resmi hizmeti' temsil eden, demir tokalı kemerler takmışlardı.

Bengi'nin dikkatini ilk çeken tabii ki Prens Tab olmuştu. Ciddi görünüyordu ama Bengi gülümsemesini yine de sezebiliyordu. Neyse ki, yüzünün rengi değişmeden gözü Sanat

Efendileri sırasına takıldı ve aralarından bir kadını tanıdı. Örümcek dokumacısıydı bu! Şehirdeki en üst düzey beden hükümranı olmasına şaşırmamıştı Bengi. Fakat onca işinin arasında taşıdığı rütbenin gerekliliklerini nasıl yerine getiriyor, sorumluluğu altındaki belki binlerce hükümranın eğitimini nasıl takip edebiliyordu, bunu da çok merak ediyordu.

Yediler'in de yaklaşp hükümdarın tam karşısında yerlerini almalarıyla birlikte Şahnan Mardu da kıpırdandı ve asasını eline aldı. "Yaklaşın Yüksek Savaş Efendisi Berafa." dedi. Cümlesi resmiydi ama tınısı herhangi bir yerde herhangi bir yakınına sesleniyormuş gibi sadeydi.

Efendi Berafa kol mesafesine gelene kadar yürüdü ve durup selamını verdi. Şahnan Mardu, törensel olmaktan çok uzak, hatta basbaya 'acelecî' sayılabilecek hareketlerle, düzgünce katlanmış mor ve gri renklerden oluşan bir kumaşı, kardeşinin saygıyla uzanan ellerinin arasından aldığı gibi Berafa'ya uzattı. Hemen ardından da hükmünü en süssüz haliyle ilan etti: "Yüksek Savaş Efendisi Berafa. Savaş boyunca ve savaşın olduğu her yerde, elin elim, sesin sesim, sözün son sözüm sayılacaktır. Böyle bilinsin!"

Şahnan'ın yaptığı açılış İdris Usta'yı keyiflendirmişti. Efendi Berafa'yı 'Emrin Sahibi' rütbesiyle tatlif edip 'başkomutanlık' makamına resmen getirerek hem lüzumsuz bir merasimi erkenden başından savmış hem de Divan'a savaşın sonuçunu üflemişti.

Başkomutan Berafa, üzerinde yeni rütbesinin yazılı olduğu mor ve gri renkli sancağı hükümdarından teslim alıp yerine geçer geçmez, Mardu sanat efendilerine dönüp teknik meseleler hakkında bilgi almaya başladı. İştiklari mükemmele yakındı. Ramma Vamallılar, surları teraslarla süslemek gibi lakaytlıklar yapmışlardı ama şehirlerinin kuruluş amaçlarını asla unutmamışlardı. Burası bir ticaret ya da liman şehri değildi. Havasının güzelliği, toprağının bereketi için de kurulmamıştı. Tek

amacı vardı, Kapılar'ı korumak! İçinde yaşayanların hayatları da bu amaç doğrultusunda şekillendirilmiş ve binlerce yıl süren barış dönemine rağmen rehavete teslim olmamıştı. Eğitimler ve talimler aksatılmamış, her askerin gelişimi dikkatle takip edilmişti. Toprak hükümlerinin Sanat Efendisi, tüm binaların, duvarların, kulelerin ve koruyucu tılsımların 'kursuz durumda' olduğunu büyük bir rahatlıkla söylemiş, ince tetkikler ve gerekli görülecek sağlamlaştırmalar için hemen bir ekip kuracağını da söylemişti. Toprak ve su hükümlerinin Sanat Efendileri, yiyecek ve su stokları hakkında verdikleri kısacık raporlarla, bu konudaki soru işaretlerini tüm kafalardan silip atmayı becerebilmişlerdi. Beden hükümlerinden sorumlu olan örümcek dokumacısı Simmi'nin tek kaygısı, savaş yaralarının tedavisinde kullanılacak şifalı bitki ve iksirlerin yetip yetmeyeceğiydi. Şahnan Mardu, Kapı-Kale'deki tüm bitki hükümlerini iki günlüğüne Simmi'nin emrine verdi, Bitkiler Efendisi'nin olurlarını ise hükmünü ilan ettikten sonra aldı. İşler hızlı yürüyordu. Altyapı sorunları tespit edilmiş, sıra bir üst kata gelmişti. Söz, Yüksek Efendi Berafa'daydı...

"Dün akşam şanslı bir geceydi." diyerek düzlemesine konuya girdi Berafa. İlyas Usta'nın yüreği hızlanmaya başlamıştı. Söyleyeceklerini biliyordu ama topu önünde bu kadar erken bulmayı da beklemiyordu. Yüksek Savaş Efendisi ve Emrin Sahibi, elini yana doğru kaldırarak kendilerini gösterdi: "Kapıların öte tarafından gelen 'yemindaşlarımız' çok kıymetli tecrübelerini bizlerle paylaştılar. Hepsinin kuşatma savaşı deneyimi var. Ama kimileri bunu bir eğlenceye dönüştürmüş... Öyle değil mi Anar Salih? Kaç kuşatmada bulundunuz?"

"On sekiz." diye karşılık verdi Usta gülümseyerek, "On birinde dışarıda, yedisinde içerideydim."

Divan'dan bir hayret fısıltısı yükseldi. Usta buna da karşılık vermek durumunda hissetti kendisini: "Bizim tarafta barış bu kadar uzun sürmez."

“Hiç sürmez...” diye lafa karıştı İlyas, “Bizde barış zamanı dedikleri, savaşa verdikleri aradır...”

Berafa sordu: “Sizin kaç savaşınız var Anar İlyas?”

“On üç... Dokuzu içeride, dördü dışarıda.”

Efendi Berafa başını hafif hafif sallayarak salondaki Kapı-Kaleliler’e döndü: “Sevgili Şahnan ve kıymetli Şahnen... Saygıdeğer Sanat Efendileri ve aziz silah arkadaşlarım. Savaş hakkında düşünüp konuşmaya başlamadan önce sizlerden, bizimle savaş arasında duran çok basit, çok acı ama hayati derecede önemli bir hakikati idrak etmenizi istiyorum: Bizim savaş tecrübemiz yok! Dahası etrafımızda, uzağımızda ya da yakınımızda, ‘nemağ ge nemib’,⁴⁷ savaşın ne olduğunu bilen, yaşayan ya da yaşamıştan dinleyen tek bir ‘lam’ bile yok! Dedelerimizden ya da ozanlarımızdan dinlediğimiz hikayelerden ibaret bizim için savaş. Bu sözcüğün rütbelerimizde geçiyor olması sizi yanıltmasın sevgili yoldaşlarım. Lam halkı içinde, şu koca diyarda halen yaşayan ve savaş görmüş sadece iki kişi var. Şahnan Büyük Samtuva ile rütbesini taşımayı hak eden tek Yüksek Savaş Efendisi olan Üstad Taura...”

Niran Hatun çığlık atmamak için elini ağzına götürmüştü. Berafa’nın zikrettiği isim, gelmiş geçmiş en kudretli su hükümlerlerinden birisi olan Efendi Taura, babasının silahtarı ve başkomutanıydı. Tam bu sırada tahtında oturan Şahnan ile gözgöze geldiler. Eliyle ve dudağının kenarıyla “Ne bekliyordun ki?” dedi Mardu. Haklıydı. Taura, hükümdarı büyük Samtuva’ya iki cihanın en sağlam sadakat bağlarından biriyle bağlıydı ve muhtemelen ondan önce ‘çekilmeyi’ aklının ucuna dahi getirmemişti.

“Bu yüzden ben susmak ve sözü tecrübeyi dinlememiş, yaşamış olanlara bırakmayı tercih ediyorum... Dün akşam

47 ‘Genç ya da yaşlı.’

bana anlattıklarınızı olduğu gibi Divan'a da anlatın lütfen, Anar İlyas.”

Ustaların en gerisinde duran İlyas Usta, öne çıkmayı adabına yediremeyince hafifçe yana açıldı. Söyleyeceklerinin ukalalık olarak algılanmamasını rica ederek söze başlama niyetindeydi fakat bu türden nazik girizgâhlara aklının olsa gönlünün meyli yoktu.

“İlk sorun dizilişinizde” deyiverdi bütün Divan'ın suratına doğru. Hızlı hızlı da devam etti: “Yanlışım varsa düzeltin. On bir çarpı üç düzenini kullanıyorsunuz. Bu çok iyi. Yüz askere kadar olan birlikler kıvrak hareket eder. Rütbe yükseldikçe emir komuta hantallaşır ama olsun, kuşatmada geçerli olan küçük birlikler neticede... Karma birlikleriniz de var ama sanatdaşları birarada tutmayı tercih ediyorsunuz. Toprak ve su hükümrânları savunmada kalıyor, ateş ve iklim hükümrânları saldırıyor...”

“Elbette...” diye araya girdi Şahnan Mardu, “Siz, bin alev hükümrânının aynı anda alev kustuğunu gördünüz mü hiç?”

“Görmedim ama kesinlikle isterim.” diye çabucak karşılık verdi İlyas Usta, “Zalim bir gösteri olacağına eminim. Diyarınızın vaziyetlerine göre, doğru da... Fakat sorun şu ki, karşınızda sizin gibi bir ordu olmayacak. İnsanlar olacak!”

Kısa sessizliği Şahnan Mardu bozdu: “Eee?”

İşittiği eleştirilere salonda en çok o içerlemiş gibi görünüyordu. Fakat Usta farkına bile varmadı. “E’si şu...” diye devam etti, “Karşınızda tıpkı sizin gibi düşüne taşına, bini birden alev kusmaya hazır yekpare bir alay olsa tamam. İyi olan kazanır. Ama ok yağacak üzerinize, taş, mızrak yağacak!”

Tekrar ‘Eee’ledi Mardu. İlyas Usta gidişatta bir çetinlik olduğunu o zaman anladı ama kendinden taviz vermedi. “Yağacak derken, gerçekten yağacak.” dedi elleriyle başının üzerinde ‘yağmur’ işareti yaparak, “Gelen ordunun kalabalığına

bakılırsa, sağanak yağacak hem de... Ama haklısınız. Nasıl bir dert olduğunu yaşamayana anlatmak zor. Şöyle diyeyim, ben iki defa açıkta yakalandım, en kolay seyahat sanatını bile dört – beş denemede ancak okuyabildim. Tam başlıyorum, kaşımı yalayıp geçiyor, ayağımın dibine düşüyor...”

“Yaşamadım ama hayal gücüm de yok değil.” diyerek araya girdi Şahnan Mardu, “Savunmadaki birliklerimizi de unutmayın. Toprak ve su hükümrânlarımız kalkan sanatlarıyla hücumdakileri sürekli koruyor...”

Bu sırada İdris Usta, çırağıyla gurur duyduğu bu nadide dakikaların tadını çıkartıyordu ama bir taraftan da tedirgindi. İçinden “Aman evladım, frene bas biraz, başında taç var karşındaki adamın!” diye söylenmekteydi ki İlyas, sağ elinin serçe parmağını havaya kaldırıp “Ok bu...” dedi, “Şuncacık bir şey, sığacak bir delik buluyor illa ki... E, sanatı topyekün okumak da zordur. Bin askerden biri ahengi bozsa, yırtılır kalkan...”

Şahnan aniden ağzını açtı, ayağa fırlayacakmış gibi oldu ama oturduğu yerde kaldı ve düşünmeye koyuldu. “Ne yapalım peki?” diye sordu biraz sonra.

İlyas Usta ilk anda içinden ‘eyvah’ çekmişti ama durumun sakın olduğunu anlayınca bıraktığı tempoyla devam etti: “En başta, birlikleri küçültün. Otuz üçlük, hatta on birlik karma bölükler yapıp, surları nokta nokta savunun. Usta askerlerin, yüzüncü ve üç yüz birincilerin yetkilerini, sorumluluklarını arttırın. Yüksek komutanların akıllı fikri tedarikte ve askerlerin savaşıma azminde olsun. Vuruşan birliklerin savunmasını zihin hükümrânlarına verin. Sanatları en hızlı ve en ahenkli onlar okur çünkü. Birarada daha da güçlü olurlar. Bitki hükümrânları da keza. Tek bir sanata odaklanırlarsa cephenin içini de gerisini de darmaduman ederler. Ve en önemlisi, mutlaka ama mutlaka insanların silahlarını da kullanın! Kılıcı, sanatın önce kılıçla karşılayın, lütfen kalkan kullanın ve ok atın!”

Şahnan Mardu, Berafa'ya baktı.

"İnsan Diyarı'ndan gelmiş bize nasıl savaşıcağımızı öğretiyor." dedi Yüksek Savaş Efendisi hafif alaycı gülererek. Sonra birden ciddileşti ve hükümdarına döndü: "Ve söylediklerine itiraz etmek için mesnet olarak benim aklıma, bu ve buna benzer komik sözlerden başka birşey gelmiyor..."

Kaşlarını kaldırıp, gözlerini yukarıya dikerek biraz daha düşündü Mardu. Ardından başını indirip doğruca İlyas Usta'ya bakmaya başladı. Ne var ki Usta uzun ve sessiz bakışmaları fazla kaldıramazdı. "Kılıç zaten kullanıyorsunuz," dedi kolaylaştırıcı bir edayla, "Talimgâhlarınızı gördüm. Çimenler kelleşmiş. İyi talim ediliyor demek bu. E, ışıktan, yıldırımdan mızraklarınız da var. Geriye bir ok kalıyor, büyütmeyin o kadar gözünüzde..."

Sanat Efendileri sırasından homurtular yükselmeye başlamıştı. Mardu koltuğunda doğruldu ve "Nasıl büyütmeyeyim?" diye sordu yüksekçe bir sesle, "Düşman kapıya dayanmışken sizin o yaylarınızı kullanmayı mı öğreteyim askerlerime?"

Şahnan'ı sakinleştirmek Başkomutanı'na düştü. Efendi Berafa "İzninizle..." diyerek yaklaştı ve cebinden çıkarttığı, sayfadan çok parçaya benzeyen bir kağıdı tahta doğru uzattı.

Mardu kağıdı aldı. Başta yargılı bakan gözleri az sonra merakla kısılmıştı. Kardeşi Larra da eğilmiş bakıyordu. Manzaranın tadını çıkartıyordu İlyas Usta. Zira kağıttakileri dün akşam o çiziktirmişti. Kendi sınırlarını zorlayarak sabırla bekledi ve Mardu'nun kağıdı Sanat Efendileri'ne uzatmasını müsaade kabul ederek açıklamaya koyldu: "'Tatar yayı' deriz biz buna. Kurulması, doldurulması kolaydır. Yayı germe, tutma zahmeti yoktur. Bir tetikle bırakıverir oku. Birazcık hantaldır, bir de menzili kısadır ama ikisi de lazım değil bize. Şevki tükendiğinde ya da afalladığında askerin elinde bir seçenek daha olsun, yeter..."

Kısa sessizliği ateş hükümlerinin sanat efendisi bozdu. Yaşı belli olmuyordu ama efendilerin görmüş geçirmişlerinden olduğu tavırlarından belliydi. “Kolay...” dedi Şahnan’a doğru, “Emir verilirse bir haftada mükemmelleştiririz...”

Mardu kafasını salladı. Kağıt, Sanat Efendileri arasında elden ele geçmeye başladı. Dokumacı Simmi gergi sicimleri, Bitkiler Efendisi de oklar konusunda garanti verdi. Örümcek dokuması yaya güç katacaktı. Oklar için de en iyi ağaçlar bulunacaktı. İlyas Usta konu açılmışken fütursuzca ekleyiverdi: “İşiniz bitince, civardaki ormanları da yakıverin eliniz değişmişken...”

Divan’ın Kapı-Kaleli katılımcıları donakalmışlardı. “O neden o?” diye hırıldar gibi sordu Şahnan. İlyas’ın her türlü itirazı karşı doğal bir bağışıklığı vardı ama böyle bir tepkiyi de beklemiyordu. Küfür etmişti sanki karşısındakilere. “Kuşatma aletleri yapacaklar çünkü...” dedi mahçup mahçup, “E, ağaç lazım bunun için. İşlerini zorlaştırmak...”

“Ne yaparlarsa yapsınlar, ağaç yakılmayacak!” diye kesti-rip attı Mardu. Kendi kendine söylenir gibi devam etti: “Daha karşımıza çıkmadan silahlarımızı, düzenimizi değiştirdik. Bu bile fazla! Tehlikeli! Varsayımlara dayanarak ilerliyoruz...”

İlyas usta bıkkınlıkla kollarını iki yana açmıştı. “Ne varsayımı? Kaleyi almaya geliyorlar, başka ne yapacaklar ki?” demek üzereyken araya Salih Usta’nın tok sesi karıştı: “Varsayım değil bunlar! Çok daha fazla şeyden bile emin olabilirdik, eğer kolcular neye bakmaları gerektiğini bilselerdi...”

Usta şimşekleri üstüne mi çekmek istemişti yoksa başka bir gıcıklığı mı vardı belli değildi ama laf doğrudan ve umarsızca Prens Tab’a gitmişti. Salih Usta şaşkınlığı atlatmasına izin vermeden ve doğrudan Prens’in suratına bakarak devam etti: “Bir ordu en iyi yürüyüşünden anlaşılır. Düzenliler miydi mesela? Sıraları var mıydı? Kaçarlardı? Yük taşıyorlar mıydı?...”

Şahnen Tab şaşkınlığı üzerinden çabuk atmış, düşünüyordu. “Düzenliydiler,” dedi aniden, “Altıya sekizli sıralar halinde yürüyorlardı...”

Kısa süre içerisinde hafızasından sökebildiği ve emin olduğu tek bilgi buydu. Düşmanı görünce ne kadar heyecanlandıklarını hatırladı. Detaylara bakmayı çok önemsememişlerdi.

“Üniforma giyiyorlar mıydı?” diye sordu Salih Usta. Kafasında beliren kabataslak resmi biraz renklendirmek istiyordu. Prens’in hatırlamasına yardımcı olmak için hemen ekledi: “Hakim bir renk var mıydı?”

“Kırmızı...” diye yanıtladı Tab.

Usta’nın dilinin ucunda daha bir sürü soru vardı: Sancaklar, flamalar, süvariler, yardımcı birlikler... Fakat her soruyla birlikte çok yakışsız bir duruma doğru sürüklenecekti. Prens Tab’ı, kuzenlerinin ve Kapı-Kale’nin en kallavi zat-ı muhteremlerinin önünde sorguya çekemezdi. Bengi’nin bile Prens’in yerine utanmaya başladığını sezebiliyordu. Bunun yerine aklına gelen ilk respiti kalınca mırıldandı: “Roma düzenine benziyor bu...”

İlyas da kafasını sallıyordu. Aniden Mardu’ya döndü: “İzin verin hava devriyelerinin birine katılayım. Bir baksam yeter...”

“Aman diyeyim İlyas...” diye geçirdi İdris Usta içinden. Yan gözle Hatun’a baktı. Konuya karışacak gibiydi ki Mardu “Düşmanın tepesine düşmeniz bizim için daha büyük bir kayıp olur Anar İlyas.” dedi sırtarak. Sonra dönüp kuzenine baktı.

“Her devriyeye birer zihin hükümranı verelim, gördüklerini ‘Kayıt Taşları’na yazsınlar...” dedi Şahnen Tab.

“Ziyadesiyle uygundur.” diye karşılık verdi Şahnan, kinayeli bir sesle. Gülüşü biraz asabileşmişti ve bu konuyu derhal kapatmak istiyordu. “Başka?” diye sordu Efendi Berafa’ya bakarak.

“Duvarlarımız...” diye karşılık verdi Başkomutan.

Mardu'nun kaşları çatılıvermiş, ifadesi de avına atlamaya hazırlanan bir kurda benzemişti. Homurdandı: "Duvarlarımıza ne olmuş? Sağlam, yüksek, bakımlı... Atalarımızın tılsımlarıyla korunuyor her bir taşı!"

"Ama ilk duvar fazla uzun..." diyerek, hükümdarın kalkıştığı destansı tiradı kesiverdi İlyas Usta.

Şahnan Mardu sustu, ağzını kapadı, dişlerini iyice sıktı, bakışlarını sözünü bölenden zorlukla çekerek şehrinin maketine çevirdi ve duvarları sanki ilk defa görüyormuş gibi incelemeye başladı.

Sarp yamaçtan aşağıya doğru düzgün bir ikizkenar üçgen şeklinde akan Kapı-Kale'nin en öndeki savunma hattı, dağın eteğindeki düzlüğün büyükçe bir kısmını da ardına alması için bir kaç yüz metre daha ileriye çekilmiş, şehrin sağ ve sol kanatlarını koruyan dik kayalıklara kavuşması için de yumuşak kavisli bir yay biçiminde inşa edilmişti.

Bir buçuk kilometre uzunluğunda, atmış altı metre yüksekliğinde olan ve uzaktan bakıldığında kurt dişlerini andıran, sivri çatılı on yedi savunma kulesiyle tahkim edilmiş bu duvar, şehrin maketinde bile heybetli ve aşılmaz görünüyordu ama insan diyarından gelen bir 'Kapı Korumucusu'nun güvenini kazanamamıştı.

Şahnan Mardu, gözlerini tekrar İlyas Usta'ya çevirerek dişlerinin arasından konuştu: " 'Son Duvar' diyoruz biz ona..."

"Peki..." diye karşılık verdi İlyas, "Sizin bu Son Duvarınız..." diye de devam edecekti ama Mardu'nun gıcıklanması bitmemişti: "Ne sakıncası varmış uzun olmasının?"

İlyas Usta azıcık düşündükten sonra "İdare ve talih" dedi gülümseyerek. Lafını kaptırmadan da devam etti: "Kalelerin bir çoğu duvarları yıkıldığı için düşmez. Surları sapasağlamken düşman eline geçen çok şehir gördüm ben. Kuşatma dediğiniz bir mukavemet ve şans oyunudur aslında. Bir an gelir, bir

bölük korkuya kapılır, bir asker uyuya kalır, bir dehliz korumasız bırakılır ve kale düşer... Düşman komutanları da bunu kollar zaten. Duvarların yıkılmasından çok, savunmacıların hata yapmasını beklerler... Son Duvarınız'ın zaafiyeti çok uzun olması. Düşmanın hata arayacağı çok yer var. Taktik ya da hücumun ağırlık merkezini değiştirdiklerinde yeniden savunma düzeni almak daha da zor... Üstelik bakın..."

Makete doğru bir adım yaklaştı İlyas Usta ve parmağıyla yay biçimli suru kesik kesik işaret etmeye başladı: "Savunma kulelerinin sayısı da çok fazla. Duvarı parça parça bölüyor. Bölüklerin birbirleriye teması kalmıyor. E, bu da idareyi zorlaştırır..."

Usta devam edecekti ama Şahnan bariz bir şekilde 'öf'le-yince susmak zorunda kaldı. Mardu'nun yüzünde hakikat ylığını ve sancılı bir ifade vardı. "Ne önereceksin yine?" diye sordu.

"Hiçbir şey..." diye karşılık verdi İlyas Usta, "İlk... Afeder-siniz, Son Duvar beklediğinizden erken düşerse telaşa, yıldı-ğına kapılmayın diyorum sadece."

Yüzünde ümitkar bir gülümsemeyle makete doğru iyice yaklaştı: "Bu şehrin üç savunma hattı var gibi görünüyor ama aslında dört tane..."

Şehrin Orta Duvarı ile Zirve Hisar arasında kalan bölümünü gösteriyordu Usta: "Burada binalar çok sık. İkinci... Amaan, Orta Duvarı da kaybetsek bile burada tutunuruz. Şu merdivenleri duvarlarla kapattık mı tamamdır. Düşman sokaklara girmek zorunda kalır. Birliklerini de küçültür haliyle. Çatılardan avlarsınız, pusular kurarsınız, ev ev savaşırsınız, bu bölgeyi zindan ederiz hepsine! Yeter ki planımızı şimdiden yapalım. Nereleri kapatıp, nereleri açık bırakacağız şimdiden düşünelim. Tılsımları, tuzakları nere..."

"Yeter!" diye gürlledi Şahnan. Fakat gözleri hala maketin üzerindeydi ve susuyordu.

Salih Usta hükümdarın yüzüne baktı ve bir cesaret perdesinin arkasına gizlenmiş korkuyu gördü. Yadırgamamış, ayıplamamıştı. Zira, İlyas'ın gülümseyen dudaklarından dökülen cümlelerin, Mardu'nun zihninde yıkım sahnelerine dönüştüğünü anlayabiliyordu. İki duvarı kaybettikten sonra, Zirve Hisar'ın eteklerinde bir şehir savaşı vermeyi hayal etmek elbette ağır gelmişti...

Uzayıp giden sessizliği Efendi Berafa bozdu. "İzninizle hatırlatmak isterim sevgili Şahnan," dedi yumuşacık bir sesle, "Bütün bunları düşünürken düşmanı tek başımıza karşılayacağımızı varsaydık. Ama eminim yeminine sadık ülkeler destek gönderecektir..."

Başkomutanına şükran ve sevgiyle baktı Şahnan. Hem yüreğine su serpmiş hem de kendisi için bir azaba dönüşen bu toplantının sonunu ilan etmişti. "Görelim bakalım..." diye mırıldandı ve sol bacağına yaslı duran asasına uzandı.

Bugüne kadar sadece bir hükümdarlık alâmeti olan bu nedan yadigârını, asıl yapılış amacına uygun olarak kullanacak ilk hükümdar olmanın heyecanı içindeydi Mardu.

Sivri tarafı bir kurt başı şeklinde işlenmiş kısa bir balyozu andıran asayı kavrar kavramaz, çevik bir hamleyle ayağa kalktı ve yavaşlamadan dışarıya yürüyüp taht odasının damına yükselen merdivenleri tırmanmaya başladı. Divan da o anda sona ermiş, katılanların hepsi, Şahnan'ın peşinden odayı terk etmişti.

Herkes bu tarihi ana kendi gözleriyle şahit olmak istiyordu...

Terasın dört köşesinde dört nöbetçi, dalgalanan dört Kapı-Kale sancağının altında, dört yönü gözlüyormuş gibi değil de tam ortadaki yuvarlak taş havuzu güvende tutuyormuş gibi görünüyorlardı.

Dış duvarı, Kapılar'ı korumaya yemin etmiş tüm ülkelelerin sancaklarıyla bezenmiş havuz ağzına kadar doluydu ama berrak mavi su, esen rüzgara rağmen gergin ve kıpırtısızdı.

Mardu yaklaştı, asasını başının üzerinde yükseltti ve suyun yüzeyine hızla vurdu. Asa direngen bir satha temas etmiş gibi geri sekmiş, etrafa tek bir damla sıçramamış ve hiç ses çıkmamıştı. Fakat demir ile suyun buluştuğu noktadan yükselen şeffaf dalgalar herkesin midesinde yumruk gibi patlamış, kulaklarını da sancılı bir çınlamaya mahkum bırakmıştı.

Terastakiler, gözlerini tekrar açabildiklerinde dalgaların havayı ve toprağı çırpındırarak ve dört bir yana doğru hiç yavaşlamadan dağılmakta olduğunu gördüler.

Sakinılan kaçınılmaz olmuş, yapılmaz denilen yapılmış ve Ateş Diyarı'nın Kapı Gözcüleri tarihleri boyunca ilk defa 'İmdat Davulu'nu dövmüşlerdi.

Şahnan suyun yüzüne iki kez daha vurdu...

Bu dalgaların tüm Ateş Diyarı'nı dolaşmaya başladığını ve düşman da dahil olmak üzere önlerine çıkan herkese, Kapı-Kale'nin tehlike altında olduğunu haber vererek yeminlerini hatırlatacağını biliyordu.

Titreşimler tükenmek üzereyken asayı tek eliyle çevirip kardeşine uzattı ve hiç oyalanmadan aşağının yolunu tuttu.

Sarp Yüzbaşı yorgun ve yalnızdı. Canı da sıkındı ama sebebi ne yorgunluğu ne de yalnızlığıydı...

Doğan Üsteğmen'in hazırladığı ve son bir haftadır hazırlandığı gibi duran az fotoğraflı panoya bakıyordu.

Herşeyden çok bu sinirini bozuyordu zaten. Pano!

Fotoğraflar, kırmızı bağlantı çizgileri ve en tepede yine kıpkırmızı bir başlık: Ateş ve Bedel Operasyonu

Tamam; klasikti, tam Üsteğmenlik işti, kafayı toparlamak için elzemdi ama şu haliyle de çok sinir bozucuydu. Hepi topu altı fotoğraftan ve muğlak bağlantı çizgilerinden ibaretti ve ortada kafa toparlamayı gerektirecek bir durum olmadığını yüzlerine vuruyordu!

En üstte Ceyhun Kendal'ın büyütülmüş bir vesikalığı duruyordu. Ordudaki zamanlarından kalma bir fotoğrafı bu. Ancak bunu bulabilmişlerdi.

Emekli yarbay, karanlık hekim Kendal'ın vesikalığı, kalın kırmızı kaleme çizilmiş kesik çizgilerden oluşan bir hatla, biraz altındaki Albay Metin Kalkan'ın fotoğrafına bağlanıyordu ve bu hattın hemen yanında, aynı kırmızı kalemle çizilmiş kocaman bir soru işareti duruyordu.

İşte Yüzbaşı'nın canını asıl sıkan şey bu soru işaretiydi.

Operasyonlar sırasında aleylerinde şahitlik yapan subayları, referansıyla 12. Daire'ye alan Albay Metin Kalkan ile onun dik-kat çekici tek bağlantısı olan Ceyhun Kendal arasında henüz işlerine yarayacak, bu gizemli adamı Ateş ve Bedel teşkilatına

tam anlamıyla dahil ederek o soru işaretini ortadan kaldıracak bir ilişki tespit edememişlerdi.

Yüzbaşı çok aceleci davrandığının farkındaydı. Bu pano bir haftalıktı daha. Zeki Paşa'nın ofisinden çıktıktan sonra ilk işi Alamut'u harekete geçirmek olmuştu. Bununla da yetinmemiş, tüm riskleri göze alıp eldeki Solaklar'ı ve Yörükler'i ekiplere bölerek sahaya sürmüştü.

Bu sırada Berkan Astsubay, Alamut'un önceden hazırladığı dosyadaki isimleri araştırmaya başlamıştı. Bir taraftan da etkili takip yöntemleri geliştirmeye çalışıyordu. Astsubay'ın kısa sürede bir çözüm bulacağından emindi Yüzbaşı, fakat bu içini hiç rahatlatmıyordu. Zira ortada takip edecek bir hedef olmadığı sürece en üstün yöntem bile anlamsız kalıyordu. Mesele buydu. Eldeki tüm isimler muğlak, tüm bağlantılar afâkiydi. Kısaca kimse ne araştırdığını, neyin peşinde olduğunu tam olarak bilmiyordu. Bu şekilde toparlanacak 'derleme' bir istihbarat, karşısındaki bu dertli panodaki fotoğraf ve soru işareti sayısını arttırmaktan başka bir işe yaramayabilirdi ki, en büyük kabusu da buydu.

Albay Metin Kalkan'ın hemen altında yer alan dört itirafçı Daire subayının fotoğrafları ise bambaşka bir duygu uyandırıyordu içinde: İğrenme!

Panoya bu adamların vesikalıklarını falan koymaya hiç gerek yoktu aslında. Zira Üsteğmen de kendisi de mahkeme salonunda asıllarını fazlasıyla görme fırsatı buldukları bu zavallı suretleri, ömürlerinin sonlarına kadar unutmayacaklardı.

İtirafçılardan ikisi psikolojik rahatsızlıklarını gerekçe göstererek emekliliklerini istemişti. Bunlardan biri ailesiyle birlikte ortadan kaybolmuş, diğeri ise 'ağır şizofreni' teşhisi ile bir bakım merkezine yatırılmıştı. Zeki Paşa, halen aktif görevde olan iki yalancı şahidin yerlerini de tespit etmişti. Sıradan askeri ve

sivil hayatlarına devam ediyorlar, Metin Albay ile herhangi bir şekilde bağlantı kurmuyorlardı.

Yarım saat kadar önce Üsteğmen ile yaptıkları akşam toplantısının son cümleleri hâlâ kulaklarındaydı.

“Böyle olması çok doğal komutanım,” demişti Doğan, “Onlar için herşey yolunda gidiyor çünkü. Aralarında iletişim varsa eğer, sürekli kullandıkları standart kanalları kullanıyorlardır. Hatta belki, işleri öyle yolunda gidiyordur ki, konuşmalarına gerek kalmıyordur. Bizim yapmamız gereken ilk iş bu duraganlığı bozmak. Konuşacakları bir mevzu, çezecekleri bir sorun, bir aciliyet yaratmak... Yani ortalığı biraz şenlendirmemiz gerek. Ancak bu şekilde bir sonuç alabiliriz.”

Sarp hak vermişti, zira Üsteğmen’in söylediklerinin doğruluğu tecrübeyle sabitti. Benzer bir taktiği yıllar önce Reçeteler Operasyonu’nda da kullanmışlar, Alamut’u telaşa düşürerek iletişim kanallarını yoğun bir şekilde kullanmalarını sağlamışlar ve bu sayede topladıkları bilgilerle, bitirici vuruşu yapmaya doğru hayli yol kat etmişlerdi.

Yüzbaşı kendini tekrar etmekten fazla hoşlanmazdı ama ne cin fikirliğin sırasıydı ne de bilinenden gayrı emin bir yol vardı...

Panodaki fotoğraflarla, Kalkan ile Kendal arasında duran kocaman kırmızı soru işaretine son bir kez daha baktı ve kalkıp odasına, portatif karyolasına doğru yürümeye koyuldu. Nispeten sakin ve iyimserdi. Tek bir soru kalmıştı aklında: Ortalığı nasıl şenlendireceklerdi?

Çoğu zaman olduğu gibi, yine en iyi fikrin, aklına gelen ilk fikir olduğunu düşündü. Şu kendi halinde yaşamaya devam eden iki itirafçı Daire subayının hayatlarını biraz renklendirmek başlangıç için faydalı ve yeterli olabilirdi. Fakat Doğan Üsteğmen’in analitik beyni bu pek parlak fikre ne diyecekti, onu da yarın görecekti...

Gecenin bu geç sayılabilecek vaktinde, Yüzbaşı'nın içine düştüğü yanılgılar arasında belki de en önemsizi, o an yalnız olduğunu zannetmesiydi.

Fazla uzun olmayan bir süreden beridir Sarp Yüzbaşı'nın zihninde gezinmekte olan Elif Hatun "Bazen saçmalıyorsun Yüzbaşı..." diye mırıldandı. Delirmiş sayılmak için illa sokaklarda çıplak dolaşmak falan gerekmiyordu. Aşırı sıradanlık da ciddi bir akıl hastalığıydı.

"O adamların şenlendirilecek bir hayatları kalmadı da... Senin var hâlâ." dedi ve sanatını geri çekti.

Bütün bunları Yüzbaşı'nın beynine şu an idrak ettirebilirdi ama hem gerek duymadı hem de kuvvetini artık idareli kullanması gerekiyordu. Yatağında, bedeninden azâde bir halde yattığı zamanlarda yaptığı gibi zihninde at koşturamaz, orayı burayı kurcalayamaz, dilediğini fısıldayamazdı. Sabaha doğru, son uykusundayken Sarp Yüzbaşı ile bir kez daha buluşacaklardı zaten. Gücünü buna saklamalıydı.

Fakat daha önce yapması gereken küçük bir iş daha vardı. Telefonuna uzandı. Sırf bu görüşme için mahalleyi koruyan yekalaz taşını kapatmıştı.

Ekrandaki saate baktı. Vakit gelmişti...

İstanbul'da saatler geceyarısına ulaşmak üzereyken, Karayip Adaları tatlı bir akşamüstünü yaşıyordu...

Küçücük ve zümrüt yeşili bir adanın, altın renkli plajında üç kişi güneşleniyor, şezlongların hemen ayakucunda ise üç yaşlarında bir çocuk asabi hareketlerle kumdan kaleler yapmaya çalışıyor, beceremediklerini yumruklayarak dağıtıveriyordu.

En solda uzanan kadın, kafasını bir derginin arkasına saklamıştı lâkin, okuyor gibi de bir görüntüsü yoktu.

Hemen yanındaki adam ise sırtüstü uzanmış, kollarını kafasının altında kavuşturmuş, gözlerini kapatmış, rüzgarın ve uysal dalgaların sesini dinleyerek huzurunu perçinliyordu.

Üçüncü şezlongun üzerinde oturmuş sıkkın gözlerle boş kumsala bakınıp duran adamın telefonu çaldı. Şortunun cebinden çıkartıp baktı, yüzü buruştu. Numarayı tanımıyordu ama ülke kodu çok bildikti. Yine de açtı. Biraz dinledi, ifadesi hemen gerildi, ardından "Kim arıyor?" diye sordu.

Aldığı cevap her ne ise adamı iyice tedirgin etmişti. Daha sert bir sesle bir kez daha sordu: "Kim arıyor!?"

Yan şezlongda sırtüstü yatan adamın da huzuru çoktan bozulmuştu. O da aynı soruyu sordu.

"Söylemiyor..." dedi telefonu tutan adam, "Sizi istiyor. Kim olduğunu bilmem benim için iyi olmazmış, öyle diyor..."

Şezlongta yatan adam dirseklerinin üzerine doğruldu, biraz düşündü, sonra telefonu vermesini işaret etti.

"Efendim?" dedi kulağına götürür götürmez.

“Selamlar,” dedi karşısındaki kadın sesi, “Beni hatırladın mı?” Bir cevap beklemeden ve hafifçe gülererek devam etti: “Tabii ki hatırladın ama şoku atlatamadın henüz...”

“Bekle...” diye tısladı adam. Huzur artık ona çok çok uzak bir kelimeydi. Şezlongunun ayak ucunda kumlarla oynayan çocuğa seslendi: “Behram! Haydi oğlum, anneyle birlikte eve...”

Ufaklık hiç orali olmamıştı ama annesi mesajı çoktan almıştı. Dergiyi bırakıp kalktı, çocuğu kapıldığı gibi kumsalın sonundaki muhteşem villaya doğru yürümeye başladı. Bu sırada oyunu aniden bozulan küçük Behram ortamdaki son huzur kalıntıları da bağırtılarıyla darmadağın etmekle meşguldü. Adam, çığlıkların uzaklaşmasını beklerken “İsmine çekti tabii hergele...” diye mırıldandı. Sonra telefonu kulağına götürdü: “Ne istiyorsun?...”

Cevap beklediğinden çok daha hızlı ve açık geldi: “Bir milyon...” Hemen de ekledi: “İtiraz etmen durumunda başına gelecekleri de anlatayım istersen ama gerek yok sanırım.”

“Parayı verirsem beni rahat bırakacak mısın?” diye sordu adam, ama sonra böyle bir sözü aklından geçirdiği için bile kendinden nefret etti. Şantajlarda ödeme yapıldıktan sonra hiçbir şeyin garantisi olmazdı. Bu tür soruları da ya aptallar ya da acemiler sorardı. Kendisi ikisi de değildi şükür ki. Sadece bir süredir alemin dışında kalmış, biraz hamlamıştı.

“Bir milyon ne?” diye hırladı telefona doğru, “Lira, dolar, avro, yen... Hangisi?”

“En pahalısından...” deyiverdi telefondaki kadın. Devam etti: “Teferruatları adamınla hallederiz. Neydi? Cahir’ti değil mi ismi?”

“Doğru...” dedi adam. Sabrının sınırında bir sesle de ekledi: “Başka birşey var mı?”

“Hayır, teşekkür ederim...”

“Tamam o zaman. Bir daha görüşmeyeceğimizi ümit ediyorum...”

Karşıdaki ses biraz duraladı. “Söz veremem Behzat Bey.” dedi sonra, “Hayat bazen çok garip olabiliyor...”

Avukat Behzat Taner hafifçe gülümsedi: “Kesinlikle Elif Hanım... Hoşçakalın.”

Tam telefonu kapatmak üzereydi ki, ahizeden son bir ses yükseldi: “Sana eski bir tanıdık tavsiyesi. Ne yap et, anakaralardan uzak dur...”

Avukat'ın yüzü kasılıp kalmıştı.

İstanbul'daki mekanında, Elif Hatun ise oldukça rahattı. Dünyevi sorunlarının büyük bir kısmını tek kalemde halletmenin keyfiyle telefonu yatağının ayakucuna doğru fırlattı.

Lâkin gevşeyemezdi. Şimdi de sorunlar yaratmalıydı...

Bu oyunlar yumağına bir oyun daha katmanın vakti gelmişti artık.

Birilerinin işleri fazlasıyla tıkrında gidiyordu ve Elif'in sinirlerine de en çok bu dokunuyordu.

O masaya bir sandalye daha koymalıydı. Çünkü oyun bozulunca, kartlar ister istemez yeniden dağıtılacaktı.

Başlama vuruşunu yapmadan önce, puslu yüreğinde bir köşe bulabilmiş olan herkese, karşı karşıya gelme ihtimallerinde bile, bol şans diledi. Tek tesellisi, kalbinde yeri olsun ya da olmasın, tanışın ya da tanımasın, kimsenin bu işin dışında kalamayacağıydı.

Sanki uyuyacakmış gibi dingin bir yüzle gözlerini kapattı ve sırtüstü uzandı.

Ama uyumadı...

Yüzbaşı öyle bir sıçramıştı ki, az daha altındaki portatif kar-yolanın ayaklarını kırıyordu.

Don – atlet odanın ortasında dikilip gördüğü rüyaya geri döndü. Her karesini doğru hatırlıyordu. Bu da 'rüya' falan değildi.

Başucundaki plastik şifonyerin üzerinde duran telefona atıldı, Doğan'ı aradı, hoparlörü açtı, yatağın üzerine fırlattı ve giyinmeye başladı. Tam pantolonunu çekiyordu ki bir ayrıntı aklında öne fırladı. Yüzbaşı zıplaya zıplaya gidip, kapının arkasında asılı duran paltosundan kalemini çıkarttı, kağıt aramayı aklının ucundan bile geçirmeden duvarın üzerine yazmaya başladı. Daha ilk rakamı bitirmeden, kalem iz bırakmayı kesmişti. Geri kalan altı haneyi sıvayı kazıya kazıya yazmaya devam etti. Bu sırada telefon, aradığı kişiye şu anda ulaşılamadığını boğuk boğuk haber veriyordu.

Giyindi, ışıkları bile yakmadan dışarıya fırladı, duvarlara çarpa çarpa koridorları geçti, Arka Salon'da iki defa tökezledi.

Merdivenlerden yukarıya koştururken, Yasemin ile birlikte mahallede olduğunu adı gibi bildiği halde Doğan'ı bir kez daha armış, yine aynı cevabı almıştı. Yekalaz taşı açıktı zira, telefonun çekmesi garip olurdu. Lâkin bütün bunlar kızmasına engel değildi. Oturaklı bir küfür savurdu, merdivenleri üçer üçer aşmaya koyuldu. Bir an önce Doğan'a ulaşmak vardı aklında. Ona ihtiyacı vardı. Mahalleye gitmeli, uyandırmalı, anlatmalıydı. Ve en önemlisi derhal harekete geçmelilerdi.

Rüyasında Elif Hatun ile buluşmuşlardı yine.

İzmir’de, Güzelyalı sahilinde bir çay bahçesindeydiler. Hava yağmurluydu ve etrafta kimsecikler yoktu. Bir karga düzenli aralıklarla ve tek tek gaklayıp duruyordu...

Kısacık konuşmuşlardı bu sefer.

Elif Hatun sadece yapacağı şeyleri söylemiş ve telaşa düşmeyip akıllı davranmasını tembihlemişti. Maalesef ki, her iki nasihatini de tutmak mümkün olamamıştı henüz. Yapacaklarını anlatınca, daha o anda, rüyasındaki bedeninin kalbi bile gülmeye başlamıştı. Hâlâ da aynı şekilde, sanki iki bedeni ve iki kalbi varmış gibi hissediyordu.

Kunduracı dükkanına ulaşana kadar yavaşlamadı. Öyle telaşlı ve dehşete düşmüş vaziyetteydi ki ne kunduracı emmi ne de bebedsiz gözleri aklına gelmişti. “Ulan Doğan! Tamam anladık, mahalle size kaldı, radını çıkarın da şu taşı kapatın bari.” diye söylene söylene kapıya yönelmişti ki, arkasından bir “Destur!” geldi. Kunduracı emmi gürlendi. Sarp itirazsız durdu ve döndü.

“Nereye?” diye sordu emmi.

“Mahalleye gidiyorum.” diye nefes nefese cevap verdi Sarp, “Doğan’a ulaşamıyorum. Çekmiyor telefonu. Uyandırمام لازم!”

Emmi homurdandı: “Hele sen kendin uyan önce.”

Önündeki ayakkabıya sağlam bir dikiş daha attı ve gözlerini tekrar dikti: “Başka adam yok mudur?”

Elindeki telefona baktı Yüzbaşı. Kafası açılıvermişti. Hızla Abbas Ağa’yı aradı. “Çok mühim mevzumuz var.” dedi açılır açılmaz, “Herkesi ara! Tüm Solaklar’ı hangi işe gönderdiysen geri çağır, hazır dursunlar. Kimin, neye lazım olacağı belli değil. Doğan’a da ulaşamıyorum. Onu da kap mahalleden, hemen Arka Salon’a gelin!”

Telefonu kapattı, kunduracıya teşekkür eder gibi baktı ama sesini çıkartamadı ve olduğu yerde beklemeye koyuldu.

Emmi, elindeki çuvaldızı nakış işler gibi kullanarak ayak-kabının sağ yanını bitirdi, yine bir baktı ve “Kapıda mı bekleyeceksin sen?” diye sordu.

Sarp kös kös aşağıya indi, kendine bir kahve koydu.

Yirmi dakika kadar sonra Abbas Ağa ile Doğan merdivenlerden paldır küldür inip Arka Salon’a geldiklerinde Sarp kahvesini bitirmek üzereydi ve nispeten daha sakindi.

“Elif Hanım bana Mehmet Sinan’ın yerini söyledi.” dedi, değil soluklanmalarını, durmalarını bile beklemeden.

İkisinin de gözleri sevinçle dolmuştu. Fakat Yüzbaşı saatine şöyle bir baktı ve hunharca ekledi: “Üç saat sonra da Geceliler’e söyleyecek.”

Herkes birbirinin suratına bakıyordu. Haberi veren de diğerlerinden daha az şaşkın değildi.

“O niyeymiş?” diye sordu Abbas Ağa.

En bildiği cevabı verdi Yüzbaşı: “Bilmiyorum... Bana Mehmet Sinan’ın yerini neden söylediğini soruyorsan, onu da bilmiyorum. Yine rüyama geldi çünkü.”

Şuursuz bir soru da Üsteğmen’den geldi: “O nereden biliyormuş yerini?”

Sarp inler gibi cevap verdi: “Ben nereden bileyim Doğan?”

Abbas Ağa lafa karıştı: “Mehmet Sinan çok uzundur düşünüyordu bu işi. Elif Hatun’un yanında illa ki aklına getirmiştir. Ya da Hatun bakmıştır...”

“E uzundur biliyorsa niye bugün söylüyor?” diye çıkıştı Doğan, “Niye sıkıştırıyor bizi? Niye üç saatçık avans veriyor?”

Son soruya Ağa cevap verdi: “Üç saatten çok daha fazlasını veriyor. Geceliler, gündüz hareket edemez. Şafağa az vakit kala söylüyor ki, tüm gün bize kalsın.”

Üsteğmen kesinlikle ikna olmamıştı: “Gündüz harekete geçirecek kimi kimsesi yok mu Geceliler’in? Ateş ve Bedel’e söyleseler yeter. Verdiği üç saat en fazla beş saate uzar! Ayrıca bunu neden yapıyor? Eğleniyor mu bizimle? Performansımızı mı sınıyor?”

“Neden yaptığını bilmiyorum,” dedi Abbas Ağa, “Ama Hatun beş saatten fazlasını veriyor bize. Geceliler’e söyleyecekse, çıkıp meydana bağırmayacak herhalde. Büyük başlardan birinin kulağına fısıldayacak, muhtemelen de doğrudan Rebii Beyi’nin kulağına... Mehmet Sinan kıymetli avdır. Orhan Bey kimseye bırakmaz onu. Gündüz harekete geçirecek ordusu da olsa, kendi almak ister. Hele Ateş ve Bedel’e hiç haber vermez ki, muhtaç görünmesin...”

Ağa’nın yorumları tutarlı olabilirdi ama Üsteğmen kesinlik peşindeydi. “Mehmet Sinan’ın yerini gerçekten biliyor mu? Biliyorsa doğru mu söylüyor? Geceliler’e neden söylüyor? Niye bizi üç saate sıkıştırıyor?” diye sordu parmaklarıyla saya saya.

Çıkışma sırası Yüzbaşı’ya gelmişti. Bağırırverdi: “Bilmiyoruz!”

Kahvesini kafasına dikip soluk soluğa devam etti: “Ama ben gitmek istiyorum... Size numara yapmayacağım, Bahar orada. İşin içinde ne kadar muamma olursa olsun denemeye değer benim için... Siz de bir saniyeliğine Mehmet Sinan’ın, hatta Esat’ın, Haydar’ın ve Sanem’in burada, aramızda olduğunu hayal edin. Alın size motivasyon... Değmez mi?”

Durdu, sanki zihninin kasları varmış da sıkıyormuş gibi yüzünü kastı. Elif Hatun’un bir cümlesi gelmişti aklına. “Akıllı davranırsanız, bu karmaşadan çok şey öğrenirsiniz...” demişti rüyasında tam olarak.

İletişim cihazını çıkarttı ve Berkan'ı aradı. Karşı taraf biraz geç açtı. Gecenin bir vakti arandığı için de sesi tedirgin geliyordu. Yüzbaşı ise sesli mesaj bırakır gibi konuştu: "Rebii Beyi'ni hemen takip altına al. Şu saatten itibaren bağlantı kurduğu herkes çok önemli bizim için. Birazdan bir de adres göndereceğim sana. Ne yap et dik gözünü üzerine!"

Cihazı kapatır kapatmaz diğerlerine döndü: "Elif Hanım'ın doğru söyleyip söylemediğini öğrenmek kolay. Bekleriz! Dediklerini yaparsa eğer, gündüz ya da gece Orhan Bey oraya bizzat gidecek ya da birini gönderecek. Bekleriz ve görürüz, belki haklı çıkarız belki acı çekeriz ama gördüğümüzle kalırız. Ha bu arada Berkan, Orhan Bey'in bağlantılarından birkaç ipucu yakalarsa eğer, ne âlâ... Onlarla oyalanınız."

Uzun bir sessizlik oldu. Sarp Yüzbaşı kararlı, Abbas Ağa hevesli, Doğan Üsteğmen şüpheli görünüyordu. Günler – geceler boyunca düşünmeleri gereken bir meseleydi aslında. Ama şu an, geçen her saniye kafalarında çınılıyordu.

Solakbaşı bıyıklarını kemirmeye başlamıştı. Ruhunun sesini iyice dinledi. Tereddütsüz söylüyordu: Gitmezse olmazdı. "Neredeymiş bu yer?" diye sordu.

Yüzbaşı adresi söylerken Doğan Üsteğmen de oflayarak telefonuna davrandı...

Bir saat kadar sonra Elif Hatun, Rebii konağının ikinci katındaki geniş ve az eşyalı kabul salonunda, soy lideri Orhan Bey, kız kardeşi Hilal ve annesi Neslişah Hanımlar ile karşılıklı oturmuş vaziyetteydi.

Ne var ki bu karşılıklı oturma hali, hiç bildik ve alışıldık türden değildi...

Hanedan üyeleri için yerleştirildiği besbelli olan, altın işlemeli üç şâhi koltuktan tam ortadakinde, yani bey tahtında Elif Hatun oturmaktaydı. Ev sahiplerini ise tam karşısındaki üçlü koltuğa dip dibe, testi gibi dizmişti. Dahası, konağın kâhyası da dahil olmak üzere, evin en güvenilir korumalarından beşi Elif Hatun'un arkasına dizilmiş, silahlarını da efendilerinin üzerine doğrultmuşlardı. Bir o kadarı kapıyı tutmaktaydı ve aşağıdan gelen patırtılardan anlaşıldığı kadarıyla çok daha fazlası konağı zapturapt altına almaya çalışıyordu. Lafın kıyası Elif, kısa sayılabilecek bir süre içinde Geceli korumaların ciddi bir kısmını sanatının hakimiyeti altına almış ve uyumak üzere penceresiz odalarına çekilmek üzere olan hanedan üyelerini, enselerinden tuttuğu gibi karşısına oturtuvermişti.

Orhan Bey kendisini aşağılanmış hissediyordu doğal olarak. Annesi Neslişah Hanım öfkeliydi, kardeşi Hilal Hanım ise sadece korkmuştu.

Elif Hatun ise gecenin sahibesi olduğunu ilan edercesine koltuğa yayılmış ve bacak bacak üstüne atmıştı.

Yüzündeki kahredici gülümseme bir zafer nişanesi gibi görünse de kulaklarını içeriden patlatmak üzere olan o basınçlı

vınlamanın verdiği sancıyı örtbas etmek içindi aslında. Bir Geceli'nin irade fukarası zihnini kontrol altına almak kolaydı fakat gösteriyi çok daha etkili kılmak için 'ferdi' değil 'külli' bir sanat kullanmayı tercih etmişti. Onca korumayı hakimiyeti altında tutmak için sanatının nâmesini içinde yankılatmaya devam ediyor, bu da zihnine işkence kabilinden bir yük bindiriyordu. Bildiği tek şey vardı, elini de dilini de çabuk tutmalıydı. Daha üç saat önce bir rüyaya girmişti. Bu iş uzarsa eğer tükenebilir, basit sanatları yapacak kadar bile şevki kalmayabilirdi. Vakitten tasarruf etmek için konuya tam ortadan girdi.

"Peşinen söyleyeyim," dedi Orhan Bey'e bakarak, "Ne benim ne de konuşacağımız şeylerin Yediler'le bir alakası yok. Kendim için ve kendi başıma buradayım..."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Neslişah Hanım.

Elif hiç oralı olmadı. Orhan Bey'e bakmaya devam ediyordu: "Fazla gevşetmişsiniz güvenliği... Ortalık rahat galiba şu sıralar?"

"Annemin sorusuna cevap ver!" dedi Bey dişlerinin arasından. Gözleri ise başta kâhya olmak üzere silahlarını üzerlerine çevirmiş adamlarındaydı. Sanatın etkisi altında olduklarını biliyordu ama yine de hepsinin yüreğine birer kazık çakmaya niyetli gibiydi.

"Peki..." diye karşılık verdi Elif uysalca. Neslişah Hanım'a döndü: "Şunu öğrenmek istiyorum. Yeni sahibiniz kim?"

Neslişah Hanım kısa bir kakhaha attı ve karşılık verdi: "Söyle ateş etsinler..."

Benzer bir kakhahayla karşılık verdi Elif ve hafifçe doğrulup dirseklerini koltuğun kolçaklarına yerleştirdi. Lacivert elbisesinin üzerine aldığı siyah - beyaz şeritli, dökümlü kumaştan şalın içerisinde, avını gözüne kestirmiş bir kartala benziyordu.

Gülümsemesini aniden kesti ve “Siz kendi soyunuzu kurutmaya niyetlisiniz anlaşılan Neslişah Hanım...” dedi dik dik bakarak. Biraz sustu ve devam etti: “Ama kusura bakmayın, yardımcı olamayacağım size, çünkü işim acele. Ha, vaktim olsaydı yataklarınızda geberttirirdim sizi. Kimsenin de umurunda olmazdınız. Sayenizde, Âlem alıştı çünkü Rebii beylerin kendi adamları, hatta evlatları ve kardeşleri tarafından öldürülmesine... Ortalık birkaç günlüğüne şenlenir, sonra yerinize illa ki birileri geçerci. Ben de gider, ona sorardım Geceliler’in yeni sahibi kim diye... Ama dediğim gibi, hiç vaktim yok, üstelik gerek de yok. Kulağıma fısıldayacağınız bir isim neticede. Ayrıca elim de boş gelmedim...”

Elif, taşları geğiğine öyle bir oturtmuştu ki üç geceli de cevap veremiyordu.

Orhan Bey, annesi Neslişah Hanım’ın sağ kalan iki evladından birisi olmasının yanısıra, koskoca Kaya Bey hanedanının son erkek üyesiydi.

Öz ağabeyi Rıza Bey, İdris Usta tarafından Şebhun gecelerine ‘hediye edildikten’ sonra, üvey kardeşi Kerim ile girdiğı mücadeleden sağ ve muktedir çıkmıştı. Hâlâ tahtında oturuyor olması çok tuhaftı. Ölümü, sadece ‘Rebii Beyi’nin değıl, ‘yönetici ailenin’ de değışmesi demekti çünkü. Fakat bu muhteris soyun diğeri aileleri, her nasıl ve nedense, silahlarına sarılmaya hiç hevesli görünmüyorlardı.

Elif Hatun ise fırsattan istifade, dinleniyordu. Fazla konuşmuş, kafasının içindeki vınlama dayanılmaz bir hal almıştı. Dahası, hükmü altındaki Geceliler’den birkaçı neredeyse serbest kalmak üzereydi. Karşısındaki Geceli soylularının asabi kafalarını toparlamalarını beklerken, kendisi de sanatına çekici düzen verdi.

Süregiden sessizlik işlerin istediğı gibi gittiğini gösteriyordu ama fazlası da zararlıydı. “Siz herşeyin yolunda olduğunu

zannediyorsunuz değil mi?” diye soruverdi. Kollarını kavuşturup tekrar arkasına yaslandı: “Yediler çekildi, Daire dağıtıldı, yeni efendileriniz tüm Geceli soylarını zapturapt altına alıp Âlem’e dirlik getirdi... Doğru. Rahat etmekte haklısınız... Ama şunu da bilin,; hiç hesapta olmayan bir fırtına geliyor. Pek de serseri birşey. Ne yapacağını ne edeceğini, nerede kime patlayacağını kendisi bile bilmiyor çünkü...”

“Ne diyorsun sen?” diye öf’ledi valide hanım. Yüzünde gerçekten sıkılmış bir ifade vardı.

Elif istifini hiç bozmadı. “Yeni bir Geceli soyu geliyor diyorum hanımefendi.” dedi. Sonra Rebii beyine baktı: “Ya da beyefendi... Bu işlerle hanginiz alâkadar oluyorsanız artık...”

Duyduğunu idrak edebilen kimse yok gibiydi. Sadece Hilal Hanım’ın o ifadesiz yüzünde allak bullak bir gülümseme belirmişti. Neslişah Hanım daha derin öf’ledi: “Ne diyorsun?”

“Mehmet Sinan diyorum.” diye cevap verdi Elif Hatun. Durup, bakışlarını doğruca Bey’e çevirdi: “Hiç mi merak etmediniz onu? Onca şey olurken, âlemin altı üstüne gelirken bir kez bile duyduunuz mu ismini?”

Ana – oğul Geceliler birbirlerine baktılar. Mehmet Sinan’ın ismini bile unutmuş oldukları her hallerinden belli oluyordu.

Bu sırada Elif, kapıyı tutan gecelilerden ikisinin zihin kelepçesinden kurtulmakta olduğunu fark etti. Bu konuşma da uzayacaktı besbelli. Biraz safra atmaya karar verdi ve Kahya’ya kısa bir emir gönderdi. Pepeşe gelen gülmelerin ardından zapturapt altında tuttuğu Geceliler’in sayısı üç eksilmişi. Zihni biraz rahatlamış, salondaki ciddiyet de pekişmişti. Devam etti: “Mehmet Sinan yeni bir soy kurmak için icazet aldı ve beş yüz adayla birlikte gizli bir sığınağa çekildi. Yıllar önce oldu bu... Sağ kalan yavrular kuluçkadan çıkmak üzere redir şu sıralar.”

Neslişah Hanım derin bir kahkaha patlatmak için ağzını açmıştı ama aniden ayağa fırlayan oğlunun bağırtıları önce yükseldi.

“Yalan!” diye haykırdı Orhan Bey, “Ben evimde böyle laflar ettirmem. Geceliler’in kadim soyları bellidir. Yeni soy ne demekmiş?! Küfür bu!”

Elif, oldukça korkutucu görünen Orhan Bey’in hezeyanını, İdris Usta’dan alıntı sakın bir gülücükle karşıladı: “Elbette... Elbette... Haklısınız, küfür bu. Tüm Geceliler’e yapılmış büyük bir hakaret ama üzgünüm, yalan değil...”

Neslişah Hanım uzanıp oğlunun eline hafifçe dokundu, Orhan bey oturdu.

“Anlat...” dedi valide hanım.

Elif konuşmaya başlamadan önce hafifçe kıkırdadı. “Ben reçetelerini çaldıktan sonra Yediler biraz telaşlandı anladığımı kadarıyla.” dedi sonra, “Solaklar, Yörükler falan kâfi gelmeye başladı. İdris Usta’nın zaten uzundur aklındaydı ocağa sadık bir Geceli kuvveti kurmak. E, Mehmet Sinan’ı zaten tanımışsınızdır bunca zamandır, fazla anlatımama gerek yok... Neticede icazet verildi, Mehmet Sinan da adaylarını toplayıp kuluçkaya çekildi. İsimleri bile hazır: Sinaniler...”

Neslişah Hanım, ortamın tüm gerilimine ve ciddiyetine rağmen hâlâ daha Elif’i aleni bir ‘külahıma anlat’ ifadesiyle dinliyordu ve konuşmaya başlayınca da tavrını değiştirmedii. “Ömrüm boyunca duyduğum en büyük saçmalık bu.” dedi, “Kimse, Mehmet Sinan gibi bir meczup bile Geceliler’in yeni bir soyu...”

Valide hanım kendi ağzından çıkan kelimeler yüzünden durdu “Kutsal Anne ve Yüce İkizler bizi bağışlasın...” diye mırıldandı ve devam etti: “O bile; gelmiş geçmiş en büyük hain, yüz karalarının en karası bile böyle bir şeye cüret edemez.

Tüm Geceliler'in karşısında birleşeceğini ve küfrünün bedelini ödeteceklerini bilir!"

"Mutlaka..." diye çok rahat bir karşılık verdi Elif ve tekrar, hafifçe öne doğru eğildi: "Ama uhreviyatı bırakıp hakikatten konuşacaksak eğer, beş yüz geceli adayı çok iyi bir rakam. Yüzde doksan zayıf verse bile o kuluçkadan Nesl-i Leyla kanını taşıyan elli Geceli'yle çıkar. Ne yapacaklarını bilemez halde olurlar üstelik. Hiçbir şeyden haberdar değiller çünkü. Mehmet Sinan güvenlik nedeniyle kuluçka yerini Yediler'e bile söylemedi, bunca senedir kimseyle de iletişime geçmedi. Şimdi anlıyor musunuz neden 'serseri fırtına' dediğimi? Saklandığı yerden çıktığında, yavrularıyla birlikte yapayalnız olacak. Yapayalnız, korkmuş ve kontrolsüz..."

Neslişah Hanım artık ne 'öf'lüyor ne de gülümsüyordu. "İmkansız..." diye mırıldandı.

Karşındakilerin nihai hamle için uygun kıvama geldiklerini hissetmişti Elif. "Gidin kendi gözlerinizle görün o zaman," deyiverdi, "Eğer hâlâ oradalarsa tabii..."

Kudretli valide artık tereddütünü gizleyemiyordu. Oğlunun gözlerinde ise hem korku hem de heyecan vardı. Mehmet Sinan her Geceli için onurlu bir avdı zaten. Soy kurmak gibi bir küfre düşmüş Mehmet Sinan'ın yüreğini sökmek ise Alem'in tarihine geçmek için mükemmel bir fırsattı.

Elif kafasını hafifçe çevirip arkasındaki korumalara baktı: "Zihinleri benden saklamak zordur. Mehmet Sinan'ın saklandığı yeri biliyorum. Söylerim size. Tek bir isim karşılığında hem de... Yeni patronunuz kim?"

Orhan Bey de Hilal Hanım da annelerine bakıyordu. "Düşüneceğiz..." dedi Neslişah Hanım.

Elif hızla karşılık verdi: "Hayır! Ya şimdi ya da asla! Sinaniler'den haberdar olmanız bile büyük bir ödül zaten. Misafirperverliğinizin bir karşılığı olarak kabul edersiniz, vedalaşırız..."

Neslişah Hanım takdirle başını salladı. Ama oyunu hemen bitirmeye de hiç niyeti yoktu. "Sana son bir soru soracağım," dedi, "Dürüst cevap verirsen istediğini alırsın..."

Elif'in canı sıkılmıştı. "Buyurun..." dedi son sabrıyla.

"Yediler seni niye sağ bıraktı?" diye sordu Hanım.

Soru hiç beklemediği bir yerden gelmişti ama neyse ki cevabı çok iyi biliyordu. Tek bir kelime etti: "Sevgi..."

Neslişah Hanım uzun uzun baktı ve o da tek bir kelime etti: "Kamer..."

"Tabii ki..." diye mırıldandı Elif.

Buraya bir isim almaktan çok, her zaman hesaba katılan, çoklukla da tüm hesapları bozan o küçücük, binde birlik yılma payın ortadan kaldırmak için gelmişti zaten. Ateş ve Bedel'in tepelerinde bir yerlerde 'Karanlık İttifak'ın üç süvarisinden biriyle ya da hepsiyle karşılaşacağını biliyordu ve kendisini en mutlu edecek ismi duymuştu.

"Teşekkür ederim..." dedi sevincini çok belli etmemeye çalışarak. Sonra Hilal Hanım'a döndü: "Kağıt kalem alabilir miyim?"

Geceli prensesi bozulmuştu. Bir umut annesine baktı ama buyurgan bir baş işaretiyle karşılaştı. Ortada kağıt kalem getirecek bir hizmetkar ya da koruma yoktu çünkü...

Hilal Hanım poflayarak yerinden kalktı ve ayaklarını sürüye sürüye girişteki küçük masaya doğru yürümeye koyuldu.

Bu sırada Elif Hatun kâfasındaki kısa vadeli planları son kez gözden geçiriyordu. "Haydi bakalım Yüzbaşım," dedi içinden, "Bundan sonra iş sende..."

Sarp ile Doğan, otobanda hızla yol almaya çalışan ama kaçınılmaz olarak trafiğe takılıp duran VIP aracın konforlu deri koltukları üzerinde hayatlarının en huzursuz ve telaşlı yolculuklarından birisini yapıyorlardı.

Yüzbaşı'nın yine harareti yükselmişti ama dışa açılanı değil, aracın sürücü tarafını ayıran siyah camı aşağıya indirdi. "Gerçekten bula bula bunu mu buldun?" diye bağırdı ön tarafta doğru.

Volkan "Dedim ya abi!.." diye viyakladı, "Sen 'geniş, kapalı, güneş geçirmez birşey deyince ben de bunu aldım geldim."

Sorun yorum farkındaydı. 'Geniş, kapalı, güneş geçirmez' derken, Yüzbaşı'nın anlatmak istediği göze çarpmayan, basit bir ticari araçken, Volkan'ın anladığı; son model, camları siyah film kaplı, gösterişli bir züppelik abidesiydi.

Sarp konuyu uzatacak gücü kendisinde bulamadı ve camı gerisin geri yukarı kaldırdı. Evet, arabaya sinirlenmişti ama ruhunu asıl sıkan şey bu değildi. Yüreği uyandığından beri bir 'tık' olsun yavaşlamamıştı. Sabaha karşı gördüğü rüyaya dönüp duruyor, unuttuğu ya da yanlış hatırladığı birşeyler olup olmadığını tekrar tekrar kontrol ediyordu. Elif Hanım sadece adresi vermekle kalmamış, zihnine, muhitin ve mekanın bölük pörçük görüntülerini de bırakmıştı. Takıntılı davrandığının farkındaydı ama en ufak bir yanlış anımsamanın bedeli kesinlikle çok ağır olacaktı.

Bu sessizlik ve belirsizlik karşısında sinirleri giderek bozulmaktayken, cebindeki titreşimi hissetti. Berkan Astsubay

arıyordu. Cihazı cebinden çıkartıp hemen küçük yeşil tuşa bastı. “Komutanım.” dedi Berkan, “Canlı bir uydu bağlantısı yakaladım. Görüntüyü paylaşıyorum. Bilgisayarı açın.”

Sarp’ın içi cız etmişti. Berkan’ın sesindeki çıkıntılar hiç hayra alamet değildi çünkü. Doğan’a döndü: “Aleti aç...”

Üsteğmen, yanındaki koltukta duran bilgisayarın kapağını aceleyle kaldırdı ama Astsubay’ın sesi görüntüden önce gelerek durumu aydınlattı: “Etrafta ciddi bir hareketlilik gözlemliyorum komutanım.” dedi Astsubay, “Polis civar kavgakları tutmaya başladı. Dikkatli olun!”

“Geç kaldık...” diye homurdandı Sarp. Berkan’ın hazırlanması, araç tedarığı, kimin nereye yerleştirileceğı derken üç saat akıp geçmişti. Bu sırada uydu görüntüsünü ekrana gelmişti. Polis ekipleri yolları kesmeye başlamışlardı.

“Orhan Bey’de bir kıpırtı var mı?” diye sordu Sarp.

Cevap olumsuzdu: “Maalesef komutanım. Henüz ne telefonunu ne de kendisini tespit edebildim.”

Yüzbaşı birkaç emir daha verebilmeyi çok isterdi ama kafası bomboştu. Yalnızca “Tamam...” dedi, cihazı kapatıp ekrandaki canlı uydu görüntüsünü izlemeye başladı. Rüyasına bırakılan görüntülerden dolayı mekana ve binaya aşınaydı ama kendi gözleriyle görünce yüreğı sarsılmıştı. Elif Hanım doğru söylediyse eğer, ki içindeki sesler buna tüm güçleriyle inanıyorlardı, Mehmet Sinan, Bahar ve diğerleri, şu an ekranın tam ortasında duran, etraftaki sitelerin ve gökdelenlerin arasında olanca sıradanlığıyla dikilen yirmi katlı bir apartmanın derinliklerinde bir yerlerde gizleniyorlardı.

Ulaşmak, teorik olarak basitti aslında. Mütevazı bir duvarı ve bol miktarda güvenlik kamerasıyla donatılmış küçük bir bahçeyi geçip binaya girdikten sonra asansöre biniliyor, en üst kata çıkacakmış gibi düğmeye basılıyor, sonra asansör on bir ile on dördüncü katların arasındayken yedi haneli bir kod

panele tuşlanıyordu. Gerisi ise muammaydı. Çünkü Elif Hanım bu kadarını okuyabilmişti.

Lâkin ekrandaki polis ekiplerinin sayısı durmaksızın artıyordu ve binaya değil girmek, yaklaşmak bile her geçen dakika daha da zorlaşıyordu.

Sarp aradaki siyah camı tekrar indirip Volkan'a seslendi: "Sağa çek!"

"Abi otobandayız..." dedi Volkan. Yüzbaşı'nın umurunda değildi: "Çık o zaman!"

Volkan en yakın sapağı kollarken Doğan sordu: "Operasyon iptal mi komutanım?"

Yüzbaşı da bilmiyordu. "Herkesi ara," dedi, "Dursunlar, bizden talimat beklesinler..."

Üsteğmen emirleri diğer birimlere iletmekteyken Volkan da otobandan kurtulmuş, sokak aralarına girmiş, uygun bir boşluk arıyordu. Bu sırada ekrandan akan titrek görüntüler ise yürekleri her solukta biraz daha sıkıyordu. Binanın etrafı da sarılıyordu. Birkaç polis ekip arabalarından inmiş, kapının önünde apartmanın güvenlik görevlileriyle konuşuyorlardı.

"Rebiiler'den birinin, bir satırcık konuşmasını yakalasak bari..." diye en ümitsiz sesiyle konuştu Üsteğmen

Sarp küfreder gibi homurdandı: "Yakalasak ne yapacağız Doğan? Şu hale bak!" Aniden sustu, cebindeki seyyar cihaza davrandı. Astsubay az sonra, yine karşısındaydı. "Orhan Bey'i falan boşver, şu polislerle odaklan." dedi, "Birilerine rapor veriyor olmalılar..."

Berkan önce biraz 'ı'ladı, sonra toparlandı: "Komutanım... Çoktan başladım zaten..."

Sarp'ın canı iyice sıkılmıştı. "Aramızda hâlâ akli başında birisi var neyse ki..." diye mırıldandı cihazı kapatırken. Derken

burnunun hemen dibinden bir ses duydu: “Abi burada mıymış Sanem?”

Volkan, aradaki pencereden yarı beline kadar uzanmış, üzgün gözlerle Üsteğmen’in yanında duran bilgisayara bakıyordu. Sarp o an bu delikanlıya ne büyük bir haksızlık ettiğini fark etti. Gözleri de ruhu da kör olmuştu düpedüz. Bahar’ın yerini öğrenmek kendisi için ne demekse, Sanem’in yerini öğrenmek de Volkan için o demektir.

“Evet...” diye cevap verdi Doğan. Bu sırada bahçe kapısından içeriye girerek etrafa dağılmaya başlayan polisleri izliyordu.

Volkan, “Baya da yakınmışız...” diyerek ekrana doğru biraz daha uzandı. Görüntüyü dikkatle izledi ve “Abi, biz buraya gireriz.” deyiverdi.

Subaylar delikanlıya baktılar. İfadesi her zamanki gibi ciddiyetten uzaktı. “Nasıl?” diye sordu Yüzbaşı.

Volkan gülümseyerek göz kırptı: “Boş durmadık abi, geliştirdik kendimizi.”

Delikanlı hep olduğu gibi sevimliydi ama Yüzbaşı’nın hiç eğlenecek hali yoktu. Tekrar sordu: “Nasıl?”

“Bizim için zamanı biraz hızlandırırım.” dedi Volkan, “Ya da onlar için yavaşlatırım... İkisi de aynı şey zaten... Durdururum varsayın siz.”

Subayları bir düşüncedir almıştı. Volkan’ın sanatı zamana hükmediyordu. Fakat henüz bir çırağı. Ustası Bengi Hatun kabiliyeti konusunda ‘göründüğünün bin katı var’ deyip duruyordu ama karşısındaki şu yaratılıştan lakayit ifade güven vermekten o kadar uzaktı ki...

Bu sefer Üsteğmen sordu: “Nasıl yapacaksın bunu?”

Volkan yüzünü buruşturdu. “Abi...” diye başladı bezgince, “Benim sanat karışık biraz. Ne yapayım, izafiyet mi anlatayım sana şimdi burada?”

“Sakın anlatma Volkan.” dedi Sarp, “Bana sadece şunu söyle. Girebilir misin, girebilir miyiz?”

Genç zaman hükümranı biraz düşündü: “Abi net söyleyeyim, ben tek başıma kesin girerim. Ama bu sanatı kullanarak yanımda Bengi Abla’dan başka kimseyi taşımadım, onu da peşin peşin diyeyim.”

“İki kişi taşımadın mı hiç?” diye sordu Doğan.

Cevap çok dürüsttü: “Yok... Ama beden ağırlığıyla alakalı birşey değil bu. Sanatı bir kere fısıldıyorsun, sonra kendisi akıyor zaten.”

“Akıyor...” diye manidarca tekrar etti Üsteğmen.

Volkan biraz daha uzandı. Aracın arka tarafına düşmek üzereydi artık. “Tamam abi, anladım sizi.” dedi, “O zaman müsaade edin ben tek başıma girip bir bakayım.”

Yüzbaşı’nın kararı hızlı ve kesindi. “Olmaz!” dedi, “İkimiz giriyoruz.” Hemen ardından havaya dikilmiş işaret parmağıyla birlikte Üsteğmen’e döndü: “Yorma beni!”

Doğan geride bırakılmaktan zaten içgüdüsel olarak hiç hazzetmezdi. Fakat durumun hassasiyeti, şu an bütün hissiyatından daha hayatiydi. “Komutanım,” dedi mümkün olan en mantık yüklü sesiyle, “Daha nasıl çıkacağınızı bile bilmiyorsunuz...”

Volkan buna da kendince bir çözüm bulmuştu. “Girdiğimiz gibi çıkacağız işte Doğan Abi...” dedi en sade sesiyle, “Sanat aynı sanat...”

Üsteğmen için bu kadar fütursuzluk çok fazlaydı. “Kafanı çalıştır Volkan.” diye parladı, “İçeride kim ne halde haberimiz yok! Oraya kapalı araç sokmadan Mehmet Sinan’ı bile çıkaramayız gündüz vakti. Ölümüne sebep oluruz!”

Yüzbaşı, Volkan’ın yediği bu azarın asıl muhatabının kendisi olduğunu anlamıştı. “Haklısın.” diye cevap verdi. Çok

sakindi. Ekranı baktı. Abluka devam ediyordu ama artık polis arabası gelmiyordu. Başka da bir hareket yoktu “Ama Abbas Ağa da haklı çıktı.” diye devam etti, “Ekiplerin niyeti belli. İçeriye girmeyecekler. Akşama kadar tutacaklar burayı, sonra Rebiiler gelecek. Orhan Bey kimseye bırakmayacak avı! Mehmet Sinan ile diğerlerinin kellesini alıp kahraman ilan edecek kendisini...”

Durdu, kısa bir nefes alıp devam etti: “Bekleyip kendi gözlerimizle şahitlik mi edelim bu tarihi ana? Ne dersiniz?”

Doğan ter dökmeye başlamıştı ama bir kez daha sormadan duramadı: “İyi de, nasıl çıkacaksınız dışarıya?”

Yine çok sakın cevap verdi Yüzbaşı: “Mehmet Sinan düşünmemiş midir sence? Bunca planı, bunca tesisatı kuran Mehmet Sinan, bir gün dışarı çıkması gerekeceğini, bunun da gündüz vaktine denk gelebileceğini hesaba katmamış mıdır?”

“Umarım düşünmüştür...” diye geçirdi içinden Üsteğmen. Yüzbaşı’yı da yüzündeki ifadeyi de sesinin tonunu da gayet iyi tanıyordu artık, ayak diremenin lüzumu yoktu. Hayatının en gönülsüz yanıtını verdi: “Siz nasıl emredersiniz komutanım....”

On dakika kadar sonra Yüzbaşı ile Volkan hedef binaya doğru yürüyorlardı. Sanat-ı Nisyan’ın dediği rahatlık da vardı üzerlerinde. Bir de ekiplerin yaya trafiğine, en azından bir noktaya kadar fazla müdahale edemediklerini keşfetmişlerdi.

Binaya çıkan sokağa saptıklarında üzerlerinde dolaşan gözlerin sayısının arttığını hissetmişti Yüzbaşı. Her an “Evet beyler kimlikler...” diye bir ses duyabilme ihtimaliyle ve olabilince sakın görünmeye çalışarak yürümeye devam ettiler. Önünde iki ekip otosunun beklediği bahçe girişi, karşı kaldırımında, elli metre ilerideydi.

“E hadi...” dedi Yüzbaşı ağzını çok oynatmadan.

Volkan alçak ama en normal sesiyle karşılık verdi: “Az daha gidelim Abi. Ne kadar yakın, o kadar iyi... Bir de dikkat edelim, hiçbir göz olmamalı üzerimizde. Yani ben kelâma başladığım anda kimse bize bakıyor olmamalı, yoksa tutmuyor sanat...”

Sarp hırlar gibi bir ses çıkardı: “Şimdi mi söylenir bu Volkan?” İster istemez etrafa bakınmaya başlamıştı ve artık olmayan gözleri de üzerinde hissediyordu. “Telaş yapma Abi.” dedi Volkan, “Ben kesiyorum etrafı. Senin de aklında olsun diye söyledim...”

Yürümeye devam ettiler. Kapıya ancak otuz metre kadar bir mesafe kalmıştı. Yüzbaşı, girişin hemen yanında dikilmiş telsiziyle konuşan polisi yan gözle kesmekteyken Volkan “Sana değince koşmaya başla Abi.” dedi, “Asansöre girene kadar durma, bir de gözünü seveyim hiçbir şeye dokunma, takılma!”

Sarp, delikanlının en son uyarılarını tam olarak anlamamıştı ama birşey sormadı. Durup tekrar polise baktı. Hâlâ telsizindeydi. Bu sırada Volkan da derin derin soluk alıp vermeye başlamıştı. Bir süre sonra da elinde bir temas hissetti. İçine yayılıveren sebepsiz bir mutluluğun keyfine kapılmaya başlamıştı ki talimatları hatırladı ve koşmaya başladı. Fakat ilerlemek çok zordu. Kendileri dışında herşey durmuştu çünkü. Aslında durmak da denemezdi buna. Kendileri dışında etraf-taki herşeyin öncesi ve sonrası silinip gitmişti. Zamanın durduğu falan yoktu. Adeta yok olmuştu ve bu haliyle dünya çok daha büyüğü görünüyordu.

Durup etrafı seyretmemek için kendisini zor tutuyordu Yüzbaşı. Bir taraftan koşuyor, bir taraftan da gözüne değen mucizelerin tadını çıkartmaya çalışıyordu. Önlerinden geçen bir arabanın tekerleğinden fırlayan minicik bir taşın aslında havada asılı kalmadığını, donmuş gibi görünmesine rağmen hareketin enerjisini hâlâ taşıdığını fark etti. Derken gün ışığı da bozulmaya başladı. Görüş alanındaki bazı şeyler gerçek üstü

bir netlikteyken, kimi yerler zifiri bir karanlıkla gölgelenmişti sanki. Heyecanlı ve korkutucuydu ama koşmaya devam etti.

Bahçe kapısına ulaşmışlardı. Bozuk bir floresan lambasının altındaymış gibi kıpraşıp duran polislerin arasından geçip dar bahçeyi hızla katettiler. Apartman kapısının ağzında sohbe dalmış iki sivil polisin arasından geçerken Yüzbaşı, daha genç olanın yüzünde ağır ağır belirmeye devam eden gülücüğe yine çocuksu bir hayretle baktı. Ne var ki, içeriye girince bütün neşesi kaçtı. Asansörün önünü de iki polis tutmuştu çünkü. Donakalmış gibiydiler ama hararetli bir sohbe daldıkları da besbelliydi. Bu engelden nasıl sıyrılacaklarını düşünmekteyken Volkan doğruca merdivenlere yöneldi. İki üst kata çıktılar. Delikanlı asansörün çağırma düğmesine baktı ve dönüp “Geçmiş olsun Abi...” diye fısıldadı.

Sarp, sanattan çıktıklarını fark etmemişti. Apartman boşluğunda kendilerinden başka hareket eden hiçbir şey yoktu çünkü. “Bitti mi?” diye sordu. Volkan asansörün göstergesini işaret etti. Rakamlar gayet teknolojik bir süratle bulundukları kata doğru ilerlemekteydi. “Düğmeye bastım ya Abi,” dedi Volkan. Biraz durup ekledi: “Aklında bulunsun, herhangi birşeyi kıpırdatırsan sanat kendiliğinden bozulur. Yani yürürken ayağın taşa bile değse gider sanat... Bil diye söylüyorum.”

Sarp yine dişlerini sıkmıştı. İşler yoluna girdikten sonra bu çocuğu ‘Ön bilgilendirme nedir? Neden önemlidir?’ konulu bir eğitime almaya karar vermişti ki asansör geldi. Otomatik kapının açılmasını beklerken etraftaki mutlak sessizliği fark etti. İki kat aşağıdaki polisler sohbeti kesmişlerdi. Harekete geçen asansör dikkatlerini çekmiş olmalıydı.

Nihayet içeriye girdiklerinde, Yüzbaşı hemen yirminci katın düğmesine bastı ve asansör hızla yukarıya fırladı. Kafasında canlandırdığından çok daha fazlaydı bu sürat. Yedi haneli kodu, on birinci ve on dördüncü katların arasındalarken girmesi gerekiyordu. Kaç deneme hakkı olduğunu bilmiyordu

ama asansörü durdurup tekrar hareket ettirmek bile başlı başına büyük bir tehlike olabilirdi.

Göstergede on bir sayısı belirttiği anda Sarp hızla tuşlara basmaya başladı. Ekran daha on üçüncü katı gösteriyorken işini bitirmişti. Kodu doğru girdiğinden de emindi ama yükselmeye devam ediyorlardı. Derken, on yedinci kata geldiklerinde asansör aniden durdu ve yükseldiklerinden çok daha korkunç bir hızla, sanki düşüyormuş gibi alçalmaya başladı. Sarp ile Volkan panikle kabinin kenar demirlerine tutunmuşlardı. Hiç yavaşlamadan sıfırı görmüşler ve bir süre daha inmeye devam etmişlerdi. Tatlı bir fren yaparak durduklarında yerin ne kadar altında olduklarına dair en ufak bir fikirleri yoktu. Çok yukarıdan boğuk ve metalik gümbürtüler duyuluyordu. Anladıkları kadarıyla polisler, zemin katta olduğunu düşündükleri asansörün kapısını yumrukluyorlardı.

Kabin lambalarının sönmesiyle ürperen yürekleri, otomatik kapının kanatlarının ağır ama kararlı bir şekilde yanlara kaymasıyla çarpmaya başladı ve hemen akabinde, birkaç metre ötelerinde beliriveren ince – uzun bir siluetin fısıldamasıyla duracak gibi oldu: “Yüzbaşı Sarp Gönen?”

Yüzbaşı, siluetin üzerine atılmaya yeltenen Volkan’ı kibarca tuttu. Tuhaftı. İlk andaki ürpertisi hemen geçmişti. İçinde ne hayret ne de korku vardı. Birilerinin kendisini karşılayacağını biliyordu sanki. Rüyasına geri gitti. Elif böyle bir şey söylememişti.

“Benim,” diye seslendi gölgeye doğru ve sordu: “Sen?”

“Elif Abla gönderdi bizi.” dedi daha uzaktan, başka bir ses.

Buna da hiç şaşırmamıştı Yüzbaşı. Hatta beklediği bir şey olduğunu hissediyordu. Sanki Elif, rüyasında dile getirmekten imtina ettiği şeyleri bir ‘duygu – mesajı’ olarak bırakmıştı.

Kurulu bir yay gibi gergin duran Volkan'ın kolunu hafifçe sıkarak herşeyin yolunda olduğunu anlatmaya çalıştı. Gözlerini iki gölgenin üzerinde gezdirdi: "İsminiz ne?"

"Ben Aret." dedi yakın olan ince siluet. Az uzaktaki "Ben de İrfan." dedi. Sonra sordu: "Arkadaş?"

Yüzbaşı asansörden çıktı, peşinden sürüklediği Volkan'ı biraz öne ittirdi. En sert sesiyle kendini tanıttı Volkan. İrfan ilkten bir karşılık vermedi, elindeki ışıldağı yaktı. Çiğ beyaz ışığın gözlerdeki kamaşması devam ederken de konuştu: "İsmini duymuştuk..."

Yüzbaşı, yarı açık gözlerle etrafa bakındı. Beton duvarlarla çevrili, kare biçimli geniş bir boşluklardı ve görünürde kapağa benzer birşey yoktu. Karşıdaki duvarın dibinde duran İrfan, Yüzbaşı'nın dikkatini çekmek istermiş gibi, elindeki ışıldağı hafifçe salladı. Duvarlarla hemen hemen aynı renkte olan dev çelik kapıyı ancak o zaman fark etti Sarp. Aret'in peşinden duvara doğru yaklaşıyordu ki kolunda Volkan'ın elini hissetti. "Abi" dedi delikanlı titreyen bir fısıltıyla, "Bunlar sanat sahibi..."

Yüzbaşı durdu ve dönüp baktı. Karanlıkta parlayan gözleri "Ne diyorsun sen?" diye soruyordu. Sesini iyice alçalttı Volkan: "Abi vallahi sinyallerini alıyorum. Şu kel kafalı olan Bengi Abla gibi tınıyor aynı. Öbürü de Salih Usta gibi..."

Yüzbaşı sarsılmıştı. Sanat sahiplerinin, birbirlerinin varlığını hissedebildiklerini biliyordu ama ustalardan başka hükümlerinin varlığından haberdar olmak ve onlarla aniden yanyana gelmek, biliyor ve bekliyor olsa da çabuk sindirebileceği bir durum değildi. Ne var ki, Bahar'a bu kadar yakıncan, hiçbir şey iradesine hâlel getiremezdi. Hayatının en zoraki gülücüklerinden birini fırlattı, "Daha ne istiyorsun Volkan?" dedi ve kapının yanında dikilmiş dik dik bakmakta olan İrfan'a doğru yürüdü.

Yaklaşır yaklaşmaz ilk işi, ellerini yekpare dökülmüş çelik kapının yüzeyinde gezdirmek oldu. Herhangi bir boşluk, delik, çıkıntı ya da tutamak yoktu. İrfan ışıldağı biraz daha yaklaştırdı. Kapının kasasının hemen iç tarafına yerleştirilmiş ufak tuş takımını gösteriyordu bu sefer de...

“Elif Hanım birşey demedi mi?” diye soru Sarp.

“Dedi...” diye cevap verdi İrfan ve tuşlara basmaya başladı.

Yedi haneli bir kod girmişti.

Beklediler...

Hiçbir şey olmadı... Duyulan tek ses Yüzbaşı'nın tıslamalı küfürüydü.

İrfan'ın kel kafasında boncuk boncuk terler belirmişti. “Üç sekiz altı beş bir üç bir değil miydi lan?” diye sordu Aret'e doğru.

“Öyleydi galiba...” diye mırıldandı Aret. Sonra sesini aniden yükseltti: “Ne bileyim?! Sana söyledi ya!”

İrfan bağırırverdi: “Bana mı söyledi? Hepimiz orada değil miydik kardeşim?”

“E ‘o iş bende’ diye atladın, Abla da sana tekrar etti kodu.”

İrfan'dan bir cevap kesinlikle gelecekti ama Aret erken davranıp “Uzatma!” diye patladı, “Ya Abla bir yerde hata yaptı ya da biz...”

Sustu, biraz düşündü ve kapıya doğru yürüdü: “Betonu patlatacağız mecburen...”

Aret kollarını sıvamaya başlamışken Sarp, az önce Volkan'ın söylediklerini düşünüyordu: “Öbürü de Salih Usta gibi...”

Bir taraftan da beton patlarken çıkacak gümbürtüyü hesaplıyordu. Polislerin duyacak olmaları bir tarafa, yakın katlardakiler de telaşlanacaklardı. Lakin başka bir çözüm de yok gibi görünüyordu. Çaresiz iki adım geri çekildi. Aret tam ellerini çelik bloğun hemen yanına yerleştirmişti ki, Volkan telaşla

öne atıldı. “Birader dur, dur, dur!... Ayağa kaldırırsın ortalığı. Kay biraz kenarı.”

Aret’in çekilmesini beklemeden bir elini pervazdaki küçük tuş takımının üzerine koydu, alnını da çelik bloğa yasladı. Kısık ve melodik ‘ımm’ sesleri çıkartarak bir süre öyle kaldı ve sonra tuşlara basmaya başladı.

“Arkadaşım!” diye seslendi İrfan.

Volkan sadece “Şşşşt” dedi ve rakamları tuşlamaya devam etti. Son rakamı da girdikten sonra, kafasını kaldırmış, tam yeşil tuşa basmak üzereydi ki İrfan bileğine yapışiverdi. “Arkadaşım,” dedi yine İrfan daha sert bir sesle, “Bir kere daha yanlış kod girersek işte o zaman ayağa kalkar ortalık!”

Volkan gülümsedi. “Kapının geçmişini okudum,” dedi sevimli bir edayla, “Mehmet Sinan abi bu kodu girmiş, gördüm, yanılmam!” Sonra yüzünü İrfan’a doğru iyice yaklaştırdı: “Şimdi çek şu elini, doğduğun güne göndermeyeyim seni!”

İrfan hâlâ Volkan’ın bileğini tutuyordu ama yüzünde öfke-den çok hayret vardı. Karşısındaki bu zibidinin yaptığını iddia ettiği, üst düzey bir sanattı çünkü. Yan gözle Aret’e baktı. O da kendisi gibi görünüyordu.

Yüzbaşı’nın tarafı ve duruşu ise tabii ki belliydi. “Volkan, hadi abicim...” diyerek konuyu itekledi.

İrfan, elini çekti ve beline götürdü: “İyi... Bas...”

Hemen ardından Aret’in sorusu duyuldu: “Taşlar?”

Yekalaz taşlarından bahsediyordu. Yüzbaşı biraz düşündü. “Böyle iyi...” dedi, silahını çekti ve herkesin hazır olmasını bekledi. Bu sırada Volkan’ın parmağı yeşil tuşun, gözleri de Yüzbaşı’nın üzerindeydi. Aldığı bir baş işaretiyle birlikte, o basit hamleyi yapıverdi...

Yıllardır kapalı duran çelik kapı, başta azıcık zorlansa da kısa ama kulak tırmalayan bir gıcirtıyla sola doğru kaydı ve

önlerinde karanlık bir boşluk belirdi. Dördü de istemsiz olarak geriye çekilmişlerdi ama sebebi ürperti değildi. Kapının açılmasıyla birlikte yüzlerine vuran o pıhtılaşmış kan, yanık ve çürüme kokusuydu hepsini geri püskürten. İğrenç bir bulamaç haline gelip genizlerine öyle bir yapışmıştı ki, soluk bile alamıyorlardı.

“Hayır...” diye inledi Sarp. Yan gözle Volkan’a baktı. O da ağlamaklıydı...

Sonra “Mehmet Sinan!” diye seslendi içeriye doğru. Sesinin yankısı yitmiş ama bir cevap alamamıştı. Tekrar seslendi: “Mehmet Sinan... Benim Sarp Yüzbaşı!”

Volkan arkadan destek verdi: “Biziz abi... Sizi almaya geldik!”

Karşılık yoktu...

Sarp içeriye doğru iki adım attı. Volkan hemen arkasındaydı. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Sonu görünmeyen bir koridorun başındaydı. Çok ileride, sağ tarafta belli belirsiz beyaz bir ışık ince ince kırışıp duruyordu. Ağır adımlarla yürümeye devam etti. Bir kez daha seslendi: “Mehmet Sinan!”

Biraz bekledi, boğazındaki yumruyu çözmek için kuvvetlice yutkundu ve daha alçak bir tondan yine seslendi: “Bahar...”

Ses yoktu... Ve hemen arkasında Volkan, umutsuzluğa eşlik etmeye devam ediyordu: “Esat Abi... Haydar Abi... Sanem... Sanem!...”

Koridorun yarısına gelmişlerdi ve ilerideki beyaz ışıkla birlikte koku da giderek yoğunlaşıyordu. Sessizlik daha da sinir bozucuydu ama Sarp’ın artık bir defa daha seslenmeye mecali yoktu. Cevap alamadıkça ağlayacak gibi oluyor, hıçkırık dalgaları boğazına hücum edip duruyordu. Az sonra görmesi muhtemel manzarayı kabullenerek adımlarını biraz hızlandırdı, beyaz ışığın karanlık koridor ile kesiştiği noktaya gelince durdu. Hayatı boyunca hiçbir adımını atmak için bu kadar

zorlandığını hatırlamıyordu. Dayanılmaz kokuya rağmen derince bir nefes aldı, o son adımı biraz daha geciktirmek için önce kafasını uzatıp baktı ve bakar bakmaz da Mehmet Sinan ile Bahar'ı gördü.

Bahar, rengi beyazdan griye çalmış bir yatakta kıpırtısız yatıyordu. Mehmet Sinan hemen yanına oturmuştu ve elindeki hançerin sivri ucu Bahar'ın kalbinin sadece üç parmak yukarısındaydı. Yüzbaşı'nın içinin bir tarafı korkudan hissizleşmiş ama bir tarafı da derin, mutlu bir oh çekmişti. Çünkü o hançer ancak kalbi hâlâ atan birisini tehdit edebilirdi.

"Yanıdakiler kim?" diye sordu Mehmet Sinan.

Sesini Volkan da duymuştu. "Benim abi..." dedi Yüzbaşı'nın arkasından kafasını çıkartırken. Geceli tekrar sordu: "Diğerleri?"

Yüzbaşı kendisini tamamen gösterdi. Silahı hâlâ elindeydi. "Anlatacağım Mehmet Sinan," dedi, "Telaşlanma, herşey yolunda... Yalnız hemen çıkmamız lazım buradan."

Geceli'nin elindeki hançer hiç kıpırdamamıştı. Sakin görünüyordu ama yüzünde hülyalı bir tedirginlik vardı. "Siz nasıl buldunuz burayı?" diye sordu.

Sarp silahını beline yerleştirdi. "Sinan..." dedi sakince, "Hikaye hakikaten çok uzun. Dışarıda işler acaip değişti siz yokken. Anlatacağım hepsini ama çıkmamız lazım buradan. Çok çabuk hem de..."

"Burayı nasıl budunuz?" diye tekrar sordu Mehmet Sinan.

Sarp hiçbir şey demeden uzun uzun baktı, bu sırada dudaklarının içini birkaç kez ısırdı, sonra doğruca yatağa doğru yürüdü. Fakat gözleri ne Geceli'nin ne de elindeki hançerin üzerindeydi. Sadece Bahar'a bakıyordu. Uyuyor gibiydi. Yüzü, omuzları ve kolları kabuk bağlamış yaralarla kaplıydı. Dudakları morarmanın da ötesine geçmiş, siyah bir renk almış,

saçları da tutam tutam dökülmüştü. Yüzbaşı yine de gülümsedi. O sırada gözü yine hançere takılmıştı. Sivri ucuna bulanmış koyu yeşil sıvıyı yeni fark ediyordu. Solaklar'ın Geceli avlarken kullandığı 'ışık yakısıydı' bu. Kurbanının etini sanki güneş ışığı değmiş gibi yakardı ki, kalbe temas etmesi net bir ölüm demekti.

Bakışlarını Mehmet Sinan'a çevirdi. "Benim..." dedi eliyle de kendisini işaret ederek, "Sarp Yüzbaşı..." Sesi alçak ve samimiydi.

"Farkındayım..." dedi Geceli.

Yüzbaşı 'cık'ladı: "Hayır değilsin... O bıçağı Bahar'ın üzerinde tutmaya devam ediyorsan eğer, kim olduğumun kesinlikle farkında değilsin."

Sarp'a uzun uzun bakarken, Mehmet Sinan'ın yüzündeki tedirginlik gitti, geriye sadece bitkin bir dalgınlık kaldı ve hemen ardından, gün yakısına bulanmış hançer zeminde birkaç defa tangırdadı.

Yüzbaşı rahatlamıştı. Nasıl bir yerde olduğunu da ilk defa, o an fark etti. "Yok artık..." diye geçirdi içinden. Hastanelelerin yoğun bakım servislerine benzeyen, dikdörtgen biçimli büyük bir salondaydı. Otuz kadar beyaz yatak karşılıklı iki sıra halinde dizilmiş, aralarına tıbbi cihazlar yerleştirilmişti. Yürüdükleri uzun koridordan ve karşı duvardaki iki kapıdan anlaşıldığı kadarıyla da bulundukları yer, bu yeraltı tesisinin yalnızca küçük bir kısmıydı.

Yüzbaşı'nın aklı eski tartışmalara gitmişti. Demek ki Mehmet Sinan, kendi soyunu kurmak için iki yüz elli kadar Geceli adayı ile başlamak istediğini söylerken gayet ciddiye. Demek bu yüzden öylesine kendinden emin ve ısrarcıydı. Bu sırada hemen sol arkasından ince bir ağlama sesi duydu...

Volkan en uçtaki yatağın baş ucuna, dizleri üzerine çökmüştü ve titriyordu. Yüzbaşı kalktı ve yaklaştı... Yataktaki

Sanem'di, Korkunç görünüyordu. Vücudunun ciddi bir kısmı çürümüş, sol omuzunun kemikleriyle kaburgalarının üst kısmı ortaya çıkmıştı. Yüzünün yarısına kurumuş deriden, kanlı kahverengi bir maske takmışlardı sanki. Ve bu kabuklaşmış yüzeyin hemen altında mavi kılcal damarlar hâlâ küçük küçük atıyordu. Herşeyi dayanılmaz hale getiren de buydu zaten: Sanem yaşıyordu...

Sarp söyleyecek birşeyler aradı, bulamadı. Elini Volkan'ın omuzuna koydu ve gözlerini yataktaki kalıntıdan ayırmadan seslendi: "Esat ile Haydar?"

"Olmadı..." diye yanıtladı Mehmet Sinan, "Kanı kaldıramadılar..."

Yüzbaşı yine sordu: "Neredeler peki?"

"Yaktım..."

Sarp'ın midesi de sinirleri de artık isyan etmişti. İçinde büyüüp duran kaçıp gitme dürtüsüne yenik düşmeyi çok istiyordu ama bu henüz mümkün görünmüyordu. Çıkmak için tüm umutlarını Mehmet Sinan'a bağlamıştı zira. Derken kapının ağzından Aret'in sesi geldi: "Yüzbaşım biraz acele etsek..."

Ne cevap vereceğini düşünüyordu ki, araya bir de İrfan karıştı. "Fırınlar varmış burada." dedi Mehmet Sinan'a bakarak, "Abla öyle dedi..."

Sarp'ın içinden bir 'eyvah' geçti ve gözlerini ister istemez Mehmet Sinan'a çevirdi. Bakışları karşılıksız değildi. "Bunlar kim?" diye sordu Geceli. Yerdeki hançere takılan gözü, laf dolandırmalara fazla tahammül göstermeyeceğini söylüyordu.

En doğru cevabı tercih etti Yüzbaşı: "Elif Hatun göndermiş..."

"Miş mi?..." diye yan yan bakarak sordu Mehmet Sinan. Bedeni de hançere hamle edecek gibi gerilmişti.

"Evet, benim de yeni haberim oldu." diye cevap verdi Sarp. Boşluk vermeden devam etti: "Sana olan biten herşeyi, hemen

şimdi, burada anlatmak isterdim Mehmet Sinan ama ömrümüz vefa etmez. Rebiiler yerini öğrendi çünkü. Binanın etrafı sarıldı. Gelmek için güneşin batmasını bekliyorlar.”

“Ne?!” diye boğuk bir çığlık attı geceli. Yüzbaşı daha yüksek bir sesle araya girdi: “Sakın ‘yerimi nasıl buldular’ diye sormaya kalkma, o da hikayenin bir parçası. Hemen çıkmamız lazım buradan ama sen bilirsın. Kalmak istiyorsan seçim senin!”

Blöfü tutmuştu. Mehmet Sinan fazla düşünmedi. Kafasını salladı. Yüzbaşı da hemen İrfan’a döndü: “Sen ne yapacaksın fırınları?”

İrfan cevap vermedi, Aret’e seslendi: “Haydi!”

Birlikte dışarıya çıktılar. Bir dakika geçmeden geri geldiklerine, ellerinde üç büyük çöp poşeti vardı. Ağırca görünüyordular. Bunları nereye sakladıklarını merak etti Yüzbaşı, hemen sonra ikisinin de hükümrân olduğunu anımsadı.

Aret ile İrfan düğümleri çözmeye çalışırken Sarp yanlarına yaklaştı. İrfan elindeki poşeti açıp, en üstteki katlanmış plastiği kaldırdığı anda Yüzbaşı’nın vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. O koca torba ağzına kadar insan kemikleriyle doluydu.

“Abla’nın talimatı,” derken göz kırptı İrfan, “Burayı biraz kullanılmış gösterecekmişiz...”

Takdirle dudaklarını büzdü Sarp. Geceliye döndü: “Nerede bu fırınlar?”

Mehmet Sinan eliyle, uzak duvardaki kapılardan soldakini işaret etti. Bu sırada Aret de poşeti çözmüş, içinden çıkan katlanmış kalın plastiklerden birini açmıştı. Ceset torbasıydı bu. “Siz de burayı halledin.” dedi.

Yüzbaşı rahatlamıştı. Nasıl çıkacaklarını düşünmüyordu artık. Elif’in küçük ekibi, kendilerinden çok daha planlı ve hazırlıklı gelmişti. Sağ kalanları gün ışığına temas ettirmeden

dışarı çıkartmanın en basit yolu buydu. Herşeyi düşünüp hazır edecek vakitleri olmuştu demek ki. Sarp bu ayrıntıyı zihnine kalın harflerle not etti...

Mehmet Sinan, kendine ait ıvır – zıvırları; defterlerini, kitaplarını ve köstekli saatini almak için köşedeki masanın başına gitti. Yüzbaşı da ucundan tuttuğu ceset torbasını sürüye sürüye Volkan'a doğru yürüdü. Delikanlı gözlerini Sanem'in üzerinden bir an olsun çekmemişti.

"Volkan çıkıyoruz." dedi Yüzbaşı.

Cevap gözyaşlarının arasından geldi: "Tamam abi..."

Volkan koluyla gözlerini sildi, döndü ve torbayı gördü. "Buna mı koyacağız?" diye sordu sitemle. Sarp kekeledi: "Güneş girmesin diye..."

Başka bir itiraz gelmeyince, torbanın fermuarını açıp yatağın hemen yanına yaydı ve ayakucuna geçti. Tam kızın üzerindeki örtüyü kaldırıyorlardı ki Volkan "Dur abi." dedi. Yüzündeki ağlamaklı dehşet ifadesinden örtünün altına baktığı ve bir ikincisine tahammülü olmadığı anlaşılıyordu.

"Çarşafı kaldıralım." diye devam etti rengi kararış bezi yataktan sökerken. Zorlukla yutkundandı, taşmış gözlerle Yüzbaşı'ya baktı: "Bir de abi, gözünü seveyim yavaş. Bir bacağı gitmiş zaten, öteki de Allah'a emanet duruyor... Kalmasın burada..."

Sarp birşey diyemedi. Gözlerini çabucak kaçırdı ve çarşafın ayak ucunu sökmeye koyuldu...

Mehmet Sinan toparlanmaya devam ediyordu, Aret ile İrfan'ın işlerinin bitmediği çıkarttıkları gürültüden anlaşılıyordu ve taşınma sırası Bahar'a gelmişti.

Yüzbaşı, yatağın üzerindeki siyah torbanın da başından ayıramayan Volkan'a, istemeye istemeye bir kez daha "Haydi." demek zorunda kaldı. İkinci torbayı da hazırlamış, Bahar'ın başucunda bekliyordu.

Volkan da gelip, çarşafı yataktan ayırmaya başladı. Sarp ise Bahar'a dalıp gitmişti Dayanamadı, işe koyulmadan önce uzanıp parmaklarının ucuyla kızın kalan saçlarına dokundu. Bahar teması hissetmiş, kafasını hafifçe sağa yatırmış, dudaklarını da uyku huysuzluğuyla büzüvermişti. Yüzbaşı'nın hoşuna gitmişti bu. Bu ölü yüzde aşına olduğu bir ifade görmek, herşeye rağmen çok güzel bir duyguydu. Bir kez daha dokundu. Bahar bu sefer başını Sarp'a doğru çevirdi ve gözlerini araladı.

İster istemez gülümsedi Sarp ve "Günaydın..." dedi tarifsiz bir mutlulukla. Bahar bir süre kısık kısık baktı, sonra esnemeye başlayacakmış gibi ağzını açtı. Yeni yeni uzamaya başlamış iki küçük azı dişi dışında tüm dişleri dökülmüştü ve bu bile Sarp'ın gülümsemesini bozamadı. Parmaklarını yine saç diplerine doğru uzatmıştı ki Bahar tısmalayla karışık bir sesle "Köpek!" dedi, "Seni hain köpek! Ne işin var burada?!"

Sarp hâlâ gülümsüyordu ama yüzündekinin artık aptallaşmış bir ifade olduğunu kendisi de biliyordu. Biraz eğildi ve "Bahar benim tatlım..." dedi yumuşacık bir sesle. Devam da edecekti ama körpecik Geceli dişleriyle üzerine atılan Bahar'dan gırtlığını son anda kurtardı.

"Benim Sarp..." demeye çalıştı ama zaten boğuk çıkan sesi, kızın hırıltılı bağırışları arasında kayboldu: "Söyleme o pis ismini bana! Söyleme! Ben burada acı çekerken sen neredeydin ha? Yine bıraktın. Yine yalnız bıraktın beni korkak piç! Korkak!"

Gördüğü ve işittiği herşey Sarp'a şaka ya da rüya gibi geliyordu hâlâ ama Bahar hakikati idrak ettirmeye niyetliydi. Dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu. Tutmayan bacaklarına rağmen saldırmaya niyetliydi ve bağırmaya devam ediyordu: "Ömrün boyunca kaçtın benden korkak köpek! Hep gittin! Sevmek için istedim yüreğini, vermedin. Ama alacağım! Bu sefer ellerimin arasına alacağım! Ant olsun alacağım!"

Her kavgalarında yaptığı gibi Yüzbaşı bedenini yine hafifçe geriye doğru yatırmıştı ve bu istemsiz hareketi belki de hayatını kurtardı. Son cümlesiyle birlikte Bahar yüreğine doğru hamle etmişti çünkü. Bitkin ve belden aşağısı hareketsiz olmasına rağmen daha şimdiden bir Geceli'nin gücüne ve atikliğine sahipti. Uzamış tırnakları üzerindeki ince montu ve gömleği delmiş, yüreğinin tam üstüne saplanmıştı. Yataktan düşme pahasına bir hamle daha yapmaya yeltendi. Fakat Mehmet Sinan koşup geldi ve Bahar'a sıkıca sarılıverdi.

"Uyu..." diye fısıldadı Geceli elini alnına koyarak. Bahar'ın vücudu o anda gevşemişti ama kin ve nefret dolu gözleri hâlâ Yüzbaşı'nın üzerindeydi. Mehmet Sinan bir kez daha "Uyu..." diye fısıldadı ve Bahar gözlerini kapadı...

O an yüreğinin en saf yerinden, az önce şahit olduğu şeyin Bahar'ın o bildik hezeyanlarından bir tanesinin, biraz sertleşmiş ve edepsizleşmiş hali olduğunu düşündü Yüzbaşı. Neticede Bahar'dı o... Her durumda bir arızası illa ki olacaktı. Tekrar yaklaşıp elini saçlarına doğru uzatacak oldu ama Geceli "Yüzbaşım..." deyince durdu: "Uzak dursanız daha iyi olacak..."

Sarp kıpırdayamamıştı.

Mehmet Sinan, yatağın ayakucunda, şaşkın gözlerle olan biteni izleyen Volkan'a seslendi. İkisi birlikte Bahar'ı torbaya yerleştirirken Yüzbaşı hâlâ felç geçirmiş gibi duruyor ve içinde biriken o karıncalanmaya benzer duyguya bir isim koymaya çabalıyordu. Ama bulamadı...

İkinci ceset torbasının da fermuarı kapandıktan hemen sonra Aret ile İrfan koğuşun kapısında belirdi. Ellerindeki çöp torbaları artık boştu.

"Hallettik." dedi İrfan daha girer girmez, "Etrafı da dağıttık iyice..."

Sarp kafasını salladı. Rebiiler buraya gelip fırınlardaki o yarı yanmış kemikleri görünce bu mekanın yüzlerce adaya

evsahipliği yaptığını düşünmeye başlayacaklardı ister istemez. Ve yarından itibaren de Sinaniler, tüm âlemin ortak ve en büyük sorunu haline gelecekti. Ortalık cehenneme dönecekti belki ama arzuladıkları hareketlilik de başlamış olacaktı. Akıllıca değerlendirilmesi gereken bir fırsattı bu kaos. Ne var ki o an için Yüzbaşı'nın kafasında kabus benzeri bir uğultudan başka hiçbir şey yoktu ve bir süre daha da başka hiçbir şey olmayacak gibiydi.

Aret ile İrfan'a baktı boş gözlerle. "Nasıl çıkıyoruz?" diye sordu. Dışarıdaki polisler, gelmek üzere olan Rebiiler falan umurunda değildi. Hayatının en berbat deneyimin yaşadığı bu mekandan bir an önce kurtulmak istiyordu sadece...

İrfan, "Şimdi iyi dinleyin..." diye konuşmaya başlamıştı ki Mehmet Sinan "Dur biraz." deyince durdu. Geceli'nin yüzünde hakarete uğramış gibi bir ifade vardı: "Acil bir durumda buradan nasıl çıkacağımı düşündüm elbette..."

Kimse cevap vermedi. Geceli ayağa kalktı, masasının yanında duran, bordo renkli eski model bavulunu aldı ve "Beni izleyin..." dedi.

Yüzbaşı ise, haklı çıkmış olmanın neşeli gururunu kesinlikle yaşayamadı...

İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı'nın kenar apronlarından birinde park haline duran çift motorlu özel bir uçağın merdiven dibinde bekleyen kaptan pilotu ile yardımcısı, kendilerine doğru yaklaşan gösterişsiz ama oturaklı siyah arabayı görünce toparlandılar.

Araç, müsaade edilen en yakın mesafeye kadar ilerledi ve şoför inip arka kapıyı açtı. Uzun lacivert elbisesi, omuzlarına sardığı hafif şalı ve güneş gözlükleriyle birlikte Elif Hatun arka koltuktan indi, yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde uçağa doğru ilerledi.

Hüzünlü görünüyordu. Gözlüklerini de gözlerinin kırmızılığını gizlemek için takmıştı zaten. Kardeşleriyle vedalaşmıştı yine ve bu seferki daha zor olmuştu. İşleri bu kadar dar bir vakte sıkıştırmalarının gizli sebeplerinden birisi de buydu; he-lalleşmeyi kısa tutmak...

Herkes paldır küldür giderse, ayrılığın idraki zor olur diye düşünmüş ama yanılmıştı. Bir saatlik, bir dakikalık ya da bir anlık; tüm vedaların ağırlığı aynıydı. Neyse ki bu kez sadece ardında bırakmamış, onlar için de bir cephe açmıştı. Savaştaki tahtları hazırды. Bahtları için de tek yapabileceği dua etmekte...

"Hoşgeldiniz hanımefendi" dedi kaptan pilot, "Kalkışa hazırız."

Sade bir gülümsemeyle karşılık verdi Elif ve ayağını merdivene attı. "Afedersiniz..." dedi kaptan arkasından, "Varış yerimiz belli oldu mu?"

Tırmanan adımlarını hiç bozmadan kaşılık verdi Elif: “Podgoritsa.”

Kaptan biraz düşündü, gülümsedi. Güneş yeni yükselmişti. Batmadan eve dönmüş olurdu. Uçuş uzun değildi çünkü. Karadağ’a gidip gelecekti...

Mehmet Sinan'ın bir 'acil durum çıkış planı' elbette vardı ve oldukça da yalındı.

Atış poligonundan; yani bu yeraltı yerleşkesinin en uç bölümünden başlayan bir tünel, doğruca üç sokak ilerideki lüks iş merkezinin özel otoparklarından birine bağlanıyordu. Kendine ait bir girişi ve üst kattaki ofislere doğrudan bağlantısı olan bu park yerinde, gerçek anlamda güneş geçirmez hale getirilmiş koca bir dört çeker hazır bir şekilde bekliyordu.

Mehmet Sinan ile Volkan, ceset torbalarıyla birlikte arkadaki kapalı bölmeye geçmişlerdi. İrfan direksiyonun başında, Yüzbaşı ile Aret de hemen yan koltuğundaydılar.

Sarp dudaklarını kemiriyordu. Aret ile İrfan'ın 'bizim mekân' dedikleri bir yere gidiyorlardı çünkü. Bu yüzden oldukça tedirgindi.

İlk planı, içindeki sesler "Hayır! Sakın!" diye çığlık atıyor olsa da mahalleye ya da kütüphaneye gitmekti aslında. Fakat daha tüneli geçip yeryüzüne kavuşur kavuşmaz cep telefonu ile iletişim cihazı aynı anda çalmaya başlamıştı. "Komutanım," demişti Doğan telaşla, "Mahallenin ve Eski Yer'in civarında polis hareketi var. Solaklar'ın odaları da çevrilmiş. Nasıl yapalım?..."

Yüzbaşı "Hiç bilmiyorum," yerine "Az bekle." demiş ve telefonu kapatmıştı. Sorunu yanındakilerle paylaşınca da çok basit bir çözüm önerisi gelmişti. "Bizim mekana çok yakınız..." demişti Aret. Bu seçeneği de çok tekin bulmamıştı ama fazla düşünecek vakti de olmamıştı. Yeni tanıştığı ve Elif ile ilişkileri

izaha çok muhtaç olan bu insanları mahalleye ya da kütüphaneye buyur etmek zorunda kalmamış olmakla teselli buluyordu.

Doğan'ı geri arayıp konumlarını ve aracın eşkalini bildir-miş, takip etmesini istemişti. Bu sırada İrfan'ın telefonda birisine 'eve gel' talimatı verdiği de kulağından kaçmamıştı.

Nereye gittikleri konusunda bir fikri yoktu ve sormamıştı. Otobandan çıkıp yeni yapılmış taze beton yığınlarının arasında yirmi dakika kadar dolaştıktan sonra çıkmaz bir sokağın dibine varınca yolculuğun bittiğini anladı.

Sürücü koltuğunun yanında oturan Aret, hemen karşılarda yükselen duvara doğru ellerini uzattı ve dev bir beton blok duvardan ayrılarak, tıpkı eski kalelerin hendek köprüleri gibi ağır ağır üzerlerine doğru yıkılmaya başladı.

Homurdandı ve arabayı geri vites taktı İrfan. Fazla ileride kalmıştı çünkü. "Öğrenemedin şu mesafeyi ayarlamayı." dedi Aret gülerek. İrfan ters baktı: "Arabayla geldiğimiz mi var?"

Beton blok devrildi, devrildi ve üst sınırı arbanın tekerleklerinin hemen dibine gelecek şekilde, nihayet zemine kavuştu. İrfan arabayı bloğun üzerine çıkartmaya çalışırken Yüzbaşı doğruca ileriye, önlerinde uzanan geniş avluya, etrafındaki iki katlı taş evlere ve bahar havasına rağmen tek bir yaprak bile açmamış ölü söğüt ağaçlarına ve gül dallarına bakıyordu. İleride, dikdörtgen biçimli viran bahçenin avlunun ortalarında bir yerde, kıvrıcık saçlı bir siluetin kendilerine doğru yaklaş-tığını gördü.

"Gelmiş bile bizimki." dedi Aret. "E senin gibi mıymıntı değil tabi." diye lüzumsuz atarlı bir karşılık verdi İrfan. Arabaya patinaj çektirip duruyordu, sınırları bozuktu...

Araç içeriye girdikten sonra beton blok gerisin geri yüksel-meye başladı. Ön taraftakiler indiler. Bu sırada kıvrıcık saçlı da iyice yaklaşmıştı. On altı – on yedi yaşlarında bir kızdı bu. Canlı ve neşeli bir havası vardı.

“Ne zaman geldin sen?” diye sordu Aret uzaktan.

“İrfan ‘gel’ deyince hemen ‘patırdadım’ dedi kız yaklaşmaya devam ederken. Sarp gülümsedi. ‘Patırdamak’ tabiri hoşuna gitmişti. Seyahat sanatı kullandığını anlatmaya çalışıyordu besbelli. Bu sanatı kullananlar arkalarında kendilerine has bir ışık ve gerçekten de patırtıya benzer bir ses bırakırlardı.

Kız yanlarına iyice yaklaşınca biriktirdiği soruları ardı ardına sıralamaya başladı: “Ne oldu? Niye iptal ettiniz? Hallettiniz mi?”

Aret cevap yetiştirmeye başlamadan önce Yüzbaşı’ya döndü. “Meryem.” dedi kızı göstererek, “En küçük kardeşimiz. Çıkış planımızın bir parçasıydı ama gerek kalmadı.”

Yüzbaşı elini uzattı: “Sarp...”

“Hoşgeldiniz” dedi kız tokalaşırken. Sonra arabaya baktı: “Arkadalar mı?”

Aret kafasını salladı, sonra sordu: “Ama nasıl sokacağız içeriye? Güneşin batmasını mı bekleysek?”

“Yok artık.” dedi arabanın diğer yanından İrfan, “Kaç saat var daha. Yanaşırsız evlerden birine iyice, diğerini de sokarız bir torbaya olur biter.”

Sarp içinden İrfan’a hak vermekteyken, arabanın arka kapısı içeriden sabırsızca birkaç defa vuruldu. Muhtelemem Volkan’dı. “Az bekleyin...” diye seslenecekti ki, aklına Üsteğmen geliverdi. “E Doğan?” dedi telaşla, “Nasıl girecek buraya?”

Kalakalmıştı. Telaşında haklıydı ama eli de telefonuna gitmiyordu. Ne diyecekti Doğan’a? ‘Neredesiniz?’ diye sorduğunda ne cevap verecekti? Kimlerle olduğunu nasıl anlatacaktı?

Derken aklına rüyası geldi ve gülümsedi. Elif Hanım rüyasında ne gençlerden ne de bu mekandan bahsetmemişti. Tamam yine bir numara yapmış, bir şekilde haberdar etmişti kendisini ama şu an, gönül rahatlığıyla “Bilmiyordum...”

diyebilirdi. Öte yandan, yardım geleceğini doğrudan söylemiş olsa bunu ne Doğan'dan saklayabilirdi ne de Abbas Ağa'dan. Akabinde çıkacak tartışmanın içinden de değil üç, üç yüz saatte bile çıkamazlardı.

“Vay be... Kadına bak, nasıl ince görmüş...” diye düşündü hayran hayran. Rüyasındaki kadının yüzünü derin derin izledi ve yeryüzüne dönüp telefonuna davrandı.

Daha ilk çalışta açtı Üsteğmen. “Komutanım neredesiniz?” dedi korku dolu bir sesle, “Peşinizdeydim, bir anda kayboldunuz ortadan. Uydudan da göremiyoruz sizi!”

“Elif Hanım yardım göndermiş Doğan, onların mekanındayız şimdi.” dedi en olağan sesiyle, “Burası da ustaların mahallesi gibi sanatla korunuyor galiba. Biz kaybolmadık yani ortadan. Sanat, civarı da etkiliyordur mutlaka, sizin kafanız karışmıştır. Neyse, ben aldıracağım zaten sizi...”

Cızırtılı bir sessizliğin ardından “Ne diyorsunuz komutanım?” diye haykırdı Üsteğmen. Sarp ortamdan bir iki adım uzaklaştı ve arkasını döndü. “Benim de yeni haberim oldu Doğan.” dedi sesini alçaltarak, “Vallahi bilmiyordum. Asansörden iner inmez çıktılar karşımıza, bizi Elif Abla gönderdi dediler. Volkan şahit...”

“Abla mı diyorlar Elif Hanım’a?” diye sordu Üsteğmen.

“Öyle...” diye cevap verdi Yüzbaşı. Doğan'ın detaylara takılması da iyiye işaretti. Konuyu biraz cilalamaya karar verdi. “Öğrenilecek çok şey var burada” dedi sesini iyice alçaltarak, “Gel hemen...”

Doğan “Peki komutanım.” dedi ve hemen ekledi, “Gelmeden bilmem gereken başka birşey var mı? Sizin kafanız karışık da bu sıralar...”

Yüzbaşı ancak ciddi ciddi düşündükten sonra en ciddi ayırtmayı atladığını fark etti. “İkisi de sanat sahibi.” dedi ve kendisine doğru gelen Meryem’i görünce hızla düzeltti: “Üçü de...”

“Üçü???...” diye tekrar etti Doğan. İnce de bir of çekti: “Neredeymiş bu mekan?”

Sarp kekelemeye başlamıştı. Bir gözü de dibine kadar gelip kendisine bakmaya başlayan Meryem’in üzerindeydi. “Uzun sürdü sizin iş, anlaşılmadınız galiba, ben alırım onu, neredeymiş?” dedi kız, hızlı hızlı ve gülümseyerek.

Yüzbaşı’nın cevap verecek fırsatı olmamıştı. Meryem elini telefona uzatmış, sormaya devam ediyordu: “Yakınlarda bir yerde mi? Arabayla mı? Durabilir mi bir yerlerde?”

“Battı balık yan gider.” diyerek telefonu kıza uzatıverdi Sarp.

“Neredesin?” diye sordu Meryem alo bile demeden, “Durabilir misin oralarda bir yerde?... Tamam o zaman geldim ben...”

Lafının sonu patırdamasına karışmış, ardında daha tam kırmızılaşmamış, turuncuya çalan bir ışık bırakarak gözden kayboluvermişti. Yüzbaşı’nın telefonu da hâlâ kulağındaydı...

Yarım saate kalmadan hemen herşey yoluna girmişti.

Önce Meryem’in kılavuzluğunda Doğan gelmiş, Aret ve İrfan’la tanışırken, saklamaya hiç gerek duymadan dikkatlice etrafına bakınmış ve tek kelime etmemişti.

Kadronun tamamlanmasının ardından, Mehmet Sinan’ı da bir torbaya tıkip, Bahar ve Sanem ile birlikte, avlunun girdikleri yere göre sağ kenarında kalan, hiç kullanılmamış bir taş eve taşımışlardı. Geceli, başarısız ‘Sinaniler’ deneyinden tek parça olmasa da sağ çıkmayı başaran iki kurbanı üst kata taşıtmış, ilk bakımlarını yapmış, Volkan’ı yanlarında bırakmış, sonra hızla aşağıya; iki çiftli iki tekli koltuk ve bir sehpayla basitçe döşenmiş ve kapalı kalmaktan toza bulanmış salona

inmişti. İşte Yüzbaşı tam o noktada dışarı atmıştı kendisini. Çünkü birisinin Geceli'ye geride kalan yedi yılın özetini yapması gerekiyordu ve o kişinin ismi kesinlikle Sarp Gönen değildi. Ne anlatmaya mecali vardı ne de Mehmet Sinan'la onca saat karşı karşıya oturmaya. Öfkesinin patlayıvermesinden korkuyordu. Neyse ki anlatmayı seven, sinirlerine hakim olmayı da daha iyi beceren bir yardımcısı vardı.

Dışarıya çıkıp avluda dolaşmaya başlamış, boş havuzun etrafında yürüken bahçenin nasıl olup da bu hale geldiğini merak etmeye koyulmuştu.

Sonra "Eksik..." demişti kendi kendine; bu mekânı, daha doğrusu bu mekânın hissettirdiği duyguyu en iyi tanımlayan kelimeyi bulduğunu düşünerek. Neyin eksik olduğunu düşünmeye başlamıştı sonra. Aslında herşey yerli yerindeydi ve sorun harap olmuş bahçe de değildi. 'Tam olamamış' birşeyler vardı burada. Çok iyi hesaplanmış ama bir yerde çarşıya uymamış, planlanmış ama yolunda gitmemiş, arzulanmış, hayali kurulmuş, ümit edilmiş ama bir noktada noksan kalmış, tamamen ermemiş birşeyler...

Tam havuzun kenarına oturmuş ve nihayet bir sigara yakmışken, evin kapısından Aret, İrfan ve Meryem'in çıktığını görmüştü. Yanına geldiklerinde "Özel konuşacaklarmış..." demişti Aret. Sarp ne olduğunu anlamıştı. Üsteğmen son yılların uzun özetini yaparken Daire'ye ve Yediler'e dair onca sırrı ve bilgiyi de ortaya dökenecekti kaçınılmaz olarak. Yeni tanıştığı ve 'abla' diye hitap ettikleri şahıstan dolayı üzerlerinde koca birer soru işareti taşımaya mahkum olan bu üç kafadara güvenmesi tabii ki beklenmeyecekti.

Havuzun kenarında sigarasını içerken sessizlikten sıkılmış ve bir gün nasıl olsa soracağını adı gibi bildiği o nihai soruyu, bir lisan-ı münasip ararken Türkçe'nin belini kırarak soruvermişti: "Siz nasıl tanışıyorsunuz Elif Hanım'la?..."

Aret “Çok uzun hikaye aslında...” diye lafı dolandırmak-tayken İrfan apaçık araya girivermiş ve “Abi,” demişti, “Bu ko-nuda bize bir daha sorma. Anlatırsa Elif Ablâ kendisi anlatır sana. O zamana kadar ne görüyorsan, o!”

Çenesini tıkamıştı Yüzbaşı. Öğrenilecek çok da bir şey yoktu aslında. Cevabın özü çok net bir şeklide, tam da göz-lerinin önünde duruyordu. Gerisi teferruat ve hikayeden iba-retti ve bir gün gelir de birilerinin canı anlatmak isterse seve seve dinlerdi.

İçerideki muhabbet bitmek bilmezken, dışarıdaki daha ilk dakikadan tıkanmıştı. Dünyevi konulara dönmüşlerdi mecbu-ren. Aret ile İstanbul’un mimari tarihinden, İrfan ile de sigara-nın zararlarından falan konuşmuşlardı. Sonra Meryem “Acık-tım.” diyerek herkesin aklına midesini düşürünce yemekhaneye geçip birlikte sezonun ilk menemenini yapmışlar, üzerine çay ve sigara derken günün sonunu getirmişlerdi.

Yüzbaşı, etrafta anlamsızca dolaşmaktan, anlamsızca sus-maktan ve konuşmaktan sıkılıp eve döndüğünde güneş çok-kan batmıştı.

Doğan saatler boyunca anlamaktan bitap düşmüş, karşı duvara dayalı ikili koltuğun köşesine uzunca yayılmıştı. Sağ taraftaki tekli koltukta oturan Mehmet Sinan’ın o her daim ifadesiz ve sakin duran yüzünde ise nihayet birkaç endişe dal-gası belirmişti. Yüzbaşı’nın içeriye girdiğini görünce ikisi de toparlandı.

“Verdin mi brifingi Doğan?” diye sordu Sarp. Hafifçe gü-lümsüyordu.

Karşılık Geceli’den geldi: “Verdi Yüzbaşım...”

Mehmet Sinan’a baktı Sarp. Belli ki lafına devam etmek istiyordu. Konuşmasına, susarak izin verdi.

“Ben...” diye devam etti Geceli, “Ben her durumda yanınızdayım...”

Sarp gülümsemesini biraz daha belirginleştirdi: “Başka nerede olacaksın ki zaten Sinan?”

Geceli sustu, Yüzbaşı tam karşısında kalan ikili koltuğun ucuna oturdu. “Acıkmadın mı sen?” diye sordu solundaki Doğan’a doğru. Üsteğmen önce “Yok komutanım sağolun...” dedi ama Sarp’ın gözlerine biraz dikkatli bakınca mesajı aldı. “Mutfak avlunun sonunda.” diye devam etti Yüzbaşı, “Gençler de orada.”

Üsteğmen hızla toparlandı ve evden çıktı. Kapının küçük gürültüsü dinler dinmez “Durum nedir?” diye sordu Yüzbaşı.

“Hiç iyi değil.” diye cevap verdi Geceli. Sakince devam edecekti ama Sarp izin vermedi: “Onu ben de görebiliyorum Sinan! Ne yapacaksın?”

Geceli kafasını önüne eğip biraz düşündü sonra tekrar Yüzbaşı’ya baktı: “Annemden yardım isteyeceğim...”

“Ne?!” diye hafif bir çığlık attı Yüzbaşı. Kesinlikle şaşır-mıştı. Geceli’nin annesinin kim olduğunu biliyordu, tanışmıştı da. Nesl-i Leyla Geceliler’inin en önemli, en kutsal isimlerinden birisiydi Melike Hanım. Ve dahası, son bin yıl içerisinde doğrum yaptığı bilinen tek Geceli kadınıydı. Oğlu Mehmet Sinan, dünyaya gelişiyle annesinin şöhretini ve kutsallığını perçinleşmişti. Fakat sonra ihanet etmiş, Yediler’in tarafına geçmiş, sadece soyuna değil, tüm Geceliler’e tarihin şahit olduğu en büyük zararı verdirmişti. Annesinden, yani Nesl-i leyla Geceliler’inden yardım isteyeceğini söylemesi bu yüzden garip, hatta komikti.

“Sen kendini de mi unuttun?” diyecekti Yüzbaşı ama Geceli ağzından çıkanların farkında gibi görünüyordu. “Bir Geceli kadını evladını asla ölüme terk etmez.” dedi gülümseyerek, “Hele ki kendisi doğurmuşsa... Harifiler’in içerisinde de

bana hâlâ saygı duyan bir grup var. Onlarla da temasa geçeceğim. Zor günler için sakladığım tüm kozlarımı oynayacağım Yüzbaşım. Hiç merak etmeyin. Az bir zaman içerisinde hatırı sayılır bir kuvvet toplayacağım.”

Sarp gözlerini kısarak Geceli'ye baktı. Birbirlerini yanlış anladıklarını, sohbetin başından beri farklı şeylerden bahsetmekte olduklarını yeni anlamıştı. “Ben ondan bahsetmiyorum ki Mehmet Sinan.” dedi, “Bahar'ı soruyorum ben! Bahar'la Sanem'i. Onlar ne olacaklar?”

“Afedersiniz Yüzbaşım.” dedi Geceli. Utanmıştı: “Ama onlar için de cevap aynı: Durumları hiç iyi değil ve annemden yardım istemem gerekiyor...”

Sarp susuyordu.

Mehmet Sinan yine başını öne eğdi: “Beceremedim Yüzbaşım... Olmadı, kanım tutmadı. Esat ile Haydar bir yılı bile göremediler. Bahar Hanım ile Sanem kadın oldukları için hâlâ hayattalar. Kanım; Nesl-i Leyla'nın kanı dişildir. Bu yaşattı onları ama... Buraya kadar... Açık konuşmam gerekirse, dışarıya çıkmak için ölmelerini bekliyordum... Gelmeniz mucize oldu.”

Sarp hâlâ susuyordu.

“Annem gelirse ikisini de yaşatır.” dedi Geceli.

Yüzbaşı kafasını salladı. Nesl-i Leyla kadınlarının bir diğer görevlerinin de ‘ebelik’ olduğunu biliyordu. Hangi soydan olursa olsun, bir insan Geceli'ye dönüştürülürken başında mutlaka bir Nesl-i Leyla kadını bulunurdu. Bu Geceliler arasında hem bir gelenek hem de hayati bir gereklilikti. Evet; tüm bunları biliyordu Yüzbaşı. Tam zamanında yetiştiğini de Bahar'ın yaşadığı herşeye rağmen yeni hayatına ısrar ve inatla tutunacağını da. Fakat sormak istediği başka bir soru vardı. “Bahar...” dedi yutkunarak, “Bana niye bağırdı öyle?”

Susma sırası Geceli'deydi. Uzunca düşündü. "Çünkü çok canı yandı," dedi sonra, "Ve acı en temel duyguları dönüştürür. Beklenen bir durumdur bu..."

Sarp'ın gözleri ateş saçmaya başlamıştı. Bu kısa ve belirsiz açıklamadan çok, duyduğu son cümleye tepesi atmıştı: "Böyle olacağını biliyordun yani..."

"İhtimal dahilindeydi..." dedi Mehmet Sinan yine o sakin sesiyle, "En temel, gizli kalmış, kendine bile itiraf edemediği duygularının değişeceğini biliyordum. Fakat... Ben Bahar Hanım'ın size bu kadar aşık olduğunu bilmiyordum... Hesaba katmadığım nokta o oldu..."

Yüzbaşı gerçekten ne diyeceğini bilemiyordu. Dudakları gülümsemeye benzer bir şekil almıştı ama gözleri de dolu doluydu. "Peki..." diye bir soruya daha başladı ama Geceli bitirmesini beklemeden cevap verdi: "Bilmiyorum Yüzbaşım. Zaman ve yaşayacakları gösterecek."

"Onu sormuyorum Mehmet Sinan," dedi Sarp sıkınca, "Anneni nereye çağıracaksın? Ya da Sanem ile Bahar'ı nereye götüreceksin? Eski imkanlarımız yok artık. Seni güvende tutacağımız doğru düzgün bir yerimiz bile yok! Nasıl yapacaksın?!"

Yeni hayatlarının, yoksun hakikatleriyle ilk kez tanışan Geceli kara kara düşünmeye başlamıştı elbet. Sessizliği Yüzbaşı'nın cebinden yükselen vızıltı bozdu. İletişim cihazı çalışıyordu. Açıp, kulağına götürür götürmez "Ceyhun Kendal bağlantısını onayladım komutanım." dedi Berkan Astsubay. Sesi keyifliydi ve bu derhal Sarp'ın sesine de sirayet etmişti: "Anlat hemen!"

"Polis konuşmalarından iki ayrı bağlantı yakaladım komutanım." diye devam etti Berkan, "İki üst düzey emniyet görevlisi birbirlerinden bağımsız olarak Kendal'ı düzenli aralıklarla aradılar. Hâlâ da devam ediyor görüşmeleri."

Yüzbaşı hevesle sordu. "İçeriğe hakim miyiz?"

“Maalesef komutanım.” dedi Berkan, “Görüşmeler şifreli... Ama bir çözüm bulacağım mutlaka.”

“Bulmalısın Berkan,” diye karşılık verdi Yüzbaşı, “Ama şimdilik bu kadarı da yeterli. Her uzvun Kendal’ın üzerinde olsun artık. Gerisi teferruat...”

Astsubay durumun farkındaydı. “Emredersiniz komutanım.” dedi, “Ayrıntılı raporu en kısa zamanda hazırlayıp gönderceğim.”

“Bürokratik işleri Üsteğmeninle halledersin.” diye kestirip attı Sarp, “Bana bilmem gerekenleri söyle yeter.”

Berkan güldü: “Anlaşıldı komutanım... Fakat siz de beni bilgilendirirseniz sevinirim. Şu an nerede olduğunuzu göremiyorum mesela. Cihazla ulaşabiliyorum ama uydudan göremiyorum... Garip...”

Yüzbaşı sustu, yan gözle Mehmet Sinan’a baktı ve ayağa kalktı. “Berkan” dedi sesini biraz alçaltarak, “Kayıtlara geçmeni istiyorum. 12. Daire, Yediler’in eski ya da halihazırdaki üyesi; hukuklarının son durumu nedir tam olarak bilemiyorum ama işte Elif Hatun’un sanat sahibi elemanlardan oluşan gizli bir birim kurduğunu tespit etmiştir, bilgi kesindir...”

Cihazın karşı tarafından bir tepki gelmedi. Sarp devam etti: “Onların mekânındayız şimdi. Burası da tıpkı mahalle gibi sanatla korunuyor. Bu yüzde göremiyorsun bizi ama buna da bir çözüm bulacağından eminim. Kim giriyor kim çıkıyor bilmek zorundayız. Anladın mı?”

“Evet komutanım...” dedi Berkan birkaç soluk sonra, “Emredersiniz.”

Yüzbaşı cihazı kapattı, Mehmet Sinan’a bir kez daha baktı ve dışarı çıktı. Ceyhun Kendal gelişmesinden Doğan da haberdar olmalıydı. Biraz mutluluğu hak ediyordu...

Ertesi gece, yüzlerce kilometre uzakta, Podgoritsa'nın görkemli kumarhanelerinden birinde, yüksek potlu bir poker masasında, Elif Hatun ikinci gecesinin üçüncü kurbanını kumardan soğutmakla meşguldü.

Fakat şu an için aklı çok da oyunda değildi Elif'in. On beş dakika kadar önce yaptığı telefon görüşmesini düşünüyordu. Aret aramış, Mehmet Sinan'ın annesini, üstelik yardımcı birkaç Nesl-i Leyla kadını ile birlikte, mekânlarına davet etmek için müsaade istediğini söylemişti. Yüzbaşı da Abbas Ağa ve diğer yarenler için vize talep ediyordu.

Elif düşünmesi gerektiğini söylemişti ve hâlâ da düşünüyordu...

Önündeki kağıtlara ve karşısındaki rakibine baktı. Yakışıklı ama zavallı bir papaz döperi vardı ve bu masada geriye kalan son rakibi hayatında gördüğü en mükemmel blöfçülerden birsiydi. Şizofren ayarında bir zihni vardı adamın. Elinin daha iyi olduğuna sadece rakibini değil kendisini de inandırıyor. Öyle ki, ilk defasında yanılmış, sanatıyla adamın zihninde dolanırken gördüğü kağıtları gerçek zannetmiş ve bir hayli para kaybetmişti. Aynı hataya bir kez daha düşmek istemiyordu. Rakibinin eline son bir kez daha baktı. Döperini ezip geçerd, ful ası vardı. Zihninden çıkmadan önce ardında koyu bir endişe bulutu bıraktı ve "Dördün üzerine dokuz daha," diyerek, önündeki yığının arasından heybetli bir marka bloğunu masanın ortasına doğru ittirdi. Rakibinin yüzündeki tereddüt damlacıklarına şöyle bir baktıktan sonra gözlerini tavandaki

güvenlik kamerasına dikti. “Haydi artık...” dedi içinden, “Çıkart artık kafanı, yoksa batıracağım kumarhaneni!”

Kulakları ise masadaydı ve beklediği sesler daha kafasını çevirmeden geldi. Öfkeyle bırakılan kağıtlar, sertçe çekilen bir sandalye ve hızla uzaklaşan ayaklar...

Kafasını çevirdiğinde karşısı bomboştu. Etraftaki bir düzine kadar meraklı izleyiciye baktı Elif. Hiçbirinde boşalan yere oturacak cesaret yoktu. Şef krupiyeye markaların toplanmasını ve yirmi bir masasında kendisi için bir yer ayarlanmasını emretti. Ayağa kalktı, hemen gerisinde duran garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi kaptı ve kumarhanenin içlerine doğru yürümeye başladı. Yirmi bir masasına üç – beş adım yolu kalmıştı ki yakışıklı bir güvenlik görevlisi kibarca yolunu kesti: “Beyefendi sizi bekliyor...”

Elif yakışıklı delikanlıya şöyle bir baktı ve “Ama beklerse görmez...” dedi, “Barda biraz mola vereceğimi söyleyin kendisine. Sonra oynamaya devam edeceğim!”

Güvenlik görevlisi bozulmuştu ama çoktan bara doğru yürümeye başlayan Elif Hatun’un arkasından bakmaktan başka da yapabileceği birşey yoktu.

Elif, barın yüksek sandalyelerinden birine çevikçe yerleşti ve içkisinin tazelenmesini istedi. Barmen hızla yeni bir şişeye uzandı. Mantarı tutan teli çözüyordu ki gözü, Elif’in arkasında bir noktaya takıldı, şaşkınca durakladı ve daha gösterişli hareketlerle teli çıkartıp, mantarı çevirmeye koyuldu. Şişe, tam kararında bir patlamayla açılmıştı. Ağzından ince dumanlar tütmektedirken, Elif sol yanından, duymaya çok hevesli olmasa da beklediği o sesi duydu: “Mekanımı çok beğendin sanırım...”

Elif yeni kadehini önüne koyan barmene teşekkür etti ve etrafına bakındı. “Evet beğendim,” dedi, “Mimarın işine karışmadığın belli oluyor.”

Sonra dönüp, solundaki sandalyede çoktan yerini almış olan sarışın, mavi gözlü adamın plastikleşmiş suratına baktı.

Kabbath...

Üçlü ittifakın en sefil üyesi, Sakafi ile Hail'in sadık köpeği...

Yeryüzündeki izahı zor bazı sıfat ve kavramların tam karşılığıydı bu adam: Ayakçı, yüreksiz, ciğersiz, kalles ve şamaroğlanı gibi...

Bazı kelimeler ise tıynetini anlatmakta yetersiz kalırdı. Mesela haysiyetsiz, mesela düzenbaz, mesela sapık!

Sahibi ve sahibesi tarafından kendisine bahşedilen sonsuz yaşamın tadını çıkartıyordu aklı sıra. Yüzü ve bedeni yirmili yaşlarında gösteriyordu. Fakat biraz yakından bakınca bunun mumyalaşmış bir kabuk olduğu anlaşıyordu. Ofisinden dışarıya fazla çıkmak istememesinin en büyük nedenlerinden birisi de buydu büyük olasılıkla...

"Sen eskiden merdivenlerde karşılardın beni," dedi Elif, "Hayırdır, ne oldu? Yaşlanmış mıyım yoksa?"

Kabbath bu kinayeli espriye yüzünü buruşturarak güldü: "Eski, eskide kaldı..."

Sonra olabilecek en ciddi ifadesini takındı: "Bu arada tebrik ve takdirlerimi kabul et lütfen. Reçeteleri çalmak, Alamu'tu ele geçirmek... Hepsi birer şaheserdi! Az daha bitiriyordun işlerini..."

"Teşekkür ederim." diye muhabbeti savdı Elif

Kabbath sustu ve dik dik baktı. "Ama anlamadığım..." diye devam etti, "Onlar senin işini niye bitirmedi?"

Elif küçücük esnedi. "Gelmeden önce Rebiiler'den Neslişah Hanım'la da konuştuk aynı konuyu." dedi, "Ona verdiğim cevabı sana da vereyim diyeceğim ama gerçekten anlayabileceğin birşey değil..."

Kabbath pırıl pırıl parlayan dişleriyle, kartondan yapılmış ve ustaca boyanmış gibi görünen dudaklarını kemirdi ve “Kes sunu! Defol!” diye bağırarak, hıncını dakikalardır bardakları parlatmakla meşgul olan barmenden çıkardı. Sonra Elif’e döndü. “Peki” dedi, “Söyle bakalım derdin nedir?”

“Ateş ve Bedel.” diye karşılık verdi Elif.

Kabbath yine sırtıttı. “Senin gibi namlı bir hain için bile büyük iş...” dedi alnına düşen sarı perçemini geriye atarken, “Hem sonra...”

“Sonrası yok!” diye bağırıverdi Elif, “Derdimi beni yormadan tek defada anladığın için teşekkürler ama bundan sonrası ikimizin arasında değil! Bu meseleyi oturup seninle konuşacak değilim Kabbath. İşim acele olduğundan falan da değil. Vaktim olsa bile yapmam bunu! Bana hemen Kamer ile bir görüşme ayarla ve ona elim boş gelmediğimi söyle. Tamam mı?!”

Cevap beklemeden kadehini kafasına dikti, ayağa kalktı ve elini yirmi bin dolarlık takım elbisenin omuzuna koydu: “Eğer yapmazsan, inan bana sesini ona duyurmanın bir yolunu bulurum!”

Barı arkasında bırakıp yirmi bir masasına doğru yürümeye devam etti ama yarı yolda durup odasına yöneldi. Vazgeçmişti, canı oynamak istemiyordu. Gelip geçen insanlara aldırmadan telefonunu çıkarttı. “Aret,” dedi açılır açılmaz, “Mehmet Sinan ile Yüzbaşı’ya söyle, kimi istiyorlarsa getirebilirler. Rahat olsunlar. Anahtarları da ver...”

Aret “Tamam abla.” derken Elif telefonu çoktan kapatmıştı. Çocukları oyuna sürdüğü andan itibaren sır perdesinde ciddi bir yırtık açtığını biliyordu. Ne var ki artık ‘gizlilik’ Elif için sevdiklerinin esenliği ve güvenliği ile alakalı bir kavram değil, sadece elinde tuttuğu bir kozdan ibaretti. Bu yüzden risk almakta bir sakınca görmüyordu. Nesl-i Leyla’nın gelişi yırtığı

biraz daha genişletecekti ama aynı zamanda elindeki hediye-
nin şatafatını da büyütecekti...

Feda edebilmek...

Elif'in en ayrıcalıklı gücüydü bu. Her taşını elleriyle ör-
müş olsun ya da ellerinde büyümüş ya da elleriyle büyüttmüş;
yeri geldiğinde elinden, gözünden, yüreğinden ya da zihnin-
den bir hamlede çıkartabiliyor, yapamazsa sökerek kopartı-
yordu. Geçerli bir sebebi oluyordu çoğu zaman. Bazen de sa-
dece yapabildiği için yapıyor, ama her defasında, 'sahiplik' ve
'aidiyet' gibi duyguların ruhundan nasıl uzakta durduğuna,
kalbi burkularak hayret ediyordu.

Böyleydi Elif Hatun. Kendini ilk hatırladığı zamanlardan
beri böyleydi ve bir mucize olmazsa eğer, hatırlanabilecek tüm
zamanlara kadar böyle kalacaktı.

Süitine girer girmez kendini en yakındaki koltuğa bıraktı.
Burada işinin bittiğini hissediyordu. Geriye sadece beklemek
kalmıştı. Kabbath istediğini eli mecbur yapacaktı. Bu saatten
sonra patronlarına haber uçurmak zorundaydı. Yoksa daha
ciddi gürültüler çıkacağını anlamıştı. Niyetini pekiştirmek
için oyun salonuna geri dönüp kumarhanenin ismini biraz
daha karanlığa bulayabilirdi. Bütün şehir, 'her oturduğu ma-
sadan servetle kalkan siyah elbiseli Macar kadının' söylenti-
siyle çalkalanıyordu. Kaybedecek fazladan parası olan birkaç
maceraperest dışında, sıradan oyuncular mekandan ayaklarını
kesmişlerdi. İki günde becermişti bunu Elif. Ama kumardan
da tiksinimişti...

Poflayarak boynunu geriye attı ve boş boş tavana bakmaya
başladı. Tutunacak bir irade bulamayan düşünceleri serbest,
kısa ve kopuk bir akış tutturmuşlardı. Silsile döndü dolaştı ve
Sarp Yüzbaşı'yı buldu. Elif Hatun da o an doğruldu...

Yüzbaşı'nın şenlikli zihninde bir tur atmak hem güzel za-
man demekti hem de taze bilgi. Üstelik merak da ediyordu.

Arat, Mehmet Sinan'ın sığınağında olanları; Bahar'ı falan, kabaca anlatmıştı...

Biraz daha düşündü. Burada artık güvende sayılırdı. Tüm sevkini tüketse bile bir sorun olmazdı. Üzerine de bir güzel uyku çeker, kumarhaneyi batırmaya da yarın devam ederdi.

Ayağa zıpladı, yatak odasına doğru koşturdu, çocukça bir hareket arzusuyla, daha kapıdan girer girmez bedenini ileriye doğru fırlattı ve ancak gençliğinde talim görmüş bir bedenin sahip olabileceği çeviklikle havada dönüp sırtüstü yatağa gömüldü. Sanatı fısıldadı ve Yüzbaşı'yı aramaya başladı.

İlk baktığı yerdeydi. Kütüphanedeki odasında, portatif karyolasında, üzerinde gömleği ve pantolonu, yanında biri bitmiş diğeri biraz eksilmiş iki viski şişesiyle birlikte derbeder sızmıştı Yüzbaşı.

Elif bu zahiri manzarayı fazla izlemedi, doğruca zihninin yolunu tuttu...

İçerisi derde daha büyük batmıştı...

Ana tema 'Bahar' olmakla birlikte, alakalı alakasız tüm anılar ortalığa saçılmıştı. Duygular birbirlerine dolanmış, geçmiş kararlar, gelecek yeminlerin gırtlığına sarılmış, yargılar, acının tüm halleriyle kolkola girmişti. Ve kırgınlık öyle yoğundu ki, Elif Hatun bir an gerçekten cam kırıklarının üzerinde yürüdüğünü düşünmüştü.

"Böyle olmaz..." diye homurdandı kendi kendine. Ne yaşadığını merak etmek istememişti. Yüzbaşı'ya kızgın olduğunun çok farkında da değildi. Neden kızgın olduğu ise çok uzakta bir soruydu. Derken irkildi ve yine "Böyle olmaz!" dedi. Fakar bu sefer enikonu endişeliydi. Kaygılarını ardı ardına kendisine beyan etti: "Bu halde hiçbir şey yapamaz. Düşünemez bile. Etrafındakiler için de tehlikeli olur."

Geçerli bahanelerdi... Hemen kolları sıvadı Elif. Önce duygu düğümlerini çözdü, hepsini gevşetti. Ardından anı parçalarını hafızanın derinlerine geri gönderdi. Bir taraftan da bir meşgale arıyordu Yüzbaşı için. Böyle ağır kırgınlık durumlarında, mağdurun kafayı dönüp dönüp aynı yere takmasını engellemek için eline bir iş, bir hobi tutuşturmak etkili bir yöntemdi. Mesele Yüzbaşı'nın neyi beğeneceğini kestirmekti. Biraz daha derinlere indi Elif. 'Keyif' ve 'merak' duygularını takip ederek düğümlendikleri noktaya kadar ilerledi ve tam bu noktada, Sarp Yüzbaşı'yı tanıdığı için çok da hayret edemediği bir 'istek' ile karşılaştı: Ateş Dili öğrenmek...

"Haydiii..." dedi içinden. Yapamayacağı birşey değildi ama fazladan iş çıkartacaktı. Kendi zihnine dönmesi, bellek iplikleri arasından Ateş Dili'ni ayıklaması ve dönüp Yüzbaşı'nın dağarcığının en derinlerine; öğrenme odası ile doğrudan bağlantılı, merak duygusunu da cezbedecek ama en ufak bir hatırıya kesinlikle temas etmeyecek şekilde, titizlikle örmesi gerekiyordu.

Ruhunu ve bedenini şöyle bir yokladı. Bu akşamı tatil ilan ettiğine göre, şevkinden yana tasalanmasına henüz bir gerek yoktu. Yüzbaşı'dan ayrıldı, sanatını içine fısıldadı. Kendi zihninde dolanmayı hiç sevmezdi ama yabancısı da değildi. Yolunu çabucak buldu, işini hızla gördü. Geri döndüğünde ise etrafına bakıp bıkkın bir 'öf' çekti...

Ortalık yine dağılmış, duygular karışmaya, anılar hortlamaya başlamıştı. Heryer yine diz boyu 'Bahar'dı.

Yine "Böyle olmaz..." diye mırıldandı Elif. Yataktaki bedeni bile dışlarını sıkmıştı. Aniden dönüp, kısacık bir sanat fısıldadı. Hatıra parçacıkları o anda duman olup uçmuş, o saçma sapan hafıza akışı da durmuştu. Fakat içinde olduğu zihnin nasıl zorlandığını da hissetmişti Elif. Sanki derinlerde bir yerlerden, 'çıt' diye bir ses gelmişti.

Etrafı şöyle bir gözden geçirdi. Kalıcı bir hasar vermiş gibi görünmüyordu ama bir etki bırakacağı da kesindi. Sanatının ayarını azıcık kaçırmıştı çünkü. Neden daha sakin olamadığını kendisine sormadı bile. Doğruca derinlere indi ve bellek ipliklerini dikkatle örmeye koyuldu...

Kapı-Kale savaşa muazzam bir düzen içinde hazırlanıyordu.

Zirve Hisar dışında tüm şehir; parkları, meydanları, çarşısı evleri ve cümle sairesi ile Yüksek Savaş Efendisi Berafa ile kurmay heyetinin emri altına girmişti.

Herkes üniformalı, bir çoğu zırhlıydı.

Nöbetçiler dışında kimse sabit durmuyor, aylaklık etmiyordu. Hangi yollardan ne yöne doğru yürüneceği, hangi merdivenlerden aşağı, hangilerinden yukarı gidileceği bile belirlenmişti. Hiç sessizlik yoktu, bir an bile. Fakat yükselen gürültüler; ta-
limdeki birliklerin tekmilleri, demir atölyelerinin ve diğer çalışanların tekdüze tınlamaları, tez ulaşmaya çalışan adımlar... Hepsi disiplinliydi.

Şahnan Mardu'nun davulu dövdüğü andan beridir ocaklar durmaksızın tütüyor, örümcekler kat kat zırh örüyor, toprak hükümrانları duvarları taş taş elden geçiriyor, su hükümrانlarının bir kısmı sur içinde sarnıçları doldururken, bir kısmı da dışarıda, savunma için tohumlama yapan bitki hükümrانlarıyla birlikte çalışarak tuzak hendekleri ve kuyular hazırlıyordu.

Aile düzeni ve sosyal hayat lağvedilmiş, eşler birbirleriyle vedalaşarak birliklerine katılmış, hayat kışlalarda, surlarda, eğitimde ya da iş başında akmaya başlamıştı.

Çocuklar da gönderilmişti...

Ramma Vamal'da dünyaya gelmiş beş düzine kadar çocuk Küs Topraklar'a, Ulil Ailesi'nin uzak akrabalarının himayesine

gönderilmişti. İki cihan yıkılsa dahi savaşın ve yıkımın o topraklara ulaşamayacağını herkes biliyordu.

Veda töreni hüzünlü olmuştu. Askeri düzene geçtikten sonra son bir defa, Kapı-Kale halkı surlarda ve meydanlarda toplanmış, kanatlı boz ayıların sırtında kahkahalar atarak kuzeydoğuya doğru uzaklaşan çocukların arkasından veda türküleri, kulaklarına takılı kalsın diye de ninniler söyleyerek el sallamışlardı.

Sonra şehir, sanki birazcık gölgelenmişti...

İlyas Usta'nın tüm önerileri uygulamaya geçirilmişti.

Birlikler yeniden düzenlenmiş, tüm subaylar ön eğitime alınmıştı. Birkaç güne kadar tüm ordu yoğunlaştırılmış ta-limlere başlayacaktı.

Mekanik yaylar da büyük bir hızla birliklere dağıtılıyordu. Tüm ordunun standart silahı haline gelmelerine çok az kalmıştı.

Şehrin orta bölümünde yürütülecek sokak savaşı için de planlama yapılmıştı. Önemli noktalara şimdiden tılsımlar yerleştirilmişler, toprak hükümlerlerini, sürpriz duvarları hızlıca örecektik şekilde örgütlemişlerdi.

Sözün özü, Kapı-Kale'de savaş çoktan başlamıştı. Eksik olan tek şey, düşmandı.

Zirve Hisar ise dışarıdakine oranla çok daha sıkıcı bir hengameye evsahipliği yapmaktaydı.

Yeminlerine sadık duran altı ülke, Kapı-Kale'den çalınan davula fazla gecikmeden karşılık vermişlerdi. Zirve Hisar bir gün içerisinde tek renkli hırkalarla dolmuştu ve keyif veren tek şey heyetlerin gelişini izlemek olmuştu.

Kapı-Kale'nin güney komşusu, Ereşmar ülkesinin hükümdarı, aynı zamanda Mardu'nun kayınvalidesi olan Şah-nin Parada, tüm maiyeti; veliaht prensi, ordu komutanları ve danışmanları ile birlikte herkesten önce gelmişti.

Geleneksel binekleri olan dev tavus kuşlarının sırtında, zirvenin üzerinde belirdiklerinde vakit ertesi günün öğleniydi ve tepedeki güneşin ışıkları bu gösterişli hayvanların kanatlarını mavi – sarı alevlere alevlerle yıkaııştı.

Bu gösteriden birkaç saat sonra, güneybatı ufuklarında Asildamma'nın beyaz gelincikleri belirmişti. Ateş Diyarı'nın gelmiş geçmiş en kudretli hükümlerlerini yetiştiren ve kocaman bir okula benzeyen bu ülkenin İdare Meclisi Başkanı, Yüce Usta Sana, kafilesine bizzat önderlik ediyordu. Mütevezzi başkentleri Sevv'e'nin tüm yüksek komutanları ve sanat efendileri de peşindeydi.

Günbatımına doğru, yüksek mevziilerdeki tüm nöbetçilerin başları kuzeybatıya doğru dönmüştü. Tuvvu'dan havalanan narin siyah atlar gökyüzündeydi. Nebbenü Damal Hükümdarı Şahnan Ara, erkek kardeşini ve kızını da yanına katmıştı. Sınır ülkesi oldukları ve düşman ordusu ile Kapı-Kale'nin arasında durdukları için savaşı herkesten daha çok ciddiye alıyorlardı. Kanadından yelelerine kadar kapkara olan atlarının uçuşlarından anlaşılıyordu bu. Gergin şaklamalar çıkartıyorlardı ki, Tuvvu'nun atları, usul hareketleri ile meşhurdı.

Denizler hakimi İlal Abba'nın martıları üzerinde gelişini az kişi görebilmişti. Ertesi gün başlamadan gelmişler, karanlık batı ufkunda dalga köpükleri gibi parıldamışlardı. Hükümdarları Şahnan 'Yel Efendisi' Garır'ın sadece donanmanın değil; askeri, ticari ya da sivil, tüm gemilerin limanlarda toplanmasını buyurmuştu. Amiralleri de peşindeydi...

Gelmeyip temsilcisini gönderen tek hükümdar, beklendiği gibi Şahnan Büyük Samtuva'ydı. Fakat gelişini yine de görkemli olmuştu. Namına dinleyecek ve konuşacak olan temsilcisinin yanında otuz üç süvarilik dört Altın Muhafız bölüğü vardı. Bunların ikisi, kızını alıp doğduğu şehre götürmek için görevlendirilmişti.

Altın muhafızların tüm kuşamları, adları üstünde altındandı. Savaş zamanı üzerlerine bir de eriyik demirden zırh ile miğfer kuşanırlardı. Ne var ki, diğer ülkelerin aksine Sagmarralı askerler bu donanımaya gerek duymamışlardı.

Üç yüz üç Altın Muhafız, kanatlı aslanlarının üzerinde, tam da sabah vaktinde güneydoğu ufkunda belirince, Ramma Vamal'a gün biraz daha keskin vurmaya başlamıştı. Fakat kamaşmış gözler, güneşe güneş katan kabileyi değil, sağ kanattaki bölüğün biraz önünde uçan kırmızı kanatlı atı seyre dalmıştı.

Büyük Samtuva kızını kırmamış ya da daha dürüstçe, Dor Sarayı'nda bir takım zevat restini görmüş ve talep ettiği kızıl kanatlı atı bahşetmişti.

Atarmarra'nın kanatlı boğaları, çoğu zaman olduğu gibi en sona kalmışlardı...

Sevişmek ve kavga etmek dışında hiçbir işi, asla ve kat'a birlikte yapamayan Atarmarralı kadın ve erkekler, savaşa kimin gideceği, kimin geride kalıp şehri savunacağına dair hararetle bir tartışmaya girmişler ve gecikmişlerdi. Boğasının sırtında, batı ufkundan yaklaşan Şahnin Vehda, iş bölümünde savaşın kadınların payına düştüğünü ilan ediyordu.

Atarmarralı kadınların, kahkahalara benzeyen naralar atarak boğalarını neredeyse paldır – küldür surun üzerine indirmelerini izlemek son günlerde Kapı-Kale ahalisini gülümseten belki de tek şeydi. Fakat Niran Hatun bu neşeye dahil olamamıştı.

Onun akli öğleden önce gelen Sagmarra kafilesinde takılı kalmıştı. Karşılayanlar arasındaydı. Sagmarra sancağının, Altın Muhafızlar'ın, hatta kızıl kanatlı atın bile önünde duvara inen Yüksek Savaş Efendisi, kırmızı renkli düz bir hırka giyiyor fakat ülkesinin üniformasını ve alâmetlerini taşıyordu. Hatun buna öyle bir şaşırmıştı ki, içindeki öfkeyi neden sonra fark edebilmişti.

Sagmarra'yı ve hükümdarını temsilen İsis ailesinden genç bir asilzadenin gelmiş olmasından daha can sıkıcı birşey varsa, o da 'Areşmarra' ya da 'Areşmarralı' gibi isimlerin hâlâ yaşıyor olmasıydı. Hatırladığı kadarıyla babası Büyük Samtuva son savaşında ordularını yok etmiş, siyasetlerinin hem ruhunu hem de sinir merkezini oluşturan Erkveren Analar Divanı'ndan biraz kelle almış, geri kalanını sürgüne göndermiş, ülkelerini Sagmarra'nın sıradan bir vilayeti haline getirmiş, hanedanlarını lağvetmiş, kırmızı hırkalarını yasaklamış, alametifarikaları olan kaplanların dönüştürülüp, binek hayvanı haline getirilmesini idamlık suçlar arasına katmıştı. Bütün bunları yapmak için de çok çok geçerli bir sebebi vardı Büyük Samtuva'nın: Çok kıymetli eşi, yani Niran Hatun'un annesi, fanatik bir Areşmarralı tarafından öldürülmüştü.

İşte bu yüzden allak bullaktı Niran Hatun.

Areşmarralı genç, Sagmarra sancağının gölgesi altında yerlere kadar eğilirken, babasının sevgi ve selamlarını iletirken bakakalmış, gözlerinin gördüğü, kulaklarının duyduğu bu 'şeyin' gerçekliğine kendini ikna etmeye çalışmıştı. Şahnen Larra sakinmadan söylemişti halbuki; Sagmarra'yı düpedüz Areşmarralılar yönetiyordu. Başkaları için idraki ve hazmetmesi kolaydı belki. Fakat Hatun'un hatıraları ağlamıştı...

İki gündür devam eden savaş toplantıları sona ermiş, heyetler dönüş hazırlıklarına başlamıştı.

Sagmarra'nın altın kuşamlı muhafızları, Taş Saray'ın ikinci katının batıya bakan avlusuna sıralanmışlar, aslanlarını kanatlandırmak için kıymetli yol emanetlerini bekliyorlardı. Niran Hatun ise Kapı-Kale'den ayrılmadan önce kartallarıyla son bir defa konuşmak istemişti.

Taş Saray'ın en alt katında, silahlık olarak kullanılan küçük bir odadaydılar. Planlarında bir değişiklik yoktu. Konuştukları gibi İdris Usta ile Bengi, kendisiyle birlikte Dor Saray'ına

geliyorlardı. Kapı-Kale’de kalan Salih ile İlyas da son talimatları alıyorlardı.

“Sakin unutmayın.” dedi Hatun parmağını burunlarına doğru uzatarak, “Benden, İdris’ten ya da Bengi’den ‘gidin’ talimatını aldığınız anda gideceksiniz! Kapılar’ın düşeceğine kanaat getirirseniz, talimat beklemenize bile gerek yok. Derhal bizim tarafa geçeceksiniz ve bizi hiç dönmeyecekmiş gibi düşüneceksiniz. Anladınız mı?”

Salih ile İlyas Ustalar hafifçe kafalarını salladılar. Her ikisi de kuşatma altındaki bir kalenin miadını tahmin edecek bilgi ve tecrübeye sahiptiler, bunda bir sorun yoktu. Zor olan ise, geride kalanların gelip gelmeyeceklerini bilememektir.

Niran Hatun duvardaki raflara doğru yaklaştı ve o ana kadar diğer eşyalardan; miğferlerden, zırhlardan ve türlü diğer askeri ıvır - zıvırdan biriymiş gibi görünen, üçgen şeklinde katlanmış iki kalın kumaş topunu narince kollarının arasına aldı.

“Ama neticede bir ‘Kapı Koruyucusu’ olduğunuzu da unutmayacaksınız.” dedi Salih ile İlyas’a yaklaşırken. Tam önlerinde durdu ve kucağındaki kumaşları Salih’e doğru uzattı: “Hangi diyarda olursanız olun, Kapılar’ı savunacaksınız, ama aklınızla, ama sözünüzle, ama sanatınızla, ama kılıcınızla! Ne bu ne de bizim diyarda Yedi Kartal’ın sancağı hiçbir sancaktan geride ya da aşağıda kalmayacak! Kapılar’a yürüyen ordunun başında her kim var ise Yediler’in savaşta olduğunu ve sonuna kadar savaşta kalacağını bilecek!”

“Emredersin Hatun.” diye mırıldandı ikisi de ve ikisinin de dolu dolu olmuş gözleri Hatun’un kucağındaki örümcek dokuması kumaşın üzerinde duran siyah laledeydi. Yedi Kartal Ocağı’nın sancağıydı bu. Şu an sadece beşi burada olsa da ve az sonra üçü ikisinden, ya da ikisi üçünden ayrı düşecek de olsa, Yedi Kartal Ocağı’nın gelmiş geçmiş tüm kartalları,

o siyah lalenin etrafında ve sancağın kıvrımlarının arasında sonsuza kadar bir arada kalacaktı.

Salih Usta usulca uzanıp üstteki sancağı aldı, öpüp başına koydu ardından sinesine bastırdı ve öylece kaldı.

“Bu da bizimle geliyor İdris...” dedi Hatun.

İdris Usta iki adım attı, yumruğunu göğsüne bastırıp selamını verdi ve o da sancağını teslim aldı.

Konuşacak birşey kalmamıştı. Kalmış olsa da bu ruhani anı dünyevi laflarla bozmaya kimsenin niyeti yoktu.

Derken Niran Hatun, belindeki kuşağı çözdü, kırmızı renkli ocak cüppesini çıkarttı, özenle katladı ve İlyas’a uzattı: “Sana emanet...”

“Başım üzerine...” dedi İlyas Usta emaneti alırken.

Bu sırada Hatun yine raflara doğru yürümüştü. Döndüğünde, elinde sarı bir hırka vardı. Katlarını açtı, hafifçe silkelledi. Tam kolunu geçirecekti ki Salih Usta, kucağındaki sancağı İlyas’a bırakıp öne çıktı: “Müsaade et Hatun...”

Çırağına bakarak memnuniyetle gülümsedi Niran Hatun. Ve sarı hırkayı giydirmesine izin verdi.

Yaka ipini bağlayıp, hırkanın düğmelerini de özenle ilikledi Salih. Sonra biraz geri çekilip ustasına şöyle bir baktı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. “Yakışmadı,” dese, yalan söylemiş olacaktı. Çünkü hırka, eksik bir parçasıymış gibi oturmuştu Hatun’un üzerine. Ama ‘güzel oldu’ demeye de ne dili varıyor ne de yüreği izin veriyordu. “Hayırlısı olsun...” diye mırıldandı.

Ardından, elini hırkasının cebine atıp yeşil taşlı tacını çıkardı Niran Hatun. Tam başına yerleştirecekken durdu ve muzip bir gülümsemeyle İdris Usta’ya uzattı.

“Beni affet Hatun...” dedi Usta gülerek, “Taç giydirdiğim başların hiçbirisi iflah olmadı. Elimde bir uğursuzluk var herhalde.”

Küçük birer kahkaha attı hepsi. Sonra Hatun, Bengi'ye döndü.

“Onurla...” dedi Bengi Hatun. Uzanıp tacı aldı ve Hatun'un kızıl saçların arasına usulca yerleştirdi.

Şahnen Simşa yola çıkmaya hazırdı...

İkinci kattaki batı avlusuna çıktılar. Ciddi mânâda bekleniyorlardı.

Uğurlama için Şahnan Mardu da muhafız birliğini hazırlamış, Taş Saray'ın avlu kapısından başlayarak, ta ilerideki altın zırhlı aslan binicilerine kadar, askerlerini karşılıklı ikişer sıra oluşturacak şekilde sur boyunca dizmişti.

Kapıdan dışarıya adımlarını attıkları anda, Prens Larra'nın yüksek sesle verdiği emirle, Kapı-Kale askerleri yıldırım ve alev mızraklarını uyandırarak selama durdular.

Hatun, peşinde ustalarla birlikte, iki ayrı ülkenin asker dizilerinin birleştiği yerde duran Şahnan Mardu ile kardeşine doğru yürümeye başladı. Gözleri ise onun hemen gerisindeki Areşmarralı'daydı. Kızıl kanatlısının yularından tutmuş, kendisini bekliyordu.

Niran Hatun, Kapı-Kale'de bulunduğu iki gün boyunca, babasının gönderdiği temsilciyle, karşılamadaki teşrifatin haricinde, tek kelime bile konuşmamış, hatta yüreğini kaplayan çocuksu bir korkuya teslim olarak, Areşmarralı delikanlıdan, tıpkı bir öcünden sakınır gibi uzak durmuştu. Bu yüzden yaklaştıkça yüreği daralıyordu.

Giderayak sınırlarını bozup bir hadsizlik yapmaktan korkuyordu Hatun. Gözlerini Areşmarralı'dan çekip aslan binicilerine bakmaya başladı. Bildiği, hatırladığı ustalık ve disiplinle yoğrulmuş Sagmarra'yı görmek daha iyi gelmişti. Aslanlar az önce dönüştürülmüş olmalarına rağmen en ufak bir huy-suzluk belirtisi göstermiyorlar, surun en uzak köşesinde hazır

bekleyen Şahnen Tab ve kolcularına ait kurtların şiddetli ulularını duymazdan gelerek binicilerinin ayaklarının dibinde sakince bekliyorlardı.

Kapı-Kale hükümdarına yaklaşınca durdu ve ellerini arkasında bağlayarak selam verdi. Mardu, karşılık verirken gülümsemeye çalıştı. Hâlâ sıkkın ve düşünceliydi.

“Herşey için teşekkür ederim sevgili Şahnan.” dedi Niran Hatun. Mardu kafasındaki düşüncelerden biraz çabalayarak sıyrıldı ve daha canlı bir gülümsemeyle “Henüz erken sevgili Koruyucu Yoldaşım.” dedi, “Kapıları kurtardıktan sonra en derin şükranlarımızı sunarız birbirimize...”

Hatun karşılık vermedi. Şahnan Mardu’nun kaygılarını hem anlıyor hem de kaçınılmaz olarak paylaşıyordu.

İki gündür devam eden toplantılar çözüm olmak şöyle dursun, dertlerine dert eklemiş, işleri daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Tam da Niran Hatun’un öngördüğü gibi Nebbenü Damal hükümdarı Şahnan Ara, düşman ordusunun tespit edildiğini duyar duymaz ayağa fırlamış ve düşmanı Büyük Oluk’un doğu yakasına ayak bastırmayacağına dair büyük bir yemin etmişti. Diğer şahnanlar da destek verince toplantının seyri bir anda değişmiş, Kapılar’ın nasıl savunulacağı değil, düşmanın açık bir savaşta nasıl ezileceği konuşulur olmuştu. Şahnan Mardu, kardeşiyle birlikte bu taktiğin tehlikelerini anlatmaya çalışmıştı ama kurtların dişine kan değmişti artık. Eski hesaplar yeniden açılmış, doğunun kadim hükümdarları ezeli düşmanlarıyla bin yıllardan sonra yeniden karşılaşacak olmanın heyecanını yaşamaya başlamışlardı.

Şahnen Larra, yaklaşan ordunun batının asıl kuvvetinin sadece küçük bir kısmı olduğunu her söylemeye kalktığında ya alaycı kahkahalarla ya da görkemli savaş nutuklarıyla susturulmuşu. Asıl tehlikenin Dışler Denizi’nin⁴⁸ güneyinden

48 ‘Dışler Denizi ya da Dişli Deniz: Ege Denizi.’ (Ateş Dili’nde ‘Zelle Abbal’)

gelebileceğini ima ettiğinde ise İlal Abba hükümdarı Şahnan 'Dim Galuharal'⁴⁹ Garir bunu kasıtsız bir hakaret olarak kabul etmiş, Larra'nın gözlerinin içine baka baka "İlal Abba'nın görmediği, bilmediği, duymadığı bir donanma, sadece ve sadece hayalden ibarettir." demişti.

Toplantıya son darbeyi ise Sagmarra temsilcisi vurmuştu. "Kapı Koruyucuları haklı..." demişti Areşmarralı, ilk günün akşam oturumunda nihayet söz aldığı anda. Sonrasında söyledikleriyle de Larra'nın iddialarını desteklemiş, Büyük Oluk'a yaklaşan ordunun, batının kuvvetlerinin yalnızca küçük bir kısmı olduğunu onaylamıştı. Anlattıklarına göre Sagmarra istihbaratı, Peri Suyu'nun doğusunda, Kafkas Dağları'nın içlerine gizlenmiş çok daha büyük bir ordunun kokusunu almıştı. Büyük Samtuva'nın temsilcisi, altı yüz bin ile bir milyon askerlik bir düşman ordusundan bahsediyordu. Hedefleri de Kapılar falan değil, doğruca Sagmarra'nın kalbi, Dor şehriydi.

Bu haber, toplantının diğer katılımcıların yüzünde biraz alaycı ama keyifli tebessümlerin belirmesine neden olmuştu. Bahsedilen asker sayısı Ateş Diyarı standartlarına göre, hayal edilebilir sınırların çok ötesindeydi. Bu işin tartışmaya açık ve eğlenceli kısmıydı. Ciddi tarafı ise, mesnetli ya da uydurma, ama bir sebepten dolayı Doğu'nun en büyük gücü yardımı gelmiyordu. Bu önemli bir sorun olmakla birlikte aynı zamanda büyük de bir fırsat demekti. Çünkü kazanılacak zaferlerin şanı ve ganimetinden aslan payını alacak birisi de olmayacaktı bu sefer... Büyük Samtuva'nın ağırlığı olmadan bir savaş kazanmak! Ateş Diyarı'nın 'geri kalan' hükümdarlarının, neredeyse zamanın başlangıcından beri için için özlemini çektikleri birşeydi bu.

Kısacası hekes kendi savaşının hesabına düşmüş, Kapı Gözcüleri ise yeminleri ve vazifeleriyle başbaşa kalmışlardı. Prens Tab'ın dört kolcusuyla birlikte, Sagmarra'ya uçuşmasının bir

49 'Yel Efendisi'

sebebi de buydu işte. Bahane, Ulil tarzı misafirperverliğin bir nişanesi olarak, Prenses Simşa'ya eşlik etmekte. Dor'a vardık-tan sonra ise Prens Tab gri renkli hanedan hırkasını kuşana-cak ve Saray'da ya da Büyük Ev'de dertlerini hem dinleyecek hem anlayacak birilerini arayacaktı. Hüsranla sonuçlanmaya çok yatkındı bu görev. Bu yüzden Prens, çok daha işlevsel bir vazife daha icat etmişti: Dönüş yolunda kuzeye sapacaklar ve Kaf Abal⁵⁰ ın doğusunda saklandığı söylenen o büyük orduyu tespit etmeye çalışacaklardı.

Mardu, Hatun'a doğru biraz yaklaştı, sesini de hafifçe al-çalttı. "Sagmarra'dan güvenilir haberlere ihtiyacım var sevgili Prenses." dedi, "Kardeşimin getirdikleri gibi fısıltılara değil, koruyucu yoldaşlarımın gözlerine ve fikirlerine ihtiyacım var..."

"İdris sizi birgün bile rahat bırakmayacaktır sevgili Şah-nan..." diye karşılık verdi Hatun. Akli ise yolculukta ve yolun sonundaydı. Gizli bir tebessüm daha gönderdi ve Altın Mu-hafızlar'a doğru uzaklaştı.

Prensesin yaklaşmakta olduğunu gören askerler, ellerini as-lanlarının yelelerine götürmüşlerdi. Areşmarralı yüksek komu-tan da selama durmuş ve bildik birkaç karşılama cümlesi sarf etmişti. Söyledikleri yel uğultusu gibi gelmişti Hatun'a. Yü-züne bakmaktan yine korkarak ve çekinerek atının dizginle-rini teslim aldı, altın ipliklerle işlenmiş eyere yerleşmeden önce bu muhteşem yaratığa hayranlık ve özlemle doya doya baktı. Kısa, sık ve bembeyaz tüyleri ıslıl ıslıldı. İri tüylerden oluşan kırmızı kanatları bedeninin iki yanında kavisli birer pala gibi kapalı duruyorlardı. Bir beden hükümrânının marifeti değildi bunlar. Doğallıklarının bir parçasıydı.

Hatun, hayvanın uzun yelelerini ve narin ama güçlü boy-nunu birkaç kez okşadıktan sonra çevik bir hareketle sırtına atlayıverdi. Geride bıraktıklarına son bir kez bakmaktayken,

50 'Kaf Abal: Peri Suyu'. Ateş Dili'nde Karadeniz'e verilen isim.

komutanlarının ilk emriyle altın muhafızlar aslanlarına bindiler, ikinci emriyle de bölük sancaklarını açtılar. Kanat vurmak için atının üzerinde bir heykel gibi bekleyen Prenses Simşa'yı beklemekteydiler.

Sonsuza kadar kıpırdamayacakmış gibi görünen Prenses dizginlere hafifçe asılınca, altındaki beyaz at önce bir 'çıt' bile çıkartmadan şaha kalktı, hafifçe silkelenerek efsanevi kızıl kanatlarını açtı ve arka bacakları üzerinde sıçrayarak göğe doğru yükseliverdi.

Aşağıda, bir kızıl kanatlı atın göğe yükselişini ilk defa görenler, güç ve zerafet kavramlarını yeniden değerlendiriyorlardı. Hayvan kanatlarını ilk vurduğunda yerden zaten metrelerce yükseğe fırlamıştı. Sola, doğuya doğru keskin bir dönüş yapıp ikinci defa çırpıtığında ise artık gökyüzünde yavaş yavaş küçülmeye başlamıştı bile. Fakat aşağıdakiler, yani görebilen herkes at ile binicisi gözden kaybolana kadar izlemeye devam ettiler. Çünkü 'uçmak' denen şey bu yaratığa, yeryüzünde kanadı olan tüm yaratıkları kışkırtacak kadar çok yakışıyordu.

Hatun'un peşinden havalanan Ateşmarralı komutan ve altın zırhlılar da ufukta gözden kaybolduktan sonra bütün Kapı-Kale'ye rüzgarın bile bir anlığına durarak katıldığı küçük, huzurlu bir sessizlik çökmüştü.

Aniden, uzaklardan, ta Son Duvar'ın yakınlarından yükselen kuvvetli bir hışırtı demeti bu kısa sükûneti sona erdirdi. Herkes sese dönmüş, görebilenlerin gözleri manzaraya takılı kalmıştı. Yirmi kadar alev topu Son Duvar'ın üzerinden aşmış, şehre doğru alçalmaya başlamışlardı. Bir an sonra Efendi Berafa'nın buyuran sesi derinden yankılandı: "Salın!"

Duvarın hemen dibinde bir düzine kadar küçük hortum belirdi. Dönerek esiyorlar, estikçe daha da büyüyorlardı. Önce birbirlerinden biraz uzaklaşır gibi oldular, ardından biraraya gelerek tek bir rüzgar duvarı oluşturdular ve doğruca alevlerin

üzerine yürüyüp hepsini tek tek boğdular. Tatbikatı iklim hükümlerini kazanmıştı.

Gürültüler kesilir kesilmez, Zirve Hisar surlarının uzak köşesinde hâlâ kurdunu sakinleştirmeye çalışan Prens Tab, aradaki mesafeye aldırmadan büyük kuzenine seslendi: “Haydi, gecikiyoruz! Askerleri de gönder artık. İşi var herkesin!”

Şahnan Mardu keyifle güldü. Karizmasını biraz törpülüyordu belki ama hala-kardeşinin uluorta yaptığı bu pervasızlıklar ruhunu ısıtıyordu. Artık tek çare, kulak misafiri olan askerleri de ‘aileden’ hissettirmektir.

“Dağıl!” diye buyurdu muhafız birliğine. Bölükler nizami adımlarla tören sonu manevralarına başlamıştı ki, Mardu bir kez daha ama bu sefer daha yüksek ve daha samimi bir sesle bağırdı: “Hızlı dağıl!”

Askerler bir anda resmiyeti bırakıp karman çorman merdivenlere doğru koşturmaya başlamışlardı. Uğurlama için giyinip, kuşanıp gelmişlerdi ama Prens Tab’ın dediği gibi, şehrin aşağılarında, talimgâhlarda ya da atölyelerde bekleyen çok işleri vardı.

Şahnan Mardu, hala-kardeşine doğru yürümeye başladı. Ana-kardeşi⁵¹ Larra ile Sagmarra yolcusu iki usta da onu takip ediyorlardı. Kısa bir süre sonra, Zirve Hisar’ın duvarlarının güney köşesinde resmiyetsiz bir veda töreni başladı.

Büyük kuzeninin günlerdir verdiği nasihatlerin kısa bir özetini daha sabırla dinledi Prens Tab: “Sagmarra’da fazla oylanma, Dor Sarayı’na burnunu çok sokma, düşmanın yerini tespit etmek için fazla derinlere dalma...”

Bu sırada küçük kuzeni Şahnen Larra ise, İdris Usta’nın kulağına taze birkaç bilgi kırıntısını giderayak fısıldıyor ve elbette “Son derece dikkatli olmasını” öğütüyordu. Benzer

51 ‘Nin Nen.el: Anne kardeşi, öz kardeş. Alternatif olarak ‘Nan Nen.el: Baba kardeşi’ tabiri de kullanılır.

konuşmalar hemen yan tarafta duran Salih Usta, Bengi ve İlyas'ın arasında da dönüp durmaktaydı ki Şahnen Tab bu saçmalığa da kendi üslubunca bir son verdi.

"Haydi buyurun." dedi İdris Usta'ya hafifçe dokunarak. Bir eliyle de en kıdemli binicisini ve kurdunu gösteriyordu.

İdris Usta ev sahiplerini ayrı ayrı selamladı ve kendisine tahsis edilen bineğe doğru yürüdü. Prens Tab, Bengi Hatun'a dönmüştü. "Siz de lütfen..." dedi kendi kurdunu göstererek.

Herşey çok olağanmış gibi yürüdü Bengi fakat ardında bıraktığı bakışları sırtında hissedebiliyordu. Gök gri hırkası ve üniforması içerisinde artık serseri bir kolcudan çok Kapı-Kale'yi temsil edecek bir prens gibi görünen Tab ise tüm ciddiyeti ve mümkün olan en donuk ifadesi ile bekliyordu. Fakat Bengi, Prens'in gözlerindeki oynaşmaları fark edebiliyordu.

Bengi, kurdun tergisine yerleşir yerleşmez Prens Tab da eyere atladı, ışıktan dizginleri hayvanın boynuna doladı ve kanat vurdu. Öyle hızlı yükselmişti ki verdiği emir ancak rüzgarın yardımıyla duyuldu: "Yukarı ve ileri!"

Askerlerin birçoğu hazır değildi. Fakat, nizami bir kalkış bekleyen de yoktu.

Kurtlar birer ikişer havalanmaya başladı ama karmaşa kısa sürdü. İki dakikayı bulmadan, komutanlarının ardında, üçgen şeklinde sıralanmışlardı.

Aşağıda, Şahnen Mardu ve kardeşi daha birlik havalanır havalanmaz surdan ayrılmışlardı.

Salih Usta ile İlyas ise yoldaşlarını taşıyan kurtlar ufukta iyice küçülene kadar beklediler. Sonra birbirlerine hiçbir şey demeden, aynı anda dönüp merdivenlerden aşağıya inmeye başladılar. Acele ediyorlardı çünkü onların da yarım bıraktıkları işleri vardı. Salih Usta, askerlere Tatar yayı talimi vermeye

devam edecekti. İlyas Usta da Berafa'nın konutunda, orta rütbeli subaylara yeni taktikleri anlatacaktı.

İki ustanın da zihnleri açık ama gönülleri biraz pusluydu. Bir anda iki kişi kalınca, 'az' hissetmişlerdi kendilerini. Neyse ki tecrübeliydiler. Yalnızlık, endişe, merak, karamsarlık ve özlem gibi duygularla nasıl baş edeceklerini çok iyi biliyorlardı. Yoldaşlarının maharetine güveneceklerdi herşeyden önce. Kötü düşüncelere kapılmayacaklar, işleri yoluna koyup geri geleceklerine iman edecekler ve işin kendi paylarına düşen kısmına terlerinin ve gerekiyorsa kanlarının son damlasına kadar sahip çıkacaklardı.

Bu kadar basitti...

“Bir anda duyarsınız o sesi...” diyordu ekrandaki adam, “Size bağı birşey değildir, belirli bir zamanı yoktur. O ses ne zaman konuşmaya başlarsa siz de o zaman duyarsınız... Aslında ses bile değildir, kulaklarınızla bir alakası yoktur, kafanızın içinde belirir, size emreder... Siz de yaparsınız... O kadar... Yaparsınız...”

Ekrandaki adam yüzündeki o derin pişmanlık ifadesiyle bir ileri bir geri sallanmaya başlamıştı: “Yaparsınız... O kadar... Kızdırmak istemezsiniz, yaparsınız... Mutlaka...”

Görüntüsü olmayan bir kadın sesi sordu: “Peki kimdir bu? Ses? Konuşan kimdir?”

Adam sallanmaya devam ediyordu: “Öğretmeninizdir... Bir tanecik öğretmeniniz... Çok iyi tanırırsınız. Korkusunu da şefkatini de ta içinizde hissedersiniz... Ama ismini söyleyemezsiniz. Yasaktır, çok kızar... Siz sadece dediğini yaparsınız... Yoksa kızar... Üzülür... Üzülünce çok kızar, kızınca da çok üzülür, üzülünce yine kızar, kızınca da üzülür, üzülünce çok kızar, kızınca...”

Yüzbaşı görüntüyü dondurdu. Bundan sonrasını biliyorlardı zaten. Kriz ve sakinleştiriciler. Dördüncü ya da beşinci izleyişleriydi bu.

Ekrandaki adam, mahkemede aleyhlerine tanıklık eden Daire subaylarından birisiydi. Şu şizofreni teşhisiyle rehabilitasyon merkezine kapatılan...

Zeki Paşa, bir psikiyatrist bir tanıdığını adama yaklaştırmayı ve görüşmeyi kayda almayı başarmıştı. Soruları belirleyecek ya da yönlendirecek durumları olmamıştı ama olsaydı bile

daha fazla birşey öğrenebileceklerini zannetmiyorlardı. Adam özetle şunu söylüyordu çünkü: “Yapacağım herşey bir anda kafamda beliriverdi. Çok korktuğum bir ses bana yapacaklarımı emretti. Hangi karakolda, hangi polise teslim olacağımı, nasıl ifade vereceğimi, mahkemede ne diyeceğimi... Ses bana emrettikten sonra, bilmem gereken herşeyi biliyordum zaten...”

Zeki Paşa önemli birşey bulduğunu zannediyordu ama Doğan'ın gönderdiği ayrıntılı raporu okuyunca o da hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Ustalar teşhisi günler önce koymuşlardı zira. ‘Zihin Zembereği’ydi bu. Harekete geçtiğinde bazı kurbanlarda hasar bırakabildiğini bu kısa video sayesinde öğrenmişler ve dağarcıklarındaki ‘ne işe yarayacağı bilinmeyen bilgiler’ dosyasına eklemişlerdi.

Üsteğmen, tüm yardımseverliğine ve misafirperverliğine rağmen Elif hanım'ı henüz şüpheliler listesinden çıkarmamıştı. Bu sinsî sanatın, zihin hükümlerleri tarafından da kullanılıyor olması hâlâ en büyük gerekçesiydi. Bu konuda Yüzbaşı ile bir tartışmaya girmişler ama hemen çıkmışlardı. Çünkü, iddialar da savunmalar da havada kalıyor, bakış açısına göre Elif Hatun meleğe, şeytana ya da her ikisinin ilahi bir melezine dönüşebiliyordu.

Aynı batağa tekrar saplanmamak için Yüzbaşı hemen konuyu değiştirdi: “Berkan Prag'tan birşeyler bulabilmiş mi?”

İdris Usta'nın karşılaştığı şu gizemli hükümlernden bahsediyordu. Sanatında oldukça ehil bir ateş hükümlerinin dışında hakkında bildikleri başka birşey yoktu. Ustalar, böylesine iyi eğitilmiş bir hükümlerinin ancak öte diyardan gelmiş olabileceğini iddia etmişlerdi. Lakin, öte diyarın her sakininin, taşıdıkları lanetten dolayı bu diyarda dev bir yekalaz taşı etkisi göstermesi, etrafını karanlığa boğması, tüm elektrikli cihazları durdurması gerekiyordu. Prag'ta ise bunların hiçbirini yaşanmamış, İdris Usta bu gizemli ve tehlikeli hükümlerinden, gayet düzgün çalışan bir taksiye atlayarak kurtulmuştu.

Durumun iki açıklaması vardı: Daha cinsiyeti bile muamma olan bu hükümrân ya bir ademoğluydu; bu dünyada doğmuş, büyümüş, en önemlisi de yetiştirilmişti ya da Ateş Diyarı'ndan geliyordu ama etrafı karanlığa boğmadan dolaşmanın bir yolunu bulmuştu.

İşte Berkan Astsubay, son birkaç gündür gözlerini Prag'ın, hatta tüm Çek Cumhuriyeti'nin ve civar ülkelerin güvenlik kameralarına dikmiş, bu muammayı çözebilecek bir ipucu arıyordu.

"Henüz bir sonuç yok komutanım." diye yanıtladı Üsteğmen. Sonra gülererek ekledi: "Elif Hanım'la ya da çocuklarla bir irtibatı çıkmaz umarım..."

Yüzbaşı da güldü fakat Doğan'ın esprisindeki hakikat çıkıntılarını da sezmişti. Delilsiz de olsa Elif bu dosyada da şüpheliler listesindeydi. Sanat sahibi çocukları bulup eğitmişti ve açığa vurduğundan daha fazla 'kardeşi' olabilirdi. Fakat, 'İdris Usta'yı niye öldürmek istesin?' sorusu gündeme gelince, mesele ister istemez batağa saplanıyordu.

Yüzbaşı bir sigara yakıp ayağa kalktı, masanın ucuna yürüyüp açık duran kitaplarına ve not defterine biraz baktı, sonra gözlerini kapadı. Dudakları bir terennüm tutturmuş kıpırıyordu: "Vev, vem, ved, ves, veş, vez, veh, vevve, vemme..."

Düzenli olarak Ateş Dili çalışmaya başlamıştı ve kendisiyle gurur duyuyordu. İki günde zamirleri ezberlemiş, yavaştan fiil çekimlerine de başlamıştı. Alışması zor bir dildi. Birbirlerine çok benzeyen sesler ve heceler sürekli tekrar edip duruyor gibi geliyordu ama sürekli değişen anlamların girdabına kapılıp gitmek de muhteşemdi. Ayrıca, bu dile kim 'Ateş Dili' ismini verdirse, düpedüz uydurmuştu. Diyarlarında konuşulan başka bir dil olmadığı için Ateş Halkı kendi diline özel bir isim verme gereği duymamış, basitçe 'ses' ya da 'konuşma' demekle yetinmişti.

Yüzbaşı'nın biraz daha çalışması gelmişti. Hevesle yeni bir sayfa çevirdi ama durdu ve merdivenlere doğru kulak kabarttı. Yaklaşan ayak seslerini duymuştu. Hızlı adımlarla Üsteğmen'e yaklaştı. "Bu konuları hiç açmayalım toplantıda. Şu kayıttan da bahsetmeyelim..." dedi sesini alçaltarak.

Doğan sadece kafasını salladı. Şüphelerini, konuyla alâkalı herkesle paylaşmayı tercih ederdi aslında. Fakat komutanı, ne kendi ne de etrafındaki kafalarda fazla soru işareti istemiyordu.

Son günlerde tuhaflaşmıştı Yüzbaşı. Bir saniye bile durmuyordu. Hareketlerine bir can, yüzüne bir heyecan gelmişti, gitmiyordu. Vaktinin çoğunu, masanın etrafında dumanlı – kahveli turlar atarak geçiriyordu. Sıkıldığı ya da yorulduğu zamanlarda da masanın kapı tarafındaki ucuna oturup Ateş Dili'nin gramerini hatmediyordu. Dışarıdan gören birisi aklını kaçırdığını zannedebilirdi. Fakat Doğan Üsteğmen, işin içinde olduğu için durumun hiç de öyle olmadığını, komutanının zihninin tüm enerjisini, sarılmaz bir heves ve irade ile tek bir noktada, düşmanın üzerine yoğunlaştırdığını ve planlar ürettiğini biliyordu.

Üsteğmen'i asıl endişelendiren de bu noktadan sonrasıydı. Yüzbaşı'nın planları, deliğe akan su misali, ölümün etrafında dolaşıyordu. Hepsi ütopik, yer yer de fantastikti. Fakat lanet olsun ki, hepsi de mümkündü! Doğan hiçbirine "Yapamayız, çünkü..." diyemiyor, "Yapmamalıyız..." diye mızıldandığıyla kalıyordu. Komutanının son günlerde iyice pekişen bazı özelliklerine sahip değildi çünkü. Çocuk şuarsuzluğundan ve bir delinin cesaretinden yoksundu. Bu yüzden tüm umudunu bu toplantıya bağlamıştı. Merdivenlerden inmekte olan iki kişi Yüzbaşı'nın aklını başına toplamasına yardımcı olabilirdi belki. Üsteğmen yetememiş, yapamamış; sözlerini Yüzbaşı'nın rahatlığından, nüktedan ciddiyetinden ve özgüven kalkanlarından aşırılamıştı. Ha, aksi olur, gelenler ikna olursa eğer,

bu toplu deliliğe seve seve katılırdı. Arafta kalıp dert anlata-mamaktan bin kere daha iyiydi...

Kapıda ilk beliren iri cüssesiyle Solakbaşı Abbas Ağa ol-muştu. Korkut Bey de hemen arkasından geliyordu. Yüzbaşı eğlenerek Doğan'a baktı. Yasemin'in bir akrabasını görünce ki-litlenip kalıyor, yüzüne de acemi, çarpık bir ifade yerleşiyordu.

Sarp "Hoşgeldiniz." diyerek kendini öne attı ve hoşbeş fas-lını kısa tutarak hepsini masaya davet etti. Bu sırada Üsteğ-men kendisini en güvende hissettiği yere, en tepede Ceyhun Kendal'ın fotoğrafının asılı olduğu büyük beyaz tahtanın ya-nına kaçmıştı. Brifinge başlamaya hazır bir şekilde, gelenleri durduğu yerden selamladı.

Neyse ki beyaz tahta Abbas Ağa'nın son gördüğü haliyle durmuyordu. Yeni fotoğraflar ve bağlantı çizgileri eklenmiş, Kendal'ın resmi ise Yüzbaşı tarafından kalın, kırmızı bir çer-çeve içine alınmıştı. En önemlisi, Zeki Paşa'nın çabaları so-nucu, Kendal ile Albay Metin Kalkan arasında duran kırmızı soru işareti silinmişti. Aralarında biraz yaş farkı olsa da iki-sinin de ortaokul – lise yıllarından tanıştıklarını öğrenmişti Paşa. Bu arkadaşlık askerlik yıllarında da devam etmiş, der-ken on beş yıl kadar önce aniden kesilivermişti.

Abbas Ağa alıcı gözlerle tahtayı bir süre inceledikten snra "Buldunuz mu yılanın başını?" diye sordu. Yüzünde belirgin bir şiddet ifadesi vardı.

"Kesinleştirdik Ağa." diyerek en doğru cevabı verdi Yüz-başı. Berkan Astsubay'ın polis telsizlerini ileyerek elde ettiği bu bilgiyi Alamut'a da teyid ettirmişti. Sahadaki elemanlar, olayın hemen ertesi günü, Mehmet Sinan'ın saklandığı binayı ablukaya aldırان iki emniyet müdüründen birinin, Kendal'a ait bir hastaneyi bizzat ziyaret ettiğini saptamışlardı.

Ceyhun Kendal'ın Ateş ve Bedel hiyerarşisindeki yeri he-nüz belirsizdi ama bir eli Daire'ye yapılan operasyonda, diğer

eli de Geceliler'in üzerinde olduğuna göre, işgal ettiği mevki hayli yüksekte olmalıydı.

"E tanışalım o zaman biz bu arkadaşla?" dedi Abbas Ağa dişlerinin arasından. Gülüşmeye başladılar.

"Biz de ona uğraşıyoruz." diye karşılık verdi Yüzbaşı, "Ama daha adamın yüzünü bile görebilmiş değiliz. Bu fotoğraf da yirmi yıllık neredeyse. Ortalıkta dolaşmıyor. Nerede, hangi delikte saklanıyor henüz öğrenebilmiş değiliz."

Gülüşmeler havaya karışmıştı. İki sıkıcı cümle de Üsteğmen ekledi: "Acil bir durum olmadığı sürece kimseyle iletişim bile kurmuyor anladığımız kadarıyla... Ya da kuruyor ama biz tespit edemiyoruz."

"Acil durum yaratmak lazım o zaman." dedi Korkut Bey.

Doğan gerilmişti. Komutanın bütün arızalı planları da aynı cümlelerin üzerinde yükseliyordu zira.

Yüzbaşı'nın ise dişleri kamaşmaya başlamıştı. Konuşmak istediği tek konu buydu ama toplantının asıl amacını ve gündemini de unutmuş değildi.

Az sonra söyleyeceklerini yeteri kadar ertelemişlerdi zaten. Mehmet Sinan'ın, Bahar'ın ve Sanem'in kurtarıldığını haber vermişler, Esat ile Haydar için de başsağlığı dilemişlerdi tabii ki. Fakat anlatmaları gereken çok daha önemli şeyler vardı ve subaylar, hem kafalarını toparlamak hem de verecekleri iza-hın ne getirip ne götürceğini hesaplamak için Ağa ile Bey'i iki gündür oyalıyorlardı.

Bu konuyu, birkaç cümle için bile olsa ertelemek yakın gelecekte çok ciddi yanlış anlamalara sebep olabilirdi. Sarp heyecanını dizginledi, ciddiyetle gülümsedi ve "Ağalar," dedi, "Şimdi ben size bir şey diyeceğim ama hemen celallenmek yok, önce bir dinleyin..."

Korkut Bey kıpırtısız duruyordu ama Solakbaşı sandalyesinde şöyle bir doğrulmuştu bile.

“Elif Hatun ocak kurmuş.” deyiverdi Sarp, “Ocak gibi birşey yani, anlaşılan bu!”

Abbas Ağa’nın ilk tepkisi sağ kulağını ovuşturmak olmuştu. Korkut Bey ise çok anlamış gibi görünmüyordu.

Yüzbaşı hiç oyalanmadan devam etti: “Sanat sahibi çocuklar bulmuş. Yetiştirmiş de... Mehmet Sinan’ı çıkartırken onlar yardım etti zaten. Abla diyorlar Elif Hatun’a. Mekânları da var. Tıpkı ustaların mahallesi gibi gözlerden gizli...”

Beklediklerinin aksine, Abbas Ağa’nın yüzüne tuhaf, sanki büyük bir badire atlatmış da rahatlamış gibi bir ifade yerleşmişti.

“Verilmiş sadakamız varmış...” dedi Ağa usulca. Yüzbaşı hiç anlamamıştı. Bakarak sordu.

Şükür dolu bir sesle devam etti Ağa: “Niran Hatun şu an, surada değil ya, hatta bu diyarda bile değil ya, hepimizin verilmiş sadakası varmış. Bir duysaydı küllüm ederdi İstanbul’u. Çok ucuz atlattık...”

Solakbaşı gayet ciddi görünüyordu ama Sarp’ın gülesi gelmişti. Yapmacık ama ciddi bir öksürükle bastırdı. Bu sırada Korkut Bey de acı acı gülümsüyordu. “Doğru...” dedi, “Ama ben Salih Usta’nın suratını görmedim ya, ona şükrediyorum asıl. Yoksa Hatun külümü savurmuş gam değil...”

Sessizlik Korkut Bey’e hak veriyordu. Hüzün kesifleşmesin diye hemen konuyu değiştirdi: “Kaç kişiler?”

Üsteğmen kayın-amcaoğlunun sorusunu tabii ki, derhal muhatap aldı: “Üç...” diye başladı, tüm bildiklerini hızlıca anlattı ve “Ama ne zamandır birlikteler, hikayeleri nedir, başkaları var mıdır, bilmiyoruz. Anlatmıyor çocuklar. Elif Hanım sıkı tembihlemiş galiba.” diyerek lafını bağladı.

Bey sordu: “O nerelerdeymiş?”

Yüzbaşı yanıtladı: “Bilmiyoruz, bahsi bile geçmedi... Ama evlerini açtılar bize. Dilediğimiz gibi kullanabiliyoruz. Sinan da annesi de diğerleri de orada şimdi. Elif Hanım’ın haberi olmadan yapamazlar bunu.”

Sarp bir gözüyle de Abbas Ağa’yı tartıyordu. Fakat aldığı tepki yine beklediği gibi değildi. “Hele şükür...” diye mırıldandı Ağa.

Diğerleri Solakbaşı’nı duymuş ama mırıltısına yine bir anlam konduramamışlardı. “Efendim?” diye sordu Sarp.

“Hele şükür!” diye daha yüksekte tekrar etti Ağa, “Elif Hatun’un onca haltı neden yediğini öğrendim ya, anladım ya, bir cevap aklıma yattı ya, gözüm açık gitmem artık.”

“Doğru dersin...” diye onayladı Korkut Bey.

Abbas Ağa başını öne eğdi ve sanki çok zahmet çekmiş de terlemiş gibi suratını sıvazladı. Tekrar doğurulduğunda ise yüzünde hüzünden ya da şaşkınlıktan eser yoktu.

“Hükümün nedir?” diye sordu dümdüz. Nazarı keskin, sesi sivriydi. Sorunun muhatabı olduğunu fark ettiği anda Yüzbaşı’nın ciddiyeti de eriyip damla damla akmaya başlamıştı. Birtakım kararları vardı ama bunlara hüküm diyemezdi. Tıkanıklığı fark eden Ağa, biraz daha kelam etmekte fayda gördü: “Eğri oturalım, doğru konuşalım Yüzbaşım. Elif Hanım’ın bu yaptığını sen hoş görebilirsin. İşine de yarayabilir ama şunu da bil; ustalar için küfürdür bu. Varlıklarına hakarettir. Yedi Kartal Ocağı’nın kuruluş amacı tektir ve bellidir: Meleklerin kanıyla doğmuş çocukların, kötü ellere geçmesini engellemek. ‘Kötü nedir, kime denir?’ gibi sorularla kafanı bulandırma hiç. Meali açıktır: ‘Yeryüzünde bizden başka kimse sanat sahibi çocuk bulup yetiştiremez!’ der Yediler. Kadim kanunlarının birincisidir bu. Görmezden gelemezler, etrafından dolaşamazlar... Ben seni anladım. Fırsat olarak görüyorsun, işbirliği yapalım diyorsun, haklısın. Ustaların yokluğunda, Daire Komutanı

sıfatıyla vekil de sensin. Emret, yapalım! Ama yarın birgün Niran Hatun dönüp de farklı bir hüküm verdiğinde... Bunu kaldıracabilecek misin?”

Yüzbaşı, meçhul bir gelecekte yaşanması muhtemel bir takım olayların derdine düşmeye karşı bilinçsiz bir savunma geliştirmişti. Kafası ‘şimdi’den gayrısına çalışmıyor, ‘biraz sonra’dan ötesine gidemiyordu. Fakat yine de Abbas Ağa’nın çizmeye çalıştığı karanlık, belki de kanlı tabloyu idrak edebilmişti. “Sen kaldıracabilecek misin peki Ağa?” diye soruverdi. Gülümsüyordu ama ciddiyeti geri gelmişti: “Kılıç senin elinde olacak neticede...”

Abbas Ağa keskin ve sivri bakmaya devam ediyordu. Yüzbaşı sandalyesine hafifçe yaslandı: “İşbirliği yapacağız...”

Sesi kararını sunar gibi değil hüküm verir gibi çıkmıştı. Tane tane ama hiçbir duygusunu gizlemeye çalışmadan devam etti: “Soruları biliyorum, şüpheleri biliyorum ama durumumuzu da biliyorum. Perişan vaziyetteyiz! Tamam, Elif Hanım hayrına yapmıyor bu yardımları, var bir hesabı ama şu yoklukta korunaklı bir mekân, üç de hükümrân koymuş önümüze. Bunu elimizin tersiyle itemeyiz...”

“Başım üstüne...” diye hemen karşılık verdi Abbas Ağa. Mutsuz görünmüyordu. Anlaşılan asıl derdi bir emir duymaktı. Böyle yetmişmiş, böyle alışagelmışti...

Korkut Bey sadece “Hayırlısı olsun...” dedi. Yüzündeki kararsızlık çok belirgindi. Solaklar gibi ‘buyruk yükümlülüğü’ altında olmadığı için bu iş birliğine dahil olmak zorunda da değildi.

Üsteğmen, güvendiği son kalelerin çöküşünü bedbaht bir halde izliyordu. Kayın-amcası Korkut Bey şimdilik oyun dışındaydı. Yüzbaşı’nın diğer planlarına da çekimser yaklaşacaktı. Abbas Ağa ise emri alıp çoktan başının üstüne koymuştu bile.

Bu noktadan sonra Yüzbaşı “Kaf dağının ardından ejderha yu-
murtası lazım,” dese, ikiletmeden yola koyulurdu.

İpleri tamamen eline aldığını Yüzbaşı da hissetmişti. Çe-
kinmesiz bir neşeyle ellerini birbirine vurdu ve ayağa fırladı.
Gündemin diğer maddelerine güle oynaya geçebilirdi artık.
Saklanan sırlar azaldıkça konuşmak da kolaylaşıyordu. “Kor-
kut Bey doğru söyledi...” diyerek, az önce vakitsizce açılan ve
hemen kapatılan konuya geri döndü: “Acil durumlar yaratma-
mız lazım ki, birbirleriyle temasa geçsinler. Daha ilk hamle-
mizde bir hayli yol kat ettik, Kendal’ın emniyetteki iki bağ-
lantısını tespit ettik. Ortılığı biraz daha silkelerseniz bir açık
kapı buluruz mutlaka.”

“Nasıl?” diye sordu Abbas Ağa. Planın ayrıntılarını merak
ettiği yoktu. Güçsüzlüklerini vurgulamaya çalışıyordu.

“Annesi, Mehmet Sinan’ın emrine elli kölesini veriyor.”
dedi Sarp. Gözleri ışıldıyordu: “Ciddi bir güç bu. Ani bir vu-
kuat çıkartmamıza yeter de artar bile...”

Ağa’nın yüzündeki ekşilik artmıştı ama Nesl-i Leyla’nın
kölelerini de çok iyi tanırdı. Sahibelerine olan bağlılıklarını
anlatabilecek en yakın kelime ‘aşk’tı. O itaatı, o fedakarlığı,
o adanmışlığı; korku, kan bağı, tutku hatta sanat gibi şeyler
sağlayamazdı çünkü. Nasıl dövüştüklerine de birkaç defa şah-
it olmuştu. Bu kölelerden ellisi ani bir vukuattan çok daha
fazlasını çıkartabilirdi.

“Ne var Sinan’ın aklında?” diye dümdüz sordu.

“Harifiler var.” diye karşılık verdi Yüzbaşı, “Aralarında hâlâ
hayranları varmış. Yeni beylerinden de hiç memnun değiller-
miş. ‘Kellesini alıp, yerine istediğimizi geçiririz’ diyor Sinan...”

Ağa onayladı: “Doğru diyor. Çok eski hikayedir ama bir
kısım Harifi hâlâ sever Sinan’ı... Hatta dediğin gibi, hayran-
lık duyarlar.”

Bunları duymak subayları rahatlatmıştı. Solakbaşı ağzının kenarıyla gülererek devam etti: “O İskete Mümtaz denen kepezeye, Bizden başka ‘bey’ diyen de yoktur zannımca. Kamalı Celal tüm akrabalarıyla katledildikten sonra koydular onu Harifî’nin başına. Etrafı kalabalık ama güvenebileceği bir kişi bile yok, tiksineni çok! Sırtını sağlamda sanması ahmaklığından. Saldı iyice kendini. Teşkilata hacet yok, dördümüz gitsek alırız kellesini!”

Ellerini bir kez daha şaklattı şaklattı Yüzbaşı: “O kelleyi de görünür bir yere koyduk mu, Sinaniler’in varlığına da inan-dırırız âlemi...”

Abbas Ağa’nın dikkatini istediği noktaya çekmeyi becermişti. “O niye?” sorusuna “Daha güçlü görünmek için! Uykularını kaçırmak için!” diye cevap verdi ve sözü bir bakışıyla Üsteğmen’e devretti.

Doğan hazırlıksız yakalanmıştı. Nasıl devam edeceğini bilmeden, “Bütün âlem Mehmet Sinan’ın yeni Gecelileri’yle birlikte dışarıya çıktığını zannediyor.” diye başladı, ardından boğazı kuruya kuruya Mehmet Sinan’ın sığınağını, fırınları ve kemikleri anlattı. Abbas Ağa’nın yüzü kararivermişti. Aklına Esat ile Haydar’ın düştüğü belliydi. En gözde iki yamağı Mehmet Sinan’ın hayalinin kurbanı olmuşlardı ve cenazelerini bile kaldıramamıştı. Fakat Ağa, acısını yüreğinde tutmayı becerdi, anlatılanları dinledi ve “Hiç girmeyelim bu işe.” deyiverdi.

Üsteğmen içinden “Oh be!” demiş, Yüzbaşının da kaşları kalkıvermişti.

“Geceliler itikatlıdırlar.” diye devam etti Ağa, “Anadan doğduğu için Mehmet Sinan’ı kutsal bilirler. Yediler’in koruması altındadır ama onu asıl hayatta tutan şey budur. Eli kabza tutan her Geceli Sinan’ı öldürmeye and içer ama kulak asmayın, kimse kanını eline bulaştırmak istemez. Daha doğrusu istemezdi... Lâkin bu ‘Sinaniler’ meselesi başka. Öyle bir küfür

etti ki, boyu kutsallığını aştı. Yüreğine kazığı çakarken kimse-
nin eli titremez artık! Kalabalık, güçlü görünmek bize birşey-
ler kazandırır elbet. Ama Sinan'ın da ölümüne sebep oluruz...”

Şöyle bir düşündü Yüzbaşı ve merhamet de dahil olmak
üzere Mehmet Sinan'a karşı herhangi bir duygu besleyemedi-
ğini hızla kendine itiraf etti. Öte yandan bu sevimsiz olasılık
da belirsiz bir geleceğe aitti. Yine de “Anlıyorum” der gibi ba-
şını salladı ve sandalyesine oturdu. “Belki de Mehmet Sinan'ı
kurtarmanın tek yolu budur.” dedi kendinden emin bir edayla,
“Ok yaydan çıktı çünkü artık. Elif Hanım, Sinaniler'i, Orhan
Bey ile Neslişah Hanım'ın kulaklarına fısıldadı bile. Biz de gir-
dik okkanın altına. Rebiiler, Sinan'ı bulamayınca kimin üze-
rine gelecekler? Bu saatten sonra ancak güçlü ve birarada gö-
rünmek kurtarır hayatlarımızı. Savaşa topyekün girdiğimizi,
hatta Yediler'in bile burada, bizimle olduğunu düşünmeliler!”

Bunun, Yüzbaşı'nın bildik nüktelerinden bir tanesi oldu-
ğunu zannetti Abbas Ağa. Gülüp geçecekti fakat masanın öte
ucundaki gözler, bu solgun ışıkların altında bile çok ciddiye-
di.

Sözü Üsteğmen aldı. Bu deliliğin kıyısında daha fazla du-
ramazdı: “Âlemde, Yediler'in hâlâ İstanbul'da olduğuna dair
ciddi bir söylenti var. Melike Hanım da doğruladı bunu. Git-
tikleri tespir edilememiş demek ki. Ateş ve Bedel aların vaziye-
tindeymiş, her yerde ustaların izini arıyorlarmış. Elif Hanım'ın
elemenlerini kullanarak bu söylentiye pekiştirebileceğimizi dü-
şündük. Ne kadar telaşlanırlarsa o kadar işimize gelir.”

Yüzbaşı neşelenmişti. Doğan ilk defa ‘biz’ diye konuş-
yordu. Lakin Korkut Bey kısa sordu: “Yerler mi?”

“Niye yemesinler?” diye cevap verdi Yüzbaşı, “Geceliler, Ni-
ran Hatun'dan başka kimi gördüler elinden alev çıkaran? Sa-
nat-ı Nisyan'ı da unutmayalım. Etkisi üzerimizde daha. Sah-
neyi iyi kurduk mu akıllarını başlarından alırlar...”

Abbas Ağa iyice düşündü ve “Yemesine yerler...” diye onayladı, “Âlemde sanat sahibi olarak bir tek ustaları biliyorlar çünkü. E, Elif Hatun da iyi gizlemiş çocuklarını...” Susar gibi oldu ama dilinin ucunda takılı kalan son lafı da demeden edemedi: “Lâkin sonrası kıyamet olur, onu da iyi hesaplamak lazım...”

Bu herkesin malumuydu. Elif’in kardeşlerini Yediler diye yutturduktan sonra başlayacaktı asıl savaş.

“O kıyamet er ya da geç zaten kopacak Ağa.” dedi Yüzbaşı, “Biz istiyoruz ki, alevleri harlayacak körük en başından elimizde olsun.”

“Yanarsak bari, kendi ateşimiz olsun...” diye mırıldandı Ağa. Sonra gözlerini dikip, gülümseyerek subaylara baktı: “Eee? Ne zaman tanıştırıyoruz bu yeni yetmelerle biz?”

Yüzbaşı son baklayı da ağzından çıkarttı: “Bekliyorlar... Güneş batsın, gideceğiz.”

Niran Hatun'un bütün hevesi kursağında kalmıştı...

Fakat en acil sıkıntısı bu değildi. Dört değil altı bir yanını kuşatmış durumda olan ve giderek de kalabalıklaşan aslanlarla birlikte tedirginliği de artıyordu.

Kapı-Kale'den ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra, bulutlu zirvelerin arasına gizlenmiş bir bölük aslan binicisi daha katılmıştı kabilelerine. Ardından, hafif güneye dönüp altlarında denizi gördüklerinde iki bölük daha çıkagelmişti.

Nan Abba'nın⁵² doğu kıyılarından Sagmarra topraklarına girdiklerinde Niran Hatun'un önü, arkası, sağ, solu, üstü ve altı altın zırhlı muhafızlarla dolmuştu.

Hatun, bir taraftan bu 'koruma ordusunun' anlamını ve maksadını çözmeye çalışıyor, bir taraftan da talihine sitem ediyordu. Çocukluğundan aklında kalan en muhteşem manzarlardan birini, doğuya gittikçe belirecek olan Bakırsu⁵³ ile onun doğusundaki Kırangıçsuyu'nun⁵⁴ arasında kalan sarı toprakların tam ortasında, sanki kurulmuş değil de çölün bağrından kendi kendine yükselmiş gibi duran, yeşillerle bezeli Dor şehrini, tıpkı çocukluğunda olduğu gibi yine bir kızıl kanatlı atın sırtında tekrar izleyebileceği için çok heyecanlanmıştı. Fakat öyle bir kuşatılmıştı ki, yelelerden, kanatlardan ve gözleri kamaştıran altın zırhlardan başka hiçbir şey görebildiği yoktu...

52 Akdeniz.

53 Fırat Nehri.

54 Dicle Nehri.

Birkaç kanat vuruşu sonra, önünde uçan aslanların arasında bir görünüp bir kaybolan, iyice alçalmış güneşin ışıklarıyla turuncuya çalmış koca bir silüet Hatun'un keskin gözlerine çarptı. Yüreği hızla vurmaya başlamış, bu manzarayı görmesine engel olan herşeyden kurtulma isteği, kafasındaki diğer kaygıları silip atmıştı. Hızlıca etrafına bakındı. Sağ kolundaki aslanlar ile onların hemen sol yukarısındaki birlik arasındaki küçük açıklığı görür görmez atını hızla çevirdi ve sağ çaprazdan gökyüzüne doğru fırlayıverdi. Aslanlara o kadar yakın geçmişti ki, ikisini ürkütmüş, yukarıdan uçan birliğin de dalgalanmasına sebep olmuştu. Bu beklenmedik hamlesi diğer muhafızları da şaşırtmıştı. Komutanlar ne yapacaklarını bilemez bir halde birbirlerine bakıyorlar, bineğinin üzerinde donakalmış Areşmarralı Yüksek Savaş Eefendisi'nin emirlerini bekliyordlardı.

Fakat bunların hiçbirisi o an Niran Hatun'un görüş ve ilgi alanına dahil değildi. O, nihayet tüm açıklığıyla görebildiği manzarayı izlemeye dalmıştı; biraz heyecanla, ama çokça da yabancılıkla...

Başta, gözünün aldandığını düşünmüş, doğru gördüğünü anlayınca da yanlış hatırladığını zannetmişti. Ama ikisi de değildi. Gördüğü de doğrudu hatırladığı da...

Evet, çocukluğunda da doğduğu şehrin tam ortasından, yemyeşil teraslar halinde yükselen asma bahçelerinin arasından koca bir kule gökyüzüne doğru boy gösterirdi. Gayet iyi hatırlıyordu, çünkü doğduğu yerd, babasının evi, efsanevi 'Dor Kulesi'ydi...

Her biri, bir altındakinden daha küçük, daire şeklinde yedi kattan oluşurdu. İlk katında 'Büyük Ev'⁵⁵ toplanır, 'Denetçiler' Sagmarra topraklarını buradan yönetirlerdi. İkinci kat saraydı. Üç, dört ve beşinci katlar; Saray'a bağlı birliklerin sanat

55 Sagmarra ülkesinin senatosu. Ateş Dili'nde 'Alil Mav: Büyük Ev' ya da 'Alillinu Maval: Büyüklerin Evi'

ve savaş eğitimlerini aldıkları 'Akademi', altı ve yedinci katlar ise 'Kütüphane' olarak hizmet verirdi. En üst katın terasında ise taştan yontulmuş, büyükçe ama narin bir kızıl kanatlı at heykeli dururdu.

Şimdi de yedi katlı bir kule duruyordu karşısında ama hatırında kalanın en az üç katı büyüklüğündeydi. Çatısına ise babası Büyük Samtuva'nın altından dev bir heykeli kondurulmuştu. Bir elini kılıcının kabzasına, diğer elini de dizlerinin dibinde itaatkarca yatan aslanının sırtına koymuştu.

Niran Hatun muhafızların yine kendisini çembere almaya çalıştıklarını fark etti. Önüne geçebilmek için aslanlarını hızlandıran birliğin komutanı iyice yakınına gelince "Arkamda kalın!" diye buyurdu. Muhafız şaşırmıştı. Yüksek Savaş Efendisi'ni görebilmek için arkasına bakınıyordu ki Hatun haykırdı: "Arkamda!"

Muhafız komutanı, Niran Hatun'un alnındaki taca, sanki henüz fark ediyormuş gibi baktı. Hemen ardından, süvarilere özgü kol işaretleriyle, yeni uçuş düzenini askerlerine bildirdi. Az sonra aslanlar, kızıl kanatlısının biraz gerisinde hizaya girmeye başlamışlardı.

Artık başkente iyice yaklaşmışlardı ve her kanat vuruşlarında, Hatun'un gözlerinin önündeki ile hatıralarındaki manzara arasındaki fark biraz daha belirginleşiyordu.

Başkent Dor'un surları, yukarıdan bakıldığında bile hâlâ tehdidkar ve yılgınlık vericiydi. Şehri muntazam bir daire şeklinde çevreleyen, biri atmış metre, hemen arkasındaki ise seksen beş metre yüksekliğinde iki duvar, aralarında koyu mavi akan genişçe bir hendek ve iki suru birbirine bağlayan incecik kemerli köprüler...

Sagmarralı toprak hükümlerinin bir gövde gösterisi olan savunma duvarları hâlâ güçlüydü ama o dev kulenin etrafında, ancak narin bir bilezik gibi görünüyordardı artık...

Yeni yapı, yalnız silüetini hakimiyeti altına almakla kalmamış, şehrin yapısını da değiştirmişti. Diğer altı katı sırtında taşıyan o dev dairesel zemin, eski asma bahçeleri de dahil olmak üzere Niran Hatun'un hatıralarında kalan birçok şeyi yutmuştu. Aslan haraları, annesinin suikaste kurban gittiği hipodrom, kışlalar, bir ucundan bir ucuna koşu yarışı yaptıkları mütevazı ama asil Kuzey Meydanı, etrafındaki İnce Çarşı, şehrin içinde tam bir tur atarak, kule bölgesi ile yerleşim yerlerinin arasındaki sınırı belirleyen güzeller güzeli Çocuklar Bahçesi de bu yeni canavarın temellerine gömülüp yok olmuşlardı.

Daha da hüznölüsü, Başkent'in sırtına saplanmış da ucu göğsünden fırlamış bir hançer gibi görünen bu bina, şehrin geri kalanını da adeta duvarlara doğru itirmişti. O eski geniş caddelerden, hepsi illa ki bahçeli, kum sarısı ve en çok üç katlı Sagmarra evlerinden, bazıları görünür yerlerde, bazıları mahallelerin içlerine saklanmış irili ufaklı parklardan eser yoktu. Sokaklar daralmış, bahçeler küçülmüş, binalar yükselmiş, herkes ve herşey sanki bu heyûlanın gölgesi altında büzülmüş ve birbirine sokulmuştu.

Başkent'in ana girişi sayılan Günbatımı Kapısı'nı görünce, Hatun bir yürek acısıyla gözlerini kapattı. Bir zamanlar kapının iki yanında, yarı şahlanmış vaziyette durarak uçsuz bucaksız toprakları gözleyen kızıl kanatlı at heykelleri de artık yoktu. Samtuva'nın uysal ama kibirli bineğinden geri kalır hiçbir yanı olmayan iki aslan, gözcülük görevini devralmışlardı.

Düşünceli düşünceli kanatlı atına baktı Hatun. Babasından kızıl kanatlı bir at talep etmekle, niyetinden çok daha tehlikeli bir cüret gösterdiğini yeni fark ediyordu. Nedenini, nasılını henüz tam olarak bilmiyordu ama görünen oydu ki Lal Dohhafa,⁵⁶ Sagmarra'nın hikayesinden kapı dışarı edilmişlerdi.

⁵⁶ 'Lal Dohhafa: Kızıl Atlılar, Kızıl Biniciler.'

Bir nefesle kaygılarını kovdu ve yapmakta olduğu işe döndü. Arkasına doğru baktı. Muhafızlar iniş düzeni almaya başlamışlardı. Kalkış ve iniş kuralları gereği sancaklarını açmak ve alçalmaya başlamak için emir bekliyorlardı. Çift sıra halinde ve boylamasına sıralandıkları için, aşağıdan neredeyse bütün ufku kaplamış gibi görünüyor olmalılardı. Hatun bulunduğu yükseklikten duvarın üzerindeki nöbetçileri seçebiliyordu. Yaklaşan aslanları gören her asker bir diğerine sesleniyor, miğferli kafalar birer birer batı göğüne dönüyordu. Biraz daha yükseldi ve iyice arkasına döndü. Oldukça geriden olsa da kanatlı kurtların da gelmekte olduğunu görünce emrini verdi: “Sancaklar!...”

Kanat vuran aslanların üzerinde ardı ardına açılan Sagmarra bayrakları, muhafız alayının ihtişamına ihtişam katmıştı. Bu sırada Areşmarralı Yüksek Savaş Efendisi bir taraftan mesafesini korumaya çalışıyor, bir taraftan da incekleri yeri gösterip duruyordu.

“Gerizekalı...” diye geçirdi Hatun içinden. Herhangi birisinin, inilecek yeri anlaması için kör ya da aptal olmaması yeterliydi, bu şehirde doğmuş olmasına bile gerek yoktu. Tüm resmi törenler, uğurlamalar ve karşılamalar şehrin Kuzey Meydanı’nda yapılırdı ve ağır ağır alçalan atının sırtından görebildiği kadarıyla bu gelenek, haşmetli birkaç fark görmezden gelinirse, hâlâ korunmaktaydı.

Kuleyle birlikte meydan da büyümüşü.

Dev zemin katın etrafını kare şeklinde çevreleyen, ama güzellik, doğallık ve görkem bakımından eskisinin göstermelik, koca bir kopyasıymış gibi duran teraslı asma bahçelerini, kuzey yamacından keserek inen kaba bir merdiven setinin hemen bitiminde başlayan, lüzumsuzca büyük ve fazlasıyla ölü bir taş çölüydü artık Kuzey Meydanı.

Acı acı gülümsedi Hatun. Eski meydanı bir karnaval yeri gibi dolu dolu gösteren merasim birlikleri ve protokol üyeleri, yeni meydanın merdiven başında küçücük ve birazcık kalmışlardı. Kibir denen şeyin düpedüz bir aptallık olduğunu ispat eder gibi, Sagmarra'nın tüm ihtişamı yine Sagmarra tarafından yutulmuştu...

Yavaşladı ve atının boynunu biraz eğdi. Yere yaklaştıkça kulenin boyutları daha da ezici bir şekilde ortaya çıkıyordu. Keskin hatlı bir tepelik gibi yerden yükselen asma teraslarının üzerine kondurulmuş dev zemin kat, şehri çevreleyen duvarlarla neredeyse aynı seviyedeydi.

Hatun dikkatle aşağıya, Kuzey Meydanı'nın merdiven dibindeki insan yığıntısına bakmaya başladı. Askerler hizaya geçmişler, sancaklarını açmışlardı. Sarı hırkalı bir adam, yanında altın zırhlı ve yüksek rütbeli iki muhafızla birlikte, bölüklerin biraz ilerisine çıkmış, daha şimdiden kıpırtısız bir şekilde kendisini beklemekteydi.

Gözlerini iyice kısıtı Hatun. 'Baş karşılayıcı' rolünü üstlenen sarı hırkalı akrabasının kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, umurunda da değildi, birazdan tanışacaktı nasıl olsa... Fakat bakışlarına takılan iki şeyi kafasına da fena halde takmıştı. Birincisi; sarı hırkalının yanında duran iki saray muhafızı dışında, avludaki diğer askerlere bir anlam verememişti. Sagmarra ordusunun hatırladığı hiçbir bölüğü ya da sınıfı böyle yüksek miğferler takmaz, sarı ve koyu kırmızı şeritlerle süslenmiş geniş yenli, kullanışsız hırkalar giymezlerdi.

Gözüne asıl batan şey ise, kırmızı hırkalardı.

Askerlerin biraz arkasında, kulenin zemin katına, Sagmarra'nın kalbine açılan kapıya doğru yükselen geniş merdivenlerin ilk basamaklarına dizilmiş 'Büyük Ev' üyelerinin arasında, sayıları azınlıkta da olsa, koyu kırmızı hırkalarıyla Areşmaralılar vardı.

Kendisini yatıştırırmaya, dinmeyecek acısının, saçma ve genişlemiş bir öfkeye dönüşmesini engellemeye çalışıyordu ama çok da becerebilecekmiş gibi görünmüyordu. Bakışları Areş-marralıları bulur bulmaz gözlerini istemsiz bir korkuyla kaçırılmıştı yine. Şu an üç beş kulaç ardında kanat vuran Areş-marralı komutanı görmezden gelmesi kolay olmuştu. Fakat aşağıda, başkentte, meydanlarda, Büyük Ev’de, hatta sarayda onlarca belki yüzlerce benzeriyle karşılaşacaktı. Bunu düşündükçe ruhu burkuluyordu Hatun’un ve bu duygunun nasıl bir etki bırakacağını ya da neye evirilebileceğini hiç kestiremiyordu.

Meydana iyice yaklaştığını fark edince aklındaki sorularla birlikte içindeki karmaşayı da kovdu ve tek bir konuya odaklandı: Madem Kızıl Kanatlı At’ı talep ederek tehlikeli bir bam teline basmıştı, bu riske ve şahsına yakışan bir iniş yapmalıydı. Sadece bir Sagmarra prensesi gibi değil Kızıl Atlılar’ın terbiyesinden geçmiş bir Sagmarra prensesi gibi inmeliydi meydana.

Son bir kez daha arkasına baktı. Aslan binicileri ustalıkla ayarlanmış bir mesafeden kendisini takip ediyorlardı. Hafifçe öne eğildi. Bineği ne demek istediğini anlamış, kanatlarını bedenine iyice yaklaştırmış, boynunu da ileriye doğru uzatarak keskin bir açıyla inişe geçmişti. Aşağıdan bakıldığında, yere çakılması kaçınılmazmış gibi görüldüğünü biliyordu. Zaten olması gereken de buydu. Eğer bir Kızıl Atlı inerken kendisini izleyen herkesin yüreğini ağzına getirmiyorsa, o başarılı bir iniş sayılmazdı.

Hatun nefesini tutmuş, bir eliyle dizginleri hafifçe kavramış, diğer elini de atının boynuna koymuştu. “Sakın korkma...” diye fısıldadı kulaklarına doğru. Kanatlı at, cevap olarak sanki biraz daha hızlandı. Niran Hatun annesinin sözlerini hatırladı: “İnerken gözlerini tek bir noktaya sabitle ve oradan asla ayırma. Baktığın yerdeki taşları sayabiliyorsan zamanı gelmiştir.”

Atının üzerinde aniden doğruldu ve dizginleri hafifçe çekti. Kızıl kanatlı at, boynunu yukarıya kaldırırken, tek bir şaklama

sesi eşliğinde kanatlarını da sonuna kadar açtı. Yere çakılmak üzereyken, sağlıklı bir gözün bile algılamakta zorlanacağı bir hızla doğrulmuş ve şahlanmış bir halde havada asılı kalmıştı.

Niran Hatun, hafifçe geriye doğru kaykılarak ağırlığını bineğine hissettirdi. Kanatlı at süzülür gibi alçaldı ve binicisinin bile zor duyabileceği tıkırtılar çıkartarak önce arka ayaklarının üzerine kondu, sonra ön ayaklarını yere bastı ve kanatlarını kapattı.

Hatun bir taraftan atının yelesini okşuyor, bir taraftan da terastaki kalabalığa bakıyor ve inişinin bu sessizlikte ne kadarlık bir payı olduğunu düşünüyordu. Derken, neredeyse aynı anda açılan düzinelerce kanadın sesi, yekpare bir patırtı olarak meydanın çiğ boşluğunda yankılandı. Fakat gürültü, karşılamamanın ağırlığına halel getirecek kadar uzun sürmedi. Sagmarralı aslan binicileri, Niran Hatun'un bile takdirini kazanacak kadar kısa bir süre içerisinde bineklerini zaptedip sıraya sokmayı başarmışlardı.

Niran Hatun'un yüreği ağzında atıyordu artık. O an kendisi de tam olarak farkında değildi ama aklındaki tüm sorular, tüm kaygılar, hesaplar ve vazifeler; yani olmuş, olan ve ihtimaller dahilindeki herşey değerini yitirmişti. Kesinlikle hatıralarındaki gibi olmasa da yine de doğduğu topraklara ayak basmak üzereydi ve asırların ardından babasıyla arasında son bir sıkıcı merasim kalmıştı. Ne aklında başka bir düşünceye ne de yüreğinde başka bir heyecana yer yoktu.

Areşmarralı'nın, atının kuyruk hizasına kadar gelip iki büküm eğilmesini bekledi ve çeviklikle kibarlık arasındaki çizgiyi gözeterek aşağıya atladı.

Hazırdı...

Protokolün karşı tarafı da mesajı almıştı. Merasim bölüklerinin biraz açığında bekleyen sarı hırkalı adam, biri sancak

taşıyan iki altın muhafızla birlikte kendisine doğru yaklaşmaya başladı.

Hatun, kendisini karşılamak için kimin görevlendirildiğini hem merak ediyor hem de önemsiyordu. Gelenlere dikkatle bakmaya başladı ve o ana kadar görmediğine kendisinin de şaşırdığı, belirgin bir ayrıntıyı fark etti. Onun da bir tacı vardı...

Heyecanına rağmen, yıldırım hızıyla hatıralarını tarıyordu fakat siyah düz saçlı, hafif çekik gözlü, kısaca boylu, tok duruşlu ve bariz bir şekilde 'gençlik enerjisine' sahip olan bu adamı hafızasında kalan kimseye de benzetemiyordu.

Sarı hırkalı, yüzündeki samimi tebessüm iyice belirginleşene kadar yaklaştı, dengini selamlar gibi eğildi ve "Şahnen Simşa," dedi, "Sevgili ablam. Doru Vamal'a⁵⁷ hoşgeldiniz..."

Niran Hatun kıpırtısız duruyordu ama ruhu ile kalbi tel tel olmuş birbirine dolaşmıştı. Küçük kardeşi buydu demek. "Şahnen Par..." diye döküldü dudaklarından. Neşeden kıkırdamamaya çalışıyordu. Selama karşılık verirken, küçücük iki kelime daha edebildi: "Şa Nenel..."⁵⁸

Hatun, yüzünü çoktan işgal etmiş olan o büyük gülümsemeyi umursamadan hafifçe öne çıkıp, kollarını biraz araladı. Prens Par, aralarındaki son mesafeyi de adımladı ve gelip kafasını ablasının sol göğsünün hemen üzerine koydu. Sagmarra topraklarında, her ailede büyükler böyle karşılanırdı. Niran Hatun da gelenekler uyarınca bir elini kardeşinin başının arkasına, diğer elini de omuzuna koymuştu ki, Prens Par konuşmaya başladı: "Gelişiniz sayesinde babamız uyandı. Teşekkürler size..."

57 'Hayatın Kalesi.' Sagmarra başkentinin resmi ismi. Halk arasında 'Dor: Hayat' olarak anılır.

58 'Sevgili kardeşim.'

Sesi öyle alçak ve boğuk çıkmıştı ki Hatun zorlukla anladı. Prens devam etti: “Fakat bu çok kişiyi rahatsız etti...”

Mesaj belirgindi ama kardeşinin bir daha asla bundan daha fazla başbaşa kalamayacaklarını da söylemeye çalıştığını anlamıştı Hatun. Öte yandan henüz tanıştığı, masallardan fırlayıp gelmiş ablasına hemencecik güvenecek kadar da saf görünmüyordu. Demek ki birileri kulağına birkaç şey fısıldamıştı.

Geleneklerce makul bulunan sarılma süresini aşmadan Hatun çözülüp usulca geri çekildi, kardeşi de başını göğsünden kaldırdı. “Buyurun.” dedi Prens merdivenleri göstererek, “Babamız sizi hemen görmek istiyor.”

“Bekletmeyelim o zaman...” diye karşılık verdi Hatun.

Merdivenlere doğru yürürlerken yan gözle kardeşine baktı. Yürüyüşü dışında babasına benzeyen herhangi bir tarafı yoktu. “Annesine çekmiş o zaman...” diye geçirdi içinden. Bir taraftan da, bir eski geleneğin daha değişmemiş olması için yarıyordu. Merasimin bitiminde, cehenneme kadar yükseliyormuş gibi görünen bu basamakları tırmanmak istemiyordu çünkü. Küçükken, kule daha ufak, merdivenler daha kısayken de bundan nefret ederdi.

Alevden mızraklarını tutuşturmuş karşılama birliklerinin arasındaki koridorda kısacık durup tezahüratlarını almışlar, azıcık daha yürüyüp, Büyük Ev üyelerinin ağdalı karşılama-larını kabul etmişler, ardından ilk basamağın biraz berisinde beklemeye koyulmuşlardı.

Hatun, yolun devamının nasıl geçeceğini iyice merak etmeye başlamıştı ki, zemini oluşturan üç metrelik kare taşlardan birinin, tam ayaklarının altındakinin titrediğini hissetti. Yavaş yavaş da yükseliyorlardı. Refakatçi altın muhafızlar ve Ateşmarra! aşağıda kalmıştı. Giderek de hızlanıyorlardı. Geniş de olsa korkuluksuz bir yüzeyin üzerinde olmak giderek daha fazla tedirginlik veriyordu. Kulenin yeni iç düzenini

bilmiyordu. Kendini altıncı kata göre hazırlamıştı ki taş blok kendi eksenini etrafında rahatsızlık vermeden dönmeye başlayarak hemen ikinci katın taş korkuluklu balkonlarına doğru yaklaşmaya başladı. Taşı yönlendiren, elleri kum mızraklı iki altın muhafızı görünce yanaşacakları yeri anladı. Ustaca fısıldanan sanatların çekimine kapılan taş blok havada biraz daha süzöldükten sonra muhafızların arasında kalan köşeli boşluğa, sanki balkonun mimari bir çıkıntısıymış gibi ve çıt dahi çıkartmadan yerleşiverdi.

Hatun'un ilk dikkatini çeken şey yoğun güvenlik önlemleri olmuştu. Dışarıdan bakılınca belli olmuyordu ama iç duvarın diplerine, neredeyse her iki adımda bir nöbetçi yerleştirilmiş, kapının tam önünü de yekpare bir 'assafa'⁵⁹ tutmuştu.

"Simşa!" diye bir çığlıkla irkildi Hatun. Ses, yalnız kulaklarında değil, hatıralarında da yankılanmıştı. Eski isminin çağrısına doğru döndü ve kapının önündeki on birli bölüğün biraz önünde, çok eskilerden tanıdığı bir simayla karşılaştı. Tıpkı kendisi gibi kızıl saçlı, belirgin bakışlı ama kendisinden daha yumuşak hatlı bir yüze ve bedene sahip bir kadın, kollarını hafifçe iki yana doğru açmış kendisini beklemekteydi.

Ablasıydı bu...

Büyük Samtuva'nın ilk gözağrısı, Sagmarra tahtının veliahtı Şahnen Simala...

Yapması gereken kibar adımlarla ama koşarmış gibi gidip, kafasını ablasının sol göğsüne yaslamaktı ama Hatun duruyordu. Simala'yı gördüğü için şaşırılmış değildi. Daha ilk günün ilk dakikalarında karşılaşacaklarını biliyor ve onu, babasıyla arasında duran protokol engellerinden birisi olarak görüyordu. Çıkarttığı ve çıkartacağı dertler sonraya bırakılabilirdi ama hemen yanibaşında kırmızı hırkasıyla bir adam duruyordu ki, bacaklarını kilitleyen oydu...

59 'On birli.' Ateş Diyarı ordularında en küçük askeri birlik.

Güven arayan bir dürtüyle dönüp erkek kardeşine baktı. Kıpırtısız duran Prens Par ise daha fazla ilerlemesine izin verilmediğini acı bir gülümseme ve belirsiz bir baş selamıyla anlattı.

Kaçışı olmadığını kabullenerek balkona doğru ilk adımını attı Hatun ve hiç oyalanmadan, tatlı tatlı pıtırdayan parmak uçlarının üzerinde ablasına doğru koşturdu.

“Hoşgeldin kardeşim.” dedi Prenses Simala, sol göğsünün üzerinde teslimiyetle yatan, usluca örülmüş ve toplanmış kızıl saçları okşarken.

Hatun, duyduğu sesi en ince tınısına kadar dinledi. Eskişinden farklı değildi. Tartışılmaz derecede samimiydi. Kalıntı gibi de olsa bir sevgi de taşıyordu ama derinlerde sivri uçları vardı ve bunlar; uzak uzak, soğuk soğuk, zalim zalim batıyordu işitenin yüreğine.

“Hoşbulduk abla.” diye karşılık verdi ve başını kaldırdı.

Simala'nın eli hâlâ omuzundaydı. “Kocam Mira ile tanış...” dedi yanındaki kırmızı hırkalıyı göstererek.

Hatun boynunu zorlukla çevirdi ve daha da zorlanarak gülümsemeye çalıştı.

Sarışın, kısa – kıvrıkcık saçlı, bal rengi gözlü ve masal ya-kışıklılarının yüz hatlarına sahip olan bu adam, ellerini arkasında bağlayıp usulünce eğilerek “Evinize hoşgeldiniz sevgili Şahnen Simşa...” derken gözlerini çoktan kaçırmıştı.

“Haydi,” dedi Simala elini omuzundan çekmeden, “Babam sabrının sınırlarına varmak üzeredir.”

Geniş koridor boyunca yanyana, daire şeklindeki kadın merkezine doğru yürümeye başladılar. Taht odasına yaklaştıkça güvenlik de sıkılaşıyordu. Askerler duvar diplerine neredeyse omuz omuza dizilmişlerdi. Yol üzerindeki kavgaların ve açık duran kapıların karanlıklarında ise gölgeler kıpırdanıyordu.

Ömrü boyunca nefes tüketen çok yola çıkmış, çok mace-
raya atılmıştı ama hiçbirinde kendisini bu kadar dayanıksız
hissetmemişti. Babasının tahtı saray katının tam merkezinde
dururdu. Yeni kulenin boyutları hesaba katılırsa, 'huzura var-
mak' için daha bir bu kadar yolu vardı ve Hatun, bu kalp çar-
pıntısıyla bu mesafeyi düşmeden, kalmadan katedip edemeye-
ceğinden hiç emin değildi.

Koridor, bir süre sonra geniş bir açıklığa kavuştu. Taht
odasının kapısı tam karşılarındaydı. İsmi eskiden de 'Büyük
Kapı'ydı ama bu yetmemiş olacak ebadı da büyütülmüştü. Ve
artık üzerinde alev gülleriyle oynayan aslan ve sair hayvan fi-
gürleri değil, Büyük Samtuva'nın savaşlarından esinlenmiş,
göz tırmalayan sahneler işliydi.

Nöbetçileri harekete geçirip, kapının tutamaklarına yapış-
malarını sağlayacak o son adımları atmak üzereyken, ablasının
hâlâ omuzunda duran elinin hafif yukarıya, boynuna doğru
kaydığını hissetti Hatun ve durdu...

"Sakin ol kardeşim." diye fısıldadı Simala, "Kalbinin atı-
şını hissedebiliyorum. Senin için ne kadar önemli ve zor ol-
duğunu da anlayabiliyorum. Fakat inan bana babam için de
öyle, bizim için de... Bunu anlayabileceğini ümit ediyorum
kardeşim... Hepimiz için ne kadar önemli ve zor olduğunu..."

Yüreği sarsılmıştı Niran Hatun'un. Gittiği her yerde hızlı
bir tedirginlik yaratmak gibi bir yeteneği olduğunu biliyordu.
Korktuğundan ya da çekindiğinden değil, sırf bu yüzden dik-
katli davranmış, karşılaştığı her durumu alttan alacağına dair
kendine söz vermişti. Ama olmamıştı işte. Ablası dilindeki mas-
keyi, yüzündekinden daha önce hem de beklediğinden ve arzu
ettiğinden çok daha çabuk çıkartmıştı. Ne bir karşılık verdi
ne dönüp baktı ne de boynundaki elden kurtulmak için bir
hamle yaptı. Sadece başını önüne eğdi ve hayatının en hevesli
ama en yorucu yolculuğunun son adımlarını atmaya başladı.

Nöbetçiler, harekete geçtiğini görür görmez uzanıp kapının iri kanatlarını ittirmeye başlamışlardı. Yapması gerekenleri gayet iyi hatırlıyordu Hatun. Herşeyden önce bakışlarını yerden asla kaldırmayacaktı. Kapının ağzına gelince duracak, ağır ağır eğilip eşiğe bir öpücük konduracak, ismi ve unvanları 'Son Sözün Sahibine' takdim edilirken yine ağır ağır ama gözleri hâlâ yerde doğrulacak, sonra asırlardan beridir duymadığı, duyunca da ne hissedeceğini kesinlikle bilmediği o sesin vereceği müsaadeyle eşikten atlayacak, nihayet kafasını kaldıracak ve sesin sahibini, Şahnan babası Büyük Samtuva'yı tam karşısında fakat oldukça uzağında, odanın tam ortasına yerleştirilmiş tahtının üzerinde görecekti.

Yüksek eşiği görünce durdu ve küçülmeye başladı Hatun. Elleri arkasında kavuşturmuştu. Önce sağ, ardından sol dizi zemini değdi. Kanatlar hafifçe gümleyerek durduklarında, dudakları da eşiğe kavuşmuştu. Teşrifatçının duvarlarda yankılanacak nidasını bekliyordu artık. Fakat onun yerine, beklediğinden çok daha yakın bir mesafeden kısa, tok bir kahkaha yükseldi, bir an sonra ayakları yerden kesiliverdi ve dört bir yan dönmeye başladı...

"Veş ibel simşale..."⁶⁰ diyordu kulağının dibindeki o savaşçı, o korkutucu ama sıcacık ses. Ve sıkı sıkı sarmalanmış kollar, bedenini havada döndürürken çekincesiz ve dolu dolu devam ediyordu: "Simşale!... Minelu lival..."⁶¹

Babasının kollarında olduğuna inanmak için de inanmamak için de bin türlü sebebi vardı Niran Hatun'un. Asla unutamadığı, zamanın yıpratamadığı, kimseninkine benzetemediği, tüm hatıratının tartışmasız en nadide parçası olan o ses yine kulaklarındaydı ve hakiki bir özlemle titriyordu. Buruna dolan kokunun köklerinde, çocukluğunda uykularına yoldaş olmuş bukleler dolaşüyor, sırtına dolanmış kollar, erişip

60 'Benim küçük alevciğim.'

61 'Simşam!... Kalbimin alevi!...'

yüreğini de sarmalamaya çalışıyordu. Bu sırada döndükçe, dışarıdaki dünya da gözlerinin önünden kayıp duruyordu. Babası kucakladığında, havada en az iki tur attırmadan bırakmazdı zaten. Ama bu sefer duracak gibi değildi. Buna rağmen ablasının yüzünü ve gözlerini yakalamayı başarmıştı Hatun. Tasmasından sıkı sıkı tutulmuş bir haset, çokça da şaşkınlık... Büyük Samtuva tahtından kalkmıştı. Resmi bir karşılama merasiminde hem de! Asıl inanılmaz olan buydu. Yüce Şahnan, bu sevgili misafirini odanın ortasındaki tahtında değil, kapının hemen ağzında beklemiş ve gizlemeden, çekinmeden kucaklayıvermişti.

Ayakları yeniden yere bastığında tabii ki başı dönüyordu. Kendini toparlamakla hiç uğraşmadan gövdesinin yarısıyla babasına yaslandı. Yan gözle de ablasına bakıyordu. Tıpkı protokol gibi, veliaht prenses ile kocası da darmadağın olmuşlardı. Geleneksel akışa göre, kendisi tahtı ve hükümdarı selamlayıp, yüksek devlet erkanına ve diğer hanedan üyelerine takdim edildikten sonra peşinden içeriye girmeleri gerekiyordu ama değişen şartlar altında çakılıp kalmışlardı ve muhtemelen eşikten atlamak için izin bekliyorlardı.

Neyse ki Büyük Samtuva, büyük kızını ve damadını fazla bekletmedi. "Öte Diyar'ın Baş Kapı Koruyucusu ile yalnız görüşeceğim." dedi kapıya doğru gür ama tüm resmiyetle de alenen alay eden bir sesle, "Kapatın!"

Nöbetçiler kanatları çekerken kafasını ürkek ürkek kaldırıp, yüreği durma pahasına babasına bakabildi Hatun. Tıpatıp hatırladığı gibiydi: Sade, ciddi ama capcanlı...

Kısa kollu sarı hırkasını, çok basit bir kumaştan, çok basitçe dikilmiş beyaz gömleği ile geniş paçalı pantolonunun üzerine giymişti. Ayakları yine çıplaktı. Yakasını iyice açmış, gömleğinin kollarını da sıvamıştı. Başındaki tacın iri siyah taşlarının içerisinde, kadim ustalar tarafından sıvı hale getirilmiş mücevherlerin rengarenk dalgaları rakediyordu ve tacın

hemen altından kızıl sakallarına doğru dökülen uzun, sık dalgalı ve yine kızıl saçlarında hâlâ kıvılcımlar oynayıyordu. Yüzü ise çok tanındıktı. Kendisinden parçalar taşıyordu çünkü. Hatun gözlerini, kaşlarını ve ince dudaklı ağzını olduğu gibi babasından almıştı.

Babasının yüzünün her hattını doya doya izledikten sonra gözlerine gelince durdu Niran Hatun. Hakikatin aynaları canını bu sefer fena acıtmıştı. Büyük Samtuva'nın hiç de öyle 'tıpkı eskisi gibi' olmadığını haykırıyorlardı. Zinde görünüyor, kudretli sanatı, bedeninden taşmış, sakallarında oynuyor, kılıcı hâlâ gazap saçıyor olabilirdi ama gözleri... Neredeyse sönmüşlerdi. Kalan birkaç parçacık ısıltı ise tutarlılıktan çok uzaktı. Bir gençliğin heyecanıyla bir yaşlılığın bilgeliğiyle bakıyorlar, düştükleri zamansız boşlukta tutunacak bir dal arar gibi bir benlikten diğerine, bir kimlikten ötekine dolanıp duruyorlardı.

Durum çok açıktı. Babasının zihni tekinsizdi ve güvenilebileceği tek şey, şu an gerçekliğinden zerre şüphe duymadan hissettiği bu saf ve salt sevgiydi...

Büyük Samtuva da kızının gözlerine, çok şey demek istermiş gibi ama hiçbir şey demeden uzun uzun baktı, sonra ani bir hareketle küçük prensesini kucaklayıverdi. Dönmüş, tahta doğru yürüken bir taraftan da mırıldanıyordu: "Taura bak!... Kim gemiş? En ufağımız... Simşamız..."

Bu kadarı, ruhunu mutluluğa teslim etmek üzere olan Niran Hatun için bile çok fazlaydı. Fakat kafasına fazla takamadı, çünkü duyduğu ismin yarattığı heyecan hiçbir rakip tanıımıyordu.

Kafasını iyice çevirerek ileriye doğru baktı. Taht odası, fazla büyük olması dışında, hatırladığı haline çok benziyordu: Sarı damarlı mermerle döşenmiş, dümdüz ve bomboş bir zemin, tam merkezden üç basamak yükselen gece karası taş bir kaide

ve onun üzerinde; yüksek tavandan sarkan, savaş yaralı, kan ve yanık lekeli Sagmarra sancağının altında Şahnan'ın basit, kolluklu bir iskemleyi andıran tahtı...

Bir tek dairesel duvarları boydan boya kaplayan kabartmaları hatırlamıyordu Hatun. Duvarlar da zemin gibi bomboş diye kalmıştı aklında ama bunu deşelemek yerine şimdiye döndü ve boynunu biraz daha uzatarak tahtın hemen sağ tarafına doğru baktı. Olabilecek en rahatsız pozisyonda, yanlamasına görüyor olsa da bir efsane daha aynı yerde duruyordu hâlâ: Efendi Taura!

Her iki cihanın gelmiş geçmiş en namlı savaşçı ve hükümlerlerinden birisi, Yüksek Savaş ve En Yüce Sanat Efendisi, Şahnan'ın Başsilahdarı, Başmuhafızı, Sagmarra Orduları'nın Başkomutanı, babasının yanında durduğu her an gibi, bugün de baş muhafız zırhını kuşanmıştı. Sağ elinde 'Alev Öldüren' ismiyle ün salmış, üç ağızlı, uzun mızrağını tutuyordu. Sol elini ise kemerine asılı mataraya yaslamıştı. Bu kabın içerisindeki su, göz kırpmı kadar kısa bir süre içerisinde merhametsiz bir kamçıya dönüşebilirdi ve bilenler bilirdi ki mızrak ile matara Taura'nın maharetlerinin sadece küçük bir kısmıydı. Tek başına ve parmaklarının arasından sızan bir avuç suyla düşman burçlarına yaklaşır, kayıtsız şartsız teslim talep eder, red cevabı alırsa da elindeki suyun her zerresini yıkmak ve öldürmek için kullanırdı. Behruz Usta gibi bir başka efsaneyle biraraya geldiklerinde neler yapabileceklerine bizzat tanık olmuş, 'orduya bedel' ne demek, iyice öğrenmişti. Gerçi küçüktü, savaşçıların her yaptığı muhteşem geliyordu, kapıştıkları da ordu değil, bir öncü kuvvetydi ama şunu çok iyi hatırlıyordu Hatun: Efendi Taura ile Behruz Usta işlerini bitirdiklerinde, dünyanın en temiz savaş meydanı kalmıştı geriye. Fırtına düşmanın bedenleriyle birlikte çerini çöpünü de savurup atmış, yağmur çimenleri yıkarken, savaşın kokusunu ve gürültüsünü de toprağa gömmüştü.

Büyük Samtuva tahta yaklaşıırken, artık garip, ninniye benzer bir melodiye dönüştürdüğü mırıldanmasına devam ediyordu: “Senisa Taura, senisa... Senisa vevanudar... Vanagad veşşe Simşalle, senisa...”⁶²

Fakat bu ıssız odada, kendi sesinin giderek ürkünçleşen yankısı dışında başka bir ses yoktu. Kucağında prensesiyle birlikte üç basamağı tırmanıp makamına oturduğunda, tahtının ince bacaklarından yükselen tedirginlik verici bir gıcırtyla birlikte Şahnan da sustu. Yeni konumunda, Efendi Taura’yı gayet rahat bir şekilde görebiliyordu Niran Hatun. Hiçbir şey duymamış gibi durması bir tarafa, herhangi bir şeyi de duymayacak gibi görünüyordu. Büyük Samtuva ismini gürleyene kadar bir eli mızrağında, bir eli matarasında öylece durdu, “Taura!” yankısı duvarlarda sönmek üzereyken kafasını hafifçe çevirip baktı.

“Bak kim gelmiş?” dedi Samtuva yine. Bir eliyle de Hatun’un kafasını hafifçe doğrultmuştu.

Efendi Taura gülümsedi, selamlayacakmış gibi yapıp vazgeçti, sonra aniden, sanki ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmış gibi mızrağını iki eliyle kavrayıverdi. “Büyük Samtuva hiç merak etmesin!” dedi eski günleri aratmayan bir sesle, “Tüm önlemler alındı. Prenses’in saçının teline bile zarar gelmeyecek!”

Daha Kapı-Kale’den ayrılır ayrılmaz başlayan ve giderek yoğunlaşan güvenlik önlemlerinin sırrı nihayet ortaya çıkmıştı.

“Biliyorum Taura...” diye uykulu bir sesle karşılık verdi Büyük Şahnan, “Ve sana güveniyorum...”

Sonra, sanki hükümdar ‘iyi uykular’ demiş de tüm saray, hatta koca başkent hep birlikte yataklarına çekilmiş gibi bir sessizlik oldu. Bir Taura’ya, bir babasına baktı Hatun. İkisinin de gözleri açtı ama zihinleri kesinlikle buralarda değildi. Sonsuza kadar bu odada, bu şekilde kalacağını söyleyen saçma

62 “Bak Taura, bak... Gelene bak... Simşamız gelmiş bak.”

ama kuvvetli bir his kapladı içini. Sabretmeyi denedi ama saniyeler yapışkana bulanmış gibi uzayıp duruyorlardı. “Baba...” dedi. Sesi, Büyük Samtuva’nın daldığı derinliklere ulaşamamıştı. Cesaretini topladı, az daha yüksekte, bir kez daha denedi: “Baba...”

Şahnan, şefkat dolu bakışlarını zor da olsa aşağıya indirebilmişti. “Uyu kızım...” diye fısıldadı, “Ben buradayım, sen korkmadan uyu...”

Üzüntü, bir ağlama dalgası olmuş boğazına hücum etmişti. Kendini zor tuttu Hatun.

“Baba.” dedi tekrar, hafif ama bir rüyayı bölebilecek keskinlikte bir sesle, “Konuşmamız lazım!”

Samtuva’nın yüzünden bir kızgınlık dalgası gelip geçti ama bakışlarındaki sevecenlik kaybolmadı. “Elbette konuşacağız Simşam.” dedi, “Herşeyi anlatacaksın bana...” Durup kocaman bir kahkaha attı: “Hikayemiz uzun!”

Niran Hatun, kahkahanın yankılarına rağmen cesaretini toplamayı başardı: “Savaşı konuşmamız lazım baba! Düşman Kapılar’a yürüyor. Kaybedecek vaktimiz yok.”

Büyük Şahnan kahkahasını derhal sonlandırıp kızına bakmaya başladı. Artık gülümsemiyordu, yüzünde de çok memnuniyetsiz bir ifade vardı. “Bu saçlar ne böyle?” diye ekşi ekşi sordu.

Niran Hatun farkında olmadan Türkçe cevap vermişti: “Efendim???”

Samtuva da hiç farkında değildi. “Akşam yemeğine kadar istediğim şekle gelecek bu saçlar!” dedi, ardından çevik bir hareketle ama kucağındaki prensesini de kollayarak tahnından zıplayıverdi.

Hatun, daha ayağa kaldırıldığını bile anlayamadan, pişpişlenir gibi ittirilerek, üç basamaklı kaidenin de aşağısına gönderilmişti. Samtuva kapıya doğru bağırdı: “Simala!”

Çaresizce tahta doğru dönüp, yakarır gibi “Öte Diyar’dan iki yoldaşım la geldim baba.” dedi Hatun, “Kapı-Kale’den Şah-nen Tab da burada. Hepsi huzuruna çıkmak, seninle görüş-mek ister...”

“Yeter!” diye kestirip attı siyah kaidenin üzerindeki Sam-tuva. Yüzünde, oyunu bozulmuş bir çocuğun hırçın ifadesi vardı: “Buraya kimlerle geldiğini, ne istediklerini bilmediğimi mi zannettin? Yoldaşların akşam yemeğinde soframda olacak-lar zaten. Kapı-Kaleli prens de muhataplarıyla görüşecek. Her-şey düşünüldü, herşey planlandı!”

Şahnan birden durup, yine sevimli sevimli kızına baktı: “Sen bunları kafana takma benim ateş parçam. Akşam ye-meğinde yanımda ol, saçların da istediğim gibi olsun yeter...”

Hatun ne diyebileceğini düşünürken babası kapıya doğru bir kez daha gürlledi. Ahşap kapılar o anda açıldı ve Veliaht Prenses, eşiği hızlıca öperek taht odasına girdi. Endişesine sinsi bir keyif bulaşmıştı: “Emredin baba!”

“Kardeşine odasına kadar eşlik et.” dedi Samtuva, “Arka-daşlarının da rahat etmesini sağla. Şu Kapı-Kaleli Prens ile de bizzat görüşeceksin ve söyleyecekleri bitene kadar dinleyecek-sin, anlaşıldı mı?”

Simala yanlarına geldiğinde soluk soluğaydı. “Emredersin baba.” dedi. Sonra kardeşinin koluna girdi: “Gel bakalım, be-ğenecek misin yeni odanı?”

Niran Hatun şansını biraz daha zorlamak istiyordu ama ba-basının gözlerine bakıp, çoktan kayıp gittiklerine şahit olunca iradesi de kırıldı. Bu delilik karşısında yapabileceği birşey yoktu.

Dizlerini kırarak babasını selamladı ve ablasının kendisini kapıya doğru sürüklemesine izin verdi...

Arabayı Doğan Üsteğmen kullanıyordu...

Abbas Ağa yanındaki koltukta, Yüzbaşı arkadaydı ve güneş en fazla on dakika önce batmıştı.

Doğan, son ışıklara yakalanmadan kavşağı geçti ama eli metre kadar sonra az ileride, sağ tarafta, gelen bütün araçlara dikkatle bakan Aret'i görünce hafiften frene dokundu. "Bak ileride, şu ince – uzun olan." dedi Ağa'ya doğru, hâlâ kendilerini görmeye çalışan Aret'i işaret ederek.

Abbas Ağa cama doğru biraz yaklaşıp ustalar ve hasımları dışında şahit olduğu bu ilk sanat sahibine alıcı gözlerle bakmaya başladı. İlk izlenim denen sınavda fena halde çuvallamaktaydı Aret. Aralarında on metre kadar bir mesafe kalmıştı ama hâlâ gelip geçen arabalara bakıyordu. Doğan frenle birlikte kornaya da hafifçe dokunmak zorunda kaldı.

Beklediği aracı bu kadar yakınında bulunca enikonu yerinden sıçramıştı Aret. Sonra gülümsedi ve koşarak gelip arka koltuğa, Yüzbaşı'nın yanına geçti. "Merhaba" dedi, "Göremedim sizi..."

Ön taraftan Üsteğmen, vitesi yükseltirken takıldı: "Çarpacaktım az daha..."

Solakbaşı hariç gülüştüler. Yüzbaşı "Hayırdır?" diye sordu, "Dalgınsın. Bir sıkıntı mı var?"

Aret kafasını salladı: "Yok... Birşey yok..." Ardından hemen toparlandı ve ön koltuğa, Abbas Ağa'ya doğru elini uzattı: "Merhaba. Ben Aret..."

Ağa, yanında aniden bitiveren eli sessizce sıkarken teşrifatı Yüzbaşı yaptı: “Solakbaşı Abbas Ağa...”

Bu sırada Üsteğmen de yan gözle Ağa'ya bakıyordu. Sessizliği devam ediyordu ama aklından geçenleri anlamak için konuşmasına gerek yoktu.

Kalabalık ana caddeden bir sol bir sağ yapıp, garip bir şekilde çok daha sakın olan alt yola geçtiler. Elif Hatun'un mekânına açılan gizli yol bu ıssız cadde üzerindeydi

“Ben geçeyim mi?” diye sordu Aret.

“Yok...” dedi Üsteğmen. Bu sefer direksiyonu kaptırmaya hiç niyeti yoktu. Bir öncekinde, gizli geçide sapabilmek için çok uğraşmış, üç defa denedikten sonra pes edip yerini Meryem'e bırakmak zorunda kalmıştı.

“Peki...” dedi Aret, “Ben ‘şimdi’ deyince o zaman.”

Doğan tüm dikkatini yola vermişti. “Tamam...” diye fısıldadı. Meryem ile de aralarında benzer bir konuşma geçmişti geçen sefer. Fakat ‘şimdi’ denince dönmek o kadar kolay değildi işte... Anladığı kadarıyla bu gizli sokak, ev sahibesi tarafından tasarlanmış ve hayata geçirilmiş ürkütücü birkaç gözbağı numarasıyla korunuyordu.

Yapılması gerekenler teoride basitti aslında. Herşeyden önce cadde üzerindeki işaretleri iyi takip etmek gerekiyordu. Bir; kapısına mavi spreyci boyayla basit bir yaprak figürü çizilmiş trafolye görünce yavaşla! İki; kaldırım taşlarının rengi sarıya dönmüşse cesaretini ve dikkatini topla! Üç; sol tarafında, duvara sabitlenmiş büyük ve her daim boş duran reklam tabelasını görür görmez dön ve arabayı karanlık sokak girişine doğru sür!

Mesele bu son adımdaydı. Zira sokağın girişi, basit ama caydırıcı gözbağı numaralarıyla korunuyordu. Üsteğmen ilk defasında, tam dönecekken, yolun ortasında bir bebek arabası görmüş, daha doğrusu gördüğünü zannetmiş ve son anda

vazgeçmişti. İkinci defasında arabanın önüne bir kedi atlamıştı sanki ve üçüncü defasında, çok kararlı bir şekilde hedefine kitlenmişken, büyük bir inşaat çukuruna düşeceği sanrısına kapılıp frene yüklenmiş ve pes etmişti.

Bu sefer çuvallamaya hiç niyeti yoktu. Kaldırım taşlarının rengi sarıya dönünce, Doğan direksiyona sıkı sıkı yapıştı. Gözleri yolun sonunda, kulakları Aret'teydi. Arabanın burnu reklam panosunun hizasına gelir gelmez gaza biraz yüklendi. Hemen hemen aynı anda Aret de "Şimdi!" diye seslenince de direksiyonu kırıverdi. Herhangi bir göz yanılması maruz kalmamak için gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. Abbas Ağa yanbaşından "Aman!" diye küçük bir çığlık atınca doğru yolda olduğunu anladı. Keyfi yerine gelmişti ama bir anda arabada çığlıklar birbirine karıştı: "Abi aman!", "Lan, lan, lan yavaş!", "Dur yeğen dur!"

Gözlerini açmayı da frene basmayı da unuttuğunu o anda fark etti Üstegmen. Ayağını telaşla gazdan çekti, gözkapaklarını kaldırdı ama çok geçti. Koca, gri bir beton duvar vardı karşısında. Beklenen ses hiç gecikmeden geldi: "Çat!!!"

"İyi misiniz?" diye sordu kısık, ezik bir sesle. Cevap arkadan, Yüzbaşı'dan geldi: "Al şunu geri..."

Araba hala çalışıyordu. Doğan yeteri kadar geriye çıktı. Aret'in, kapı vazifesi gören beton bloğu indirmesini bekliyordlardı ama o montunun iç cebinden küçük bir kese çıkartıp Yüzbaşı'ya uzattı. "Bunlar sizin." dedi, "İstedığınız zaman girebilmeniz için..."

Sarp, basit düğümü açıp keseyi başaşağı çevirdi ve avucuna dökülen şeyleri görebilmek için tavan lambasını yaktı. Kesme taşlardı bunlar. Beşi de fındık büyüklüğünde ve beyaz renkliydi. Deri kordonlarla da kolye haline getirilmişlerdi. "Bu kadar vardı elimizde." diye devam etti Aret, "Dilediğiniz

gibi paylaşın. Kapıyı açmak için taşı uzatıp ‘Ben geldim’ demeniz yeterli.”

“‘Ben geldim’ mi?” diye sordu Yüzbaşı.

“Ever.” dedi Aret. Bilmiş bilmiş sırtıyordu: “Şifre bu!”

Sarp basit şeyleri severdi ama bu biraz tekinsiz gelmişti. Yan gözlerle ön koltuğa, Ağa ile Doğan’a baktı. Onlar da şüphede idi.

“Sağolasın, çok iyi oldu bu...” diyerek konuyu ve tavan lambasını kapattı Yüzbaşı. Taş kolyeleri de keşeye geri koydu.

“Rica ederim...” dedi Aret ve aşağıya atladı. Önce beton bloğu indirdi, ardından Doğan’ı yönlendirmeye koyuldu.

Arabanın içerisinde ise Abbas Ağa, kafasını ve dudaklarını fazla hareket ettirmemeye çalışarak konuşuyordu. “Lüzumu olmadıkça üzerinizde taşımayın onları.” dedi, “Elif Hatun’un parmağı var neticede...” Biraz durdu ve daha alçak bir sesle ekledi: “Ayrıyeten, geçidin koruması da sakat! Gözbağı numarası falan bir yere kadar tutar. İşi bilen iki denemede çözer atar burayı!”

Üsteğmen ile Yüzbaşı dikiz aynasında göz göze geldiler. Solakbaşı’nın ‘iş bilen’ derken ustaları kastetmediği çok belliydi ve ikisinin de aklına İdris Usta’nın Prag’da karşılaştığı şu muammalı ateş hükümrani gelmişti.

Bu sırada Aret işini bitirmiş, duvarı indirip önlerine uzatmıştı. Araba sağlıksız homurtular çıkartarak önündeki engeli aşmış ve içeriye girmişti.

İner inmez dikkatlerini çeken ilk şey, havuzun ve kurumuş ağaçların ilerisinde, avlu ile yemekhane arasındaki boş alanda parıldayan ışıklar olmuştu. Derinden sesler de geliyordu ve kılıç şakırtısına çok benziyordu. Şaşkınca birbirlerine bakarlarken Aret açıkladı: “Bizim çocuklarla Mehmet Sinan Bey

olmalı. Dün gece de böylelerdi çünkü. Bugün Yasemin Hanım da katıldı aralarına, iyice şenlendi ortalık...”

“Yasemin mi?” diye bir hayret çığlığı attı Doğan ve ışıklara doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Nişanlısının burada olduğunu biliyordu. Mehmet Sinan’ın, Bahar’ın ve Sanem’in bulunduğunu duyunca yakasına yapışıp herşeyi anlattırılmış, sonra Elif’miş, kardeşleriymiş dinlemeden kendisini bu yeni mekana bıraktırmıştı.

“Ne şaştın Üsteğmenim?” diye sordu hemen peşindeki Abbas Ağa. Gülüyordu.

“Nasıl şaşmayayım Ağa?” diye homurdandı Doğan, “Ne kılıcı?!”

“Yuh!” dedi daha gerideki Yüzbaşı, “Ben bile biliyorum...”

Doğan’ın bilgi eksiğini Solakbaşı giderdi: “Bebeliğinden beri Salih Usta’nın yanında. Oyuncak diye kamayla oynardı küçükken. Elbet bilecek kılıç kullanmayı...”

Üsteğmen cevap vermedi. Adımlarını hızlandırmıştı. Avlunun sonundaki yemekhaneye iyice yaklaşıp manzarayı görünce nutku da hepten tutuldu. Birbirlerine yakın iki ölü ağacın dallarına dolanmış kablolardan sarkan iki ampulün aydınlatığı açıklıkta Yasemin ile Mehmet Sinan karşı karşıyaydı. Meryem ise silahını beline koymuş, dövüşü izliyordu. Kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki, gelenlerin farkında değillerdi.

Geceli, düz kılıcıyla yüksek bir hamleye kalkışınca, Doğan dövüş alanına doğru atlayıverecekmiş gibi oldu ama Yasemin, hafif kıvrımlı palasıyla, vücudunu hiç kıpırdatmadan yaptığı iki sağlam savunma vuruşuyla rakibini geldiği gibi geri gönderince sakinleşti ve durdu.

“Sen mi bırakmadın, Salih Usta mı bıraktırmadı?” diye sordu Mehmet Sinan.

Yasemin gülümsedi: "Yıllar var kabza tutmadı elim Sinan Abi. Ama sen çok boşlamışsın..."

Geceli cevap vermedi. Geri geri çekilirken, kılıcının ucuyla kenarda bekleyen Meryem'i ortaya davet etti. Kız zaten dünden hazırды. Heyecanla rakibinin karşısına geçti ve kol menziline girer girmez de saldırmaya başladı.

Yasemin için endişelenmeye hiç gerek yoktu. Salih Usta bir savunma abidesi yetiştirmişti besbelli. Meryem'in ise tüm tezcanlılığına ve hevesine rağmen ne kadar acemi olduğu daha kılıcı tutuşundan anlaşıyordu. Ama yine de hiç fena sayılmazdı. Dövüşe karşı doğal bir yeteneği vardı ve en önemlisi cesurdu. Onun yaşındakiler, kılıçlar birbirine değdiğinde çıkan sestten korkarlar, kısacık bir an için bile olsa gözlerini sıkı sıkı yumarlardı. Oysa Meryem her durumda, sertçe savuşturduğu hamlelerden sonra bile aç kurt gibi bakıyor, yılgınlığa kapılmadan hücum oyunları kurmaya devam ediyordu.

Abbas Ağa, gözlerini kırpmadan oyunu bir dakika kadar izledi. Kızın üzerindeki mavi tişört daha şimdiden terden sırlıklam olmuştu. Gücü tükenmekte olan bir dövüşçünün, hem talim hem de savaş meydanında nasıl tehlikeler yaratabileceğini çok iyi bildiğinden gür sesiyle bir "Maşallah!" çekti.

Yasemin, bacağına hedef almış bulunan zayıf hamleyi karşılar karşılamaz sese doğru döndü. En önde dikilen Doğan'ı görünce tatlı tatlı gülümsedi ve kılıcı arkasına saklamış gibi yaptı: "Hoşgeldiniz..."

Üsteğmen de gülümsüyordu. Yasemin elinde kılıçla daha bir çekici görünmüştü gözlerine. "Hoşgördük..." diyerek yürümeye başlayan Solakbaşı'nın peşinden gitti. Yüzbaşı ile Aret hâlâ bir adım gerideydi. Mehmet Sinan da karşı taraftan yaklaşıyordu.

Abbas Ağa "Seni de hoşgördük Sinan." dedi Geceli'ye doğru. Sesindeki kırgınlık da kızgınlık da barizdi.

Mehmet Sinan hiç karşılık vermeden yaklaştı, elindeki kılıcı çevirip kabzasını Ağa'ya doğru uzattı, boynunu da hafifçe eğdi. Karşısındaki adamın öfkesi de dahil olmak üzere, tüm hislerinin farkındaydı. Bizzat kendisi izin vermiş olsa bile, Esat ile Haydar'ın acısını hep taşıyacak, ömrünün sonuna kadar bu hesabı kapatmayacaktı. Ama hiçbir şey yapmayacak, hatta bu manidar selamlaşmadan sonra ağzını bile açmayacak, sitemin tek bir tınısını bile sesine bulaştırmayacaktı. Ama Geceli'nin yaptığı da canının selametinden emin olan bir gösteriş budalasının hareketi değildi. Karşılaşacağı tek hesap sorma anının bu olduğunu biliyor, vicdanını zerre kadar bile olsa hafiflemenin bir yolunu arıyordu.

Abbas Ağa, gözünün önünden gelip geçen görüntülerle birlikte, şeytanın fısıldadıklarını da kovup, kılıcın kabzasına yapıştı. "Her işi ehline bırakmak gerek Sinan Ağa..." dedi alırken.

Geceli başı önde iki adım geriledi: "Hoşgördük Abbas Ağa..."

Konu kapanmış gibi görünüyordu ama Yüzbaşı yine de "Ağa." diye seslenerek Solakbaşı'nı dikkatini kendine çekti: "Sana bahsettiğim mekân burası. Arkadaşlar da bunlar..."

Sonra etrafına bakınıp Aret'e döndü: "İrfan nerede?"

Aret, Meryem'e göz kırptı, Meryem omuzlarını silkerek mırıldandı: "Buralardaydı ama..."

"Neyse." diye toplardı Yüzbaşı ve kızı işaret etti: "Meryem... Elif Hanım'ın kardeşlerinden..."

Ağa, karşısında balmumu heykel gibi duran kızı uzun uzun süzdü, sonra sordu: "Sanatın nedir?"

Meryem, bir karşılık vermeden önce yan gözle Doğan'a baktı.

"Bu Abbas Ağamız..." dedi Üsteğmen. Devam da edecekti ama Meryem "Duydum, biliyorum, Solakbaşı!" deyiverdi bir solukta. Sonra yaklaşıp Ağa'ya elini uzattı ve tokalaşırken tek kelime etti: "Ateş..."

Ağa'nın ciddi suratında birkaç sevimli çatlak oluşmuştu. "O elindeki niye soğuk madem?" diye sordu. Kızın elini de bırakmamıştı. Mehmet Sinan, Ağa'nın ne demek istediğini anlamış, içgüdülerinin ikazını dinleyerek şimdiden birkaç adım geri çekilmişti.

Abbas Ağa, kızın elini bırakır bırakmaz, tek ayağının üzerinde sertçe döndü ve talim alanının karşı ucuna doğru yürümeye başladı. Arkasından yükselen tehditkar hışırtıyı duyduğunda da, hemen akabinde ortalık günbatımına benzer bir renge büründüğünde de istifini bozmadı. Birkaç adım daha yürüdükten sonra nihayet yüzünü döndü ve artık rakibi olan kıza baktı. Büründüğü alevlerden dolayı irileşmiş kılıcını iki eliyle sıkı sıkı kavramış ve kaldırmıştı. Ağa, birşey diyecekmiş gibi oldu, sonra vazgeçti ve saldırı duruşuna geçerek kesik adımlarla ama hızlı hızlı rakibinin üzerine yürüdü.

Meryem saldırıyı, saldırıyla karşılaşmaya karar vermiş, hatta hamle inisiyatifini bile ele geçirmişti. Cesurca bir seçimdi ama tecrübe olmayınca felakete dönüşebiliyordu. Abbas Ağa aniden hamle değiştirip, savunma duruşuna geçince, çoktan savunduğu kılıcıyla birlikte Meryem'in kolları da öne doğru uzayıvermişti. Solakbaşı, kılıcının yanıyla kızın savunmasız bileğine hafifçe dokundu. Yeterli olmuş, kısık bir çığlıkla birlikte kılıç da sönuvermişti.

Üzerine dikilen hırçın ve kırgın bakışları önce babacan bir gülümsemeyle yumuşattı Ağa. Ardından "Aleve kesmiş kılıç yanıldır." dedi, "Ebatı büyür ama ağırlığı aynı kalır. Sen sen ol, görüntüsüne aldanma. Kolunda hisset!"

Meryem, bileğini ovuşturma ovuşturma kafasını salladı. Ağa geri açıldı: "Haydi bakalım. Bir daha gel!"

Meryem de geri geri yürümeye başlamıştı ama ölü ağaçların arasından çıkarak kendilerine doğru yaklaşan bir karaltıya gözü takılınca durdu ve baktı. Siyah elbisesi, upuzun

beyaz baş örtüsü ve boynundaki zincir kolyesi, gelenin Nesli-
Leyla kadınlarından birisi olduğunu anlatıyordu ama kim ol-
duğunu söylemek mümkün değildi. Siması ışığı adeta yutu-
yordu çünkü. Aydınlığa çıkmış olmasına rağmen yüz hatları
seçilemiyor, beyaz örtüyle çevrelenmiş kara bir boşluk dışında,
surete dair bir emare görünmüyordu.

Uzun – ince kadın kimseyi umursamadan talim alanını
geçti ve Mehmet Sinan’a yaklaştı.

İki Geceli kısa bir süre fısıldaştıktan sonra Mehmet Sinan
‘Tamam’ der gibi kafasını salladı, kadını usulca selamladı ve
talim alanına doğru yürümeye başladı. Diğerleri de yaklaşı-
yorlardı. “Annem hazırmış.” dedi herkes biraraya gelince, “Bizi
bekliyormuş...”

“Gidelim madem...” dedi Abbas Ağa dışlerinin arasından.
Elif Hatun’un gizli mekanında, gizlice yetiştirdiği kardeşlerin-
den birisiyle kılıç oynatmayı hayatın cilvesinden sayabilirdi.
Ama bir geceli kadınının ayağına gitmeyi... Asırlar geçse de
bunu değil başkasına, kendisine bile anlatamazdı. “Mecburi-
yeti batsın!” diye homurdandı içinden ve hanımefendinin ken-
dilerini nerede beklemekte olduğunu bilmeden dönüp yürü-
meye başladı.

Aret, yanlış tarafa yönelmiş olan Ağa’nın peşinden seğirt-
meden önce Meryem’e seslendi: “Git İrfan’ı bul!”

Kız hiç ses etmeden sağdan üçüncü eve doğru koşturmaya
başladı. Kalanlar da Aret’i takip etti.

Toplantı, bu mekanın en derli toplu yerinde, Aret’in evinde
yapılacaktı...

Büyük Samtuva koca bir kahkaha daha attı. Dinlediği hikaye çok hoşuna gidiyordu ama gülmekten de gırtlığı kurumuştı.

“Bekle!” diyerek hikayeyi anlatan küçük kızını durdurdu. Sonra yemek salonunun uzak köşesinde bekleyen hizmetlilere seslendi: “Kadehler!”

Niran Hatun’un cümlesi dudaklarında asılı kalmıştı. Çaresiz kadehinin doldurulmasını bekledi.

Dor Sarayı’na ayak basalı daha beş saat bile olmamıştı ama değişim ciddiydi; özellikle Niran Hatun’da.

Bir çılgınlık dalgası tarafından taht odasının dışına püskürtüldükten sonra, ablası ve maiyetindeki hizmetçiler tarafından o meşhur, o çağlara nam salmış iradesine rağmen çıırılçıplak soyulmuş, sıcak bir havuza sokulmuş, yıkanmış, kurulanmış, saçları tam babasının arzu ettiği gibi bukle bukle yapılmış, koku kulara bulanmış, tacının mücevherleri saçının kıvrıl dalgalarının arasına ustaca yerleştirilmiş, elmaslarla bezeli beyaz bir elbise ile saf ipekten sarı bir hırka ile kuşatıldıktan sonra, beyazlı – kırmızılı – sarılı bir hediye paketi gibi yemek masasına, baş köşesinde oturan Büyük Samtuva’nın hemen sol çarrazındaki sandalyeye kondurulmuştu.

Niran Hatun’un sol yanı boyunca oturan İdris Usta ile Bengi Hatun açısından durum, her yönüyle yabancı ve tuhaftı. Niran Hatun’un babası ve iki kardeşi ile birlikte aynı masada yemekte olduklarını mutlak aralıklarla kendilerine hatırlatmak zorunda kalıyorlardı. Çizgi roman karelerine bakarmış gibi izliyorlardı olanı biteni. Endişelerini çeken ayrıntı ise,

Hatun'un dış görünüşündeki değişimin, zaman zaman ve ince ince ruhuna da yansıyor oluşuydu.

Babasına karşı duyduğu sevgi ve hayranlığı zaten başından beri saklayamıyordu Hatun. Yemek masasına oturalı beri, artık çabalamıyordu bile. Arada sırada, İdris Usta bir lafa karışınca mesela, kısa bir süreliğine Niran Hatun olmaya çalışıyor, bedenini dikleştiriyor, yüzünü sertleştiriyordu ama sonra, yine gözlerini babasının gözlerine dikip hayran hayran dinlemeye, çocukça bir telaşla anlatmaya, gülmeye, hatta kırkırdamaya devam ediyordu.

Masanın karşı tarafına ise, Şahnan'ın sağ çaprazından başlayarak, Veliht Prenses Simala, kocası Mira ve Prens Par dizilmişlerdi.

Yemeğin başında, daha yeteri miktarda şarap tüketilmemişken yapılan küçük sohbetlerden, Büyük Samtuva'nın son eşinin, yani Şahnen Par'ın annesinin, yaklaşık iki asır önce, uzun süredir işgal ettiği kraliçelik makamını terk ederek 'Adalara' çekildiğini öğrenmişlerdi.

Eski kraliçenin anısına hürmeten edilen birkaç alışıldık övgünün ardından konu Şahnen Par'ın medeni durumuna gelmişti. Haberler mutluluk vericiydi. Prens evliydi ve daha da güzeli, eşi on ay önce dünyaya bir erkek çocuk getirmişti! Yemek masasında eşinin yanında yer alamamasının sebebi de buydu.

Asıl ilginç olan ise, az önceki 'çekilmiş kraliçe' sohbetini, belirgin bir hoşnutsuzluk ile yüzünü tabağından ayırmadan dinleyen Niran Hatun'un, konu Şahnen Par'ın eşinden açılınca bir anda canlanıvermesiydi. Neşeli gülücükler eşliğinde sorular sormaya başlamıştı. Merak ettiklerini uzun ve dolaylı cümlelerin arasına serpiştirmiş, istediği cevabı alınca da keyiften kadehini kafasına dikivermişti. Sevgili gelinleri, Dor'un köklü ailelerinden bir Sagmarralı'ydı!

Büyük Samtuva kahkahadan kuruyan gırtlaklarını ıslatmak için taze doldurulmuş kadehinden hızlıca bir yudum aldı ve tekrar küçük kızına döndü: “Eee? Teşup ne yaptı karşısında Truvalı’yı görünce?”

Hatun sesini boğuklaştırdı. Teşup’un taklidini yapmaya çalışıyordu sanki: “Hangi cehennemden kaçtın sen?” diye sordu baba.”

Samtuva sinir dolu küçük bir kakhaha daha attı: “O mavi suratını görmek isterdim. Kendini tanrı ilan etmiş ha? Bak sen!... Sonra?”

“Sonra...” Niran Hatun duraladı ve düşünmeye başladı. O dövüşün her sahnesini çok net hatırlıyordu ama ağızlarından çıkanları unutmıştı. “Behruz Usta bir şey demişti de Teşup çıldırmıştı...” diye mırıldandı. Yardım İdris Usta’dan geldi: “Ben hep buradaydım Teşup’ demişti Usta, ‘Senin gibi unutulmadım daha’ ”

“Ever!” diye neşeli bir çığlık attı Hatun ve Usta’nın Türk dilinde söylediklerini heyecanla babasına çevirmeye koyuldu. Hafızasıyla birlikte çenesi de açılmıştı. Soluksuz anlatmaya devam ediyordu: Behruz Usta’nın Truva zırhları içerisinde Teşup’un karşısına nasıl dikildiğini, taş askerleri dev bir kar dalgasıyla nasıl unufak ettiğini, Fırtına Tanrısı’nın yıldırımlarını yakaladığı gibi nasıl geri gönderdiğini ve en nihayetinde Truvalı Herasseo’nun, yeryüzünün şahit olduğu en muhteşem kılıç oyununun akabinde rakibini nasıl yere serdiğini...

Hikayenin sonu geldiğinde, Büyük Samtuva’nın yüzüne hayranlıktan ziyade babacan bir ifade yerleşmişti. Doğruca küçük kızına bakıyordu. Kolunu ağır ağır uzattı, prensesinin boynuna doladı ve yavaşça ama kuvvetlice kendine doğru çekti. “Görüyor musun Simala?” diye seslendi diğer tarafındaki büyük kızına, “Küçük kardeşin fırtına efendilerine kılıç çekmeye başlamış. Kardeşin büyümüş... Simşa büyümüş...”

Niran Hatun, babasının kollarının arasından karşısında oturan ablasına ve suratındaki gülümsemeye bakıyordu. Yapmacıklığın bu denli fütursuzuna daha önce çok az kere şahit olmuş, her defasında da midesi bulanmıştı. Neyse ki kulağında babasının şefkatli sesi vardı ve içindeki tüm öfkeyi daha büyümeden yok ediyordu: "Senin ellerin ilk benim kılıcımı tuttu Simşam... Küçücüksün daha, kaldıramıyordun bile... Boyun da kılıç kopardı zaten."

Derken Büyük Şahnan'ın sesi birazcık şertleşti: "Ama ben böyle tehlikeli oyunlar oynamanı yasaklamamış mıydım sana?"

Hatun şaşırmış, ne cevap vereceğini bilememişti. "Endişleneme baba..." diye mırıldandı sonra, "Behruz Usta yanımdaydı."

"Elbette yanında olacak!" deyiverdi Şahnan. Sesi kalınlaşmıştı da: "Elbette seni koruyacak ve her daim yanında olacak. Bunun için yemin etti bana! Seni koruyacağına dair kılıcının üzerine yemin etti o Truvalı! Seni böyle bir tehlikenin içine atmış olması bile büyük bir hata. Emrime itaatsizlik!"

Samtuva artık ciddi şekilde öfkeliydi. Kolunu kızının boyundan çekti ve sorgular gibi sertçe bakmaya başladı: "Söyle Simşa! Truvalı neden sizi Teşup'un inine tek başınıza gönderdi? Neden yanınızda değildi? Emrime neden karşı geldi? Zaman yüreğini mi yordu? Bu yüzden mi bozdu yeminini?"

Hatun tek kelimeyle aptala dönmüştü. Konuşamıyordu bile. Ama yine de babasının bitmeyecekmiş gibi görünen sorularının arasına girmeye çalışıyordu. Ne var ki, Büyük Şahnan'ın kızına söz hakkı tanımaya hiç niyeti yoktu. İyice yükselmiş sesiyle devam ediyordu: "...İlk gördüğüm yerde soracağım bunun hesabını! Sahi, kendisi niye gelmedi buraya? Seni gönderdiğini duyunca Truvalı'nın yaşlandığını, elden ayaktan düştüğünü zannetmiştim. Ama duyuyorum ki sağlığı, sıhhati gayet yerinde. Teşup ile kapışacak kadar hem de! Öyleyse Kapı

Gözcüleri'nin efendisi olarak o niye gelmedi de sizi gönderdi? Bunadı mı? Unuttu mu bizi? Tanımıyor mu artık beni?"

Hatun, doğru kelimeyi seçebilmek için mümkün olduğunca düşündü ve "Agavavaş Wiluşaxa Herasseo, nan" ⁶³

Samtuva şaşkınca bakakaldı ve kızından duyduğu ilk kelimeyi soru halinde tekrar etti: "Agavavaş???"⁶⁴

Niran Hatun'un, Behruz Usta'nın durumunu anlatmak için kullandığı bu kelimenin çok yakın akrabası olan 'Agavavad'ın Ateş Dili'ndeki karşılığı 'bedenin götürülmesi'ydi ve ölüm kavramını anlatan mecazlardan birisiydi. Seçtiği kelime ise 'kalben ya da ruhen götürülmek' anlamına geliyordu ki, dilbilgisi açısından doğru olmakla birlikte, Ateş Halkı arasında belirgin bir karşılığı yoktu.

Hatun, babasını tekrar bağırmaya başlamasından korkarak telaşla açıklamaya koyuldu: "Terk-i diyar etti... Başka diyarlara gitti Lokman Hekim ile birlikte... Başka yerlere, başka hikayelere..."

Behruz Usta'nın nereye, nasıl gittiğini anlatmak da anlamak da her dilde zor işti. Büyük Samtuva'nın da dinlediği yoktu zaten. "Yani seni bıraktı mı?" diye sordu dik dik bakarak. Hatun cevap veremedi, Şahnan tekrar konuştu: "Nereye gittiği hiç umurumda değil. Seni bırakıp gitti mi? Bunu söyle bana..."

"Evet..." diye cevap verdi Hatun. Soru ne kadar yanlış, ne kadar yersiz olursa olsun cevabı tekti ve buydu. Büyük Şahnan, kızının "Ama..." diye devam etmesine izin vermeden bir soru daha sordu: "Lokman Hekim'in emriyle mi gitti peki?"

Niran Hatun sorunun önemini kavramıştı. Lokman Hekim 'Kırklardan' sayılırdı ve Kırklar Ateş Diyarı'nda büyük

63 "Truvalı Herasseo götürüldü, baba."

64 "Götürüldü mü???"

bir saygı ve korkuyla anılırlardı. Samtuva'nın mantığına göre, ancak onlardan birinin vereceği emir, kendi emrini hükümsüz kılabilirdi. Ancak böyle bir durumu mazur görebilirdi Büyük Şahnan. Hatun anlamıştı. Bu yılankavi sorudan çok basit bir yalanla sıyrılabileceğini biliyordu ama yapamazdı. Çünkü içinde Behruz Usta ile Hekim Sultan'ın olduğu bir meselede, masum yalan diye bir şey olamazdı. "Hayır..." dedi yüzündeki bariz korkuyla, "Kendi isteği ile gitti... Lokman Hekim davet etti sadece."

Samtuva sustu, kaşları ağır ağır çatılırken ayağa kalktı ve "Taura!" diye haykırdı karanlık duvar diplerine doğru. Hemen akabinde, ağır adımlara eşlik eden bir zırh şingirtisi duyuldu. Efsanevi Savaş Efendisi huzura yaklaştı ve mızrağının sapını yere sertçe vurdu: "Emredin Büyük Samtuva!"

"Duydun mu Taura?" diye konuştu Şahnan. Sesinde abartılı bir kırgınlık vardı: "Truvalı emirlerime karşı gelmiş. Kızımı bir başına bırakıp gitmiş. Yemininden dönmüş..."

Yüce savaş Efendisi karşılık veremedi. Gözleri çoktan boşluklara dalıp gitmişti çünkü. Samtuva fark etmeden devam etti: "Emrimdir Taura! Truvalı Herasseo ya da hangi diyarda hangi isimle anılıyorsa artık, hiç umurumda değil, Sagmarra Hükümdarı 'İlal fe Alil'⁶⁵ Samtuva'nın gözünden ve sözünden düşmüştür, lanetlenmiştir ve hain ilan edilmiştir. Hükümüm, yakalandığı yerde infaz edilmesidir ve tüm Ateş Hal- kına emrimdir!"

Efendi Taura yine bir cevap vermedi. Bu sırada masanın sağ başında Niran Hatun yerinden fırlamak üzereydi ki, hemen yanındaki İdris Usta'nın, eteğinin ucuna hafifçe yapışmış olduğunu fark etti. Ne demek istediğini anlamıştı. Sakin olmalı, ağzını açmamalıydı ama babasının, Behruz Usta'yı 'lanetli ve hain' ilan etmesi de ağırlığına gitmişti. Halefi olarak

65 'Sonsuz ve Büyük.'

verilen hükmü de edilen lafları da içine sindiremiyor, sessiz kalarak Usta'ya hakaret ettiğini düşünüyordu. Ne yazık ki, kabullenmekten ve susmaktan başka bir çaresi yoktu. Garip bir yılgınlık çökmüştü yüreğine. Hayatı boyunca deliliğin bin türlüyle karşılaşmış, hepsinin de korkmadan üzerine yürümüştü. Ama bu bambaşkaydı. Ne kılıcı ne de keliması beş para etmiyordu bu sofrada.

Büyük Samtuva ise hâlâ dikildiği yerde, hükümdarlığına layık bir şekilde başlattığı ve sürdürdüğü gösteriyi finale bağlamaya hazırlanıyordu.

Yemek masasının dört – beş metre kadar yukarısında, yıldız biçiminde dizilmiş beş büyük alev topundan yansıyan keskin ışıkların altında, sahnede tiradını henüz bitirmiş de kulaklarının yıllardır aşına olduğu o çılgın ve şaşaalı alkış bekleyen emektar bir oyuncu gibi, bir elini belindeki hançerin kemik kabzasına yaslamış, diğer elinin iki parmağını da karşısında olmayan düşmanına doğru uzatmış öylece duruyordu. Ne var ki, hakettiği kapanış tezahüratı bir türlü gelmek bilmiyordu. Zira bu yüksek komedyanın finalini yapıp, o sessiz alkışlara yol vermekle yükümlü olan kişinin zihni puslu uzaklara dalıp gitmişti. Efendi Taura, 'emredersiniz büyük, ya da haşmetli Samtuva' demesi gerekirken hâlâ susuyordu.

Yüce Şahnan tüm umudu tükenene kadar bekledi ve sonra duruşunu hiç bozmadan, hatta dudaklarını bile fazla oynatmamaya çalışarak, rolünü unutan yardımcı oyuncusuna "Taura..." diye fısıldadı. İyimser bir çabaydı bu. Bin yıllık sağ kolunu düştüğü rüyalarından çıkartabilmek için buncacık bir sesin yeterli olmayacağını kendisi dışında herkes biliyordu muhtemelen.

Yüce Savaş Efendisi'nden hala bir tepki gelmeyince, tüm sahne disiplini boşverip "Taura!" diye kükredi Şahnan. Bu işe yaramış gibi görünüyordu. Yüce Efendi, sanki huzura yeni çıkmış gibi mızrağını yere bir kez daha vurdu ve "Herşey emrettiğiniz gibi haşmetli Samtuva." dedi kendinden çok emin

bir sesle, "Tüm önlemler alındı. Prenses Simşa'nın kılına bile zarar gelmeyecek!"

Samtuva, ileriye doğru uzanmış elini indirdi ve ağır ağır Taura'ya döndü. Bu sırada Veliaht Prenses de olası bir rezalete erkenden müdahale edebilmek için oturduğu yerde şöyle bir doğrulmuştu. Fakat harekete geçmesine gerek kalmadı, çünkü deliliğin devinimi her zaman sürprizlerle doluydu.

Büyük Şahnan kollarını açarak yaklaştı ve kadim başkomutanını dolu dolu kucakladı. "Sağol Taura," dedi omuzlarından öperken, "Çok sağol... Sen bütün diyarlarda bir hükümdarın görebileceği en sadık askersin... Küçük prensesime birşey olmayacağından eminim. Çünkü sen varsın..."

Büyük Samtuva ağlıyordu... Taura, efendisine baktı ve onun da gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı: "Emredersiniz kudretli Şahnan."

Bir kez daha "Sağol Taura..." dedi Samtuva ve nemli gözleriyle sandalyesine oturup, hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam etti. Yüce Savaş Efendisi ise hâlâ olduğu yerde, olduğu şekildedeydi. Çoktan unutmuş ve unutulmuştu...

Yemek, büründüğü sessizlik içerisinde devam ediyordu. Hatun üzgündü... Hazırlıklı olmak denen şeyin, hayal kırıklığına zerre teselli vermediğini bir kez daha, ama bu sefer en derin yarasıyla idrak etmekteydi. Şahnen Simşa olmak acı üstüne acı veriyordu ve her yeltendiğinde de verecekti, bu belliydi. Yeniden Niran Hatun olmayı da canı hiç mi hiç istemiyordu... Tek tesellisi İdris'in çekiştirmesini dinleyip, ağzını açmamış olmasıydı. Ne var ki Hatun, o an masada kendi kanını taşıyan, babası dışında iki kişinin daha olduğunu tamamen unutmuştu.

Gümüş yemek takımlarından çıkan tıngırtların artık iyice sinir bozmaya başladığı bir vakitte, masanın sağ ucundan Alil ailesine mensup bir başka erkeğin sesi yükseldi.

“Şahnen Tab’ı ne zaman kabul edeceksiniz baba?”

Samtuva yemeğine devam ederek karşılık verdi: “O da kim?”

Prens Par sesini sakın tutmaya çalışıyordu. “Ramma Vamal’ın baş kolcusu,” diye açıkladı, “Sizinle görüşmek için bekliyor...”

Veliaht Prenses Simala’nın manidar kıkırtısı araya karıştı: “Bekliyor mu? Asıl biz onu bekliyoruz, sevişmeye bir ara verip gökyüzünden insin diye...”

İdris Usta bu sefer de sol yanındaki Bengi’nin eteğine yapışmıştı. Samtuva ise büyük kızının imasını ya duymamış ya da anlamamıştı. Kafasını kaldırmış oğluna bakıyordu. “Ne için görüşecekmişim?” diye sordu hafifçe gülümseyerek.

Simala da sandalyesinde doğrulmuş, kardeşine dönmüştü ama Şahnen Par önce davrandı: “Kapılar’a yürüyen ordu için, ülkemize doğru yürüyen düşman için. Yaklaşan savaş için...”

Samtuva, tabağında kalan yemeğin son lokmasını da ağzına atıp uzun uzun çiğnedi ve yutkundu. Kafasını kaldırmıştı ama oğluna doğru değil, yine masanın ötesindeki karanlık boşluğa bakıyordu. “Hafızam beni yanıltmıyorsa,” diye başladı sakın bir sesle, “Biz bu meseleyi seninle daha önce konuşmuştuk... Birden fazla defa hem de... En sonuncusu da yakın bir zamandaydı hatta... Yanlış mı hatırlıyorum?”

“Gayet iyi hatırlıyorsunuz baba.” dedi Prens, “Hafızanız da tabii ki yerinde ama verdiğiniz emirleri anlamam mümkün olmadı ne yazık ki...”

Samtuva daha geniş güldü, çatalını yüksekten bıraktı ve arkasına yaslandı. “Hayatta hiç yapmadığım ve yapmak istemediğim birşey varsa eğer,” diye başladı söze, “O da kendi kanımdan birine hakaret etmektir... Ama şunu sormak zorundayım sevgili oğlum: Saray’da, şehirde, hatta bütün Sagmarra’da herkes emrimi anlamışken, sen nasıl oluyor da anlamıyorsun?...”

Prens, saçlarının dibinden boynuna kadar kıpkırmızı keşilmişti ama yine de gülümsemeyi başardı. “Belki haklısınız Azal Nanel,”⁶⁶ dedi, “Kanınızdan olmama rağmen sizdeki idrakin zerresine sahip değilim belki... Ya da kıt akıllı ve aciz kullarınızın arasından yalnızca ben size sesimi duyurmayı başarıyorum belki de...”

Samtuva’nın gülümsemesi alaycı hale bürünerek yüzüne iyice yayıldı. Bu sırada Veliht Prenses’in sesi araya girdi. “Par!” dedi sertçe, “Kendine gel! Babamıza hakaret ediyorsun. Şu anda sadece Kadim ve Büyük Samtuva’nın değil, onun hükümdarlığı altındaki tüm halkların kalbini kırıyorsun! En Yüce Şahnen’in kulakları elbette keskindir. Tebaasından yükselen her fısıltıyı duyar o!... Ah ne acı, babamızın kudretini çekemeyenlerin dedikodularını soframıza taşıman. Kanındansın üstelik! Oğlusun!”

İdris Usta yine Hatun’un eteğine, hem de bu sefer çok sıkı yapışmıştı ama bir taraftan da kendini zaptetmeye çalışıyordu. Devletli sofralarında, saray koridorlarında hacadığı uzun ömrü boyunca şahit olduğu tüm yalan övgülerin, tüm dalkavuklukların en fütursuzuna, demagojinin en çiğine şahit olmanın dehşetini yaşıyor, yüreğinden kopan ‘yuh’ nidasının diline ve yüzüne sıçramasına engel olmaya çalışıyordu. Bengi Hatun ise gözlerini kaplayan tiksinti ifadesi kimseye değmesin diye tavandaki alev toplarına bakıyordu.

Şahnen Par, dilinin ucuna üşüşen tüm zehirli ve tehlikeli sözcükleri dişlerini sıkarak yuttu ve sonra büyük ablasına dönerk adeta yalvardı: “Topraklarımıza girmek üzere olan bir ordu var...”

Devam da edecekti ama “Ne olmuş?!” diyerek kestirip attı Simala. Bir eliyle de babasını işaret ediyordu: “Kralımız

66 ‘Yüce Babam’

başımızda. Şükürler olsun hâlâ tahtında ve eli kılıcında! Gereken tüm tedbirleri alıyor.”

Niran Hatun, elbisesinin yırtılması pahasına ayağa fırlamak, hatta doğruca masanın karşı yakasına atlamak üzereydi ama kardeşinin cinneti daha erken patladı.

“Hangi tedbirler?!!!” diye bir çığlık atarak ayağa fırladı Prens, “Tamam, hükümdarımız seferberlik ilan etmeye gerek duymadı, Büyük Ordu’yu toplamadı, bunu anlıyorum. Ama Büyük Ev’in Askerleri’ni düzene sokalım...”

Par, cümlesinin arasına kocaman bir virgül koyup şiddetle Simala’nı kocasına döndü ve devam etti: “Sakin bana askerlerin hazır olduğunu falan söylemeye kalkma! Subaylar talimlere bile gelmiyorlar. Çoğunun gözü kışlalardan çok tarlalarda.”

Mira ağzını yarım yamalak açmıştı ama saygıdeğer eşi meydanı ona bırakmadı. Masaya sert bir tokat atarak “Bu ‘Lat’ yalanlarını babamızın huzurunda diline dolamaya utanmıyormusun sen?” diye bağırdı. ‘Lat’ sözcüğünü böylesine umarsızca ve içten bi tiksintiyle sarf etmesi, masada kendisi ve kocası dışında herkesi ürpertmişti. Büyük Samtuva’yı bile!

“Simala!” diyerek kızını susturdu Şahnan.

Sükûneti tek bir kelimeyle sağlamış olmanın tadını biraz çıkarttı, sonra devam etmesine müsaade vermiş gibi oğluna baktı.

“Sagmarralılar telaşta...” diye devam etti Prens. Kararlılığını korumaya çalışıyordu ama sesinde aynı şeyleri daha önce de söylemiş olmanın bıkkınlığı vardı: “Halk korkuyor. Savaş söylentileri aldı yürüdü ama kimse bir açıklama yapmıyor. Herkes yiyecek stoklamaya başladı. Tarihimizde ilk defa halk ekmek ve şarap için mücevher veriyor. Hâl böyleyken subayların, özellikle de Areşmarralı subayların tarlalarla, değirmenlerle ve limanlarla ilgilenmesini anlamak mümkün değil!”

İdris Usta mesajı almıştı. Şahnen Par'ın konuyu iki defa 'tarlalara ve subaylara' getirmesi lafın gelişi değildi. Bir kastı vardı ve Prenses Simala ile kocasının suratlarından anladığı kadarıyla yerini bulmuştu. Kapı-Kale'de, Şahnen Larra'dan duydukları gelmişti aklına: Sagmarra limanlarından batı topraklarına gemiler dolusu tahıl ve erzak taşınıyordu.

"Vay vay..." dedi Usta içinden. Başkentte daha gizli oyunlar, daha saklı imalarla karşılaşacağını düşünmüştü ama fazla iyimserlik yapmıştı anlaşılan. Bu sarayda kılıçlar çoktan çekilmişti ve kanlı bir şakırtının başlaması an meselesiydi.

Bu sırada Şahnen Simala parmağını erkek kardeşine doğrultmuştu. Konuşmaya da sakın başlamıştı ama sesi giderek yükseliyor ve hırçınlaşıyordu: "Areşmarralı subaylar diye bir şey yoktur Par! Sagmarra ordusunun şanlı askerleri vardır! Sen en gencimizsin ama en eski kafamızsın maalesef. Efendi Taura bile senden daha genç ve bilinçli. Sen bir ayrımcısın Par! Sen bir barış düşmanısın!"

Veliaht Prenses öfkeden tir tir titremekteyken yakışıklı kocası Mira sahneye girdi ve eşini narin bir dokunuşla durdurdu. "Büyük Ev'in saygıdeğer bir üyesi olarak bu iftiralar karşısında sessiz kalmam mümkün değil." diyerek, o büyüklü sesiyle konuşmaya başladı, "Ordunun yaptığı tek şey itaat etmek olmuştur. Büyük Samtuva, hiçbir olağanüstü önlem almamamızı emretti, askerler de öyle yaptılar. Ayrıca şunu da belirtmek isterim, komutanların askerlik dışında bir meslekle ilgilenmeleri hükümdarın yasalarına..."

Ne var ki, alçak perdeden yapılan bu savunma Prenses Simala'nın hararetini dindirmemişti. "Sagmarra'da tek bir korkak varsa o da sensin Par!" diye bağırdı, "Yaklaşan ordunun ne büyüklükte olduğu bile kesin olarak bilinmezken daha, bu ne telaş?"

"Ne?!!!"

Soru, Niran Hatun'un dudaklarından fırlamıştı ama, aynı anda Prens'in patlattığı delice bir kahkaha sesini boğdu.

"Sorun da bu değil mi?" diye sordu Par. Hâlâ gülüyordu: "Düşmanımızın sayısını bile tam olarak bilmiyoruz! Bir milyon diyen de var, on bin diyen de! Haydi bunu boşverdim, daha kim oldukları, nereden geldikleri bile muamma!"

Niran Hatun aynı soruyu, aynı şaşkınlıkla bir kez daha tekrarladı. Fakat bu sefer de sesi ablasının güürültüsüne karışıp gitmişti.

"Bir avuç 'Lat' işte." diye kestirip attı Simala, "Canına su-samış, Sagmarra'nın kahrını unutmuş, babamızın kılıcının tersiyle ezip geçeceği bir avuç 'Lat' "

"Simala!!!" diye, bir kez daha ve tüm kudretiyle bağırdı Şahnan. Ardından, bu tartışmanın son sözlerini söylemek üzere ihtişamla ayağa kalktı. "Bazen en acı gerçekleri bile kabullenmek gerekir." diye başladı konuşmaya, "Evet, tek oğlum bir korkak! Bunu kabul ediyorum..."

Samtuva hüznünlü bir soluk alıp yan gözle sözlerinin muhatabına baktı. Oğlu Par kadehini ellerinin arasına almış, bakışlarını önüne devirmiş, bir taraftan işittiği sözleri mümkün olan en sakin haliyle sindirmeye çalışıyor, bir taraftan da kendini henüz işitmediklerine hazırlıyordu. Şahnan devam etti: "Ama umudumu kesmiş değilim. Çünkü biliyorum, Par benim oğlum. Çünkü biliyorum, cesaret her zaman doğuştan gelmez. Ama öğrenilebilir... Par da öğrenecek! Benim yanımda öğrenecek! Herşeyi! Düşmanın sayısını önemsememeyi, kim olduklarını merak etmemeyi, telaşa düşüp kafasını kabuslar ile doldur-mamayı, kendisinden de kudretinden de şüpheye düşmemeyi öğrenecek! Çünkü ben, Büyük Samtuva, benim bildiğim budur ve doğrudur! Bu yüzden emirlerim kesindir. Tekrarlıyorum! Hiçbir Sagmarralı, asker ya da değil, düşmanı aramayacak, hakkında bilgi toplamayacak. Savaş hükümdarın işidir.

Zamanı geldiğinde Büyük Samtuva askerlerini toplayacak ve andolsun ki, yalnız bir gününü harcayarak düşmanı yerle bir edecek, sonra Kapı-Kale'nin yardımına koşacak ve hem Ateş hem de Toprak Diyarları'nı melanetten kurtaracak!..."

"Semada ilal galuzali, du dammanu sefudaral!"⁶⁷

Gürültülü bir şekilde ayağa fırlayan Prenses Simala'ydı. Bir eliyle babasını yemek masasındaki küçük topluluğa ve onların nezdinde her iki cihana takdim ederek devam ertti: "Büyük Samtuva'nın emirleri doğru ve onurludur, elbette kesindir ve biat edilecektir. Büyük Ev'in Askeleri, Saray'ın Ordusu, Altın Muhafızlar ve gerektiğinde Sagmarra'nın Büyük Ordusu Şahnan'ın emrinde ve hizmetindedir!"

İdris Usta, içinden "Müthiş..." diyerek şahit olduğu müsamereye kinayelerini sunmaktaydı ki, Prenses Simala'nın hezeyanla ışıldayan ama fazlasıyla da dirayetli bakışlarının üzerlerine çevrildiğini gördü.

"Şahit olun!" dedi Simala. Parmağını da üzerlerine doğru çevirmişti: "Büyük Samtuva'nın sarsılmaz iradesine şahit olun ve idrak edin! Onun sorgulanmayacağını, sorgulamaya kalkanların da Sagmarra'nın gazabıyla karşılaşacağını bilin!"

Veliaht Prenses sanki sıralar dolusu bir kalabalığa hitaben konuşmuş gibiydi ama sözlerinin meali de hedefi de apaçık ortadaydı. Kullandığı tiyatro dilinin altından "Hiç boşuna uğraşmayın," diyordu aslında Simala, "Aradığınız kişi benim! Düşmanınız benim! Bütün oyunu ben kurdum ve bunu saklamaya tenezzül bile etmiyorum. Çünkü ipler benim elimde. Aklınızı başınıza toplayın, yoksa sizi ezer geçerim!"

Niran Hatun arafta olmasaydı eğer; Niran Hatun olmaktan böyle bıkkınca uzaklaşmış ve Prenses Simşa'ya da bu kadar yabancı olmasaydı, böylesine umarsız bir meydan okuma karşısında sessiz kalmazdı elbette. Ya da şükür ki araftaydı,

67 "Hükümün daim olsun iki cihanın kurtarıcısı."

· yulgındı da ağzını açmadı. Karşılarındaki bu ruh hastasının ne yapacağı hiç belli olmazdı çünkü...

Yüreğinin Prenses Simşa tarafı ağır bastıkça derin bir hü-
zün ve kırgınlık hissediyordu Hatun. İnanamıyordu! Ablası-
nın aleni bir şekilde ‘Düşmanınız benim!’ diyerek karşılarına
dikilmesine, babasının ‘tanrıçılık’ oynamasına ve en önem-
lisi, aradan geçen bunca zamana, kendi gözleriyle gördüğü,
kulaklarıyla işitiği şu manzaraya rağmen, babasını ve ablasını
hâlâ böylesine önemseyebildiği için kendisine inanamıyordu.

Büyük bir sıkıntıya batmıştı. Eğer o sırada, yanıbaşındaki
İdris Usta’nın aklından geçenleri duyabiliyor olsa belki biraz
rahatlardı. “Çok sağol Şahnen Simala,” diyordu Usta, “İşimizi
kolaylaştırdığın için çok sağol. Sen babandan daha kaçıksın
ve sanırım bizi de bu kurtaracak...”

Bu kısa ama tereddütsüz gövde gösterisinin ardından, Si-
mala babasını hafifçe selamlayıp yerine oturdu. Büyük Şahnan
da kızını takip edince, akşam yemeğine yeniden başlandı. Çat-
tal bıçak sesleri az önce yaşananları an be an silip götürüyor-
ken, araya hafif bir ses karıştı: “Biz o kadar güçlü değiliz ki...”

Mırıldanan Prens Par’dı.

Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki Simala’nın kocası Mira, boşta
bulunup “Ne dediniz?” diye sormasaydı, hiç dikkate alınmaya-
caktı belki de. Ama sormuştu ve Prens Par’ın ruh hali de ko-
nuyu geçiştirecek kadar esnek değildi. Duyulur bir sesle tek-
rar etti: “Biz o kadar güçlü değiliz ki...”

Oğlunu işiten Büyük Samtuva lafı doğruca üzerine aldı:
“Ne dedin sen?”

Prens Par babasına doğru hafifçe döndü ve son derece ra-
hat bir edayla “Önce düşmanı yenip, sonra Kapılar’a yardıma
gidemeyiz.” dedi, “Bizim o kadar gücümüz yok.”

Samtuva cevap vermedi. Fakat harareti daha şimdiden masadaki herkesin yüzünü yalamaya başlamıştı. Ayağa kalktı ve “Taura!” diye seslendi. Bağırmamıştı. Fakat Yüksek Savaş Efendisi, hükümdarının sesindeki tekinsiz tınıyı hissetmiş olacak, silkindi ve mızrağını iki eliyle sıkı sıkı kavradı. Sonra şenlik başladı. Büyük Samtuva, büyük yemek salonunun dört bir yönüne, neredeyse aynı anda, dört büyük alev topu gönderdi. Tavanı; dolayısıyla da tepelerindeki beş katı ayakta tutan cüsseli sütunları hedef almıştı ve hepsini dehşetli bir isabetle vurdu. Masadaki herkes kendisini, kendi sanatınca koruma altına almıştı. Akkor olmuş taş parçaları üzerlerine yağıyor, alev rüzgarları bedenlerini yalayıp geçiyordu.

İdris Usta tavandan gelen ölümcül gıcırıltıları duyunca gözlerini kapattı. Kulenin geri kalanının tepelerinde titremeye başladığını hissedebiliyordu. Böyle bir yıkımdan canını kurtarmasını sağlayacak bir sanat düşünüyor ama maalesef bulamıyordu. Tam bu sırada Samtuva’nın sesi tekrar yükseldi: “Tut Taura!”

İdris Usta, en az Behruz Usta’ninkiler kadar güçlü bir sanat titreşimini göğsünün içinde hissetti ve akabinde sarsıntılar durdu. Gözlerini açtığı anda, etrafa çöken toz bulutunun ve yağın küllerin arasından görebildiği manzara hem muhteşem hem de tedirginlik vericiydi. Taura, masadaki kadehlerden topladığı suyu ve şarabı ince sütunlar haline getirip yıkılan dört koca sütunun yerine koymuştu. Tavan, en çok kol kalınlığında dört sıvı sütunun desteğiyle ayakta duruyordu ve bu şekilde kalmaya devam etmesi, tamamen Efendi Taura’nın sanatını istikrarlı bir şekilde sürdürebilmesine bağlıydı.

Büyük Samtuva yerine oturdu, “Devam edin...” dedi ve çatalını eline aldı.

Veliaht Prenses’in az önce ciddiyetle belirttiği gibi ‘Ölüm-süz Şahnan’ın iradesi kesin ve tartışılmaz’dı.

Herkes yemeğine devam etti ama herkesin de aklının ve yüreğinin bir kısmı Efendi Taura'daydı.

İdris Usta mızrağını hafifçe yüksetmiş, öylece duran Savaş Efendisi'ne baktı. Hali Sagmarra'nın özetiydi aslında. Bu tavan gibi koca ülkenin kaderi de; görkemli, mucizevi ama korkutucu, tehlikeli ve sonu belli bir deliliğin üzerinde duruyordu...

Hemen hemen aynı sıralarda, insanların diyarında da bir başka dramının son perdesi oynanıyordu.

Farklı olarak bu oyun, mesnetsiz ve marazi hayallerden, süslü laflardan değil, çok uzun bir süre geçmişte hapis kaldıktan sonra aniden yüzeye çıkma fırsatı bulmuş hüznü bir hesaplaşmadan ilham alıyordu.

Aret'in evinin giriş katında, salonun ortasında, annesi Melike Hanım'ın oturduğu koltuğun karşısına dikilmiş, yüksek perdeden bir sesle konuşan Mehmet Sinan'dı.

"Bu bana yakışmaz mı?" diye sordu bir kez daha.

Gözlerindeki öfke, sesindeki titreme o meşhur dinginliğine o kadar uzaktı ki, sadece eski tanıdıkları değil daha birkaç gün önce tanıştıkları bile şaşkındı.

Tek kelimelik bir kükremeyle devam etti Geceli: "Anne!!! Sen hâlâ öğrenemedin mi? Aklın başına gelmedi mi hâlâ? Bir laf nelere mâl oldu unuttun mu? Yanlış de, tasvip etmiyorum de, başka bir şey de ama bana şu lafı etme! 'Sana yakışmaz, bize yakışmaz' falan deme bana!"

Melike Hanım oğlunun tepkisi karşısında sarsılmıştı ama geri adım atmaya da niyeti yoktu. Bunca insanın karşısındayken hem de.

"Bu mesele başka oğlum." dedi yumuşak ama dik bir sesle, "Bu ne sana yakışır, ne bize yakışır ne de başka bir Geceli'ye... Soy kurmak da neymiş, delirdin mi sen? Dünya durdukça ismin lanetle anılır."

Çıldırmanın eşiğinde bir kahkahanın eşliğinde sordu Geceli: “Öyle mi?” Sonra annesine doğru biraz eğildi: “Kadim soyumuz törelerine, o güzel ahlaklarına bu kadar bağlı madem, neden senin ismin, suç ortaklarının ismi saygıyla anılıyor hâlâ? ‘Gelinim olacaksın’ diyerek tuzağa çektiğin bir kızı, sırf Harifi diye ailesiyle birlikte öldürtmek Kutlu Anne ve Yüce İkizler’i onurlandırmak mı?”

Melike Hanım’ın her daim genç görünen yüzü biraz ihtiyarlamıştı sanki. “Bunlar aile meseleleri.” dedi nemli bir sesle, “Başkalarının yanında konuşmak bize yakışmaz...”

Valide Hanım, ama bilerek ama boşta bulunmak suretiyle, ağzından çıkan o son iki kelimeyle oğlunu cinnetin sınırına biraz daha yaklaştırmıştı.

Ellerini yakarır gibi havaya kaldırdı Mehmet Sinan. “Hangi başkaları anne?” diye haykırdı, “Hangi başkaları? Hikayeyi bilmeyen yok!”

Sonra aniden arkasına, ikili koltuğa yanyana sıkışmış Yüzbaşı ile Üsteğmen’e, sağ taraftaki berjerin ucuna ilişmiş Abbas Ağa’ya, onun karşısındaki sandalyede oturan İrfan ile tepesinde dikilen Meryem’e ve tartışmaya ıhlamur ikram etmek üzereyken yakalandığı için dakikalardır elinde tepsiyle dikilmekte olan Aret’e doğru dönüp “Duymayan kaldıysa benden duysun.” dedi, “Annem Melike Hanım soğukkanlı ve sinsi bir katildir. Bir Harifi kızını öldürdü ve kızın tek suçu beni sevmekti! Peki niye?! Çünkü sevgili doğmuş evladı Mehmet Sinan, ya bir Rebii presesiyle evlenmeliydi ya da bir Şefvi kokosuyla ama bir Harifi paçozuyla değil! Müstakbel dünürleriyle işbirliği yapıp kızı katletti. Tüm ailesiyle birlikte hem del... Duymayan kaldı mı?”

İçinden “Vay!” diye bir çığlık attı Yüzbaşı. Dillere destan olmuş bu hikayeyi elbette duymuştu. Mehmet Sinan, bir Harifi kızına aşık olmuştu ve belli ki kız da onu sevmişti. Lâkin

büyük sorun şuydu ki, valide hanım, müstakbel gelininden ve ailesinden hiç hazzetmemişti. Ciddi sebepleri yok değildi. Zira Harifiler, âlemde düzensizlikleri, söz dinlemezlikleri, çalgıları, şarkıları, havailikleri, madrabazlıkları ve üçkağıtçılıkları ile nam salmışlardı.

Yüzbaşı da dahil olmak üzere birçok kişi, ölümsüzlük denen şeyin tadını en güzel Harifiler'in çıkarttığı konusunda hemfikirdi. Melike Hanım da aynı şekilde düşünüyordu belki ama konu, mucizevi bir şekilde rahminden çıkarttığı biricik evladının evliliği olunca işin rengi pek tabii ki değişmiş, Mehmet Sinan tüm uyarılara rağmen aşkında ısrarcı olunca, Nesli Leyla kadınları, ellerini siyah elbiselerinin kıvrımlarına gizlenmiş hançerlere atmak zorunda kalmışlardı.

Bütün âlemin altını üstüne getiren mesele buncacık, en acemi yazarın bile kalemini oynatmaya tenezzül etmeyeceği kadar basit bir hikayeden ibaretti işte. Fakat etkileri kalıcı ve sarsıcı olmuştu. Mehmet Sinan soyunu terk edip Yediler'in yanına sığınmış, Geceliler hakkında bildiği herşeyi anlatmıştı. O günden sonra tüm inisiyatif Ocağa ve Solaklar'a geçmiş, oluk oluk kan akmış, sülaleler sönmüş, hanedanlar devrilmiş, Şefvi ve Hunhan, İstanbul'dan sürülmüş, kalan soylar ve beyler zapturapt altına alınmış ve İdris Usta, yapıştığı kanlı dizginleri elinden bir daha bırakmamıştı.

Buraya kadarı meselenin 'magazin' kısmıydı. Yüzbaşı'nın odaklandığı nokta ise bu kırık ve kanlı aşk hikayesinin günümüze kadar ulaşan yansımalarıydı.

O zamanlar Harifiler'in ciddi bir kısmı, özellikle de katledilen kızın akrabaları, Mehmet Sinan'ı sadece damatları olarak değil, soylarını yüceltecek kutsanmış liderleri olarak görmüşler, tüm gelecek hayallerini onun üzerine kurmuşlardı. Akabinde yaşadıkları kırgınlık da hayalleri kadar büyük olmuştu tabii ki. O zamanın Harifi Bey'i Kadife Halil, yükselen isyan dalgasının karşısında tutunamamış, katliamı kışkırtmak,

hatta gizlice dahil olmakla suçlanıp devrilmiş, yerine Kamalı Celal getirilmişti.

Aradan geçen yüzyıllar içerisinde Mehmet Sinan'ın ismi, gecelilerin büyük çoğunluğu tarafından lanetle anılırken, bir grup Harifi gecelisi aynı ismi saygı ve özlemle anımsamaya devam etmişlerdi. Bugün ise, Kamalı Celal'in devrilip yerine eski hanedan ailesinden İskete Mümtaz'ın iktidara getirilmesinden dolayı iyice çileden çıkmış vaziyette olan bu isyankar aileler, Mehmet Sinan'a her türlü desteği vermeye hazırdılar.

Yüzbaşı, bu desteğin niteliği ve niceliği hakkında afaki tahminler yürütmekteyken Mehmet Sinan, sırtı annesinin oturduğu koltuğa dönük bir şekilde ve nispeten daha sakin bir sesle tekrar sordu: "Evet... Duymayan kaldı mı?..."

Kimsenin değil cevap vermeye, soluk bile almaya niyeti yoktu. Çünkü tüm gözler ağır ağır ayağa kalkan Melike Hanım'ın üzerindeydi. Âlem hakkında en deneyimli olanların bile dağarcığının dışında kalan bir durum yaşıyordu. Çünkü odadaki herkes bir Geceli kadınının ağladığına ve ağlarken, evladından ötürü ağlayan herhangi bir anne gibi görüldüğüne şahit oluyordu.

Melike Hanım biraz yaklaştı ve "Ben yaptığım işin bedelini ödedim Mehmet Sinan." dedi oğlunun kulağının tozuna doğru, "Hem de misliyle... Bir hainin annesi olarak anıldım, anılıyorum ve dünya durdukça da anılacağım... Yetmez mi?..."

Mehmet Sinan hışımına annesine doğru döndü: "Sen daha neyin bedelini ödediğini bile bilmiyorsun! Ben sevdiğim kadının intikamını almadım! Ben, bana, kararına, kalbimin seçimine, irademe saygı duymadığınız, kutsallığımı lafta bıraktığınız için hepinizi cezalandırdım. Zerre pişmanlığım yok! İyi ki yapmışım. Keşke daha fazlasını da yapsaymışım! Çünkü yetmemiş. Akıllanmamışsınız... Ama öğreneceksiniz!"

Melike Hanım oğluna şöyle bir baktı. Yanakları hâlâ yol ıslaktı ama artık ağlamıyordu. "Aklını başına topla Mehmet Sinan!" dedi sadece ve sonra bakışlarını hızla ve doğrucu koltukta dipdibe oturan subaylara çevirdi: "Şartım hâlâ geçerlidir! Bu iş bittikten sonra bu 'soy küfrünün' 12. Daire'nin ve Yediler'in uydurduğu bir yalan olduğunu söyleyeceksiniz. Oğlumun ismini bu pislikten temizlemek için elinizden ne geliyorsa yapacaksınız. Yoksa... Öz evladımın az önce söylediği gibi, fazlasıyla sinsi ve soğukkanlıyım. Başınıza dert olurum!"

Doğan'ın ruh hali nasıldı hiç bilmiyordu ama Sarp'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Renk vermemek için ciddi bir çaba harcayarak "Merak etmeyin..." diye cevap verdi.

Melike Hanım, Yüzbaşı'ya son bir bakış daha gönderdi. "Eğer anlaştıysak," dedi, "Ben müsaadenizi istiyorum. Yapa-cak işlerim var."

Yüzbaşı da ayağa kalktı. Onu Doğan ve diğerleri izledi. Bir tek Abbas Ağa hâlâ koltuğunun ucunda oturuyordu.

"Elbette anlaştık," dedi Sarp, "Ve bu sadece benim kişisel sözüm değil, 12. Daire'nin de teminatıdır... Şüphemiz olmasın."

Lafını küçük bir baş selamıyla noktalarken, ters ters kendisine bakmakta olan Mehmet Sinan'a aynı şekilde karşılık vermeyi de ihmal etmedi. Ne aşk hikayesi umurundaydı ne öfkesi ne de hesapları. Nesl-i Leyla'nın göndereceği elli köleye fena halde ihtiyacı vardı. Üstelik Melike Hanım, Bahar ile Sanem'in bakımlarını da üstlenmişti. İş - güç bir tarafa, bu herşeyden önemliydi.

İşte Mehmet Sinan da Yüzbaşı'nın canını tam da bu konu üzerinden ve kasten yakmaya çalıştı: "Siz uğurlamaya gelmeyecek misiniz Yüzbaşım?"

Akkor bir acı Sarp'ın yüreğini dağladı ama zihnine ulaşmadan bir anda dağılıverdi. Bahar ve hissettirdikleri ancak bu kadarlık bir etki bırakabiliyordu ruhunda. Gün içerisinde çok

sık aklına geliyor ama her defasında zihni bir başka düşünceye, hiç kaçacak yeri yoksa neşeye ve espiye kayıveriyordu. “Yok...” diye karşılık verdi gülümseyerek, “Ben haftalık hakaret kotamı doldurdum evvelsi gün. Fazlasına lüzum yok...”

“Anlıyorum Yüzbaşım...” dedi Geceli. Açıkta bulduğu yarayı biraz daha deşelemeye niyetli gibiydi ama annesinin acelesi vardı.

“O zaman hepinize iyi akşamlar diliyorum.” dedi Melike Hanım, sonra şanına yakışır adımlarla yürüdü ve kimseden uğurlama beklemeden kapıyı açıp gitti.

Bir nezaket suskunluğunun ardından, Mehmet Sinan salondakilere döndü: “Benden haber bekleyin. Bu sırada kılıçlarınızı da iyice bileyin. İskete Mümtaz eğlenceye çıkacakmış... Haber kesin.”

“Tamam Mehmet Sinan...” dedi Solakbaşı oturduğu yerden. Subaylar ise bir karşılık vermedi. Geceli bu sefer ev sahiplerine döndü: “Kim götürecekt bizi?”

İrfan cevapladı: “Volkan arabada bekliyor...”

Aret, “Biz de misafirlerimizi yolcu edelim o zaman. Yükleri ağırdır.” diyerek sözü bağladı. Sesi sertti. Dönüp hâlâ elinde duran tepsiyi geniş yontu tezgahının üzerine bıraktı. Sonra İrfan ile Meryem’e dik dik bakarak başıyla kapıyı işaret etti: “Haydi...”

İrfan itaatkarca ama yine de hafiften öfleyerek kapıya doğru yürüdü. Peşinden Meryem de hareketlendikten sonra Aret, Mehmet Sinan’a döndü: “Buyurun...”

“Teşekkürler...” dedi Geceli. Geride kalan Solakbaşı ile subaylara küçük bir baş selamı verdikten sonra kapıdan çıktı.

Yalnız kalmalarının ardından ilk yorumu Sarp Yüzbaşısı yaptı: “Keçileri kaçırmış bu...”

“Kendi kaşındı.” diye karşılık verdi Abbas Ağa, “Onca yıl, o dehlizde, kimsesiz, habersiz, kanının değidiği herkes ölüyor... Kolay değil ama kendi kaşındı.”

“Dert çıkartmasın?...”

Üsteğmen sormuştu. Yüzbaşı da içten bir “Off Doğan...” ile karşılık verdi, “Hiç aklımı bulandıramam şimdi. Sen de yapma...”

“Peki komutanım.” dedi Üsteğmen. Sonra sustu. Sarp bu sessizliğin çok uzun ömürlü olmayacağını düşünüyordu ki, Doğan devam etti: “Ama benim bir sorum daha var...”

“Hah!” dedi Sarp, “Şarttır o da.”

Üsteğmen güldü: “Öyle komutanım.”

Sarp kendisini ikili koltuğa geri bıraktı. Hala berjerin ucunda oturan Solakbaşı da arkasına yaslandı. Doğan hiç dolandırmadan, doğruca sordu: “Bizim operasyon merkezimiz neresi?”

Soru biraz sıkıcıydı ama Yüzbaşı’nın tahmin ettiği gibi de şarttı. Herkes biraz düşündü, sonra Yüzbaşı mırıldandı: “Burası gibi...”

Doğan’ın itirazı hazırды: “Onun farkındayım komutanım ama burası hem yabancı hem de zaafli.”

Bu sefer de Abbas Ağa mırıltıyla onayladı: “Çok hem de...”

Herhangi bir tartışmanın herhangi bir şekilde uzamasını hiç sevmeyen Yüzbaşı hemen geriye kalan seçenekleri sıraladı: “O zaman ya Kütüphane ya da Mahalle.”

‘Mahalle’ lafını duyan Abbas Ağa’nın gözleri istemsizce büyüyüvermişti. “Kütüphaneyi konuşuruz da...” dedi, “Mahalle’nin mahremi mevzuysa ben ağzımı açmam. Vebali büyük olabilir çünkü, peşinen söyleyeyim.”

Kimseden bir itiraz gelemeydi. İşin ahlaki boyutları bir tarafa, Elif Hatun tarafından gizlice yetiştirilmiş ve senelerce

gizli tutulmuş sanat sahibi üç çömezi Ustalar'a sormadan Mahalle'ye buyur etmek, işin içinde bir numara varsa eğer, ölüm-cül sonuçlar doğurabilirdi. Kanatlı alevciklerin taşıdığı o kara sanatın hatırası hafızalarda hâlâ tazeydi. Ayrıca Mahalle son sığınakları, son cephe hatlarıydı. Elden çıkması halinde dım-dızlak ortada kalırlardı.

Geriye kalan son seçeneği konuyu açan Üsteğmen dillendirdi: "Kütüphane?..."

"E Doğan..." dedi Yüzbaşı, başka da birşey demedi. Oturup ciddi ciddi tartışmamışlardı, zaten gerek de yoktu, çünkü Kütüphane'nin kullanılmayacağı apaçık ortadaydı. Girişi, zayıf da olsa korumalıydı ama konumu fazlaca merkezi bir bölgedeydi. Uzak semtlerden ulaşmak için çok ciddi trafik bariyerlerini aşmak gerekiyordu. Nesl-i Leyla'nın desteğiyle sayıları artmıştı. Bir de Harifi gecelileri gelince iyice kalabalık olacaktı. Bu kuvveti ekipler halinde ve birarada tutmaları gerekiyordu. Dağıtamazlardı. Ne ayrı ayrı o kadar mekânı güvende tutabilirler ne de iletişimi ve eşgüdümü sağlayabilirlerdi. Onca geceliyi ve insanı, ekipmanlarıyla, eşyalarıyla, Kütüphane'nin galerilerine, tünellerine ve taş odalarına yerleştirmek mümkün olsa bile delilikti, diğer şartlarla birlikte değerlendirilince de çok çok tehlikeliydi.

"İyi – kötü bir kuvvet topladık, onu da en baştan mezara tıkmayalım..." dedi Yüzbaşı.

Solakbaşı mecburen onayladı: "Doğru..."

Üsteğmen birkaç tereddüt mırıltısı çıkarttı, sonra komutanına baktı: "Ama benim kesin bir karara ihtiyacım var. Bütün acil durum, giriş – çıkış, toplanma ve lojistik planlarını ona göre yapacağım çünkü."

"Burası, burası..." diyerek konuyu çabucak karara bağladı Yüzbaşı. Oturduğu koltuğa yaslandı, ellerini kafasının arkasında birleştirdi ve iyice gerindi. Derken, Solakbaşı'nın yanında

olduğunu hatırlayıp toparlandı. “Eee Ağa?” diye sordu gülererek, “Nasıl olacak bu işler? Baksana plan falan diyor Doğan. Sen ne diyorsun?”

“Planın en incesi lazım.” diye mizahsız bir yanıt verdi Solakbaşı.

Üsteğmen sıkkin bir ifadeyle kafasını salladı. Ağa devam etti: “Sayımız yeterli. Harifiler de rahatta hâlâ. Zaten tedbiri fazla sevmezler, boşluk illa ki verecekler... Gireriz, kimin neyi alınacaksa alırız, kimi bırakacaksak bırakırız, orası kolay... Lâkin dert ettiğim başka. İş, içinde Ustalar varmış gibi göstermeye geldi mi, işte orasını sıkı dokumak lazım...”

Subayların sessizce kafa sallamaktan başka bir cevapları yoktu. Zira, planın iki ana amacından birisi Harifi Beyi’ini ortadan kaldırmaksa, diğeri de Ustalar’ın, Solaklar’ın, Sinaniler’in ve 12. Daire’nin tüm güçleriyle birlikte hâlâ İstanbul’da ve dimdik ayakta olduklarını cümle âleme ilan etmekte.

Yüzbaşı hazır konusu açılmışken, cevabını az çok bildiği bir soruyu yine de sorma ihtiyacı hissetti: “Çocuklar hiç mi işe yaramaz?”

“Yaramak zorundalar,” diye cevap verdi Ağa, “Ama geride duracaklar. Yanımızda üç sanat sahibi var diye düşünmeyin sakın. Biraz ses, biraz görüntü verecekler o kadar. Dahasını beklemeyin, ne o gece ne de sonrasında da fazla bel bağlamayın.”

Sarp koltuğunda doğruldu. Konu ilgisini çekmişti: “Sorun ne peki?”

Solakbaşı bu soruya cevap vermeden önce bıyıklarının uçlarını kemirerek kısaca ama derince düşündü. “Tecrübe...” diye mırıldandı. Sonra, verdiği cevabı eksik bulmuş olacak “Hayat...” diye ekledi, “Hayatları eksik... Elif Hatun iyi yetiştirmiş çocukları, belli. Bilgileri âlâ, terbiyeleri tam... Lâkin ve de haliyle, hep gizlemiş. Kavganın, çekişmenin içine salmamış. Bu yüzden pişmemişler hiç...”

Konuya olumlu tarafından bakmaya çalışan bu sefer Yüzbaşı oldu: “Kılıçta hiç fena değiller ama...”

Solakbaşı onaylar gibi kafasını salladı ama cevabı çoktan hazırды: “Talim başka Yüzbaşım.” dedi, “Ne kadar ciddiye alırsan al, ne kadar gözün dönerse dönsün, karşındakinin düşmanın olmadığını bilirsin nihayetinde. O da seni bilir... Talimde cengâver görünecekler tabii. Kılıcın her türlüünü oynatacaklar, sanatın her türlüünü fısıldayacaklar. Çünkü, dedim ya, ustaları çok iyi eğitmiş, çok ihtimam göstermiş ama... Herşey ustayla bitmiyor işte...”

Abbas Ağa hızlıca bir soluk alıp devam etti: “Misal, dışardan baktığında sanırsın ki, Salih Usta’yı usta yapan, ustası Niran Hatun, onu Hatun yapan, ustası Behruz... Ama değil... Bir ustayı usta yapan, öğretmenleri, yarenleri kadar düşmanlarıdır. Canına kastedenlerdir, çektiği acılardır, yitirdikleridir, tattığı korkulardır, zaferlerdir, ezcümle; yaşadıklarıdır, hayatıdır. Başka türlü usta pişmez. Çiğ kalır, ham kalır, sönük kalır...”

‘Sönük kalır’ lafını mecazen mi söylemişti, yoksa bir gerçeğe binaen mi bilmiyorlardı ama subayların gözlerinin önüne bir anda Niran Hatun gelivermişti. Ateşini, sadece bedeninden değil, ruhundan ve yüreğinden de yükselen o harareti hatırlamışlar, onu hatırlayınca da Meryem’in ne kadar ‘sönük’ kaldığını gayet iyi anlamışlardı.

“Bu yüzden...” diyerek lafa bir düğüm attı Solakbaşı, “Çocukları mümkününce çatışmanın dışında tutmak lazım, yoksa maazallah, işi berbat etmelerini geçtim, kanlarına girmiş oluruz. Hakiki bir vuruşmadan sağ çıkamazlar. Telef olurlar ki, işin içinde Elif Hatun’un bir numarası bile olsa neticede vebali vardır.”

Yüzbaşı hafif hafif kafasını sallayarak Üsteğmen’e döndü. “Ağa doğru diyor Doğan.” dedi yavaşça, “Bu savaş, ilk savaşları

olmak için fazla büyük, fazla acımasız. Talihleri kötü zaten zavallıların, bir de biz zorlamayalım.”

“Anlıyorum komutanım...” dedi Doğan ve konuyu hemen bağladı: “O zaman Mehmet Sinan’dan haber bekliyoruz, bu süre zarfında da elimizdekileri nasıl kullanacağımızı düşünüyoruz.”

“Aynen öyle.” diye onayı verdi Yüzbaşı. Lafını bitirir bitirmez de Abbas Ağa kendi dizine bir şaplak indirip ayağa kalktı: “O zaman bana da müsaade...”

Sarp bu zengin kalkışına gerçekten şaşırmıştı. “Nereye yahu?” dedi gülerek, “Operasyon Merkezimiz burası dedik ya.”

Solakbaşı da güldü: “Ben de onun için gidiyorum ya. Te-chizatı, mühimmatı elden geçirteyim, çocukları toplayayım, evleri kilitleyeyim, geleyim. Anlaşılan buradayız artık...”

“Kolay gelsin.” dedi Yüzbaşı. Doğan’a döndü: “Sen?”

“Ben mahalleye komutanım.”

“Peki sen ne zaman taşınacaksınız Merkezimiz’e?”

Doğan, komutanının gülücüklü dudaklarındaki imayı çözmüştü. Utangaçça sırttı: “Yarın... En geç öteki gün...”

“Yasemin?” diye sordu Sarp. Üsteğmen’in biraz yüzü düştü: “O Mahalle’de kalıyor. Hepten boş bırakmak olmazmış...”

“İyi bakalım...” dedi Yüzbaşı. Merak ettiği başka birşey kalmamıştı: “Uğurlayayım sizi.”

Birlikte kapıya doğru yürümeye başlamışlardı ki, Abbas Ağa salonun ortasında durdu ve etrafına şöyle bir baktı. “Ma-aşallah...” dedi derince, “Şu oğlanın evine de hayran kaldım.”

Gerçekten de hayran kalınmayacak gibi değildi Aret’in evi. İlk bakışta oldukça sıradan görünüyordu. Göze değil batan, çarpan birşey bile yoktu. Fakat büyü sonradan ve ayrıntılarda belli ediyordu kendisini. Duvarları kaplayan ve doğal kesimmiş

gibi görünen her bir taşın, yontma sanatının en ince örnekleriyle bezeli olduğu, ancak dikkatli bakınca fark ediliyordu. Ya da ahşap gibi görünen nakışlı sehpanın, aslında yekpare mermerden oyma olduğunu anlamak, insanı fena şaşırtıyordu.

Ters bir 'L' harfi şeklindeki bu salonun uzun tarafının üç duvarı, yukarıya çıkan merdivenin ağız hariç, boydan boya raflarla kaplanmış, kitapların arasına, her biri Aret'in sanatının eseri olan; klasik, modern ve modern ötesi tarzlarda işlenmiş, mucizevi derecede güzel heykeller yerleştirilmişti. Etrafa dağınıklık hissi veren tek şey, Aret'in yontu tezgahı olarak kullandığı büyük masaydı ki, onun üzerindeki hengamenin bile kendi içinde bir ahengi vardı.

Derken Abbas Ağa, sanki aklına aniden birşey gelmiş gibi durdu ve sol taraftan başlayarak raflar boyunca, ağır ağır ve kitaplara baka baka yürümeye başladı. Köşeye yakın bir noktaya gelmişti ki, "Elbette yahu..." diye mırıldanarak raflardan yeşil ciltli, kalınca bir kitap çekti. Kapağına şöyle bir göz attı, çevirdi, iç sayfayı okudu, sonra gülümsedi ve subaylara döndü: "Gelin bakın şunlara..."

Yüzbaşı ile Üsteğmen yaklaşp, Ağa'nın parmağıyla işaret ettiği yeşilli, kırmızılı, mavili kitap sırtlarının üzerine basılmış yaldızlı harfleri okumaya başladılar: 'Ateş Sanatları'nın Esasları', 'Zihin Sanatında Yollar ve Üsluplar', 'Saklama ve Saklanma Sanatlarına Dair', 'Kibir ve Karanlık Üzerine', 'Kadimlerin Kanunları', 'Sanatın Özüne Dair Münazaralar' 'Sanatta İçre ve Dışra Okumalar' ve daha onlarcası...

"Bunların hepsi Cihan Usta'nın kitapları." diye açıkladı Abbas Ağa, "Ocağa gelen her çırac hatmetmiştir hepsini..."

"Vaaay!" diye bir tepki verdi Yüzbaşı. Cihan Usta'nın namını duymuştu, hikayesini de biliyordu. Ocak tarihindeki en entelektüel usta olarak anılırdı. Sanat ve savaş eğitimlerinde

kullanılan hemen hemen bütün kitaplar ya onun eseri ya da derlemesiydi. Yaptığı çevirilerin sayısını ise bilen yoktu.

Solakbaşı devam etti: “Harf İnkılabı olduktan sonra Elif Hatun, Cihan Usta’nın külliyatını yeni harflerle yeniden yazmaya başlamış diye duymuştum, doğruymuş. Birer nüshasını da kendine ayırmış demek ki. Bakın...”

Sarp ile Doğan, Ağa’nın elindeki kitaba baktılar. Daktilo ile yazılmış ilk sayfanın en altına, mürekkeple kondurulmuş bir işareti gösteriyordu Solakbaşı. Minicik bir ‘elif’ harfiydi bu.

Yüzbaşı bir ‘Vaaay...” daha çekti. ‘Gelecek kuşaklar kaygısı’, Elif Hatun’un yüreğine bir hayli önceden yerleşmişti belli ki. Ne işine yarayacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu ama yine de bunu öğrendiği için kendisini daha iyi hissediyordu.

Dor Kulesi'nin üçüncü katının kuzey kanadındaki kapalı amfi tiyatrodaki, bir saati aşkındır Büyük Samtuva'nın kahramanlıklarını anlatan koroyu dinlemekte olan seçkin davetlilerin arasında İdris Usta, gerçekten kaliteli vakit geçiren birkaç kişiden birisiydi.

Prens Larra'nın ağına takılan en etkili işbirlikçi olan Maranva İsis ile nihayet tanışmıştı. Gerçi kadının yüzünü henüz görememişti. Bu küçük tiyatrodaki nerede oturduğunu bile tahmin edemiyordu ama hiç önemli değildi. Kim olduğunu bile bilmediği bir hükümrân tarafından aralarına kurulan 'zihin köprüsü' sayesinde bir saattir konuşuyorlardı ve bu buluşmayı ayarlamak dört gününü almıştı.

Daha geldikleri günün ertesinde meşhur 'kapı arkası temaslarına' başlamak için muhteşem bir ortamla karşılaşmıştı İdris Usta. Prenses Simşa adına düzenlenen resmi 'hoşgeldin' törenleri başlamıştı ve ne harikaydı ki bitmek bilmiyorlardı.

Törenler, Büyük Samtuva ile Küçük Prensesi'nin, altı karnatlı aslanın çektiği, zümrüt işlemeli bir savaş arabasının üzerinde, bitki hükümrânlarının fısıldadığı akıllara durgunluk veren çiçek ve koku gösterileri eşliğinde hipodroma inerek bol tezahüratlı on iki tur atmasıyla başlamış ve çok kısa bir zaman içerisinde başta Niran Hatun olmak üzere üç ustanın da seyirlik birer yaratık gibi o davetten bu merasime dolaştırıldıkları bir gezici bir kumpanyaya dönüşmüştü.

Sonraki günlerde Büyük Ev'i ziyarete gitmişler, tüm saygıdeğer üyelerle tek tek tanışmışlar, hep birlikte yemek yemeye

çalışmışlar, ardından yarı aç yarı tok, anlamsızca sokaklarda dolaşıp sözde halkı selamlamışlar, sanat okullarını ziyaret edip, 'Büyük Ev'in Askerleri'ni ve sırasıyla diğer birlikleri denetlemişlerdi.

Düşmanlarının gözü kara, zalim ama acemi olduklarına iyice inanmıştı İdris Usta.

Törenler silsilesi elbette birkaç amaca hizmet ediyordu. Küçük kızının gelmesiyle uykusundan uyanan Büyük Samtuva, fırsattan istifade halka sergileniyor, bu vesileyle aile, birliktelik, güç, şatafat gibi kavramlar şişiriliyor, 'Ölümsüz Samtuva' efsanesi pekiştiriliyor, fakat en önemlisi Şahnen Simşa ve insan diyarından gelen yoldaşları sürekli meşgul ve gözaltında tutuluyordu. Hesaba katmadıkları nokta ise bu tür etkinliklerin gizli görüşmeler ve istihbarat faaliyetleri için ideal ortam sağladığıydı. Usta da bu tecrübesizliği çok iyi değerlendirmiş, Şahnen Larra'nın fısıldadığı isimlerle tek tek bağlantı kurmuş, yeni hikayeler dinlemiş, duyduklarının boşluklarını doldurmuş ve sonunda Maranva İsis ile başbaşa ya da yüzyüze olmasa da birebir konuşacak kadar güven devşirmeyi becermişti.

"Zikrettiğim ismi gayet iyi tanıdığınızı tahmin ediyorum..." diyerek lafını bağladı Maranva İsis.

Zihnine konuşurken, kalbinin gümlemesini de duyabiliyor muydu hiç bilmiyordu İdris Usta. Ama çok heyecanlanmıştı. Saygıdeğer Maranva az önce, Şahnen Simala'nın bir numaralı suç ortağını, Ateş ve Bedel teşkilatının kurucu liderlerinden birinin ifşa etmişti.

Usta konuşmaya başlamadan önce, zihninde bir sır olarak kalması gereken bilgileri güvende tutan sanatı bir kez daha kontrol etti ve "Tabii ki tanıyorum..." diye cevap verdi, "Dediğiniz gibi gayet iyi tanıyorum hem de. Şunu da rahatlıkla söyleyebilirim, o sefil yaratık avanesi olmadan böyle bir işe girmez."

"Başka liderleri de mi var?" diye sordu Maranva.

Tereddüt etmeden “Evet...” dedi Usta, “Bizim tarafta işle-
rin başında duracak birileri lazım... Ne kadar emin olsam da
söylediklerim varsayım tabii ki. Kendi diyarımızda da bir so-
ruşturma yürütüyoruz fakat bilgi akışımız henüz yok. En kısa
zamanda irtibat kurmaya çalışacağım.”

Maranva İsis bir isim duymak için fazla üstelemedi. Cüm-
lenin sonuna üç nokta koyar gibi “Peki...” dedi, “Heyecanla
bekliyor olacağım.”

İdris Usta, Areşmarralı kadının görüşmeyi sonlandırmak
üzere olduğunu hissetti. Fakat soruları henüz bitmemişti. En
merak ettiğini sona saklamıştı hatta. “Afedersiniz sevgili Ma-
ranva?” diye sordu ve hiç yalpalamadan devam etti: “Sizin çı-
karınız nedir bu işbirliğinden?”

Usta’nın zihni bir anda boşalmıştı sanki. Sadece Maranva
İsis’in değil, zihin köprüsünü kuran hükümrânın da yoklu-
ğunu hissediyordu. Bu anı gidişi ve cevapsız kalan sorusunu
nasıl yorumlaması ve bundan sonra nasıl davranması gerekti-
ğini düşünürken kadının sesi geri geldi. “Ailem İsisler’in hiye-
rarşisinde altlarda yer alırdı.” dedi. Sesinde bir çekince yoktu:
“Fakat sevgili babamız Büyük Samtuva’nın yaptığı katliam-
lar neticesinde bir hayli yukarıya tırmandık. Areşmarra bugün
yeniden kurulacak olsa, sadece Erkveren Analar Divanı’na ka-
tılmakla kalmayacağım, gelecekteki şahnanı da ya ben doğu-
racacağım ya da kızım. Açıklayıcı oldu mu?”

“Makul...” diye karşılık verdi Usta. Sesinde belirgin bir ha-
yal kırıklığı vardı. Yine bir klişeyle karşılaşmıştı. İktidar de-
nen şey tüm diyar ve zamanlarda aynıydı demek ki. Ama in-
san yine de Ateş Diyarı ismini taşıyan bir yerden daha farklı
motivasyonlar bekliyordu...

Gel gör ki Maranva İsis, Usta’nın sesindeki kırılganlığı farklı
yorumlamış ve fazladan bir bakla daha çıkartıvermişti: “Şahnen

Simala, Areşmarra'ya bağımsızlığını geri vermeyi düşünüyor ama tahtına kendi oturmak şartıyla!”

İdris Usta “Harika!” diye karşılık verecekti ama kendini son anda durdurdu. Keyfi yerine gelmişti. Her zorba gibi Prenses Simala da gördüğü her tahta ve taca saldırıyordu. Bu da daha fazla düşman demekti.

Sizi anlıyorum diye mırıldanmaktayken zihninin tekrar boşaldığını hissetti. Biraz bekledi... Maranva İsis bu sefer gerçekten gitmişti. Akabinde dış sesleri kısan sanat da ortadan kalktı ve sahnede çınlayan ağdalı müzik tekrar kulaklarına doldu. Şu konserin bitmesini sadece çekilmezliği için değil, duyduklarını Hatun ile Bengi'ye anlatabilmek için bekliyordu. Ellerini çabuk tutmalılardı. Başkent'te taraflar çoktan belli olmuş, hesaplar yapılmış, yeteri kadar kin biriktirilmişti ama kimse nihai hamleyi yapmaya yeltenmemişti. Simala bile... Beklediği birşey vardı demek ki ve o beklerken yapmaları gereken, düşmanlıkları ve çıkarları asgari müşterekte birleştirmek sonra da istedikleri yer ve zamanda kıvılcımı çakıvermekti. Basitti ama fazla savsaklamaya gelmezdi bu iş. Tabiatın kanunuydu çünkü, enerji fazla biriktiğinde, kendi kendini patlatacak bir yol kesinlikle bulurdu.

Bu sırada, İdris Usta'nın beş basamak aşağısında, kraliyet locasında, babasının tahtının solunda oturan Niran Hatun, hemen yanındaki koltuğa fısıldayarak yalvardı: “Bayılt beni Bengi!... Burnumu kanat, başımı ağrı, birşeyler yap!...”

Güfteden ve besteden ayrı ayrı bezmişti Hatun. Gitmek istiyordu.

Bengi, gerinir gibi yaparak arkasına baktı. Şahnan'ın maiyeti locanın duvar dibindeki koltuklara dizilmişlerdi. ‘Beden Hükümrânlarının Yüce Sanat Efendisi ve Hükümdarlık Baştabibi’ unvanlarını taşıyan zat da aralarında idi. “Bu adam

buradayken olmaz abla.” dedi alçak sesle, “Saniyesinde anlar numara olduğunu...”

Haklıydı. Sanat okullarını ziyaret ettikleri sırada Baştıbb’in bir yarayı bakışlarıyla kapattığına şahit olmuştu.

Hatun somurttu. Açık havada olsalar, bakışlarını yıldızlı gökyüzüne doğru kaçırabilirdi. Fakat kulenin içine inşa edilmiş bu tiyatroda kafasını her kaldırdığında, yutucu bir boşluktan başka hiçbir şey göremiyordu.

Derken hınzır hınzır gülümsemeye başladı. Çok eski bir numara hatıralarından fırlayıp gelmişti. Büzüşmüş dudaklarla Büyük Samtuva’ya doğru döndü. “Baba,” dedi, “Ben çok sıkıldım...”

Aynı hatıra Büyük Şahnan’ın da yüreğini sarmalamış, puslu uykusundan uyanmasına sebep olmuştu. Dönüp küçük kızına baktı. Gözlerindeki şefkat yalımları bir anda kabarıp taşacak, tüm kenti, tüm Sagmarra’yı sarmalayacaktı sanki. Sahenede söylenen kendi destanını hiç umursamadan ya da zaten tamamen unuttuğundan, kocaman, sevgi dolu bir kahkaha attı ve prensesini alnından öpüverdi. Niran Hatun o anda gözlerden kayboluverdi.

Kraliyet locasını bir telaş sarmıştı. Prenses’in muhafızları etraflarına bakınıyor, komutanlarından bir emir bekliyorlardı. Duvarın dibinde oturan saray görevlileri de diken üzerindeydi. İçlerinden kimse, bunun prenses ile babası arasında bir oyun olduğunu bilmiyordu tabii, yaşları yetmiyordu. Simşa, küçük-lüğünde de çabuk sıkılırdı. Babası da onu, görünmezlik sanatıyla örülmüş bir öpücükle tüm sorumluluklarından azat ederdi.

O an, orada, o günleri yaşamış diğer iki kişiden birisi olan Efendi Taura, hükümdarının sağ arkasındaki koltukta, soluk alıp veren taş bir heykel gibi oturuyordu. Hatırlamak denen şeyin ne olduğunu bile hatırlayamaz haldeydi. Diğeri, Veliat

Prenses Simala ise görmezden ve duymazdan gelmekteydi. Fakat gözlerindeki haset saklanacak gibi değildi.

Niran Hatun, babasının yaptığı sanatı bozacak çapta ve cürette birisinin olmadığını bilerek, rahat rahat alt kata indi ve doğu kanadına yöneldi. Kalkmadan önce Bengi'nin kulağına "Odama gelin..." diye fısıldamıştı.

İdris Usta ile Bengi yetiştiğinde, Hatun kapının önündeydi. Görünmezlik sanatından çıkar çıkmaz saray mabeyncisine yakalanmıştı. "Hayır!" diye haykırıyordu adamın suratına doğru, "Ben bugün başka hiçbir yere gitmiyorum! Sakın kapımı çalayım deme!"

Usta ile Bengi, bağırtilar ile nöbetçilerin arasından sıyrılıp kendilerini odaya attılar. Hemen ardından kapı gümlledi. Niran Hatun salonda hiç oyalanmayıp doğruca balkona doğru yürümeye başladı ve ustalara da "Gelin," diye buyurdu.

İdris ile bengi takip ettiler. Kulenin ikinci katında, tam doğu ufkuna bakan kanadında, Hatun'a tahsis edilmiş geniş ve görkemli bir dairedeydiler. Balkona çıktılar. Taş korkulukların hemen yanına yerleştirilmiş, üzeri atıştırılmalıklarla donatılmış masaya doğru ilerleyip, rahat sandalyelere kendilerini bırakıverdiler. Yorulmuşlardı. "Bengi doldur..." dedi Hatun.

Serin pembe şarap, masadaki billur kadehlere akarken İdris Usta masadaki tabakları ve sair kabı kacağı süzüyordu. Sofra bin tembihle hazırlanmıştı ve bu sadece Şahnen Simşa'ya özel birşey de değildi. İçinde barındırdığı tüm fesatlar bir yana Saray'da ortam ve düzen mükemmeldi. Yapılan her iş Sagmarra'ya özgü bir titizliğin ve zevkin izlerini taşıyordu.

Bu estetik geleneğine uygun düşmeyen tek şey ise balkonun beş altı metre aşağısındaki tuhaf bahçeydi.

Usta, ışığını yavaş yavaş yitiren gökkubbenin rengiyle iyice grileşmiş bahçeye dikkatle baktı. Aslında kulenin ilk katının terasıydı burası ama üzerine toprak atılıp bir bahçeye, daha

doğrusu ölü bir bahçeye dönüştürülmüştü. Bulundukları katın etrafını tamamen çevreleyen bu geniş arazide, muntazam sıralar halinde toprağa saplanmış gibi duran, uzaktan bakıldığında yapraklarını dökmüş, çiçeksiz ve dikensiz gül dallarını andıran kupkuru dallar vardı sadece.

İdris Usta bahçeye bakmış, bakmış ama sorularını hafifletecek bir tahmin bulamamış, gözlerinin önündeki ölü gri-lik ruhunu bunaltınca da silkinip kendine dönmüştü. Konuşmaları gerekiyordu. Fakat Niran Hatun, sanki baygın düşmüş gibi sandalyesine iyice yayılmış ve başını da geriye atmıştı.

“Kapı-Kale’den haberler var.” diye söze başladı İdris Usta, “Şahnanlar ve Şahninler, düşmanı Büyük Oluk’un kuzeyinde karşılamaya karar vermişler. Hazır olur olmaz yola çıkacaklarmış.”

“Aptallar...” diyerek doğruldu Niran Hatun, “Kapı-Kale’yi yalnız bırakıyorlar. Böyle mi sadık kalıyorlarmış yeminlerine?”

Usta duyduklarını olduğu gibi aktardı: “‘Yeminimiz, bizi Ramma Vamal duvarlarının ardında kalmaya mecbur bırakmıyor’ demiş Şahnan Ara...”

“Şahnan Ara’yı anlayabiliyorum.” diye araya girdi Hatun, “Ülkesi, düşmanın yolu üzerinde. Başkentini savunmasız bırakıp Kapı-Kale’nin yardımına koşacak hali yok. Ama diğer hükümdarlar hangi akla hizmet açıkta bir savaşı kabulleniyorlar, bunun izahı yok.”

“Var aslında...” diye geçirdi Usta içinden. Kapı-Kale’de yapılan ‘İttifak Toplantısı’nın ayrıntılarına hakimdi ama konuyu dağıtmak istemiyordu. Atarmarralılar heyecanı zaten severlerdi. Meydan savaşında ısrar eden kuzey komşularını da yalnız bırakmak istememişlerdi. Asildamma’nın üstadları ise Şahnan Ara’nın baskısına boyun eğmişlerdi. Bir tek Ereşmar hükümdarı Şahnin Parda, açık savaşa itiraz etmemekle birlikte, ordusunun yarısını Kapı-Kale’nin emrinde bırakacağını söylemişti.

Şahnan Mardu'nun kayınvalidesi, Kapı-Kale'nin de güney komşusu olduğu düşünülürse, oldukça yerinde bir karardı.

İşin kendilerini ilgilendiren kısmına atlayıverdi İdris Usta: "Salih ile İlyas sefere katılmak için izin istiyorlar..."

"Ne?!" diye bağırdı Bengi. Hatun'un da gözleri büyümüştü.

"Gözlemci olarak yahu..." diyerek ortamı yatıştırdı Usta, "Kapı-Kale, Şahnen Larra'nın komutasında sembolik bir birlik gönderiyormuş. İttifaka dahil olduklarını göstermek için... Salih ile İlyas da 'düşmanı kendi gözlerimizle görelim' demişler. İzin istiyorlar..."

Niran Hatun biraz düşündü, sonra hafif hafif kafasını salladı: "O sancağı boşuna bırakmadık onlara. Gitsinler ve cümle aleme ilan etsinler Yedi Kartal'ın da savaşta olduğunu. Ama sıkı sıkı tembihle onlara, ne olursa olsun çatışmaya girmek yok. İzleyecekler ve dönecekler, o kadar..."

"Tabii ki Hatun." dedi İdris Usta. Konuyu Kapı-Kale'den buraya çekecek bir cümle arıyordu ki, Hatun işini kolaylaştırdı: "Şimdi burayı anlat bana İdris." dedi başını yine bezgince geriye atarak, "Herşeyi anlat... Şu 'Büyük Ev'in Ordusu' dedikleri şey ne? Kızıl Atlılar'a ne olmuş?... Ama herşeyden önce, lütfen bana Simala'nın, o saray sümbülünün bütün bunları nasıl becerbildiğini anlat... Hâlâ aklım almıyor."

"Oy oy oy..." diye geçirdi Usta içinden. Hatun'un sorduğu sorular bir buçuk - iki asra yayılmış bir hikayeye dairdi ve anlatması hiç kolay olmayacaktı. Tek bir ismi, Simala'nın suç ortağını söyleyip büyük bir izah yükünden kurtulabilirdi aslında. Fakat bu bomba haberi en sona saklamaya karar verdi. Ateş ve Bedel'in ikinci liderini en baştan ifşa ettiğinde, Hatun'un da Bengi'nin de anlatacağı hiçbir şeyi doğru düzgün dinlemeyeceklerini tahmin edebiliyordu.

“Çok da yabancı olduğu bir hikaye değil aslında.” diye başladı söze, “Simala’nın veliahtlık dönemi haddinden bir hayli uzun sürmüş. Sıkılıp iktidara meyletmesi hiç acaip değil...”

“Ne alakası var?” diyerek doğrulaverdi Hatun, “Bu diyarda yoktur öyle adetler. Babasından önce çekilen nice ‘tanaşsa’⁶⁸ var. Ayrıca iktidarı isteyen hükümdarı devirir. Bu arkasında yaşıyor resmen...”

Hatun’un ilk itirazına içinden “Biri eski köye yeni adetler getirmiş demek ki.” diye karşılık verdi Usta. Ardından sesli konuştu: “Samtuva gibi büyük isimlerin yerini doldurmak zordur. Tahta geçip sonsuza kadar ‘büyük savaştının küçük kızı’ hatta belki ‘hain evladı’ olarak anılmaktansa, onu ‘ölümsüz bir yarı tanrı’ mertebesine taşıyıp, perde arkasından yönetmeyi tercih etmiş... Zekice bir tercih bence.”

Hatun kollarını kavuşturup biraz düşündü. Aklı hiç yatmamıştı. “Koca ülke de bunu yemiş yani...” diye homurdandı.

“Bütün lokmayı tek defada milletin ağzına tıkmamış tabii ki.” dedi Usta, “Küçük parçalara bölmüş, sabretmiş ve hepsini, herkese tek tek yedirmiş. Önce Büyük Ev’i ele geçirmiş...”

“Nasıl?!” diye patladı Hatun. Nidası bir soru değil isyandı. Meclis ile danışma kurulu arasında bir yapıya sahip olan Büyük Ev’in üyelerinin yarısını hükümdar bizzat tayin eder, geri kalanı da seçimle belirlenirdi. Neredeyse kapalı devre çalışan ve zaten durağan olan Sagmarra siyasetinde çok da ciddi bir ağırlığı olmayan bu yapıyı ele geçirmek hem zor hem de gereksizdi.

“Büyüterek...” diye çok muğlak bir cevap verdi Usta ve hemen ardından hızlı hızlı açıkladı: “Seçimle gelen üyelerin sayısını iki katına çıkartmış ama görev sürelerini de iki yıla sınırlandırmış. Sagmarralılar çok sevmiş bu bitmek bilmeyen seçim atmosferini. Atanmış üyeler bir anda gözden düşüvermiş.

68 ‘Tanaş: Evlat’, çoğulu ‘Tanaşsa: Evlatlar.’

Şaşırmamak lazım. Düşünsenize, bir tarafta, iki yılda bir oylarını söke söke alan dinamik siyasetçiler, öte tarafta hükümdarın lütfuyla koltuklarında oturan seçkin ihtiyarlar. Her iki cihanda da halkın kime sempati duyacağı bellidir...”

Hatun susmak zorunda kalmıştı. Usta devam etti: “Bunları yaparken yalnız değilmiş tabii. Bu yeni siyasetçiler arasında...”

“Areşmarralılar’dan bir çete kurmuş...” diyerek cümleyi kendi öfkesince tamamladı Niran Hatun. O kadarlık susmak bile çok gelmişti.

İmalı imalı gülümsedi Usta: “Hayır. Ablan o kadar tezcanlı değilmiş. Başlarda Areşmarralılar’ı hiç karıştırmamış işe. Kendine bir yandaş çetesi kurmuş tabii ama memleketlileriymiş hepsi...”

Bu sefer de İdris Usta duraklamak zorunda kaldı. Zira hikayenin devamını sırasıyla anlatmak artık çok zordu. “Simala, tıpkı halı dokur gibi, yüz ipliği aynı andailmek ilmek örmüş.” dedi, “Önce müstakbel kocasının...”

“Hah!...” deyiverdi Hatun. İçini en çok kemiren konu nihayet açılmıştı.

Usta aksamadan devam etti: “... kocasının ismini parlatmaya başlamış. Ateş Diyarı’nın hiç aşına olmadığı türde, yepyeni oyunlar yazan Areşmarralı bir yazar ortaya çıkıvermiş...”

Bu sefer de Bengi yüksek perdeden mırıldandı: “Yepyeni mi? Hepsi bizim diyardan araklama...”

Yarım bir gülücük eşliğinde Bengi’ye bakmakla yetindi Usta. Lafını unutmamakta kararlıydı: “Pek sevilmiş bu yakışıklı yazar. Ünü Sagmarra sınırlarının dışına taşmış. Diğer ülkelere oyunlarını göndermekle kalmamış, kendisi de gitmiş. Halkın arasına karışmış, şiirlerini kendi sesiyle okumuş, metinlerini imzalamış, hükümdarlarla sofralara oturmuş... Ve iki

sene içerisinde, sadece Sagmarralıların değil tüm Ateş Diyarı'nın, Areşmarra'ya bakışı değişmiş."

"Bir kişiden örürü mü?" diye sordu Hatun. Sesi titriyordu. Yüzü de hem şaşkın hem de ağlamaklıydı. Zira, Birinci Kapılar Savaşı'nın baş sorumlusu olarak bilinen Areşmarra'nın ismi tüm diyarda öfke ile anılırdı.

Cevap Bengi'den geldi: "Böyledir Hatun bu işler... Muktedirler bu yüzden, ta Roma devrinden beri sanatçı beslerler ya..."

İdris Usta hafifçe kafasını salladı ve ekledi: "Genellikle de büyük bir planın ilk adımını atmak için kullanırlar. Simala da böyle yapmış... Halk, Areşmarra'ya birazcık sempatiyle bakmaya başlar başlamaz yandaş siyasetçilerini devreye sokmuş. Büyük Ev'de özgürlük ve barış nutukları atmaya başlamışlar..."

"Hainler..." diye tısladı Niran Hatun. Yüzünü öyle bir gölge bürümüştü ki ne kendinin ne de üzerine dikilen tedirgin bakışların farkındaydı.

"Ne Büyük Ev ne de halk öyle dememiş ama..." dedi Usta tüm azarları göze alarak, "Düşünsenize, Areşmarra asırlardır Sagmarra'nın bir eyaleti, Dor'dan atanan valiler tarafından yönetiliyor, vergisini veriyor, asker gönderiyor ama ne seçme - seçilme hakları var ne de seyahat özgürlükleri... Areşmarralı'ya vatandaşlık haklarının verilmesi oybirliğiyle kabul edilmiş Büyük Ev' de."

Hatun kıpkırmızı kesilmişti ama sesini çıkartmıyordu. Usta devam etti: "Simala bu rüzgarı çok iyi değerlendirmiş. Müstakbel kocası Mira ile olan ilişkisini bir yasak aşk hikayesi gibi sunmuş halka. Romeo ile Juliet'i oynamışlar bir süre. Bir taraftan da babasının efsanesini körüklemeye başlamış. 'Büyük ve Ölümsüz Samtuva'yı' anlatan oyunlar, onuruna şenlikler, şatafatlı törenler... Şansı da yaver gitmiş. Samtuva'nın o yaşta çocuk sahibi olması da ekmeğine yağ sürmüş Simala'nın. Kardeşi Par'ın doğumunu 'ilahi bir mucize' olarak

paketleyip sunmuş piyasaya, bir festival serisi de onun için başlatmış. Hemen akabinde de yeni kulenin yapımına başlamış. Çıkan muhalif sesleri inşaat gürültülerinde boğmuş... Meca-zen de değil hem de. 'Dor'un yeni kulesinin temellerinde çok ceset yatıyor' dediler bana... Kule yükselirken, Simala da yasak aşk hikayesini müthiş bir kavuşma senaryosuna çevirmiş bir taraftan. Kendi icat ettiği engelleri aşı aşı birkaç yıl daha dikkatleri dağıtmış ve Ateş Diyarı'nın gördüğü en şaşılahtan düğün töreniyle noktayı koymuş. Büyük Samtuva da evlilik hediyesi olarak Areşmarralı soyluların kırmızı hırkalarını geri vermiş... İşte bu kadar!"

"Serseme çevirmiş milleti..." dedi Bengi.

"Aynen öyle." diye onayladı Usta, "Anladığım kadarıyla en büyük avantajı da buymuş zaten. Ateş Halkı acemisi böyle entrikaların. Ne olduğunu anlayamamışlar, tabiatıyla nasıl karşı koyacaklarını da bilememişler... Simala hâlâ kullanıyor bu zaafı."

Kısa bir sessizlik oldu. Niran Hatun artık öfkeli değil ağlamaklıydı.

Annesi Themiskiralı İsra ile babasının, Birinci Kapılar Savaşı'nın ilk muharebesinde başlayan aşkları, eski Dor'un mütevazı hipodromunda, bir suikast ile son bulmuştu.

Rivayetler muhtelifti. Kimileri 'intikam' demişti buna. Büyük Samtuva kazandığı zaferlerle birilerinin 'İki Cihanın Efendisi' olma hayallerini suya düşürmüştü ve bedelini ödemesi gerekiyordu. Kimilerine göre ise sorun, muzaffer şahnanın kendisine eş olarak bir 'insanı' seçmesiydi. Ateş Halkı'nın bir takım zat-ı muhteremlerine göre kabul edilemez bir tercihi bu ve hesabı sorulmalıydı.

Suikastçı cinayet mahallinde intihar ettiği için sorular asla cevap bulamamış ve herkes elde kalan hakikatlerle yetinmek zorunda kalmıştı: Themiskiralı İsra, kocası ile ona savrulan

yılan mızrağının arasına atmıştı kendisini. Oracıkta, o anda ölmüştü. Ve mızrağı fırlatan bir Areşmarralı'ydı...

İntikamı korkunç olmuştu Büyük Samtuva'nın. Areşmarra ordusunu ezip geçmiş, başkentlerini yerle bir etmiş, soylu ailelerini ve Erkveren Analar Divanı'nı son ferdine kadar kılıçtan geçirmeye ant içmişti. Efendi Taura durdurmuştu Samtuva'yı. Üç başlı mızrağını elinden atmış ve "Ben Büyük Samtuva'nın emrindeyim." demişti, "Zalim Samtuva'nın değil..."

Fakat Niran Hatun'un akli bu kanlı tarihte değil, Dor Sarayı'ndaki odasında geçirdiği acı dolu zamanlardaydı. Annesi öldürüldükten sonra geceler boyunca yanında yatan, saçlarını okşayan, gözyaşlarını silen ablası ile anlatılan Simala'nın aynı kişi olduğuna inanmak istemiyordu.

Kafasını geçmişin muammalarından ve hüznlerinden uzaklaştırmak için sordu. Sesi titrek ve yorgundu: "Şu 'Büyük Ev'in Ordusu' denen şey nereden çıkmış peki?"

Usta kuruyan gırtlığını pembe şarap ile ıslatmakla meşguldü ve kadehini boşaltana kadar cevap vermedi. "Hikayenin en heyecanlı kısmı da orası zaten..." dedi sonra. Durdu, boş kadehiyle birlikte Bengi'ye döndü: "Sana zahmet..."

Sürahiden dökülen şarabın şırıltısı kesilir kesilmez kaldığı yerden devam etti: "Büyük Ev'in daimi üyelerinden birisi Simala hakkında gizli bir soruşturma başlatmış. Simala da bundan haberdar olmuş ya da bir başka söylentiye göre soruşturmayı perde arkasından başlatan zaten kendisiymiş. Aleyhinde çok somut deliller eklemiş dosyaya. Areşmarralılarla yaptığı işbirliğini, iki cihanın efendisi olma niyetini, babasını kukla gibi oynattığını ispat eden zihin kayıtlarını bizzat kendisi sızdırmış. Sonra da bir yolunu bulup, Dor Ordusu ile Kızıl Atlılar'ın komutanlarının dosyayı görmelerini sağlamış..."

Bengi küçük, sinir yüklü bir kahkaha attı: "Gel de darbe yapma..."

“Simala da bunu bekliyormuş.” dedi Usta kadehinden küçük bir yudum aldıktan sonra, “Komutanlardan birkaçını vaat ya da tehdit ile çoktan yanına çekmiş zaten. Aleyhindeki soruşturmayı başlatan daimi üye aniden ‘çekilme’ kararı alınca hazırladığı dosya boşa düşmüş. Soruşturma gizli olduğu için sahip çıkan da olmamış. Yanına çektiği komutanların ifadelerine dayanarak hızla bir karşı dava başlatmış. Dor Ordusu’nu darbeye teşebbüsle suçlamış. Yüksek komutanlarının hepsi mahkum edilmiş. Rütbeleri sökülmüş ve sürgüne gönderilmişler. Bununla da yetinmemiş Simala. Dor Ordusu’nun özerkliğini elinden almış, ismini değiştirip doğrudan Büyük Ev’e, yani kendisine bağlamış...”

Hatun yine kıpkırmızı kesilmişti. Kadehine uzanıp kafasına dikti ve sordu: “Peki ya Kızıl Atlılar?”

“Gizlilikleri sayesinde kurtulmuşlar.” dedi Usta, “Sadece komutanları ve muhafızları yakalanıp mahkum edilmiş. Akıbetleri de meçhul. Hepsinin Simala’nın işkence tezgahlarında öldüğüne dair söylentiler var. Doğru olabilir... Ama hiçbirini konuşmamış. Açığa çıkan başka Atlı yok çünkü... Simala’nın tek ve en büyük kabusu olmaya devam ediyormuş Kızıl Atlılar. Hatta son günlerde Simala baya bir telaştaymış. Avanesini salmış dört bir yana, her yerde Kızıl Atlılar’ı arıyorlarmış... Bil bakalım neden?...”

Günlerden sonra ilk defa kendisi gibi, ağzının kenarıyla gülümsedi Niran Hatun. Usta’nın sorusuna bir karşılık vermesine gerek yoktu. Belliydi çünkü. Ramma Vamal’dan gelmek için bir kızıl kanatlı at istemesi Simala ve avanesini telaşlandırmıştı.

Tamamı kadınlardan oluşan küçük ama etkili bir süvari birliğiydi Kızıl Atlılar. Sagmara’nın ilk askeri gücü oldukları, hatta Dor şehrinin kuruluşunu bile gördükleri söylenirdi. Aralarına katılacak yeni savaşçıları, Sagmarralı genç kızlar arasından kendileri seçip yetiştirir, komutanlarını da kendileri

belirlerlerdi. Yalnızca 'Yel Kadını' unvanını taşıyan liderleri ile on muhafızı kimliklerini ifşa ederdi. Geri kalan bin yüz atlı kadın, ama Dor'da ama başka şehirlerde günlük, sıradan yaşamlarına devam ederlerdi. Savaş ve talim zamanları dışında gökyüzünde özgürce dolaşan kanatlı atları ise sadece binicilerinin ve Sagmarra hükümdarının çağrısına kulak verirlerdi.

Niran Hatun, babasından bu kadim bineği isteyerek, tıpkı annesi gibi bir Kızıl Atlı olduğunu cümle diyara ilan etmiş ve etraflarını sarmalayan tehlikeyi daha da ölümcül hale getirmişti. Fakat bu keyif almasına engel olmuyordu...

İdris Usta, Hatun'un gülümsemesinin kendiliğinden sönmelerini bekledi. Zira az sonra, sadece onun değil, Bengi'nin de keyfini iyice kaçıracaktı.

Sakince şarabını yudumladı, her iki yoldaşına da şöyle bir baktı ve "Sakafi..." deyiverdi.

Niran Hatun ile Bengi, konunun bir anda bu isme nasıl geldiğini anlamamışlardı. Kafalarındaki tüm taşlar yerine oturunca da yüzlerindeki hayret kırıışıkları bir anda öfke çizgilerine dönüşüverdi.

Önündeki masanın taş yüzeyine kuvvetli bir tokat atıp ayağa fırladı Bengi. Yüzündeki ifade ise insanlık hallerinin sınırlarında dolaşıyordu. Öyle ki, Niran Hatun bile ürkmüş, "Kızım sakın ol..." demek zorunda kalmıştı.

"O... O... O... O mu?" diye kekeledi Bengi. Çenesi kasılıp kaldığı için doğru düzgün konuşamıyordu: "O... O leş herif mi?... Bütün bunların arkasında?..."

"E Simala bizim dünyanın dalaverelerini nasıl öğrenmiş olacak ki?" dedi İdris Usta, "Duyunca ben bile aptal gibi hissettim kendimi. İlk anda aklıma gelmesi lazımdı. Ateş Halkı'na çok yabancı işler bunlar. Belli bizim taraftan bir akıl hocası olduğu. Sakafi, senden kaçıp bu diyara sığınmış anlaşılan."

Bengi Hatun'un göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Asırlar önce Sakafî'nin peşine düşmüş ve kılıpayıyla elinden kaçırmıştı. Ama yalnız değildi. Daha önce dört usta denemişti Sakafî'yi öldürmeyi, ki aralarında Behruz Usta ile Niran Hatun da vardı. Ocağın başına kesilmiş en büyük belanın canını almaya en çok yaklaşan ise kendisi olmuştu. Fakat bu kesinlikle bir teselli değildi.

Derken Niran Hatun, gözlerinde çocuksu bir umutla konuştu: "Simala'yı elinden kurtarırsak sorun çözülür o zaman... O da bir kurban."

Usta içinden bir 'Eyvah' çekti ve sandalyesinde doğruldu. Açık sözlü olmanın zamanıydı: "Hatun seni anlıyorum. Ne olursa olsun Simala ablan, kanın. Ama Sakafî'yi de gayet iyi tanıyorsun. O kepezelikte bir zihin hükümrânının pençesine düşenlerin ne hale geldiğini en çok sen gördün. Ablan çok uzun zamandır zehrinin etkisinde, iflah olmaz artık..."

Hatun parmaklarını, yolacakmış gibi saçlarının arasına daldırdı ve "Geç kaldık..." diye mırıldandı.

"Bu yüzden mahalleyi nazara bulayıp rüya görmemizi engellemiş ya." dedi İdris Usta, "Zamanında yetişebilseydik söker alırdık Simala'yı elinden, o da biliyordu bunu... Şimdi de peşine düşmemizi istiyor zaten. Varlığını bu yüzden fısıldamış herkese, biz duyalım diye. Adımımızı attığımız anda tuzığa düşeriz."

Niran Hatun yine çökmüştü. Bengi derin bir soluk alıp yanına yaklaştı. "Biliyorsun Hatun," dedi "Ben Sakafî'nin peşinde ruhumun yarısını verdim. Emredersen yine sürerim izini, hem de zevkle. Tuzak muzak da dinlemem... Ama vaktimiz yok."

Hatun uzanıp yoldaşının yanağını okşadı. Bütün hikayeyi hatırlıyordu elbette. Bengi'nin o uğurda neleri feda ettiğini de, ruhunu onarmak için nasıl uğraştıklarını da... Sonra

İdris'e döndü: "Salih ile İlyas'a haber gönder hemen. Gözlerini dört açsınlar..."

"İlk işim..." dedi İdris Usta. Bu sırada Bengi irkilivermişti. Yeşil gözlerini koca koca açarak sordu: "Kamer?!"

"İsmi hiç geçmedi ama Sakafi, o olmadan böyle bir işe kalkışmaz. Tahminim Kamer bizim diyardaki işleri hallediyor."

"Eyvah!" dedi Bengi, "Bizimkilerin başları daha büyük dertte o zaman..."

Haklıydı. Kamer-i Hail daha büyük bir tehlikeydi. O Sakafi gibi oyun oynamayı sevmez, doğrudan hedefe ve sonuca yönelirdi. Üstelik solaklar ve subaylar öte diyarda bir başlarındaydı. Niran Hatun da telaşlanmıştı. "Haber göndermenin bir yolu yok mu İdris?" diye sordu.

Usta da bunu düşünüyordu. "Bir yolunu bulmak zorundayım..." diye mırıldandı ama sesi çok ümitkar değildi.

Balkona ağır bir sessizlik çökmüştü. Güneş de iyice alçalmış, kasveti iyice yoğunlaştırmıştı. Derken salonun dış kapısı resmiyetle üç defa vuruldu. Saray mabeyincisi geri gelmişti.

"Beni rahatsız etmeyin demedim mi ben size?" diye haykırdı Hatun ama kapı yine de açıldı. Niran Hatun ayağa fırlamak için sandalyesinin kolçaklarına yapışmıştı ama mabeyincinin sesi ile olduğu yerde kalakaldı: "Yeğeniniz huzura geliyorlar sevgili Şahnen!"

Hatun, kapıdan içeriye girenleri görene kadar yeğeninin kim olduğunu idrak edemedi.

İdris Usta, önden yürüyen taş mızraklı altı askeri görünce çok tedirgin olmuştu. İçinden "Yeğen bahane, buraya kadar-mış..." diye geçirmekteyken muhafızların hemen akasındaki kadını fark etti.

Mavi ipekten bir elbise giymişti. Bukleli sarı saçları, omuzlarına bir şal gibi sardığı hanedan hırkasının üzerine serbestçe

dökülüyordu. Kucağında ise, elleri kolları durmadan oynayan gürbüz bir bebek taşıyordu.

Usta, Niran Hatun'a baktı... Bir mucizeye tanık ya da büyük bir onura mazhar olmuş gibi şaşkın ve hoşnuttu.

Mavi elbiseli kadın kucağında çocuğuyla birlikte askerlerin arasından öne çıktı. Yürüyüşü zarifti. Hatun'un önünde durup dizlerini hafifçe kırdı.

"İsmim Niraşa sevgili Şahnen." dedi samimi bir saygı ve hayranlıkla, "Yeğeninizi, oğlum Prens Dor'u halasıyla tanıştırmak istedim. Böyle apar topar gelişimin kusuruna bakmayın lütfen. Nihayet Saray'da olduğunuzu öğrenince fırsatı kaçırmak istemedim."

"Hiç... Hiç önemli değil..." diye kekeledi Hatun, "Zahmet ettiniz... Onur verdiniz."

Bu sırada İdris Usta bir Hatun'un titreyen dudaklarına bir de Anne Prenses'in maiyetindeki askerlere ve hizmetçilere bakıyordu. Doğum ve çocuk konularının Ateş Diyarı'nda ne derece ciddiye alındığını duymuştu ama debdebesine ilk defa şahit oluyordu. Herşeyden önce, bu topraklarda ya bir deli ya hükümdarın kendisi ya da çocuklu bir anne, bir prensesin odasına böyle paldır küldür girebilir ve nizami bir selam vermeden konuşmaya başlayabilirdi. Sadece geleneklerin verdiği değil, yasalarla da korunan bir ayrıcalıktı bu. Her ülkede tüm çocuklar, anne karnından, sanatlarının belirginleştiği yaşa gelene kadar doğrudan hükümdarların velayeti altında sayılırlardı. Çocuğu ve anneyi korumak, bakımlarını sağlamak her hükümdarın öncelikli yükümlülükleri arasındaydı. Şahnen Niraşa, bir prenses olduğu için etrafı biraz daha kalabalıktı ama bu diyarda doğum yapmış her kadın önünde muhafızları, ardında bir grup bakıcı ve hizmetçiyle dolaşırdı. Zira Ateş Diyarı'nda çocuk sahibi olmak, ayrıcalıklı olduğu kadar tehlikeli de bir durumdu. Doğum ender görülen birşey olduğu için kem

gözleri üzerine çekmesi kaçınılmazdı. Fakat daha önemlisi, sanat kuvvetlerini henüz kontrol altında tutamayan bebek ve çocukların kendilerine ve etraflarına zarar verme ihtimaliydi. Sevimli bir yumurcak gaz çıkartırken kapıyı duvarı yıkabilir, uykusunda sıçrayarak uyanan bir çocuk ciddi bir sarsıntıya, heyelana, sanrılara hatta kalıcı beden arazlarına neden olabilirdi. Bu yüzden tüm çocuklar sanatları belirginleşene, yani yedi ila dokuz yaşlarına gelene kadar toplum hayatından, özellikle de akranlarından uzak tutulur, sonraki yaşlarında kurduğu arkadaşlıklar da dikkatlice gözlenir ve denetlenirdi.

Hatun ayakta kalakalmıştı. Neyse ki, bakışlarıyla kimseyi tutuşturmak zorunda kalmadan, dairesinden aklıbaşında bir hizmetli, elinde sandalyeyle koşturarak balkona geldi.

“Buyurun...” diyerek sevgili gelinine yer gösterdi Hatun. Yerleşmesini bekleyip, ustalarla birlikte kendisi de oturdu. Kısa ama ağdalı bir selamlaşma faslının ardından hemen bebeğin övgülerle ve güzel dileklerle kutsanmasına geçildi. İdris Usta ile Bengi ikişer basit cümleyle sıralarını savıp, sözü küçük halaya bıraktılar. Ne var ki Niran Hatun hala büyülenmiş gibi yeğenine bakıyordu. Neden sonra “Şahnen Dor...” diye mırıldandı ve pamuk gibi bir yüzle Prenses Niraşa’ya baktı: “Ne güzel bir ismi var...”

“Başkentimizin güzel bir ismi var. Oğlum da taşısın istedim.” dedi anne prenses.

“Çok doğru düşünmüşsünüz... Çok yakışmış.” diye karşılık verdi Hatun.

Dor, ‘hayat’ demekti...

Gözleri tekrar yeğenine kaymıştı bile. Sarılı olduğu, minik kanatlı aslanlarla süslenmiş sarı kadifeden battaniyenin kıvrımları arasında oynayıp duran tombul kollara bakıp duruyordu. Parmağını o pürüzsüz, pembe yanağa doğru uzatır

gibi olmuştı ki, Şahnen Niraşa de oğlunu hafifçe kaldırdı: “Almak ister misiniz?”

Niran Hatun kıpırtısızlığını hafifçe kıkırdayarak bozdu. “Evet... Lütfen...” dedi kollarını uzatırken. Anne prenses de usulca doğruldu ve bebeğini halasının kucağına bıraktı.

Ufaklık, annesinden ayrı düşünce telaşlanmış, küçük mızıltılar eşliğinde kollarıyla birlikte ayaklarını da oynatmaya başlamıştı. Hatun nasıl davranacağını bilemez bir halde kasılıp kalmışken, sağ omuzunun hemen üstünden Bengi’nin fısıltısını duydu: “Pişpişle Abla, pişpişle...”

Bebeği korka korka, acemice sallamaya başladı Hatun. Bir taraftan da yan gözle, neredeyse omuzuna yatmış bir halde, yumurcağı seyredalmış Bengi’ye bakıyordu. Bu sırada ufaklık, halasının pişpişleriyle sakinleşmek şöyle dursun daha da heyecanlanmış, çıkardığı mızıltılar kesik kesik yükselen bir ağlamaya dönüşmeye başlamıştı. Hatun, içindeki o tatlı telaş duygusu daha fazla yükselmeden pes etmeye niyet etti. Bebeği annesine geri vermek için hareketlenmişti ki, havada çırpınıp duran o minik ellerden birisi Hatun’un saçının buklelerine değiverdi ve o anda etrafa kırmızı – mavili küçük kıvılcımlar yayıldı.

“Ay!...” diye, kahkahayla karışık bir çığlık attı Hatun. Bengi de anın büyüüne kapılmış, gülüyordu. İdris Usta ise izliyor ve az önceki sesin Hatun’dan çıktığına kulaklarını inandırma çalışıyordu.

Şahnen Niraşa, elini oğlunun üzerinde gezdirerek bu istemsiz sanatı çabucak kontrol altına aldı. “Dedesine mi çekecek acaba?” diye sordu Hatun. Neşeyle gülümsüyordu: “İri iri patlattı kıvılcımları.”

“Dilerim...” diye usturuplu bir cevap verdi Niraşa. Sonra ekledi: “Ama anneannesi de hava hükümranı...”

Niran Hatun hızlıca gelinine baktı. Sesindeki imayı sezmiş ama anlamını çözememişti. Emin olduğu tek şey vardı, karşısındaki kadın, öyle sıradan kayınpeder – kayınvalide çekişmelerine prim vermeyecek kadar akıllı görünüyordu.

Bu sırada, az önce uçuşan renkli kıvılcımlar bebek prensin keyfini yerine getirmişti. Hıçkırıklarla karışık kısa kahkahalar atıyor ve her gülücüğünde etrafa yasemin kokuları saçıyordu.

“Ay!...” diye bir çılgılık atan bu sefer Bengi oldu. Hafifçe öne doğru bükülmüştü. Sol göğsünün derinliklerinde, aşırı gıdıklanmaya benzeyen bir acı hissetmişti. Dişsiz, küçücük bir damağın iştahla ısırması gibiydi ya da bir kedi yavrusunun oyun oynarken yanlışlıkla tırnak çıkartması gibi...

Anne prenses, “Çok afedersiniz...” diyerek elini birkaç kez daha oğlunun üzerinde gezdirirken Hatun, “Anne olmak bir başka zordur bu diyarda.” dedi Bengi’ye doğru, “Emzirirsin, altını değiştirirsin, onlar yine neyse de; bozma, sakınma, korunma sanatları dilinden biran düşmez. Öyle ağlayarak da uyandırmazlar annelerini. Doğrudan rüyalarına girerler. Değil mi sevgili Niraşa?”

Prensес güldü: “Gecede en az üç defa, eğer sancısı varsa sağlam bir kabusla...”

Hatun, ustalara baktı. Sanat sahibi çocuklarla karşılaşmışlardı ama bebek gördüklerini hiç zannetmiyordu. Kucağındaki yeğeninin başını hafifçe yükselterek “İşte böyle bir mucize...” dedi.

Gerçekten de mucizevi birşeydi bu. İdris Usta bile bir yerden sonra aklındaki tüm soruları bir kenara bırakıp, çok dinlediği ama hiç şahit olamadığı bu harikada kaybolup gitmişti.

Ateş Halkı’na göre yedi, insanlara göre dokuz sanatın tümü bu minicik bedende toplanmış ve tümlenmiş haldeydi. Hangi diyarda olursa olsun her hükümrân bu şekilde doğar ama bu muhteşem, uhrevi, ilahi ve mucizevi bütünlük halinde kalamaz,

büyüdükçe bölünür ve geriye son bir tanesi kalana kadar tüm sanatlarını kaybederdi.

Ustalar, bebeğe gıpta ve hayranlıkla ama biraz da hüzn-lenerek bakıyorlardı. Çünkü zaman akıp, bu ufaklık da ge-çen her anla birlikte hayata biraz da dahil ve dair oldukça bu birlik ve tümlük halinden uzaklaşacak, diğerlerini bastırarak yükselen tek bir sanatla kol kola girecek ve kaderinin sonuna kadar onunla birlikte yürüyecekti.

Ateş Halkı'ndan ya da Toprak Halkı'ndan, sanatla doğmuş her çocuğun kaçınılmaz kaderiydi bu. Dönüşümün nasıl ger-çekleştiği ise bugün bile ciddi bir muamma ve tartışma konu-suydu. Kimi bilgeler, bu dönüşümün, çocuğun bilinçsizce ya da çocuk bilinciyle yaptığı seçimleri takip ettiğini öne sürer-lerdi. Diğerleri ise bu 'seçim' açıklamasına reddiyeler düzerek, bu dönüşümün kesinlikle kadersel olduğunu, bilinemeyeceğini, hesaplanamayacağını ve tabiatıyla da yönlendirilemeyeceğini söylerlerdi ki, söz konusu bir 'bebek' olduğunda her iki açık-lama da hemen hemen aynı kapıya çıkıyordu.

Fakat asıl önemli tartışma, bir hükümranın yeniden öz haline, yani tüm sanatların ruhunda, yüreğinde, zihninde ve bedeninde uyum halinde, bir arada, tek bir sanatmış gibi de-vindiği o bebeklik haline yeniden kavuşup kavuşamayacağı üzerineydi.

Lokman Hekim, yeryüzündeki birçok şey gibi bunun da mümkün olduğunu söylüyor, bu tartışmasız 'en yüksek' mer-tebeye erişen kişiyi bulduğu anda, bildiği herşeyi unutup ete-ğine yüz süreceğini vaadediyordu. İşin içinde hile hurda olma-yacaktı tabii ki. Basit bir mantık yürütüyordu Hekim Sultan. Büyük bir adanmışlığı göze alarak, öz-sanatın yanında, bir ya da birkaç sanata daha hükmetmek, âlemdaki tabirleriyle 'çift-lemek' ya da 'üçlemek' mümkünken tüm sanatlara hükmet-mek neden mümkün olmasındı?

Fakat çağlar içerisinde, sanatların tümüne hükmettiğini iddia edip, kendisini 'Dokuzuncu Sanatın Sahibi', ya da en küstah tabiriyle 'Talih Efendisi' ilan eden madrabazlar da hiç eksik olmamıştı. Sakafi denen sefil, bunların en önde gideniydi...

Niran Hatun, muhtemelen yaşamakta oldukları bu uhrevi anın ruhundan esinlenerek, o güne kadar sevecen davranışlar konusunda çok da cömert davranmadığı Bengi'ye hayatının en unutulmayacak güzelliklerinden birini yapıverdi.

"Tutmak ister misin?" diye sordu kucığındaki yeğenini göstererek. Sonra aniden nerede ve hangi konumda olduğunu anımsamış gibi silkindi ve mahcup bir yüzle Prenses Niraşa'ya baktı: "İzin verirseniz tabii ki..."

Anne prenses, bu cümlelerin ardında gizli tüm tedirginlikleri hükümsüz kılacak kadar samimi bir gülümsemeyle "Elbette..." dedi, "Oğlumun bu küçük yaşında böyle büyük deneyimler yaşamasından büyük onur duyarım."

Prenses Simşa, gelinini saygıyla selamladı ve bebeği, heycandan dudakları küçük küçük titremekte olan Bengi'ye doğru uzattı. "Dikkat et" diye de uyardı sarı kadifeden battaniyeyi kollarına bırakırken, "Sıcak olurlar..."

Uyarıya rağmen Bengi Hatun "Ooo!" diye küçük bir nida bıraktı. Küçük Prens'in ateşi gerçekten yüksekti. Derin bir nefes aldı ve kucığındaki bebeğe doya doya bakmaya koyuldu. Güneş hafif hafif batmaya meyletmişti ama tam arkalarında kaldığı için dev kulenin gölgesini üzerlerine düşürmekten başka bir işe yaramıyordu. Muhtemelen, şu an oturdukları balkon, koca başkentin en erken karanlıkta kalan köşelerinden biriydi. Derken incecik esen bir rüzgar, akşamın çok da uzakta olmadığını, karanlığın çok yakında herkese ve tüm şehre eşit olarak paylaştırılacağını müjdeledi.

Ellerini kollarını oynata oynata, üzerindeki kıymetli örtüden kendisini neredeyse tamamen azat etmiş olan bebek prens

bu hafif esintiyi oldukça ıslak ve patlamalı bir hapsirikle karşılayınca, balkonu sarmalayan uhrevi hava bir anda dağılıverdi. Sanki görünmez bir havai fişek küçük Dor'un ağzından fırlamış, minyatür bir gökgürültüsü çıkartarak dört beş metre tepelerinde patlamıştı.

Şahnen Niraşa, çok geç kalmış olsa da, elini yine de oğluna doğru uzarmıştı. Hafifçe gülerek herkesi rahatlattı. "Çoğu zaman engel olamıyorsunuz zaten..." dedi, "Bakmayın yine ucuz atlattık. Geçen hafta tek bir hıçkırıkla odasındaki tüm camları tuzla buz etti!"

Gülüştüler... Bengi, kadife örtüsüyle prensi sarmalamaya çalışırken, Niran Hatun konuya gerçek bir görümce gibi yaklaştı: "Hava serinledi..."

"Haklısınız..." diye karşılık verdi Niraşa ve hemen toparlandı. Hatun'un boş konuşmadığını fark etmişti. Bu diyarda bebeklerin hastalanması zaten fazlaca önemsenirdi. Sözkonusu Samtuvia'nın torunu olunca sorular da çoğalıp derinleşir ve anne prensesin Şahnen Simşa'ya yaptığı bu çatkapı ziyaret çok lüzumsuz dillere düşebilirdi.

Şahnen Niraşa sandalyesinden kalktı, nazıkçe eğilerek be-beğini teslim aldı. Onun ayaklanmasıyla birlikte maiyeti de hareketlenmiş, İdris ile Bengi'nin ardından Hatun da ayağa kalkmıştı.

Muhafızlara ve bakıcılara dönüp "Kapıda bekleyin..." diye buyurdu Niraşa.

Teamüllere aykırı da olsa emir hem bir anneden hem de bir prenesten geliyordu. Hızlıca itaat edildi. Daire boşalıp sessizleştikten sonra Şahnen Niraşa, meraklı ve biraz da gergin yüzlerle kendisini izleyen ustaların gözlerinin içine baka baka sarı saçlarının rengini alev kırmızısına dönüştürdü.

Niran Hatun neredeyse kahrkaha atmak üzereydi. İdris Usta ile Bengi de kadının sol göğsünün üzerindeki sanat sembolüne

bakıp duruyorlardı. Saç rengini değiştirmek beden hükümlerine özgü bir yetenektir. Fakat Niraşa'nın göğsündeki ters üçgen, kadının bir toprak hükümlerini olduğunu söylüyordu.

Anne prenses, bebeğini tek koluna alıp omuzuna yatırdı, Niran Hatun'a doğru iyice yaklaştı ve boşta kalan elini omuzuna koydu. "Selam olsun sana İsra'nın kızı." dedi derin bir fısıltıyla. Ama sesi de saçlarıyla birlikte alevlenmişti sanki. Ve ekledi: "Kızıl şafak kanatların olsun..."

Selam vermeden dönüp gitti Prenses Niraşa. Birkaç adım sonra saçları tekrar eski rengine dönmüştü. Niran Hatun'un gözleri de gülümsemesi gibi dolu dolu olmuştu. Saçlarının rengini kızıla döndürmek, Kızıl Atlılar'a özgü bir yetenektir. Birliğe kabul töreninde yakılan kına sebep olurdu buna. Niran Hatun'un 'kabul kinasını' annesi kendi elleriyle yakmıştı. Dün gibi değil, bugün, bu an gibi hatırlıyordu o anı.

Sagmarra topraklarının kuzey sınırında, ilkbaharın ilk yağmurlarıyla yıkanmış yemyeşil bir çayırıktaydılar. Annesi sağ yanında idi. Yel Kadını tam karşılarında durmuş, on muhafızı da etraflarını sarmıştı. Geri kalan bin doksan dokuz Kızıl Atlı da, yüzleri görünmeyecek bir mesafede, muntazam bir halka şeklinde dizilmişlerdi. "Kızıl şafak kanatların olsun." demişti Yel Kadını, annesi İsra saçlarının ucuna kinasını yaktıktan sonra. Ve çayırılık, atlıların hep bir ağızdan nidasına şahit olmuştu: "Kızıl şafak kanatların olsun!" Ardından gülererek eklemişti Kızıl Atlılar'ın lideri: "Ateşi kızıla boyadık bugün!"

Öyleydi...

Niran Hatun saçlarının rengini dilediği zaman değiştirmenin keyfini hiç yaşayamamıştı çünkü saçları zaten kıızıldı. Sahip olduğu birçok ayrıcalığın bedeliydi belki bu. Birincisi, Büyük Samtuva'nın kızıydı. Fakat daha da önemlisi, annesi İsra, atlılara dahil olan ilk insan kadındı ve savaş meydanındayken bir kızıl kanatlı tarafından binici olarak seçilmişti.

Bütün bu hatıraları kendisine sakladı Niran Hatun. Prenses Niraşa kendisini Kızıl Atlılar'ın selamıyla, babasının değil annesinin ismini zikrederek ve "Kızıl şafak kanatların olsun." diyerek selamladığından da bahsetmedi.

Huzur dolu bir gülümsemeyle mırıldandı sadece: "Gelinim Niraşa bir Kızıl Atlı..."

İdris Usta keyifle gülümsemek istiyor ama beceremiyordu. Yüreğine dolan güven duygusu ve cesaret zehir olmuştu adeta. Ruhundaki ağırlıkla birlikte sandalyesine yaslandı.

Normal şartlarda olsalar, Dor Sarayı'nın çok çok iki haftalık işi vardı. Burayı hallettikten sonra da güle oynaya kendi diyarlarına dönüp, keyiflerine göre uzatıp kısaltabilecekleri bir intikam şölenine başlayabilirlerdi. Ne var ki, bugüne kadar değil hayatına, aklına bile girmemiş bir engel vardı karşısında.

Usta, karşısına çıkan sorunları çözmekte ustalaşmıştı. Yanı başında duranların ise çok acemisiydi...

"Ah Niran Hatun..." dedi kendi kendine, "Sana 'dön' dediğimde, dönecektin..."

Sarp Yüzbaşı, Kütüphane-i Arifan'ın dar tünellerinden yukarıya, dışarıya doğru koşar adımlarla ilerliyordu. Acelesi vardı.

Volkan, sokağın başında, arabayla bekliyordu. Birlikte yeni merkez üslerine gideceklerdi, çünkü bu gece hareket gecesiydi. Ateş ve Bedel Operasyonu fiilen başlamak üzereydi...

Kütüphane'ye birkaç parça eşyasını almak için uğramış, gelmişken de Berkan Astsubay ile irtibata geçmiş, son talimatlarını iletmiş ve gelişmelerden haberdar olmak istemişti. Kısa sürmüştü işi. Çünkü 'son talimat' dediği özetle "Çuval-larsak hakkını helal et kardeşim" mealine gelen birkaç cümleden ibaretti. Bir gelişme falan da yoktu. Olması için, yani Berkan'a izleyecek, dinleyecek birşeyler çıkması için eşekarısı kovanına çomak sokmaları gerekiyordu ki, onu da bu akşam yapacaklardı.

Birkaç parça kıyafetiyle birlikte, Üsteğmen ve kendisi için, bol miktarda mermiyle birlikte üçer de yedek şarjörü sırt çantasına tıktırdıktan sonra gerisin geri çıkış tünellerinin yolunu tutmuştu.

Girişi kamufle eden kunduracı dükkanına vardığında soluk soluğaydı. Gecikmiş değildi aslında, akşam trafiğine kalmak istemiyordu. Bir de kunduracı emminin beeksiz gözlerine yakalanmamak...

Kırk beş dakika kadar önce dükkana girerken yaptığı gibi, kafasını hiç çevirmeden "Kolay gelsin dayı." dedi ve büyük adımlarla dar ve alçak çıkışa doğru yürümeye devam etti.

Kapıdan geçebilmek için iyice eğilmişti ki, arkadan gelen bir sesle olduğu yerde çakılıverdi: “Bak buraya...”

Kafası sokakta, boynundan gerisi dükkanın içinde kalmıştı fakat tüm bedeni eşit bir şekilde ürpermişti. Kaçıp gitmek istiyordu ama ses onlarca kanca olmuş, sırtına yapışmıştı sanki. Çaresiz döndü. Gözlerini bekleyen bebeden gözlerden de payını aldıktan sonra kafasını biraz aşağıya indirip Kunduracı’nın kendisine doğru uzanmış eline baktı. Bir çift kadın ayakkabısı tutuyordu. Oldukça yüksek ve yekpare topuklu, burnu kapalı, sade, bordo renkli ve bileğe doğru hafifçe yükselen garip bir ayakkabıydı. Emmi’nin kulaklarla muhatap olmaktan fazla hazzetmeyen sesi Yüzbaşı’yı bir kez daha vurdu: “Kıza lazım mı ya...”

Evet, doğru söylüyordu. Son birkaç gündür Meryem’in ayakkabı meselesiyle uğraşıyorlardı. Uzaktan Niran Hatun’a benzemesi gerekiyordu kızın. Saçları biraz daha kıvrıcık ve siyahtı ama gece karanlığında belli olmayacaktı. Endamı, hareketleri de kurtarıyordu ama boyu kısa kalıyordu. Vaziyeti kurtaracak tek seçenek tabii ki topuklu ayakkabıydı ama o halde de değil operasyona katılmak, kızcağız ayakta bile zor duruyordu.

Ne var ki bütün bunlar o an önemini yitirmiş durumdaydı. Tek soru vardı: Kunduracı Emmi bütün bunları nereden biliyordu? Yüzbaşı sormayı düşündü ama derhal vazgeçti. Yavaşça uzanıp ayakkabıları aldı. Teşekkür ederken Kunduracı çoktan önündeki işe dönmüştü.

Dükkanın çıkıp aşağıda, caddenin başında bekleyen arabaya kadar, arkasından birisi izliyormuş gibi bir hisle hızlı hızlı yürüdü. Ön kapıyı açıp bedenini koltuğa bıraktığında bacaklarının titrediğini hissetti.

“O ne abi?” diye sordu sürücü koltuğundaki Volkan. Ayakkabıları kastettiği belliydi.

“Meryem’e...” diye kestirdi Yüzbaşı.

Volkan bıkkın bıkkın güldü: “Yok abi.” dedi, “Bizim İran’la denemediğimiz model kalmadı. Sindirella’nın prensine döndük kaç gündür ama bulamadık öyle hem yükseğini hem de rahatını. Boşa uğraşmışsın yani, yok öyle bir ayakkabı... Ya da kızın beyinciğinde bir mesele var, denge...”

Volkan’ın sözünü, beyaza çalmış yüzü, iyice belermiş gözleri ve fena netameli sesiyle kesti Sarp: “Sür Volkan! Kurbanın olayım sür!”

Yolculuğun gerisi çok sessiz geçti...

Trafiğe hiç takılmamışlar ve Merkez’e zamanından önce varmışlardı.

Merkez...

Geldikleri yerin bir ismi vardı artık. ‘Orası’, ‘bizim orası’, ‘çocukların orası’ falan demiyorlardı artık. Doğan Üsteğmen’in bu mekanı ‘Merkez Üs’ ilan etmesinden sonra, kendiliğinden çıkmıştı bu isim ve kısa bir zaman içerisinde de tüm sakinler tarafından benimsenmişti.

Merkez’in ahali si yine Aret’in evinde toplanmıştı. Doğan, sadece Aret ile Meryem’i değil, Abbas Ağa’yı da, bu akşam tahtından indirilecek olan Harifi lideri ile avanesinin fotoğrafları ve sair krokilerle kaplı duvarın önünde hizaya çekmiş, son talimatları veriyordu. Planın ayrıntılarına kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki, Yüzbaşı ile Volkan’ın içeriye girdiğini fark etmemişlerdi.

“Aman Abbas Ağa.” diyordu Üsteğmen, “Bak burası çok önemli. Hiç teklememen lazım. Çok inandırıcı, çok net olmalısın. Son defa tekrar edelim.”

Solakbaşı, parmaklarının arasında uyduruk bir kurşun kalemle duvarın kenarında dikilen Doğan’a bir kez daha ters baktıktan sonra, yakasına yapıştığı bir düşmana hitap

ediyormuş gibi en dişli sesiyle kükremeye başladı: “Biliyoruz! Yediğiniz her halattan haberdarız! Kendal’ı da biliyoruz, onun tepesindekileri de! En başından beri izliyoruz sizi...”

Abbas Ağa muhteşem gidiyordu ve Yüzbaşı’yı kahkahayı patlatmaktan alıkoyan tek şey de bu üstün performansıydı. Operasyonun son sahnesinin provasını yapıyorlardı. Harifiler’in eğlence mekanı yerle bir edildikten, ölenler ölüp kalanlar kenarı ayrıldıktan sonra ve İskete Mümtaz ile ailesinden ele geçenlerin yüreklerine kazık çakılmadan hemen önce Solakbaşı’nın yapacağı kapanış konuşmasıydı çalıştıkları. Bu sahnede subayların da küçük birer rolü vardı. Doğan Üsteğmen, 12. Daire’yi temsilen kendisini oynayacaktı. Sarp’ın rolü ise farklıydı. O, Elif Hatun’dan yadigâr kalan Sanat-ı Nisyan’ın nimetlerinden faydalanacak ve Salih Usta rolüne bürünecekti. Bu fikir Yüzbaşı’ya aitti ve ilk dillendirdiğinde, çoğu zaman olduğu gibi ağırbaşlı bir muhalefetle karşılanmıştı. Her birine cevaben “Derdimiz âlemi Yediler’in burada olduğuna inandırmaksa eğer,” demişti ki öyleydi, “En garanti yolu bu...”

Abbas Ağa ezberini okuyup bitirdi, tezahürat Üsteğmen’den geldi: “Çok güzel!...”

Solakbaşı suskundu ve hâlâ sikkün görünüyordu. Yüzbaşı müdahale etme gereği duydu. “Güzel olacak tabii.” dedi kapının ağzından, “Abbas Ağa konuşacak da Geceliler anlatacak ha? Yok öyle bir âlem!”

Sözün muhatabı dönüp sözün sahibine şükürle baktı: “Selâmlar, selâmetler getirdin Yüzbaşım!”

Doğan ise hiç oralı değildi. Aklı hâlâ operasyonun detaylarındaydı. Volkan’a baktı: “Hallettiniz mi?”

Yanıt hızlı ve netti: “Aynen dediğin şekilde, dediğin yerlere yerleştirdik Doğan Abi.”

“Kablolar?”

“İyice gizledik hiç kafana takma.”

Cebinden, üzerinde iki kırmızı tuş ile bir açma kapma mandalı bulunan, yarım avuç büyüklüğünde bir kumanda aleti çıkartıp Doğan’a doğru salladı: “Bağlantılarını bile yaptık. Sağ tuş dış duvardaki, sol tuş içerideki...”

Üsteğmen heyecanlanmıştı: “At bakayım...”

Volkan denileni ustalıkla yerine getirdi. Kumanda aleti havada tatlı bir kavis çizip Doğan’ın avucunun içine oturuverdi.

Bu sırada Yüzbaşı, Meryem’in gözlerinin nicedir elindeki ayakkabıların üzerinde olduğunu fark etti. “Şunları da dene bakalım.” dedi kıza dönerek.

Usançla mızıldanmaya başladı Meryem: “Yapmayın artık bana bu işkenceyi. Olmuyor işte! Hem de kırmızı yani...”

“Kırmızı değil bunlar, bordo.” dedi Sarp. Karşılık olarak kızın suratı daha da buruşuk bir ifadeye bürününce, iki adım yaklaşp ayakkabıları hemen önüne bıraktı. Sonra Doğan’a döndü: “Ne vaziyetteyiz?”

“Hazırız.” diye karşılık verdi Üsteğmen.

Görünüşü, ağzından çıkan o tek kelimeyi tam olarak karşılıyordu. Kendine ve planına itimadı boş değildi. Mehmet Sinan’ın Harifi bağlantıları çok iyi çalışmışlar, eğlence mekânının yerini, civarını, mimari yapısını, kimlerin geleceğini, hangi sokak aralarına kaç korumanın bırakılacağını ve daha birçok ince ayrıntıyı öğrenmişler, hepsini farklı kaynaklardan teyit edip fotoğraflarıyla birlikte Merkez’e ulaştırmışlardı. İstihbarat o kadar kılçıksızdı ki, Üsteğmen’e sadece birkaç yemlemeyi ve kandırmacayı tespit edip ayıklamak kalmıştı. Operasyona katılacak tüm personelle hem topluca, hem tek tek hem de gruplar halinde görüşmüş, hem saldırı hem de savunma hamlelerini adım adım belletmişti. Kilit rol oynayacak has Solakları ve operasyon için özenle seçilmiş yamakları zaten gayet

iyi tanıyordu. Eğitimlerinden ve disiplinlerinden emindi ama konu deneyime gelince hepsi için aynı şeyi söyleyemiyordu.

On iki has solaktan yalnız dördü, Solakbaşı'nın dışında Serhat Beşe, Gözcü Mustafa ve Çakır Ahmet eski ekiptendi. Geri kalan sekizi operasyonlardan sağ çıkamamışlardı. İki kişi cezaevinde, birisi gözaltında olmak üzere üç şüpheli intihar, üç kayıp ve iki de çatışmada ölü ele geçirilme vakası neticesinde kadro dörde düşünce, yamakların en kıdemlileri apar topar ve de merasim yapılmadan 'has solak' mertebesine yükseltilmişlerdi.

Nesl-i Leyla gecelilerinin gönderdiği elli köle, bu zaafiyeti fazlasıyla telafi ediyordu neyse ki.

Üsteğmen o güne kadar, Geceliler arasında en hayranlık verici askeri birliklere sahip soyun Hunhan olduğunu zannediyordu ama Melike Hanım'ın gönderdiği adamları görünce yanıldığını anlamıştı. İyi eğitilmiş savaşçılardan çok daha fazlasını bulmuştu karşısında. Başlarındaki 'Mihmandar' lakaplı komutanlarından en alt rütbedeki destek elemanlarına kadar hepsi tam donanımlıydı. Psikolojik harpten yakın dövüşe, ağır silah hücumlarından sızma taktiklerine kadar mümkün olan tüm eğitimleri almışlardı. Sahibeleriyle aralarında nasıl bir bağ olduğunu âlemde kimse bilmiyordu ama şurası kesindi: 'Köle' olarak anılmayı kesinlikle hak etmiyorlardı.

Üsteğmen ne kadar hazır olduklarını komutanına hızlıca izah ettikten sonra aynı hızla sordu: "Peki siz hazır mısınız?"

Yüzbaşı afili bir hareketle çantasını omuzundan indirdi, fermuarını açıp biraz eşelendikten sonra en dipten boz renkli uzunca bir cüppe çıkarttı. Hemen üzerine giydi ve "Nasıl olmuş?" diye sorar gibi salondakilere döndü.

"Yalnız, Usta onu kışın giyer." diye muhalefet etti Abbas Ağa.

Yüzbaşı karşılık vermeden önce biraz düşündü. Sinirini bozmamaya çalışıyordu çünkü Ağa'nın da, Doğan'ın da işi

yokuşa sürmeye çalıştığını biliyordu. Operasyonda Sanat-ı Nisyan'a bel bağlanmasına başından beri karşıydı Abbas Ağa. "Netameli iş neticede..." diyordu ve güvenmediği sanatın kendisi değil, sahibesiydi.

Üsteğmen ise bu sanatı bizat denemesine ve çalıştığını görmesine rağmen, fikri ilk duyduğunda sadece "Siz bilirsiniz komutanım..." demiş ve kenarı çekilmişti.

Lâkin Sarp kararlıydı. Tamam, Meryem ile Aret, Niran Hatun ile Salih Usta'ymış gibi birer gösteri sunacaklardı ama sadece uzaktan görüntü vermiş olacaklardı. Asıl riskli olan buydu işte. Numarayı yutturamazlarsa eğer, komik duruma düşerek öleceklerdi. Daha yakından ve daha doğrudan bir temas kurmaları şarttı ve bu yüzden Yüzbaşı, Salih Usta'ymış gibi sahneye girecek, tek bir laf edip çıkacaktı. Alacakları risk on saniye bile sürmeyecekti ama yutturdıkları takdirde, sağ bırakılan Geceliler gördüklerini günler hatta haftalar boyunca anlatacaklardı.

'Sesi benzetme' meselesini de çok dert etmiyordu Yüzbaşı. Ustalar'ın taklidini yapmayı hep çok sevmişti. Favorisi de, Bahçıvan'ın ardından, Salih Usta'ydı. Mükemmel değildi belki ama orada bulunacak olan talih fukarası kurbanlar Usta'nın sesini kaç kez duymuşlardı ve ne kadar hatırlıyorlardı ki?...

"Abbas Ağa," dedi Sarp sükunete davet eden bir ifadeyle, "Bak emin ol bir sorun..."

Cümlesi hızla açılan kapının sesiyle yarım kaldı. İrfan, "Doğan Abi, silahlar tamam." diye bağırarak içeriye dalıvermişti. Yüzbaşı ile Volkan'ı görünce durdu, şöyle bir baktı, tekrar Üsteğmen'e döndü. Bir eliyle de Volkan'ı gösteriyordu: "Patlayıcıları da hallettik. Söyledi mi bu sana?"

Volkan kakhahayı patlattı: "Hallettik mi?! Bütün işi bana yıktın, araziye bütün gün!"

Sinirli bir kedi gibi dikleniverdi İrfan: "Aletlerini tam getirmiyorsun, nalbura beni gönderiyorsun, bir de üstüne şikayet ediyorsun. Ayakçın mıyım lan ben senin?"

"Bir kargaburun almak üç saat mi sürer lan!" diye, hafiften ileriye çıkarak karşılık verdi Volkan. Yüzbaşı ihtiyaten kolunu önüne koymuştu ama gerek kalmadı. Açık duran kapıdan içeri giren bir başka ses kavgayı başlamadan söndürdü. Aret, "Hoşgeldiniz Yüzbaşım..." derken İrfan ile Volkan'a ters ters bakıyordu. Sonra salonda bulunan tüm Merkez ahalisine döndü: "Yemek hazır. Çıkmadan birşeyler yiyelim. Hem biraz sakinleşmiş oluruz."

Fikir herkes tarafından makul bulunmuş gibiydi. Yüzbaşı da onayı verdi: "E hadi madem..."

Doğruca kapıya yürüdü. İrfan ile Aret'in arasından geçip merdivenleri indi, bahçeye ayak basıp derin bir soluk aldı. Mayıs ortasına yakışan bir hava vardı ve ılık ılık günbatımı kokuyordu. Peşinden ev de yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı. Derken İrfan'ın sesini duydu: "Aa! Ne kız o ayağındakiler?"

Yüzbaşı hızla dönüp manzaraya baktı. İrfan, kendisi kadar olmasa da yine de şaşkın bakışlarla Meryem'in ayağındaki yüksek dolgu topuklu ayakkabılara bakıyordu. Daha da garibi ise, kızın da kendi ayaklarına hayretle bakıyor oluşuydu. Varlıklarını unutmuş gibiydi. Ne diyeceğini bilemez bir halde önce İrfan'a sonra Sarp'a yarımşar bakış fırlattı ve "İyi sanki bunlar..." diye mırıldandı.

"Kırmızı ha?" diye güldü İrfan. Meryem bu sefer tam tam baktı ve "Bordo!" dedi. Ardından merdivenleri sekerek indi ve yemekhaneye doğru koşturmaya başladı.

Yemek gerçekten dinlendirmiş, daha da güzeli neşelendirmişti.

Şaat on buçuğa, yani Üsteğmen'den 'hazırlanın' talimatı gelene kadar sohbet etmişler, Volkan ile İrfan'ın atışmalarına gülmüşler, Meryem'in ayakkabılarına takılmışlardı.

Doğan'ın alarm düğmesine basmasından sonra ise teçhizatlarını kuşanmışlar, son kontrollerini yapıp arabalara doluşmuşlar, ilk kavşakta Mehmet Sinan ile buluşup, Nesl-i Leyla kölelerini taşıyan dört iri boy panelvanı da konvoyla kattıktan sonra, yeni günün ilk dakikaları yaklaşırken, 'dağınık kol sürüşü' nizamında hedef sahaya, Harifiler'in eğlence mekânı olarak kullandıkları tamirhanenin bulunduğu sanayii sitesine doğru dikkat çekmeyen bir hızla yola koyulmuşlardı.

Vakit artık gece yarısını bir saat kırk üç dakika geçiyordu ve operasyonun ilk aşaması tam on üç dakika önce başlamıştı.

Siyah sedan arabanın sürücü koltuğundaki Doğan Üsteğmen'in kulağı elindeki telsizdeydi. Derin bir sabırsızlık yüreğini çoktan sarmalamıştı ama gerginliğini yanbaşındaki Meryem'e hissettirmemek için derin bir soluk bile almıyordu.

İlk aşama 'yol temizliğinden' oluşuyordu. Sokak aralarında ya da kepenkleri diz boyu aralanmış dükkanların karanlıklarında nöbet tutan gecelilerin bertaraf edilmesi gerekiyordu ve bu görev Solaklar'a verilmişti. İçinin bir tarafı çok rahattı. Zira sessizce avlanmak tam Solaklar'ın işiydi. Kadronun çoklukla deneyimsiz yamaklardan oluşması kafasını bir hayli kurcalıyor olsa da Üsteğmen aklına kötü senaryolar getirmemeye çalışıyordu.

Saatine baktı. Solakların sokak aralarına dağılmalarının üzerinden yirmi bir dakika geçmişti. Belli etmemeye çalışarak Meryem'i izledi. Kızcağız alt dudağını kemiriyordu ve solukları daha şimdiden hızlanmıştı. Rahatlatacak birkaç kelime edip etmemeyi düşünüyordu ki, telsizden Serhat Beşe'nin sesi duyuldu: "Yollar açık..."

Üsteğmen öyle şaşırmıştı ki az kalsın “Emin misiniz?” diye soracaktı. Yüzünde hayret ve hayranlık dolu bir gülümsemeyle Meryem’e döndü. “Vallahi helal olsun...” diye mırıldandı kız ıslıl ıslıl bir yüzle. Operasyonun detaylarına çok hakim olmasına rağmen Solaklar’ın sürati onun bile dikkatinden ve takdirinden kaçmamıştı. Yirmi bir dakikada tüm Geceliler’i ve dükkanları temizlemek her babayiğidin harcı değildi elbette ama bu maharet bir de küçük sorun doğurmuştu: Planın yirmi dört dakika ilerisine geçmişlerdi. Doğan şöyle bir düşündü. “Geç olmasından çok daha iyidir.” dedi kendi kendine ve telsizinin mandalına bastı: “Tüm birimler pozisyon ve mevzi alın... Yollar erken açıldı. Unutmayın başlama vuruşu bizde...”

Beş ayrı “Anlaşıldı...” mesajının gelmesini bekledikten sonra, telsizini sol omuzuna sabitledi, üzerindeki hücum yeleğinin ceplerini kontrol etti ve konsolun üzerinden hafif makineli tüfeğini aldı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Meryem’e dönerek ve yapabildiğince sıcak gülümseyerek.

Meryem alt dudağından küçük bir ısırık daha aldıktan sonra ürkekçe kafasını salladı. Üsteğmen daha ciddi bakışlarla tekrar sordu: “Hazır mısınız?”

“Hazırım...” diye mırıldandı Meryem.

Doğan kıza biraz sokuldu. “Hazırım komutanım diyeceksin!” dedi iyice gülümseyerek. Kızı da güldürmeyi başarmıştı. “Bana güven. Çok kolay olacak.” diye devam etti, “Patlamadan sakın korkma. Hemen ikincisini gönder. İçeriye girmesi önemli değil... Sonra hemen Aret’in yanına ‘patırda’, tamam mı?”

“Tamam komutanım.” dedi Meryem.

“Komutana ‘tamam’ denmez.” diye karşılık verdi Doğan, “Emredersin diyeceksin...”

“Üfff” diye gülerek Üsteğmen’in omuzuna küçük bir yumruk attı Meryem. Biraz gülüştüler, sonra komutan ciddiyet ele aldı. “Haydi bakalım...” dedi.

Arabadan indiler...

Önlerinde yüz elli metre kadar bir yol vardı. Mezarlık kadar sessiz sokaklarda, duvar diplerinden yürümeye koyuldular. Üsteğmen biraz önden gidiyordu. Meryem ise hemen omuz gerisindeydi. Volkan ile İrfan sokak lambalarının bir kısmının icabına gündüzden baktıkları için etraf bir hayli loştu. Yolu hemen hemen yarılayıp bir sokak başına geldiklerinde, az ileride, gölgelerin arasında iki Solak yamağını gördüler. Hançerlerini temizliyorlardı. Doğan küçük bir el işaretiyle takdirlerini ilettiler ve devam ettiler. On adım kadar sonra müzik seslerini ve kahkahaları derinden de olsa duymaya başlamışlardı. Hedeflerindeki bina, sekize dörtlük bir dikdörtgen biçiminde, basit, düz çatılı ve odasız bir araba tamirhanesiydi. Geceliler içerideki yanıcı maddeleri temizlemişlerdi mutlaka ama böyle mekanlarda yağ ve yakıt yıllar içerisinde duvarlara çoktan sinmiş olurdu.

Meryem ile birlikte saldırıyı güney kanadından başlatacaklardı. Ardından bir müddet silahlar cayırdayacak, Yüzbaşı’nın ekip arkadaşı olan Aret’in bitirici vuruşu yapmasıyla da Mehmet Sinan ile Nesli Leyla köleleri devreye girecekti.

Hedef binayı ve kapısının önündeki on kadar nöbetçiyi artık belirgin bir şekilde görebildikleri bir mesafede Üsteğmen durdu ve hafifçe eğildi. Tamirhane kırk metre kadar önlerindeydi artık. Az sonra ortasında koca bir delik açılacak olan uzun güney duvarı tam karşılarında, geniş bir cadde boyunca uzanıyordu. Nöbetçiler kapının önünde birikmiş gibi görünse de sadece girişi korumuyorlar, binanın etrafında dolaşarak civar güvenliğini de sağlıyorlardı. Etrafa iyice bakındı ve gülümsedi. Haritalar, uydu görüntüleri ve Harifiler’den gelen güncel istihbarat ile nokta atışı bir planlama yapmıştı. Başlamak

için olabilecek en uygun noktada, gerektiğinde Meryem'i koruyabilecek kadar da atışa elverişli bir pozisyondaydı.

Dudaklarını omuzundaki telsize iyice yaklaştırıp "Pozisyon..." diye fısıldadı. Beş ekipten de onay aldığından emin olunca, arkasına uzanıp Meryem'i yanına çekti. "Sakince yürü." dedi, "Seni görmelerini bekle. Sakın korkma! İnan onlar senden daha fazla korkacaklar, çıl yavrusu gibi dağılacaklar, hiç merak etme. Sen sadece acele etme. Bırak iyice görsünler seni..."

Meryem artık dudaklarını kemirmiyordu. Soluğu da yavaşlamış, hatta neredeyse durmuştu. Kafasını salladı. Doğan kızın kolundan tutarak kalkmasına yardımcı oldu ve tekrar telsizine döndü: "Başlıyoruz..."

Hafif makinelisini sol eline alıp, yeleşinin cebinden ufak kumanda aletini çıkarttı ve mandalı açık konuma getirdi. Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı: Meryem'in gidişini izlemek...

Tam kendisine öğrettikleri gibi, yavaş, kaba ve sert Niran Hatun adımlarıyla yürüyordu kız. Eksiltilmiş sokak lambalarının ışığı altında, ayakkabılarıyla yükselmiş boyu uzun etekli elbisesi ve kıvrırcık saçlarıyla daha beş – altı metre mesafeden bile Niran Hatun'a benziyordu. Lâkin sadece kılık kıyafet meselesi değildi bu. Ne kadar toy olursa olsun, bu kızın edasında ve enerjisinde Hatun'u çok andıran bir titreşim vardı.

Meryem rolünün hakkını vererek yürüyordu ama küçük bir sorun vardı. Yolun çeyreğini geride bırakmış olmasın rağmen korumalardan birinin bile dikkatini çekmeyi başaramamıştı. Ya tamirhaneden yükselen gürültü çok yüksekti ya da kız çok usul yürüyordu ama kesin olan tek bir şey vardı, aralarındaki mesafe tehlikeli bir şekilde daralıyordu.

Bu beklenmedik sorunun Meryem de farkında gibiydi. Adımları ince bir tereddütle kısılmaya başlayınca, Doğan duruma müdahale etmesi gerektiğini düşündü. Hızlıca etrafına bakındı ve aradığı şeyi iki kol boyu uzağında buldu. Küçük

bir hurda parçasıydı bu. Kumanda aletini dişlerinin arasına yerleştirip parçaya uzandı ve olanca gücüyle, kızın sol açığına doğru fırlattı. İki – üç saniye sonra yükselen tıngırtıyla birlikte Meryem de irkilmiş ve hafifçe sendelemişti ama bütün korumalar da sese doğru dönmüşlerdi. Üsteğmen Geceliler'e uzak bir noktada sayılırdı ama yine de şaşkınlıklarını görebiliyordu. Endişelenmeleri gereken asıl şeyin o ufak gürültü olmadığını kısa zamanda anlamışlardı ama belirgin bir idrak problemi yaşıyorlardı. Üzerlerine doğru gelen kabarık saçlı kadının kimliğini kendilerine izah ve itiraf etmekte zorlanıyorlardı sanki. Çok doğaldı bu. Yaklaşan, artık bu diyarlarda varolmaması gereken, mağlup edilmiş, sürülmüş, ismi silinmiş ve unutulmaya bırakılmış birisiydi çünkü.

Meryem kararlı adımlarına devam ettikçe, korumaların en cesuru bir iki adım öne çıkmış, en akıllısı ise diğerlerine haber uçurmak için içeriye doğru yekiniymişti. Doğan ise içinden “Haydi artık...” diye inlemektedir.

Aynı telkini, hemen hemen aynı sıralarda Meryem de kendisine vermiş olmalıydı ki, yarı karanlık sokak, sarı – kırmızı bir alevin yalınlarıyla bir anda aydınlanıverdi. Büyük bir ateş topu kızın ellerinin arasında harıldıyordu. Ateşe karşı doğal bir korkuları olan gecelilerin attığı dehşet çığlıkları, içeriden gelen şamatayı örtmeye başlamıştı. Kapı korumaları tam da Üsteğmen'in dediği gibi çil yavrusu gibi dört bir yana, daha doğrusu pusulara yatmış Nesli Leyla kölelerinin kucağına doğru koştururlarken Meryem, yine tam kendisine öğretildiği gibi Niran Hatunvari bir atışla, sağına doğru hafifçe yıkılarak ateş topunu güney duvarına doğru gönderdi.

Doğan Üsteğmen çöktüğü yerde, gözünü kırpmadan manzarayı izliyordu. Parmağı çoktandır kumanda cihazının üzerindeydi. Ateş topu duvarla kavuştuğu anda düğmeye bastı ve kallavi bir gümbürtüyle birlikte etraf toza ve moloza boğuldu. Yalınlarla süslenmiş o dehşet bulutunun içerisinde Meryem'in

savrulup sendelediğini ve kendini toparlamak için geriye doğru çaresiz adımlar attığını gördü Üsteğmen. Parlamaya fazla yakın kalmıştı ve düşmesi kaçınılmazdı. Yanına koşmak için ileriye doğru atıldı ama daha ilk adımını bile atmasına gerek kalmadan şaşkınlık içerisinde olduğu yerde kalakaldı. Meryem sırtüstü yere çarpmak üzereyken mucizevi bir şekilde, tıpkı bir hacıyatmaz gibi toparlanmış, topuklu ayakkabılarının üzerinde dimdik dikilivermiş ve bir saniye bile oyalanmadan diğer ateş topunu gönderivermişti.

Beklenmedik bir ustalıkla hedefe doğru yönlendirilen bu ikinci kıızıl küre, duvardaki deliğin içinde kaybolur kaybolmaz Üsteğmen sağdaki tuşa da bastı. Tam olması gerektiği gibi daha cılız bir gürültü kopmuştu. Zira amaç, zayıftan ziyade dillere destan olacak bir dehşet yaratmaktı ve mühimmat buna göre hesaplanmıştı. Birbirlerini ezerek tamirhanenin kapısından dışarıya çıkmaya çalışan Geceliler'i izleyen Üsteğmen'in gözünün ucuna soluk kırmızı bir ışık çalındı. Dönüp baktı. Meryem hiç vakit kaybetmeden Aret'in yanına 'patırdamıştı'. "Huh" diye kısık bir nefes koyuverdi ve hemen telsizine döndü: "Ateş serbest!..."

Talimatıyla birlikte kopan cayırtıyı az bir süre keyifle dindikten sonra kumanda aletini cebine koyup, hafif makineliyle şenliğe katıldı.

Daha ilk şarjörün yarısına gelmişti ki, silah sesleri azalmaya başladı. Etraflarının sarıldığını ve bu düğümün zamane silahlarıyla çözülemeyeceğini anlayan Geceliler yekalaz taşlarını açmaya başlamışlardı.

"İyi bile dayandınız, aferin..." diye geçirdi Doğan içinden ve tekrar telsizine yaklaştı: "Komutanım buyurun. Sıra sizde..."

"Hay hay..." diye neşeli bir cevap geldi ve biraz sonra, artık tek tük patlayan silahlar geceyi küfürler ve haykırışlarla başbaşa bırakmak üzereyken, yer hafif hafif sallanmaya başladı.

Kuzey tarafından gelen bir deprem dalgası bütün sanayi sitesini titretiyordu ama asıl hedefi, birkaç dakika öncesine kadar Harifiler'e evsahipliği yapan tamirhane gibiydi. Üsteğmen rüzgara tutulmuş yaprak gibi titreten binaya baktı. Duvarları yavaş yavaş çatlamaya başlamıştı. Abbas Ağa'nın dedikleri geldi aklına: "İçlerinde en ehili şu Aret..."

Sarsıntılar giderek sıklaştı, şiddetlendi ve nihayet birbiri ardına gelen dört büyük dalgayla bina önce düpedüz havaya sıçradı, ardından karanlık göğe doğru bir toz bulutu bırakarak yerle bir oldu. Bundan sonrası Mehmet Sinan ile emrindeki kölelerin işiydi. Gecikmeden de devreye girmişler, kılıçlarını çekip enkazın arasında sersem tavuk gibi dolaşan Harifiler'in kellelerini almaya başlamışlardı.

On dakikaya kalmadan temizlenecekleri temizlemişler, sağ kalması lazım gelenleri ayırıp kelepçelemişler ve dizlerinin üzerine çöktirmişlerdi.

Doğan saklandığı kuytudan çıkıp enkaza ve kılıç artıklarına doğru yürümeye koyuldu. Eli yine telsizine gitmişti. "Son aşama..." diye talimat verecekti ama vazgeçti. Hiç gereği yoktu, bu saatten sonra kim ne yapacağını zaten çok iyi biliyordu. Solaklar gizlendikleri yerlerden çıkmaya başlamışlardı bile. Doğan dikkatle ileriye doğru baktı. Arada artık bir bina olmadığı için kuzey tarafını rahatlıkla görebiliyordu. Nazlana nazlana çökmekte olan toz bulutunun arasında cübbe kuşanmış bir silüet belirdi nihayet. Yüzbaşı geliyordu ve ne yürüyüş ne de görünüş itibarıyla Salih Usta ile yakından uzaktan alakası yoktu.

"Hakkımızda hayırlısı..." diye geçirdi içinden. Kendi namına, bu operasyondan alınının aklıyla çıkmayı becermişti. Gerisi evvel akıllı komutanının işiydi...

Yüzbaşı adımlarını biraz yavaşlatarak sahneye önce Solakbaşı Abbas Ağa'nın girmesini bekledi. Karşılarında Mehmet

Sinan ile ardındaki Geceliler'i gören Harifiler zaten afallamış durumdaydı. Piyesi iyice pekiştirmek için de bu şaşkınlıklarını kademeli olarak yükseltmeleri gerekiyordu.

Solakbaşı muzaffer adımlarla yaklaşmış Mehmet Sinan'ın hemen sol tarafında durdu. Bir eli, belindeki uzun, karış boyu geniş ve hafif kavisli satırın kabzasındaydı. Esirlere baktı. Harifi lideri İskete Mümtaz ile onunla birlikte idam edilecek iki oğlu ve üç yeğeni tam karşısına sıralanmışlardı. Harifi Beyi'nin, lakabının hakkını vererek giyindiği rengarenk kıyafetler kana, toza ve ise bulanmıştı. Onların biraz sağ tarafında ise sekiz on Geceli ayrı bir grup halinde ve dizlerinin üzerinde bekliyorlardı.

"Meydanı boş buldun ha İskete?" diye gürledi Abbas Ağa

Harifi Beyi'nin bir cevap verecek hali hiç mi hiç yok gibiydi. Yarısı dövmeyle kaplı yüzünden okunabildiği kadarıyla başına gelenleri kafası almamıştı daha. Solakbaşı tekrar gürledi: "Siz kim oluyorsunuz da Yedi Kartal Ocağı'nın hükmünü bozuyorsunuz ha?! Hayırdır Mümtaz, ne bu cüret?... Cevap versene! Konuşsana şimdi de!"

Ağa'nın her kelimesiyle birlikte Mümtaz'ın suratının sol tarafını kaplayan gül dallarının ve bülbüllerin rengi biraz daha soluyordu sanki. Bu sırada Üsteğmen de gelmişti. Mehmet Sinan'ın sağ tarafına geçerek sahnedeki yerini aldı.

"Hoşgeldin Üsteğmenim..." dedi Abbas Ağa.

Doğan bakışlarını esirlerden ayırmadan "Hoşbulduk" dedi. Sonra çekik gözlerini iyice kısıp bir de yarımca gülümsedi: "Tebrikler Ağa. Solaklar iyi iş çıkarttı bugün..."

Abbas Ağa yeniçeri tevazusuyla bir elini göğsüne bastırды, diğer elini de Mehmet Sinan'ın omuzuna koydu: "Tebrige asil layık olan Sinan kardeşimizdir Üsteğmenim. Arslan gibi yetiştirmiş Sinanilerini. Vurdukları yerden kalkmadı bugün."

Geceli gurur dolu bakışlarla “Sağol Ağa...” diye karşılık verdi, “Evlatlarım utandırmadı beni.” Susup yan gözle esirleri süzdü. ‘Sinaniler’ lafını duydukları anda, zaten soluk olan benizleri hepten uçup gitmişti. Hele Mümtaz öyle bir haldeydi ki, canının tez zamanda bedeninden kopartılması için bakışlarıyla yalvarıyordu.

“Eee Mümtaz Bey, demek kaderinde Sinaniler’in ilk avı olmak varmış...” diye devam etti Mehmet Sinan, öfkeli ama hafif de kakhaha atan bir sesle, “Senin bu cihandaki vazifenden de buymuş demek, evlatlarıma talim malzemesi olmak!”

Sonra o bilindik nezaketiyle Doğan’a döndü: “Sizi de Daire personeline de tebrik ederim Üsteğmenim. Her zamanki gibi mükemmeldiniz.”

“Sağolasın...” diye cevap verdi Doğan. Biraz durup ağzını açtı ama birşey diyemeden öylece kalakaldı. Ezberini unutmuştu! Utanç içerisinde kıvranmaktayken kuzey tarafından Yüzbaşı’nın sesi duyuldu: “Ne beklersiniz daha?! Ne durursunuz?!”

Doğan irkilerek sese doğru dönmüş, dişlerini de korkuyla sıkıvermişti. Bir taklit ancak bu kadar berbat yapılabilir, bir rol inandırıcılığa ancak bu kadar uzak düşebilirdi... Yan gözle esirlere baktı. Yüzlerindeki dehşetin ve yılgınlığın sabit durduğunu görünce biraz rahatladı. Derken Abbas Ağa gür sesiyle repliğini okudu: “Hükmünüzü bekleriz Salih Usta!”

Bir dehşet rüzgarı esirlerin arasında bu gibi esmeye başlamıştı. “Yüce İkiizler bizi koru...” diye mırıldanıyordu bazıları.

“Hüküm verildi.” diye buyurdu Yüzbaşı daha tok bir sesle. Ve ekledi: “Mıhlayın hepsini! İt başının kellesini de sahiplerine götürün!”

Sonra dönüp gitti...

Abbas Ağa hükmü selam ile aldıktan sonra arkasındaki karanlığa doğru hafif bir ışıık çaldı. Aceleci ama usul ayak sesleri

yaklaşmaktayken Harifi Beyi'ne baktı: "Yedi Kartal Ocağı'na ihanet ile suçlandınız, Divan suçunuzu sabit buldu, Kartalların Kartalı Niran Hatun hükmünüzü verdi. Canınız alınacak!"

Sesi karanlıkta kısacık yankılanmıştı. Belindeki satırı, kınından üç parmak sıyırmıştı ki kellesiyle birlikte devrilmek üzere olan İskete Mümtaz hırıltılı bir sesle konuştu: "Yahu anlaşırsınız... Evvel Ocağın yanında durduk, yine..."

Yakarışı karar uzunlukta ama zalim bir kahkahayla kesti Solakbaşı. Bu sırada Mümtaz yaklaşan cellatları görebiliyordu. Solaklar karanlığı yırtarak yaklaşıyorlardı. Ellerinde kalın kazıklar ve ağır çekiçler vardı. Harifi Beyi bir kez daha yalvardı: "Etmeyin... Biz sizi gitti biliyorduk..."

"Buradaydık!" diye karşılık verdi Ağa, "Bir yere gitmedik, hep buradaydık!... Ama âlemde nice it varmış bir görelim dedik... Gördük de... Sizi gördük, Rebii'yi gördük, cümle soylarınızın ne mal olduğunu gördük, başınıza diktikleri müdürleri, o Kendal denen mendeburu gördük! Çok it varmış âlemde Mümtaz, çok! E, şimdi bazılarını itlaf etme zamanı..."

İskete Mümtaz yutkunduk, birşeyler daha demeye çalıştı ama sıyrılan satırla birlikte nutku tutuldu.

"Yıkın!" diye buyurdu Solakbaşı solaklarına. Çekiçler ve kazıklar hazır edilirken, kendisi de kurbanına doğru yürüdü...

Salih Usta ile İlyas, Büyük Oluk'un doğu sahillerinin yaklaşıp yüz adam boyu üzerinde, kanatlı kurtların sırtında İttifak Ordusu'nun karşı yakaya geçişini izliyorlardı.

Efsanevi Tuvvu şehri, güneydoğu yönüne doğru on kilometre kadar geride kalmıştı. Fakat silüetiyle bile olsa hâlâ belirgindi ve varlığını hissettirdikçe, önlerinde uzanan manzara daha da bir ihtişam kazanıyordu.

Bu kadim şehrin hükümdarı de kendileriyle birlikteydi üstelik. Sol kollarında, biraz uzaklarında, Mardu'nun kayınvalidesi Şahnin Parda'nın hemen yanında, simsiyah ve hafif bir rüzgarla bile kırılabilecekmiş gibi görünen, narin yapılı atının üzerinde, gururlu bakışlarla ittifak ordusunun karşı kıyıya geçişini izliyordu.

Tuvvu hükümdarı Şahnan Ara'nın mağrur ve hırslı bir adam olduğu anlamak için hakkında birşey bilmeye gerek yoktu. Kıpırtısız duruşundan bile belli oluyordu bu. Yaklaşan savaşa atfettiği önem herkesin malumuydu. Gözünü Büyük Samtuva'nın tahtına değilse de hafızalardaki destansı makamına dikmişti. Sefere tüm gücüyle katılması bu yüzdendi ve diğer hükümdarları da gerek överek, gerek korkaklıkla suçlayarak, o ikna etmiş sayılırdı.

Salih ile İlyas'ın sağ taraflarında ise Şahnen Larra duruyordu.

Kapı-Kale'yi temsilen gelen kolcu birliği, tıpkı diğer maiyet ve muhafız askerleri; yani Ustalar'ın emrine verilen müfreze ile sefere katılan diğer hükümdarların hususi askerleri

gibi, hükümdarlarının dört – beş metre gerisinde, nizami sıralar halinde ve havada asılı bir şekilde kanat vuruyorlardı.

Onların elli metre kadar gerisinde ise sefere katılan ülkelerin hava kuvvetleri sıralanmıştı.

Atarmarra'nın lacivert boğaları, Asıldamma'nın beyaz gelincikleri, Nebbenu Damal'ın siyah atları ve Ereşmar'ın tavus kuşları, düzgün dikdörtgenler oluşturacak şekilde düzen almışlar, hareket emrini bekliyorlardı.

Denizler hakimî İlal Abba, sadece bir alay martı süvarisi göndermiş, hava gücünün büyük kısmını devriye görevi için ayırmıştı.

Damma Nevsaru'nun kanatlı kurtları ise Şahnan Mardu'nun emriyle Kapı-Kale'de kalmışlardı. Gri renkli Kapı-Kale sancağının gerisindeki hatta sadece dört müfreze vardı ve onlar da Prens Larra ile Kapı Koruyucularına refakat etmek için gelmişlerdi.

Kapı-Kale savaşa katılmıyordu ama sancakları dalgalanıyordu hiç olmazsa. Sagmarra, tek bir temsilci bile göndermemişti...

Şahnen Larra, karşı kıyıya yürüyen birlikleri dikkatle izliyor, arada sırada hemen önündeki kurt sürücüsüne doğru eğilip kulağına birşeyler fısıldıyordu. Derken yukarıdan ve geriden birkaç çılgın kanat şaklaması duyuldu. Sese doğru dönenler, yarım düzine kadar kanatlı kurdun son hızla alçalarak yaklaşmakta olduğunu gördüler. Kapı-Kale'yi bilenler bu uçuşu çoktan tanımışlardı. Şahnen Tab, Sagmarra ziyaretinden dönmüş ve evine hiç uğramadan, kanadının tozuyla keşif görevine dahil olmuşu.

Kapı-Kale'nin kolcuları bekleyenlerin hizasına cüretkar bir inişle yanaşınca, envai çeşit kanatlı yaratıktan oluşan düzenli hat bir huysuzluk dalgasıyla çalkalandı. Prens Tab ise hiç oralı değildi. Doğruca Nan Larra'nın yanına uçtu. Aşağıya, boğazı geçmekte olan orduya şöyle bir bakıp, hayret dolu bir

ıslık fırlattı ve kuzenine seslendi: “Böyle eğlence var da beni niye davet etmiyorsun ufaklık?”

Larra gözlerini aşağıdan ayırmadan güldü: “Sagmarra’dan döndükten sonra biraz dinlenmek istersin diye düşünmüş-tüm....” Ve hemen sordu: “Orada durumlar nasıl?”

“Şimdilik buradan daha sakın.” diye cevap verdi Tab. Bir taraftan da kurdunun yeleleriyle oynuyordu: “Ama emin ol çok daha tehlikeli...” Ardından diğer yanına, Ustalar’a doğru döndü: “Sizinkiler de gayet iyi... Çok da selamları var.”

İlyas birşeyler homurdandı ama sesi rüzgara ve göğe kadar ulaşan dalga seslerine karıştığı için Başkolcu’ya ulaşamadı. Daha yakında olan Salih Usta soruyu tekrar etti: “Başka birşey demediler mi?”

“Dediler tabii ki.” diye seslendi Şahnen Tab, “Aşağıda konuşuruz...” Sonra dönüp askerlerine baktı. Kolcuları gerideki düzenli hatta katılmışlardı. Sorun olmadığını ve çıkmayacağını anlayınca aşağıdaki manzarayı izlemeye devam etti.

Salih Usta ile İlyas meraklanmışlardı. Prens belki gırtlığını yormak istemiyordu, belki de söyleyecekleri, rüzgarın başka kulaklara taşımamasını istemeyeceği kadar önemliydi. Aşağıya inmelerine az kalmıştı neyse ki. Ordunun büyük bir kısmı geçişi tamamlamıştı. Son birlikler ilerliyordu artık, fakat manzara hâlâ nefes kesiciydi.

İttifak Ordusu’nun tüm su hükümlerleri biraraya gelmiş ve doğu yakasından batı yakasına doğru Çanakkale Boğazı’nın sularını üç ayrı noktadan yarmışlardı. Bir yakadan diğerine uzanan kanallar boyunca yanyana dizilmiş duran hükümlerler, geçitleri sınırlayan su duvarlarını sarsılmaz gibi görünen bir irade ve kuvvetle saatlerdir ayakta tutuyorlardı. Bir sanatın topyekün icra edilmesinin en muazzam örneklerinden birisiydi bu. Boğaz tabanından yirmi beş – otuz metre kadar yükseğe fırlamış, sabitmiş gibi görünen ama kendi içlerinde

çağıldamaya devam eden dev dalgalar, bitmek bilmez güm-bürtüler çıkartarak geriye doğru kırılıyor, bu sayede aralarından geçen askerleri güvende tutarken arkalarında kalan suları köpük köpük ediyor ve ölümcül girdaplarla süslüyorlardı.

Tuvvu hükümdarı Şahnan Ara'nın sesi aşağıdan gelen boğuk gürültüyü bastırdı: "Eğer içlerinde biri şu manzarayı görüyorsa hemen geri döner ve 'kaçalım' der!"

Sonra yanında duran Şahnin Parda'ya döndü: "Ama biz kaçmalarına fırsat vermeyeceğiz değil mi sevgili Parda?... Zira, cephe gerimiz size emanet"

Tavuskuşu bineğinin üzerinde duran Ereşmar hükümdarı manidar bir gülücükle karşılık verdi. Ordusunun yarısını Kapı-Kale'de, damadının emrinde bırakmasının karşılığı olarak cephe gerisinde görevlendirilmişti ve kendisi dışında herkes bunun bir 'aşağılama' olduğunu düşünüyordu. "Femavas nem..."⁶⁹ diye mırıldandı Parda ve hemen ardından olanca sesiyle bağırdı: "Sancaklar!!!!..."

Arka sıralarda duran ittifak sancaktarları, ülkelerinin bayraklarını birer birer açmaktayken, Şahnin Parda Tuvvu hükümdarının açık kalan ağzına daha derin bir imayla bakıyordu. Geride kalıyor olabilirdi ama Şahnan Ara'nın İttifak'ın başkomutanlığına getirildiğini de hatırlamıyordu. Hareket emrini tek başına vermesine müsaade edecek değildi.

Parda'nın buyruğuyla birlikte Ustalar da aşağıdaki geçişi izlemeyi bırakıp, hayatlarının en önemli manzaralarından birine kendi gözleriyle şahit olup, kismetse zamanı geldiğinde herkese en ince ayrıntısına kadar anlatabilmek için bineklerinin sırtında geriye doğru dönmüşlerdi. Lâkin tam tarifi imkansızdı gördüklerinin. Yedi Kartal Ocağı'nın yedi kırmızı kartallı ve siyah laleli sancağı, diğer sancakların arasında, yerden yüz adam boyu yüksekte, üç yerinden yarılmış Büyük

69 "Zaman gösterecek..."

Oluk'un karşı yakasına, uzaktaki tepelere ve o tepelerin gerisindeki düşmana doğru olanca hırçınlığı, dikbaşlılığı ve cesareti ile dalgalanıyordu.

"İleri!" diye haykırdı Tuvvu hükümdarı.

Şahnin Parda'nın bu sefer yapabileceği birşey yoktu. Geride kalmak zorundaydı. Neyse ki diğer hükümdarlar az önce verdiği mesajı almış ve anlamışlardı. Şahnan Ara'yı takiben her hükümdar kendi birliğine buyurdu: "İleri!..."

Salih Usta saygıyla sırasını bekledi ve Şahnen Larra'nın ardından emrindeki müfrezeye seslendi: "İleri!"

Önce maiyet bölükleri, onların ardından da tüm hava kuvvetleri yavaşça ileri atıldılar. Yaratıkların kanatlarından çıkan sesler yumuşak ama disiplinli bir patırtıya dönüşerek gökyüzünü doldurmuştu. Süvarilerin ellerindeki dizginlerden yükselen ışıklar da biraraya gelerek, bozulmadan ilerleyen hattın etrafını keskin mavi bir haleyle çevrelemişlerdi. İttifak'ın hükümdarları askerlerinin önü sıra ağır ağır ilerlemekteyken sadece Şahnin Parda'nın sancağı ve muhafız birliği olduğu yerde duruyor ve her geçen an biraz daha yalnızlaşıyordu...

Salih Usta, birkaç kanat vuruşu gerisinde dalgalanan sancaklarına bir kez daha baktıktan sonra döndü ve kurt binicisinin omuzlarının üzerinden geçişi izlemeye devam etti. Yaklaştıkça batı yakası daha açık görünüyordu. İttifak Ordusu karşı kıyıda köprü başlarını tutmuş ve öncü birliklerini uzaktaki tepelere doğru yürütmeye başlamıştı. Gelen istihbarat da yürek açııcıydı. Düşman ordusu gecikmiş, İttifak'ı kıyıda sıkışıp kalmaktan kurtarmıştı. Muhtemel muharebe meydanına çok hakim bir bölgeye doğru ilerliyorlardı şu anda. İşler yolunda görünüyordu lâkin Salih Usta'nın savaşı güdüler de şu soruyu sormadan edemiyordu: Düşman bir sebepten dolayı gecikmiş miydi, yoksa başka bir sebepten dolayı ayağını ağır mı tutuyordu? Cevap an itibarıyla muammadan ibaretti.

Salih Usta, dalgalanmaya başladığını gördüğü andan itibaren aşık olduğu sancaklarına bir kez daha bakmak için dönmeye yeltenmişti ki, bir anda içinde, kaburgalarının hemen altından başlayan ve yüreğini sarsarak gırtlığına doğru yük-selen sancılı bir titreşim hissetti. Öyle kuvvetliydi ki, bedeninin araz verdiğini, hatta kalp krizi ya da benzer bir buhran geçirmekte olduğunu zannetti ilkin. “Aklını başına topla.” dedi kendi kendine. Lokman Hekim’in iksiri bu türden sıkıntıların vücutlarına yavaşmasına izin vermezdi. Lâkin yine iksirden dolayı, düşme - kalkma, savaş yarası gibi harici acıların dışında, şu an hissettiği gibi dahili ağrıların da yabancısıydı. Şaşkınlığı biraz bu yüzden ama çokça da hissettiği titreşimin kuvvetinden dolayıldı.

Tüm dikkatini bedenine verdi. Evet, bir sanatın titreşimi bu hissettiği, emindi ama inanası gelmiyordu. Ömründe böylesini, böyle güçlüsünü değil tecrübe etmek, ustalarından bile duymamıştı. Ruhunu, bedeninden silkeleyip atmaya çalışıyordu adeta. Midesi bulanıyor, gözlerini sabitlemekte zorluk çekiyordu. Derken bakışları aşağıya devriliverdi. Tamam, çok sağlıklı gördüğü de söylenemezdi ama anladığı kadarıyla sorun gözlerinde değil aşağıdaydı. Emin olmak için tek gözünü kapattı. Önce kendi kendine mırıldandı, sonra olanca gücüyle bağırdı: “Deprem!!!!...”

Ne var ki, haykırışı boşa düşmüştü. Zeminden; dünyanın kabuğundan yükselen o korkunç uğultu yüz adam boyu yukarıya kadar ulaşmış, sesini sivrisinek vızıltısı gibi boğmuş ve herkesi de varlığından haberdar etmişti. Biniciler birbirlerini ve aşağıdakileri çaresizce uyarmaya çalışıyor ama kimse kimsese sesini duyuramıyordu. Boğuk boğuk haykıran dünya, açılıp kapanan ağızları nidasız bırakmıştı. Her iki cihanda da hiçbir gözün şahit olmadığı bir yıkım, bir dehşet yaşanıyordu aşağıda. Sarsıntı öyle bir hale gelmişti ki, ufuk çizgisi bile sabit değildi artık. Yer, sanki hoyratça çırpılan bir halinin

üzerindeymiş gibi durmaksızın dalgalanıyor, yıkmakla kalmıyor, bir açılıp bir kapanan derin yarıklarıyla yarattığı enkazı da yutuyordu. Birkaç göz kırpmı kadarlık bir süre içerisinde Tuvvu şehri gözlerden silinmiş, Büyük Oluk'a açılan üç görkemli kanal yıkılarak karşıya geçmekte olan son birlikleri yutmuş, sarp yamaçlar batı yakasındaki askerlerin üzerine devrilmiş, doğu yakasında kalanları da zeminde bir açılıp bir kapanan dev çatlaklar yutmuştu. Erken davranıp seyahat ya da yükselme sanatını kullananlar bile çok şanslı sayılmazlardı. Yüreklarını çalkalayan titreşim şevklerini tüketiyor, yön ve mesafe algılarını allak bullak ediyor, bir felaketten kaçarken kendilerini daha büyüğünün içinde buluyorlar, çatlaklardan kaçarken dalgalara, dalgalardan kaçarken yuvarlanan kayalara yakalanıyorlardı.

Kanatlı hayvanların sırtındaki askerler de güvende olmadıklarını çok geçmeden anlamışlardı. Sanatın dehşet verici titreşimi, aşağıdan yükselen uğultuyla birleşerek kanatlı birlikleri de vurmıştı. Kimi biniciler dönüşüm sanatını tutamayıp binikleriyle birlikte düşmeye başlamışlar, bazı hayvanlar da ışıktizginlerinden kurtulup süvarilerini sırtlarından atmışlardı. Sanatlarını hâlâ kontrol edebilenler fedakar dalışlarla arkadaşlarının peşinden gidiyorlardı.

İlyas Usta, korku dolu gözlerle önündeki binicinin ellerindeki ışıktan dizginlere baktı. Şükür ki hala parlak görünüyorlardı. Telaşa etrafına bakındı. Salih Usta'nın da selamette olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Fakat sancaktar ortalıkta yoktu. Aşağıyı biraz tarayınca kurdu ya da biniciyi değil ama sancaklarını gördü. Süzüle süzüle düşüyordu...

Sarsıntı giderek hafifliyordu ama bu sefer de İlyas'ın yüreğinde bir zelzele başlamıştı. O an birbirlerinden haberdar olmasalar da o da az önce Salih Usta'nın yaşadığı buhranın benzerini, belki daha da şiddetlisini hissediyor ve kudreti karşısında dehşete düşüyordu.

Güdüleri, kafasını titreşimin geldiği tarafa, Büyük Oluk'un Dişler Denizi'ne kavuşan ağzına doğru çevirmesini söyledi, İlyas Usta da güdülerine itaat etti.

İlk birkaç saniyeyi, gördüğü şeyin kesinlikle ve kesinlikle görkemli bir gözbağı numarası olduğuna inanarak, daha doğrusu inanmak isteyerek geçirdiyse de, doludizgin ve insafsızca gelen hakikati nihayet idrak edebildi. Aklında çınlayıp duran o tek kelimeyi sesini duyurabildiği herkese haykırmak için dönmüştü ki, zaten titreyip duran çenesi gördüğü manzarayla birlikte hepten kilitleniverdi. Prens Larra'nın binicisi pes etmişti. Kurdun sırtından atlayıp atlamamakta tereddüt eden Prens ile birlikte düşüyordu. Kuzeni Şahnen Tab da pesinden dalışa geçmişti.

"Mesida!!!"⁷⁰ diye bağırdı İlyas Usta. Ardından, felaketin başlamasından beri havada serserim daireler çizen binicisini çenesinden tutup, kafasını Büyük Oluk'un ağzına doğru çevirdi ve kulağının içine haykırdı: "Mesida!!!"

Binici de gördüğü şey karşında önce dona kalmış, sonra dizginlere asılıp hayvanın burnunu oldukça dik bir açıyla göğe doğrultmuştu. Kurdun sırtında kalmaya çalışırken, dönüp ciğerlerinin tüm gücüyle aşağıya doğru tekrar bağırdı Usta: "Yükselin!... Yükselin!... Yükselin!!!!..."

Olmamıştı...

Yerin, hafiflese de dinmeyen uğultusuna bir de dalga homurtusu eklenmişti çünkü...

Hiçbir tabirin anlatmaya kifayet edemeyeceği bir kıyamet dalgasının homurtusu...

Ege Denizi tek bir dalga haline gelip ayağa kalkmış, üzerlerine doğru geliyordu. Binekleri olan kurt, felaketin farkındaymış gibi canhıraş kanat çırpıyordu. Yüz kırk boy yükseğe

⁷⁰ "Yüksel!!!!..."

tırmanmışlardı fakat daha dalganın yarısına bile ulaşabilmiş değillerdi.

Dönüp birkaç defa daha seslendi ama nafile... Sadece talihli bir azınlık yaklaşan ikinci kıyametin farkındaydı ve görebildiği kadarıyla Salih Usta bunların arasında değildi...

Derken yüzünde su zerreciklerini hissetmeye başladı.

Ağlamaklı bir "Eyvah..." geçti içinden.

Dalga üzerlerine doğru kırılıyordu...

DEVAM EDECEK

